

СТЕФАНИ МАЙЪР ЗАЗОРЯВАНЕ

Част 4 от „Здрач“

Превод от английски: Елка Виденова, 2010

chitanka.info

Тази книга е посветена на личната ми нинджа агент Джоди Риймър. Благодаря ти, че не допусна да стигна до ръба. Благодаря също и на любимата ми група, така удачно наречена „Мюз“, че ми осигури вдъхновение за цяла сага.

Благодарности!

Както винаги море от благодарности на:

Невероятното ми семейство за несравнимата им обич и подкрепа.

Талантливата ми и готина издателка, Елизабет Юлбърг, задето създаде Стефани Майър от суровата глина, която някога бе просто невзрачната Стеф.

Целият екип на отдела „Книги за млади читатели“ на „Литъл Браун“ за петте години ентусиазъм, вяра, подкрепа и невероятно усилената работа.

Всички изключителни създатели и администратори на царството на феновете, Туалайт Сага онлайн — невероятни сте, направо ме смайвате.

Възхитителните ми, прекрасни почитатели, е несравнимо добрия си вкус за книги, музика и филми, задето продължават да ме обичат много повече, отколкото заслужавам.

Книжарниците, които превърнаха тази поредица в хит със своите препоръки. Всички автори са ви задължени за любовта и страстта ви към литературата.

Многото състави и музиканти, които поддържаха мотивацията ми. Споменах ли за „Мюз“? Споменала съм, значи. Лошо.

„Мюз“, „Мюз“, „Мюз“...

А сега да благодаря на:

Най-добрата небивала банда: „Ник енд дъ Дженс“ е Шели К. (Никол Дригс, Дженифър Ханкок, Дженифър Лонгмън и Шели Колвин). Благодаря ви, че ме взехте под колективното си крило, приятели. Без вас щях да съм отшелник.

Приятелките ми и извор на уравнивеноост, макар и от разстояние, Готината Мегън Хиббет и Кимбърли „Шазър“ Сучи.

Приятелката ми по съдба, Шанън Хейл, задето разбира всичко, а и подхранва любовта ми към вицове за зомбита.

Макена Джюъл Люис, задето ми позволи да използвам името ѝ, и на майка ѝ, Хедър, за подкрепата, оказана на Аризонския балет.

Новите в списъка са изпълнители за „творческо вдъхновение“: „Интерпол“, „Моушън Сити Саундтрак“ и „Спун“.

КНИГА ПЪРВА

БЕЛА

„Детството не е от раждането до определена възраст, възрастта, в която детето пораства и прибира детските неща. Детството е царството, в което никой не умира.“

Една Сейнт Винсът
Милей

ПРОЛОГ

Бях преживяла далеч повече от заслужения си дял срещи със смъртта — така и не бях успяла да свикна.

Но по някакъв странен начин изглеждаше неизбежно отново да се изправя пред нея. Сякаш действително бях белязана за беди. Толкова пъти се бях измъквала от смъртта, но тя постоянно се връщаше.

Все пак този път бе различно.

Можеш да избягаш от някой, от когото се страхуваш, да опиташ да пребориш онзи, когото мразиш. Всичките ми инстинкти бяха насочени към подобна смъртоносна заплаха — чудовища, врагове.

Но когато обичаш това, което те убива, нямаш избор. Нима можеш да избягаш, нима можеш да се бориш, когато това ще нарани любимото същество? Ако животът ти е единственото, което можеш да дадеш на най-скъпото, как да не го дадеш?

Ако наистина обичаш?

ПЪРВА ГЛАВА

СГОДЕНА

Никой не те зяпа — опитах се да си внуша. *Никой не те зяпа. Никой не те зяпа.* Но нали не умеех да лъжа убедително дори себе си, се наложи да проверя.

Докато чаках един от трите светофара в града да светне зелено, надникнах надясно — госпожа Уебър в минивана си се бе извърнала с цяло тяло към мен. Очите ѝ се бяха впили в моите и аз неволно се дръпнах назад, чудейки се защо не свежда поглед, защо не се смущава. Все още се смяташе за невъзпитано да зяпаш хората, нали? Това не важеше ли и за мен?

После се сетих, че стъклата бяха толкова тъмни, че вероятно изобщо няма представа кой седи зад волана, камо ли, че съм я хванала да ме гледа. Опитах се да извлека някаква утеха от факта, че се е втренчила не в мен, а в колата ми.

Моята кола. Уф!

Хвърлих поглед наляво и изстенах. Двама минувачи бяха замръзнали на пешеходната пътека и така се бяха вторачили, че пропуснаха възможността да пресекат. Зад тях господин Маршал надничаше през витрината на малкото си магазинче за сувенири. Поне не беше залепил нос за стъклото. Засега.

Светна зелено и в бързината да избягам, без да се замислям, натиснах газта — така, както бих ударила с крак педала на престарелия си пикап шеви, за да го накарам да се раздвижи.

Двигателят изръмжа като впуснала се след плячка пантера, колата подскочи напред с такава скорост, че тялото ми се удари в черната кожена седалка и стомахът ми се залепи за гръбнака.

— Ох! — възкликнах и заопипвах с крак за спирачката. Този път реших да проявя сдържаност и докоснах педала съвсем лекичко. Въпреки това колата закова на място.

Не смеех да се огледам за реакцията на околните. Ако до този момент бе останало някакво съмнение кой управлява автомобила, вече всички бяха наясно. С връхчето на обувката си внимателно натиснах

педала на газта с половин милиметър и колата отново се стрелна напред.

Успях да достигна целта си — бензиностанцията. Ако не карах на последни изпарения, изобщо нямаше да сляза до центъра. От доста време се лишавах от какво ли не — от кексчета до връзки за обувки — само и само да не се показвам пред хората.

С бясна скорост, като на рали, изскочих от колата, отворих вратичката на резервоара, развъртях капачката, прекарах картата си през апарата и напъхах пистолета в отвора — всичко за секунди. Естествено, нямаше как да накарам цифрите на брояча да се забързат. Тиктакаха си мудно, сякаш се бавеха специално, за да ме дразнят.

Нямаше слънце — типичен дъждовен ден за Форкс, щата Вашингтон, — но имах чувството, че някой е насочил прожектор към мен и привлича всеобщото внимание към нежния пръстен на лявата ми ръка. В такива моменти, доловила погледите върху гърба си, имах чувството, че пръстенът примигва като неонена табела: *Вижте ме, вижте ме.*

Глупаво беше да се впрягам толкова, знаех го. Като се изключат майка ми и баща ми, нима имах значение какво ще кажат хората за годеща ми? За новата ми кола? За загадъчния ми прием в университет от Бръшляновата лига? За лъскавата черна кредитна карта, която в момента сякаш прогаряше задния ми джоб?

— Така де, какво ми пука какво си мислят? — измърморих под нос.

— Тъъ, госпожице? — обади се мъжки глас.

Обърнах се и веднага съжалих.

Двама мъже стояха до лъскав джип с чисто нови каяци, пристегнати върху покрива. Не гледаха мен — и двамата се бяха втренчили в колата.

Лично аз не го разбирах. Но пък вярно, че за мен си беше постижение, ако успееш да различи емблемите на „Тойота“, „Форд“ и „Шевролет“ една от друга. Колата ми беше лъскавочерна, източена и много красива, но за мен си беше просто кола.

— Извинете, че ви безпокоим, но бихте ли ни казали каква кола карате? — попита по-високият от двамата.

— Ами, мерцедес, нали?

— Да — отвърна любезно мъжът, а другият въздъхна при отговора ми. — Това е ясно. Но се чудех дали... дали колата ви не е „Мерцедес Тардиън“? — произнесе името почти с благоговение. Имах чувството, че този мъж добре ще се разбира с Едуард Кълън, моя... моя годеник (нямаше как да си затварям очите пред истината, при положение че сватбата бе само след няколко дни). — Още не са ги пуснали в Европа, камо ли пък тук — продължи мъжът.

Докато очите му опипваха контурите на колата ми — на мен не ми изглеждаше по-различна от стандартен мерцедес седан, но какво ли разбирах? — аз потънах в кратък размисъл за проблемите ми с думи като *годеник*, *сватба*, *съпруг* и така нататък.

Главата ми просто не го побираше.

От една страна, бях възпитана да се ужасявам от самата мисъл за бухнали бели рокли и булчински букети. Но по-важното бе, че не можех да помирря представата си за нещо улегнало, порядъчно и скучно, каквото бе *съпругът*, с представата си за *Едуард*. Все едно архангел да влезе в кожата на счетоводител — просто не можех да си го представя в подобна тривиална роля.

Както винаги, щом започнах да мисля за Едуард, водовъртеж от фантазии увлече съзнанието ми. Наложих се непознатият да се прокашля, за да привлече отново вниманието ми — все още чакаше отговор за изработката и модела на колата.

— Не знам — отвърнах му съвсем искрено.

— Имате ли нещо против да се снимам до нея?

Не схванах веднага.

— Сериозно? Искате да се снимате с колата?

— Разбира се — никоой няма да ми повярва, ако нямам доказателство.

— Ами... Добре. Става.

Побързах да дръпна маркуча и да се вмъкна на седалката, за да се скрия, а междувреме ентусиастът изрови от раницата си огромен професионален на вид фотоапарат. Двамата с приятеля му се изредиха да се снимат до предния капак, после минаха отзад, за да снимат и задницата.

— Искам си пикапа — прохленчих тихичко.

Колко удобно — твърде удобно, — че пикапът ми бе решил да изкашля последния си хриплив дъх само седмици, след като двамата с

Едуард бяхме постигнали неравностойния си компромис. Една дребна подробност от този компромис гласеше, че му разрешавам да смени колата ми, когато тя издъхне. Едуард се закле, че било напълно в реда на нещата — пикапът ми е живял дълъг и пълноценен живот и накрая починал от естествена смърт. Според него. А аз, естествено, нямаше как да проверя версията му или да се опитам да съживя пикапа сама. Любимият ми автомонтъор...

Пресяхох тази мисъл, без да ѝ дам възможност да завърши. Вместо това се заслушах в гласовете на мъжете отвън, приглушени от купето на колата.

— В клипчето в сайта я подхванаха с огнепръскачка. А боята даже не се напука.

— Естествено. И с танк можеш да минеш през тази красавица. Но тук няма пазар за такива неща. Правена е за Близкия изток — за дипломати, търговци на оръжие и наркобарони.

— Мислиш ли, че *момичето* е по-така? — сниши глас пониският.

Наведох глава с пламнали бузи.

— Хм — каза високият. — Може. Иначе за какво са ѝ притрябвали ракетоустойчиви стъкла и два тона броня по тези земи? Явно е тръгнала към по-опасни места.

Броня. Два тона броня. И устойчиви срещу *ракети* стъкла? Прекрасно. Какво стана с добрите стари стъкла, бронирани срещу куршуми?

Е, поне имаше някаква логика — ако си с извратено чувство за хумор.

Не че не бях очаквала Едуард да се възползва от сделката ни, да я извърти в своя полза, така че да даде много повече, отколкото щеше да получи. Бях се съгласила да замени пикапа, когато стане крайно наложително, без, естествено, да предполагам, че ще се случи толкова скоро. А когато се принудих да призная, че пикапът ми се е превърнал в неподвижен образец на класическия шевролет край бордюра пред къщи, бях сигурна, че вариантът, който ще предложи, вероятно ще ме притесни. Ще ме превърне в прицел на скришни погледи и клюки. И се бях оказала права. Но дори и в най-мрачните мисли и през ум не ми беше минало, че ще ми купи две коли.

Кола за „преди“ и кола за „след“, както бе пояснил, когато избухнах.

Така че това бе колата за „преди“. Каза, че я бил взел назаем, и обеща да я върне след сватбата. Кое тогава ми се бе сторило крайно нелепо. Но вече не.

Ха-ха! Нали бях по човешки крехка, склонна към злополуки и вечна жертва на собствения си ужасен късмет, очевидно се нуждаех от противотанков автомобил, за да оцелея. Страшно смешно. Сигурна бях, че добре се е посмял на мой гръб заедно със своите братя.

А може пък, възможно е, обади се едно тихичко гласче в главата ми, това да не е шега, глупаче. Може би наистина се тревожи за теб. Не му е за първи път да се престарава в желанието да те предпази.

Въздъгнах.

Още не бях видяла колата за „след“. Беше скрита под покривало в най-отдалечения ъгъл в гаража на семейство Кълън. Знам, че повечето хора отдавна биха надникнали, но аз предпочитах да не знам.

Вероятно не беше бронирана — защото след медения месец нямаше да имам нужда от подобна защита. Неуязвимостта бе една от многото екстри, които чаках с нетърпение. Най-хубавото в това да си Кълън далеч не бяха скъпите коли и впечатляващите кредитни карти.

— Хей — обади се високият, сложил шепи като фуния върху стъклото, в опит да надникне вътре. — Свършихме. Много благодарим!

— Моля — извиках отвътре, след това цялата се стегнах, преди да запаля двигателя и да натисна педала, съвсем лекичко...

Колкото и пъти да шофирах по познатото шосе към къщи, все не успявах да накарам избелелите от дъжда плакати да се слоят с общия фон зад стъклата на колата. Всеки един, закачен на телеграфен стълб или уличен знак, бе като нов плесник в лицето ми. При това съвсем заслужен. Мисълта, която така рязко бях прекъснала по-рано, отново завладя съзнанието ми. На това шосе не успявах да я избегна. Не и със снимките на любимия ми автомонтьор, които се стрелкаха край мен на равни интервали.

Моят най-добър приятел. Моят Джейкъб.

Плакатите с надпис „Виждали ли сте това момче?“ не бяха по идея на бащата на Джейкъб. А по идея на моя баща — на Чарли, който ги бе разпечатал и разпространил из целия град. И не само във Форкс,

но и в Порт Анджелис и Секуим, и Хокуиам, и Абърдийн, и всеки друг град на Олимпийския полуостров. Беше се погрижил и всяко полицейско управление в щата Вашингтон да окачи подобен плакат на стената си. В собственото му управление имаше цяло табло, посветено на откриването на Джейкъб. Табло, което, за негово разочарование и раздразнение, бе почти празно.

Баща ми беше разочарован не само от липсата на отклик. Най-разочарован беше от Били, бащата на Джейкъб — и негов собствен най-близък приятел. Затова, че отказваше да се занимава с търсенето на шестнайсетгодишния „беглец“. Че отказваше да разлепи плакати в Ла Пуш, резервата край брега, където бе израсъл Джейкъб. Че привидно се бе примирил с изчезването му, сякаш нямаше какво да направи. Че казваше: „Джейкъб е голямо момче. Ако реши, ще се върне у дома.“

Сърдеше се и на мен, че заставах на страната на Били.

Аз също отказвах да разлепям плакати. Защото и двамата с Били знаехме къде е Джейкъб, грубо казано, а и знаехме, че никой не е виждал това момче.

Плакатите събудиха обичайната обемиста, плътна буца в гърлото ми, обичайните парещи сълзи в очите ми, и за миг се зарадвах, че Едуард бе заминал на лов за тази събота. Станеше ли свидетел на реакцията ми, щеше да се почувства ужасно.

Естествено, съботата си имаше и недостатъци. Когато бавно и внимателно завих по нашата улица, видях патрулката на баща ми пред къщата. И днес беше пропуснал риболова. Все още се мусеше заради сватбата.

Значи нямаше да мога да използвам телефона в къщата. Но пък се *налагаше* да се обадя...

Паркирах край бордюра до шевролета експонат и измъкнах от жабката мобилния телефон, който Едуард ми бе дал за спешни случаи. Набрах номера и задържах пръст над бутона за затваряне още преди да ми вдигнат. За всеки случай.

— Ало? — чух гласа на Сет Клиъруотър и си отдъхнах. Каквато бях страхливка, не бих посмяла да говоря с по-голямата му сестра Лия. Изразът „да ми откъсне главата“ не беше съвсем фигуративен, когато се отнасяше до Лия.

— Здравсти, Сет! Бела съм.

— О, здрасти, Бела? Как си?

Обезумяла. Отчаяна за малко утеха.

— Добре.

— За новини ли се обаждаш?

— Ти си медиум.

— Едва ли. Не съм като Алис. Просто си твърде предсказуема — пошегува се той. Сред куилеутската глутница долу в Ла Пуш никой, освен Сет не би споменал спокойно името на някой от семейство Кълън, какво остава да се шегува с всезнаещата ми бъдеща зълва.

— Знам, че съм — поколебах се за миг. — Как е той?

Сет въздъхна.

— Както винаги. Не иска да говори с нас, макар да ни чува. Опитва се да не разсъждава като човек, нали разбираш. Да кара само на инстинкти.

— Знаеш ли къде е в момента?

— Някъде в северна Канада. Не мога да ти кажа в коя провинция. Не обръща особено внимание на границите.

— Някакъв намек, че би могъл...

— Няма намерение да се връща, Бела. Съжалявам.

Преглътнах.

— Няма нищо, Сет. Така и предполагах. Но продължавам да се надявам.

— Да. И за нас е така.

— Благодаря ти, че ме търпиш, Сет. Другите сигурно доста те тормозят за това.

— Не бих казал, че са във възторг от теб — съгласи се той весело. — Което според мен е малко тъпо. Джейкът направи своя избор, ти също. Джейк също не е във възторг от отношението им. А също и от това, че го проверяваш, между другото.

Изненадах се.

— Нали твърдиш, че отказва да говори с вас?

— Не може да скрие всичко, колкото и да се опитва.

Значи Джейкът знаеше, че се тревожа. Не бях сигурна как възприемам този факт. Е, поне знаеше, че не съм препуснала щастливо към залеза, напълно забравила за него. Вероятно смяташе, че съм способна да го направя.

— Предполагам, ще се видим на... сватбата — казах, насилвайки думата да излезе между зъбите ми.

— Да, ще дойдем с майка ми. Страхотно е, че ни покани.

Усмихнах се на ентузиазма в гласа му. Макар идеята да поканим семейство Клиъруотър да бе на Едуард, се бях зарадвала, че му хрумна. Щеше да ми е приятно Сет да присъства — като някаква връзка, макар и съвсем слаба, с липсващия кум.

— Без теб не би било същото.

— Ще поздравя Едуард, нали?

— Разбира се.

Поклатих глава. Приятелството, което се бе зародило между Едуард и Сет, продължаваше да ми се струва странно. Но пък бе доказателство, че нещата можеха да са различни. Че, както винаги съм вярвала, вампири и върколаци чудесно можеха да се спогодят, стига да поискат.

Но тази идея не допадаше на всички.

— О! — обади се Сет и гласът му пресекна, извиси се с цяла октава. — Ъм, Лия се прибра.

— О! Чао!

Линията прекъсна. Оставих телефона на седалката и се подготвих психически да вляза у дома, където ме чакаше Чарли.

Горкият ми баща — доста му се беше събрало. Бягството на Джейкъб бе само *една* от сламките върху претоварената му каруца. Беше почти толкова разтревожен и за мен, едва навършилата му пълнолетие дъщеря, която се канеше да стане госпожа след броени дни.

Тръгнах бавно през лекия дъждец, припомняйки си вечерта, когато му бяхме съобщили...

В мига, в който звукът от колата на Чарли оповести пристигането му, пръстенът на пръста ми внезапно натеза с петдесетина килограма. Прииска ми се да натикам лявата си ръка в джоба, или да седна върху нея, но хладните силни пръсти на Едуард я придържаха точно пред тялото ми.

— Престани да се въртиш, Бела. Моля те, постарай се да запомниш, че не ти предстои да признаваш за убийство.

— Лесно ти е на теб.

Заслушах се в зловещия звук от ботушите на баща ми, които трополяха по алеята. Ключът изтрака във вече отключената врата. Звукът ми напомни за онази част от класическите филми на ужасите, в която жертвата осъзнава, че е забравила да дръпне резето.

— Успокой се, Бела — прошепна Едуард, доловил ускорения ми пулс.

Вратата се блъсна в стената и аз подскочих като ударена с електрошокова палка.

— Хей, Чарли! — провикна се Едуард напълно спокоен.

— Не! — възразих шепнешком.

— Какво има? — прошепна Едуард на свой ред.

— Чакай да си закачи пистолета!

Едуард се подсмихна и прокара свободната си ръка през разрошената си бронзова коса.

Чарли се показа зад ъгъла, все още в униформа, все още с пистолет, и се опита да прикрие изражението си, когато ни зърна сгушени на тясното канапе. Напоследък полагаше доста усилия да хареса Едуард. Естествено, настоящото разкритие щеше рязко да пресече тези усилия.

— Здравейте, деца! Какво става?

— Искаме да говорим с теб — започна Едуард, все така спокоен.
— Имаме добри новини.

Изражението на Чарли в миг се смени от насилена дружелюбност към черна подозрителност.

— Добри новини ли? — изръмжа той и погледна право към мен.

— Седни, татко.

Той вдигна вежда, втренчи се в мен в продължение на пет секунди, след това се отпрати към дивана с твърди крачки и седна на самия му ръб, гръбнакът му изопнат като струна.

— Не се напрягай, татко — казах след минута тежко мълчание.
— Всичко е наред.

Едуард направи физиономия, знаех, че е реакция срещу думата *наред*. Той вероятно би използвал нещо като *чудесно* или *идеално*, или *великолепно*.

— Разбира се, Бела, разбира се. Щом всичко е наред, защо се потиш така?

— Не се потя — излъгах.

Инстинктивно се дръпнах назад под смръщения му поглед и се свих в Едуард, а дясната ми ръка неволно се вдигна към челото, за да изтрие доказателството.

— Бременна си! — избухна Чарли. — Бременна си, нали?

Макар въпросът очевидно да бе насочен към мен, той гледаше злобно към Едуард и можех да се закълна, че ръката му трепна към пистолета.

— Не! Естествено, че не съм! — прииска ми се да сръгам Едуард в ребрата, но знаех, че най-много да си докарам някоя синина. *Казах му, че хората моментално ще стигнат именно до това заключение! Какво друго би накарало разумни хора като нас да се оженят на по осемнайсет? (Отговорът му тогава ме бе накарал да направя физиономия. Любов. Да, да!)*

Намръщеното изражение на Чарли едва забележимо омекна. Обикновено ми личеше, когато казвах истината, и той ми повярва.

— О! Извинявай.

— Приема се.

Настъпи дълга пауза. След известно време осъзнах, че всички чакат аз да кажа нещо. Вдигнах ужасен поглед към Едуард. Просто нямаше начин да успея да изрека думите.

Той ми се усмихна, после изправи рамене и се обърна към баща ми.

— Чарли, съзнавам, че не спазвам установения ред. Беше редно, по традиция, да се обърна първо към теб. Нека не прозвучи като неуважение, но тъй като Бела вече ми даде съгласието си, а не бих искал да омаловажа мнението ѝ по въпроса, вместо да те моля за ръката ѝ, ще те помоля за благословията ти. Ще се женим, Чарли. Обичам я повече от всичко на света, повече от собствения си живот, и — по някакво чудо — тя ме обича по същия начин. Би ли ни дал благословията си?

Звучеше толкова уверен, толкова спокоен. За миг, заслушана в абсолютната непоколебимост на гласа му, ме осени рядко прозрение. Видях света през неговите очи. И за един миг, за един удар на сърцето ми, новината звучеше напълно естествено.

Тогава зърнах изражението на Чарли, вече впил очи в пръстена.

Затаих дъх, докато лицето му сменяше цвета си — от блед към червен, от червен към лилав, от лилав към син. Понечих да стана, без да съм сигурна какво точно да направя — може би да използвам техниката на Хаймлих, за да се уверя, че не се е задавил с нещо, — но Едуард стисна ръката ми и прошепна „Дай му минутка“ толкова тихо, че само аз го чух.

Този път настъпилото мълчание се проточи доста по-дълго. После постепенно, оттенък по оттенък, лицето на Чарли възвърна нормалния си цвят. Устните му се свиха, а веждите му се събраха. Разпознах „дълбокомисленото“ му изражение. Изучава ни още няколко минути и усетих как до мен Едуард съвсем се отпуска.

— Май не съм особено изненадан — измърмори накрая Чарли. — Знаех си, че рано или късно ще ми дойде нещо такова до главата.

Издишах.

— Сигурна ли си, че го искаш? — попита той остро, втренчил ядосан поглед в мен.

— За Едуард съм сто процента сигурна — отвърнах, без да трепна.

— Но чак да се жените? Закъде сте се разбързали? — изгледа ме той, отново подозрителен.

Бях се разбързала, защото с всеки проклет ден все повече приближавах деветнайсетия си рожден ден, докато Едуард от над деветдесет години стоеше замръзнал в своето седемнайсетгодишно съвършенство. Не че това изискваше брак, поне според мен, но сватбата се налагаше поради деликатния и заплетен компромис, който бяхме постигнали с Едуард, за да може най-после да стигнем до промяната ми от смъртна в безсмъртна.

Все неща, които не можех да обясня на Чарли.

— Наесен ще заминем заедно за Дартмут, Чарли — напомни му Едуард. — Бих искал да постъпя както е редно. Така съм възпитан — той вдигна рамене.

И съвсем не преувеличаваше — по време на Първата световна война старомодният морал е бил на голяма почит.

Устата на Чарли се изкриви на една страна. Търсеше за какво да се захване, за да възрази. Но какво би могъл да каже? *Предпочитам първо да поживееш в грях?* Та той беше баща — ръцете му бяха вързани.

— Знаех си, че приближава — измърмори под носа си, намръщен. След това лицето му внезапно се отпусна и изглади.

— Татко? — попитах разтревожена. Хвърлих поглед към Едуард, но не виждах изражението му, беше извърнат към Чарли.

— Ха! — изригна Чарли. Аз подскочих от канапето. — Ха, ха, ха!

Зяпнах невярващо как се присвива от смях и цялото му тяло се тресе.

Обърнах се към Едуард за превод, но устните му бяха свити, сякаш сам се опитваше да потисне смеха си.

— Добре тогава — успя да изломоти Чарли. — Женете се — той се разтърси от нов пристъп на смях. — Обаче...

— Обаче какво? — попитах остро аз.

— Ти ще уведомиш майка си! Отказвам да й съобщя и думичка! Удоволствието ще е изцяло твое!

Той отново избухна в смях.

Спрях с ръка на дръжката и се усмихнах. Честна дума, в онзи момент думите на Чарли ме бяха изпълнили с ужас. Най-черното проклятие: да кажа на Рене. Бракът на такава крехка възраст бе повисоко в черния ѝ списък и от варенето на живи кученца.

Но кой би могъл да предвиди реакцията ѝ? Не и аз. Още по-малко Чарли. Може би Алис, но не се бях сетила да я попитам.

— Е, Бела — бе казала Рене, след като със запъване и заекване най-после бях изрекла невъзможните думи: *Мамо, ще се омъжвам за Едуард.*

— Малко ми е неприятно, че толкова късно ми казваш. Самолетните билети стават все по-скъпи — после бе започнала да се тюхка. — Ооо! Дали дотогава ще свалят гипса на Фил? Ще провали снимките, ако не е в смокинг...

— Я чакай малко, мамо — ахнах. — Как така ти казвам късно? Та ние се сго-сго... — така и не бях успяла да изфъфля думата *сгодени* докрай — уредихме нещата едва днес.

— Днес ли? Така ли? *Каква* изненада. Аз пък предполагам...

— Какво си предполагала? *Кога* си го предполагала?

— Ами, когато ми дойдохте на гости миналия април, ми се стори, че нещата малко или много са в кърпа вързани, ако ме разбираш. Не е трудно да те разгадае човек, миличка. Но не казах нищо, защото знаех, че няма да помогне. Същата си като Чарли — бе въздъхнала тя примирено. — Веднъж наумиш ли си нещо, повече не може да се спори с теб. Естествено, пак като Чарли, се придържаш към решенията си.

А след това бе казала нещо, което никога не съм очаквала да чуя от майка си.

— Не правиш същата грешка като мен, Бела. Звучиш ми уплашена до смърт и ми се струва, че те е страх *от мен* — тя се изкикоти. — Страх те е какво ще си помисля. Знам, че съм ти наговорила много неща за брака и глупостта и не се отмятам от тях — но трябва да си наясно, че тези неща важаха *за мен*. Ти си напълно различна личност. Правиш собствените си грешки и съм убедена, че ще се сблъскаш с доста разочарования в живота. Но обвързването никога не ти е било проблем, миличка. Имаш по-добър шанс за успех в това отношение, отколкото повечето четирийсетгодишни хора, които познавам — Рене отново се засмя. — Малкото ми възрастно момиченце. За щастие май си срещнала друга древна душа.

— Не си ли... бясна? Не смяташ ли, че правя невероятна грешка?

— Е, разбира се, бих предпочела да поизчакаш още няколко години. Така де, не изглеждам достатъчно стара за тъща, нали? Най-добре не отговаряй! Но тук не става въпрос за мен, а за теб. Щастлива ли си?

— Не знам. Имам чувството, че в момента не съм в тялото си.

Рене се бе засмяла.

— Той прави ли те щастлива, Бела?

— Да, но...

— Мислиш ли, че след време би поискала друг?

— Не, но...

— Но какво?

— Няма ли да кажеш, че звуча като всяка друга заслепена хлапачка по света?

— Никога не си била хлапачка, миличка. Чудесно знаеш кое е най-доброто за *теб*.

През последните няколко седмици Рене най-неочаквано се бе хвърлила в сватбените приготовления. Говореше по няколко часа дневно с майката на Едуард — Есме, с което ми спести тревогите, че двете няма да си допаднат. Рене *обожаваше* Есме, но нима някой можеше да изпитва друго към моята обичлива бъдеща свекърва?

Което ме свалеше от мушката. Семейството на Едуард и моето щяха да се погрижат за празненството, без да се налага да правя или да мисля за каквото и да било.

Чарли, разбира се, беше бесен, но най-хубавото бе, че не беше бесен на *мен*. Предателката бе Рене. Беше разчитал, че тя ще се държи като строг родител. А какво му оставаше сега, след като най-страховитата му заплаха — да кажа на мама — се бе оказала въздух под налягане? Не разполагаше с никакво оръжие и го знаеше. Така че се влачеше унило из къщата и мърмореше, че на този свят не можеш да имаш доверие на никого...

— Татко? — подвикнах, когато бутнах входната врата. — Прибрах се.

— Чакай, Белс, стой там!

— Моля? — попитах и автоматично спрях.

— Една секунда. Ох, убоде ме, Алис.

Алис ли?

— Извинявай, Чарли — изчурулика Алис. — Как е сега?

— Ще го изцапам с кръв.

— Нищо ти няма. Дори не пробих кожата, вярвай ми.

— Какво става там? — попитах, спряла нерешително на прага.

— Трийсет секунди, моля те, Бела — обади се Алис. —

Търпението ти ще бъде възнаградено.

— Хъм — добави Чарли.

Затупках с крак, отброявайки всеки удар. Но преди да стигна трийсет, Алис извика:

— Хайде, Бела, влизай!

С предпазливи стъпки заобиколих ъгъла и влязох във всекидневната.

— О! — ахнах. — Охо! Татко, изглеждаш страшно...

— Глупаво? — прекъсна ме Чарли.

— Мислех да кажа *елегантно*.

Чарли се изчерви. Алис го хвана за лакътя и бавно го завъртя, за да демонстрира от всички страни бледосивия *смокинг*.

— Престани, Алис. Приличам на идиот.

— *Никой*, който е минал през моите ръце, не прилича на идиот.

— Права е, татко. Изглеждаш великолепно! Какъв е поводът?

Алис ме изгледа възмутено.

— Последна проба. И за двама ви.

Откъснах очи от необичайно елегантния Чарли и видях страховития бял калъф с роклята, положен внимателно върху дивана.

— Оох!

— Мисли за нещо приятно, Бела. Няма да отнеме дълго.

Поех си дълбоко дъх и затворих очи. Без да ги отварям, се запрепъвах по стълбите и влязох в стаята си. Съблякох се по бельо и протегнах ръце напред.

— Все едно, че ти забивам трески под ноктите — промърмори Алис, като влезе след мен.

Не й обърнах внимание. Бях потънала в мисли за приятни неща.

В мислите ми цялата бъркотия около сватбата бе приключила. Беше останала зад гърба ми. Бях успяла да заровя спомена и да го забравя.

Бяхме сами, само аз и Едуард. Декорът бе размит, и постоянно се променяше — ту мъглива гора, ту затиснат от облаци град, ту арктическа нощ, — защото Едуард пазеше в тайна къде ще бъде меденият ни месец, за да ме изненада. Но точното *местоположение* не ме интересуваше особено.

Двамата с Едуард бяхме заедно, а аз бях изпълнила безупречно своята част от компромиса. Бях се омъжила за него. Което бе основното. Освен това бях приела всичките му екстравагантни подаръци и вече бях регистрирана, макар и напразно, да следвам в Дартмут през есента. Сега беше негов ред.

Преди да ме превърне във вампир — големият компромис от негова страна, — трябваше да удържи още едно обещание.

Едуард се бе вманиачил по отношение на човешките неща, от които се отказвах, преживяванията, които не искаше да пропусна. Повечето от тях — като например абитуриентския бал — ми се струваха глупави. Имаше едно-единствено човешко преживяване,

което не исках да пропусна. Естествено, точно това, което би предпочел напълно да забравя.

Ето какъв беше проблемът. Имах бегла представа каква ще бъде, когато престана да съм човек. Виждах бях отблизо новородени вампири и бях чувала историите на всички от бъдещото ми семейство за дивите ранни дни. В продължение на няколко години водещото у мен щеше да е *жаждата*. Щеше да мине известно време, преди отново да бъде *себе си*. А дори когато най-после си възвърнех контрола, никога нямаше да бъде това, което бях сега.

Истински човек... и страстно влюбена.

Исках пълното преживяване, преди да заменя топлото си, крехко, разтърсвано от хормони тяло за нещо прекрасно, силно... и непознато. Исках *истински* меден месец с Едуард. И въпреки тревогата му, че е твърде опасно, той се бе съгласил да опитаме.

Смътно усещах присъствието на Алис и хлъзгането на сатен по кожата ми. За миг престанах да се притеснявам, че целият град ме одумва. Забравих за представлението, в чиято главна роля съвсем скоро трябваше да се изиявя. Спрях да се тревожа, че ще се спъна в шлейфа или ще се разкикотя в най-неподходящия момент, че съм твърде млада, че всички ще ме зяпат и че мястото на най-добрия ми приятел ще е празно.

Бях с Едуард в щастливите си мисли.

ВТОРА ГЛАВА

ДЪЛГА НОЩ

— Вече ми липсваш.

— Не е задължително да си тръгвам. Мога да остана...

— Ммм...

За известно време настъпи тишина, чуваше се единствено думкането на сърцето ми, неравномерният ритъм на накъсаното ни дишане и мълвенето на устните ни, които се движеха в хармония.

На моменти забравях, че целувам вампир. Не защото целувките с Едуард бяха обикновени или човешки — и за секунда не бих могла да забравя, че този, когото прегръщам, е по-скоро ангел, — а защото той правеше така, че да изглежда напълно естествено да притиска устните си в моите, в лицето ми, в шията. Твърдеше, че отдавна е преодолял изкушението, което някога представляваше кръвта ми за него, че мисълта да ме загуби го е излекувала от жаждата. Но знаех, че миризмата на кръвта ми все още му причинява болка, все още прогаря гърлото му, сякаш вдишва пламъци.

Отворих очи и открих, че и неговите са отворени и изучават лицето ми. Изпълваше ме недоумение всеки път, когато го хванех да ме гледа така — сякаш аз бях наградата, а не неприлично щастливият победител.

Погледите ни се срещнаха за миг — златистите му очи бяха толкова дълбоки, че сякаш надничях в дълбините на душата му. Колко нелепо, че изобщо се съмняваше дали има душа, макар да бе вампир. Та той притежаваше най-красивата душа, по-красива от съвършения му ум, от несравнимото му лице и великолепното тяло.

Отвърна на погледа ми, сякаш на свой ред надзърташе в душата ми и видяното му харесваше.

Не можеше да надзърне в мислите ми, както правеше с всички останали. Кой знае защо, някакъв странен недостатък на мозъка ми го правеше неподатлив на невероятните и страховити умения на някои от безсмъртните. (Неподатливо бе само съзнанието ми, тялото ми все пак бе подвластно на способности, които действаха на друг принцип.)

Каквато и да бе причината, бях ѝ дълбоко благодарна, че успява да скри мислите ми. Представата за обратния вариант ме караше да се червя.

Отново притеглих лицето му към своето.

— Определено оставам — прошепна той след известно време.

— Не, не! Това е ергенското ти парти. Трябва да отидеш.

Казах го, но пръстите на дясната ми ръка се сплетоха в бронзовата му коса, лявата се притисна по-плътно в гърба му. Хладните му ръце погалиха лицето ми.

— Ергенските партита са за хора, които ще тъгуват по независимите дни. А аз нямам търпение да ги оставя зад себе си. Така че всъщност няма голям смисъл.

— Вярно е — прошепнах в леденостудената кожа на шията му.

Реалността доста се доближаваше до вчерашните ми щастливи мечти. Чарли спеше в стаята си, в пълно неведение, така че можеше да се каже, че сме сами. Бяхме се свили върху тясното ми легло, преплели тела, доколкото бе възможно предвид дебелото вълнено огледало, в което бях омотана. Необходимостта от завивка ме дразнеше, но пък тракането на зъбите ми не се отразяваше добре на романтиката. А и Чарли би забелязал, ако пуснех отоплението през август...

Хубавото беше, че макар аз да бях плътно завита, ризата на Едуард беше на пода. Всеки път се стъписвах пред съвършенството на тялото му — бяло, хладно и гладко като мрамор. Изпълнена с възхита, прокарах ръка по каменните му гърди, проследих плоската повърхност на корема му. Разтърси го лека тръпка и устните му отново намериха моите. Внимателно притиснах върха на езика си в гладката му като стъкло устна и той въздъхна. Сладостният му дъх — студен и опияняващ — облъхна лицето ми.

Започна да се отдръпва — автоматичната му реакция, когато сметнеше, че сме стигнали твърде далече, условен рефлекс, който се включваше, когато повече от всичко искаше да продължи. През по-голямата част от живота си бе отричал всякакъв вид физическо удовлетворение. Знаех, че опитите му да се отърси от тези навици го изпълват с ужас.

— Чакай — казах аз, сграбчих го за раменете и го прегърнах още по-силно. Освободих единия си крак от одеялото и го увих около кръста му. — Съвършенството се постига с практика.

Той се усмихна.

— В такъв случай би трябвало да сме достатъчно близо, не мислиш ли? Спала ли си изобщо през последния месец?

— Но това е генералната репетиция — напомних му, — а ние сме репетирали само някои от сцените. Не му е времето да играем на сигурно.

Мислех, че ще се разсмее, но той не отговори, а тялото му застина от напрежение. Златото в очите му сякаш премина от течно в твърдо състояние.

Премислих думите си и се досетих какво е чул в тях.

— Бела... — прошепна.

— Не започвай отново — предупредих. — Сделката си е сделка.

— Не знам. Много ми е трудно да се съсредоточа, когато си толкова близо. Не... не мога да мисля свързано. Няма да мога да се удържа. Ще те нараня.

— Всичко ще бъде наред.

— Бела...

— Шшт! — притиснах устни към неговите, за да спра пристъпа на паника. Това вече го бях чувала. Нямаше да го оставя да се измъкне от уговорката. Не и след като бе настоял първо да се оженим.

Той отвърна на целувката ми, но усещах, че не е като преди. Вечно се безпокоеше за мен. Колко различно щеше да бъде, когато причините да се тревожи най-после изчезнат! Какво ли щеше да прави с толкова свободно време? Щеше да се наложи да си намери друго хоби.

— Как са краката ти? — попита.

Досетих се, че вероятно има друго предвид, така че отвърнах:

— Топли са.

— Така ли? Не те ли сърбят да избягаш? Не е късно да размислиш.

— Да не се опитваш да ме зарежеш?

Той се усмихна.

— Просто проверявам. Не бих искал да направя нещо, в което не си сигурна.

— Сигурна съм, че искам да съм с теб. Останалото все някак ще го преживея.

Той се поколеба и аз се зачудих дали не съм прекалила.

— Ще можеш ли? — попита той тихо. — Нямам предвид сватбата — нея съм сигурен, че ще преживееш, въпреки всичките ти опасения — но след това... Рене и Чарли?

Въздъгнах.

— Ще ми липсват — по-лошото беше, че аз щях да липсвам на тях, но не исках да му давам допълнителни оръжия.

— Анджела и Бен и Джесика и Майк.

— Приятелите също ще ми липсват — усмигнах се в тъмнината. — Особено Майк. О, Майк! Как ще живеея отсега нататък?

Той изръмжа.

Разсмях се, но после станах сериозна.

— Едуард, обсъждали сме го хиляди пъти. Знам, че няма да е лесно, но нали това искам. Искам теб и те искам завинаги. Един живот просто няма да ми стигне.

— Завинаги на осемнадесет — прошепна той.

— Мечтата на всяка жена — подкачих го.

— Без да се променяш... без да можеш да продължиш напред.

— Какво искаш да кажеш?

Той заговори бавно.

— Помниш ли, когато казахме на Чарли, че ще се женим? А той реши, че си... бременна?

— И се замисли дали да не те застреля — налучках през смях. — Признай, за миг наистина му мина през ума!

Той не отговори.

— Какво има, Едуард?

— Иска ми се... ами... иска ми се да беше прав.

— Боже — ахнах.

— По-скоро да *имаше* някакъв начин да е прав. Да разполагаме с подобна възможност. *Мразя* факта, че ще ти отнема и това.

Мълчах в продължение на минута.

— Знам какво правя.

— Как би могла да знаеш, Бела? Виж майка ми, виж сестра ми. Жертвата не е толкова безобидна, колкото си представяш.

— Есме и Розали се справят чудесно. Ако по-нататък се окаже проблем, ще постъпим като Есме — ще си осиновим.

Той въздъгна, после гласът му внезапно се изпълни с чувство.

— Не *средно*. Не искам да се налага да правиш жертви заради мен. Искам да ти давам, не да ти отнемам. Не искам да ограбя бъдещето ти. Ако бях човек...

Сложих ръка върху устните му.

— Ти си бъдещето ми. А сега престани. Никакво хленчене, иначе ще се обадя на братята ти да дойдат да те приберат. Може би всъщност *имаш* нужда от ергенско парти.

— Съжалявам. Май наистина се разхленчих. Сигурно е от напрежение.

— Да не би *теб* да те засърбяха краката?

— Съвсем не. Цял век чакам да се ожена за вас, госпожице Суон. Сватбената церемония е единственото, което... — той млъкна наскре изречението. — О, за Бога!

— Какво има?

Той изскърца със зъби.

— Няма да се наложи да се обаждаш. Изглежда, Емет и Джаспър не са склонни да ме оставят да се измъкна тази вечер.

Притиснах го за миг, после го пуснах. Нямах никакъв шанс да спечеля битка срещу Емет.

— Забавлявай се.

Чу се остро изскърцване по прозореца — някой умишлено прокарваше стоманени нокти по стъклото, за да изтръгне онзи отвратителен, пронизителен звук, от който ти настръхва косата. Потръпнах.

— Ако не пуснеш Едуард — просъска заплашително Емет, невидим в тъмнината, — се качваме да си го вземем!

— Тръгвай — засмях се. — *Преди* да срутят къщата.

Едуард направи гримаса, но все пак се изправи на крака с плавно движение и с ново плавно движение облече ризата си. Наведе се над мен и ме целуна по челото.

— Заспивай. Утре те чака голям ден.

— Много ти благодаря! Сега вече със сигурност ще се отпусна.

— Ще те чакам пред олтара.

— Аз ще съм онази в бяло — усмихнах се на небрежния си тон.

Той се подсмихна и отбеляза:

— Много си убедителна — после внезапно приклезна, а мускулите му се напрегнаха като пружини. Той изчезна — хвърли се

през прозореца ми толкова бързо, че не успях да проследя движението. Отвън се чу глухо тупване, последвано от ругатните на Емет.

— Имайте късмет да закъснее — прошепнах, сигурна, че ще ме чуят.

Лицето на Джаспър се появи на прозореца ми, медената му коса бе посребрена от бледата лунна светлина, която едва пробиваше облаците.

— Не се тревожи, Бела. Ще го приберем достатъчно рано.

Внезапно ме обзе спокойствие, а всички тревоги ми се сториха незначителни. Посвоему Джаспър бе точно толкова талантлив, колкото и Алис с нейните плашещо точни предсказания. Силата му бе в разчитането не на бъдещето, а на настроенятията и беше невъзможно да не се почувстваш така, както той искаше да се почувстваш.

Изправих се тромаво до седнало положение, все така омотана в одеялото.

— Джаспър? Какво правят вампирите на ергенско парти? Не смятате да го водите в някой стриптийз клуб, нали?

— Не й казвай нищо! — изръмжа Емет отдолу. Чу се ново тупване и тихият смях на Едуард.

— Успокой се — каза ми Джаспър и аз се успокоих. — В семейство Кълън си имаме собствена версия. Няколко пуми, една-две мечки. Общо взето, типична вечер на мъжки забавления.

Интересно дали някога щях да звуча така нехайно по отношение на „вегетарианската“ диета на вампирите.

— Благодаря ти, Джаспър.

Той ми намигна и изчезна от погледа ми.

Отвън настъпи пълна тишина. Приглушеното хъркане на Чарли монотонно се носеше от съседната стая.

Облегнах се на възглавницата, вече леко сънена. Загледах се през натежали клепащи в стените на малката стаичка, лишени от цвят на лунната светлина.

Последната ми нощ в моята стая. Последната ми нощ като Изабела Суон. Утре вечер щях да бъда Бела Кълън. И макар сватбеното изпитание да беше трън в очите ми, не можех да не призная, че ми харесва как звучи.

В очакване сънят да ме завладее, оставих съзнанието си да се рее. Но след няколко минути установих, че се разсънвам, че тревогата

отново се прокрадва в стомаха ми и започва да го усуква. Леглото ми се струваше твърде меко, твърде топло без Едуард. Джаспър бе далече и цялото спокойствие и уют бяха изчезнали с него.

Утрешният ден щеше да е много, много дълъг.

Съзнавах, че повечето ми страхове са абсурдни — трябваше просто да се овладее. Чуждото внимание бе неизбежна част от живота. Не можех вечно да се сливам с пейзажа. Имах обаче и по-специфични тревоги, които бяха съвсем реални.

На първо място, проблемът с шлейфа. Алис определено бе позволила на артистичните си наклонности да надделеят над практичността. Маневрирането по стълбите на Кълън на висок ток и с шлейф ми звучеше невъзможно. Поне да бях потренирала.

После идваше въпросът с гостите.

Семейството на Таня, кланът от Денали, трябваше да пристигне преди церемонията.

Щеше да е деликатно да ги съберем в едно и също помещение с гостите от резервата на куилеутите — бащата на Джейкъб и семейство Клиъруотър. Кланът от Денали не си падаше по върколаците. Всъщност сестрата на Таня — Ирина, дори нямаше да присъства на сватбата. Таеше неприязън към върколаците, защото бяха убили приятеля ѝ Лоран (точно когато той се канеше да убие мен). И тъй като им имаха зъб, бяха отказали да помогнат на семейството на Едуард в най-решителния час. Именно неочакваният съюз с куилеутските вълци бе спасил живота на всички ни, когато ни нападнаха ордите новородени вампири...

Едуард ми бе обещал, че присъствието на гостите от Денали няма да изложи куилеутите на опасност. Таня и цялото ѝ семейство — с изключение на Ирина — се чувствали ужасно виновни за дезертъорството. И смятали, че примирието с върколаците е ниска цена, която с радост биха преглътнали, за да изплатят поне отчасти дълга си.

Това беше големият проблем, но имаше и друг, по-малък: крехкото ми самочувствие.

Не бях виждала Таня, но бях сигурна, че срещата ни няма да е приятно изживяване за моето его. Някога, много отдавна, вероятно преди още да се родя, тя се бе опитала да впечатли Едуард — не че я винях, нея или някоя друга, задето го е пожелала. Но в най-добрия

случай щеше да е красива, а в най-лошия — великолепна. Макар Едуард очевидно, макар и неясно защо, да предпочиташе мен, нямаше как да не направя неблагоприятно за себе си сравнение.

Бях помърморила малко, докато накрая Едуард, наясно със слабостите ми, не ме бе накарал да се засрамя.

— Ние сме най-близките им, Бела, почти семейство — беше ми напомнил. — Все още се чувстват като сирачета, макар да е минало толкова време.

Така че бях отстъпила, прикривайки начумерената си физиономия.

Таня вече имаше голямо семейство, почти колкото семейство Кълън. Бяха петима — към Таня, Кейт и Ирина се бяха присъединили Кармен и Елеазар, горе-долу по същия начин както Алис и Джаспър се присъединили към Кълън — всички свързани от желанието си да живеят по-човеколюбиво от обикновените вампири.

Но въпреки новите приятели, Таня и сестрите ѝ продължаваха да са самотни, поне в едно отношение. Все още тъгуваха. Защото преди много време и те имали майка.

Представях си каква бездна оставяше подобна загуба, дори и след хиляда години. Опитах се да си представя семейство Кълън без неговия създател, неговото ядро и пътеводител — баща им Карлайл. Но просто не успях.

Карлайл ми бе разказал историята на Таня през една от многото вечери, в които бях останала до късно у тях, за да науча колкото може повече, да се подготвя възможно най-добре за бъдещето, което си бях избрала. Историята на майка ѝ бе едно от многото предупреждения, илюстриращи безбройните правила, които трябваше да спазвам, когато станех част от света на безсмъртните. Или по-точно, единственото правило, което се разклоняваше в хиляди други подправила: *Пази тайната*.

Пазенето на тайната предполагаше много неща — да водиш незабележим живот, както всички Кълън, да местиш дома си, преди хората да заподозрат, че не старееш. Или пък да страниш изцяло от хората — освен в часовете за хранене, — както бяха живели номадите Джеймс и Виктория, както все още живееха приятелите на Джаспър, Питър и Шарлот. Означаваше да контролираш новородените, които си

създал, както бе правил Джаспър, докато живял с Мария. Както не бе успяла да направи Виктория.

А също така предполагаше да не създаваш някои неща, защото някои творения не се поддаваха на контрол.

— Не знам как се е наричала майката на Таня — бе казал Карлайл, златните му очи с почти същия оттенък като русата му коса, натъжени от спомена за болката на Таня. — Никога не я споменават, ако не се налага, никога не мислят съзнателно за нея. Жената, която е създала Таня, Кейт и Ирина — която, вярвам, ги е обичала, — живяла много години, преди да се родя, по време на чума за нашия свят, чумата на безсмъртните деца. Защо са го правили онези древни безсмъртни, изобщо не мога да проумея. Създавали вампири от човешки деца, почти пеленачета.

Наложило се бе да преглътна жлъчта, която се бе надигнала в гърлото ми при представата за описаното.

— Били много красиви — бе побързал да обясни Карлайл, забелязал реакцията ми. — Толкова гальовни, толкова чаровни, не можеш да си представиш. Трябвало само да се приближиш до тях, за да ги обикнеш, било почти автоматично. Но били напълно неподатливи на възпитание. Застивали в онова ниво на развитие, което били достигнали преди ухапването. Прелестни двегодишни дечица с трапчинки и бърборещи устици, в състояние да унищожат половин село в едно от детинските си избухвания. Щом огладнеели, бързали да се нахранят и никакви предупреждения не можели да ги обуздаят. Не се криели от хората, слуховете плъзнали, страхът се разпространявал като зараза...

Майката на Таня създала такова дете. Както казах, не разбирам мотивите ѝ — тук Карлайл си бе поел дълбоко въздух, за да се успокои. — Естествено, Волтури се намесили.

Бях трепнала, както винаги, когато чуех името им, макар да беше ясно, че легионът италиански вампири — кралска династия по собствените им критерии — ще играе централна роля в този разказ. Няма закон, ако няма наказание, а не би могло да има наказание, ако няма кой да го наложи. Древните вампири Аро, Кай и Марк управляваха войските на фамилията Волтури. Срещата ги бях един-единствен път, но през тази кратка среща ми се бе сторило, че истинският им водач е Аро, със своята могъща дарба да чете мисли.

Само с едно докосване можеше да прочете всяка мисъл, прекосила някога съзнанието на онзи, когото е докоснал.

— Волтури изучавали феномена на безсмъртните деца както у дома си, във Волтера, така и в целия свят. Кай решил, че малките не са в състояние да опазят нашата тайна. Следователно трябвало да бъдат унищожени.

Както казах, будели невероятно силна привързаност. Цели сборища воювали до последния вампир, за да ги защитят, били напълно изтребвани. Клането не достигнало размера на войните в южните части на континента, но по свой начин се оказало по-опустошително. Дългогодишни сборища, стари традиции, приятели... Изгубено било толкова много. В крайна сметка практиката била напълно изкоренена. Безсмъртните деца се превърнали в забранена тема, в табу.

Докато живеех при Волтури, видях две такива деца, от личен опит знам каква притегателна сила притежават. Аро ги изучаваше в продължение на много години, след като катастрофата бе приключила. Познаваш любознателната му природа — надяваше се да намери начин да ги вразуми. Но в крайна сметка решението било единодушно: не можело да се допусне съществуването на безсмъртни деца.

Почти бях забравила за майката на сестрите от Денали, когато разказът се върна към нея.

— Не е съвсем ясно какво се е случило с майката на Таня — бе продължил Карлайл. — Таня, Кейт и Ирина били в пълно неведение до деня, в който пристигнали Волтури, след като вече били пленили майка им и нейното незаконно творение. Именно незнанието спасило живота им. Аро ги докоснал и видял пълната им невинност, така че избегнали наказанието, отредено за майка им.

Никоя от тях не била виждала момчето, нито пък подозирала за съществуването му, до деня, в който видели как гори в прегръдките на майка им. Предполагам, е пазила тайната си именно за да ги предпази от подобно възмездие. Но защо изобщо го е създала? Кое е било това дете и какво е означавало за нея, че да я накара да пренебрегне най-суровата забрана? Таня и сестрите й така и не получили отговор. Но не можели да се съмняват във вината на майка си и, мисля, че така й не са й простили.

Макар Аро да гарантирал, че Таня, Кейт и Ирина са невинни, Кай искал да ги изгори. Виновни поради родствена връзка. Имали късмет, че Аро бил във великодушно настроение. Получили прошка, но си тръгнали с наранени сърца и ново уважение към закона...

Не съм сигурна кога точно споменът за разказа на Карлайл се превърна в сън. Уж слушах думите му в мислите си, уж гледах лицето му, а в следващия миг се вирах в сива, гола поляна, а носът ми се пълнеше със задушливата миризма на горящ тамян. Не бях сама.

Скупчените в средата на поляната фигури, до една обвити в пепеляви наметала, би трябвало да ме изпълнят с ужас — можеха да са единствено Волтури, а аз, въпреки заповедта им при последната ни среща, все още бях човек. Но знаех, както понякога се случваше в сънищата ми, че съм невидима за тях.

Навсякъде около мен димяха купчини. Разпознах сладникавия мирис във въздуха и не се вгледах отблизо. Нямах желание да виждам лицата на езекутираните вампири, донякъде от страх да не разпозная някого в тлеещите клади.

Войниците на Волтури стояха в кръг около нещо или някого и чух как шепотът им преминава във възбудени викове. Приближих се крадешком до наметалата, тласкана от съня си да разбере кого или какво разглеждат толкова съсредоточено. И когато внимателно се промъкнах между две от високите съскащи наметала, най-последно зърнах обекта на спора им, покачен на малка могила зад тях.

Момченцето бе прелестно, миловидно, точно както го бе описал Карлайл. Съвсем малко, може би нямаше две години. Светлокестеняви къдрици обрамчваха ангелското му лице с кръгли бузки и пухкави устнички. Трепереше със затворени очи, сякаш се страхуваше да погледне как смъртта приближава с всяка секунда.

Обзе ме такава всепоглъщаща необходимост да спася красивото уплашено дете, че Волтури, въпреки цялата им опустошителна ярост, вече бяха без значение. Пробих си път през редицата им, без да се интересувам дали ще усетят присъствието ми. Откъснах се от тях и затичах към момченцето.

Но когато наближих могилата, върху която седеше то, замръзнах. Не бе от пръст и камъни, а купчина човешки тела, обезкървени, безжизнени. Бе късно да затворя очи, за да не видя лицата им.

Познавах ги до едно — Анджела, Бен, Джесика, Майк... а точно под прекрасното дете лежах телата на майка ми и баща ми.

Детето отвори ярките си кървавочервени очи.

ТРЕТА ГЛАВА

ГОЛЕМИЯТ ДЕН

Собствените ми очи рязко се отвориха.

В продължение на няколко минути останах да лежа разтреперана и задъхана в топлото легло, мъчейки се да се отърся от съня. Небето зад прозореца посивя, после стана бледорозово, докато чаках пулсът ми да се успокои.

Когато най-после се завърнах в реалността на разхвърляната, позната стая, се подразних на себе си. Що за сън в нощта преди сватбата! Заслужавах си го, щом премислях неприятни истории посред нощ.

От нетърпение да се отърся от кошмара, се облякох и тръгнах към кухнята далеч по-рано, отколкото бе необходимо. Първо изчистих и без това чистите стаи, после, когато Чарли се събуди, му направих палачинки. Аз самата бях прекалено напрегната, за да закузвам — подскачах на стола през цялото време, докато се хранеше.

— Трябва да вземеш господин Уебър в три часа — напомних му.

— Друг ангажимент, освен да доведе свещеника нямам, Белс. Малко вероятно е да забравя единствената си задача — Чарли си бе взел цял ден отпуск заради сватбата и свободното време определено му идваше в повече. От време на време очите му скришно се стрелкаха към дрешника под стълбите, където държеше рибарските си такъми.

— Не ти е това единственият ангажимент. Трябва да се облечеш и да добиеш представителен вид.

Той се намръщи над купичката с овесени ядки и измърмори нещо като „клоунски костюм“ под нос. На входната врата енергично се почука.

— Мислиш си, че на теб ти е тежко — казах и направих гримаса, докато се изправях. — Алис ще ме тормоси цял ден.

Чарли кимна замислено, съгласен, че неговото изпитание действително е по-поносимо. Когато минавах покрай него, се наведох да го целуна по темето — той се изчерви и *изсумтя*, — след това продължих към вратата, за да отворя на своята кума и бъдеща сестра.

Късата черна коса на Алис не стърчеше както обичайно. Беше пригладена в ситни гладки къдрици около дяволитото ѝ личице, което, в пълен контраст с прическата, бе съвсем делово. Дръпна ме навън, като едва смогна да извика едно „Здрасти, Чарли!“ през рамо.

Когато се качих в поршето ѝ, ме огледа преценяващо.

— О, дявол го взел, виж си само очите! — тя изцъка укорително с език. — *Какво* си правила? Да не си стояла будна цяла нощ?

— Горел-долу.

Тя ме изгледа намръщено.

— Разполагам с доста ограничено време да те направя зашеметяваща, Бела. Можеше да се погрижиш за суровия ми материал.

— Никой не очаква да изглеждам зашеметяващо. Мен ако питаш, по-неприятно ще е ако задрема по време на церемонията и забравя да кажа „Да“, когато дойде моментът. Едуард току-виж избяга.

Тя се разсмя.

— Ще те замеря с букета си, когато ти дойде редът.

— Благодаря.

— Поне ще имаш достатъчно време да се напиш утре в самолета.

Вдигнах вежда. *Утре*, значи. Ако ще тръгваме довечера след приема, а утре все още ще сме в самолет... е, очевидно нямаше да ходим до Боаз, щата Айдахо. Едуард не бе изпуснал и най-беглия намек. Не че неизвестността ме напрягаше кой знае колко, но все пак ми беше странно да не знам къде ще спя следващата нощ. Или, надявах се, *няма да спя...*

Алис осъзна, че е издала нещо, и се намръщи.

— Багажът ти е готов и опакован — каза тя, за да ме разсее.

И сполучи.

— Алис, трябваше да ме оставиш сама да си опаковам нещата!

— Така щях да издам почти всичко.

— И щеше да се лишиш от възможността да понапазаруваш.

— След десет кратки часа официално ще си ми сестра... Крайно време е да преодолееш отвращението си към новите дрехи.

Въсих се уморено през предното стъкло, докато не приближихме къщата.

— Едуард върна ли се вече? — попитах.

— Не се безпокой, ще бъде тук, преди да започне музиката. Но няма да го видиш, независимо кога ще се прибере. Ще спазим традицията.

Изсумтях.

— Традицията!

— Добре де, като изключим булката и младоженеца.

— Сама знаеш, че вече е надзъртал.

— Напротив! Точно за това само аз съм те виждала в роклята. Безкрайно внимавах да не мисля за нея, когато е наблизо.

— Е — отбелязах, когато завихме в алеята, — виждам, че ти е паднал случай пак да използваш украсата от дипломирането — дългата повече от четири километра алея отново бе увита в стотици хиляди блещукащи светлинки. Този път беше добавила и бели сатенени панделки.

— Пести, за да имаш, са казали хората. Порадвай им се, тъй като няма да видиш вътрешната украса, докато не му дойде времето — тя спря в грамадния като пещера гараж северно от къщата. Джипа на Емет все още го нямаше.

— Откога е забранено булката да вижда украсата? — възмутих се.

— Откакто въпросната булка ми повери организацията. Искам да усетиш пълния ефект, докато слизаш по стълбите.

Преди да ме пусне в кухнята, сложи длан върху очите ми. Миризмата моментално нахлу в ноздрите ми.

— Какво е *това* — попитах, докато ме насочваше навътре.

— Много ли е силна? — в гласа й неочаквано пролича тревога. — Ти си първият човек, който стъпва тук. Дано съм уцелила пропорциите.

— Прекрасно мирише! — уверих я. Беше почти опияняващо, но не главозамайващо, а балансът между отделните ухания бе нежен, съвършен. — Портокалови цветчета... люляк... и още нещо — права ли съм?

— Браво, Бела! Пропусна само фрезиите и розите.

Не си махна ръката, докато не стигнахме грамадната ѝ баня. Зяпнах дългия плот, върху който бе нареден арсенал като за цял козметичен салон, и внезапно усетих ефекта от безсънната нощ.

— Това наистина ли е необходимо? Каквото и да правиш, пак ще изглеждам невзрачна до него.

Тя ме натисна в един нисък розов фотьойл.

— Никой няма да посмее да те нарече невзрачна, когато приключи с теб.

— Защото ще ги е страх, че ще им изпиеш кръвчицата — измърморих. Облегнах се във фотьойла и затворих очи, с надеждата да подремна по време на процедурата. Действително на няколко пъти се унасях, докато тя нанасяше маски и лъскаше и полираше всяка частица по тялото ми.

Чак след обяд Розали се плъзна грациозно покрай вратата на банята в лъскава сребриста рокля, златистата ѝ коса вдигната в мека корона на тила ѝ. Беше толкова красива, че ми се доплака. Имаше ли изобщо смисъл да се глася, след като Розали щеше да присъства?

— Върнаха се — обяви тя и детинският ми пристъп на отчаяние моментално се изпари. Едуард си беше у дома!

— Дръж го далеч от тук!

— Днес няма да ти се пречка — увери я Розали. — Твърде много цени живота си. Есме ги е хванала да довършат някои неща отзад. Искаш ли помощ? Мога да ѝ направя прическата.

Устата ми неволно зяпна. Така се обърках, че не се сетях как да я затворя.

Никога не съм била любимка на Розали. А нещата съвсем се обтегнаха, когато се почувства лично засегната от решението ми. Макар да притежаваше невероятна красота, любящо семейство и сродна душа в лицето на Емет, с готовност би се отказала от всичко, само и само да бъде човек. А ето, аз най-безцеремонно захвърлях всичко, което тя желаше, сякаш бе ненужен боклук. Това някак не бе добър начин да стопля сърцето ѝ.

— Разбира се — съгласи се неспринудено Алис. — Можеш да започнеш да сплиташ плитките. Искам максимално сложна фигура. Булото ще дойде ето тук, отдолу — ръцете ѝ започнаха да разресват косата ми, да я повдигат, усукват, да показват подробно какво точно иска. Когато приключи, пръстите на Розали замениха нейните и започнаха да оформят прическата ми, нежни като перце. Алис се върна на лицето ми.

След като я похвали за крайния резултат, Алис отпрати Розали да донесе роклята, а после да намери Джаспър, който трябваше да докара майка ми и съпруга ѝ, Фил, от хотела. От долния етаж смътно чувах как вратата се отваря и затваря отново и отново. Започнаха да долитат гласове.

Алис ме накара да се изправя, за да ме пъхне в роклята, без да разваля прическата и грима. Коленете ми така трепереха, докато закопчаваше дългата редица перлени копчета на гърба ми, че сатенът се разлюля.

— Дишай дълбоко, Бела — обади се Алис. — И се опитай да укротиш пулса си. Ако се изпотиш, гримът ще се размаже.

Възнаградих съвета ѝ с най-саркастичното изражение, което успях да си придам.

— Веднага се захващам.

— Трябва да се обличам. Ще съумееш ли да се запазиш цяла за около две минути?

— Ъм... може би?

Тя ме изгледа възмутено и хукна през вратата. Концентрирах се върху дишането си, отброявайки всяко свиване на дробовете, и загледах фигурите, хвърляни от лампите върху лъскавата материя на роклята. Страх ме беше да погледна в огледалото — страх, че образът на собствената ми особа в булчинска рокля ще ме тласне в истерия.

Преди да успее да отброя двеста вдишвания, Алис се върна, облечена в рокля, която се спускаше по стройното ѝ тяло като сребрист водопад.

— Алис — страхотна си!

— Нищо работа. Днес никой няма да ми обърне внимание. Не и докато ти си в стаята.

— Ха-ха.

— Така, овладя ли се вече, или да викам Джаспър?

— Върнаха ли се? Майка ми тук ли е?

— Току-що влезе. В момента се качва нагоре.

Рене бе долетяла преди два дни, а аз бях прекарала всяка възможна минута с нея — тоест всяка минута, в която бях успяла да я откъсна от Есме и украсата. Имах чувството, че се забавлява повече от хлапе, заключено в Дисниленд през нощта. В известен смисъл се

чувствах точно толкова предадена, колкото и Чарли. Целият ужас от реакцията ѝ се оказваше съвсем излишен...

— О, Бела! — изпищя тя в същия миг, изпаднала в захлас още преди да пристъпи прага. — О, миличка, толкова си красива! Ох, ще се разплача! Алис, ти си невероятна! Двете с Есме трябва да отворите агенция за сватбени тържества. Къде намери тази рокля? Великолепна е! Толкова изящна, толкова елегантна. Бела, все едно си излязла от филм по Джейн Остин — гласът на майка ми звучеше някак отдалече и всичко в стаята бе леко замъглено. — Колко оригинално да планирате всичко около пръстена на Бела. Толкова романтично! Като си помисля само, че е бил в семейството на Едуард още от деветнайсети век!

С Алис си разменихме кратък съчастнически поглед. Майка ми бъркаше със стотина години. Сватбата всъщност не се въртеше около пръстена, а около самия Едуард.

Откъм прага се чу шумно, дрезгаво прокашляне.

— Рене, Есме каза, че е време да слизаш долу — обади се Чарли.

— Охо, Чарли, колко си елегантен! — възкликна изненадано Рене. Кое то вероятно обясняваше остротата в отговора на Чарли.

— Алис успя да ме докопа.

— Наистина ли стана време? — учуди се гласно Рене, почти толкова нервна, колкото и аз. — Всичко се случва с такава скорост. Направо ми се вие свят.

Значи не бях единствената.

— Дай да те прегърна, преди да слеза долу — настоя тя. — Внимателно, да не скъсаме нещо.

Тя ме притисна нежно през талията и се запъти към вратата, но почти веднага се завъртя обратно.

— О, божичко, за малко да забравя! Чарли, къде е кутийката?

Баща ми затършува из джобовете си и след минутка измъкна малка бяла кутийка, която подаде на Рене. Тя вдигна капачето и я протегна към мен.

— Нещо синьо — каза.

— А и нещо старо. Бяха на баба ти Суон — добави Чарли. — Занесохме ги на бижутер да смени изкуствените камъни със сапфири.

В кутийката лежаха два тежки сребърни гребена за коса. Над зъбците, в сложни флорални мотиви, бяха инкрустирани тъмносини сапфири.

Гърлото ми изведнъж се стегна.

— Мамо, татко... нямаше нужда.

— Алис не ни позволи да направим нищо друго — каза Рене. — При всеки опит бе готова да ни изтръгне гръкляните.

От гърлото ми се надигна истеричен кикот. Алис пристъпи към мен и чевръсто вмъкна двете гребенчета в косата ми, точно под ръба на дебелите плитки.

— Значи нещо старо и нещо синьо — загледа ме тя и направи крачка назад, за да се полюбува на резултата. — А роклята ти е нова... така че ето...

Подхвърли нещо към мен. Инстинктивно протегнах ръце и в дланите ми се приземи бял дантелен жартиер.

— Мой е и си го искам обратно — уведоми ме тя.

Изчервих се.

— Идеално — отбеляза тя със задоволство. — Малко цвят, точно това ти трябваше. Вече официално си свършена — с лека победоносна усмивка, тя се обърна към родителите ми. — Рене, трябва да слизаш долу.

— Да, госпожо — Рене ми изпрати въздушна целувка и забърза през вратата.

— Чарли, би ли донесъл цветята, моля?

Докато Чарли го нямаше, Алис измъкна жартиера от ръцете ми и се гмурна под полите на роклята. Ахнах и се олюлях, когато ледената ѝ ръка ме сграбчи за глезена, после усетих как рязко намества жартиера.

Изправи се на крака, преди Чарли да се върне с два разкошни бели букета. Ароматът на рози, портокалов цвят и фрезия ме обви в нежна мъгла.

Розали — най-добрият музикант в семейството след Едуард — засвири на пианото долу. „Канон“ на Пахелбел. Започнах да се задъхвам.

— Спокойно, Белс — обади се Чарли. После се обърна тревожно към Алис. — Май ѝ прилошава. Мислиш ли, че ще се справи?

Гласът му звучеше безкрайно далече. Не усещах краката си.

— Да има късмет да не се справи.

Алис застана пред мен, вдигна се на пръсти, за да ме изгледа право в очите, и хвана китките ми с коравите си ръце.

— Съсредоточи се, Бела. Едуард те чака долу.

Поех си дълбоко въздух и се заставих да се стегна. Музиката отдолу бавно премина в нова мелодия. Чарли ме побутна.

— Белс, време е да батираме.

— Бела? — обади се отново Алис, без да откъсва очи от моите.

— Да — изписуках.

— Едуард. Добре — оставих я да ме издърпа от стаята, докато Чарли ни следваше, залепен за лакътя ми.

В коридора музиката се чуваше по-силно. Носеше се нагоре по стълбите наред с аромата на милион цветя. Съсредоточих се върху мисълта, че Едуард ме очаква, за да накарам краката си да се придвижват напред.

Музиката звучеше познато — традиционният марш на Вагнер, украсен със сложни допълнителни мотиви.

— Сега е мой ред — пропя Алис. — Броиш до пет и тръгваш след мен — тя се плъзна в бавен, грациозен танц надолу по стълбите. Трябваше да се досетя, че изборът на Алис за единствена шаферка ще е огромна грешка. Щях да изглеждам още по-некоординирана след нея.

Внезапно звукът на фанфар отекна над извисилата се музика. Разпознах сигнала.

— Не ме оставяй да падна, татко — прошепнах. Чарли дръпна ръката ми през лакътя си и силно я стисна.

Стъпка по стъпка, казах си, когато започнахме да слизаме под бавното темпо на марша. Не вдигнах очи, докато краката ми не се озоваха на равна повърхност, макар да чувах шепота и шумоленето на публиката. При този звук кръвта нахлу в бузите ми. На мен, естествено, можеше да се разчита, че ще бъда поруменяла булка.

Веднага щом краката ми преминаха коварните стълби, започнах да го търся с поглед. Вниманието ми за кратко бе привлечено от пищните бели цветове, виснали на гирлянди от всичко неживо в стаята, отрупани от ивици ефирни бели панделки. После погледът ми се плъзна по редиците обвити в сатен столове. Изчервих се още повече, когато видях морето от лица, до едно обърнати към мен. После го открих — стоеше пред арка, преливаща от още цветя, още фини панделки.

Смътно осъзнах, че до него стои Карлайл, а зад двама им — бащата на Анджеела. Не видях нито майка ми, седнала на първия ред,

нито новото ми семейство, нито който и да било от гостите — щеше да се наложи да почакаат.

Виждах единствено лицето на Едуард. То изпълваше полезрението ми и завладяваше съзнанието ми. Очите му бяха като масло, изгарящо златисти. Съвършените му черти изглеждаха почти строги от напора на емоциите. А когато срещна възхитения ми поглед, лицето му светна в секваща дъха възторжена усмивка.

Внезапно ръката на Чарли бе единственото, което ме спираше да не хукна по пътеката между столовете.

Маршът бе твърде бавен, едва напасвах крачки към ритъма му. За щастие пътеката бе съвсем къса. И най-после, най-накрая, бях там. Едуард протегна пръсти към мен. Чарли пое ръката ми и с жест символ, стар като света, я постави в неговата. Докоснах хладната му кожа и се почувствах у дома си.

Обетите ни бяха простичките традиционни думи, изговаряни милиони пъти преди нас, макар и никога от двойка като нашата. Бяхме помолили господин Уебър да направи една-единствена малка промяна. Той любезно се бе съгласил да замени думите „докато смъртта ни раздели“ с далеч по-подходящите „докато и двамата сме живи“.

В този момент, докато свещеникът редеше своите думи, всичко в моя свят, който от толкова отдавна бе с главата надолу, си дойде на мястото. Осъзнах колко глупава съм била да се страхувам — като че ли това бе нежелан подарък за рожден ден или смуцаваща парадност като абитуриентския бал. Надзърнах в блестящите, възторжени очи на Едуард и разбрах, че аз също печеля. Защото нищо друго нямаше значение, освен това, че ще бъда с него.

Не осъзнах, че плача, докато не дойде ред да изрека съдбовната дума.

— Да — прошепнах задавено, почти неразбираемо, и замигах, за да прогоня сълзите и да видя лицето му.

Когато дойде неговият ред, думите отекнаха ясно и победоносно.

— Да — врече се той.

Господин Уебър ни обяви за съпруг и съпруга. Ръцете на Едуард се вдигнаха, за да обхванат лицето ми, внимателно, сякаш беше крехко като белите цветчета, които се полюшваха над главите ни. Опитах се да проумея през пелената от сълзи, която ме заслепяваше, смайващия факт, че това невероятно създание бе мое. Златистите му очи блестяха

като насълзени, макар да знаех, че е невъзможно. Наклони глава към моята, аз се надигнах на пръсти и метнах ръце — заедно с букета — около шията му.

Целуна ме с нежност, с обожание. Забравих тълпата, мястото, часа, причината... помнех само, че ме обича, че ме иска, че съм негова.

Той започна целувката и беше редно той да я прекъсне. Но аз се вкопчих в него, глуха за сподавания смях и покашлянето сред публиката. Накрая, твърде скоро, ръцете му отместиха лицето ми, той се отдръпна, за да ме погледне. Усмивката му бе развеселена, почти насмешлива. Но зад закачката, че публично съм се изложила, се усещаше дълбока радост, отражение на моята.

Тълпата избухна в ръкопляскания и той завъртя телата ни към нашите приятели и семействата. Не можех да откъсна очи от него, за да ги погледна.

Първи ме намериха обятията на майка ми, набразденото ѝ от сълзи лице бе първото, което видях, след като най-последно неохотно отделих поглед от Едуард. После тълпата ме завъртя, предаваха ме от прегръдка на прегръдка, едва разбих кой е до мен, съзнанието ми — съсредоточено единствено върху ръката на Едуард, притисната здраво в моята. Все пак усетих разликата между меките, топли прегръдки на приятелите ми, и нежните, хладни докосвания на моето ново семейство.

Една изгаряща прегръдка изпъкна на фона на останалите — Сет Клиъруотър, който се бе осмелил да застане сред множеството вампири, за да замести изчезналия ми приятел върколак.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ЖЕСТ

Сватбата гладко премина в празничен прием — доказателство за безупречните организационни умения на Алис. Над реката тъкмо се спускаше здрач. Церемонията бе продължила точно толкова, колкото бе нужно на слънцето да залезе зад дърветата. Едуард ме преведе през стъклените врати в задната част на къщата. Лампичките сред дърветата проблясваха и караха белите цветове да греят. Други десет хиляди цветя образуваха дъхава, прохладна шатра над дансинга, разположен върху тревата под две от древните кедрови дървета.

Когато сладостната августовска вечер ни обгърна, всичко потече по-бавно, по-спокойно. Малката тълпа се пръсна под мекия блясък на трепкащите светлини и приятелите, които току-що бяхме прегръщали, отново ни поздравиха. Сега вече имаше време за разговори, за смях.

— Честито — обади се Сет Клиъруотър и наведе глава под една виснала цветна гирлянда. Майка му, Сю, вървеше плътно до него и напрегнато оглеждаше гостите.

Лицето ѝ бе слабо и изопнато под късата, сурова прическа. Беше къса като на дъщеря ѝ, Лия, и се запитах дали не се е подстригала по същия начин, за да демонстрира солидарност. Били Блак, застанал от другата страна на Сет, бе далеч по-спокоен.

Всеки път, когато погледнех бащата на Джейкъб, имах чувството, че виждам двама души, не един. Той бе старият човек в инвалидната количката с набръчканото лице и блестящата усмивка, когато виждаха всички останали. Беше и прекият наследник на дълъг род могъщи вождове, надарени с магически способности, облечен във властта, с която бе роден. Макар поради липса на катализатор магията да бе прескочила неговото поколение, Били пак бе част от могъществото и легендата. Бяха в кръвта му. И бяха преминали у неговия син, наследника на магията, който ѝ бе обърнал гръб. Затова Сам Ули беше този в ролята на вожд на легендите сега.

Били изглеждаше странно спокоен предвид компанията и събитието — черните му очи блестяха, сякаш току-що му бяха казали

нещо приятно. Бях впечатлена от самообладанието му. В неговите очи тази сватба бе нещо ужасно, най-лошото, което би могло да сполети дъщерята на най-добрия му приятел.

Едва ли му беше лесно да сдържа чувствата си, особено като знаех какво предизвикателство представлява настоящето събитие за древното споразумение между семейство Кълън и куилеутите — споразумение, което забраняваше на семейството да създава нов вампир. Вълците бяха наясно, че договорът съвсем скоро ще бъде нарушен, а вампирите не знаеха каква реакция да очакват. Преди бойния съюз това би означавало незабавно нападение. Война. Но дали сега, когато се познаваха по-добре, щяха да проявят разбиране?

Сякаш в отговор на мислите ми, Сет се наведе към Едуард с протегнати ръце. Едуард го прегърна със свободната си ръка.

Видях как Сю потръпна.

— Хубаво е, че всичко се нареди, човече — каза Сет. — Радвам се за теб.

— Благодаря ти, Сет. Това означава много за мен — Едуард се отдръпна от него и погледна към Сю и Били. — Благодаря и на вас. Задето позволихте на Сет да дойде. И задето подкрепихте Бела.

— Моля — отвърна Били с дълбокия си дрезгав глас и аз се изненадах от оптимизма в тона му. Може би на хоризонта се задаваше по-крепък съюз.

Зад тях започна да се образува опашка, така че Сет ни помаха и забута количката на Били към храната. Сю постави по една ръка върху раменете на двама им.

Следващите, които ни поздравиха, бяха Анджела и Бен, а след тях — родителите на Анджела, после Майк и Джесика, които, за моя изненада, се държаха за ръце. Не бях чула, че са се събрали. Зарадвах се.

А зад приятелите чакаха новите ми братовчеди, кланът от Денали. Усетих, че затаявам дъх, когато първата — предположих, че е Таня, заради ягодовия оттенък на русите ѝ къдри — протегна ръце да прегърне Едуард. До нея други трима вампири със златисти очи ме гледаха с открито любопитство. Едната от жените имаше дълга, светлоруса коса, права като свила. Другата и мъжът до нея бяха чернокоси, а в тебеширените им лица се забелязваше лек намек за маслинен тен.

И четиримата бяха толкова красиви, че стомахът ми се сви.

Таня продължаваше да притиска Едуард.

— О, Едуард — каза тя. — Липсваше ми.

Той се засмя и ловко се измъкна от прегръдката ѝ, като постави леко ръка върху рамото ѝ и отстъпи назад, уж за да я погледне в очите.

— Наистина не сме се виждали отдавна, Таня. Добре изглеждаш.

— Ти също.

— Нека ти представя съпругата ми — изричаше думата за първи път, откакто беше официален факт. Имах чувството, че ще се пръсне от задоволство. Четиримата тихо се засмяха в отговор. — Таня, това е моята Бела.

Таня бе точно толкова прелестна, колкото я бяха рисували най-мрачните ми кошмари. Огледа ме по-скоро замислено, отколкото примирено, после протегна ръка да се здрависаме.

— Добре дошла в семейството, Бела — усмихна се малко печално. — Считаме се за роднини на Карлайл и *искрено* съжалявам за... ами... неотдавнашния инцидент, при който не постъпихме като такива. Отдавна трябваше да се запознаем с теб. Ще можеш ли да ни простиш?

— Разбира се — отвърнах задъхано. — Толкова ми е приятно да се видим.

— Вече всички Кълън са по двойки. Може пък следващия път да дойде нашият ред, а, Кейт? — тя се усмихна широко към блондинката.

— Продължавай да мечтаеш — отвърна Кейт с шеговитата гримаса. После пое ръката ми от дланта на Таня и леко я стисна. — Добре дошла, Бела.

Тъмнокосата жена постави своята ръка върху тази на Кейт.

— Аз съм Кармен, а това е Елеазар. Много се радваме, че най-после се срещаме.

— А-аз също — заекнах.

Таня погледна чакащите зад гърба ѝ — заместника на Чарли, Майк, и съпругата му. Двамата оглеждаха вампирите с ококорени очи.

— Ще се опознаем по-късно. Разполагаме с цяла *вечност* — тя се разсмя и пристъпи напред с останалите.

Всички стандартни традиции бяха спазени. Фотоапаратите ме заслепиха, докато стисках ножа над умопомрачителната торта — твърде внушителна, помислих си, за относително интимния кръг от

приятели и роднини. Всеки натъпка по едно парче торта в устата на другия. Едуард смело погълна своето под невярващия ми поглед. Хвърлих букета си с нетипична ловкост — право в ръцете на смаяната Анджела. Емет и Джаспър избухнаха в смях при вида на пламналото ми лице, когато Едуард много внимателно измъкна със зъби взетия назаем жартиер — бях го избутала максимално надолу, почти до самия глезен. С бързо смигване към мен, той го метна право в лицето на Майк Нютън.

А когато музиката започна, Едуард ме притегли в прегръдките си за традиционния първи танц. Макар да се ужасявах от танци, особено пред публика, се подчиних охотно — просто бях доволна, че ще се притисна в него. Той вършеше цялата работа, а аз се въртях без никакво усилие под нежната светлина на балдахина от лампички и ярките проблясъци на светкавиците.

— Харесва ли ви празненството, госпожо Кълън? — прошепна той в ухото ми.

Разсмях се.

— Ще ми трябва известно време да свикна с това.

— Разполагаме с известно време — напомни ми той щастливо, после се наведе да ме целуне, докато танцувахме. Фотоапаратите бясно защракаха.

Музиката се смени и Чарли потупа Едуард по рамото. С Чарли не се танцуваше толкова лесно. И двамата не ни биваше, така че се ограничихме до леко поклащане наляво-надясно. Едуард и Есме се въртяха около нас като Фред Астер и Джинджър Роджърс.

— Ще ми липсваш у дома, Бела. Вече се чувствам самотен.

Гърлото ми се стегна, но се опитах да го обърна на шега.

— Чувствам се ужасно, че те зарязвам сам да си готвиш. Това си е направо престъпна небрежност, имаш всички основания да ме арестуваш.

Той се ухили.

— Предполагам, ще преживея храната. Просто ми се обаждай, когато можеш.

— Обещавам.

Имах чувството, че танцувам с всички. Хубаво беше да се видя със старите си приятели, но повече от всичко исках да съм с Едуард.

Зарадвах се, когато най-после се намеси, едва половин минута след началото на поредния танц.

— Явно все така не си падаш по Майк? — отбелязах, когато Едуард ме измъкна от ръцете му.

— Не и когато се налага да слушам мислите му. Има късмет, че не съм го изритал оттук. Или нещо по-лошо.

— Хайде, хайде.

— Успя ли да се погледнеш в огледалото?

— Ами... не, май така и не го направих. Защо?

— Тогава вероятно не съзнаваш колко неописуемо, съкрушително красива си тази вечер. Не се изненадвам, че Майк се затруднява да храни почтени мисли към една омъжена жена. Но съм разочарован, че Алис не те е накарала да се огледаш.

— Не си никак обективен, нали знаеш?

Той въздъхна, след това спря и ме обърна с лице към къщата. Стъклената стена отразяваше цялото празненство като дълго огледало. Той посочи огледалната двойка право пред нас.

— Не съм обективен, така ли?

Зърнах отражението на Едуард — съвършено копие на съвършеното му лице — с някаква тъмнокоса хубавица до него. Кожата ѝ беше сметана и рози, очите ѝ — огромни от вълнение, обрамчени от гъсти мигли. Тясната горна част на блестящата бяла рокля се разширяваше фино при шлейфа, почти като обърнат цвят на калия, скроена толкова умело, че тялото изглеждаше елегантно и грациозно — поне докато стоеше неподвижно.

Преди да успее да премигна и хубавицата отново да се превърне в мен, Едуард внезапно се вкамени и рязко се обърна в обратната посока, сякаш някой го беше повикал по име.

— О! — възкликна той. Челото му се набразди за миг, но веднага се изглади. Изведнъж целият грейна.

— Какво има? — попитах.

— Сватбен подарък изненада.

— Какво?

Той не отговори, а отново затанцува, но сега вече ме въртеше в обратна посока, отдалечаваше ме от светлините, към дълбоката ивица нощна тъма, която опасваше ярко осветения дансинг.

Не спря, докато не стигнахме неосветената страна на един от огромните кедри. След това впи поглед в най-тъмната сянка.

— Благодаря — каза на тъмнината. — Много... любезно от твоя страна.

— Така ми казват, Любезния — обади се от мрака един познат дрезгав глас. — Може ли да те сменя?

Ръката ми литна към гърлото и ако Едуард не ме държеше, щях да рухна.

— Джейкъб! — възкликнах задавено, веднага щом си поех дъх. — Джейкъб!

— Здравсти, Белс!

Препънах се към гласа му. Едуард задържа лакътя ми, докато друг чифт силни ръце не ме поеа от тъмнината. Джейкъб ме придърпа към себе си и горещината, която излъчваше кожата му, сякаш ме изгори през тънкия сатен на роклята. Дори не си направи труда да затанцува, само ме прегърна, а аз зарових лице в гърдите му. Наведе се да положи буза върху главата ми.

— Розали няма да ми прости, ако не си получи официалния танц с младоженеца — прошепна Едуард и разбрах, че ще ни остави сами, че ми подарява този миг насаме с Джейкъб.

— О, Джейкъб — плачех, не можех да изрека думите, така че да са разбираеми. — Благодаря ти.

— Стига си хълцала, Белс. Ще си съсипеш роклята. Та това съм само аз.

— Само? О, Джейк! Сега вече всичко е свършено.

Той изсумтя.

— Аха, купонът може да започва. Кумът най-после пристигна.

— Сега всички, които обичам, са тук.

Усетих как устните му докосват косата ми.

— Съжалявам, че закъснях, миличка.

— Толкова се радвам, че дойде!

— Това беше идеята.

Погледнах към гостите, но телата на танцуващите ми пречеха да открия бащата на Джейкъб. Не знаех дали е останал.

— Били знае ли, че си тук?

Още щом попитах, осъзнах, че със сигурност е знаел — само това можеше да обясни въодушевлението му.

— Сигурен съм, че Сам му е казал. Ще отида да го видя... когато приключи купонът.

— Как ще се радва, че си се прибрал!

Той се отдръпна леко и се изправи. Едната му ръка остана обвита около талията ми, а с другата хвана моята дясна. Притисна сплетените ни пръсти в гърдите си. Усещах как сърцето му тупти под дланта ми и се досетих, че не я е поставил там случайно.

— Не знам дали ще ми се удаде друг шанс — каза той и започна да ме върти в бавен кръг, който нямаше нищо общо с темпото на музиката, която се носеше зад нас. — Най-добре да се възползвам максимално.

Танцувахме под ритъма на туптящото под пръстите му сърце.

— Радостен съм, че дойдох — каза той тихо след малко. — Не очаквах, че ще съм. Но е хубаво да те видя... още веднъж. Не е толкова тъжно, колкото си мислех.

— Не искам да ти е тъжно.

— Знам. И не съм дошъл да те карам да се чувстваш виновна.

— О, не, толкова съм щастлива, че дойде. Това е най-хубавият подарък, който би могъл да ми направиш.

Той се разсмя.

— Това е добре, защото няхах време да ти взема истински подарък.

Очите ми започваха да привикват с тъмнината, вече виждах лицето му, по-нависоко отколкото очаквах. Възможно ли бе да е пораснал още? Вероятно вече доста надвишаваше два метра. Колко се радвах отново да видя познатите черти — дълбоко разположените очи, засенчени от гъстите черни вежди, високите скули, плътните устни, разтегнати над белите зъби в саркастична усмивка, която отговаряше на тона му. Очите му бяха леко присвити, предпазливи. Долавях колко се стареа. Правеше всичко възможно да ме зарадва, без да покаже какво му струва това.

Не заслужавах приятел като него, не бях достатъчно добра.

— Кога реши да се върнеш?

— Съзнателно или подсъзнателно? — той си пое дълбоко въздух, преди да отговори на собствения си въпрос. — Не знам точно. Май от известно време несъзнателно вървах насам, може би защото тайно съм искал да дойда. Но едва тази сутрин започнах да *тичам*. Не бях

сигурен дали ще успея — той се засмя. — Няма да повярваш колко ми е странно да се разхождам на два крака. Ами дрехите! И понеже ми е странно, се чувствам още по-неловко. Изненадан съм. Явно съм отвикнал от човешкото.

Продължавахме бавно да се въртим.

— Щеше да е срамота да не те видя такава. Струваше си цялото препускане. Изглеждаш невероятно, Бела! Толкова красива.

— Алис инвестира ужасно много време в мен. А и тъмното помага.

— За мен не е толкова тъмно, нали знаеш.

— Вярно — нали имаше вълчи сетива. Не беше трудно да забравя какви неща умее, никак не му личеше, че не е обикновен човек. Особено сега.

— Подстригал си се — отбелязах.

— Да. Така ми е по-удобно. Реших да се възползвам от наличието на ръце.

— Добре изглежда — излъгах.

Той изсумтя.

— Да бе! Остригах се сам с ръждясали кухненски ножици — той се усмихна широко за миг, после усмивката му помръкна. Изражението му стана сериозно. — Щастлива ли си, Бела?

— Да.

— Добре — усетих как свива рамене. — Предполагам, това е най-важното.

— А ти как си, Джейкъб? Но честно?

— Добре съм, Бела, честно. Не трябва повече да се тревожиш за мен. Можеш да престанеш да досаждаш на Сет.

— Не му досаждам само заради теб. Харесвам Сет.

— Добро хлапе е. Доста по-приятна компания от други. Казвам ти, ако можех да се отърва от гласовете в главата си, щеше да е перфектно да съм вълк.

Разсмях се, така странно прозвуча.

— Да, и аз не мога да накарам моите да млъкнат.

— В твоя случай означава, че си смахната. Естествено, аз отдавна знам, че си смахната — подкачи ме той.

— Благодаря.

— Вероятно е по-лесно да си смахнат, отколкото да си част от общото съзнание на глутницата. Гласовете в главите на лудите не пращат някой да ги надзирава.

— Какво?

— Сам е някъде наоколо. И един-двама от другите. За всеки случай, нали се сещаш.

— Какъв случай?

— В случай, че изпадна в умопомрачение или нещо такова. В случай, че реша да съсипя купона — той се усмихна при тази мисъл, явно му допаднаше. — Но не съм дошъл да развалям сватбата ти, Бела. Дойдох, за да... — той млъкна.

— Да я направиш свършена.

— Доста високо изискване.

— Добре че си толкова висок.

Той изпъшка при глупавата ми шега, после въздъхна.

— Тук съм, за да ти бъда приятел. Най-добрият ти приятел за последен път.

— Сам трябва да ти има по-голямо доверие.

— Е, може би съм прекалено чувствителен. Може би и без това щяха да дойдат — да наглеждат Сет. Все пак наоколо има доста вампири. Сет не приема нещата достатъчно сериозно.

— Сет е наясно, че е в безопасност. Познава семейство Кълън много по-добре от Сам.

— Разбира се, разбира се — побърза да се съгласи Джейкъб, преди разговорът да премине в спор.

Не му беше в стила да се държи толкова дипломатично.

— Съжалявам за гласовете — казах. — Иска ми се да помогна не само в това отношение.

— Не е толкова зле. Нещо съм се разхленчил.

— Ти... Щастлив ли си?

— Горещо-долу. Но стига за мен. Днес ти си звездата — той се подсмихна. — Обзалагам се, че ти е *страшно* приятно. Да си център на вниманието.

— Да! Направо не мога да се наситя.

Той се разсмия, после се загледа над главата ми. Със стиснати устни заразглежда трептящите светлини, грациозните движения на танцуващите, носещите се из въздуха листчета, нападали от

гирляндите. Обърнах се да погледна с него. От това тъмно, тихо местенце сцената изглеждаше безкрайно далечна. Сякаш гледахме бели снежинки, въртящи се в стъклена сфера.

— Не мога да не им призная — каза той, — че знаят как да правят купони.

— Алис е истинска природна стихия.

Той въздъхна.

— Песента свърши. Мислиш ли, че ми се полага още един танц? Или съм твърде нахален?

Стиснах ръката му.

— Колкото поискаш.

Той се засмя.

— Това би било интересно. Но най-добре да се задоволя с два. Не искам да давам повод за клюки.

Завъртяхме се отново.

— Би трябвало да съм свикнал да се сбогувам с теб — промълви той.

Опитах се да преглътна буцата в гърлото си, но не се справих.

Джейкъб ме погледна и се намръщи. Прокара пръсти по бузата ми, улавяйки сълзите.

— Не е редно точно ти да плачеш, Бела.

— Всички плачат по сватби — възразих дрезгаво.

— Ти искаш това, нали?

— Да.

— Тогава се усмихни.

Опитах. Той се изсмя на физиономията ми.

— Ще се опитам да те запомня такава. Ще се престоря, че си...

— Че какво? Че съм умряла?

Той стисна зъби. Бореше се със себе си — нали бе решил да ме зарадва, не да критикува. Досещах се какво иска да каже.

— Не — отвърна накрая. — Но в представите си ще те виждам точно такава. С розови бузи. С туптящо сърце. С два леви крака. Всичко това.

Умишлено го настъпих с цялата си тежест.

Той се усмихна.

— Ето това е моето момиче.

Започна да казва още нещо, но рязко затвори уста.

Отново направи усилие, зъбите му изскърцаха, спирайки думите, които не искаше да произнася.

Отношенията ни бяха толкова лесни някога. Естествени като въздуха. Но откакто Едуард се бе завърнал в живота ми, между нас се бе установило трайно напрежение. Защото според Джейкъб, избирайки Едуард, избирах съдба, която бе по-лоша от смъртта, или в най-добрия случай — равностойна.

— Какво има, Джейк? Кажи ми! Можеш да ми кажеш всичко.

— Аз-з... нямам какво да ти кажа.

— О, хайде де! Изплюй камъчето.

— Честно. Не е... всъщност е въпрос. Искам *ти да ми* кажеш нещо.

— Питай ме.

Той се напрегна за миг, после издиша.

— Не бива. Няма значение. Просто ме гложди нездраво любопитство.

Така добре го познавах, че веднага се досетих.

— Няма да е довечера, Джейкъб — прошепнах.

Джейкъб копнееше да си остана човек по-силно и от Едуард. Ценеше всеки от ударите на сърцето ми, защото знаеше, че са преброени.

— О! — отвърна той, опитвайки да прикрие облекчението си. — О!

Започна нова песен, но той не разбра.

— Кога? — прошепна.

— Не знам със сигурност. След седмица-две, предполагам.

Тонът му се промени, стана студен, подигравателен.

— Че какво те спира?

— Просто не искам да прекарам медения си месец, гърчейки се от болка.

— А как предпочиташ да го прекараш? В игра на дама? Ха-ха.

— Много смешно.

— Шегувам се, Бела. Но, честно, не виждам смисъла. Не можеш да имаш истински меден месец с вампира, тогава защо изобщо се преструваш? Признай си. Не го отлагаш за първи път. Кое то е *хубаво* — добави той с внезапна настойчивост. — Не се срамувай.

— Не отлагам нищо — троснах се. — И — *да*, мога да имам истински меден месец! Мога да правя каквото си искам! Стига си си врял носа!

Той рязко спря да ме върти. За миг се запитах дали не е доловил промяната в музиката и бясно затършувах из главата си как да закърпя краткото спречкване, преди да се сбогува с мен. Не можехме да се разделим така.

Но очите му се разшириха от някакъв странен недоумяващ ужас.

— Какво? — ахна той. — Какво каза?

— За кое...? Джейк? Какво стана?

— Какво искаше да кажеш? За истинския меден месец? Докато си още *човек*? Шегуваш ли се? Ужасно тъпа шега, Бела!

Изгледах го, вбесена.

— Казах ти да не си завираш носа, Джейк. Изобщо не ти влиза в работа. Не трябваше да ти... изобщо не трябва да говорим за това. Толкова е лично...

Огромните му длани сграбчиха ръцете ми точно под раменете, обхванаха ги целите, пръстите му се срещнаха.

— Ох, Джейк! Пусни ме!

Той ме разтърси.

— Бела! Да не си полудяла? Не е възможно да си толкова глупава! Кажи, че се шегуваш!

Отново ме разтърси. Ръцете му, стиснали ме като турникети, трепереха, запращаха дълбоки вибрации в костите ми.

— Джейк, престани!

Внезапно тъмнината се изпълни със сенки.

— Махни си ръцете! — гласът на Едуард беше леден, остър като бръснач.

В черната нощ зад Джейкът се чу ниско изръмжаване, после още едно.

— Джейк, братче, пусни я — чух настойчивия глас на Сет Клиъруотър. — Я се стегни!

Джейкът сякаш беше замръзнал, ужасените му очи все така широко отворени.

— Ще я нараниш — прошепна Сет. — Пусни я.

— Веднага! — изръмжа Едуард.

Ръцете на Джейкъб се отпуснаха и кръвта рязко, почти болезнено, нахлу в жадните ми вени. Преди да усетя друго, горещите ръце бяха заменени от студени и внезапно въздухът изсвистя край тялото ми.

Премигнах, озовала се на два метра от първоначалното си място. Едуард стоеше напрегнат пред мен. Между него и Джейкъб се извисяваха два огромни вълка, но някак не изглеждаха агресивни. По-скоро сякаш искаха да предотвратят схватката.

А Сет — дългурестият петнайсетгодишен Сет — бе обгърнал тресящото се тяло на Джейкъб с дългите си ръце и се опитваше да го дръпне назад. Ако Джейкъб се трансформираше, когато Сет бе толкова близо...

— Хайде, Джейк. Да вървим.

— Ще те убия — каза Джейкъб, гласът му така задавен от ярост, че прозвуча като шепот. Очите му, втренчени в Едуард, блестяха от настървение. — Съвсем сам! Още сега! — той потръпна конвулсивно.

Най-едрият вълк, черният, рязко изръмжа.

— Сет, махни се оттам — изсъска Едуард.

Сет отново задърпа Джейкъб. Гневът така го бе зашеметил, че Сет успя да го отмести няколко крачки назад.

— Недей, Джейк! Тръгваме си. Хайде!

Сам — най-едрият вълк, черният — също се включи. Постави огромната си глава върху гърдите на Джейкъб и го заблъска.

Тримата — теглещият Сет, тресящият се Джейкъб и тласкащият го Сам — изчезнаха в тъмнината.

Вторият вълк се загледа след тях. На слабата светлина не можех да преценя цвета на козината му — може би шоколадовокафяв? Дали беше Куил?

— Съжалявам — прошепнах на вълка.

— Всичко е наред, Бела — промълви Едуард.

Вълкът го изглежда. Погледът му не беше дружелюбен. Едуард му кимна студено. Вълкът изръмжа раздражено, после се обърна след останалите и изчезна.

— Е, добре — каза Едуард на себе си, след това погледна към мен. — Да се връщаме.

— Но Джейк...

— Сам ще се оправи с него. Вече тръгнаха.

— Едуард, така съжалявам. Толкова беше глупаво...

— Нищо лошо не си направила.

— Така се раздрънках! Защо изобщо... Не трябваше да му позволявам да ме подвежда. Какво изобщо ми хрумна?

— Не се безпокой — той докосна лицето ми. — Да се връщаме на приема, преди някой да забележи, че ни няма.

Поклатих глава объркано. Преди някой да забележи ли? Нима някой изобщо бе *пропуснал* отсъствието ни?

Но като се замислих, осъзнах, че конфронтацията, така ужасна в очите ми, всъщност бе невидима за околните, безшумна в сенките.

— Дай ми две секунди — помолих го.

Вътрешностите ми се бяха усугубили от ужас и болка, но в момента значение имаше единствено външността. Трябваше да изиграя добре ролята си — нещо, което знаех, че ще трябва да усвоя до съвършенство.

— Как е роклята ми?

— Съвсем добре. Даже косъм не се е измъкнал от прическата.

Поех си две дълбоки глътки въздух.

— Добре. Да вървим.

Обгърна ме с ръце и ме поведе към светлината. Когато минахме под блещукащите светлини, леко ме завъртя към дансинга. Сляхме се с останалите танцьори, сякаш изобщо не бяхме прекъсвали танца си.

Хвърлих поглед към гостите, но никой нямаше вид на стреснат или уплашен. Само най-бледите лица изглеждаха леко напрегнати, но умело го прикриваха. Джаспър и Емет стояха на ръба на дансинга един до друг и предположих, че са били наблизко през цялата случка.

— Добре ли...

— Добре съм — уверих го. — Не мога да повярвам какво направих. Какво ми има?

— На *теб* нищо ти няма.

Толкова се бях зарадвала на Джейкъб. Знаех какво му струва да дойде. А след това бях съсипала всичко, бях превърнала подаръка му в катастрофа. Трябваше да ме сложат под карантина.

Но идиотщината ми нямаше да провали нищо друго тази нощ. Щях да изтикам случилото се в съзнанието си, да го напъхам в някое чекмедже и да го заключа за по-късно. Щях да имам достатъчно време да се самобичувам, а каквото и да направех сега, нямаше да е от полза.

— Край — казах. — Тази вечер няма повече да мислим за това. Очаквах веднага да се съгласи, но той мълчеше.

— Едуард?

Той затвори очи и опря чело в моето.

— Джейкъб е прав — прошепна той. — Това е безумие.

— Не е прав — опитах се да не променям изражението си пред гълпата от приятели. — Джейкъб е прекалено предубеден, за да разсъждава трезво.

Той смънка нещо, което прозвуча като „би трябвало да го оставя да ме убие, задето изобщо ми минава през ум“...

— Престани — казах остро. Сграбчих лицето му в ръце и изкачах да отвори очи. — Аз и ти. Само това има значение. Само за това ти разрешавам да мислиш в момента. Чуваш ли ме?

— Да — въздъхна той.

— Забрави, че Джейкъб е идвал! — аз лично можех да го направя. Щях да го направя. — Заради мен. Обещай ми, че ще забравиш.

Той се взря в очите ми за миг, преди да отговори.

— Обещавам.

— Благодаря ти. Едуард, не ме е страх.

— А мен да — прошепна той.

— Не се страхувай — поех си дълбоко въздух и се усмигнах. — Между другото, обичам те.

Той се усмигна леко в отговор.

— Нали затова сме тук.

— Монополизираш булката — обади се Емет, изникнал иззад рамото на Едуард. — Дай да потанцувам с малката си сестричка. Нищо чудно това да е последният ми шанс да я накарам да се изчерви — той се разсмя гръмогласно, както винаги несмутен от сериозната атмосфера.

Оказа се, че всъщност има още много хора, с които не съм танцувала, и това ми даде възможност да се овладеея.

И когато отново затанцувах с Едуард, открих, че чекмеджето „Джейкъб“ е плътно затворено. Той обви ръце около тялото ми и някак успях да си възвърна предишното усещане за радост, за увереност, че тази вечер всичко в живота ми е както трябва. Усмигнах се и положих глава върху гърдите му. Ръцете му ме обгърнаха по-плътно.

— Не е изключено да свикна с това — отбелязах.

— Не ми казвай, че си преодоляла резервите си към танците?

— Танците не са толкова неприятни, щом са с теб. Но всъщност, имах предвид друго — притиснах се още по-силно към него, — да свикна с това никога да не се налага да те пускам.

— Никога — обеща той и се приведе да ме целуне. Целувката бе съвсем сериозна — нежна, бавна, но все по-страстна...

Почти бях забравила къде се намирам, когато чух Алис да ме вика:

— Бела! Време е!

Усетих бегло раздразнение към новата ми сестра заради прекъсването.

Едуард не ѝ обърна внимание. Устните му продължиха да се движат, корави, още по-настойчиви. Сърцето ми задумка лудешки, а влажните ми длани се плъзнаха по мраморната му шия.

— Да не искате да си изпуснете самолета? — тросна се Алис вече до лакътя ми. — Сигурна съм, че ще изкарате чудесен меден месец наскре летището, докато чакате следващия полет.

Едуард извъртя леко лице и прошепна:

— Махай се, Алис — след това отново притисна устни в моите.

— Бела, да не искаш да се качиш на самолета в тази рокля? — попита ме тя строго.

Не я слушах особено внимателно. В момента изобщо не ме интересувахе.

Тя изръмжа тихо.

— Ще ѝ кажа къде я водиш, Едуард. Честна дума, ще ѝ кажа.

Той замръзна. После отлепи лице от моето и изгледа ядосано любимата си сестричка.

— Ужасно си мъничка, за да си толкова голям дразнител.

— Не съм избрала свършения тоалет за пътуването, за да отиде на вятъра — срязва го тя и ме хвана за ръката. — Идвай с мен, Бела!

Възпротивих се, вдигнах се на пръсти, за да го целуна за последно. Тя нетърпеливо ме дръпна. Някои от наблюдаващите се подсмихнаха. Предадох се и я оставих да ме води към празната къща.

Изглеждаше сърдита.

— Съжалявам, Алис — извиних се.

— Не обвинявам теб, Бела — въздъхна тя. — Май не можеш да се контролираш.

Разсмях се на измъченото ѝ изражение и тя ми се намръщи.

— Благодаря ти, Алис. Това беше най-прекрасната сватба на света — казах ѝ най-искрено. — Всичко беше точно както трябва. Ти си най-добрата, най-умната, най-талантливата сестра на целия свят.

Това я умилостиви и тя се усмихна широко.

— Радвам се, че ти е харесало.

Рене и Есме ни чакаха на горния етаж. Трите бързо-бързо ме освободиха от роклята и ме облякоха в избраните от Алис тъмносини дрехи. Зарадвах се, когато някой измъкна фуркетите от косата ми и я пусна да падне по гърба ми, накъдрена от плитките, с което ми спести главоболието от стегнатата прическа. Сълзите на майка ми не спираха да текат.

— Ще ти се обадя, когато разбере къде отивам — обещах, когато я прегърнах за довиждане. Знаех, че цялата тайнственост вероятно я побърква — майка ми мразеше тайни, в които не е посветена.

— Ще ти кажа веднага щом заминат — пошушна ѝ Алис и се ухили доволно на разочарованото ми изражение. Колко несправедливо аз последна да науча.

— Трябва да ни дойдете на гости колкото се може по-скоро. Сега е ваш ред да видите малко слънчице най-после — каза Рене.

— Днес не е валяло — напомних ѝ, заобикаляйки молбата ѝ.

— Цяло чудо.

— Всичко е готово — обади се Алис. — Куфарите ти са в колата, Джаспър ще я докара отпред — тя ме задърпа към стълбите, а Рене тръгна по петите ни, без да ме изпуска от прегръдката си.

— Обичам те, мамо — прошепнах, докато слизахме. — Толкова се радвам, че си имаш Фил. Грижете се един за друг.

— И аз те обичам, Бела, миличка.

— Довиждане, мамо. Обичам те — повторих, а гърлото ми внезапно се сви.

Едуард ме чакаше в основата на стълбите. Поех протегнатата му ръка, но зашарих неспокойно с очи из малката тълпа, която се бе събрала да ни изпрати.

— Татко? — подвикнах.

— Ето там е — прошепна Едуард. Задърпа ме през множеството, което се раздели да ни направи път. Открихме Чарли облегат неловко на стената зад всички останали, сякаш се криеше. Червените ъгълчета на очите му издаваха защо.

— О, татко!

Прегърнах го през кръста и сълзите ми отново рукнаха — толкова много плаках тази вечер. Той ме потупа по гърба.

— Хайде, хайде. Нали не искаш да си изпуснеш самолета.

Не беше лесно да говоря за чувства с Чарли — толкова си приличахме, вечно търсехме убежището на баналните теми, за да избегнем смуцаващата проява на емоции. Но моментът не беше подходящ да се стеснявам.

— Винаги ще те обичам, татко — казах му. — Не го забравяй.

— И аз теб, Белс. Винаги съм те обичал и винаги ще те обичам.

Целунах го по бузата в същия миг, в който и той целуна моята.

— Обади ми се — помоли.

— Съвсем скоро — обещах, с ясното съзнание, че това е *единственото*, което мога да обещаая. Обаждане. Никога повече нямаше да ги видя — щях да съм твърде различна и много, много опасна.

— Тръгвай — каза той дрезгаво. — Не искам да закъсняваш.

Гостите отново ни направиха шпалир. Едуард ме долепи до тялото си, докато минавахме покрай тях.

— Готова ли си? — попита.

— Да — отвърнах. И наистина се чувствах готова.

Всички заръкопляскаха, когато Едуард ме целуна на прага. После заваля дъжд от оризови зърна и той ме задърпа към колата. Повечето не уцелиха, но някой, вероятно Емет, хвърляше с неестествена точност и отнесох доста от рикоширалите в гърба на Едуард зрънца.

Колата беше украсена с гирлянди от цветя, обточили цялата ѝ дължина, а дълги феерични панделки придържаха десетината обувки — скъпи обувки, чисто нови на вид, — които висяха отзад.

Едуард ме закри с тяло от оризовата престрелка, докато се качвах в колата, после сам скочи вътре и запали. Замахав през прозореца и завиках „Обичам ви!“ към верандата, откъдето също ни махаха.

Последният образ, който се запечата в съзнанието ми, бяха родителите ми. Фил бе прегърнал нежно Рене и с двете си ръце. Тя бе

обгърнала кръста му плътно с една ръка, а с другата стискаше ръката на Чарли. Толкова много различни видове любов в хармония в този момент. Картина, която ме изпълни с надежда.

Едуард стисна дланта ми.

— Обичам те — каза.

Облегнах глава на ръката му.

— Нали затова сме тук — повторих собствените му думи.

Той ме целуна по косата.

Когато излязохме на пътя и Едуард истински натисна газта, долових някакъв звук над мъркането на двигателя, звук, който се носеше от гората зад нас. Щом аз чувах, той със сигурност вече го бе чул. Но не каза нищо, докато звукът постепенно се изгуби в далечината. Аз също замълчах.

Пронизителният, съкрушен вой заглъхна, а после изчезна съвсем.

ПЕТА ГЛАВА

ОСТРОВ ЕСМЕ

— Хюстън ли? — попитах и вдигнах вежди, когато стигнахме изхода на летището в Сиатъл.

— Просто спирка по пътя — увери ме Едуард с широка усмивка.

Имах чувството, че тъкмо съм задрямала, когато ме събуди. Полузаспала, се оставих да ме води през терминалите, като едва се сещах да отварям очите си след всяко премигване. Трябваша ми няколко минути, за да схвана какво се случва, когато спряхме на международното гише и се регистрирахме за следващия полет.

— Рио де Жанейро? — попитах, вече по-развълнувана.

— Спирка — каза той.

Полетът до Южна Америка бе дълъг, но удобен на широката седалка в първа класа, обгърната от ръцете на Едуард. Наспах се до насита и се събудих необичайно свежа точно когато кръжахме над летището, а лъчите на залязващото слънце падаха полегато през стъклата.

Този път не останахме на летището да чакаме полет, както предполагах. Вместо това поехме с такси през тъмните, гъмжащи, оживени улици на Рио. Понеже, естествено, не успях да схвана и дума от инструкциите, които Едуард даде на португалски на шофьора, реших, че сме се запътили към някой хотел, където ще пренощуваме преди следващия отрязък от пътуването. При тази мисъл стомахът ми се сви от остър спазъм, подобен на сценична треска. Таксито продължи да се провира през тълпите, които най-после започнаха да оредяват, и ми се стори, че приближаваме западния край на града, че се насочваме към океана.

Спряхме на пристанището.

Едуард ме поведе към дългата редица бели яхти, закотвени в почернялата от нощта вода. Спря пред една от тях, по-малка, по-издължена, очевидно предназначена за скорост, не за простор. Но бе луксозна и далеч по-изящна от останалите. Скочи леко вътре въпреки

тежкия багаж. Пусна куфарите на палубата и се обърна да ми помогне да прекрача ръба.

Загледах мълчаливо, докато приготвяше лодката, учудена от умелите му, обиграни движения, тъй като не бе споменавал да се интересува от яхти. Но, от друга страна, той бе добър във всичко.

Отправихме се на изток към открития океан и аз се захванах да преговарям наум някои географски понятия. Доколкото си спомнях, на изток от Бразилия нямаше кой знае какво... чак до Африка. Но Едуард пришпорваше лодката, докато светлините на Рио не избледнях и накрая изчезнаха зад гърбовете ни. На лицето му бе изписана познатата лудешка усмивка, онази, която се появяваше, когато развиеше висока скорост. Яхтата пореше вълните и пръските морска вода ме къпеха.

Накрая любопитството, което потисках от толкова време, стана непоносимо.

— Още дълго ли ще пътуваме? — попитах.

Не беше в негов стил да забрави, че съм човек, но се зачудих дали не смяташе да живеем върху тази тясна лодка.

— Около половин час — той погледна ръцете ми, стиснали здраво седалката, и се усмихна.

Е, добре, помислих си. В крайна сметка пътувам с вампир. Нищо чудно да отиваме на Атлантида.

Двайсет минути по-късно ме повика над грохота на двигателя.

— Бела, погледни натам — посочи право напред.

В началото виждах само тъмнина и бялата лунна пътека върху водата. Но продължих да се вирам, където ми бе посочил, и накрая различих ниска тъмна форма, която поглъщаше блясъка на луната върху вълните. Присвих очи и силуетът стана по-отчетлив. Формата се разрасна до тумбест, неправилен триъгълник. Едната му страна се проточваше по-дълга от другата, преди да потъне във вълните. Наближихме още малко и видях, че контурите са назъбени и се полюшват на лекия бриз.

След това очите ми се съсредоточиха и нещата си дойдоха на мястото: от водите пред нас се издигаше малък остров, люлееха се палмови клони, а под светлината на луната бледнееше ивица пясък.

— Къде сме? — промълвих смаяно, когато той промени курса и се насочи към северния край на острова.

Чу ме, въпреки шума от двигателя, и се усмихна, широка усмивка, която проблесна на лунната светлина.

— Това е остров Есме.

Яхтата чувствително забави ход и прецизно се намести в късото пристанище, изградено от дървени трупи, изсветлели до бяло под луната. Двигателят рязко замлъкна и тишината, която последва, бе оглушителна. Чуваха се единствено вълните, които леко плискаха в корпуса на лодката, и шумоленето на ветреца в клоните на палмите. Въздухът бе топъл, влажен и благоуханен — като пара след горещ душ.

— Остров *Есме* — казах съвсем тихо, но гласът ми отекна силно в смълчаната нощ.

— Подарък от Карлайл. Есме предложи да го ползваме.

Подарък. Кой подарява острови? Намръщих се. Не бях осъзнала, че невероятната щедрост на Едуард е част от възпитанието му.

Той постави куфарите върху дъсчената платформа, обърна се, усмихна се със свършената си усмивка и се пресегна към мен. Но вместо да ме хване за ръка, ме вдигна.

— Не би ли трябвало да изчакаш да стигнем до прага? — попитах, останала без дъх, когато той леко скочи от лодката.

Той се усмихна.

— Искам да съм изряден.

Хванал дръжките на двата огромни куфара в една ръка, гушнах мен в другата, той ме пренесе по кея, а после и по посипаната с блед пясък пътека сред черните дървета.

Известно време беше тъмно като в рог сред подобната на джунгла растителност, след това зърнах топла светлинка отпред. И точно когато осъзнах, че светлината е къща — че двата ярки, свършени квадрата са широки прозорци от двете страни на входната врата, — отново ме връхлетя сценичната треска, далеч по-силна, далеч по-страшна, отколкото преди, когато мислех, че отиваме в хотел.

Сърцето ми заблъска ясно доловимо в ребрата и дъхът ми сякаш се заклеци в гърлото. Усещах погледа на Едуард, но отказвах да срещна очите му. Загледах право напред, без да виждам нищо.

Не ме попита за какво мисля, което не бе типично за него. Реших, че се чувства точно толкова напрегнат, колкото и аз.

Пусна куфарите на широката веранда, за да отвори вратата. Беше отключено.

Погледна ме, изчака да срещна погледа му и прекрачи прага.

Понесе ме през къщата, бяхме много тихи и двамата, и запали лампите една по една, докато вървеше. Смътното ми впечатление от къщата бе, че е доста голяма за такъв мъничък остров и странно позната. Бях свикнала с бледия интериор, предпочитан от семейство Кълън, и се почувствах като у дома си. Но не можех да се съсредоточа върху подробностите. Бясното туптене, което пулсираше в ушите ми, замъгляваше всичко.

Едуард спря и запали последната лампа.

Стаята бе голяма и бяла, а задната стена беше почти изцяло стъклена — стандартен декор за моите вампири. Отвън луната заливаше с ярка светлина белия пясък и лъскавите вълни, само на няколко метра от къщата. Но аз почти не забелязах всичко това. Вниманието ми бе привлечено от *огромното* бяло легло в средата на стаята, над което като облак се издуваше мрежа против комари.

Едуард ме пусна да стъпя на пода.

— Ще... взема багажа.

Стаята бе твърде топла, по-душна от тропическата нощ навън. На тила ми изби капка пот. Тръгнах бавно напред, спрях пред бухналата мрежа и протегнах ръка да я докосна. По някаква причина почувствах необходимост да се уверя, че всичко е истинско.

Така и не чух кога се е върнал. Внезапно леденият му пръст погали шията ми, поемайки капката влага.

— Тук е малко топло — отбеляза с извинителен тон. — Мислех, че... така ще е по-добре.

— Напълно изряден — прошепнах под носа си и той тихо се засмя. Звучеше напрегнато, нетипично за него.

— Постарах се да предвидя всичко, което би направило нещата... по-лесни — призна.

Преглътнах шумно, без да се обръщам към него. Нима някога бе имало меден месец като нашия?

Знаех отговора. Не. Никога.

— Чудех се — промълви той бавно — дали... първо... не би искала да направим едно нощно къпане? — пое си дълбоко въздух и когато отново проговори, гласът му бе доста по-спокоен. — Водата ще е съвсем топла. Плажът е от тези, които харесваш.

— Добре звучи — гласът ми пресекна.

— Сигурен съм, че ще искаш една-две човешки минутки...
Пътят беше дълъг.

Кимнах вдървено. Изобщо не се чувствах човек. Може би няколко минути насаме щяха да са ми от полза.

Устните му докоснаха нежно шията ми, точно под ухото. Засмя се леко и хладният му дъх погъделичка пламналата ми кожа.

— Не се бавете *твърде* дълго, госпожо Кълън.

Подскочих лекичко при звука на новото си име. Устните му се плъзнаха леко по шията ми до рамото.

— Ще те чакам във водата.

Тръгна към френските прозорци, които се отваряха към плажа. По пътя смъкна ризата си, пусна я на пода, след това се измъкна през вратата към напоената от лунна светлина нощ. Горещият солен въздух нахлу в стаята след него.

Дали кожата ми не бе избухнала в пламъци? Наложих се да погледна, за да проверя. Не, нищо не гореше. Поне външно.

Напомних си да дишам, след това се запрепъвах към гигантския куфар, който Едуард бе оставил отворен върху ниския бял скрин. Трябваше да е моят, защото най-отгоре се подаваше познатата ми чантичка с тоалетни принадлежности, имаше много розово, но не разпознах нито една от дрехите вътре. Докато ровех из спретнатото сгънатите купчини, в търсене на нещо познато и удобно, някой стар анцуг може би, ми направи впечатление, че се натъквам на огромно количество прозрачна дантела и оскъден сатен. Бельо. При това много луксозно бельо, с френски етикети.

Не знаех как точно, нито кога, но някой ден Алис щеше да си плати за това.

Предадох се, тръгнах към банята и надникнах през дългите ѝ прозорци, които се отваряха към същия плаж, както и френските прозорци на стаята. Не го видях — реших, че е под водата и не си прави труда да показва глава, за да диша. Горе в небето луната се бе килнала, почти пълна, и пясъкът под нея грееше. Някакво леко движение привлече погледа ми — виснали на клона на една от палмите, обрамчващи плажа, останалите му дрехи се полюшваха на лекия ветрец.

Внезапно кожата ми пламна отново.

Поех си няколко дълбоки глътки въздух, после се приближих до огледалото над дългия плот. Имах вид на човек, който цял ден е спал в самолета. Намерих си четката и грубо задърпах сплетените кичури на тила си, докато не ги разплетох, а четката не се напълни с коса. Старателно си измих зъбите, два пъти подред. След това измих лицето си и наплисках все още трескавия си тил. Усещането бе толкова приятно, че си измих и ръцете до лактите, и накрая реших да се предам и просто да се изкъпя.

Нелепо беше, при положение че се канех да вляза в океана, но исках да се успокоя, а горещата вода бе изпитано средство.

А и не беше зле пак да обръсна краката си.

Когато приключих, грабнах една огромна бяла кърпа от плота и я усухах под мишниците си.

След това се изправих пред нова дилема, за която не бях помислила. Какво се очакваше да облека? Очевидно не и бански. Но пък ми се струваше нелепо да си намъкна дрехите отново. Не исках и да мисля за нещата, които Алис ми беше приготвила.

Дишането ми започна отново да се ускорява и ръцете ми затрепераха — успокоителният ефект от горещия душ се беше изпарил. Зави ми се свят, връхлетя ме истински пристъп на паника. Седнах на хладните плочки върху голямата кърпа и наведох глава между коленете си. Замолих се да не му хрумне да се върне да ме търси, преди да успея да се стегна. Можех да си представя какво ще си помисли, ако ме види в това състояние. Нямаше да му е трудно да си внуши, че правим грешка.

А аз не полудявах, защото смятах, че правим грешка. Съвсем не. Полудявах, защото нямах представа как да го направя и се страхувах да изляза от тази стая и да се изправя пред неизвестността. Особено в луксозно френско бельо. За *това* все още не бях готова.

Чувствах се сякаш трябваше да изляза на сцената на пълен с хора театър, без идея за репликите, които трябва да кажа.

Как го правеха хората — как успяваха да преглътнат страховете си и така пълно да се доверят някому с всичките си несъвършенства и стракове — при това, без да разчитат на пълната всеотдайност, която Едуард ми беше дал? Ако не беше Едуард там отвън, ако не знаех с всяка клетка на тялото си, че ме обича колкото и аз него — безусловно

и безвъзвратно, и, за да бъде честна, напълно ирационално — никога нямаше да успее да се надигна от този под.

Но отвън беше Едуард, така че измърморих „Не бъди такава пъзла“ под носа си и се изправих. Стиснах кърпата по-здравно под мишниците и излязох от банята с решителна крачка. Подминах пълния с дантели куфар и огромното легло, без да ги поглеждам. Излязох през отворените стъклени врати на финия пясък.

Всичко беше черно-бяло, луната бе изпила цветовете. Тръгнах бавно по топлите песъчинки и спрях за миг до извитото дърво, върху което бе оставил дрехите си. Положих длан върху грубата кора и проверих, за да се уверя, че дишам равномерно. Или поне относително равномерно.

Затърсих го с поглед сред ниските вълни, черни в тъмнината.

Не беше трудно да го открия. Стоеше с гръб към мен, до кръста в черната вода, загледан към овала на луната. Бледата ѝ светлина правеше кожата му съвършено бяла, като пясъка, като самата луна, а мократа му коса — черна като океана. Стоеше неподвижно, ръцете му бяха отпуснати с дланите надолу върху водата. Ниските вълни се удряха в него сякаш бе от камък. Огледах гладките линии на гърба му, раменете му, ръцете му, шията, съвършената му фигура...

Огънят вече не прогаряше кожата ми — вече тлееше по-дълбоко и изгаряше цялата ми непохватност, срамежливата ми нерешителност. Без да се колебаю, смъкнах кърпата, метнах я на дървото при дрехите му и тръгнах под бялата светлина, на свой ред бледа като снежния пясък.

Не чувах стъпките си, докато крачех по ръба на водата, но той вероятно ме чуваше. Не се обърна. Потопих пръстите на краката си в меките вълни и открих, че е прав за температурата — водата бе съвсем топла, като във вана. Влязох по-навътре и внимателно запристъпвах по невидимото дъно, но предпазливостта ми се оказа излишна — пясъкът се стелеше съвършено равен, като слабо се накланяше към Едуард. Зашляпах през безтегловното течение, докато не стигнах до него, и сложих ръка върху хладната му длан, простряна над водата.

— Прекрасна е — казах, вдигайки поглед към луната.

— Не е лоша — отвърна той с безразличие. Бавно се обърна с лице към мен. Водата се набразди от движението и плисна в кожата ми. Очите му изглеждаха сребърни върху снежното му лице. Изви ръка

и сплете пръсти с моите под повърхността. Беше достатъчно топло и студените му пръсти не ме накараха да настръхна. — Но не бих използвал думата *прекрасна* — продължи той. — Не и когато ти си тук като сравнение.

Усмихнах се слабо, след това вдигнах свободната си ръка, която вече не трепереше, и я сложих върху сърцето му. Бяло върху бяло — за първи път си подхождахме. Той леко трепна от топлия ми допир. Дишането му се накъса.

— Обещах, че ще *опитаме* — прошепна той, внезапно напрегнат. — Ако... направя нещо не както трябва, ако ти причиня болка, трябва да ми кажеш веднага.

Кимнах сериозно, без да откъсвам очи от неговите. Направих още една крачка през вълните и склоних глава на гърдите му.

— Не се страхувай — прошепнах. — Ние си принадлежим.

Истината на собствените ми думи внезапно ме зашемети. Този миг бе толкова съвършен, толкова истински, че нямаше място за съмнение.

Ръцете му се обвиха около мен, притеглиха ме към него. Лято и зима. Имах чувството, че всяко нервно окончание в тялото ми е оголена жица.

— Завинаги — съгласи се той и нежно ме придърпа към дълбокото.

На сутринта ме събуди слънцето, което приличаше жарко върху голата кожа на гърба ми. Късна сутрин, или може би дори следобед, не бях сигурна. Но макар да не се ориентирах за часа, всичко останало бе кристално ясно. Знаех точно къде се намирам — в светлата стая с голямото бяло легло, а ярката слънчева светлина нахлуваше през отворените френски прозорци. Облаците мрежа смекчаваха блясъка.

Не отворих очи. Бях твърде щастлива, за да променям и най-малкото нещо. Единственият звук бяха вълните отвън, дишането ни, пулсът на сърцето ми...

Беше ми добре, въпреки знойното слънце. Хладната му кожа бе идеалната противоотрова за горещината. Легнала върху студените му гърди, обгърната от ръцете му, всичко ми се струваше леко и

естествено. Вяло се почудих каква бе тази паника снощи. Сега вчерашните страхове ми се струваха толкова нелепи.

Пръстите му бавно проследиха линията на гръбнака ми — явно знаеше, че съм будна. Все така стиснала очи, обвих още по-плътно шията му с ръце и се прилепих до него.

Мълчеше, а пръстите му продължаваха да се движат нагоре-надолу по гръба ми, докосваха го едва-едва, чертаеха нежни фигури върху кожата.

Бих била щастлива да лежа така завинаги, никога да не разрушавам мига, но тялото ми бе на друго мнение. Разсмях се на нетърпеливия си стомах. Колко прозаично да съм гладна след всичко, което се беше случило тази нощ. Сякаш се връщах на земята от някаква невероятна височина.

— Кое е смешното? — прошепна той, без да спира да гали гръба ми. Звукът на гласа му, сериозен и дрезгав, внезапно накара спомените от нощта да ме залепят и усетих как лицето и вратът ми пламват.

Сякаш в отговор на въпроса му, стомахът ми изръмжа. Разсмях се отново.

— Явно не мога да избягам задълго от човешката си същност.

Зачаках, но той не се засмя с мен. Бавно, през многото пластове блаженство, които замъгляваха главата ми, долових някакво друго настроение извън собствения ми блестящ мехур от щастие.

Отворих очи. Първото, което видях, беше бледата, почти сребриста кожа на шията му, извивката на брадичката му над лицето ми. Челюстта му беше стегната. Надигнах се на лакът, за да погледна лицето му.

Взираше се в бухналия балдахин над главите ни и така и не ме погледна, докато изучавах скованите му черти. Изражението му ме стресна, тялото ми буквално се разтрепери.

— Едуард — казах през стегнато гърло, — какво има? Какво е станало?

— И питаш? — гласът му бе суров, циничен.

Първата ми реакция, продукт на цял живот несигурност, бе да се запитам къде съм сбъркала. Набързо прехвърлих всичко случило се, но споменът ми не съдържаше и сянка на горчива нотка. Беше се оказало много по-просто, отколкото очаквах. Бяхме си паснали като два съответстващи си елемента, предназначени да се свържат. Това ме бе

изпълнило с тайно задоволство — бяхме съвместими и физически, както и във всяко друго отношение. Огънят и ледът някак успяваха да съществуват заедно, без да се унищожават. Още едно доказателство, че си принадлежим.

Не можех да се сетя за нищо, което да го накара да изглежда така — толкова строг и студен. Какво бях пропуснала?

Пръстът му изглади тревожните бръчки на челото ми.

— За какво мислиш? — прошепна той.

— Разстроен си. Не разбирам. Да не би да съм...? — не довърших.

Очите му се присвиха.

— Колко зле си ранена, Бела? Искам истината, не се опитвай да я смекчаваш.

— Ранена ли? — повторих. Гласът ми изтъня, толкова се изненадах.

Той вдигна вежда. Устните му образуваха плътна линия.

Направих бърза проверка, инстинктивно протегнах тяло, напрегнах и отпуснах мускули. Действително усещах известна вдървеност и значителна доза натъртеност, но най-вече странното чувство, че костите ми са разкачени при ставите, че тялото ми е като желе. Усещането не беше неприятно.

А след това усетих леко раздразнение към Едуард, защото помрачаваше тази най-съвършена утрин с песимистичните си предположения.

— Как ти хрумна? Никога не съм се чувствала по-добре.

Очите му се затвориха.

— Престани!

— Да престана с кое?

— Да се държиш сякаш не беше чудовищно от моя страна да се съглася на подобно нещо.

— Едуард! — прошепнах, вече истински разстроена. Светлият ми спомен започваше да помръква, омърсен. — Не говори така.

Той не отвори очи, сякаш не искаше да ме вижда.

— Погледни се, Бела. А после ми кажи, че не съм чудовище.

Обидена, потресена, последвах инструкциите му, без да се замислям, и ахнах.

Какво се беше случило с мен? Не можех да проумея какъв е този пухкав бял сняг залепнал по кожата ми. Поклатих глава и от косата ми се посипа бял дъжд.

Щипнах едно късче между пръстите си. Беше пух.

— Защо съм цялата в пера? — попитах объркано. Той издиша нетърпеливо.

— Захапах една възглавница. Или две. Не затова говорех.

— Захапал си... възглавница? *Защо?*

— Виж, Бела! — почти изръмжа той. Пое ръката ми много внимателно — и я разгъна. — Виж *това*.

Този път видях какво иска да каже.

Под слоя пух, върху бледата кожа на ръката ми, започваха да разцъфват едри лилавеещи синини. Проследих с поглед линията, която образуваха до рамото ми, а после надолу през ребрата. Издърпах ръка и натиснах една от синините на лявата си предмишница, наблюдавах как избледнява под пръста ми, а после отново се появява. Леко пулсираше.

Толкова леко, че едва я усещах, Едуард постави дългите си пръсти, един по един, върху синините. Отпечатъците пасваха идеално.

— О! — казах.

Опитах се да си припомня усещането за болка, но не можех. Не си спомнях нито миг, в който ръцете му да са били твърде груби, твърде корави. Помнех единствено как копнеех да ме притиска още повече и колко приятно бе, когато го правеше...

— Ужасно... съжалявам, Бела — прошепна той, докато разглеждах синините. — Трябваше да го предвидя. Не биваше да... — гърлото му издаде някакъв глух, отворен звук. — Съжалявам повече, отколкото бих могъл да опиша.

Закри лице с ръка и тялото му застина.

Дълго стоях така, вцепенена от смайване, опитвайки се осъзная — сега, когато вече бях разбрала причината — дълбокото му страдание. Така се разминаваше със собствените ми чувства, че ми беше трудно да го асимилирам.

Шокът бавно се разсея, оставяйки след себе си празнота. Пустота. Съзнанието ми бе напълно кухо. Не се сещах какво да кажа. Как можех да му обясня? Как бих могла да го направя така щастлив,

както се чувствах аз самата — или по-скоро, както се бях чувствала допреди няколко минути?

Докоснах ръката му, но той не реагира. Увих пръсти около китката му и се опитах да смъкна ръката от лицето му, но със същия успех можех да дърпам крайника на скулптура.

— Едуард.

Той не помръдна.

— Едуард?

Никаква реакция. Значи следваше монолог.

— Аз не съжалявам, Едуард. Аз съм... дори не мога да ти обясня. *Толкова* съм щастлива. Меко казано. Не се ядосвай! Недей! Наистина нищо...

— Не казвай, че *нищо ти няма* — гласът му бе леденостуден. — Ако поне малко цениш разума ми, не ми казвай, че нищо ти няма.

— Но на мен *наистина* нищо ми няма — прошепнах.

— Бела — почти простена той. — Недей!

— Не! *Ти* недей, Едуард!

Той махна ръка от лицето си. Златните му очи ме гледаха напрегнато.

— Не съсипвай момента — казах. — Аз. Съм. Щастлива.

— И без това вече го съсипах — прошепна той.

— Я престани! — троснах се.

Чух как зъбите му изскърцаха.

— Ох! — простенах. — Защо няма как да прочетеш мислите ми? *Толкова* е *неудобно*, че мозъкът ми е ням!

Очите му леко се разшириха — въпреки нежеланието бях привлякла вниманието му.

— Това е нещо ново. Винаги си се радвала, че не мога да чета мислите ти.

— Не и днес.

Той се втренчи в мен.

— Защо?

Разперих ръце от яд и в рамото ми се стрелна болка, която игнорирах. Дланите ми паднаха върху гърдите му с остър плясък.

— Защото цялата ти болка ще се окаже напълно излишна, ако можеше да видиш как се чувствам в момента! Или по-точно как се чувствах преди пет минути. Бях напълно щастлива. Истинско,

съвършено блаженство. А сега — е, сега съм по-скоро леко раздразнена.

— Нормално е да ми се сърдиш.

— Е, сърдя ти се. Сега по-добре ли се чувстваш?

Той въздъхна.

— Не, в момента едва ли има нещо, което да ме накара да се чувствам по-добре.

— Ето *това* — троснах се. — Точно заради това съм ядосана. *Разваляш ми цялото удоволствие*, Едуард.

Той ме изглежда недоумяващо и поклати глава.

Поех си дълбоко въздух. Усещах натъртвания тук-там, но не беше толкова страшно. Като на втория ден след тренировка с тежести. Минала бях през подобно нещо с Рене, когато бе решила, че трябва да постигне идеална физическа форма. Шейсет и пет клякания с по пет килограма в ръка. На следващия ден не можех да ходя. А сега ме болеше далеч по-малко.

Преглътнах раздразнението си и се опитах да прозвуча утешително.

— Нали си знаехме, че няма да е лесно. Смятах, че се подразбира. А после — е, оказа се много по-лесно отколкото очаквах. А това е нищо — прокарах пръсти по ръката си. — Смятам, че като за първи път, при положение че не знаехме какво да очакваме, се справихме приказно. С малко повече практика...

На лицето му внезапно се изписа такава ярост, че млъкнах наред изречението.

— Подразбирало се? Нима си *очаквала* подобно нещо, Бела? Очаквала си, че ще те нараня? Да не би да си била готова и за нещо още по-страшно? И считаш, че експериментът е успешен, понеже си в състояние да ходиш? И щом няма счупени кости, значи всичко е наред?

Изчаках да излее всичко. След това изчаках още малко, докато дишането му се нормализира. Когато очите му се успокоиха, заговорих преднамерено бавно.

— Не знаех какво да очаквам, но определено не очаквах да е толкова... толкова... просто толкова прекрасно и съвършено — гласът ми премина в шепот, а очите ми се откъснаха от лицето му и се сведоха към ръцете ми. — Тоест, не знам как е било за теб, но за мен беше така.

Един хладен пръст повдигна брадичката ми.

— За това ли се тревожиш? — попита той през зъби. — Че не ми е било *приятно*?

Не вдигнах очи.

— Знам, че не е същото. Ти не си човек. Просто се опитвах да обясня, че за човек, ами, не мога да си представя, че животът би могъл да бъде по-прекрасен.

Той мълча толкова дълго, че накрая се принудих да вдигна поглед. Изражението му беше омекнало, замислено.

— Изглежда, имам да се извинявам и за друго — намръщи се. — Не съм и сънувал, че ще интерпретираш разкаянието за снощната ми постъпка в такава светлина, ще решиш, че снощи не беше... ами, най-прекрасната нощ на цялото ми съществуване. Но изобщо не искам да мисля за това, при положение че ти...

Устните ми неволно се изкривиха в угълчетата.

— Наистина ли? Най-прекрасната? — попитах тихичко.

Той пое ръцете ми в шепи, все така замислен.

— След като стигнахме до онзи компромис, разговарях с Карлайл, надявайки се да може да ми помогне. Естествено, той ме предупреди, че решението ни може да се окаже изключително опасно — през лицето му премина сянка. — Но каза, че ми има доверие — доверие, което не заслужих.

Отворих уста да възразя, но той сложи два пръста върху устните ми, преди да успея да проговоря.

— Попитах го също какво би трябвало да очаквам аз самият. Не знаех какво ще почувствам... нали съм вампир — той се усмихна тъжно. — Карлайл ми каза, че това усещане е изключително могъщо, несравнимо с нищо друго. Каза ми, че физическата любов не бива да се подценява. Нашият темперамент е толкова неизменен, че силните емоции могат да ни променят много трайно. Но ми каза да не се тревожа, че и без това напълно си ме променила — този път усмивката му беше по-искрена. — Говорих и с братята си. Казаха ми, че удоволствието е огромно. Единствено пиенето на човешка кръв можело да му съперничи — на челото му се появи бръчка. — Но аз съм опитвал кръвта ти, а за мен няма кръв, която да има по-голяма притегателна *сила*... Не смятам, че грешат. Просто за нас е различно. Нещо повече.

— Беше *повече*. Беше всичко.

— Но това не променя факта, че сбърках. Дори да беше възможно наистина да го мислиш.

— Какво трябва да значи това? Да не мислиш, че си измислям? Защо да го правя?

— За да успокоиш гузната ми съвест. Не мога да пренебрегна доказателствата, Бела. Нито пък всички предишни случаи, в които си опитвала да ме оневиниш, когато греша.

Хванах го за брадичката и се наведох напред, така че лицата ни бяха само на сантиметри едно от друго.

— Я ме чуй, Едуард Кълън! И през ум не ми минава да се преструвам заради теб, ясно ли е? Дори не знаех, че има причина да те успокоявам, докато не провеси нос. Никога не съм *била* по-щастлива в живота си — нито когато реши, че ме обичаш повече, отколкото искаш да ме убиеш, нито първата сутрин, когато се събудих и ти ме чакаше... Нито когато чух гласа ти в балетното студио — той трепна при спомена за някогашната ми среща с ловуващ вампир, но аз не спрях, — нито когато каза „Да“ и разбрах, че някак ще мога да те задържа завинаги. Това са най-хубавите спомени в живота ми, а това беше много по-прекрасно. Така че просто го приеми.

Той проследи с пръст гънката между веждите ми.

— В момента те разстройвам. Не искам да го правя.

— Тогава *ти* не се разстройвай. Това е единственият проблем в момента.

Очите му се присвиха, после пое дълбоко въздух и кимна.

— Права си. Миналото е минало и не мога да го променя по никакъв начин. Няма смисъл да позволявам на настроението ми да вгорчава и твоето. Ще направя всичко по силите си, за да те зарадвам.

Вгледах се подозрително в лицето му и той ми се усмихна ведро.

— Всичко по силите си?

В същия момент стомахът ми изръмжа.

— Гладна си — побърза да каже той. Пъргаво скочи от леглото, вдигайки облак перушина. Което ми напомни нещо.

— А защо всъщност реши да съсипеш възглавниците на Есме? — попитах, като се изправих в леглото и изтръсках нова порция пух от косата си.

Вече беше нахлузил чифт широки кафеникавозелени панталони, стоеше край вратата, прокараваше пръсти през косата си, за да махне перата.

— Не знам дали снощи съм решавал съзнателно каквото и да било — измърмори той. — Просто имаме късмет, че пострадаха възглавниците, а не ти — той вдиша дълбоко, после поклати глава, сякаш искаше да прогони мрачната мисъл. На лицето му се разстла много правдоподобна усмивка, но предположих, че влага сериозни усилия.

Плъзнах се внимателно от високо легло, протегнах се отново и този път усетих по-ясно болезките и натъртените места. Чух как ахва. Отклони очи, а ръцете му се свиха в юмруци, кокалчетата побеляха.

— Толкова ужасно ли изглеждам? — казах, опитвайки се да звуча небрежно. Той затаи дъх, но не се обърна, вероятно за да не видя изражението му. Отидох в банята, за да проверя лично.

Определено се бях виждала и в по-лошо състояние. На една от скулите ми имаше бледа сянка, а устните ми бяха леко подпухнали, но с изключение на това, лицето ми си беше наред. Останалата част от тялото ми бе разкрасена от сини и морави кръпки. Съсредоточих се върху синините, които най-трудно щях да скрия — на ръцете и раменете. Не бяха толкова сериозни. Лесно ми излизаха синини. Когато ми избиеше някоя, обикновено вече бях забравила как съм се сдобила с нея. Естествено, тези тепърва щяха да се проявят. Утре щях да изглеждам още по-зле. Което само щеше да влоши положението.

В този момент видях косата си и изстенах.

— Бела? — той се озова зад гърба ми в момента, в който издадох звук.

— Никога няма да успея да изчистя косата си! — посочих главата си, която приличаше на птиче гнездо. Захванах се да махам перата.

— Типично в *твоя* стил — да се тревожиш за косата си — смотолели той, но все пак застана зад мен и започна да чисти перата доста по-пъргаво от мен.

— Как се сдържа да не се разсмееш? Изглеждам абсурдно.

Не отговори, продължи мълчаливо да рови в косата ми. И без това бях наясно с отговора — в това настроение нищо не би му се сторило смешно.

— Така няма да стане — въздъгнах след минута. — Съвсем са засъхнали. Ще опитам да я измия — обърнах се към него и увих ръце около хладната му талия. — Искаш ли да ми помогнеш?

— По-добре да ти намеря някаква храна — каза той тихо и нежно разплете ръцете ми. Въздъгнах, когато побърза да изчезне.

Изглежда, меденият ни месец бе приключил. При тази мисъл в гърлото ми заседна буца.

Когато се освободих от по-голямата част от перата и облякох непознатата бяла памучна рокля, която прикриваше по-сериозните виолетови петна, зашляпах боса към миризмата на яйца с бекон и сирене чедър.

Едуард стоеше пред печката от неръждаема стомана и тъкмо плъзгаше един омлет върху светлосинята чиния, която чакаше на плота. Мирисът на храната ме зашемети. Имах чувството, че мога да изям и чинията, и тигана. Стомахът ми отново прокъркори.

— Ето — каза той. Обърна се с усмивка на лице и постави чинията върху малка, облицована маса.

Седнах на един от двата метални стола и започнах да лапам горещите яйца. Пареха гърлото ми, но не ме интересуваше.

Той седна срещу мен.

— Не те храня достатъчно.

Преглътнах, след това му напомних:

— Досега спях. Много са вкусни, между другото. Направо впечатляващо за някой, който не яде.

— Да благодарим на готварските предавания — отвърна той и се усмихна с любимата ми крива усмивка.

Зарадвах се, че се усмихва, че отново прилича на себе си.

— Откъде се появиха яйцата?

— Бях помолил хората, които се грижат за къщата, да заредят кухнята. Случва се за първи път тук. Ще трябва да ги помоля да се оправят и с перата... — той замълча, зареял поглед някъде над главата ми. Не отговорих, опитвайки се да избегна всяка тема, която би могла отново да го разстрои.

Излапах всичко, макар да бе сготвил достатъчно за двама.

— Благодаря — казах. Наведох се през масата да го целуна. Той автоматично отвърна на целувката ми, после внезапно се напрегна и се дръпна назад.

Стиснах зъби и въпросът, който исках да задам, прозвуча като обвинение.

— Няма да ме докоснеш повече, докато сме тук, нали?

Той се поколеба, после се усмихна наполовина и се пресегна да погали бузата ми. Пръстите му нежно се спряха върху кожата ми и аз не се сдържах и облегнах лице в шепата му.

— Не исках да прозвучи така.

Той въздъхна и отпусна ръка.

— Знам. И си права — млъкна и леко вирна брадичка. Когато проговори отново, гласът му бе твърд и решителен. — Няма да правя любов с теб, докато не те променя. Никога повече няма да те нараня.

ШЕСТА ГЛАВА

ОТВЛИЧАНЕ НА ВНИМАНИЕТО

Моето развлечение се превърна в приоритет номер едно на остров Есме. Гмуркахме се с шнорхел (тоест, аз се гмурках с шнорхел, а той се перчеше със способността си да издържа без кислород неопределено дълго време). Изследвахме малката джунгла, която опасваше каменистия връх. Посетихме папагалите, които живееха в най-високите клони в южната част на острова. Гледахме залеза от скалистия западен залив. Плувахме с делфините, които играеха в тамошните топли, плитки води. Или поне аз плувах — когато Едуард влезеше във водата, делфините изчезваха, сякаш се задаваше акула.

Наясно бях какво се случва. Опитваше се да ангажира вниманието ми, да ме разсейва, за да не го притискам за секса. Щом опитах да го убедя да поседим кротко с някой от милионите филми под огромния плазмен телевизор, той ме подмамваше извън къщата с вълшебни думички като *коралови рифове* и *подводни пещери* и *морски костенурки*. Непрекъснато бяхме в движение, по цял ден, така че когато слънцето залезеше, се оказвах отмаляла от глад и напълно капнала.

Всяка вечер клюмвах над чинията, щом приключех с вечерята. Веднъж дори заспах направо на масата и се наложи да ме пренесе до леглото. Отчасти се дължеше на факта, че винаги приготвяше твърде много храна за един човек, но и на това, че бях толкова *гладна* след целодневното плуване и катерене, че изгълтвах почти всичко. А после, преяла и изтощена, с мъка държах очите си отворени. Кое то несъмнено бе част от плана.

Умората никак не помагаше на опитите ми да му въздействам. Но не се предавах. Опитвах с аргументи, с молби и с цупене, без резултат. Обикновено заспивах, преди да започна истински да упорствам. А сънищата ми бяха толкова реалистични — предимно кошмари, по-ярки от обичайно, вероятно заради ослепителните багри на острова, — че се будех уморена колкото и дълго да спях.

Около седмица след пристигането ни на острова реших да опитам с компромис. Нали подобен подход се бе оказал успешен в миналото.

Спах в синята стая. Хората от поддръжката трябваше да пристигнат на следващия ден и бялата стая все още беше покрита със снежнобяло пухено одеяло. Синята стая бе по-малка, леглото с поразумни пропорции. Стените бяха тъмни, облицовани с тиково дърво, а всички мебели бяха облечени в луксозна синя коприна.

Бях започнала да обличам някои нещата от колекцията на Алис за през нощта — от онези, които не бяха толкова изрязани, колкото оскъдните бански, които се оказаха в багажа ми. Зачудих се дали някое видение не й бе подсказало, че ще имам нужда от подобни неща, и потръпнах, смутена от самата мисъл.

Започнах предпазливо, с невинен сатен в цвят слонова кост, притеснена да не би разголването на повече кожа да окаже обратен ефект, но бях готова на всичко. Едуард, изглежда, не забелязваше нищо, сякаш носех същите стари, протрити анцузи както у дома.

Синините изглеждаха далеч по-добре, на някои места бяха започнали да жълтеят, а на други — изцяло да изчезват, така че тази вечер, докато се приготвих в облицованата баня, измъкнах един от страховитите варианти. Нещо черно, дантелено, което ми бе неудобно да гледам дори в опаковката. Постарах се да не срещна отражението си в огледалото, преди да се върна в спалнята. Не исках решимостта ми да се стопи.

Имах удоволствието да видя как очите му се разширяват за миг, преди да овладее изражението си.

— Какво мислиш? — попитах и направих пирует, така че да ме огледа от всички страни.

Той прочисти гърло.

— Изглеждаш прекрасно. Винаги изглеждаш прекрасно.

— Благодаря — казах малко кисело.

Бях толкова уморена, че побързах да се покатеря в мекото легло. Той уви ръце около мен и ме притегли към гърдите си, но това си беше в реда на нещата — беше твърде горещо, за да спя без близостта на хладното му тяло.

— Дай да се споразумеем нещо — казах сънено.

— Отказвам да се споразумявам каквото и да било — отвърна той.

Още не си чул какво ти предлагам.

— Няма значение.

Въздъгнах.

— По дяволите. А толкова исках... Е, добре.

Той завъртя очи.

Стиснах клепачи и оставих стръвта да си върши работата.

Прозях се.

Отне само минута — дори не бях заспала още.

— Добре. Какво е това, което искаш?

Стиснах зъби, за да не се усмихна. Ако имаше нещо, на което не можеше да устои, това бе възможността да ми даде нещо.

— Ами, мислех си... знам, че цялата история с Дартмут е само за алиби, но, честно казано, един семестър в колеж вероятно няма да ме убие — казах, повтаряйки неговите думи отпреди много време, когато се опитваше да ме убеди да отложи момента на промяната. — Обзалагам се, че на Чарли ще му допаднат колежанските клюки. Вярно, че ще ми е неприятно, ако изостана от разните многознайковци. Но пък... осемнайсет, деветнайсет. Няма чак толкова значение. Едва ли ще се сбръчкам още догодина.

Той мълча дълго. След това тихо промълви:

— Склонна си да изчакаш. Да останеш човек.

Не отговорих, за да му дам възможност да асимилира предложението ми.

— *Защо ми причиняваш това?* — възкликна той през зъби, внезапно ядосан. — Нима не е достатъчно трудно и без всичко това? — той сграбчи шепа от дантелата, която се димпеше на бедрото ми. За миг реших, че ще я разпори от шева. Но ръката му се отпусна. — Няма значение. Отказвам да се споразумявам с теб.

— Искам да ходя в колеж.

— Не е вярно. И нищо не заслужава отново да рискувам живота ти. Отново да те нараня.

— Но аз *искам* да отида. Е, не копнея чак толкова за колежа, просто искам да остана още малко човек.

Той затвори очи и издиша през нос.

— Подлудяваш ме, Бела. Не сме ли водили същия този спор милион пъти и винаги си настоявала незабавно да те превърна във вампир?

— Да, но... е, сега имам причина да искам да съм човек, каквато липсваше по-рано.

— Каква е тя?

— Познай — казах и се надигнах от възглавниците, за да го целуна.

Отвърна на целувката ми, но не по начин, който да ме накара да помисля, че печеля. По-скоро ме целуна така, че да не ме засегне — контролираше се напълно, влудяващо. След миг нежно ме отдалечи и ме притегли към гърдите си.

— Такъв си човек, Бела! Напълно подвластна на хормоните си — той се засмя.

— Точно за това става въпрос, Едуард. *Харесва* ми тази част от човешката същност. Засега не искам да се отказвам от нея. Не искам години наред да съм кръвожаден новороден вампир и да чакам някаква бледа сянка на тези емоции да се върне.

Прозях се и той се усмихна.

— Уморена си. Заспивай, любов — започна да тананика приспивната песен, която бе написал за мен, когато се запознахме.

— Интересно защо съм толкова уморена — измърморих саркастично. — Дали пък нямаш пръст в тази работа?

Той отново се подсмихна и продължи да тананика.

— Би трябвало да спя по-добре, като се има предвид колко съм уморена.

Тананикането секна.

— Та ти спиш като труп, Бела. Откакто пристигнахме, не си проронила и думичка насън. Ако не хъркаше толкова, щях да се тревожа, че изпадаш в кома.

Не обърнах внимание на забележката, знаех, че не хъркам.

— Не се ли въртя насън? Странно. Обикновено се мятам из цялото легло, когато сънувам кошмари. Даже крещя.

— Кошмари ли сънуваш?

— Невероятно ярки. Затова така се изтощавам — прозях се. — Не мога да повярвам, че не бърбля за тях по цяла нощ.

— Какво сънуваш?

— Най-различни неща, но всъщност заради цветовете е все едно и също.

— Цветовете ли?

— Всичко е толкова ярко и реалистично. Обикновено съзнавам, че сънувам. А при тези сънища изобщо не усещам, че спя. От което стават още по-страшни.

Когато проговори отново, звучеше разтревожен.

— Какво те плаши?

Потръпнах леко.

— Най-вече... — поколебах се.

— Най-вече? — повтори той окуражително.

Не бях сигурна защо, но не исках да му разказвам за детето от повтарящия се кошмар — имаше нещо твърде лично в този ужасен сюжет. Така че, вместо да описвам с подробности, издадох един-единствен елемент. Определено достатъчен, за да уплаши мен или който и да било друг.

— Волтури — прошепнах.

Той ме прегърна по-силно.

— Няма да ни притесняват повече. Скоро ще станеш безсмъртна и няма да имат причина.

Оставих се да ме утешава, донякъде гузна, че ме бе разбрал погрешно. Не това бе страшното в кошмарите. Страхувах се не за себе си, а за детето.

Детето не беше същото като в първия ми сън — малкият вампир с кървясали очи, седнал върху купчината мъртви тела на обичани от мен хора. Момченцето, което бях сънувала четири пъти през последната седмица, определено бе човек, бузите му бяха розови, а големите му очи — нежнозелени. Но и то, както и другото дете, трепереше от ужас и отчаяние при приближаването на Волтури.

В този сън, едновременно и нов, и стар, изпитвах непреодолима необходимост да защитавам непознатото дете. Просто нямах избор. А в същото време знаех, че няма да успея.

Той забеляза измъченото ми изражение.

— Как бих могъл да ти помогна?

Постарах се да омаловажа нещата.

— Това са само сънища, Едуард.

— Искаш ли да ти попея? Мога да пея цяла нощ, ако така ще прогоня кошмарите.

— Не всички са кошмари. Някои са приятни. Толкова... пъстри. Под водата, с рибите и коралите. Сякаш всичко се случва наяве, изобщо не съзнавам, че сънувам. Може би проблемът е в острова. Тук цветовете са толкова *наситени*.

— Искаш ли да се прибираме?

— Не. Не още. Не можем ли да останем още малко?

— Можем да останем колкото поискаш, Бела — обеща той.

— Кога започва семестърът? Така и не запомних.

Той въздъхна. Като че ли отново започна да тананика, но заспах, преди да се заслушам.

По-късно, когато се събудих в тъмното, бе от шок. Сънят бе толкова реален... толкова ярък, толкова сетивен... Ахнах на глас, изненадана от тъмнината. Та само преди миг бях под ослепително слънце.

— Бела? — прошепна Едуард, обви плътно ръце около тялото ми и нежно ме разтърси. — Добре ли си, скъпа?

— О! — изохках отново. Значи е било сън. А не истина. За мое огромно изумление от очите ми бликнаха сълзи и потекоха по бузите ми.

— Бела! — повтори той по-високо, уплашено. — Какво има? — избърса сълзите от горещите ми бузи със студени, припрени пръсти, но след тях потекоха нови.

— Било е сън — не успях да сдържа риданието в гласа си. Сълзите бяха нелепи, смущаващи, но не можех да отърся смазващата болка, която внезапно изпитах. Така копнеех сънят да е истина.

— Всичко е наред, любов моя, всичко е наред, тук съм — той ме залюля напред-назад, твърде бързо, за да подейства утешително. — Пак ли сънува кошмар? Било е само сън, няма нищо.

— Не беше кошмар — поклатих глава и избърсах очи с опакото на ръката. — Беше хубав сън — гласът ми отново пресекна.

— Тогава защо плачеш? — попита объркан.

— Защото се събудих — проплаках, увих ръце в задушваща хватка около врата му и се разхлипах.

Той се засмя на странната ми логика, но смехът му бе напрегнат.

— Всичко е наред, Бела. Дишай дълбоко.

— Беше толкова истинско — проплаках. — *Исках* да е истина.

— Разкажи ми — настоя той. — Може да ти олекне.

— Бяхме на плажа... — млъкнах и се отдръпнах, за да погледна с насълзени очи разтревоженото му ангелско лице, неясно в тъмнината. Взирах се мрачно, докато необяснимата мъка не започна да се уталожва.

— И? — попита той накрая.

Премигнах срещу сълзите, разкъсвана.

— О, Едуард...

— Разкажи ми, Бела — примоли се той с полудели от тревога очи заради болката в гласа ми.

Но аз не можех да говоря. Вместо това отново се вкопчих в шията му и трескаво залепих устни върху неговите. Не беше желание — беше необходимост, така остра, че изпитвах болка. Откликна незабавно, но също толкова бързо ме отблъсна.

Безкрайно нежно, въпреки изненадата си, той разплете ръцете ми, хвана ме за раменете и леко ме отместа.

— Недей, Бела — настоя той, а в погледа му се четеше страх, че не съм на себе си.

Ръцете ми се отпуснаха, победени, по бузите ми струйна порой от странните сълзи, в гърлото ми се надигна ново ридание. Прав беше — вероятно полудяхах.

Той втрени в мен объркани, измъчени очи.

— С-с-съжалявам — смотолевих.

Но той ме привлече към себе си, притисна ме към мраморните си гърди.

— Не мога, Бела, не мога! — изстена измъчено.

— Моля те — казах, молбата ми заглушена от прегръдката му. — Моля те, Едуард!

Така и не разбрах дали се трогна от сълзите и треперещия ми глас, дали внезапният ми порив го бе обезоръжил, или просто необходимостта му бе точно толкова неудържима, колкото и моята. Каквато и да бе причината, той притисна устните ми върху своите и се предаде със стенание.

И започнахме оттам, където бе свършил сънят ми.

Когато се събудих на следващата сутрин, останах напълно неподвижна и се постарях да дишам равномерно. Беше ме страх да отворя очи.

Лежах върху гърдите на Едуард, но той не помръдваше, а ръцете му не ме прегръщаха. Това беше лош знак. Страхувах се да си призная, че съм будна, и да се изправя пред гнева му — независимо към кого щеше да е насочен днес.

Предпазливо надникнах през мигли. Взираше се в тъмния таван, скръстил ръце под тила си. Изправих се на лакът, за да проверя изражението му. Беше гладко, безизразно.

— Много ли съм загазила? — попитах тихичко.

— Страшно — отвърна, но извърна глава към мен и се усмихна закачливо.

Въздъгнах облекчено.

— Много съжалявам — започнах. — Не исках... Така де, не знам какво точно стана снощи — поклатих глава при спомена за непонятните сълзи, съкрушителната болка.

— Така и не ми каза какво си сънувала.

— Не, но пък един вид ти *показах* за какво ставаше въпрос — засмях се нервно.

— О! — каза. Очите му се разшириха, после премигнаха. — Интересно.

— Много хубав сън беше — прошепнах. Той не отвърна, така че след няколко секунди се осмелих да попитам. — Ще ми простиш ли?

— Ще си помисля.

Изправих се в леглото, за да огледам пораженията. Перушина като че ли нямаше. Но в момента, в който помръднах, рязко ми се зави свят. Залитнах и се проснах обратно на възглавниците.

— Еха... доста съм замаяна.

Ръцете му най-после ме обгърнаха.

— Доста време спа. Дванайсет часа.

— *Дванайсет?* — колко странно.

Побързах да огледам тялото си максимално дискретно. Изглеждах съвсем добре. Синините по ръцете ми бяха стари,

пожълтели. Протегнах се за проба. Чувствах се съвсем добре. Всъщност чувствах се отлично.

— Приключи ли инвентаризацията?

Кимнах смутено.

— Май всички възглавници са оцелели.

— За съжаление не мога да кажа същото за, хъм, нощничката ти — той кимна към долната част на леглото. Няколко ивици черна дантела лежаха разпилени по копринените чаршафи.

— Лоша работа — казах. — Тази ми харесваше.

— И на мен.

— Има ли други пострадали? — попитах плахо.

— Ще трябва да купя на Есме нова рамка за леглото — призна той, като хвърли поглед през рамо. Проследих погледа му и със смайване забелязах, че от лявата половина на таблата липсваха няколко едри парчета дърво.

— Хмм — намръщих се. — Предполага се, че бих чула подобно нещо.

— Оказваш се необичайно ненаблюдателна, когато вниманието ти е ангажирано с друго.

— Действително бях погълната от друго — признах и се изчервих.

Той докосна пламналата ми буза и въздъхна.

— Това наистина ще ми липсва!

Загледах се в лицето му, търсейки следи от гнева или разкаянието, от които се опасявах. Отвърна спокойно на погледа ми с ведро, но непроницаемо изражение.

— А *ти* как се чувстваш?

Той се разсмя.

— Какво? — попитах.

— Имаш толкова гузен вид. Сякаш си извършила престъпление.

— Така се и чувствам — смънках.

— Е, прелъстила си безкрайно готовия си да се поддаде съпруг. Това не е углавно престъпление.

Очевидно ме дразнеше. Бузите ми пламнаха още повече.

— Думата *прелъстила* предполага известна доза предумишленост.

— Може би бъркам думата — съгласи се той.

— Не се ли сърдиш?

Усмихна се малко тъжно.

— Не се сърдя.

— А защо?

— Ами... — той млъкна за миг. — Първо, този път не те нараних. Беше ми по-лесно да се владея, да канализирам излишната сила — очите му отново пробягаха към разбитата рамка. — Може би защото вече знаех какво да очаквам.

На лицето ми плахо се разтегна обнадеедена усмивка.

— Нали ти *казах*, че ни трябва само малко практика.

Изглежда ме с престорен гняв.

Стомахът ми изръмжа и той се разсмя.

— Закуска за човеците? — предложи.

— О, да, моля — *казах* и скочих от леглото. Но явно твърде бързо, защото залитнах като пияница в опит да възстановя равновесие. Едуард ме хвана, преди да се строполя върху скрина.

— Добре ли си?

— Ако в следващия живот не получа по-добро чувство за равновесие, ще подам официално оплакване.

Тази сутрин сготвих аз — изпържих няколко яйца, понеже бях твърде гладна за нещо по-сложно. В нетърпението си ги обърнах върху чинията само след няколко минути.

— Откога ядеш яйцата рожки? — попита той.

— От ей сега.

— Знаеш ли колко яйца си излапала за една седмица? — той дръпна кошчето за боклук изпод мивката. Беше пълно с празни сини картонени кутии.

— Странна работа — *казах*, след като преглътнах поредната пареща хапка. — Това място ми обърква апетита — както и сънищата, а също и без това лошото ми равновесие. — Обаче много ми харесва. Но май ще трябва скоро да тръгваме, за да стигнем в Дартмут навреме. И ще трябва да си намерим и квартира, и всичко останало.

Той се настани на стола срещу мен.

— Можеш да се откажеш от преструвките за колежа, вече получи каквото искаше. А и не сме сключвали споразумение, така че не си обвързана с нищо.

Изсумтях.

— Не са преструвки, Едуард. Аз не си прекарвам свободното време в кроежи като някои хора. *Какво да организирам днес, та Бела да грохне от умора?* — казах, като неуспешно опитах да имитирам гласа му. Той най-безсрамно се разсмя. — Наистина искам да съм човек още малко — наклоних се напред, за да прокарам ръка по голите му гърди. — Още не съм се наситила.

Стрелна ме подозрително.

— *Това ли било?* — попита и улови ръката ми, която бе запълзяла към корема му. — Нима разковничето е било в секса? Как не ми хрумна? — измърмори саркастично. — Можех да си спестя толкова много спорове.

Засмях се.

— Аха, най-вероятно.

— *Какъв човек си* — повтори.

— Знам.

В ъгълчетата на устните му заигра лека усмивка.

— *И ще ходим в Дартмут? Сериозно ли?*

— Вероятно ще ме скъсат още първия семестър.

— *Ще ти помагам* — усмивката се разтегна. — Много ще ти хареса в колеж.

— *Мислиш ли, че ще успеем да си намерим апартамент толкова късно?*

Той направи лека гримаса и ме погледна виновно.

— *Всъщност вече имаме къща там. Нали разбираш, за всеки случай.*

— *Купил си къща?*

— *Недвижимите имоти са добра инвестиция.*

Вдигнах вежда, но после реших да изоставя темата.

— *Значи сме готови.*

— *Ще трябва да проверя дали можем да задържим колата ти още малко...*

— *Разбира се, да пази Господ да се окажа незащитена срещу танкове.*

Той се засмя.

— *Колко още можем да останем?* — попитах.

— *Имаме време. Още няколко седмици, стига да искаш. А преди Ню Хампшир можем да минем да видим Чарли. И да прекараме Коледа*

при Рене...

Каква щастлива картина на близкото бъдеще рисуваха думите му! Лишена от болка за всички действащи лица. Чекмеджето „Джейкъб“, почти забравено, леко издрънча и аз се поправих мислено — за *почти* всички.

Никак нямаше да ми е лесно. Сега, когато бях открила колко е прекрасно да си човек, се изкушавах да отложам плановете си. Осемнайсет или деветнайсет, деветнайсет или двайсет... Нима имаше значение? Нямаше да се променя чак толкова за една година. А да съм човек редом до Едуард... С всеки изминал ден решението щеше да става по-трудно.

— Няколко седмици значи — съгласих се. А после, понеже чувствах, че времето все не стига, добавих: — Мислех си, нали помниш какво говорихме за ползата от практиката?

Той се разсмя.

— Ще можеш ли да изчакаш малко, без да отклоняваш мисълта си? Чувам лодка. Май идват от поддръжката.

Искаше да не отклонявам мисълта си. Значеше ли това, че вече няма да създава проблеми? Усмихнах се.

— Искам да дам на Густаво някакво обяснение за бъркотията в бялата стая и после можем да излезем. Има едно местенце в джунглата в южния...

— Не искам да излизам. Отказвам да обикалям острова. Искам да си стоя тук и да гледам филм.

Той стисна устни, за да не се разсмее на недоволния ми тон.

— Добре, както искаш. Защо не си избереш някой, докато им отварям?

— Не чух да се чука.

Той наклони глава, заслушан. Половин секунда по-късно на вратата се чу плахо почукване. Усмихна се и тръгна към антрето.

Запътих се към рафтовете под широкия телевизор и започнах да прехвърлям заглавията. Не можех да преценя откъде да започна. Бяха повече, отколкото във филмотека.

Чух тихия, кадифен глас на Едуард в коридора да говори гладко, както ми звучеше, на съвършен португалски. Друг, по-груб, човешки глас му отговаряше на същия език.

Едуард ги въведе в стаята, като пътъом им посочи кухнята. Бразилците изглеждаха невероятно ниски и мургави до него. Набит мъж и слаба жена, и двамата с набраздени от бръчки лица. Едуард ме посочи с горда усмивка и долових името си сред непознатите думи. Изчервих се леко, като се сетих за перушината в бялата стая, с която всеки момент щяха да се сблъскат. Дребният мъж ми се усмихна любезно.

За разлика от дребната женица с кожа с цвят на кафе. Тя се бе втренила в мен, а очите ѝ бяха разширени от смайване, тревога, най-вече *страх*. Преди да успея да реагирам, Едуард им направи знак да го последват към кокошарника и тримата изчезнаха.

Когато се появи отново, беше сам. Побърза да се приближи и да ме прегърне.

— Какво ѝ има? — попитах настойчиво, изненадана от стреснатото ѝ изражение.

Той вдигна невъзмутимо рамене.

— Кауре е наполовина индианка от племето тикунa. И по тази причина е по-суеверна — или да речем по-възприемчива — от хората, които живеят в съвременния свят. Подозира какъв съм, или поне се досеща — звучеше съвсем спокоен. — Имат си местни легенди. За *либишомен*, кръвопиец демон, който напада единствено красиви жени — той ми се усмихна дяволито.

Единствено красиви жени? Хм, това бе доста ласкателно.

— Изглеждаше ужасена — казах.

— Така е, но повече се тревожи за теб.

— За мен ли?

— Страхува се, че те държа тук сам-сама — той се подсмихна мрачно, после се обърна към стената с дивидита. — Както и да е, защо не избереш нещо да гледаме?

Напълно приемливо човешко занимание.

— Да, сигурна съм, че един филм ще я убеди, че си човек — разсмях се и склочих ръце зад врата му, надигнах се на пръсти. Той се приведе, за да го целуна, а после ръцете му се стегнаха около тялото ми и ме повдигнаха от пода, за да не се налага да се навежда.

— Дотук с филма — прошепнах, когато устните му се плъзнаха по шията ми, а пръстите ми се сплетоха в бронзовите му кичури.

В този миг чух ахване и Едуард рязко ме пусна на земята. Кауре стоеше замръзнала в коридора, с пера в черните коси, стиснала огромен чувал, също пълен с пера, а на лицето ѝ бе изписан ужас. Втренчи се в мен с изскочили очи и аз се изчервих и сведох поглед. Но после се съвзе и измърмори нещо, което, макар и на непознат език, очевидно бе извинение. Едуард се усмихна и отвърна дружелюбно. Тя извърна тъмните си очи и продължи по коридора.

— Май си помисли точно това, което си мисля, че си помисли, нали? — измърморих.

Той се разсмя на оплетеното ми изречение.

— Да.

— Ето — казах, пресегнах се наслуки и грабнах един филм. — Пусни го и ще се преструваме, че гледаме.

Беше стар мюзикъл с усмихнати лица и бухнали рокли на обложката.

— Идеално за меден месец — одобри Едуард.

Докато на екрана актьорите танцуваха на веселата уводна песен, аз се излегнах на дивана и се сгуших в прегръдката му.

— Ще се местим ли обратно в бялата стая? — попитах без особено любопитство.

— Не знам... и без това съсипах непоправимо таблата в другата стая, може би, ако ограничим разрушенията само в едната част на къщата, Есме ще ни покани пак някой ден.

Усмихнах се широко.

— Значи ще продължаваме да рушим?

Той се разсмя на изражението ми.

— Мисля, че ще е по-безопасно, ако нещата са планирани, вместо да ме нападаш, когато най-малко очаквам.

— Кое е просто въпрос на време — съгласих се небрежно, но кръвта забушува във вените ми.

— Да не би да ти има нещо на сърцето?

— Нищичко. Здраво е като на кон — млъкнах. — Искаш ли да отидем да огледаме сцената на разрушенията още сега?

— Може би ще е по-учтиво да изчакаме да останем сами. Ти може и да не забелязваш, че чупя мебелите, но те вероятно ще се уплашат.

Ако трябваше да съм искрена, вече бях забравила, че в съседната стая има хора.

— Вярно. По дяволите.

Густаво и Кауре тихомълком се движеха из къщата, докато аз нетърпеливо чаках да приключат и се опитвах да се съсредоточа върху щастливия финал на екрана. Бях започнала да се унасям, макар според Едуард да бях проспала половината ден, когато ме сепна дрезгав глас. Едуард се поизправи, без да ме изпуска от ръцете си, и отговори на напевен португалски. Густаво кимна и тихо тръгна към входната врата.

— Приключиха — уведоми ме Едуард.

— И вече сме сами?

— Какво ще кажеш първо да обядваш? — предложи той.

Прехапах устна, разкъсвана от дилемата. Определено бях гладна.

С усмивка на уста, той ме хвана за ръката и ме поведе към кухнята. Познаваше изражението ми толкова добре, нямаше никакво значение, че не може да чете мислите ми.

— Тази работа започва да излиза извън контрол — възмутих се, когато най-после се почувствах сита.

— Искаш ли да поплуваме с делфините следобед — да изгориш калориите? — предложи той.

— Може би по-късно. Имам друга идея за изгарянето на калории.

— И каква е тя?

— Ами, оказва се, че голяма част от таблата е невредима...

Но не успях да довърша. Вече ме беше грабнал на ръце и устните му накараха моите да замълчат. Понесе се с нечовешка скорост към синята стая.

СЕДМА ГЛАВА НЕОЧАКВАНО

Черната редица напредваше към мен през гъстата като було мъгла. Виждах тъмнорубинените им очи да проблясват от желание, жадни да убиват. Устните им оголиха остри, влажни зъби — някои в гримаса, други — в усмивка.

Чух детето зад мен да проплаква, но не можех да се обърна да го погледна. Макар отчаяно да исках да се уверя, че е добре, не можех да си позволя да се разсея дори за миг.

Приближаваха безмълвно, само черните им роби леко се издуваха от движението. Видях как пръстите им се сгърчват като грабливи нокти с цвят на кост. Разпръснаха се, за да нападнат от всички посоки. Бяхме заобиколени. Щяхме да умрем.

И тогава, сякаш осветена от внезапен ярък сноп светлина, цялата сцена се промени. А разлика нямаше — Волтури продължаваха да напредват срещу нас, готови да убиват. Разликата бе в собственото ми възприятие за ситуацията. Вече го очаквах с нетърпение. *Исках да нападнат.*

Паниката ми се смени с кръвожадност и аз се приведох напред, с усмивка на лице, от оголените ми зъби се откъсна ръмжене.

Рязко се изправих в леглото, ужасът ме беше събудил. Стаята бе черна. Задушно гореща. Потта бе сплъстила косата ми на слепоочията и се стичаше по шията ми. Заопипвах топлите чаршафи и открих, че са празни.

— Едуард?

В същия миг пръстите ми напипаха нещо гладко и плоско и твърдо. Лист хартия, сгънат на две. Взех бележката и опипом се отправих към срещнатата страна на стаята и ключа за лампата.

Отвън бележката беше адресирана до госпожа Кълън.

Надявам се да не се събудиш и да не усетиш отсъствието ми, но ако все пак се случи — ще се върна

съвсем скоро. Отивам до континента на лов. Опитай се да поспиш още и при следващото събуждане ще съм до теб. Обичам те.

Въздъгнах. Бяхме на острова вече втора седмица и би трябвало да очаквам, че ще му се наложи да ме остави, но изобщо не се замислях за времето. Сякаш съществувахме извън понятието за време и се носехме в пространството съвършено щастливи.

Избърсах потта от челото си. Вече напълно се бях разсънила, макар часовникът върху скрина да твърдеше, че е малко след един. Знаех, че няма да мога да заспя така потна и лепкава. А и бях сигурна, че щом загася лампата и затворя очи, онези настъпващи черни фигури отново ще изскочат в главата ми.

Станах и безцелно тръгнах из тъмната къща, щракайки лампите една по една. Изглеждаше толкова голяма и празна без Едуард. Различна.

Накрая се озовах в кухнята и реших, че ако хапна малко, може и да се успокоя.

Порових из хладилника и открих нужните съставки за пържено пиле. Звукът от пукането и цвърченето на пилето в тигана се оказа безкрайно приятен и уютен. Чувствах се далеч по-спокойна, докато нарушаваше тишината.

Ухаеше толкова добре, че започнах да лапам направо от тигана, и, естествено, си изгорих езика. След петата или шестата хапка обаче вече бе изстинало достатъчно, че да усетя вкуса. Задъвках по-бавно. Дали нямаше нещо странно? Проверих месото и ми се стори съвсем бяло, но може би все пак бе леко сурово. Отхапах още веднъж за проба, сдъвках два пъти. Уф, определено беше развалено. Скочих към мивката да го изплюя. Внезапно ми се догади от миризмата на пиле и пържено. Грабнах тигана и го изсипах в боклука, после отворих прозорците да прогоня миризмата. Отвън се бе надигнал прохладен ветрец. Лъхна приятно върху кожата ми.

Изведнъж се почувствах изтощена, но не ми се връщаше в горещата стая. Така че отворих прозорците в стаята с телевизора и легнах на дивана точно под тях. Пуснах си същия филм, който бяхме

гледали предния ден, и почти незабавно заспах под звуците на веселата песен.

Когато отворих отново очи, слънцето бе наскре небосклона, но не светлината ме бе събудила. Чифт хладни ръце ме обгръщаха, притискаха ме към тялото му. В същия момент внезапна болка усука стомаха ми, сякаш някой ме бе ритнал в корема.

— Съжалявам — прошепна Едуард, докато прокараваше студена ръка през лепкавото ми чело. — Явно не съм съвсем изряден. Изобщо не помислих колко ще ти е горещо, докато ме няма. Ще поръчам да инсталират климатик, преди да хукна отново нанякъде.

Но аз не можех да се съсредоточа върху думите му.

— Извинявай! — изохках и се опитах да се освободя от ръцете му.

Той мигновено ме пусна.

— Бела?

Хукнах към банята, притиснала ръка върху устата си. Чувствах се толкова отвратително, че дори не се притесних, поне в началото, че стои до мен, докато се привеждам над тоалетната чиния и шумно повръщам.

— Бела? Какво има?

Все още не бях в състояние да говоря. Прегърна ме разтревожено, прибра назад косата ми и зачака да възстановя дишането си.

— Проклето развалено пиле — изстенах.

— Добре ли си? — гласът му бе напрегнат.

— Добре съм — изпъшках. — Просто хранително натравяне. Няма нужда да гледаш. Махай се.

— Няма да стане, Бела.

— Махай се — простенах отново и с мъка се изправих, за да изплакна уста. Той нежно ми помогна, без да обръща внимание на вялите опити да го изтикам.

След като освежих дъха си, той ме отнесе до леглото и внимателно ме сложи да седна, без да ме изпуска от ръце.

— Хранително натравяне?

— Аха — програчих. — Снощи си сготвих пиле. Имаше малко странен вкус, така че го хвърлих. Но преди това хапнах няколко хапки.

Той положи студена длан върху челото ми. Приятно беше.

— А сега как се чувстваш?

Замислих се за миг. Гаденето бе преминало точно толкова бързо, колкото се бе и появило, и се чувствах като всяка друга сутрин.

— Доста нормално. Даже малко гладна.

Накара ме да чакам цял час и да изпия голяма чаша вода, преди да ми изпържи няколко яйца. Чувствах се съвсем добре, само леко уморена заради недоспиването. Едуард включи Си Ен Ен — така се бяхме откъснали от света, че нищо чудно да бе избухнала трета световна война, без да разберем — и аз се изтегнах сънено в скута му.

В един момент се отегчих от новините и се извърнах да го целуна. И точно както сутринта, стомахът ми бе пронизан от остър спазъм. Дръпнах се рязко, притиснала ръка върху устата. Знаех, че този път няма да стигна банята, така че изтичах до кухненската мивка.

Той отново прибра косата ми.

— Дали да не отидем до Рио на лекар? — предложи той притеснено, докато си плакнех устата.

Поклатих глава и заотстъпвах към коридора. Лекарите означаваха инжекции.

— Ще се оправя, трябва само да си измия зъбите.

Когато оправих вкуса в устата си, затършувах из куфара за малкия несесер за първа помощ, който Алис ми бе приготвила — пълен с необходими на човеците неща като бинтове и болкоуспокояващи и, най-важното в момента, „Пептобисмол“. Може би щях да успея да успокоя и стомаха си, и Едуард.

Но преди да открия лекарството, се натъкнах на нещо друго, приготвено от Алис. Измъкнах малката синя кутийка и дълго се взирах в нея, забравила всичко друго.

След това започнах да броя наум. Веднъж. Втори път. И още веднъж.

Почукването ме стресна, кутийката тупна обратно в куфара.

— Добре ли си? — попита Едуард през вратата. — Пак ли ти прилоша?

— И да, и не — казах задавено.

— Бела? Може ли да вляза? — вече разтревожен.

— Д... обре!

Влезе и веднага забеляза как седя с кръстосани крака на пода до куфара, с празно изражение и ококорени очи. Седна до мен и ръката му

отново се вдигна към челото ми.

— Какво има?

— Колко дни минаха от сватбата? — прошепнах.

— Седемнайсет — отвърна той автоматично. — Бела, какво има?

Започнах да броя отново. Направих му знак с пръст да изчака и започнах да шептя числата. Първия път бях сбъркала. Оказваше се, че сме тук от по-отдавна. Започнах отначало.

— Бела! — прошепна той настойчиво. — На път съм да полудея.

Опитах се да преглътна. Не се получи. Така че бръкнах в куфара и затършувах, докато не намерих отново синята кутийка тампони. Мълчаливо я вдигнах.

Той ме зяпна объркано.

— Какво? Да не би да виниш предменструалния синдром за неразположението?

— Не — едва успях да изрека. — Не, Едуард. Опитвам се да ти кажа, че цикълът ми закъснява с пет дни.

Изражението му изобщо не се промени. Сякаш не бях казала нищо.

— Май не е хранително натравяне — добавих.

Той не реагира. Беше се вкаменил.

— Сънищата — занареждах с безизразен глас. — Умората и безкрайното спане. Сълзите. И всичката тази храна. О! О! Оу!

Погледът на Едуард бе станал стъклен, сякаш изобщо не ме виждаше.

Без да се замислям, почти инстинктивно, плъзнах ръка към корема.

— Ооо! — изпищях отново.

Измъкнах се от неподвижните му ръце и скочих на крака. Така и не бях съблякла копринените шорти и потничето, с които бях спала. Дръпнах синия плат и зяпнах корема си.

— Невъзможно! — прошепнах.

Нямах никакъв опит с бременности и бебета или каквото и да било от тази област, но не бях малоумна. Гледала бях достатъчно филми и телевизионни предавания, за да знам, че нещата не стават така. Закъсняваше ми само с пет дни. Ако бях бременна, тялото ми все още дори не би могло да регистрира този факт. Нямах да имам

сутрешно гадене. Нямаше да се е променил нито начинът ми на хранене, нито сънят.

И категорично нямаше да имам малка, но съвсем отчетлива подутина като тази, която стърчеше между тазовите ми кости.

Завъртях тяло напред-назад, за да я огледам от всички ъгли, сякаш можеше да изчезне при подходящ ъгъл на светлината. Прокарах пръсти отгоре, изненадана колко е твърда под кожата ми, като скала.

— Невъзможно — повторих, защото, със или без подутина, със или без цикъл (а цикъл определено нямаше, въпреки че в живота ми не бе закъснявал нито ден), просто нямаше как да съм *бременна*. Единственият, с когото бях правила секс, беше вампир, за бога.

Вампир, който стоеше като замръзнал на пода и не даваше вид, че някога ще помръдне.

Значи имаше друго обяснение. Нещо ми имаше. Някаква странна южноамериканска болест с всички симптоми на бременността, само че безкрайно ускорени...

После си спомних нещо — една сутрин, прекарана пред компютъра, сякаш преди цяла вечност. Сетих се как седя на старото бюро в стаята ми у Чарли, как прозорците мрачно светлеят със сивкава светлина, как се вирам в древния си, хриптящ компютър и жадно поглъщам информацията от някакъв уебсайт, озаглавен „Вампирите от А до Я“. По-малко от двадесет и четири часа след като Джейкб Блак, в опит да ме забавлява с легендите на куилеутите, в които все още не вярваше, ми бе казал, че Едуард е вампир. Тревожно бях прехвърлиха първите няколко статии в сайта, посветени на митовете за вампири от целия свят. Филипинският *Danag*, еврейският *Estrie*, румънският *Varacolaci*, италианският *Stregoni benefici* (легенда, която всъщност се основаваше на подвизите на настоящия ми свекър, докато гостувал във Волтера, което по онова време нямаше как да зная)... Колкото по-невероятни звучаха легендите, толкова по-малко внимание им бях обърнала. От последните статии помнех само откъслечни изречения. Бях ги възприела като наивни извинения, целящи да обяснят явления като високата детска смъртност и изневярата. *Не, миличка, не ти изневерявам! Тази сексапилна жена, която видя да се промъква от къщата, е зъл сукубус. Имам късмет, че останах жив.* (Всъщност, като имах предвид какво бях научила за Таня и сестрите ѝ, може би някои от извиненията са били съвсем искрени.) Имаше си оправдание

и за дамите. *Как можеш да ме обвиняваш в измяна — само защото се връщааш у дома след двугодишно пътешествие по море и ме заварваш бременна? Виновен е инкубусът. Той ме хипнотизира с тайнствените си вампирски способности...*

Това бе част от определението за инкубус — способността да създава деца у злочестата си жертва.

Поклатих глава замаяна. Но...

Сетих се за Есме, и най-вече за Розали. Вампирите не могат да имат деца. Ако беше възможно, Розали щеше да е намерила начин досега. Митовете за инкубуса бяха празни приказки.

Само че... е, в случая имаше *известна* разлика. Естествено, че Розали не би могла да зачене, защото беше замръзнала в онова състояние, в което бе преминала от света на смъртните в света на безсмъртните. Не можеше да се промени. А телата на човешките жени *трябваше* да се променят, за да изнесат децата си. Да търпят както ежемесечните промени на цикъла, така и далеч по-сериозните промени, необходими, за да подслонят растящото дете. А тялото на Розали не можеше да се променя.

Но моето можеше. Моето се променяше. Докоснах отново подутината на корема си, която едва вчера не бе съществувала.

А човешките мъже — е, те си оставаха горе-долу еднакви от пубертета до смъртта. Сетих се клюка, научена кой знае откъде: Чарли Чаплин бил на над седемдесет години, когато създал последното си дете. При мъжете нямаше такова нещо като детеродни години или цикъл на плодовитост.

Естествено, как би могъл някой да знае, че мъжете вампири могат да създават деца, след като партньорките им не са в състояние? Кой вампир би имал нужния самоконтрол да изпита подобна теория върху човешка жена?

Или пък нужната наклонност? Сещах се за един-единствен.

Част от ума ми сортираше фактите и спомените и размишленията, а другата — онази, която контролираше движението и на най-малките мускулчета — бе така стъписана, че не съумяваше да осъществи и най-елементарните операции. Не можех да помръдна с устни, за да проговоря, да помоля Едуард, *ако обича*, да ми обясни какво точно става. Исках да се върна при него, да го докосна, но тялото ми отказваше да изпълнява заповедите. Можех единствено да се

взирам в стреснатите си очи в огледалото, а пръстите ми плахо да притискат подутината.

И в този миг, точно както в яркия ми кошмар, сцената рязко се промени. Всичко, което виждах в огледалото, напълно се трансформира, макар всъщност *нищо* да не се бе променило.

Това, което промени всичко, бе нежното леко побутване, което усетих с ръката си — от вътрешността на собственото си тяло.

В същия миг телефонът на Едуард извъня, пронизително и настойчиво. Никой не помръдна. Телефонът продължи да звъни. Опитах се да се абстрахирам от звука, притиснала пръсти в корема си, и зачаках. В огледалото изражението ми вече не беше объркано — беше изпълнено с почуда. Едва усещах странните, мълчаливи сълзи, които се стичаха по бузите ми.

Телефонът продължаваше да звъни. Щеше ми се Едуард да вдигне — аз изживявах невероятен момент. Вероятно най-великия в живота ми.

Зър! Зър! Зър!

Накрая раздразнението надделя над останалите емоции. Смъкнах се на колене до Едуард — установих, че се движа далеч по-внимателно, усещах хиляди пъти по-остро всяко свое движение — и заопипвах джобовете му, докато не открих телефона. Донякъде очаквах да се размърда и сам да го направи, но той продължаваше да стои, напълно вцепенен.

Разпознах номера и се досетих защо звъни.

— Здравсти, Алис — казах. Гласът ми не се бе оправил съвсем. Прочистих гърло.

— Бела? Бела, добре ли си?

— Да. Тъъ... Карлайл там ли е?

— Тук е. Какво има?

— Не съм... съвсем... сигурна...

— Едуард добре ли е? — попита тя подозрително. Повика Карлайл, после строго попита: — Защо не си вдига телефона? — още преди да успея да отговоря на първия въпрос.

— Не знам точно.

— Бела, какво става? Току-що видях...

— Какво видях?

Настъпи мълчание.

— Ето ти Карлайл — каза тя накрая.

Имах чувството, че някой е инжектирал ледена вода във вените ми. Ако Алис ме бе видяла със зеленооко, ангелолико дете на ръце, щеше да ми отговори, нали така?

Докато изчаках онази частица от секундата, преди Карлайл да заговори, видението, което си представях, че е видяла Алис, затанцува зад клепачите ми. Мъничко, прекрасно бебче, по-красиво и от момченцето от сънищата ми — миниатюрен Едуард в прегръдките ми. Във вените ми се стрелна топлина и пропъди студа.

— Бела, Карлайл е. Какво става?

— Аз... — нямах представа какво да отговоря. Щеше ли да се изсмее на предположенията ми, да ми каже, че съм луда? Дали просто не сънувах поредния пъстър сън? — Малко се тревожа за Едуард... Възможно ли е вампир да изпадне в шок?

— Ранен ли е? — гласът на Карлайл внезапно стана настойчив.

— Не, не — уверих го. — Просто... се изненада.

— Не те разбирам, Бела.

— Мисля... ами, мисля, че... може би... възможно е да съм... — поех си дълбоко въздух. — Бременна.

Сякаш в подкрепа на думите ми, нещо лекичко ме побутна по корема. Ръката ми се стрелна натам.

След дълга пауза лекарският инстинкт на Карлайл най-после се задейства.

— Кога беше първият ден на последния ти менструален цикъл?

— Шестнайсет дни преди сватбата — току-що старателно бях изчислила всичко, така че отговорих съвсем уверено.

— Как се чувстваш?

— Особено — отвърнах, и гласът ми трепна. Нова струйка сълзи плъзна по бузата ми. — Предполагам ти звучи налудничаво. Виж, знам, че е безкрайно рано за нещо такова. Може би *наистина* съм полудяла. Но сънувам разни странни сънища и ям през цялото време и повръщам, и... и... мога да се закълна, че току-що нещо *мръдна* в мен.

Главата на Едуард рязко се вдигна.

Отдъхнах си.

Той протегна ръка към телефона, лицето му тебеширенобяло и сковано.

— Тъъ, Едуард май иска да говори с теб.

— Дай ми го — отвърна Карлайл с напрегнат глас.

Без да съм напълно сигурна, че Едуард е *в състояние* да говори, поставих телефона в протегнатата му ръка.

Той го притисна до ухото си.

— Възможно ли е? — прошепна.

Слуша дълго време, вирайки се с празен поглед в нищото.

— А Бела? — попита накрая. Докато говореше, ръката му ме обгърна и ме притегли към тялото му.

Заслуша се отново, безкрайно дълго, както ми се стори, после каза:

— Да. Да, така ще направим.

Дръпна телефона от ухото си и натисна червеното копче. Веднага набра друг номер.

— Какво каза Карлайл? — попитах нетърпеливо.

Отвърна ми с безжизнен глас.

— Смята, че си бременна.

Думите запратиха топла тръпка по цялата дължина на гръбнака ми. Малкият палавник се размърда в корема ми.

— На кого звъниш? — попитах, когато той долепи телефона обратно до ухото си.

— На летището. Прибираме се у дома.

Едуард прекара повече от час на телефона, без пауза. Предполагах, че се опитва да организира полет до вкъщи, но нямаше как да съм сигурна, понеже не говореше на английски. Звучеше сякаш спори, голяма част от репликите процеждаше през зъби.

А докато спореше, приготвяше багажа. Въртеше се из стаята като бушуващо торнадо, но вместо разруха, след него настъпваше ред. Хвърли на леглото някакви мои дрехи, без да ги поглежда, така че предположих, че е време да се обличам. Продължи да спори с резки, напрегнати жестове, докато аз се преобличах.

Когато вече не можех да понасям яростта, която струеше от него, тихомълком излязох от стаята. Направо ми прилошаваше от маниакалната му концентрация — не като сутрешното гадене, просто неприятно. Реших да изчакам някъде другаде настроението му да

премине. Не можех да разговарям с този леден, съсредоточен Едуард, който, трябва да призная, малко ме плашеше.

За пореден път се озовах в кухнята. В шкафа имаше плик с гевречета. Започнах разсеяно да дъвча, взирайки се през прозореца към пясъка и скалите, дърветата и океана, всичко блеснало под слънцето.

Нещо ме побутна отвътре.

— Знам — казах. — И аз не искам да си тръгвам. Известно време зяпах през прозореца, но палавникът не реагира.

— Не разбирам — прошепнах. — Какво толкова *страшно* се е случило?

Изненадващо — определено. Дори смайващо. Но чак пък *страшно*?

Не.

Тогава защо Едуард беше *бесен*? Нали именно той бе изразил гласно съжалението си, че не се женим поради напреднала бременност?

Опитах се да намеря някаква логика.

Може би не беше толкова странно, че Едуард иска незабавно да се приберем. Искане Карлайл да ме прегледа, да се увери, че предположенията ми са основателни — макар в главата ми да нямаше и сянка от съмнение. Вероятно щяха да искат да разберат защо съм *толкова* бременна, с такава издутинна и побутвания отвътре и прочее. Това не беше нормално.

Щом обяснението ми хрумна, реших, че съм разбрала всичко. Сигурно е ужасно притеснен за бебето. Аз все още не се бях паникьосала. Мозъкът ми работеше по-бавно от неговия, моят все още се удивляваше на картината, която бе родил преди малко: мъничко детенце с очите на Едуард — зелени, каквито са били, когато е бил човек, — което лежи русичко и прелестно в прегръдките ми. Надявах се чертите му да са като на Едуард, без никакво вмешателство от страна на моите.

Странно колко рязко и окончателно това видение бе станало задължителен елемент в живота ми. След онова първо леко докосване, целият свят се бе променил. И както до този миг съществуваше едно-единствено нещо, без което не можех да живея, сега вече бяха две. Нямаше разделение — любовта ми не се разкъсваше между двамата, напротив. По-скоро сякаш в същия онзи миг сърцето ми се бе

уголемило, набъбнало до два пъти по-голям обем. Цялото допълнително пространство вече бе заето. Нарастването бе почти зашеметяващо.

До този момент така и не бях проумяла напълно болката и негодуванието на Розали. Никога не си се бях представяла в ролята на майка, никога не бях я искала. С лекота бях уверила Едуард, че невъзможността да имам деца заради него ни най-малко не ме притеснява, защото най-искрено не желяех деца. Децата като цяло никога не ми бяха допадали. Струваха ми се твърде шумни, отделящи често разни неприятни вещества. Никога не им бях обръщала особено внимание. Когато навремето си мечтаех как Рене ще ми подари брат, винаги си бях представяла, че ще е *по-голям* от мен. Някой, който да се грижи за мен, вместо обратното.

Но това дете, детето на Едуард, бе нещо съвсем различно.

Исках го така, както исках въздуха. Не въпрос на избор, а потребност.

Може би просто имах твърде слабо въображение.

Може би за това и през ум не ми беше минало, че ще ми *харесва* да съм омъжена, докато не се сдобих със съпруг — и не бях предполагала, че ще искам бебе, докато не се оказах бременна...

Поставих ръка върху корема си в очакване на следващото побутване и по бузите ми отново струйнаха сълзи.

— Бела?

Обърнах се, стресната от тона му. Твърде студен, твърде предпазлив. Лицето му беше същото, пусто и сурово. После видя, че плача.

— Бела! — той прекоси стаята със светкавична скорост и обхвана лицето ми с длани. — Боли ли те?

— Не, не...

Той ме притегли към гърдите си.

— Не се страхувай. След шестнайсет часа ще сме си у дома. Ще се оправиш. Карлайл ще е готов, когато пристигнем. Ще се погрижим за всичко и ще се оправиш, ще се оправиш.

— Ще се погрижите? Какво искаш да кажеш?

Той ме пусна и ме погледна в очите.

— Ще извадим това нещо, преди да успее да те нарани. Не се страхувай. Няма да позволя да те нарани.

— Това *нещо*? — ахнах.

Той рязко извърна очи от мен и погледна към входната врата.

— По дяволите! Бях забравил, че Густаво ще идва днес. Ще се отърва от него и веднага се връщам — той се стрелна от стаята.

Сграбчих кухненския плот за опора. Коленете ми омекнаха.

Едуард току-що бе нарекъл моя малък палавник „*нещо*“. Беше казал, че Карлайл ще го извади.

— Не — прошепнах.

Явно грешах. Не го бе грижа за бебето. Искаше да го *нарани*. Прекрасната картина в главата ми рязко се промени, помръкна. Красивото ми бебе плачеше, слабите ми ръце бяха твърде немощни да го защитят...

Какво можех да направя? Щях ли да успея да ги вразумя? Ами ако не успееш? Дали това беше причината за странното мълчание на Алис по телефона? Това ли беше видяла? Как Едуард и Карлайл убиват моето бледо, съвършено дете, преди да има шанс да живее?

— Не — прошепнах отново, гласът ми по-силен. Това *нямаше* да стане. Нямаше да го допусна.

Чух Едуард да говори на португалски. Да спори. Гласът му приближи, чух го да сумти гневно. След това се чу друг глас, тих и плах. Женски.

Влезе в кухнята преди нея и се приближи към мен. Избърса сълзите от бузите ми и прошепна в ухото ми, през тънката, сурова линия на устните си.

— Настоява да остави храната, която е донесла, приготвила ни е вечеря — ако не беше толкова напрегнат, толкова бесен, щеше да завърти очи. — Това е само извинение, иска да се увери, че още не съм те убил — гласът му стана леден.

Кауре нервно пристъпи иззад ъгъла с покрит съд в ръцете. Съжалих, че не говоря португалски и че испанският ми е твърде слаб, за да опитам да благодаря на тази жена, която се бе осмелила да разгневи вампир, само и само да провери как съм.

Очите ѝ пробягаха между двамата ни. Видях как преценява цвета на лицето ми, влагата в очите ми. Смотолеви нещо неразбираемо и постави съда върху плота.

Едуард ѝ изсъска. Никога не го бях чувала да говори толкова нелюбезно. Тя се обърна да си върви, при което дългата ѝ пола се

завъртя и вдигна миризмата на яденето към лицето ми. Силна миризма на лук и риба. Задавих се и се хвърлих към мивката. Усетих ръцете на Едуард върху челото си, чух успокоителния му шепот през бумтенето в ушите си. После ръцете му изчезнаха за миг, а вратата на хладилника се хлопна. За щастие с този звук изчезна и миризмата, а ръцете на Едуард отново разхлаждаха потното ми лице. Бързо ми премина.

Изплакнах уста с вода от чешмата, докато той галеше бузата ми.

В утробата ми нещо плахо помръдна.

Всичко е наред. Няма нищо, успокоих мислено издутината.

Едуард ме извъртя и ме притегли в прегръдките си. Облегнах глава на рамото му. Ръцете ми инстинктивно се сплетоха върху корема ми.

Чух ахване и вдигнах очи.

Жената не беше излязла, спряла бе нерешително на прага, с протегнати напред ръце, сякаш искаше някак да помогне. Очите ѝ бяха приковани върху ръцете ми, изскочили от смайване. Устата ѝ бе виснала.

Внезапно Едуард също ахна, обърна се към жената и ме бутна зад гърба си. Ръката му се уви около тялото ми, сякаш искаше да ме задържи там.

Кауре неочаквано се разкреця — високо, гневно, неразбираемите ѝ думи литнаха в стаята като кинжали. Вдигна мъничък юмрук във въздуха и направи две крачки напред, разтърси го пред лицето му. Въпреки яростта ѝ си личеше, че умира от ужас.

Едуард също пристъпи към нея и аз го сграбчих за ръката, уплашена за жената. Но гласът му, когато прекъсна тирадата ѝ, ме изненада — далеч не бе така остър, както *преди* да му се разкреци. Сега говореше тихо, умолително. Не само това, но и звукът беше различен, по-гърлен, по-напевен. Май вече не говореше на португалски.

За миг жената го зяпна смаяно, после очите ѝ се присвиха и тя излая някакъв дълъг въпрос на същия непонятен език.

Видях как лицето му помръква, става сериозно, и той кимва. Тя направи крачка назад и се прекръсти.

Той протегна ръка към нея, направи жест към мен, после допря длан в бузата ми. Тя отвърна нещо сърдито, размаха обвинително ръце,

след това го посочи. Когато млъкна, той отново я заувещава със същия тих, настойчив глас.

Изречението ѝ се промени — тя го загледа с ясно изписано на лицето съмнение, очите ѝ многократно се стрелкаха към обърканото ми лице. Той млъкна и тя сякаш се замисли. Погледна към мен, после към него, и после, сякаш несъзнателно, пристъпи напред.

Направи движение с ръце, сякаш очертаваше балон, щръкнал от корема ѝ. Зяпнах я — нима легендите за хищника кръвопиец включваха и *такова* събитие? Нима бе възможно да знае какво расте в мен?

Направи няколко крачки напред, вече съзнателно, и зададе няколко кратки въпроса, на които той отговори напрегнато. След това ролите се обърнаха — той зададе един бърз въпрос. Тя се поколеба, после бавно поклати глава. Когато отново проговори, гласът му издаваше такова страдание, че стреснато вдигнах поглед. Лицето му бе изопнато от болка.

В отговор тя бавно тръгна напред, докато не се приближи достатъчно, за да положи малката си длан върху моята, както лежеше върху корема ми. Изрече една-единствена дума на португалски.

— *Morte* — въздъхна тихо. След това се обърна с приведени рамене, сякаш разговорът я бе състарил, и напусна стаята.

Знаех достатъчно испански, за да разбера.

Едуард отново бе замръзнал, загледан след нея с измъчено изражение. Няколко минути по-късно чух моторът на лодката да кашля, а после да заглъхва в далечината.

Едуард не помръдна, докато не тръгнах към банята. Ръката му се стрелна към рамото ми.

— Къде отиваш? — гласът му бе наситен с болка шепот.

— Да си измия пак зъбите.

— Не се притеснявай от думите ѝ. Това са само легенди, опашати лъжи, които си разказват за забавление.

— Нищо не разбрах — отвърнах, макар да не беше съвсем вярно. А и нима можех да отхвърля нещо само защото бе легенда? Животът ми бе заобиколен с легенди от всички страни. До една верни.

— Прибрах четката ти в куфара. Сега ще я донеса.

Той тръгна пред мен към спалнята.

— Скоро ли тръгваме? — подвикнах след него.

— Веднага щом се приготвиш.

Изчака да свърша с четката, за да я прибере отново, като през това време мълчаливо крачеше из спалнята. Подадох му я, когато приключих.

— Ще занеса багажа до лодката.

— Едуард...

Той се извърна към мен.

— Да?

Поколебах се, опитвайки се да измисля как да остана няколко секунди сама.

— Би ли... приготвил и малко храна? Нали разбираш, в случай че пак огладнея.

— Разбира се — каза той и очите му внезапно омекнаха. — Не се тревожи за нищо. Само след няколко часа ще стигнем при Карлайл, вярвай ми. Всичко ще приключи съвсем скоро.

Кимнах, понеже не можех да се доверя на гласа си.

Той се обърна и излезе от стаята, с по един голям куфар във всяка ръка.

Извъртях се и грабнах телефона, който беше оставил на плота. Колко нетипично за него да забравя — да забрави, че Густаво ще идва, да забрави телефона си. Беше толкова уплашен, че не беше на себе си.

Отворих капачето и запрехвърлях записаните телефони. Зарадвах се, че е изключил звука, уплашена, че ще ме хване. Дали вече беше стигнал лодката? Или се връщаше? Щеше ли да ме чуе от кухнята, ако шепна?

Открих номера, който търсех. Номер, който не бях избирала никога в живота си. Натиснах зеления бутон и стиснах палци.

— Ало? — обади се глас, подобен на златна камбанка.

— Розали? — прошепнах. — Бела е. Моля те. Трябва да ми помогнеш.

КНИГА ВТОРА ДЖЕЙКЪБ

„Вярно е, че разумът и любовта по наши дни са често скарани.“

Уилям Шекспир,
„Сън в лятна нощ“,
действие III, сцена 1

*„Животът е скапан, а после умираш.
Да бе! Да имах този късмет.“*

ОСМА ГЛАВА

В ОЧАКВАНЕ ПРОКЛЕТАТА БИТКА НАЙ-ПОСЛЕ ДА ЗАПОЧНЕ

— Божичко, Пол, нямаш ли си *собствен* дом, дявол да го вземе?

Пол, излегнат с цяла дължина върху моя диван, загледан в някакъв тъп бейзболен мач *на моя* скапан телевизор, само ми се ухили, а след това — страшно бавно — измъкна парченце тортила от плика в скута си и го напъха цялото в устата си.

— Имай късмет това да не си го донесъл ти.

Хруп!

— Не съм — каза той, без да спира да дъвче. — Сестра ти каза да не се притеснявам и да си взимам каквото ми се яде.

Постарах се намерението да му фрасна един да не си проличи в гласа ми.

— Рейчъл тук ли е в момента?

Не се получи. Явно усети накъде тръгват нещата, защото напъха плика зад гърба си. Чу се изпращяване, когато го затисна с възглавницата. Чипсът се натроши на парчета. Пол сви юмруци и ги вдигна пред лицето си като боксьор.

— Давай, малкият. Не ми трябва Рейчъл да ме пази.

Изсумтях.

— Как ли пък не! При първа възможност ще хукнеш да й плачеш.

Той се разсмя, облегна се отново на дивана и отпусна ръце.

— Не бих се раздрънкал пред момиче. Ако успееш да ме пипнеш, си остава между нас. Както и обратното, нали?

Колко мило сам да ме покани. Отпуснах тяло сякаш се бях отказал.

— Добре.

Очите му се извърнаха към телевизора.

Скочих към него.

Носът му издаде дълбоко удовлетворяващ хрущящ звук при контакта с юмрука ми. Опита се да ме докопа, но аз се измъкнах с

танцова стъпка, преди да успее да ме стигне, сграбчил плика с раздробения чипс в лявата си ръка.

— Счупи ми носа, идиот такъв.

— Остава си между нас, нали, Пол?

Отидох да изнеса чипса. Когато се върнах, Пол си наместваше носа, преди да започне да нараства накриво. Кръвта беше спряла, но една струйка продължаваше да капе по устните му чак до брадичката, изглеждаше така, сякаш няма източник. Пол проклинаше и мигаше от болка, докато опипваше хрущяла.

— Отвратителен си, Джейкъб! Кълна се, предпочитам да се мотая с Лия.

— Как ме жегна само! Обзалагам се, че Лия ще пощурее, ако научи, че искаш да си прекарваш времето с нея. Направо ще й се сгрее душата.

— Още сега ще забравиш, че съм го казал.

— Естествено. Сигурен съм, че няма да разбере.

— Уф! — изсумтя той, отпусна се обратно на дивана и избърса останалата кръв с бието на тениската си. — Бърз си, малкият. Това ти го признавам — после отново заяпа лошия образ на телевизора.

Останах така още миг, след това с гневна крачка тръгнах към стаята си, като преди това измърморих нещо за отвличане от извънземни.

Навремето на Пол можеше да се разчита за сбиване кажи-речи по всяко време. Изобщо не се налагаше да го удряш — и най-незначителната обида вършеше работа. И най-малкото нещо го караше да загуби контрол. А сега, когато *истински* ми се искаше хубав, озъбен, качествен, събарящ дървета двубой, се държеше като мекотело.

Нима не беше достатъчно отвратително, че поредният член от глутницата бе белязал — вече ставаха четирима от общо десет! Кога най-после щеше да спре? Според глупавите митове уж трябваше да е нещо *рядко*, да му се не види! Цялата тази принудителна любов от пръв поглед беше направо отвратителна!

И нужно ли бе да е точно *моята* сестра? И точно *Пол*?

Когато Рейчъл се прибра от Вашингтонския университет в края на летния семестър — беше се дипломирала предсрочно, нали си беше зубърка, — най-голямата ми тревога бе, че трудно ще опазя тайната от нея. Не бях свикнал да се крия в собствения си дом. Истински

съчувствах на Ембри и на Колин, чиито родители не знаеха, че са върколаци. Майката на Ембри смяташе, че преминава през някаква бунтарска фаза. Постоянно го наказваше, че излиза тайно, а той, естествено, нищо не можеше да направи. Всяка вечер проверяваше стаята му и отново, и отново я намираще празна. Крещеше му, а той я слушаше мълчаливо и на следващия ден всичко се повтаряше. Бяхме се опита ли да убедим Сам да направи изключение и да му позволи да каже на майка си, но Ембри твърдеше, че нямал нищо против. Тайната била твърде важна.

Така че се бях подготвил да браня тайната. А после, два дни след като Рейчъл се прибра, Поля срещнал на плажа. И бум-тряс — истинска любов! Няма нужда да пазиш тайни, щом откриеш другата си половинка и се сблъскаш с цялата върколашка глупост с белязването.

Рейчъл получи цялата истина наготово. А аз получих Пол като бъдещ зет. Били май също не беше във възторг. Но се справяше доста по-добре от мен. Естествено, напоследък често-често бягаше у семейство Клиъруотър. Така се спасяваше от Пол, но пък вероятно Лия му идваше в повече.

Чудех се дали, ако през слепоочията ми мине куршум, ще ме убие, или просто ще оплеска всичко, та да се налага да чистя часове наред?

Хвърлих се на леглото. Бях уморен — не бях спал от последния си наряд, — но знаех, че няма да успея да заспя. Лудницата в главата ми бе прекалено голяма. Мислите подскачаха из черепа като дезориентиран рояк пчели. Жужаха. И от време на време жилеха. Вероятно бяха оси, а не пчели. Пчелите умират след първото ужилване. А мен ме жилеха едни и същи мисли, отново и отново.

Това очакване ме побъркваше. Бяха минали почти четири седмици. Мислех, че за толкова време все ще има новини под една или друга форма. По цели ноци се чудех каква ли версия ще поднесат.

Чарли, хлипащ по телефона — Бела и съпругът ѝ загинали в автомобилна катастрофа. Или пък самолетна? Доста трудно да се инсценира. Освен ако пиявиците нямаха нищо против да убият неколцина случайни човека, а защо да имат? Или пък малък частен самолет. Вероятно такива имаха в излишък.

Или пък убиецът щеше да се прибере сам, след неуспешния опит да я превърне в една от тях? Или пък без изобщо да е стигнал до там.

Може би я бе смачкал като плик с чипс, в желанието да го огрее. Защото за него животът ѝ бе далеч по-малко важен от собственото му удоволствие...

Историята щеше да е толкова трагична — Бела, загинала при ужасен инцидент. Станала жертва на нападение с цел грабеж. Задавила се по време на вечеря. Умряла в автомобилна катастрофа като майка ми. Толкова често срещано. Непрекъснато се случва.

Дали щеше да я върне у дома? Да я погребем тук заради Чарли? Естествено, в затворен ковчег. Ковчегът на мама беше закован с пирони...

Можех само да се надявам да се върне тук — на моя територия.

А може би нямаше да има никаква история. Чарли ще се обади да пита баща ми дали е чувал нещо за доктор Кълън, който един ден просто не се появил на работа. Къщата им — празна. Никой от телефоните не отговаря. Историята ще се подеме от някоя второразредна новинарска програма, с подозрения за нещо нечисто...

Може би голямата бяла къща ще изгори до основи, с всички вътре. Естествено, за такова нещо ще им трябват тела. Осем човека с подходящи размери. Обгорели до неузнаваемост — неразпознаваеми дори с помощта на зъболекарските архиви.

Всеки вариант щеше да се окаже сложен за мен. Трудно щях да ги открия, ако не искат да бъдат открити. Естествено, разполагах с цяла вечност. А когато разполагаш с цяла вечност, можеш да пресееш всяка сламка в купата сено, една по една, за да провериш дали е иглата.

В момента няха нищо против да изтърбуша някоя купа сено. Така поне щях да *правя* нещо. Ужасявах се, че пропускам единствения си шанс. И давам възможност на кръвопийците да се измъкнат, ако такива бяха намеренията им.

Бихме могли да отидем още довечера. Да убием, когото сварим.

Този вариант ми допаднаше, защото достатъчно познавах Едуард, та да съм сигурен, че убия ли някой от семейството му, ще имам шанс да се пробвам и срещу него. Щеше да се върне да мъсти. И щеше да си го получи лично от мен — нямаше да позволя на братята да го смажат заедно. Щяхме да сме аз и той, един срещу друг. Пък нека по-добрият победи.

Но Сам не щеше и да чуе. *Няма да нарушим споразумението. Нека първи те престъпят думата си.* Само защото няхахме

доказателство, че са направили нещо нередно. Засега. Това „засега“ трябваше да се добави, защото всички знаехме, че е неизбежно. Бела или щеше да се върне като една от тях, или изобщо нямаше да се върне. И в двата случая щеше да има загубен човешки живот. А това означаваше начало на войната.

В съседната стая Пол изрева като магаре. Може би беше превключил на някаква комедия. Или пък рекламите му бяха смешни. Каквото и да е, лазеше ми по нервите.

Замислих се дали пак да не му сплескам носа. Но Пол не беше този, с когото исках да се бия. Не беше.

Опитах да се заслушам в нещо друго, във вятъра в дърветата. Не беше същото с човешки уши. Във вятъра имаше милиони гласове, които не можех да чуя в това тяло.

Но дори тези уши бяха достатъчно чувствителни. Чувах отвъд дърветата, чак до шосето, чувах колите, задаващи се зад последния завой, откъдето най-после се виждаше плажът — островите и скалите, и големият син океан, проснал се до хоризонта. Ченгетата от Ла Пуш обичаха да висят точно там. Туристите все не забелязваха, че от другата страна на шосето има знак за ограничение на скоростта.

Чувах гласовете пред магазина за сувенири на плажа. Чувах как звънчето звъни при всяко отваряне и затваряне на вратата. Чувах майката на Ембри на касата да распечатва касова бележка.

Чувах как приливът драска по крайбрежните камъни. Чувах как децата пицят, когато ледената вода се втурва твърде стремително и не успеят да ѝ избягат. Чувах как майките мърморят заради измокрените дрехи. Чух и един познат глас...

Така се бях заслушал, че внезапният магарешки смях на Пол ме накара да подскоча от леглото.

— Изчезвай от къщата — изръмжах. Но понеже си знаех, че няма да ми обърне внимание, реших да последвам собствения си съвет. Отворих прозореца и се измъкнах през него, за да не ми се налага пак да го виждам. Току-виж се изкуша отново. Щях пак да го цапардосам, а Рейчъл и без това щеше да е бясна. Видеше ли кръвта по ризата му, веднага щеше да обвини мен, без да търси доказателства. Вярно, щеше да е права, но все пак.

Тръгнах към магазина, стиснал юмуци в джобовете. Никой не ме и погледна, когато минах през чакъления паркинг на Фърст Бийч.

Това му беше хубавото на лятото — на никой не правеше впечатление, че се разхождаш само по къси панталони.

Последвах познатия глас и лесно открих Куил. Седеше на южния край на пясъчния полумесец, далеч от тълпата. И нареждаше, без да спира.

— Не влизай във водата, Клеър. Хайде. Не, недей. О! Е, хубава работа. Ама сериозно, да не искаш Емили да ми вдигне скандал? Повече няма да те водят на плажа, ако не... А, така ли? Недей — уф! Мислиш, че е забавно, така ли? Ха! Кой се смее сега, а?

Когато пристигнах, беше хванал кикотещото се хлапе за глезена. Тя стискаше кофичка в едната си ръка, а дънките ѝ бяха подгизнали. На предницата на тениската му се мъдреше огромно мокро петно.

— Залагам пет долара на момиченцето — казах.

— Здравсти, Джейк!

Клеър изпищя и метна кофата по коленете на Куил.

— Долу, долу!

Той я постави внимателно на крака и тя затича към мен. Уви ръце около прасеца ми.

— Чичо Джейк!

— Какво става, Клеър?

Тя се разкикоти.

— Куил цяял мокъл.

— Виждам, виждам. А къде е майка ти?

— Няма, няма, няма — пропя Клеър. — Клейл иглае с Куил цяял ден. Клейл няма ходи къщи — тя ме пусна и изтича обратно при Куил.

Той я вдигна и я метна на рамене.

— Май някой е стигнал проблемните две години.

— Всъщност три — поправи ме Куил. — Изпусна празненството.

Имаше специална тема — за принцеси. Накара ме да нося корона, а после Емили предложи всички да изпробват новите ѝ бебешки гримове върху мен.

— Леле, *страшно* съжалявам, че ме е нямало да видя.

— Не се притеснявай, Емили засне всичко. Всъщност изглеждах доста добре.

— Такъв си балама.

Куил сви рамене.

— На Клеър ѝ беше весело. Това е важното.

За бога. Не беше лесно да общуваш с белязали хора. Независимо на какъв етап бяха — на път към венчилото като Сам, или в ролята на малтретирана бавачка като Куил, излъчваха такова спокойствие и увереност, че направо ми се гадеше.

Клеър изпищя от раменете му и посочи земята.

— Класив камък, Куил! За мен, за мен!

— Кой точно, малката? Червеният ли?

— Не челвен!

Куил се смъкна на колене — Клеър се разпищя и задърпа косата му като юзда.

— Този синият ли?

— Не, не, не... — пропя момиченцето, въодушевено от новата игра.

Странното беше, че Куил се забавляваше точно колкото нея. Изражението му не беше като на повечето майки и татковци на плажа — гримасата „кога най-после ще дойде време за следобедния сън?“. Едва ли имаше истински родител, който да играе с такава охота на всяка глупава игра, хрумнала на отрочето му. Виждаше го бях да играе на ку-ку по цял час, без да му писне.

А дори не можех да му се подиграя — твърде много му завиждах.

Макар да ми се струваше тъпо, че му предстоят още поне четиринайсет години маймунджилъци, докато Клеър стигне неговата възраст — за Куил поне беше хубаво, че върколаците не стареят. Но дори и това безкрайно чакане май не го тревожеше особено.

— Куил, хрумва ли ти понякога да ходиш по срещи? — попитах.

— Ъ?

— Не, не жълт! — изгука Клеър.

— Нали се сецаш. С истинско момиче. Искам да кажа, само засега де. Когато не си дежурен в детската ясла.

Куил ме зяпна с отворена уста.

— Класив камък! Класив камък! — развика се Клеър, когато не ѝ предложи нищо ново. После го перна по главата с малкото си юмруче.

— Извинявай, Клеър! Какво ще кажеш за това красиво лилаво камъче?

— Не — изкикоти се тя. — Не лилаво.

— Подскажи ми малко. Моля те, хлапе.

Клеър се замисли по въпроса.

— Зелено — отвърна най-накрая.

Куил се втрени в камъните, заразглежда ги. Избра четири камъчета в различни оттенъци на зеленото и ѝ ги поднесе.

— Уцелих ли го?

— Дааа!

— Кое е?

— Шичкитее!

После протегна шепички и той търкулна камъчетата в ръцете ѝ. Тя се разкикоти и незабавно ги изсипа върху главата му. Той присви театрално очи, уж от болка, после се изправи на крака и тръгна обратно към паркинга. Вероятно се беше притеснил да не настине в мокрите си дрехи. Беше по-параноичен от истинска майка.

— Извинявай, човече, ако съм се държал нахално преди малко, онова, за момичетата — обадох се.

— А, не, няма нищо — отвърна Куил. — Просто малко се изненадах. Не ми беше хрумвало.

— Обзалагам се, че ще прояви разбиране. Нали се сещаш, когато порасне. Няма да побеснее, че си имал някакъв личен живот, докато е била в пелени.

— А, знам. Сигурен съм, че ще прояви разбиране.

Но не каза нищо друго.

— Но няма да го направиш, нали? — предположих.

— Не виждам как би могло да стане — каза тихо. — Не си го представям. Просто... не мога да погледна никого по такъв начин. Вече изобщо не забелязвам момичетата, разбираш ли? Не виждам лицата им.

— А като прибавим диадемите и гримове, май пред Клеър се очертава друг вид конкуренция.

Куил се разсмя и ми изпрати въздушна целувка.

— Свободен ли си в петък, Джейкъб?

— Ще ти се — казах, после направих гримаса. — Ама май наистина съм свободен.

Той се поколеба, после попита:

— На теб не ти ли хрумва да излизаш с момичета?

Въздъгнах. Май сам си го изпросих.

— Знаеш ли, Джейк, няма да е зле да имаш някакъв социален живот.

Изобщо не се майтапеше. Гласът му беше изпълнен със съчувствие. Коего беше по-зле.

— И аз не ги виждам, Куил. Не виждам лицата им.

Куил също въздъхна.

Някъде в далечината, твърде тихо, за да го чуе друг, освен нас от шума на вълните, в гората се надигна вой.

— По дяволите, това е Сам — каза Куил. Ръцете му се вдигнаха към Клеър, сякаш да се увери, че още е при него. — Нямам идея къде е майка ѝ!

— Аз ще видя за какво става дума. Ако ни дотрябваш, ще те викнем — изстрелях думите така, че се сляха. — Хей, защо не я заведеш у Клиъруотър? Сю и Били могат да я наглеждат, ако се наложи. А може и да знаят какво иска Сам.

— Добре, изчезвай, Джейк!

Хукнах, не към чакълената алея, която минаваше през рехавия плет, а по най-краткия път към гората. Прескочих първата линия довлечени от водата дънери, после се втурнах през трънака, все тичешком. Усетих как бодлите раздират кожата ми, но не им обърнах внимание. Драскотините щяха да заздравеят, преди да стигна дърветата.

Минах зад магазина и пресякох шосето. Някой ми избидитка. Веднъж стигнал дърветата, затичах още по-бързо, с все по-дълги крачки. Ако бях на открито, щяха да ме зяпат. Нормалните хора не могат да тичат така. Понякога си мислех колко ще е забавно да участвам в някое състезание — примерно в квалификация за Олимпиадата, или нещо такова. Щеше да е страхотно да видя физиономиите на разните спортни звезди, когато профуча покрай тях. Само че — бях сигурен, направят ли ми проба за стероиди, ще открият доста странни неща в кръвта ми.

Веднага щом навлязох в същинската гора, далеч от къщи и шосета, рязко спрях и смъкнах късите панталони. С бързи, обиграни движения ги навих и завързах за кожената корда около глезена ми. Още докато пристягах двата края, започнах да се трансформирам. По гръбнака ми завибрира пламък и предизвика спазми, които плъзнаха на талази по ръцете и краката. Отне ми само секунда. Горещината заля

цялото ми тяло, после усетих финото трептене, което ме превръщаше в друго същество. Ударих тежки лапи в пръстта и протегнах дългия си гръб.

Толкова лесно се трансформирах, когато бях съсредоточен. Вече нямах проблеми с гнева. Освен когато ме завладееше в неподходящ момент.

За миг се сетих за онзи отвратителен момент след безумната шега на Бела на сватбата. Така бях полудял от гняв, че не можех да овладеея тялото си. Бях като хванат в капан, треперех и изгарях, без да мога да се трансформирам и да убия чудовището само на няколко крачки от мен. Беше толкова странно. Умирах да го убия. А ме беше страх да не нараня нея. Приятелите се мъчеха да ме спрат. А после, когато най-после успях да премина в нужната форма, дойде заповедта от водача. Указ от Алфата. Ако онази нощ с мен бяха само Ембри и Куил, без Сам... дали щях да съм в състояние да убия чудовището?

Страшно ми беше неприятно, когато Сам налагаше заповеди. Ненавиждах усещането, че нямам избор. Че съм длъжен да се подчиня.

В този миг осъзнах, че имам публика. Не бях сам с мислите си.

Вечно е толкова погълнат от себе си, мислеше Лия.

Аха, но поне не лицемернича, Лия, отвърнах ѝ мислено.

Престанете, момчета, нареди Сам и на двама ни.

Млъкнахме. Усетих как Лия трепна при думата момчета. Както винаги, се беше докачила.

Сам се направи, че не забелязва.

Къде са Куил и Джаред?

Куил е с Клеър. Води я у семейство Клиъруотър.

Добре. Сю ще я поеме.

Джаред беше тръгнал към Ким, чух мислите на Ембри.
Възможно е да не те е чул.

Цялата глутница изръмжа недоволно. Аз също изпухтях. Когато най-после се появише, Джаред щеше да продължава да мисли за Ким. А никой не искаше да гледа повторение на заниманията им.

Сам приклепна и нададе нов раздиращ въздух вой. Беше и сигнал, и заповед.

Глутницата се беше събрала на няколко километра източно от мен. Втурнах се с дълги скокове през гъстата гора. Лия, Ембри и Пол също тичаха натам. Лия бе някъде наблизко, вече чувах лапите ѝ, но

продължихме да тичаме успоредно един на друг. И двамата предпочитахме да не сме заедно.

Е, няма да го чакаме цял ден. Ще трябва да ни настигне по-късно.

Какво става, шефе?, попита Пол.

Трябва да поговорим. Случи се нещо.

Чух как мислите на Сам трепват към мен — и не само на Сам, но и на Сет и Колин и Брейди. Колин и Брейди, новите хлапета, днес патрулираха със Сам, така че явно знаеха каквото и той. Нямах представа защо и Сет е с тях и вече е наясно. Днес не беше негов ред.

Сет, кажи им какво си чул.

Ускорих бяг, исках да стигна колкото можех по-бързо. Чух и Лия да забързва крачка. Мразеше да я изпреварват. Единственото ѝ преимущество беше, че е най-бързата.

Не се напъвай, малоумнико, просъска тя и включи турбото. Забих нокти в глинестата почва и се стрелнах напред.

Сам май не беше в настроение да търпи обичайните ни глупости.

Джейк, Лия, престанете.

Нито тя, нито аз намалихме ход.

Сам изръмжа, но реши да смени темата.

Сет?

Чарли търсил Били по телефона, звънял тук-там и най-накрая го намерил у нас.

Аха, аз говорих с него, добави Пол.

Усетих през мен да преминава токов удар, когато чух името на Чарли в мислите на Сет. Това беше. Край с чакането. Затичах още по-бързо, насилвайки се да дишам, макар внезапно да усетих дробовете си странно вдървени.

Коя ли версия щеше да бъде?

Направо е полудял. Излиза, че Едуард и Бела са се прибрали миналата седмица и...

Тежестта в гърдите ми олекна.

Жива беше. Или поне не беше *истински* мъртва.

И през ум не ми бе минавало колко важно бе това за мен. През цялото време бях мислел за нея като за мъртва, осъзнах го едва сега. Осъзнах, че изобщо не съм вярвал, че ще я върне жива. Не би трябвало да има значение, защото си знаех какво следва.

Да, братче, а ето и лошите новини. Чарли говорил с нея, казва, че звучала зле. Казала му, че е болна. Карлайл взел телефона и обяснил на Чарли, че Бела пипнала някаква рядка южноамериканска болест. И била под карантина. Чарли е полудял, защото не го пускат да я види. Казва, че не му пука дали ще се зарази, но Карлайл не отстъпил. Никакви посетители. Казал на Чарли, че положението било доста сериозно, но че прави всичко по силите си. Чарли търпял от дни, обадил се на Били едва сега. Казва, че днес звучала по-зле.

Тишината в мислите ни, когато Сет свърши, бе оглушителна. Всички разбраха.

Значи, за пред Чарли, тя щеше да умре от тази болест. Дали щяха да му дадат да види тялото? Бледото, свършено неподвижно, лишено от дъх бяло тяло? Нямаше да му дадат да пипне студената кожа — току-виж забелязал колко е твърда. Щеше да се наложи да изчакат, докато е в състояние да се владее достатъчно, та да не убие Чарли и останалите опечалени. Колко ли време щеше да й трябва?

Дали щяха да я погребат? Дали сама ще прокопае път към повърхността, или кръвопийците ще я изровят?

Останалите слушаха мълчаливо разсъжденията ми. Мислил бях за това много повече от всички тях.

С Лия излязохме на поляната почти едновременно. Но тя беше сигурна, че нейният нос е бил по-напред от моя. Приклепна до брат си, а аз изтичах до дясното рамо на Сам. Пол направи кръг, да ми освободи мястото.

Пак те надбягах, помисли си Лия, но аз едва я чух.

Зачудих се защо съм единственият на крака. Козината по раменете ми беше настръхнала, наежена от нетърпение.

Е, какво чакаме?, попитах.

Никой не отговори, но долових колебанието им.

О, хайде де! Споразумението е нарушено.

Нямаме доказателства — може наистина да е болна...

О, За Бога!

Добре де, косвените доказателства са доста убедителни. И все пак... Джсейкб, мислите на Сам идваха бавни, колебливи, сигурен ли си, че това искаш? И че точно сега е моментът? Всички знаем какви бяха желанията й.

Споразумението не споменава нищо за предпочитанията на жертвата, Сам!

А дали е жертва? Би ли я описал така?

Да!

Джейк, обади се Сет, те не са ни врагове.

Я млъквай, малкият! Само защото те е обзел някакъв извратен възторг от онзи кръвопиец не означава, че законът трябва да се промени. Врагове са. Навлизат в наша територия. И ние ги нападаме. Не ми пука, че онзи път ти е било забавно да се биеш редом до Едуард Кълън.

И какво ще правиш, когато Бела тръгне да се бие заедно с тях, Джейккъб? А?, тросна се Сет.

Вече няма да е Бела.

Ти лично ли ще я убиеш?

Трепнах, колкото и да не ми се искаше.

Явно не. Е, какво тогава? Ще накараш някой от нас да го направи, така ли? А после цял живот ще му се сърдиш?

Не бих...

Естествено, че не би. Не си готов за подобна битка, Джейккъб.

Инстинктивно се приведох напред и изръмжах на дългокракия жълтеникав вълк от другата страна на кръга.

Джейккъб, обади се предупредително Сам. Сет, млъкни за малко.

По дяволите, какво пропуснах?, мислите бяха на Куил. Тичаше с всички сили към мястото на срещата. Чух за обаждането на Чарли...

Готвим се да тръгваме, казах. Защо не минеш през Ким да извлечеш Джаред със зъби? Имаме нужда от всички...

Идвай право тук, Куил, нареди му Сам. Още нищо не сме решили.

Изръмжах.

Джейккъб, трябва да преценя кое ще е най-добро за глутницата. Да избера онзи курс, който най-сигурно ще ни защитава. Времената вече са други. Много време е минало, откакто предците ни са сключили онова споразумение. Аз... ами, честно казано, не вярвам, че семейство Кълън представляват опасност за нас. А и знаем, че няма да се задържат тук още дълго. Със сигурност, щом изиграят представлението си, ще изчезнат. И животът ни ще се върне към нормалното.

Нормално?

Ако ги предизвикаме, Джейкъб, те ще се защитават добре.

Страх ли те е?

Толкова ли искаш да загубиш свой брат?, той млъкна за миг. Или сестра?, добави.

Не ме е страх да умра.

Знам, Джейкъб. Това е една от причините да поставям под съмнение преценката ти в този случай.

Втрещих се в черните му очи.

Смяташ ли изобщо да уважиш споразумението на бащите ни?

Уважавам глутницата. Правя това, което е най-добро за нея.

Страхливец.

Муцуната му се сви, оголи зъбите му.

Достатъчно, Джейкъб! Мнението ти не се приема.

Гласът на Сам се промени, възприе онзи странен двоен тембър, на който не можехме да не се подчиним. Гласът на Алфа. Изглежда всички в кръга, един по един.

Глутницата няма да нападне вампирите без провокация от тяхна страна. Ще спазим духа на споразумението. Не представляват опасност за племето ни, нито пък за жителите на Форкс. Бела Суон е направила съвсем съзнателен избор и няма да наказваме бившите си съюзници заради нейното решение.

Браво! Точно така, чух ентузиазираната мисъл на Сет.

Не ти ли казах да млъкваш, Сет?

Опа! Извинявай, Сам.

Джейкъб, къде си мислиш, че отиваш?

Напуснах кръга и направих няколко крачки на запад, за да му обърна гръб.

Отивам да се сбогувам с баща си. Май нямаше смисъл да вися тук толкова време.

О, Джейк, недей пак!

Млъквай, Сет, чух дружната мисъл на няколко съзнания.

Не искаме да заминаваш, обади се Сам, този път по-меко.

Тогавя ме накарай да остана, Сам. Отнеми ми волята. Направи ме свой роб.

Знаеш, че не бих го направил.

Значи нямам какво повече да кажа.

Хукнах, като впрегнах всички сили да не мисля за това, което следваше. Вместо това се съсредоточих върху спомените си от дългите месеци, които бях прекарал като вълк, когато бях оставил човешкото бавно да се процеди от мен, докато не станах по-скоро животно, отколкото мъж. Живеех за мига, хранех се, когато бях гладен, спях, когато бях уморен, пиех, когато ме подгонеше жаждата, и тичах — тичах заради самото тичане. Прости желаня и прости решения. Болката се контролираше лесно. Болката от глада. Болката от студения лед под лапите. Болката от счупените нокти, когато вечерята решише да прояви храброст. Всяка болка си имаше лесен отговор, очевидно действие, с което да ѝ сложа край.

Не като при хората.

И въпреки това, докато тичах към къщи, се преобразих в човешкото си тяло. Исках да мога да разсъждавам насаме.

Отвързах късите панталони и ги намъкнах, без да спирам да тичам към къщата.

Успях. Скрих мислите си и вече беше твърде късно Сам да ме спре. Вече не можеше да ме чуе.

Сам бе дал съвсем ясна заповед. Глутницата нямаше да нападне. Е, добре.

Но не беше споменал за действията на отделен индивид.

Явно глутницата нямаше да напада никого днес.

Но аз щях.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ДЯВОЛСКИ СИГУРНО Е, ЧЕ ТОВА НЕ ГО БЯХ ОЧАКВАЛ

Всъщност нямах намерение да се сбогувам с баща ми.

В крайна сметка едно кратко обаждане на Сам щеше да сложи край на играта. Щяха да ми отрежат пътя и да ме спрат. Вероятно щяха да опитат да ме ядосат, или дори да ме наранят, изобщо някак да ме принудят да се трансформирам, за да може Сам да наложи нова забрана.

Но Били ме очакваше и знаеше, че няма да съм в добро настроение. Беше в двора, седеше си в количката, втренчил очи към пролуката, през която обикновено излизах от гората. Видях го как преценява траекторията ми — покрай къщата и право към собственоръчно направения гараж.

— Имаш ли една минутка, Джейк?

Така рязко спрях, че чак поднесох. Погледнах към него, после към гаража.

— Хайде, хлапе. Поне ми помогни да се замъкна вътре.

Стиснах зъби, но реших, че вероятността да направи някоя мизерия със Сам ще е по-малка, ако изчакам с лъжите.

— Откога имаш нужда от помощ, старче?

Той се разсмя с гръмовния си смях.

— Умориха ми се ръцете. Върнах се сам чак от къщата на Сю.

— Че то е само нанадолнище. Возил си се по целия път.

Избутах количката по тясната рампа, която му бях направил, и го вкарах във всекидневната.

— Хвана ме! Май вдигнах над четирийсет и пет километра в час. Страхотно беше.

— Ще си строшиш количката, да знаеш. И тогава ще трябва да се влачиш по лакти.

— Хайде бе. Тогава ти ще ме носиш.

— В такъв случай ще си стоиш предимно вкъщи.

Били сложи длани върху колелата и се придвижи до хладилника.

— Останала ли е някаква храна?

— Идея си нямам. Но Пол беше тук целия ден, така че вероятно не.

Били въздъхна.

— Ще трябва да започнем да си крием продуктите, ако не искаме да умрем от глад.

— Тогава кажи на Рейчъл да ходи у тях.

Шеговитият му тон изчезна и погледът му омекна.

— Само от няколко седмици си е вкъщи. За първи път се задържа толкова дълго. Не им е лесно — момичетата бяха по-големи от теб, когато майка ти почина. По-трудно им е да живеят в тази къща.

— Знам.

Ребека не си беше идвала, откакто се омъжи, но пък си имаше извинение. Самолетните билети от Хаваи си бяха солени. Вашингтонският университет бе достатъчно близо, че Рейчъл да не си намира оправдания. Но се беше записала на курсове и през летните срокове, работеше по две смени в някакво кафене в университета през всички ваканции. Ако не беше Пол, вероятно щеше да си тръгне бързо-бързо. Може би затова Били не искаше да го изрита.

— Е, искам да поработя по едни неща... — тръгнах към задната врата.

— Чакай, Джейк. Няма ли да ми кажеш какво стана? На Сам ли трябва да звъня да ме осведоми?

Спрях се с гръб към него, за да не вижда лицето ми.

— Нищо не е станало. Сам реши да ги остави на мира. Май вече всички си падат по пиявиците.

— Джейк...

— Не ми се говори за това.

— Тръгваш ли си, сине?

В стаята се възцари тишина, докато се чудех как да го кажа.

— Рейчъл може да си ползва стаята. Знам, че мрази да спи на надуваемия дюшек.

— Би предпочела да спи на пода, отколкото да те загуби. Аз също.

Изсумтях.

— Джейкб, моля те. Ако имаш нужда... да останеш сам, направи го. Но да не е за толкова дълго. Върни се!

— Може. Може да реша да гастролирам по сватби. Ще се появя първо на сватбата на Сам, после на Рейчъл. Току-виж Джаред и Ким я изпреварят. Май няма да е зле да си взема костюм или нещо такова.

— Джейк, погледни ме!

Обърнах се бавно.

— Какво?

Той дълго се взира в очите ми.

— Къде отиваш?

— Нямам конкретно място предвид.

Той наклони глава, а очите му се присвиха.

— Така ли?

Втрещихме се един в друг, но никой не отклоняваше поглед. Минутите течаха.

— Джейкъб — каза накрая с напрегнат глас. — Джейкъб, недей. Не си струва.

— Нямам представа за какво ми говориш.

— Остави Бела и всички Кълън на мира. Сам е прав.

Изгледах го за миг, после прекосих стаята с две дълги крачки. Грабнах телефона и изтръгнах кабела от розетката. Навих сивата жица в дланта си.

— Чао, тате.

— Джейк, чакай... — провикна се той след мен, но вече бях хукнал през вратата.

С мотора нямаше да съм толкова бърз, колкото ако тичах, но нямаше да се набивам на очи. Интересно колко време щеше да му отнеме на Били да изтика количката до магазина, а после да накара някой да се обади на Сам. Обзалагах се, че Сам още е във вълча форма. Щеше да е неприятно, ако Пол се появеше у нас. Можеше да се трансформира за секунди и да каже на Сам какво съм си наумил...

Но нямаше смисъл да се тревожа отсега. Щях да карам максимално бързо, пък ако ме хванеха, щях да му мисля тогава.

Запалих мотора и профучах по калната алея. Не погледнах назад, докато минавах край къщата.

Движението беше натоварено заради туристите. Запровирах се между колите, с което си спечелих куп бибиткания и няколко средни пръста. Завих по шосе със сто и десет, без дори да си направя труда да се огледам. Наложих се няколко секунди да карам по осевата линия, за

да не ме размаже един миниван. Не че щеше да ме убие, но щеше да ме забави. На счупените кости — поне на по-големите — им трябваха дни, за да заздравеят напълно, както чудесно знаех.

Движението стана малко по-рехаво, така че вдигнах сто и трийсет. Дори не докоснах спирачката, докато не приближих тясната алея. Тогава реших, че вече няма опасност. Сам не би дошъл чак дотук, за да ме спре. Беше твърде късно.

Едва тогава — когато вече бях сигурен, че съм се измъкнал — се замислих какво точно ще правя. Намалих до четирийсет и подкарах по завоите с излишно внимание.

Знаех, че ще ме чуят, със или без мотор, така че нямаше как да ги изненадам. Нямаше как да скрия намеренията си. Едуард щеше да чуе мислите ми веднага щом се окажех достатъчно близо. Може би дори вече слушаше. Но смятах, че все още имам шанс да успея, защото егото му беше на моя страна. Щеше да *иска* да се изправи сам срещу мен.

Така че, просто щях да вляза, да хвърля един поглед на безценното за Сам доказателство, а после да предизвикам Едуард на дуел.

Изсумтях. Онзи паразит сигурно щеше да изпадне във възторг от цялата театралност.

А като приключех с него, щях да поваля колкото можех повече от останалите, преди да ме довършат. Хм — дали Сам щеше да счете смъртта ми за *провокация*. Може би щеше да реши, че съм си получил заслуженото. Ще предпочете да не обижда добрите си приятели кръвопийците.

Алеята свърши в поляната и миризмата ме удари като гнил домати право в лицето. Уф! Вонящи вампири. Стомахът ми започна да се присвива. Трудно щях да понеса смрадта така — неразредена от миризмата на хора, за разлика от предния път, когато бях идвал, — макар и да не бе толкова тежка, колкото ако вдишвах през вълчия си нос.

Не бях сигурен какво да очаквам, но около грамадната бяла гробница нямаше и следа от живот. Естествено, знаеха, че съм тук.

Изгасих мотора и се вслушах в тишината. Чух напрегнатия, гневен шепот от другата страна на голямата двукрила входна врата.

Някой си беше у дома. Чух името си и се усмигнах, доволен от мисълта, че предизвиквам известно безпокойство.

Вратата се отвори, преди юмрукът ми да я докосне, и на прага се показа лекарят, очите му сериозни.

— Здравей, Джейкъб — каза той по-спокойно, отколкото очаквах. — Как си?

Поех си дълбоко въздух през устата. Вонята, която се изливаше на таласи през вратата, ме задушаваше.

Бях разочарован, че ми отваря Карлайл. Предпочитах през вратата да бе излязъл Едуард, целият настръхнал. Карлайл беше толкова... просто *човечен*, или нещо такова. Може би защото беше идвал да ме лекува миналата пролет, когато ме изпотрошиха. Но направо ми беше неудобно да го гледам в лицето и да знам, че смятам да го убия, стига да ми падне възможност.

— Чух, че Бела се е върнала жива — казах.

— Виж, Джейкъб, моментът не е никак удачен — на него май също му беше неудобно, но не толкова неудобство очаквах. — Дали не можем да го оставим за по-късно?

Зяпнах го в недоумение. Питаше ме дали да не отсрочим смъртоносния двубой за по-удобен момент?

Но тогава чух гласа на Бела, дрезгав и накъсан, и вече не можех да мисля за нищо друго.

— А защо не? — питаше тя някого. — И от Джейкъб ли пазим тайни? Какъв е смисълът?

Гласът ѝ ме изненада. Опитах се да си припомня гласовете на младите вампири, с които се бихме напролет, но помнех само ръмженето. Може би и онези новородени нямаха пронизителния, звънтящ тембър на по-старите. Може би всички новородени вампири звучат дрезгаво.

— Влез, Джейкъб, моля те — програчи Бела малко по-високо.

Очите на Карлайл се присвиха.

Дали беше жадна? И моите очи се присвиха.

— Извинявай — казах на лекаря и го заобиколих. Не ми беше лесно — инстинктите ми се разбунтуваха при мисълта да застана с гръб към него. Но не беше невъзможно. Ако съществуваше такова нещо като безопасен вампир, това бе необичайно благият им водач.

Реших, когато битката започне, да стоя настрана от Карлайл. Имаше достатъчно за убиване и без да посягам на него.

Влязох странишком в къщата, като гледах гърбът ми през цялото време да е обърнат към стената. Очите ми обходиха стаята — изглеждаше напълно непозната. Единственият път, когато бях стъпвал тук, всичко бе нагласено заради купона. А сега всичко бе светло и бледо. Включително шестимата вампири, скупчени около белия диван.

Всички бяха тук, всички заедно, но не това ме накара да замръзна на място, не заради това висна ченето ми.

Беше заради Едуард. Заради изражението на лицето му.

Виждах го бях сърдит, виждах го бях арогантен, а един-единствен път го бях виждал и сгърчен от болка. Но това бе отвъд всяка агония. Очите му бяха подивели.

Дори не вдигна поглед да ме изгледа, главата му бе сведена към дивана. Изражението му бе такова, сякаш са го подпалили. Ръцете му бяха сгърчени и висяха сковано край тялото.

Не успях дори да се зарадвам на болката му. Сецах се за една-единствена причина да изглежда така и очите ми последваха неговите.

Видях я в същия миг, в който долових миризмата ѝ.

Топлата ѝ, чиста, човешка миризма.

Беше наполовина скрита от облегалката на дивана, свита като зародиш, увила колене с ръцете си. За един безкраен миг ослепях за всичко друго, освен че все още бе онази Бела, която обичах, кожата ѝ беше същата бледа праскова, очите ѝ — същото шоколадовокафяво. Сърцето ми задумка със странен, накъсан ритъм и се зачудих дали това не е някаква илюзия, сън, от който всеки миг ще се събудя.

После я видях истински.

Под очите ѝ имаше дълбоки кръгове, тъмни кръгове, които изпъкваха на фона на измършавялото лице. Отслабнала ли беше? Кожата ѝ бе някак изопната — като че ли скулите ѝ всеки миг щяха да я пробият. Тъмната ѝ коса беше прибрана назад в чорлав кок, но няколко кичура бяха залепнали немощно на челото и шията заради потта, избила по кожата ѝ. Пръстите и китките изглеждаха толкова чупливи, че беше страшно.

Наистина беше болна. Много болна.

Не е било лъжа. Историята, която Чарли бе разказал на Били, не е била измишльотина. Докато я зяпах с ококорени очи, кожата ѝ леко

позеленя.

Русата кръвопийца, онази лъскавата, Розали, се наведе над нея, скри я от погледа ми и остана в тази поза, сякаш да я закриля.

Нещо не беше наред. Познавах чувствата на Бела почти за всичко — мислите ѝ бяха толкова очевидни, че понякога имах чувството, че са изписани на челото ѝ. Така че не се налагаше да навлиза в подробности, за да схвана ситуацията. Знаех, че не харесва Розали. Виждах го бях по устните ѝ, когато говореше за нея. Не само не я харесваше, *страхуваше се* от нея. Или поне така беше преди.

Но сега, когато вдигна очи към нея, в тях нямаше страх. Изражението ѝ беше по-скоро... извинително, или нещо подобно. В същия миг Розали дръпна един леген от пода и го вдигна до брадичката ѝ, точно навреме, за да може шумно да повърне.

Едуард падна на колене край дивана, лицето му се сгърчи от болка, а Розали протегна ръка, направи му знак да стои на разстояние.

Във всичко това нямаше никакъв смисъл.

Когато успя да вдигне глава, Бела ми се усмихна вяло, малко смутена.

— Извинявай — прошепна.

Едуард простена тихичко. Главата му се отпусна върху коленете ѝ. Бела положи длан върху бузата му. Сякаш тя успокояваше него.

Не бях осъзнал, че краката ми се движат, докато Розали не ми изсъска, внезапно застанала между мен и дивана. Все едно я гледах по телевизията. Изобщо не ми пукаше, че стои между нас. Изглеждаше ми нереална.

— Роуз, недей — прошепна Бела. — Всичко е наред.

Златокоска се махна от пътя ми, макар очевидно да ѝ беше неприятно. Намръщи ми се и приклепна край главата на Бела, готова да скочи. Не бях предполагал, че ще ми е толкова лесно да не ѝ обръщам внимание.

— Бела, какво има? — прошепнах. Без да се замислям, и аз се озовах на колене, привел се през облегалката на дивана, точно срещу... съпруга ѝ. Той като че ли не ме забеляза, а и аз почти не го погледнах. Протегнах се за свободната ѝ ръка и я хванах в моите. Кожата ѝ беше ледена. — Добре ли си?

Глупав въпрос. Тя не отговори.

— Толкова се радвам, че дойде да ме видиш днес, Джейкъб — каза вместо това.

Знаех, че Едуард не чува мислите ѝ, но като че ли долови някакво скрито значение в думите. Отново изстена, този път в одеялото, което я покриваше, и тя погали бузата му.

— Какво има, Бела? — настоях и свих шепа около студените ѝ, крехки пръстчета.

Вместо да ми отговори, тя огледа стаята, сякаш търсеше нещо, а в погледа ѝ се четеше едновременно молба и предупреждение. Шест чифта тревожни жълти очи я зяпнаха в отговор. Накрая се обърна към Розали.

— Би ли ми помогнала да стана, Роуз? — попита тя.

Устните на Розали се разтегнаха и оголиха зъбите ѝ и тя ме изгледа, сякаш ѝ се искаше да ми изтръгне гръкляна. Бях напълно сигурен, че иска точно това.

— Моля те, Роуз.

Русата направи физиономия, но все пак се наведе над нея, през Едуард, който не мръдна и на сантиметър. Пъхна внимателно ръка под раменете ѝ.

— Недей — прошепнах. — Не ставай... — изглеждаше толкова немощна.

— Опитвам се да отговоря на въпроса ти — тросна се тя и прозвуча почти както обикновено.

Розали я смъкна от дивана. Едуард остана на място, само се приведе още повече напред, докато не зарови лице във възглавниците. Одеялото се свлече на земята в краката на Бела.

Тялото ѝ беше подпухнало, издуто като балон точно по средата, по някакъв странен, нездрав начин. Изопваше избелялата сива блуза, която ѝ беше твърде голяма на раменете и ръцете. Останалата част от тялото ѝ изглеждаше изтъняла, сякаш огромната подутина бе изпила плътта ѝ, за да може да порасне. Трябваша ми няколко секунди, преди да схвана каква е тази деформация — не разбрах, докато тя не положи ръце нежно около подутия си корем, едната отдолу, другата отгоре. Сякаш го прегръщаше.

Тогава разбрах, но не можех да повярвам. Та нали я бях видял само преди месец. Нямахме как да е бременна. Не и *толкова* бременна.

Само че беше.

Не исках да гледам, не исках дори да се замислям. Не исках да си го представям в нея. Не исках да знам, че нещо, което толкова ненавиждах, е пуснало корени в тялото, което обичах. Стомахът ми се сгърчи и се наложи да преглътна, за да не повърна.

Но истината беше още по-ужасна, много по-ужасна. Разкритвеното ѝ тяло, костите, които изопваха кожата на лицето ѝ. Досещах се защо изглежда така, толкова бременна, толкова болна. Защото онова, което растеше в нея, изсмукваше живота ѝ, за да се храни...

Защото беше чудовище. Точно като баща си.

Винаги съм си знаел, че ще я убие.

Главата му рязко се вдигна, когато чу думите в моята. Мигом се изправи на крака и се надвеси над мен. Очите му бяха мътночерни, кръговете под тях тъмнолилави.

— Отвън, Джейкъб — изръмжа той.

Веднага скочих. И сега вече аз се надвесих над него. Нали точно за това бях дошъл.

— Хайде — съгласих се.

Онзи едрият, Емет, пристъпи от едната страна на Едуард, а другият, който вечно изглеждаше гладен, Джаспър, застана зад него. Изобщо не ми пукаше. Може би глутницата щеше да се погрижи за остатъците, след като тези ме очистеха. А може би не. Нямаше никакво значение.

За някаква част от секундата очите ми трепнаха към двете жени, които стояха отзад. Есме. Алис. Дребнички и смущаващо женствени. Е, сигурен бях, че останалите щяха да ме убият, преди изобщо да стигна до тях. Не исках да убивам момичета... пък били те и вампирки.

Но можех да направя изключение за блондинката.

— Не — изохка Бела и се препъна напред, политна, за да сграбчи ръката на Едуард. Розали пристъпи заедно с нея, сякаш бяха свързани с верига.

— Искам само да поговоря с него, Бела — каза тихо Едуард само на нея. Вдигна ръка да докосне лицето ѝ, да го погали. Цялата стая стана алена, сякаш гледах през пламъци — как, след всичко, което ѝ беше причинил, имаше правото да я докосва по този начин. — Не се

напрягай — продължи той с умолителен тон. — Моля те, почивай си. Ще се върнем след няколко минути.

Тя се взря в лицето му, за да разчете изражението. После кимна и се отпусна към дивана. Розали ѝ помогна да се облегне на възглавниците. Бела се втренчи в мен, опитвайки се да улови погледа ми.

— Дръж се прилично — настоя тя. — И после да се върнеш.

Не отговорих. Днес отказвах да давам обещания. Извърнах поглед, после последвах Едуард през входната врата.

Някакъв небрежен, несвързан гласец в главата ми отбеляза, че всъщност не се бе оказало никак трудно да го откъсна от семейството му, нали така?

Той продължи да крачи, без нито веднъж да провери дали не се каня да скоча върху незащитения му гръб. Вероятно нямаше нужда да проверява. Щеше да разбере, когато реша да го нападна. Кое то пък означаваше, че трябваше много бързо да взема решение.

— Още не съм готов да ме убиеш, Джейкъб Блак — прошепна, докато се отдалечавахме от къщата. — Ще трябва да проявиш малко търпение.

Сякаш ми пукаше какви са му плановете. Изръмжах под носа си.

— Търпението не е от силните ми черти.

Продължи да върви, измина може би двеста метра по алеята, а аз — по петите му. Беше ми горещо, пръстите ми трепереха. Бях нащрек, готов, само чаках.

Спря без предупреждение и се извъртя с лице към мен. Изражението му отново ме накара да замръзна.

За секунда се превърнах в хлапе — хлапе, което е прекарало целия си живот в едно и също малко градче. Просто дете. И разбрах, че трябва да преживея много повече, да изстрадам много повече, за да мога някога да проумея изгарящата агония в очите на Едуард.

Вдигна ръка, като да избърше пот от челото си, но пръстите му ожулиха лицето, сякаш се канеха да раздерат гранитната кожа. Черните му очи горяха в орбитите си, без да могат да се съсредоточат, или пък съсредоточени в нещо, което не виждах. Устата му се отвори, като че се канеше да изпищи, но не издаде звук.

Беше изражението на човек, който гори на клада.

За момент не можех да говоря. Твърде истинско бе това лице. В къщата бях видял единствено сянката, и в нейните очи, и в неговите, но това го направи окончателно. Последният гвоздей в ковчега ѝ.

— Убива я, нали? Тя умира — още докато го казвах, съзнавах, че изражението ми е размито ехо на неговото. По-слаба емоция, по-различна, защото още бях в шок. Още не го бях асимилирал, всичко се случваше прекалено бързо. А той бе имал време да осъзнае. И различна, защото в мислите си вече я бях губил толкова много пъти, по толкова много начини. И защото никога не е била моя, за да я загубя истински.

— По моя вина — прошепна Едуард и коленете му поддадоха. Рухна пред очите ми, уязвим, възможно най-лесната мишена.

Но аз бях студен като сняг, пожарът беше угаснал.

— Да — изстена той в калта, сякаш се изповядваше на пръстта.
— Да, убива я.

Безпомощността му ме подразни. Исках битка, не екзекуция. Къде беше сега самодоволното му превъзходство?

— Тогава защо Карлайл не направи нещо? — изръмжах. — Нали е лекар? Да го извади.

Той вдигна поглед и ми отговори уморено. Сякаш за десети път обясняваше едно и също нещо на дете.

— Не ни позволява.

Цяла минута не можах да схвана какво ми казва. За бога, съвсем в неин стил. Естествено, че ще иска да умре заради изчадието на чудовището. Колко типично за *Бела*.

— Ти я познаваш добре — прошепна той. — Колко бързо проумя... Аз не разбрах. Не веднага. През целия път обратно отказваше да говори с мен. Само отговаряше, ако я питах нещо. Мислех, че е уплашена, което би било естествено. Мислех, че ми е ядосана затова, че я подлагам на такава опасност, затова, че застрашавам живота ѝ. За пореден път. Изобщо не можех да си представя какво всъщност си мисли, до какво решение е стигнала. Чак когато семейството ми ни посрещна на летището и тя се хвърли в прегръдката на Розали. На Розали! А после чух какво си мисли Розали. Едва тогава разбрах. А *ти* разбра само за миг... — той издаде нещо средно между въздишка и стенание.

— Я чакай малко. Не ви *позволява* значи — сарказмът направо изгаряше езика ми. — Да ти е правило впечатление, че силите й са като на всяко петдесеткилограмово човешко момиче? Толкова ли сте глупави, вие, вампирите? Хванете я и я упойте.

— Това исках и аз — прошепна той. — Карлайл щеше...

Е какво, твърде благородни ли бяха?

— Не. Не благородни. Но телохранителят й усложнява нещата.

Аха. Обяснението му не звучеше особено смислено досега, но вече напасах парченцата. Значи това беше задачата на Златокоска. Каква ли цел преследваше? Нима кралицата на красотата толкова силно мечтаеше Бела да умре?

— Може би — продължи той. — Розали не гледа точно така на нещата.

— Тогава елиминирайте първо русата. Нали вампирите могат да се сглобяват обратно? Направете я на парчета и се погрижете за Бела.

— Емет и Есме са на нейна страна. Емет никога не би ни позволил... а Карлайл не иска да ми помогне, след като Есме се противопоставя... — гласът му заглъхна.

— Трябваше да я оставиш с мен.

— Да.

Но беше твърде късно. Трябваше да се сети, *преди* да издуе корема й с това изсмукващо живота й чудовище.

Той ме погледна от дъното на собствения си ад и разбрах, че е съгласен с мен.

— Не знаехме — каза той. Тихо като дихание. — Не съм и сънувал. Като нас двамата с Бела не е имало други. Как бихме могли да знаем, че човек може да зачене дете от вампир...

— След като се очаква да стане на парчета още в самия процес?

— Да — съгласи се той с напрегнат шепот. — Има ги и онези, садистичните, инкубус, сукубус. Действително съществуват. Но прелъстяването е само прелюдия към пиршеството. Никой не *оцелява* — той поклати глава, сякаш самата идея го отвърщаваше. Сякаш той самият бе по-различен.

— Не знаех, че съществува специална дума за такъв като теб — процедих.

Вдигна към мен лице, което сякаш бе на хиляда години.

— Дори и ти, Джейкъб Блук, не би могъл да ме мразиш толкова, колкото сам се мразя.

Грешииш, помислих си, твърде вбесен, за да говоря.

— И да ме убиеш сега, това няма да я спаси — каза той тихо.

— А какво ще я спаси?

— Джейкъб, трябва да направиш нещо за мен.

— Дяволите да ме вземат, ако направя каквото и да е, паразит такъв!

Той продължи да се взира в мен със същите полууморени, полуобезумели очи.

— Заради нея?

Стиснах здраво зъби.

— Направих всичко възможно, за да я държа настрана от теб. Абсолютно всичко. Вече е късно.

— Ти я познаваш, Джейкъб. Имате някаква връзка, толкова дълбока, че дори не я проумявам. Ти си част от нея, а тя е част от теб. Не иска да ме послуша, защото смята, че я подценявам. Смята, че е достатъчно силна... — той се задави, после преглътна. — Може би теб ще послуша.

— Защо пък да ме послуша?

Той скочи на крака, очите му блеснали още по-ярко, още по-диво. Интересно дали нямахме наистина да полудее? Можеше ли вампир да загуби разсъдък?

— Може би — отвърна той на мисълта ми. — Нямам представа. Определено ми се струва възможно — после поклати глава. — А се налага да го крия от нея, защото напрежението я изтощава още повече. Няма да може да понесе ситуацията такава, каквото е. Трябва да се владее, за да не утежнявам... Но това няма значение в момента. Трябва да те послуша!

— Нима е останало нещо, което не си й казал вече? Какво искаш да направя? Да й кажа, че е глупачка? Вероятно е наясно. Да й кажа, че ще умре? Обзалагам се, че и това си го знае.

— Можеш да й предложиш това, което иска.

Говореше несвързано. Дали не беше част от лудостта му?

— Не ме интересува нищо друго, освен живота й — каза той, внезапно съсредоточен. — Ако иска дете, може да го има. Може да

роди половин дузина бебета. Каквото поиска — млъкна за миг. — Може да роди и кученца, ако е необходимо.

Срещна погледа ми за миг, а лицето под тънкия пласт самообладание бе обезумяло. Гневната ми гримаса се стопи, когато схванах думите му, и устата ми висна от изумление.

— Но не и така! — изсъска той, преди да успее да се съвзема. — Не и това *нещо*, което изпива живота ѝ, докато аз стоя отстрани напълно безпомощен! И гледам как се влошава и линее. Виждам как я *наранява* — той вдиша плитко и бързо, като някой, когото са ударили в корема. — *Трябва* да я накараш да прояви разум, Джейкъб. Мен вече не слуша. А Розали е до нея непрекъснато, подхранва лудостта ѝ, насърчава я. Закриля я. Не, *закриля онова*. Животът на Бела не значи нищо за нея.

Гърлото ми издаде звук сякаш се давя.

Какво ми говореше той? Че Бела трябва какво? Да роди бебе? *От мен*? Какво? Как? Отказваше ли се от нея? Или си мислеше, че не би имала против да си я делим?

— Каквото и да е. Готов съм на всичко, което би опазило живота ѝ.

— Това е най-безумното нещо, което си изричал някога — смънках.

— Тя те обича.

— Не достатъчно.

— Готова е да умре, за да има дете. Може би ще се съгласи и на нещо не толкова крайно.

— Изобщо ли не я познаваш?

— Знам, знам. Ще е нужно дълго да я убеждаваме. Точно затова имам нужда от теб. Ти знаеш как разсъждава. Накарай я да прояви разум.

Отказвах дори да помисля за това, което ми предлагаше. Беше просто прекалено. Невъзможно. Нередно. Извратено. Да взимам Бела за уикендите и да я връщам в понеделник сутрин, сякаш е филм под наем? Лудост.

И невероятно изкушение.

Не исках да се замислям, не исках да си представям, но образите се втурнаха неканени. Толкова пъти бях мечтал за Бела по този начин, навремето, когато все още имаше възможност да бъдем заедно, а и след

това, дълго след като стана ясно, че фантазиите ще оставят само гнойни рани, защото вече нямаше никакъв шанс, съвсем никакъв. Тогава не можех да се сдържам. И сега също. Бела в *моите* прегръдки, Бела да въздиша *мое* име...

Още по-ужасно, появи се и нов образ, какъвто досега не ми се бе явявал, какъвто по право не би трябвало да съществува за мен. Още не. Образ, по който вероятно нямаше да страдам през следващите *години*, ако не го беше натикал в главата ми точно сега. Но ето че образът вече се вклиняваше, провираше през мозъка ми пипала като плевели — отровни, неунищожими. Бела, здрава, светнала, толкова различна от сега, но и някак същата: тялото ѝ променено по по-естествен начин, не така разкривено. Закръглено с *мое* дете.

Опитах се да изтръгна отровния плевел от съзнанието си.

— Да накарам *Бела* да прояви здрав разум? Ти в коя вселена живееш?

— Поне опитай.

Заклатих глава. Той чакаше, без да обръща внимание на отрицателния отговор, защото долавяше противоречивите ми мисли.

— Откъде ти хрумват тия извратени глупости? Сега ли си ги измисли?

— Не мисля за друго, освен как да я спася, откакто разбрах какво си е наумила. Че е решила да се жертва. Знаех, че ако ти се обадя, няма да ме изслушаш. Ако не беше дошъл днес, щях в най-скоро време да дойда да те потърся. Но ми е трудно да я оставя, дори за минути. Състоянието ѝ... се променя толкова бързо. Това нещо... расте. С ужасна скорост. Не мога да се откъсна от нея точно сега.

— Какво е всъщност?

— Нямаме представа. Но е по-силно от нея. Дори и сега.

Внезапно го видях — видях растящото чудовище в главата си как я разкъсва отвътре навън.

— Помогни ми да го спра — прошепна той. — Помогни ми да попреча да се случи.

— *Как?* Като ѝ предложи услугите си на жребец? — той дори не трепна при думата, за разлика от мен. — Определено си извратен. Та тя дори няма да ме изслуша.

— Опитай. Вече няма какво да губим. Едва ли ще навреди.

Щеше да навреди на мен. Не ми ли беше отказвала достатъчно пъти и без това?

— Нима не би изтърпял малко болка, за да я спасиш? Толкова ли е висока цената?

— Няма да се получи.

— Може би не. Но пък е възможно да я обърка. Може би ще я разколебае. А на мен ми трябва само миг колебание.

— И после ще оттеглиш предложението, така ли? „Пошегувахме се, Бела?“

— Ако иска дете, ще го получи. Няма да се отметна.

Не можех да повярвам, че изобщо се замислям. Бела вероятно щеше да ме зашлеви — не че ми пукаше, но сигурно пак щеше да си счупи ръката. Не биваше да му позволявам да ми говори, да ме обърква. Най-добре още сега да го убия.

— Не сега — прошепна той. — Още не. Заслужена или не, смъртта ми ще я унищожи, знаеш го. Няма нужда да прибързваш. Ако не те послуша, ще си получиш шанса. В мига, в който сърцето ѝ спре да бие, ще ти се моля на колене да ме убиеш.

— Няма да се наложи да се молиш дълго.

Бледа, мрачна усмивка сви ъгълчетата на устата му.

— Много разчитам на това.

— Значи се споразумяхме.

Той кимна и протегна каменностудената си ръка.

Преглъщайки отвращението си, я поех. Пръстите ми се затвориха около камъка и аз го разтърсих веднъж.

— Споразумяхме се — съгласи се той.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ЗАЩО ПРОСТО НЕ СИ ТРЪГНАХ? А, ВЯРНО, ЗАЩОТО СЪМ ИДИОТ

Чувствах се — като, като... и аз не знам като какво се чувствах. Нереално. Все едно бях попаднал в готическа версия на долнопробна комедия. Но вместо в ролята на телевизионния неудачник, който смята да покани главната мажоретка на абитуриентския бал, аз бях финализиращият на второ място върколак и се канех да помоля жената на вампира да заживее незаконно с мен и да ми ражда деца. Прекрасно.

Не, отказвах да го направя. Беше малоумно и нередно. Просто щях да забравя какво ми е казал.

Но все пак щях да говоря с нея. Щях да опитам да я накарам да ме послуша.

А тя нямаше да ме послуша. Както винаги.

Едуард нито отговори, нито реагира на мислите ми, докато ме водеше обратно към къщата. Интересно защо беше решил да спре точно там. Дали защото бе достатъчно далече от къщата, че другите да не чуят шепота му?

Това ли беше идеята?

Може би. Когато влязохме през вратата, очите на останалите Кълън бяха подозрителни, объркани. Никой нямаше вид да е отвратен или възмутен. Значи не бяха чули нито една от молбите на Едуард.

Спрях нерешително край отворената врата, несигурен какво да правя. Там ми беше добре, отвън нахлуваше по-свеж въздух.

Едуард пристъпи с вдървени рамене сред скупчените вампири. Бела го изгледа тревожно, после очите ѝ за миг пробягаха към мен. После отново се спряха върху него.

Лицето ѝ стана сивкавобяло и се сетих как бе казал, че от напрежението ѝ става по-зле.

— Сега ще оставим Джейкъб и Бела да поговорят насаме — каза Едуард. Гласът му беше напълно лишен от интонация. Като на робот.

— Само през праха ми — изсъска Розали. Продължаваше да се върти край главата на Бела, положила студена ръка върху изпитата ѝ буза в собственически жест.

Едуард дори не я погледна.

— Бела — продължи със същия празен тон. — Джейкъб иска да говори с теб. Страхуваш ли се да останеш сама с него?

Бела ме погледна объркано. След това Розали.

— Роуз, всичко е наред. Джейкъб няма да ни нарани. Иди с Едуард.

— Може да е някаква уловка — предупреди я русата.

— Не виждам как — отвърна Бела.

— С Карлайл ще сме пред очите ти, Розали — каза Едуард. Лишеният му от емоции тон се пропукваше, гневът започна да прозира. — Нали ние сме страшните.

— Не — прошепна Бела. Очите ѝ блестяха, миглите ѝ бяха мокри. — Не, Едуард. Не сте...

Той поклати глава със слаба усмивка. Беше болезнено да гледаш тази усмивка.

— Не исках да прозвучи така, Бела. Нищо ми няма. Не се тревожи за мен.

Отвратително. Беше прав — тя се тормозеше, задето наранява чувствата му. Истинска светица. Само дете се беше родила в неподходяща епоха. Трябвало е да се роди преди векове, че да нахранят лъвовете с нея заради някоя благородна кауза.

— Моля ви — каза Едуард, а ръката му вдървено посочи към вратата. — Всички.

Самообладанието, което се опитваше да демонстрира пред Бела, започваше да го напуска. Виждах колко е близо до онзи измъчен мъж, когото бях видял отвън. Останалите също го виждаха. Мълчаливо се изнизаша през вратата, а аз им направих път. Движеха се бързо — сърцето ми направи едва два удара, и стаята вече беше празна, с изключение на Розали, която бе спряла нерешително по средата, и Едуард, който чакаше край вратата.

— Роуз — промълви тихо Бела. — Искам да излезеш.

Русата изгледа свирепо Едуард, после му направи жест пръв да напусне стаята. Той се измъкна през вратата. Тя ми хвърли дълъг,

изпълнен със злоба, предупредителен поглед, после на свой ред изчезна.

Щом останахме сами, прекосих стаята и седнах на пода до Бела. Хванах двете ѝ студени ръце и внимателно ги заразтривах.

— Благодаря, Джейк. Приятно е.

— Няма да те лъжа, Белс. Изглеждаш отвратително.

— Знам — въздъхна. — Направо съм страшна.

— Като извадена от блато — съгласих се.

Тя се разсмя.

— Толкова се радвам, че си тук. Приятно ми е да се усмихвам.

Не знам колко още драми мога да понеса.

Завъртях очи.

— Добре, добре — съгласи се тя. — Знам, че аз съм си виновна.

— Да, точно така. Какво си намислила, Белс? Сериозно!

— Той ли ти каза да ми се караш?

— Горедолу. Но не разбирам защо си мисли, че ще ме послушаш. Досега не се е случвало.

Тя въздъхна.

— Аз нали ти... — започнах.

— Знаеш ли, Джейкъб, *Аз нали ти казах* си има брат — прекъсна ме тя. — Името му е *Я млъквай*.

— Добре го каза.

Тя ми се ухили. Кожата ѝ се изопна върху скулите.

— Не го измислих аз — чух го в един епизод на „Семейство Симпсън“.

— Явно съм го пропуснал.

— Смешно беше.

Замълчахме за миг. Ръцете ѝ започваха леко да се стоплят.

— Наистина ли те е помолил да говориш с мен?

Кимнах.

— Да ти належа малко акъл. Кое по принцип си е загубена кауза.

— Тогава защо се съгласи?

Не отговорих. И аз не знаех.

Но знаех друго — всяка секунда, която прекарвах с нея, само щеше да увеличи страданието ми след това. Бях като наркоман с ограничени запаси наркотик, часът на последната сметка бе надвиснал.

Колкото по-голяма доза приемех сега, толкова по-тежко щеше да ми бъде, когато запасите свършеха.

— Всичко ще се оправи, да знаеш — каза тя след минута мълчание. — Убедена съм.

Пред очите ми пак се спусна червената пелена.

— Да не би слабоумието да е един от симптомите ти? — троснах се.

Тя се разсмя, макар така да се бях ядосал, че ръцете ми трепереха, както бяха хванали нейните.

— Може би — каза. — Не казвам, че ще се оправи *лесно*, Джейк. Но нима е възможно да преживея всичко, с което съм се сблъсквала, без да започна поне малко да вярвам във вълшебства?

— *Вълшебства?*

— Особено що се отнася до теб — отвърна тя, усмихната. Издърпа една от ръцете си от моите и я притисна в бузата ми. Беше топла отпреди, но пак ми се стори хладна, както повечето неща при допир с кожата ми. — Точно теб те очаква вълшебство, което ще оправи всичко.

— Какви ги дрънкаш?

Тя продължи да се усмихва.

— Едуард веднъж ми обясни какво е усещането, когато си белязал. Каза, че е като в „*Сън в лятна нощ*“, като магия. Ще намериш онази, която всъщност търсиш, Джейкъб, и може би тогава всичко това ще има смисъл.

Ако не изглеждаше толкова крехка, щях направо да се разкреция. Но вместо това ѝ изръмжах.

— Ако си мислиш, че белязването може да придаде смисъл на това *безумие*... — не можех да намеря думи да продължа. — Сериозно ли смяташ, че само защото е възможно някой ден да бележа някоя непозната, *това* ще си струва? — посочих с пръст подутото ѝ тяло. — Кажи ми тогава какъв беше смисълът, Бела? Какъв беше смисълът да те обичам? Какъв беше смисълът *ти* да обичаш *него*? Ако умреш — думата излезе с ръмжене, — как би могло това да се поправи? Какъв е смисълът на цялата тази болка? Моята, твоята, неговата! Ще убиеш и него, не че ми пука — тя трепна, но аз продължих. — Така че в крайна сметка какъв ще е смисълът от безумната ви любовна история? Ако

има *някакъв* смисъл, защо не ми го разкриеш, Бела, защото аз не го виждам!

Тя въздъхна.

— Не знам още, Джейк. Но просто... чувствам... че всичко това ще доведе до нещо хубаво, колкото и да е трудно да го видим сега. Явно просто имам *вяра*.

— Умиращ *напразно*, Бела! Напразно!

Ръката ѝ се смъкна от лицето ми и падна върху подутия ѝ корем, погали го. Нямахше нужда да говори, за да знам какво си мисли. Умираще заради *онова нещо*.

— Няма да умра — каза през зъби и ми стана ясно, че вече доста пъти го е повтаряла. — Сърцето ми ще издържи. Достатъчно силна съм.

— Това са пълни глупости, Бела. Твърде дълго се мъчиш да вървиш в крачка със свръхестественото. Никой нормален човек не може да го направи. Не си толкова силна — обхванах лицето ѝ в шепа. Не се наложи да си напомням да внимавам. Върху тялото ѝ сякаш имаше надпис „*чупливо*“.

— Мога да го направя. Мога — измърмори тя и се сетих за онази детска книжка за малкия локомотив, който можел всичко.

— На мен не ми изглежда така. Е, какъв е планът ти? Надявам се да си измислила нещо.

Тя кимна, без да среща очите ми.

— Знаеш ли, че Есме е скочила от скала? Когато още била човек, искам да кажа.

— Е?

— Е, била толкова близо до смъртта, че дори не си направили труда да я занесат до болницата. Отнесли я направо в моргата. Обаче, когато Карлайл я намерил, сърцето ѝ още биело...

Значи това е искала да каже с думите, че сърцето ѝ щяло да издържи.

— Явно не възнамеряваш да оцелееш в човешка форма — заявих мрачно.

— Не. Не съм глупава — сега вече срещна погледа ми. — Но, предполагам, имаш собствено мнение по въпроса.

— Спешно вампиризиране — смънках.

— При Есме е свършило работа. И при Емет и Розали, даже при Едуард. Нито един не е бил в особено добра форма. Карлайл ги е променил само защото е трябвало да избира между промяната и смъртта. Той не отнема животи, а ги спасява.

Отново ме бодна остро чувство на вина към добрия лекар-вампира. Изтиках мисълта и подхванах с молбите.

— Чуй ме, Белс. Не го прави така — отново, както когато бях разбрал за обаждането на Чарли, осъзнах колко е важна разликата за мен. Осъзнах, че имам нужда да е жива. Под някаква форма. Каквато и да било форма. Поех си дълбоко въздух. — Не чакай да стане прекалено късно, Бела. Не по този начин. Живей! Чуваш ли? Просто живей. Не ми го причинявай. Не му го причинявай на него — гласът ми се надигна, по-суров. — Знаеш какво ще направи, когато умреш. Веднъж вече се случи. Нима искаш да се върне при онези италиански убийци? — тя се сви на дивана.

Реших да не споменавам, че този път няма да му се наложи.

С мъка успокоих гласа си и попитах:

— Помниш ли, когато ме разкъсаха онези новородени? Какво ми каза тогава?

Закачах, но тя не отговори. Стисна устни.

— Каза ми да бъда добричък и да правя каквото ми казва Карлайл — напомних ѝ. — А аз какво направих? Послушах вампира. Заради теб.

— Послуша го, защото така беше правилно.

— Добре де — ти си избери причината.

Тя си пое дълбоко дъх.

— В моя случай няма да е правилно.

Погледът ѝ се спря на огромния ѝ кръгъл корем и тя прошепна.

— Отказвам да го убия.

Ръцете ми отново се разтрепериха.

— О, не бях чул новината. Голямо пухкаво момченце, а? Трябваше да донеса сини балони.

Лицето ѝ пламна. Оттенъкът бе толкова прекрасен, че стомахът ми се сгърчи като прободен с нож. Назъбен нож, тъп и ръждив.

Щях да загубя тази битка. За пореден път.

— Не знам със сигурност дали е момче — призна тя, малко смутена. — Ултразвукът не може да помогне. Мембраната около

бебето е много твърда, като тяхната кожа. Той е малка мистерия. Но в мислите си винаги виждам момче.

— Тук вътре не се крие красиво бебче, Бела.

— Ще видим — каза тя. Почти самодоволно.

— *Ти* няма да видиш — озъбих се.

— Много песимистично си настроен, Джейкъб. Има съвсем реален шанс да се измъкна жива.

Не можех да отговоря. Сведох поглед и задишах дълбоко и бавно, опитвайки се да овладеея гнева.

— Джейк! — обади се тя и ме потупа по косата, погали бузата ми. — Всичко ще е наред. Шшт! Всичко е наред.

Не вдигнах глава.

— Не. Няма да е наред.

Тя бръсна нещо мокро от бузата ми.

— Шшт!

— За какво всъщност става въпрос, Бела? — втренчих се в бледия килим. Босите ми стъпала бяха мръсни, бях оставил отпечатъци. Чудесно — Мислех, че правиш всичко, защото искаш онзи твой вампир повече от всичко на света. А сега си готова да се откажеш от него? Няма никаква логика. Откога толкова отчаяно искаш да ставаш майка? И ако толкова много си искала, защо се омъжи за вампир?

Бях опасно близо до онова предложение, за което ме бе помолил. Направо виждах как думите ме повеждат натам, но не можех да променя посоката им.

Тя въздъхна.

— Не е съвсем така. Нямах никакво желание да имам бебе. Изобщо не ми беше минавало през ум. Въпросът не е просто да имам бебе. А да имам... ами... точно *това* бебе.

— Та то е убиец, Бела! Виж се само.

— Не е вярно. Вината си е моя. Слаба съм и съм просто човек. Но ще издържа, Джейк, мога...

— О, за бога! Млъкни, Бела! Тия глупости можеш да ги дрънкаш на вампира, но мен не можеш да заблудиш. Знаеш, че няма да оцелееш.

Тя ме изгледа ядосано.

— Нищо подобно не *знам*. Естествено, тревожа се.

— *Тревожиш* се — повторих през зъби.

В този момент тя изохка и се хвана за корема. Гневът ми се изпари, сякаш някой бе изгасил лампа.

— Добре съм — изпъшка тя. — Нищо ми няма.

Но аз не я чувах — ръцете ѝ бяха усукали блузата и аз зяпнах ужасено разголената кожа. Целият ѝ корем беше на едри моравочерни петна, като оплескан с мастило.

Тя улови погледа ми и побърза да дръпне блузата надолу.

— Просто е силен — каза отбранително.

Мастилените петна бяха синини.

Почти се задавих, най-после схванал защо Едуард бе казал, че е принуден да гледа как онова нещо я наранява. Внезапно почувствах, че и аз полудявам.

— Бела — започнах.

Тя долови промяната в тона ми. Вдигна очи, все така задъхана, очите ѝ премержени.

— Бела, не го прави.

— Джейк...

— Чуй ме. Без да се наежваш, става ли? Просто ме изслушай. Ами ако...

— Ами ако какво?

— Ами ако това не е единственият ти шанс? Ако въпросът не е това, или нищо? Ами ако послушаш Карлайл като добро момиче и си останеш жива?

— Няма...

— Не съм свършил. Значи, оставаш си жива. После можеш да започнеш отначало. Какво толкова, първия път не се е получило. Ще опиташ отново.

Тя се смръщи. Протегна ръка и ме докосна там, където веждите ми се бяха сключили. Пръстите ѝ погладиха сбърченото ми чело, докато се опитваше да схване какво ѝ говоря.

— Не те разбирам... Как така да опитам отново? Да не мислиш, че Едуард ще се съгласи...? А и какво значение има? Сигурна съм, че всяко бебе...

— Да — прекъснах я рязко. — Всяко негово дете ще е същото.

Умореното ѝ лице доби съвсем объркано изражение.

— Какво?

Но аз не можех да продължа. Нямах смисъл. Нямах как да я спася от самата нея. Никога не бях успявал да го направя.

В този миг тя премигна и ми стана ясно, че е схванала.

— О! Моля те, Джейкъб! Смяташ, че трябва да убия бебето си и да го заменя с някакъв заместител? Изкуствено оплождане? — започваше да се ядосва. — Защо ще искам да родя бебе от някой непознат? Мислиш, че е без значение, така ли? Че всяко бебе ще свърши работа?

— Не исках да кажа това — смотолевих. — Не непознат.

Тя се приведе напред.

— Тогава какво искаш да кажеш?

— Нищо. Нищо не казвам. Както винаги.

— Откъде ти дойде тази идея?

— Забрави, Бела.

Намръщи се подозрително.

— Той ли ти каза да ми предложиш подобно нещо?

Поколебах се, изненадан, че толкова бързо направи връзката.

— Не.

— Той ти е казал, нали?

— Не, честно. Не ми е казал нищо за изкуствени осеменявания.

Чертите ѝ омекнаха и тя се облегна на възглавниците с изтощен вид. После заговори, загледана встрани, сякаш изобщо не говореше на мен.

— Готов е на всичко. А аз така го наранявам... Но как изобщо му минава през ум? Че ще заменя това — плъзна ръка по корема си — заради някой непознат и неговото... — смънка края на изречението, после гласът ѝ заглъхна. Очите ѝ се навлажниха.

— Не е нужно да го нараняваш — прошепнах. Устата ми пламна сякаш бях нагълтал отрова, докато се молах заради него, но знаех, че така имам най-голям шанс да спася живота ѝ. Някъде към едно на хиляда. — Можеш пак да го направиш щастлив, Бела. А той май наистина полудява. Честна дума.

Тя като че ли не ме слушаше. Описваше малки кръгове с длан по насинения си корем и дъвчеше долната си устна.

Настъпи дълго мълчание. Интересно дали вампирите бяха достатъчно далече? Или слушаха жалките ми опити да я вразумя?

— Не непознат? — прошепна тя на себе си. Трепнах. — Какво точно ти каза Едуард? — попита тихо.

— Нищо. Просто си мислеше, че мен ще послушаш.

— Не това. Онова, за повторния опит.

Очите ѝ се впиха в моите и ми стана ясно, че съм издал твърде много.

— Нищо.

Устата ѝ леко се отвори.

— Боже!

Мълчахме няколко секунди. Загледах се отново в краката си, неспособен да отвърна на погледа ѝ.

— Наистина е готов на *всичко*, нали? — прошепна тя.

— Казах ти, че е на път да полудее. Съвсем буквално, Белс.

— Учудвам се, че не го издаде още в самото начало. Да му създадеш малко неприятности.

Когато вдигнах поглед, тя се усмихваше.

— Не че не ми хрумна — опитах да се ухилия в отговор, но усмивката някак се разкриви върху лицето ми.

Разбрала бе какво ѝ предлагам, но изобщо не се и замисли. Знаех, че ще стане така, но пак ме заболя.

— Не са много нещата, които и ти не би направил, нали? — прошепна тя. — Наистина не знам защо си правиш труда. Не заслужавам нито един от двамата ви.

— Но въпреки това няма да промениш решението си?

— Този път не — тя въздъхна. — Искан ми се да можех да ти обясня така, че да разбереш. Не мога да го нараня — тя посочи корема си, — както не бих могла да вдигна пушка и да те застрелям. Обичам го.

— Защо вечно обичаш каквото не трябва, Бела?

— Не смятам, че е така.

Изкашлях буцата в гърлото си, за да може гласът ми да прозвучи така твърдо, както ми се искаше.

— Вярвай ми, така е.

Започнах да се изправлям.

— Къде отиваш?

— Няма особена полза от мен тук.

Тя протегна умолително изтънялата си ръка към мен.

— Не си отивай.

— Не ми е мястото тук. Трябва да се връщам.

— Защо дойде днес? — попита, като продължаваше немощно да се протяга.

— Да проверя дали наистина си жива. Не вярвах, че си болна.

Не можах да разбера от изражението ѝ дали ми повярва, или не.

— Ще дойдеш ли пак? Преди...

— Нямам намерение да стоя и да гледам как умираш, Бела.

Тя трепна.

— Прав си, прав си. По-добре да си вървиш.

Тръгнах към вратата.

— Чао — прошепна тя зад мен. — Обичам те, Джейк.

За малко да се върна. За малко да се обърна и да падна на колене и да започна отново да се моля. Но знаех, че трябва да откъсна Бела от живота си, при това рязко, преди да ме убие, както щеше да убие него.

— Разбира се, разбира се — смотолех, докато излизах.

Не срещнах нито един от вампирите. Зарязах мотора, както си беше напред поляната. Нямах да е достатъчно бърз. Баща ми сигурно бе полудял, Сам също. Какво ли бяха решили от глутницата, след като не бяха чули да се трансформирам? Дали бяха сметнали, че вампирите са ме сграбчили, преди да успея да се преобразя? Съблякох се, без да ми пука дали някой гледа, и хукнах. Трансформирах се в движение.

Чакаха ме. Естествено.

Джейкъб! Джейк!, чух облекчения хор от осем гласа.

Връщай се веднага, нареди гласът на Алфата. Сам беше бесен.

Усетих, че съзнанието на Пол изключва, и се сетих, че Били и Рейчъл чакат да чуят какво се е случило с мен. Пол така гореше от нетърпение да им съобщи добрата вест — че не съм станал храна за вампирите, че дори не изслуша цялата история.

Нямахе нужда да им казвам, че тичам към тях, сами виждаха как гората се размазва край мен, докато летях към къщи. Нямахе нужда да им обяснявам, че съм на път да полудея. Безумието в главата ми бе очевидно за всички.

Виждаха целия ужас — насинения корем на Бела, дрезгавия ѝ глас: просто е силен, мъжът на кладата в очите на Едуард: *и гледам как се влошава и линее... гледам как я наранява*, Розали, приведена над

отпуснатото тяло на Бела: *животът на Бела не значи нищо за нея* — и за първи път никой не каза нищо.

Смайването им отекна като безмълвен вик в главата ми. Лишено от думи.

Бях изминал половината път, преди някой да успее да се съвземе. След това всички хукнаха да ме посрещнат.

Беше почти тъмно, облаците напълно бяха закрили залеза. Рискувах да претичам през шосето и успях, без никой да ме забележи.

Срещнахме се на петнайсетина километра преди Ла Пуш, на едно изоставено от дърварите сечище. Беше скътано, скрито между две разклонения на планината, нямаше кой да ни види. Пол пристигна едновременно с мен, така че глутницата бе в пълен състав.

Гласовете в главата ми се преплетоха неразбираемо. Всички крещяха едновременно.

Козината на врата на Сам бе щръкнала право нагоре и той не спираше да ръмжи, докато крачеше напред-назад около кръга. Пол и Джаред го следваха като сенки, ушите им прилепнали към главата. Всички в кръга бяха настръхнали, изправени на крака, и тихо ръмжаха.

В началото не можех да разбера към кого е насочен гневът им и реших, че здраво съм загазил. Но бях твърде разстроен, за да ми пука. Можеха да ми накажат както си искат, задето бях престъпил заповедите.

Но после обърканите им мисли започнаха да се избистрят.

Как е възможно? Какво означава това? Какво ще стане?

Не е нормално. Не е редно. Опасно е.

Противоестествено. Чудовищно. Извращение.

Не можем да го допуснем.

Вече крачеха в синхрон, разсъждаваха в синхрон, всички, освен мен и още един вълк. Седнах до него, твърде замаян, за да проверя с поглед или с мисъл кой е до мен, докато останалите кръжат около нас.

Споразумението не включва подобно нещо.

Това поставя всички в опасност.

Опитах се да схвана какво говорят възбудените им гласове, опитах се да проследя заплетената линия на мислите, за да схвана накъде се насочват, но не откривах смисъл. Картините в главите им бяха моите картини, най-ужасните. Синините на Бела, лицето на Едуард върху кладата.

И те се страхуват от него.

Но няма да предприемат нищо.

Защитават Бела Суон.

Не можем да позволим това да ни влияе.

Ако те не искат да го убият, ще трябва да го направим ние.

Да защитим племето.

Да защитим семействата си.

Трябва да го убием, преди да стане късно.

После започнаха да прехвърлят друг от спомените ми, думите на Едуард: *Това нещо расте. С ужасна скорост.*

Опитах се да се съсредоточа, да разгранича отделните гласове.

Нямаме време за губене, чух мислите на Джаред.

Това означава битка, предупреди Ембри. При това сериозна.

Готови сме, настояваше Пол.

Важно е да ги изненадаме, помисли Сам.

Ако успеем да ги разделим, ще можем да ги смажем поотделно.

Това ще увеличи шансовете за победа, чух Джаред, който вече бе започнал да гради стратегията.

Поклатих глава и бавно се изправих на крака. Чувствах се нестабилен, сякаш от въртенето на телата им в кръг ми се виеше свят. Вълкът до мен също се изправи. Рамото му докосна моето за опора.

Чакайте, помислих си.

За миг спряха да крачат, после отново подеха.

Нямаме време, каза Сам.

Но — какви ги мислите? Днес следобед не искахте да ги нападнете задето нарушават примирието. А сега се чудите как да им устроите засада, макар споразумението да е непокътнато?

Споразумението ни не предвижда подобен развой, каза Сам. Това е опасност за всяко човешко същество в района. Нямаме представа що за създание е сътворил Едуард Кълън, но знаем, че е силно и че расте с невероятна скорост. И че ще е твърде младо, за да спазва правилата. Не помниш ли новородените, с които се бихме? Диви, буйни, неподатливи на вразумяване, необуздани. Представи си нещо такова, но под закрилата на всички Кълън.

Но ние не знаем, опитах се да го прекъсна.

Действително не знаем, съгласи се той. Но в този случай не можем да рискуваме с непознатото. Семейство Кълън могат да

съществуват само дотогава, докато сме напълно сигурни, че няма да създават проблеми. А на това... нещо не можем да имаме доверие.

И те не са във възторг от положението.

Сам измъкна образа на приклепналата в закрилническа поза Розали от собственото ми съзнание и го показа на всички.

Някои от тях са готови да го защитават, независимо какво е.

Та това е само бебе, за бога.

Но не за дълго, прошепна Лия.

Джейк, приятелче, проблемът е сериозен, обади се Куил. Не можем да си затваряме очите.

Прекалено усложнявате нещата, възразих. Единственият човек в опасност е самата Бела.

Отново по неин собствен избор, намеси се Сам. Но този път изборът ѝ засяга всички ни.

Не съм съгласен.

Не можем да рискуваме. Не можем да позволим кръвопиец да ловува в земите ни.

Тогава им кажете да си тръгнат, обади се вълкът, който продължаваше да ме подpira. Беше Сет. Естествено.

И да изложим други на подобна опасност? Когато някой кръвопиец прекоси земите ни, ние го унищожаваме, независимо къде е тръгнал да ловува. Защитаваме всички, които можем.

Но това е лудост, казах. Та нали днес следобед се страхуваше да изложиш глутницата на опасност.

Днес следобед не знаех, че семействата ни са застрашени.

Не мога да повярвам. И как ще го убиеете, без да убиеете Бела?

Не чух думи, но мълчанието бе достатъчно красноречиво.

Започнах да вия.

Та нали и тя е човек! Нима закрилата ни не се простира и върху нея?

Тя и без това умира, чух мислите на Лия. Просто ще съкратим процеса.

Това бе пределът. Отдръпнах се от Сет и скочих с оголени зъби към сестра му. Тъкмо щях да захая левия ѝ крак, когато усетих как зъбите на Сам се забиват в хълбока ми и ме дърпат назад.

Изскимтях от болка и гняв и се обърнах срещу него.

Престани! Нареди той с двойния тембър на Алфа.

Краката ми сякаш се подкосиха от този глас. Спрях толкова рязко, че се задържах на крака с огромно усилие на волята.

Той отклони поглед от мен.

Забранявам ти да проявяваш жестокост към него, Лия, нареди й той. Да жертваме Бела е огромна цена и всички ние го разбираме. Отнемането на човешки живот противоречи на всичко, което олицетворяваме. А отклонението от принципите дълбоко ни тежи. Всички ще скърбим заради това, което се налага да направим тази вечер.

Тази вечер ли?, повтори Сет, шокиран. Сам, мисля, че трябва да поговорим още. Или поне да се консултираме със старейшините. Едва ли сериозно предлагаш да...

В момента не можем да си позволим твоите симпатии към Кълън. Нямаме време за разговори. Ще правиш каквото ти се казва, Сет.

Предните крака на Сет се подгънаха и главата му клюмна под тежестта на заповедта на Алфата.

Сам закрачи в тесен кръг около двама ни със Сет.

Ще ни е нужна цялата глутница. Джейкъб, ти си най-силният ни боец. Довечера ще се биеш с нас. Разбирам, че ти е тежко, затова ще се съсредоточиш върху техните бойци — Емет и Джаспър Кълън. Няма нужда да участваш в... останалата част. Куил и Ембри ще се бият с теб.

Коленете ми се разтрепериха. Положих усилия да се задържа на крака, а гласът на Алфата продължаваше да руши волята ми.

Пол, Джаред и аз ще поемем Едуард и Розали. Ако съдя по това, което разбрахме от Джейкъб, смятам, че именно те ще защитават Бела. Карлайл и Алис също ще са наблизо, вероятно и Есме. Брейди, Колин, Сет и Лия ще поемат тях. Който пръв успее да пробие към — всички чухме как заекна името на Бела — създаването, ще нападне. Неговото унищожение е основният ни приоритет.

Глутницата изръмжа в нервно съгласие. Напрежението бе изправило козината на всички. Крачките забързаха, звукът на лапите в пръстта зазвуча по-отсечено, ноктите се връзваха в калта.

Само ние със Сет стояхме неподвижно, като център на бурята от оголени зъби и прилепнали уши. Носът на Сет почти докосваше земята, главата му сведена под заповедите на Сам. Усещах болката му

от предстоящата измяна. За него това бе истинско предателство — през онзи единствен ден на съюза, в който бе воювал рамо до рамо с Едуард Кълън, Сет бе станал истински приятел на вампира.

Но не долавях съпротива. Щеше да се подчини, независимо колко му беше тежко. Нямах друг избор.

А нима аз имах избор? Когато Алфата говореше, глутницата се подчиняваше.

Сам никога не бе налагал авторитета си до такава степен. Знаех, че му е искрено неприятно да гледа как Сет е коленичил пред него като роб в краката на господаря си. Не би го правил, ако вярваше, че има друг начин. Нямах как да ни лъже, при положение че мислите ни бяха свързани. Искрено вярваше, че е наш дълг да унищожим Бела и чудовището, което носеше. Наистина вярваше, че не разполагаме с никакво време. Вярваше достатъчно, че да е готов да умре за това.

Видях, че смята сам да се изправи срещу Едуард. Според него способността на Едуард да чете мислите ни го превръщаше в най-голямата заплаха. Не би позволил друг да се изложи на подобна опасност.

Смяташе Джаспър за втория по опасност враг, затова го бе оставил за мен. Знаеше, че имам най-голям шанс за победа от всички останали в глутницата. Най-лесните мишени бе оставил за по-младите вълци и Лия. Малката Алис не представляваше опасност, след като виденията ѝ не можеха да я насочват, а от някогашния ни съюз знаехме, че Есме не умее да се бие. Карлайл би представлявал предизвикателство, ако ненавистта му към всякакво насилие не го спираше.

Почувствах се по-зле и от Сет, докато гледах как Сам планира нещата, как се опитва да огледа ситуацията от всички ъгли, да осигури на всеки от глутницата най-голям шанс да оцелее.

Всичко бе с главата надолу. Днес следобед аз бях този, който точеше зъби да ги нападнем. Но Сет беше прав — не бях готов за подобна битка. Бях ослепял от ненавист. Умишлено не се бях вгледал достатъчно внимателно, защото вероятно съм знаел какво ще видя.

Карлайл Кълън. Гледайки с непомрачени от омразата очи, не можех да отрека, че убийството му ще е престъпление. Беше добър. Добър колкото всеки човек, когото защитавахме. Може би дори повече. Вероятно същото важеше и за останалите, макар за тях да не го усещах

толкова силно. Не ги познавах толкова добре. Именно Карлайл щеше да е този, на когото нямаше да му се иска да отвърне на удара дори за да спаси собствения си живот. И точно затова щяхме да успеем да го убием — защото нямаше да иска ние, враговете му, да умрем.

Не беше редно.

При това не само защото да убия Бела бе като да убия себе си, самоубийство.

Стегни се, Джейкъб, нареди ми Сам. Племето е на първо място. Днес не бях прав, Сам.

Причините ти бяха неправилни. Но сега трябва да изпълним дълга си.

Стегнах се за неизбежното.

Не.

Сам се озъби и спря да крачи точно пред мен. Втренчи се в очите ми и измежду зъбите му се процеди ниско ръмжене.

Да, нареди Алфата, а двойният му глас изгаряше с огъня на авторитета. Тази вечер няма да можеш да се измъкнеш. Ти, Джейкъб, ще се биеш срещу семейство Кълън редом с останалите. Ти заедно с Куил и Ембри ще се погрижиш за Джаспър и Емет. Длъжен си да защитаваш племето. Точно за това съществуваши. И ще изпълниш това задължение.

Раменете ми се сведоха под смазващата тежест на заповедта. Краката ми се подгънаха и аз се озовах по корем пред него.

Никой член на глутницата не можеше да оспорва заповедите на Алфа.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ТОП ДВЕ НА ЛИЧНИЯ МИ НЕЩА-КОЙТО-НИКОГА НЕ-ИСКАМ-ДА-НАПРАВЯ-СПИСЪК

Сам започна да организира редиците още докато лежах на земята. Ембри и Куил се въртяха около мен, чакаха да се съвзема, да заема мястото си начело.

Усещах импулса, нуждата да се изправя на крака и да ги поведя. Непреодолимата потребност се засилваше и аз напразно се противях и се притисках към земята.

Ембри тихо изскимтя в ухото ми. Не искаше да мисли с думи от страх да не привлече вниманието на Сам върху мен. Усетих безмълвната му молба да се изправя, да го преодоля, да се стегна.

В общото съзнание се долавяше страх, не всеки за себе си, а страх за глутницата като цяло. Довечера едва ли щяха да оцелеят всички. Кой ли братя щяхме да загубим? Чие съзнание щеше да ни напусне завинаги? Чие покрусено семейство щяхме да утешаваме на сутринта?

Умът ми заработи с техните, мислехме в синхрон, за да надвием заедно страховете. Механично се изправих от земята и разтръсках козина.

Ембри и Куил изпухтяха облекчено. Куил допря нос до хълбока ми.

В мислите и на двама им се въртеше единствено предизвикателството, задачата ни. Заедно си припомнихме онези нощи, в които бяхме наблюдавали как Кълън тренират за битката с новородените. Емет Кълън бе най-силен, но Джаспър беше по-сериозен противник. Движеше се като светкавица, съчетаваше в едно сила, скорост и смъртоносни умения. Колко ли векове бе трупал опит? Достатъчно, че останалите да се вслушват в съветите му.

Ако искаш да си във фланга, мога аз да заста на начело, предложи Куил. Вълнуваше се повече от останалите. Навремето, когато наблюдаваше демонстрациите на Джаспър, умираше от желание да премери сили срещу вампира. В неговите очи предстоящата битка

бе съревнование. Макар да знаеше, че животът му е в опасност. Той просто възприемаше нещата така. И Пол беше такъв, както и хлапетата, които още не бяха влизали в сражение, Колин и Брейди. Вероятно и Сет щеше да е такъв, ако враговете ни не му бяха приятели.

Джейк?, побутна ме Куил. Как искаш да се разпределим?

Поклатих глава. Не можех да се съсредоточа. Неудържимата нужда да се подчиня на заповедите ме превръщаше в марионетка, сякаш за всеки от мускулите ми бяха закачени конци. Крачка напред, после още една.

Сет клюмаше след Колин и Брейди. Лия беше застанала начело на тяхната група. Не му обръщаше внимание, докато обсъждаше стратегията с другите, и виждах, че предпочита изцяло да го изключи от битката. Имаше нещо майчинско в чувствата ѝ към по-малкия ѝ брат. Направо ѝ се искаше Сам да го отпрати да си ходи. А той изобщо не долавяше колебанията ѝ. Опитваше се да свикне с конците на кукловод, както и аз.

Може би ако спреш да се съпротивляваш..., прошепна Ембри.

Просто се съсредоточи върху задачата ни. Върху едрите. Ще ги смажем. Наши са!, Куил се опитваше да се надъха — като треньор преди мач.

Може би наистина бе лесно да мисля само за задачата. Не беше трудно да си представя как нападам Джаспър и Емет. И преди се беше случвало да сме на косъм. Толкова дълго ги бях считал за врагове. Можех отново да разсъждавам така.

Просто трябваше да забравя, че защитават онова, което и аз бих защитавал. Да забравя причината, поради която може би предпочитах да победят...

Джейк, предупреди ме Ембри. Съсредоточи се.

Краката ми вяло помръднаха в опит да устоят на подръпването на конците.

Няма смисъл да се бориш, прошепна отново Ембри.

Прав беше. В крайна сметка, ако Сам решише да се наложи, щях да му се подчиня. А той беше решил. Очевидно.

Имаше разумна причина авторитетът на Алфа да съществува. Дори глутница с нашия размер не би представлявала кой знае каква сила, ако нямаше водач. За да бъдем ефективни, трябваше да

действаме заедно, да разсъждаваме заедно. А за целта тялото трябваше да има глава.

А ако Сам грешеше? Никой не би могъл да направи нищо. Никой не би могъл да оспори решението.

Освен.

И ето я — мисъл, която никога, никога не съм искал да ми хрумва. Но сега, с омотани в невидими нишки крака, се сетих за изключението с огромно облекчение. Не просто облекчение, а дива радост.

Никой не би могъл да оспори решението на Алфа — освен аз самият.

Не бях направил нищо, за да го заслужа. Но някои неща ми се полагаха по рождение, неща, за които не бях предявявал претенции.

Никога не съм искал да водя глутницата. Сега също не исках. Не исках отговорността за съдбите на всички да тежи на моите плещи. Сам се справяше далеч по-добре, отколкото аз някога бих могъл.

Но тази вечер не беше прав.

А аз не се бях родил да коленича пред него.

Оковите паднаха от тялото ми в секундата, в която прегърнах рожденото си право.

Можех да почувствам как се надигат в мен — усещането за свобода едновременно с някаква странна, куха сила. Куха, защото силата на Алфа идваше от глутницата му, а аз нямах глутница. За миг се почувствах безкрайно самотен.

Вече нямах глутница.

Но когато тръгнах към Сам, който стоеше до Пол и Джаред и обсъждаше стратегията, вървах изправен, силен. Той се обърна при звука от стъпките ми и черните му очи се присвиха.

Не, повторих.

Той чу веднага, чу решението ми и гласа на Алфа в моите мисли. Подскочи половин крачка назад и изскимтя от изненада.

Джейкъб? Какво си направил?

Няма да те последвам, Сам. Не и за нещо толкова грешно.

Той се втренчи в мен изумено.

Нима си готов... готов да избереш враговете пред семейството си?

Те не са, тръснах глава в опит да я проясня, те не са ни врагове. Никога не са били. Но ми стана ясно едва когато започнах да обмислям как да ги унищожа.

Но ти не го правиш заради тях, излая той. Правиш го заради Бела. А тя никога не е била за теб, никога не те е искала, а ти продължаваш да съсипваш живота си заради нея!

Сурови думи, но верни. Поех дълбоко въздух, вдишах го заедно с думите.

Може би си прав. Но ти възнамеряваш да унищожиш цялата глутница заради нея, Сам. Независимо кои ще оцелеят довечера, ръцете им винаги ще са изцапани с кръв.

Трябва да защитим семействата си!

Знам какво е решението ти, Сам. Но вече няма да решаваши вместо мен.

Джейкъб, не можеш да обърнеш гръб на племето.

Чух двойното ехо от заповедта на Алфата, но този път тя беше лишена от тежест. Не ме засягаше. Сам стисна зъби и се опита да ме накара да откликна на думите му.

Втренчих се в гневните му очи.

Синът на Ефраим Блук не е роден да следва сина на Аивай Ули.

Така значи, Джейкъб Блук? Козината на врата му настръхна, муцуната му се разтегли и оголи зъби. Пол и Джаред се озъбиха и настръхнаха от двете му страни. Дори да успееш да ме победиш, глутницата никога няма да те последва!

Този път аз отскочих назад и от гърлото ми се откъсна изненадано скимтене.

Да те победи ли? Нямам намерение да се бия с теб, Сам.

Тогавя какви са намеренията ти? Отказвам да ти отстъпя мястото си, за да защитаваши изчадието на вампира за сметка на глутницата.

Изобщо не очаквам да ми отстъпваш мястото.

Ако им заповядаш да те последват...

Никога не бих отнел нечия воля.

Той трепна от укора и опашката му се люшна напред-назад. После направи крачка напред, опря лапа в моята, а оголените му зъби бяха само на сантиметри от моите. Не бях забелязал, че съм станал по-висок от него.

Не може да има повече от един Алфа. Глутницата избра мен. Нима искаш да ни разединиш точно тази вечер? Нима ще се обърнеш срещу братята си? Прекрати това безумие и се върни в редиците ни! Във всяка дума кънтеше заповед, но аз бях неуязвим. Кръвта на Алфа течеше неразредена във вените ми.

Започвах да разбирам защо в никоя глутница не можеше да има повече от един Алфа. Тялото ми реагираше на предизвикателството. Усецах как се надига инстинктът да защитавам правото си. Примитивната същност на вълка у мен бе готова за битка за надмощие.

Впрегнах цялата си енергия, за да овладеем реакцията. Не исках да се хвърля в безсмислена, унищожителна битка срещу Сам. Той все още бе мой брат, въпреки че му се противопоставях.

Тази глутница има един-единствен водач. Не го оспорвам. Но избирам да поема свой път.

Да не се каниш да се присъединиш към вампирско сбирание, Джейкъб?

Трепнах.

Не знам, Сам. Но знам, че това...

Той се сви, когато долови авторитета на Алфа в гласа ми. Засегна го по-силно, отколкото неговият — мен. Защото имах *рожденото право* да му заповядвам.

Ще застана между теб и Кълън. Отказвам да гледам как глутницата избива невинни хора — трудно ми беше да използвам тази дума за вампири, но пък беше вярна. Не така трябва да постъпва глутницата ни. Поведи ги в правилна посока, Сам.

Извърнах се да си вървя и воят на останалите раздра въздуха в хор.

Забих нокти в пръстта и хукнах далеч от суматоката, която бях създал. Нямах много време. Добре поне, че само Лия имаше шанс да ме надтича, а вече имах предимство.

Воят постепенно заглъхна, но продължавах да чувам как разкъсва тихата нощ, което донякъде ме успокои. Все още не ме бяха погнали.

Трябваше да предупредя вампирите, преди глутницата да се съвземе и да намери начин да ме спре. Успеех ли, може би Сам щеше да се почувства длъжен да размисли, преди да е станало твърде късно.

Летях към бялата къща, която така ненавиждах, а домът ми оставаше все по-назад. Вече нямах дом. Бях му обърнал гръб.

Днешният ден бе започнал като всеки друг. Прибрах се вкъщи след дежурството, едновременно с дъждовния изгрев, закусих с Били и Рейчъл, гледах глупости по телевизията, сдърпах се с Пол... Как успя всичко да се промени толкова окончателно, да стане нереално? Така да се обърка и извърти, че се оказвах тук сега — съвсем сам, без желание Алфа, откъснат от братята си, предпочел вампирите пред тях?

В този миг звукът, от който се опасявах, прекъсна несвързаните ми мисли — меко тупкане на едри лапи, които ме преследваха. Хвърлих се напред и полетях през черната гора. Трябваше само да се приближа достатъчно, че Едуард да чуе предупреждението в главата ми. Лия не би могла да ме спре сама.

Но после долових настроението в мислите зад мен. Не беше гняв, а ентузиазъм. Не ме преследваха... а ме следваха.

Обърках крачка. На два пъти залитнах, преди да успея да възстановя ритъм.

Чакай ме! Краката ми не са дълги като твоите.

Сет! Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? Връщай се обратно!

Той не отговори, но усещах вълнението му, докато препускаше след мен. Виждах през очите му, както и той през моите. За мен нощта бе мрачна и безрадостна. За него бе изпълнена с надежда.

Не бях осъзнал, че забавям скорост, но той внезапно се озова до хълбока ми и затича редом с мен.

Хич не се шегувам, Сет! Нямаш работа с мен. Махай се.

Дългурестият вълк изсумтя.

Искам да ти пазя гърба, Джейкъб. Смятам, че си прав. И нямам намерение да заставам зад Сам, при положение че...

Напротив, дявол да те вземе, ще застанеш плътно зад Сам! Връщай си рунтавия задник обратно в Ла Пуш и прави каквото ти казва Сам.

Не.

Омитай се, Сет!

Това заповед ли е, Джейкъб?

Въпросът му ме сепна. Опитах да спра рязко и поднесох, ноктите ми издълбаха бразди в калта.

Не заповядвам на никого. Просто ти казвам нещо, което и без това си знаеш.

Той приклепна до мен.

Ще ти кажа какво знам — знам, че е ужасно тихо. Не забелязваш ли?

Премигнах. Опашката ми нервно се развя, когато схванах мисълта зад думите. Тишината се нарушаваше от един-единствен звук. Въздухът все още трептеше от воя, далеч на запад.

Още не са се трансформирали обратно, каза той.

Това се очакваше. Глутницата щеше да е нащрек. Щяха да използват мисловната връзка, за да огледат ситуацията от всички страни. Но не чувах какво мислят. Чувах единствено Сет. Никой друг.

Явно отделните глутници нямат общо съзнание. Интересно. На бащите ни май не им се е налагало да го знаят. Защото досега не е имало причина глутницата да се разделя. Никога не е имало достатъчно вълци за две. Уха. Ама наистина е тихо. Чак злоецо. Но същевременно приятно, не мислиш ли? Обзалагам се, че им е било по-лесно така, на Ефраим и Куил и Аивай. Шумът в главата е съвсем поносим при трима. Или пък двама.

Млъквай, Сет.

Да, сър.

Престани! Няма две глутници. Има една глутница, а аз съм сам. Това е. Така че можеш да си вървиш вкъщи.

Щом няма две глутници, тогава защо се чуваме помежду си, а не чуваме останалите? Според мен, когато обърна гръб на Сам, това беше много съществена стъпка. Промяна. А това, че аз те последвах, явно също е било съществена стъпка.

Прав си, отстъпих. Но каквото се е променило веднъж, винаги може да се върне в първоначално положение.

Той се изправи и затича на изток.

Сега нямаме време да спорим. Трябва да бързаме, преди Сам да...

В това беше прав. Нямахме време за подобен спор. Затичах отново, но вече не се прищпорвах толкова. Сет продължаваше да ме следва по петите, на традиционното място на Втория край десния ми хълбок.

Мога да тичам и от другата ти страна, помисли той, а носът му леко кљомна. Не те последвах с идеята за повишение.

Тичай, където си искаш. Все ми е едно.

Не се чуваше шум от преследване, но и двамата едновременно ускорихме крачка. Вече започвах да се тревожа. Щом не можех да чувам мислите на глутницата, нещата щяха да се усложнят. Нямах да знам повече за момента на нападението от самите Кълън.

Ще се редуваме на пост, предложи Сет.

И какво ще направим, ако глутницата ни предизвика?, очите ми се присвиха. Ще нападнем братята си? Сестра ти?

Не, ще подадем сигнал за тревога и ще отстъпим. Това добре. Ами после? Не мисля...

Знам, съгласи се той. Вече не толкова уверен. *И аз не мисля, че бих могъл да се бия с тях. Но и те няма да са във възторг от идеята да ни нападнат. Кое то може да се окаже достатъчно да ги спре. Освен това, вече са само осем.*

Престани да проявяваш такъв... не можах веднага да избира правилната дума. Оптимизъм. Лазиш ми по нервите.

Хубаво де. Да съм мрачен и черноглед ли искаш, или просто да млъкна?

Млъквай!

Млъквам!

Така ли? Не съм сигурен, че можеш.

Той най-после затвори уста.

В този момент пресякохме шосето и навлязохме в гората, която ограждаше къщата на Кълън. Дали Едуард ни чуваше вече?

Може би трябва да си мислим нещо от сорта на „Идваме в мир“.

Давай тогава.

Едуард? Той нерешително подвикна името наум. Едуард, там ли си? Е, сега вече се чувствам глупаво.

Така и звучиш.

Мислиш ли, че ни чува?

Вече бяхме на около километър.

Мисля, че да. Хей, Едуард, ако ме чуваш, нареждай каруците в кръг, кръвопице. Имаш си проблеми.

Имаме си проблеми, поправи ме Сет.

В този момент излязохме от гората и се озовахме на голямата морава. Къщата беше тъмна, но не и празна. Едуард стоеше на верандата между Емет и Джаспър. Изглеждаха снежнобели на бледата светлина.

— Джейкъб? Сет? Какво става?

Намалих, после отстъпих няколко крачки назад. През вълчия ми нос миризмата бе толкова силна, че буквално го прогаряше. Сет изскимтя тихо, поколеба се, после отстъпи зад мен.

За да отговоря на Едуард, превъртах наум конфронтацията със Сам отзад напред. Сет си припомняше наред с мен, попълваше празнотите, показваше сцената от друг ъгъл. Но когато стигнахме до „извращение“, побързахме да спрем, защото Едуард изсъска свирепо и скочи от верандата.

— Искат да убият Бела? — изръмжа той.

Емет и Джаспър, нали не бяха чули първата част от разговора, възприеха въпроса му за твърдение. За части от секундата се озоваха до него и оголили зъби се хвърлиха към нас.

Хей, я стига, помисли си Сет и отстъпи назад.

— Ем, Джас — не *те!* Останалите. Глутницата идва насам.

Емет и Джаспър се олюляха на пети. Емет се обърна към Едуард, но очите на Джаспър останаха впити в нас.

— А на *тях* какъв им е проблемът? — тросна се Емет.

— Същият като моя — просъска Едуард. — Но имат различен план за действие. Събери останалите. Повикай Карлайл. Двамата с Есме трябва веднага да се върнат.

Изскимтях неспокойно. Бяха се разделили.

— Не са далече — отвърна Едуард със същия безжизнен глас като преди.

Ще отида да проверя, обади се Сет. Ще пробягам западния периметър.

— Няма ли да е опасно, Сет? — попита Едуард.

Двамата със Сет си разменихме погледи.

Едва ли, помислихме едновременно. След което добавих, *но може би е по-добре аз да отида. За всеки случай...*

Мен е по-малко вероятно да ме нападнат, изтъкна Сет. *За тях съм само хлапе.*

Ти и за мен си само хлапе, хлапе.

Тръгвам. Ти организирай нещата с Кълън.

Той се извъртя и се стрелна в тъмнината. Нямах намерение да му заповядам, така че го оставих да върви.

Двамата с Едуард останахме очи в очи на тъмната поляна. Чувах как Емет мърмори нещо в телефона си.

Джаспър се беше втренчил към мястото, където Сет бе изчезнал сред дърветата. Алис се появи на верандата и след като дълго се взира към мен с тревожни очи, хвъркна към Джаспър. Явно Розали седеше вътре с Бела. И продължаваше да я пази — но не от истинската опасност.

— Това далеч не е първият път, в който ти дължа благодарност, Джейкъб — прошепна Едуард. — Никога не бих поискал подобно нещо от теб.

Сетих се какво беше поискал по-рано днес. Щом ставаше въпрос за Бела, беше готов да премине всякакви граници.

Разбира се, че би го поискал.

Той се замисли за миг, после кимна.

— Може би си прав.

Въздъгнах тежко.

Е, това не е първият път, в който не го правя заради теб.

— Вярно — промълви той.

Съжалявам, че днес не се справих. Нали ти казах, че няма да ме послуша.

— Знам. Не съм и вярвал, че ще те послуша. Но...

Трябваше да опиташ. Ясно. Тя по-добре ли е?

Гласът и очите му помръкнаха.

— По-зле — промълви едва.

Не ми се щеше думата да се загнездва в съзнанието ми. Добре че Алис се обади.

— Джейкъб, имаш ли нещо против да се трансформираш? — помоли ме тя. — Искам да разбера какво става.

Поклатих глава в същия момент, в който Едуард отговори.

— Иска да е свързан със Сет.

— Е, тогава, Едуард, ще бъдеш ли така любезен да ми кажеш какво се случва?

Той й обясни с кратки, лишени от емоция изречения.

— Глутницата смята, че Бела се е превърнала в заплаха. Смятат, че съществува опасност от страна на... от това, което носи. И че е техен дълг да отстранят тази опасност. Джейкъб и Сет са напуснали глутницата, за да ни предупредят. Останалите смятат да ни нападнат довечера.

Алис изсъска и отстъпи назад. Емет и Джаспър си размениха поглед, после очите им запретърсваха гората.

Тук няма никой, докладва Сет. На западния фронт нищо ново.

Може да решат да заобиколят.

Ще направя едно кръгче.

— Карлайл и Есме идват насам — обади се Емет. — Най-много двайсет минути.

— Трябва да се погрижим за отбраната — каза Джаспър.

Едуард кимна.

— Да влезем вътре.

— Аз ще направя една обиколка със Сет. Ако се отдалеча твърде много и спреш да чуваш мислите ми, се послушвай за воя ми.

— Добре.

Заотстъпваха заднишком към къщата, а очите им се стрелкаха във всички посоки. Още преди да влязат, се обърнах и хукнах на запад.

Все още не откривам нищо, чух Сет.

Аз ще поема половината окръжност. А ти побързай — да не им даваме възможност да се промъкнат покрай нас.

Сет се хвърли напред с бясна скорост.

Тичахме мълчаливо, минутите се нижеха. Слушах шумовете около него, за да съм сигурен в преценката му.

Хей, нещо се задава, при това доста бързо!, предупреди ме той след петнайсетина минути мълчание.

Идвам!

Стой, май не е глутницата. Звучи ми различно.

Сет...

Но той долови миризмата във вятъра и аз я прочетох в мислите му.

Вампир. Обзалагам се, че е Карлайл.

Сет, отстъпи. Може да е някой чужд.

Не, те са. Познавам миризмата. Изчакай, ще се трансформирам, за да им обясня.

Сет, не мисля...

Но той беше изчезнал.

Разтревожен, обходих западната граница. Щеше да е просто прекрасно, ако се окажеше, че не мога да опазя Сет и за една нощ. Ами ако нещо му се случеше, докато съм на пост? Лия щеше да ме накълца на кайма.

Ако не друго, хлапето поне не се помайваше. Нямахте и две минути, и го усетих в главата си.

Аха, Карлайл и Есме. Как само се шашнаха, като ме видяха! Вероятно вече са вътре. Карлайл каза да ти благодаря.

Той е свестен.

Аха. И това е една от причините да сме прави в случая.

Дано.

Защо така са ти потънали гемите, Джейк? Обзалагам се, че Сам няма да доведе глутницата довечера. Няма да ги поведе към самоубийство.

Въздъгнах. Май така или иначе нямаше особено значение.

О! Не за Сам се тревожиш, а?

В края на обиколката обърнах още веднъж. Стигнах там, където Сет бе завил за последно, улових миризмата му. Не биваше да допускаме пролуки.

Мислиш, че Бела и без това ще умре, прошепна Сет.

Да, ще умре.

Бедният Едуард. Сигурно е полудял.

Буквално.

Името на Едуард изкара на повърхността и други спомени. Сет смаяно ги прочете. След което започна да вие.

Божичко, човече! Не е възможно! Не е възможно да направиш такова нещо! Та това е истинска гадост, Джейкътб! И си го знаеш! Не мога да повярвам, че си обещал да го убиеш! За какъв дявол? Трябва да му откажеш.

Млъкни, млъкни, идиот такъв! Ще решат, че глутницата напада!

Опа!, той млъкна насред поредното изскимтяване.

Обърнах се и хукнах с огромни скокове към къщата.

Не си завирай носа в това, Сет. Засега поемим цялата окръжност.

Сет недоволстваше, но не му обърнах внимание.

Фалшива тревога, фалшива тревога, започнах да мисля, докато приближавах. *Извинявайте. Сет е млад. Все нещо забравя. Никой не ни напада. Фалшива тревога.*

Когато стигнах поляната, видях как Едуард се взира през един тъмен прозорец. Втурнах се напред, за да съм сигурен, че е разбрал.

Няма никой — нали разбра?

Той кимна.

Щеше да е доста по-лесно, ако комуникацията не беше еднопосочна. Но пък, от друга страна, май не съжалявах, че не можех да съм в главата му.

Той погледна през рамо към вътрешността на къщата и видях как цялото му тяло потръпна. Махна ми да си вървя, без изобщо да ме поглежда, после се скри от погледа ми.

Какво става?

Защо ли пък очаквах да ми отговори?

Клекнах неподвижно на поляната и се заслушах. С вълчите уши почти чувах тихите стъпки на Сет на километри в гората. С лекота чувах всеки звук в тъмната къща.

— Фалшива тревога — обясняваше Едуард с безизразен глас, повтаряйки моите думи. — Сет се разстроил за нещо и забравил, че чакаме сигнал. Много е млад.

— Колко хубаво, че крепостта се пази от хлапета — изръмжа един по-дълбок глас. Реших, че е Емет.

— Правят ни огромна услуга, Емет — обади се Карлайл. — При това с цената на огромна саможертва.

— Да, знам. Просто завиждам. Щеше ми се и аз да съм там вън.

— Сет не вярва, че Сам ще нападне сега — продължи с механичен глас Едуард. — Не и при положение че сме предупредени, а глутницата е останала без двама от членовете си.

— А Джейкъб какво мисли? — попита Карлайл.

— Не е толкова оптимистично настроен.

Никой не проговори. Чувах някакъв тих капещ звук, който не можех да си обясня. Чувах тихото им дишане и диханието на Бела, така различно от това на останалите. Хрипливо, затруднено. Спираше и се накъсваше в странен ритъм. Чувах и сърцето й. Струваше ми се... твърде бързо. Съпоставих го със собствения си пулс, но не бях сигурен

дали може да служи като база за сравнение. Нали не бях от най-нормалните.

— Не я докосвай! Ще я събудиш — прошепна Розали.

Някой въздъхна.

— Розали — прошепна Карлайл.

— Не се нахвърляй върху мен, Карлайл. Дадохме ти известна свобода на действие, но стига толкова.

Май и Розали, и Бела бяха започнали да говорят в множествено число. Сякаш си имаха собствена глутница.

Закрачих тихо пред къщата. Всяка стъпка ме приближаваше все повече. Тъмните прозорци бяха като телевизор, включен в скучна чакалня, беше невъзможно да откъсна очи задълго.

След още няколко минути и още няколко крачки, козината ми вече опираше във верандата.

Виждах през прозорците — виждах горната част на стените и тавана, незапаления полилей. Бях достатъчно висок, нужно бе само да протегна малко врат... може би да сложа лапа на ръба на верандата...

Надникнах в голямата открита всекидневна, с очакването да видя нещо подобно на сцената от следобеда. Но обстановката така се беше променила, че в началото се обърках. За секунда реших, че надзъртам в друга стая.

Стъклената стена бе изчезнала, сега изглеждаше метална. И всички мебели бяха избутани край стените, а Бела лежеше свита в неестествена поза върху тясно легло в средата на откритото пространство. Не нормално легло, а с парапети, като в болница. И пак като в болница, по тялото ѝ бяха привързани монитори, от кожата ѝ стърчаха маркучи. По мониторите пробягваха светлини, но звук не се чуваше. Капенето идваше от системата, забучена в ръката ѝ. Течността бе гъста и бяла, а не бистра.

Тя се задави в неспокойния си сън и Едуард и Розали едновременно се приведоха над нея. Тялото ѝ се сгърчи и тя изстена. Розали поглади челото ѝ с длан. Едуард цял настръхна. Беше с гръб към мен и не видях изражението му, но явно е било доста изразително, понеже, преди да успея да мигна, Емет бе застанал между тях. Вдигна ръце към Едуард.

— Не сега, Едуард. Имаме си други тревоги.

Едуард се извърна и видях, че отново гори на кладата. За миг очите му срещнаха моите и аз побързах да се смъкна на четири крака.

Хукнах обратно в тъмната гора, бягах към Сет, бягах от онова, което беше зад гърба ми.

По-зле. Да, тя беше по-зле.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЯКОИ ХОРА ПРОСТО НЕ СХВАЩАТ, ЧЕ НЕ СА ДОБРЕ ДОШЛИ

Бях точно на ръба на съня.

Слънцето бе изгряло зад облаците преди час, гората вече бе сивкава, не черна. Някъде към един Сет се бе свил на кълбо и бе заспал начаса. Събудих го призори, за да се сменим, но макар да бях тичал цяла нощ, не можех да накарам мозъка си да изключи поне колкото да заспя. Сега обаче ритмичните крачки на тичащия Сет ме унасяха. Едно, две, три, четири, едно, две, три, четири — *туп, туп, туп, туп* — глухото думкане на лапи по влажна пръст, отново и отново, докато описваше широка окръжност около земите на Кълън. Вече бяхме издълбали пътека. Не долавях мисли, само размазаното сиво-зелено петно на летящите край него дървета.

Действаше ми успокоително. Помагаше ми да запълня главата си с неговите видения и да не допускам моите собствени.

И точно тогава пронизителният му вой разцепи смълчаната утрин.

Скочих и предните ми крака се свиха за спринт, още преди задните да се отлепят от земята. Хукнах с бясна скорост към мястото, където Сет стоеше замръзнал, и се заслушах в шума от стъпки, които тичаха към нас.

Добро утро, момчета.

Измежду зъбите на Сет се откъсна смаяно скимтене. А когато се вслушахме в приближаващите мисли, и двамата заръмжахме.

О, за бога! Махай се, Лия!, изпъшка Сет.

Стигнах до него и спрях. Беше отметнал глава назад, готов отново да завие — този път от възмущение.

Стига вдига врява, Сет.

Добре де. Уф! Уф! Уф!, изскимтя той и затъпка с лапи, оставяйки дълбоки бразди в калта.

Лия се появи в тръст, провирайки умело дребното си сиво тяло между храсталаците.

Престани да квичиш, Сет! Ама че си бебе.

Изръмжах ѝ, ушите ми се присвиха към скалпа. Тя автоматично отскочи крачка назад.

Какво си мислиш, че правиш, Лия?

Тя въздъхна театрално.

Не е ли очевидно? Присъединявам се към скапаната малка глутница на изменниците. Кучетата пазачи на вампирите, излая тя с нисък, саркастичен смях.

Нищо подобно. Тръгвай си, преди да съм ти сръфал ахилесовото сухожилие.

Де да можеше да ме хванеш. Тя се ухили и сви тяло като за скок. Искаш ли да се състезаваме, о, безстрашни вожде?

Поех си дълбоко въздух, напълних дробове, така че целият се издух. И чак когато реших, че няма опасност да се разкреция, рязко издишах.

Сет, върви да кажеш на Кълън, че всичко е наред, просто тъпата ти сестра се е довякла, постарях се да прозвуча максимално грубо. Аз ще се оправя с това.

Слушам!, Сет нямаше търпение да се омете. Изчезна към къщата.

Лия изскимтя, тялото ѝ се наклони след него, а кожата на раменете ѝ щръкна.

Пускаш го да ходи при вампирите съвсем сам.

Сигурен съм, че предпочита да го сдавят, отколкото да прекара и минута с теб.

Я млъквай, Джейкъб. Опа, извинете — исках да кажа, млъквай, велики Алфа.

Защо, по дяволите, си дошла?

Да не мислиш, че ще си стоя вкъщи, докато братчето ми си предлага услугите като играчка за дъвчене на вампирите?

Сет нито желае, нито се нуждае от закрилата ти. Всъщност никой не те иска тук.

Олеле, олеле, как ме засегна. Ха!, излая тя. Кажу кой ме иска и веднага се омита.

Значи изобщо не става въпрос за Сет, така ли?

Естествено, че за Сет става въпрос. Просто изтъквам, че не за първи път се оказвам нежелана. Кое не ми действа особено мотивиращо, ако ме разбираш.

Стиснах зъби и се опитах да разсъждавам трезво.

Сам ли те изпрати?

Ако идвах по заповед на Сам, нямаше да можеш да ме чуваш. Верността ми вече не му принадлежи.

Заслушах се внимателно в мислите зад думите ѝ. Ако имаше за цел да ми отвлече вниманието или да ме заблуди, трябваше да съм нащрек. Но не долавях нищо. Обяснението си беше самата истина. Нежелана, почти отчаяна истина.

И какво, сега на мен ли ще си върна?, попитах саркастично. *Аха. Ясно.*

Не разполагам с кой знае какви варианти. Така че се налага да избирам измежду наличните. Повярвай ми, и на мен ми е точно толкова неприятно.

Кое то не беше вярно. Съзнанието ѝ кипеше от нервна възбуда. Хем ѝ беше неприятно, хем я беше обхванало някакво странно въодушевление. Затършувах из чувствата ѝ, в опит да разбера какво точно се случва.

Тя настръхна, възмутена от вмешателството. Обикновено се опитвах да се абстрахирам от мислите ѝ, досега не бях опитвал да ги проумея.

Прекъсна ни Сет, който обясняваше ситуацията на Едуард. Лия изскимтя тревожно. Лицето на Едуард, обрамчено от същия прозорец както снощи, не показва никаква реакция на новината. Беше напълно безизразно, пусто.

Ох, доста зле изглежда, промърмори Сет сам на себе си. Вампирът не реагира и на това. Изчезна обратно в къщата. Сет се въртна и се понесе към нас. Лия като че ли се поотпусна.

Какво става?, попита. *Я ме осветлете за последните събития.*

Няма смисъл. И без това няма да останеш с нас.

Напротив, господин Алфа, оставам. И тъй като очевидно трябва все на някого да принадлежи — и не си мисли, че не съм пробвала да тичам сама, знаеш, че не се получава — избирам теб.

Лия, ти не ме харесваш. И аз не те харесвам.

Благодаря ти, Капитан Очевиден. Това не ме интересува. Оставам със Сет.

Та ти и вампири не харесваш. Не смяташ ли, че се явява лек конфликт на интереси?

И ти не ги харесваш.

Но аз съм обвързан с този съюз. А ти — не.

Ще стоя по-далече от тях. Мога да патрулирам тук, както Сет.

И очакваш да ти се доверя?

Тя протегна шия, вдигна се на пръсти в опит да изравни ръст с моя и ме зяпна право в очите. Няма да предам глутницата си.

Доця ми се да отметна глава назад и да завия като Сет преди малко.

Това не е твоята глутница! Изобищо не е глутница. Просто съм решил да се отцепя! Какво ви става на вас, Клиъруотър? Защо не можете да ме оставите на мира?

Сет, който тъкмо се показва зад нас, изскимтя. Бях го обидил. Супер.

Не ти ли помагам, Джейк?

Все още не си създал неприятности, малкият, но ако двамата с Лия ще вървите в комплект и ако единственият начин да се отърва от нея е да те пратя къщи... Е, можеш ли да ме виниш, че ще предпочитам да се махнеш?

Уф, Лия, всичко проваляш!

Аха, знам, отвърна тя и мисълта ѝ натеза от отчаяние.

Усетих болката зад тези две думички, далеч по-дълбока, отколкото очаквах. Не исках да усещам. Не исках да ми е гадно заради Лия. Вярно, глутницата се държеше грубо с нея, но тя сама си го просеше с горчилката, която помрачаваше всичките ѝ мисли, беше кошмар да ги слушаш.

На Сет също му стана гузно.

Джейк... нали няма наистина да ме изгониш? Лия не е толкова лоша. Честно. Така де, ако и тя е с нас, ще можем да разтегнем периметъра още повече. А пък Сам остава само със седмина. Няма начин да нападне при такова разпределение на силите. Току-виж се окаже за хубаво...

Знаеш, че не искам да повеждам глутница, Сет.

Тогава недей да ни водиш, предложи Лия.

Изсумтях.

Идеално ми звучи. Припкайте към къщи тогава.

Джейк, подхвана Сет. Моето място е тук. Аз харесвам вампирите. Или поне вампирите от семейство Кълън. За мен са хора и смятам да ги защитавам, защото това е призванието ми.

На теб може и да ти е тук мястото, хлапе, но не и на сестра ти. А тя грешила да се мъкне навсякъде, където си ти...

Млъкнах рязко, защото в същия момент долових нещо. Нещо, за което Лия се опитваше да не мисли.

Нямаше никакво намерение да си тръгва.

Мислех, че го правиш заради Сет, помислих кисело.

Тя трепна.

Естествено, че е заради Сет.

И за да се измъкнеш от Сам.

Челюстта ѝ се стегна.

Не съм длъжна да ти давам обяснения. А само да правя това, което ми се нарежда. Мястото ми е в твоята глутница, Джейкътб. И точка по въпроса.

Отдръпнах се с ръмжене.

По дяволите. Никога нямаше да се отърва от нея. Колкото и да не ме харесваше, колкото и да ненавиждаше всички Кълън, колкото и да искаше да изтреби начаса всички вампири, колкото и да се дразнеше, че вместо това ѝ се налага да ги защитава — всичко това бе нищо в сравнение с усещането да е свободна от Сам.

Мен не ме харесваше, така че не ѝ тежеше чак толкова, че искам да ме остави на мира.

Тя обичаше Сам. Продължаваше да го обича. А да слуша как той си мечтае да го остави на мира ѝ причиняваше повече болка, отколкото бе склонна да понесе, при положение че вече имаше избор. Би приела всеки друг вариант. Дори ако това означаваше да се пренесе при Кълън в ролята на домашното им кученце.

Не съм убедена, че бих стигнала чак дотам, чух мислите ѝ. Преструваше се на корава, агресивна, но фасадата се пропукваше. По-скоро бих направила няколко опита да се самоубия.

Виж, Лия...

Не, ти виж, Джейкътб. Престани да спориш с мен, защото няма полза. Ще гледам да не ти се пречкам, става ли? Ще направя каквото поискаш. Но няма да се върна в глутницата на Сам и да бъда жалкото бивше гадже, от което не може да се отърве. Ако искаш да

си тръгна, тя клекна и впери поглед в очите ми, ще трябва да ме принудиш.

В продължение на цяла минута ръмжах сърдито. Започвах да съчувствам на Сам, въпреки това, което ми беше причинил, а и на Сет. Нищо чудно, че вечно раздаваше команди наляво-надясно. Как иначе да постигне каквото и да било?

Сет, ще ми се ядосаш ли, ако убия сестра ти?

Той се престори, че се замисля.

Ами... май да.

Въздъгнах.

Добре тогава, госпожице, „Ще направя каквото поискаш“. Защо не направиш нещо полезно и не ни разкажеш каквото знаеш? Какво се случи, след като си тръгнахме снощи?

Дълго време виха. Но това вероятно сте го чули. Толкова беше шумно, че мина доста време, преди да усетим, че не ви чуваме. Сам направо... Думите не й стигнаха, но видяхме картината в главите си. И двамата със Сет трепнахме. След това бързо стана ясно, че ще трябва да преразгледаме положението. Сам се канеше да говори със Старейшините рано тази сутрин. Разбрахме се да се срещнем и да измислим план за действие. Но беше ясно, че не смята веднага да организира нападение. Би било самоубийство, след като двамата със Сет дезертирахте, а вампирите са нащрек. Не съм сигурна какво ще правят, но ако бях пиявица, не бих се разхождала сама из гората. Май ловният сезон за вампири започна.

А ти реши да пропуснеш тазсутрешната среща, така ли?, попитах.

Когато се разделихме за патрула снощи, помолих за разрешение да се прибера вкъщи, да разкажа на майка ми какво се е случило...

По дяволите! Казала си на мама?, изръмжа Сет.

Сет, потърпи малко със семейния скандал. Продължавай, Лия.

Така че, щом преминах в човешка форма, реших да премисля нещата поне за минута. Всъщност мислих цяла нощ. Обзалагам се, че другите са решили, че съм заспала. Но цялата тази работа с двете отделни глутници и двете отделни съзнания ми даде доста материал за размисъл. В крайна сметка, претеглих безопасността на Сет и, хъм, другите ползи срещу идеята да се превърна в предател и да потопя нос във вонята на вампирите за бог знае колко време. И вече

знаете какво реших. Оставих бележка на мама. Предполагам, ще разберем, когато Сам научи...

Тя наостри ухо на запад.

Да, предполагам, ще разберем, съгласих се.

И това е всичко. Какво ще правим сега?, попита тя.

Двамата със Сет ме зяпнаха очаквателно.

Ето точно това не исках да ми се налага да правя.

Предполагам, засега само ще наглеждаме нещата. Така или иначе само това можем да правим. Може би не е зле да дремнеш, Лия.

Ти не си спал повече от мен.

Нали уж щеше да правиш каквото ти кажа?

Вярно. Явно честичко ще ми го натякваш, изръмжа тя, после се прозя. Е, какво пък. Всеми е тая.

Аз ще обикалям периметъра, Джейк. Изобщо не съм уморен. Сет беше толкова доволен, че не ги бях изгонил, че едва ли не се разподскача от вълнение.

Разбира се, разбира се. Аз ще отида да видя как са нещата в къщата.

Сет пое по пътеката, която бяхме отъпкали във влажната пръст. Лия загледа замислено след него.

Може пък да направя кръгче две, преди да си легна... Хей, Сет, искаш ли да видиш колко пъти ще те задмина?

Не!

Лия се разсмя и се втурна в гората след него. Напразно ръмжах. Май дотук бяхме с мира и спокойствието.

Лия се стараше, доколкото ѝ беше възможно. Докато летеше по трасето, сведе подигравките до минимум, но самодоволството ѝ бе ясно доловимо. Замислих се за онази поговорка, дето двама са малко, а трима — много. В нашия случай не важеше, понеже според мен и един си беше много. Но ако действително се налагаше да сме трима, май не се сецах за човек, с когото не бях готов да я сменя.

Пол?, предположи тя.

Може би, съгласих се.

Тя се разсмя, твърде нервна и превъзбудена, за да се обиди. Интересно колко ли време щеше да я държи възторгът, че се е спасила от вечното съжаление на Сам.

Значи това ще ми бъде целта — да те дразня по-малко от Пол.

Аха, постарай се.

Трансформирах се на няколко крачки от моравата. Не бях предвиждал да прекарвам кой знае колко време в човешка форма. Но пък и не бях предвидил, че Лия ще ми се навира в мислите. Нахлузих дрипавите си къси панталони и тръгнах през поляната.

Вратата се отвори още преди да стигна стълбите и с изненада видях вместо Едуард да се показва Карлайл. Лицето му изглеждаше изтощено и обезсърчено. За секунда сърцето ми замръзна. Спрях нерешително, неспособен да проговоря.

— Добре ли си, Джейкъб? — попита Карлайл.

— Бела? — едва успях да продумам.

— Тя е... горе-долу както снощи. Стреснах ли те? Съжалявам. Едуард каза, че идваш в човешки вид, и излязох да те посрещна, тъй като не иска да се отделя от нея. Будна е.

А Едуард не искаше да губи и секунда, защото и без това не му оставаше много време с нея. Карлайл не го каза гласно, но нямаше нужда.

Доста време не бях спал, отпреди последния наряд. И в този момент усетих ефекта от безсънието с пълна сила. Направих крачка напред, седнах върху стъпалата към верандата и се облегнах на перилото.

Безшумен като шепот, както умееха само вампирите, Карлайл приседна в другия край на същото стъпало и облегна гръб на отсрещното перило.

— Снощи не успях да говоря с теб, Джейкъб. Нямах представа колко оценявам... съчувствието ти. Знам, че целта ти е да защитиш Бела, но съм ти задължен и за безопасността на останалата част от семейството ми. Едуард ми каза какво се е наложило да направиш...

— Да не говорим за това — смънках.

— Щом така предпочиташ.

Замълчахме. Чувах останалите в къщата. Емет, Алис и Джаспър разговаряха със сериозен тон на горния етаж. Есме си тананикаше вяло в някаква съседна стая. Розали и Едуард дишаха съвсем наблизо. Не можех да разгранича чие дихание чие е, но долавях колко различно е тежкото дишане на Бела. Чувах и сърцето ѝ. Туптеше някак... накъсано.

Имах чувството, че съдбата е решила да ме накара да направя всичко, което се бях клел никога да не правя, и то в рамките на двадесет и четири часа. Ето, стоях и чаках да умре.

Не исках да слушам повече. По-добре бе да говоря, отколкото да слушам.

— Чувстваш я като част от семейството? — попитах Карлайл. Беше ми направило впечатление как бе казал, че съм помогнал и на *останалата* част от семейството му.

— Да. Вече я чувствам като дъщеря. Обичана дъщеря.

— Но ще я оставиш да умре.

Толкова дълго мълча, че накрая вдигнах поглед към него. Лицето му беше безкрайно уморено. Знаех как се чувства.

— Мога само да си представям какво е мнението ти за мен заради това — каза най-после. — Но не мога да пренебрегна волята ѝ. Не е редно да взема подобно решение вместо нея, да действам с принуда.

Така ми се искаше да му се разсърдя, но ми беше трудно. Имах чувството, че ме замеря със собствените ми думи, но разбъркани. Преди ми звучаха разумно, но сега не можех да ги приема за верни. Не и при положение че Бела умираше. И все пак... Сетих се как се чувствах с прекършена воля в краката на Сам — усещането да нямам избор и да трябва да участвам в убийството на някого, когото обичам. Но не беше същото. Сам не беше прав. А Бела вечно се влюбваше в най-неподходящите неща.

— Смяташ ли, че има някакъв шанс да оживее? Имам предвид като вампир и прочее. Разказа ми за... за Есме.

— Бих казал, че в момента шансовете са петдесет на петдесет — отвърна той тихо. — Виждал съм вампирската отрова да върши чудеса, но има неща, с които дори и тя не може да се пребори. Сърцето ѝ прекомерно се напруга. Ако не издържи... няма да мога да направя нищо.

Точно в този миг пулсът на Бела се ускори и пресекна и думите му болезнено отекнаха.

Може би планетата бе започнала да се върти на обратно. Може би това би обяснило защо всичко бе наопаки спрямо вчера. И защо сега се надявах на онова, което някога считах за най-ужасното нещо на света.

— Какво точно ѝ причинява онова нещо? — прошепнах. — Изглежда толкова по-зле от снощи. Видях... маркучите и останалите неща. През прозореца.

— Плодът е несъвместим с нейното тяло. Твърде е силен, но вероятно би могла да издържи известно време. По-големият проблем е, че не ѝ позволява да си набави нужните хранителни вещества. Тялото ѝ отхвърля всяка храна. Опитвам се да я храня венозно, но организмът ѝ просто отказва да приема. Всичко протича с такава скорост. И пред очи ми и тя, и плодът умират от глад с всеки изминал час. Не мога да го предотвратя, не мога и да го забавя. Просто не мога да разбера какво иска то — умореният му глас пресекна в края на изречението.

Почувствах се точно като вчера, когато видях моравите петна върху корема ѝ — бесен и обезумял.

Стиснах ръце в юмруци, за да спра треперенето. Мразех нещото, което я нараняваше. На чудовището явно не му стигаше да я блъска до посиняване отвътре. Не, искаше и да я умори от глад. Вероятно просто търсеше в кого да забие зъби — гърло, което да изсмуче. И тъй като беше още твърде малко, за да убие друг, беше се спряло на Бела и искаше да изцеди нейния живот.

Аз можех да им кажа какво иска: смърт и кръв, кръв и смърт.

Усещах как кожата ми пламва и смъди. Задишах бавно — вдишване, издишване, за да се успокоя.

— Така ми се иска да получа някаква по-ясна представа какво представлява — промълви Карлайл. — Но плодът е много добре защитен. Така и не успях да получа снимка от ултразвук. Съмнявам се да успея да вкарам игла през амниотичната мембрана, но във всеки случай Розали не би се съгласила да опитам.

— Игла ли? — смотолевих. — Че каква полза от игла?

— Колкото повече знам за зародиша, толкова по-точно бих могъл да преценя на какво е способен. Какво не бих дал за няколко капки амниотична течност. Да знаех поне какъв е хромозомният комплект...

— Нещо изпуснах нишката, докторе. Можеш ли да опростиш езика?

Той се засмя — даже смехът му звучеше уморено.

— Добре. Какво си учил по биология? Учили ли сте за хромозомните двойки?

— Май да. Имаме двайсет и три, нали?

— Хората да.

Примигнах.

— А вие колко имате?

— Двадесет и пет.

В продължение на една секунда се мръщех на юмруците си.

— Какво значи това?

— Досега считах, че означава, че двата вида са почти напълно различни. Че имат по-малко общо, отколкото лъвът с домашната котка. Но този нов живот предполага много по-голяма генетична съвместимост, отколкото допусках — той въздъхна тъжно. — И през ум не ми е минало да ги предупредя.

И аз въздъгнах. Лесно ми беше да мразя Едуард за същото невежество. И продължавах да го мразя. Но спрямо Карлайл ми беше трудно да разсъждавам по същия начин. Може би защото по отношение на Карлайл не изпитвах такава бясна ревност.

— Вероятно щеше да е от полза да знам колко са хромозомите при него — дали плодът прилича повече на нас, отколкото на нея. Да знам какво да очаквам — после вдигна рамене. — А може пък подобна информация да е напълно безполезна. Предполагам, просто копнея да изследвам нещо, да мога да правя нещо, каквото и да било.

— Интересно колко ли хромозоми имам аз — промърморих без определена цел. Сетих се отново за допинг тестовете по олимпиадите. Дали проверявах и ДНК-то?

Карлайл се прокашля неловко.

— Имаш двадесет и четири двойки, Джейкъб.

Бавно се обърнах и го зяпнах, после вдигнах вежди. Той съвсем се смути.

— Беше ми... любопитно. Позволих си да взема проба, когато те лекувах миналия юни.

Замислих се за секунда.

— Това май би трябвало да ме ядоса. Но изобщо не ми пука.

— Съжалявам. Трябваше да поискам разрешение.

— Няма нищо, докторе. Не си целял нищо лошо.

— Не, кълна се, че *не целях* нещо лошо. Просто... вашият вид ми е безкрайно интересен. Предполагам, след толкова векове особеностите на вампирската природа вече ми се струват много

естествени. Отклоненията на твоето семейство от човешкото са толкова по-интригуващи. Напомнят ми на магия.

— Дрън-дрън — смънках. Говореше досущ като Бела с нейните глупости за вълшебства.

Карлайл отново се засмя с уморения си смях. Точно тогава чухме гласа на Едуард от вътрешността на къщата, така че млъкнахме и се заслушахме.

— Връщам се веднага, Бела. Искам да говоря с Карлайл за малко. Всъщност, Розали, имаш ли нещо против да ме придружиш? — звучеше различно. В мъртвия му глас се долавяше някакъв живот. Някаква искрица. Не точно надежда, но може би *желание* за надежда.

— Какво има, Едуард? — попита дрезгаво Бела.

— Нищо, за което да се тревожиш, любима. — Само за секунда. Моля те, Роуз?

— Есме? — подвикна Розали. — Би ли наглеждала Бела вместо мен?

Чух нежния повей, когато Есме прелетя по стълбите.

— Разбира се — отвърна тя.

Карлайл се размърда, извърна се очаквателно към вратата. Едуард се появи пръв, следван по петите от Розали. Лицето му, като гласа, вече не беше безизразно. Изглеждаше безкрайно съсредоточен. А Розали — безкрайно подозрителна.

Едуард дръпна вратата зад гърба ѝ.

— Карлайл — прошепна той.

— Какво има, Едуард?

— Може би разсъждаваме напълно погрешно. Допреди малко ви слушах двамата с Джейкъб и когато ти се питаше какво ли иска... плодът, на Джейкъб му мина интересна мисъл.

На *мен* ли? Че каква мисъл ми беше минала на *мен*. Освен че ненавиждам онова нещо? А в тези чувства определено не бях изключение. Усещах, че и на Едуард му е трудно да използва такова безобидно название като *плод*.

— Досега не сме се замисляли от *тази* гледна точка — продължи той. — Опитвахме се да осигурим на Бела това, което е необходимо за организма ѝ. Тялото ѝ го приема горе-долу така, както би го приело тяло на вампир. Може би трябва да се погрижим първо за нуждите

на... на плода. Може би ако ги удовлетворим, ще можем да ѝ помогнем по-ефективно.

— Не успявам да проследя мисълта ти, Едуард — каза Карлайл.

— Помисли само, Карлайл. Ако това същество е по-скоро вампир, отколкото човек, не се ли сещаш за какво жадува? И какво не получава? Джейкъб се досети.

Така ли? Прехвърлих наум разговора и се опитах да се сетя кои мисли не бях споделил с Карлайл. Сетих се в същия миг, в който Карлайл схвана.

— О! — възкликна той изненадано. — Мислиш, че е... жадно?

Розали тихо изсъска. Изостави подозренията. Отблъскващо съвършеното ѝ лице цялото светна, очите ѝ се разшириха от възбуда.

— Естествено — промърмори тя. — Карлайл, разполагаме с банките нулева кръв, които заделихме за Бела. Идеята никак не е лоша — добави тя, без да ме поглежда.

— Хм — Карлайл хвана брадичката си с длан и се замисли. — Чудя се дали... А и кой ли ще е най-добрият начин да...

Розали поклати глава.

— Нямаме време да проявяваме въображение. Предлагам да започнем по традиционния начин.

— Я чакайте — зашепнах. — Чакайте малко. Да не — да не би да искате да накарате Бела да пие кръв?

— Идеята беше твоя, куче — сопна се Розали и се намръщи, без да поглежда към мен.

Не ѝ обърнах внимание, втренчен в Карлайл. Същата бледа сянка на надежда, която се бе мярнала в изражението на Едуард, сега се долавяше в очите на лекаря. Той сви замислено устни.

— Та това е... — не ми хрумна подходящата дума.

— Чудовищно? — подсказа ми Едуард. — Отвратително?

— Общо взето.

— Ами ако ѝ помогне? — прошепна той.

Поклатих ядосано глава.

— И какво, смяташ да ѝ натикаш маркуч в гърлото?

— Смятам да я попитам какво мисли. Но първо исках да се допитам до Карлайл.

Розали кимна.

— Ако ѝ кажеш, че може да помогне на бебето, ще е готова на всичко. Дори да се наложи да ги храним през тръбичка.

И тогава, когато чух как гласът ѝ се разнежда на думата *бебе*, най-после схванах — Златокоска бе съгласна на всичко, което би помогнало на онова кръвопиещо чудовище. Това ли бе разковничето, това ли беше тайнственият фактор, който свързваше двете? Нима Розали искаше детето?

С угълчето на окоето си видях как Едуард кимва разсеяно, без да поглежда към мен. Но знаех, че отговаря на неизречените ми въпроси.

Хм. Не би ми хрумнало, че ледената Барби може да има майчински инстинкти. Значи изобщо не се опитваше да защитава Бела. Вероятно лично би натикала маркуча в гърлото ѝ.

Устата на Едуард се сви в сурова линия и ми стана ясно, че отново съм прав.

— Е, нямаме време да си седим и да умуваме — обади се нетърпеливо Розали. — Какво смяташ, Карлайл? Да опитаме ли?

Карлайл си пое дълбоко дъх, след това се изправи на крака.

— Ще попитаме Бела.

Златокоска се усмихна доволно. Уверена, че ако зависи от Бела, ще получи своето.

Изправих се с мъка от стъпалото и ги последвах в къщата. И аз не знам защо. Вероятно от извратено любопитство. Всичко беше като във филм на ужасите. Чудовища и кърви навсякъде.

А може би просто не можех да устоя на мисълта за поредна доза наркотик от пресъхващите ми запаси.

Бела лежеше по гръб върху болничното легло, а коремът ѝ беше като планина под чаршафа. Беше като от восък — безцветна, и някак прозрачна. Сякаш вече беше мъртва, с изключение на едва забележимото движение на гърдите ѝ, плиткото ѝ дишане. И очите, които следяха четирима ни с уморено подозрение.

Другите вече бяха до нея, прелетели през стаята с внезапно светкавично движение. Беше направо злоещо. Аз се приближих с бавна крачка.

— Какво става? — попита Бела с дрезгав шепот. Восъчната ѝ ръка потрепна и се вдигна, сякаш се опитваше да предпази издутия като балон корем.

— На Джейкъб му хрумна нещо, което може би ще ти помогне — каза Карлайл. Предпочитах да не ме замесва в тази история. Нищо не бях предлагал. По-добре беше да отдаде заслугата на съпруга кръвопиец, той си я заслужаваше. — Няма да е... приятно, но...

— Но ще помогне на бебето — прекъсна го нетърпеливо Розали. — Хрумна ни по-добър начин да го нахраним. Поне така се надяваме.

Клепачите на Бела трепнаха. След това се засмя глухо, по-скоро изкашляне.

— Който не е приятен? — прошепна тя. — Боже, каква изненада — тя изгледа многозначително тръбичката, която стърчеше от ръката ѝ, и отново изхрипа.

Златокоска се разсмя с нея.

Бела изглеждаше така, сякаш от смъртта я дяляха няколко часа, и вероятно бе в агония, но продължаваше да се шегува. Типично в неин стил. Опитваше се да разсее напрежението, да накара останалите да се почувстват по-добре.

Едуард заобиколи Розали, а в напрегнатото му изражение не се долавяше и сянка от шеговитост. И слава богу. Някак ми стана по-добре, съвсем мъничко, като видях, че страда повече от мен. Пое ръката ѝ, другата, не тази, която продължаваше да придържа подутия корем.

— Бела, любов моя, ще те помолим да направиш нещо чудовищно — каза той, използвайки същите определения, които бе използвал и пред мен. — Нещо отвратително.

Е, поне беше съвсем откровен.

Тя си пое плитка, накъсана глътка въздух.

— Колко отвратително?

Отговори ѝ Карлайл.

— Смятаме, че апетитът на зародиша е по-близък до нашия, отколкото до твоя. Мислим, че е жаден.

Тя примигна.

— О!

— Състоянието ти, състоянието и на двама ви се влошава непрекъснато. Нямаме време да измислим по-приятен начин. Най-бързият вариант да изпробваме теорията...

— Ще трябва да я изпия — прошепна тя. Кимна леко, силите едва ѝ стигнаха да помръдне главица. — Ще се справя. И без това

трябва да тренирам за бъдещето, нали? — безцветните ѝ устни се разтегнаха в бледа усмивка, когато вдигна очи към Едуард.

Той не ѝ отвърна.

Розали затропа нетърпеливо с крак. Звукът ме вбеси. Зачудих се как би реагирала, ако я запокитех през някоя стена?

— Е, кой ще ми хване гризли? — прошепна Бела.

Карлайл и Едуард си размениха бърз поглед. Розали, спря да потропва.

— Какво? — прошепна Бела.

— По-ефективно ще бъде, ако не заобикаляме правилата, Бела — каза Карлайл.

— Ако зародишът изобщо е жаден за кръв — поясни Едуард, — няма да е жаден за животинска.

— За теб няма да има значение, Бела. Не мисли за това — насърчи я Розали.

Бела ококори очи.

— Кой? — промълви, а погледът ѝ трепна към мен.

— Не съм дошъл в ролята на донор, Белс — изръмжах. — Освен това, онова нещо иска човешка кръв, а не съм сигурен, че моята ще свърши работа...

— Имаме банки с кръв — уведоми я Розали, като ме прекъсна сякаш изобщо не ме беше чула. — Бяхме я приготвили за теб, за всеки случай. Не се тревожи за нищо. Всичко ще е наред. Имам добро предчувствие, Бела. Сигурна съм, че ще подейства добре на бебето.

Бела прокара ръка по корема си.

— Е — прошепна тя дрезгаво, едва чуто. — Аз самата умирам от глад, така че, предполагам, и той също — опита се отново да се пошегува. — Да действаме тогава. Първата ми крачка към вампирството.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДОБРЕ, ЧЕ ИМАМ ЗДРАВ СТОМАХ

Карлайл и Розали мигновено се стрелнаха към горния етаж. Чух ги да се чудят дали да ѝ я затоплят. Отвратително. Какви ли други атрибути от филмите на ужасите държаха тук? Хладилник с кръв очевидно. Какво друго? Стая за изтезания? Таван, пълен с ковчези?

Едуард остана да държи ръката на Бела. Лицето му отново бе угаснало. Явно нямаше сили да подхранва дори онази бледа искрица надежда, която го бе озарила. Взираше се в очите ѝ и тя в неговите, но някак не беше лигаво. Сякаш разговаряха с поглед. Донякъде напомняха на Сам и Емили.

Не, не беше лигаво, но това само правеше по-трудно да ги гледам.

Сега разбирах какво ѝ е било на Лия да трябва постоянно да вижда подобно нещо. Да го чува в мислите на Сам. Естествено, всички ѝ съчувствахме, все пак не бяхме чудовища — или поне не в този смисъл. Но май я виняхме, че реагира така. Че се заяжда с всички и ни кара да се чувстваме гадно като нея.

Повече нямаше да я обвинявам. Как да се сдържа човек да не излъчва подобна болка? Как да не *опита* да разтовари поне част от бремето, като тикне по малко на другите?

И ако това означаваше, че ще ми се наложи да водя глутница, няма можех да я виня, че ми отнема свободата? Та нали и аз бих постъпил така. Ако имаше някакъв начин да избягам от тази болка, моментално щях да се възползвам.

Розали се стрелна обратно само след секунда, прелетя през стаята като хладен бриз и раздвижи и без това изгарящата смрад. Спря в кухнята, откъдето чух искърцването на някакъв шкаф.

— Не *прозрачна*, Розали — прошепна Едуард. Изглеждаше подразнен.

У Бела сякаш се пробуди някакво любопитство, но Едуард ѝ поклати глава.

Розали прехвърча отново през стаята и пак изчезна.

— И това е твоя идея? — прошепна Бела, гласът ѝ дрезгав от усилието да говори достатъчно високо, за да я чуя. Явно бе забравила за отличния ми слух. Но на мен ми беше приятно, че през повечето време сякаш забравя, че не съм съвсем човек. Приблжих се към нея, за да не се налага да се напруга.

— Не обвинявай мен. Твоят вампир се хвана за някои от неприятните ми мисли.

Тя се усмихна слабо.

— Не очаквах да те видя пак.

— Аха, и аз — казах.

Малко ми беше странно да стърча насред стаята, но вампирите бяха избутали всички мебели, за да освободят място за болничната установка. Вероятно не им правеше впечатление — когато си от камък, не ти пука дали седиш, или стоиш прав. На мен също не би ми пукало, но бях направо смазан.

— Едуард ми каза какво се е наложило да направиш. Съжалявам.

— Няма нищо. Беше въпрос на време да избухна при някоя заповед на Сам — излъгах.

— А и Сет — прошепна тя.

— Той всъщност помага с най-голямо удоволствие.

— Толкова съжалявам, че създавам неприятности.

Изсмях се, или по-скоро, изляях.

Тя въздъхна тихо.

— Не казвам нищо ново, нали?

— Не, не съвсем.

— Не е нужно да стоиш и да гледаш — каза тя само с устни.

Можех да си тръгна. Кое то вероятно не бе лоша идея. Но ако съдех по вида ѝ, нищо чудно да изпусна последните ѝ петнайсет минути.

— Нямам къде другаде да ходя — казах и се постарях да прикрия какво чувствам. — Вълчата работа нещо не ме влече толкова откакто и Лия се включи.

— Лия ли? — ахна тя.

— Не си ли ѝ казал? — обърнах се към Едуард.

Той сви рамене, без да откъсва очи от лицето ѝ. Явно новината не го бе развълнувала чак толкова, не беше счел за нужно да я споделя на фона на далеч по-важните неща, които се случваха.

Бела обаче не го прие така равнодушно. Май не се зарадва особено.

— Защо? — прошепна.

Не ми се искаше да навлизам в целия сериал.

— За да наглежда Сет.

— Но тя ни мрази — прошепна тя.

Ни. Супер. Но си личеше, че се е уплашила.

— Няма да притеснява никого — освен мен. — Нали е член на глутницата ми — направих гримаса. — Ще прави каквото й кажа — уф.

Бела не изглеждаше особено убедена.

— Страх те е *от Лия*, а си най-добра приятелка с русата психопатка?

От горния етаж се чу ниско съскане. Идеално, значи ме беше чула.

Бела ми се намръщи.

— Недей. Роуз... ме разбира.

— Да бе — изсумтях. — Разбира, че ще умреш, и не й пука, стига да получи малкото мутантче.

— Престани да се държиш като идиот, Джейкъб — прошепна тя.

Толкова изтощена изглеждаше, че не можех да й се разсъдя. Вместо това се помъчих да се усмихна.

— Да не би да смяташ, че е възможно?

В продължение на секунда се бореше с усмивката, но накрая се предаде. Тебеширените й устни леко трепнаха в угълчетата.

В този миг се появи Карлайл и въпросната психопатка. Карлайл държеше пластмасова чаша в ръка — от онези с капаче и извита сламка. Чак сега схванах какво е означавало „*не прозрачна*“. Едуард не искаше Бела да се замисля излишно за предстоящото. Изобщо не се виждаше какво има в чашата. Само че аз надушвах.

Карлайл се поколеба, полупротегнал ръка с чашата. Бела я изгледа, отново уплашена.

— Можем да опитаме по друг начин — каза тихо Карлайл.

— Не — прошепна тя. — Не, първо ще опитам така. Нямаме време...

В първия момент си помислих, че най-после проявява здрав разум и се е притеснила за себе си, но после ръката й немощно се сви

върху корема ѝ.

Протегна ръка и взе чашата от него. Чашата леко потрепери, чух как течността се разплисква. Бела се опита да се надигне на лакът, но едва успя да изправи глава. По гръбнака ми плъзна горещ полъх, когато видях колко е изнемоощяла за по-малко от ден.

Златокоска подпъхна ръка под раменете ѝ и подхвана главата ѝ като на новородено. Очевидно бе на вълна бебета.

— Благодаря — прошепна Бела. Очите ѝ пробягаха към нас. Все още не беше изгубила напълно контакт с реалността. Обзалагам се, че ако не беше толкова изтощена, щеше да се изчерви.

— Не им обръщай внимание — прошепна Розали.

Почувствах се неловко. Трябваше да си тръгна още когато Бела ми беше предложила. Не ми беше тук мястото, не бях част от това. Зачудих се дали да не избягам, но после реших, че на Бела ще ѝ стане още по-гадно, още по-трудно да го направи. Щеше да се сети, че не искам да остана, защото ме е гнус. Което беше почти вярно.

Но макар да отказвах да поема отговорност за тази, идея, не исках да я проваляя.

Бела вдигна чашата към лицето си и подуши края на сламката. Трепна и направи гримаса.

— Бела, миличка, ще намерим по-лесен начин — каза, Едуард и протегна ръка да вземе чашата.

— Запуши си носа — предложи Розали. Изглежда злобно ръката на Едуард, сякаш бе готова да я ухапе. Направо ми се прииска да го направи. Бях готов да се обзаложа, че Едуард няма да приеме *това* толкова кротко, а нямах нищо против да видя как Златокоска ще изгуби някои крайник.

— Не, не. Просто... — Бела си пое дълбоко дъх. — Мирише ми хубаво — призна тихичко.

Преглътнах с мъка, борейки се да не издам отвращението си.

— Това е добре — нетърпеливо се обади Розали. — Значи сме на прав път. Опитай!

Като ѝ гледах изражението, направо се изненадах, че не се впусна в тържествуващ танц.

Бела тикна сламката между устните си, стисна очи и сбърчи нос. Ръката ѝ потрепери и кръвта отново се разплиска. Тя смукна малко, после тихо изстена, без да отваря очи.

Двамата с Едуард пристъпихме напред едновременно. Той докосна лицето ѝ. Аз стиснах юмруци зад гърба си.

— Бела, любима!

— Нищо ми няма — прошепна тя. Отвори очи и ги втренчи в него. Изражението ѝ беше... извинително. Умолително. Уплашено. — И на вкус е хубаво.

В стомаха ми бликна жлъч и заплаши да прелее. Стиснах зъби.

— Това е добре — повтори Златокоска, все така възбудена. — Добър знак.

Едуард само притисна длан до бузата ѝ и сви пръсти около крехката кост.

Бела въздъхна и отново прилепи устни в сламката. Този път всмукна повече. И колкото и да бе изнемощяла, в действието се долови сила. Сякаш се намесваше някакъв инстинкт.

— Как е стомахът ти? Гади ли ти се? — попита Карлайл.

Бела поклати глава.

— Не, не ми се гади — прошепна тя. — За първи път се случва, а?

Розали цялата светна.

— Чудесно.

— Малко е рано за подобен възторг, Роуз — измърмори Карлайл.

Бела преглътна нова глътка кръв. После стрелна Едуард с поглед.

— Това разваля ли резултата? — прошепна. — Или броенето започва чак *след* като стана вампир?

— Никой не води резултат, Бела. Във всеки случай за тази кръв никой не е умирал — той се усмихна безрадостно. — Досието ти е напълно чисто.

Нищо не разбрах.

— Ще ти обясня после — каза Едуард съвсем тихо.

— Какво? — прошепна Бела.

— Говоря си сам — излъга той гладко.

Ако Едуард успееше, ако Бела оживееше, нямаше да може да си позволява такива неща, когато сетивата ѝ се изостреха като неговите. Щеше да се наложи да поработи върху искреността.

Устните му трепнаха, борейки се срещу усмивката.

Бела изпи още няколко глътки, зареяла поглед към прозореца. Вероятно се опитваше да си внуши, че ни няма. По-скоро, че мен ме

няма. Никой друг от присъстващите не би се отвратил от случващото се. Напротив, сигурно едва се сдържаха да не изтръгнат чашката от ръката ѝ.

Едуард ми хвърли възмутен поглед.

Божичко, как го издържаха? Колко жалко, че не чуваше мислите и на Бела. Толкова щеше да я вбеси, че доста бързо щеше да ѝ дойде до гуша.

Едуард се засмя. Очите на Бела мигновено се стрелнаха към него и на устните ѝ заигра бледа усмивка при вида на неговата. Вероятно от доста време не беше зървала нещо подобно.

— На какво се смееш? — промълви.

— На Джейкъб — отвърна той.

Тя ме погледна и ми се усмихна уморено.

— Джейк е страшен шегаджия — съгласи се тя.

Супер, сега пък се превърнах в дворцовия шут.

— *Тг-дам* — смотолевих и изимитирах удряне по барабан.

Тя отново се усмихна, после пак отпи от чашата. Трепнах, когато сламката шумно засмука въздух.

— Успях — каза доволно. Гласът ѝ беше по-ясен — все още дрезгав, но за първи път днес не шепнеше. — Ако не повърна, Карлайл, ще извадиш ли иглите?

— При първа възможност — обеща той. — Честно казано, от тях няма особена полза.

Розали погали челото ѝ и двете си размениха обнадежден поглед.

А и нямаше съмнение — чашата човешка кръв бе предизвикала незабавна промяна. Цветът ѝ се връщаше, върху восъчните ѝ бузи заигра розовееца сянка. И като че ли вече не се нуждаеше чак толкова от ръката на Розали. Дишаше по-леко и можех да се закълна, че сърцето ѝ биеше по-силно, по-равномерно.

Всичко някак се ускори.

Онази сянка на надежда в очите на Едуард се настани трайно.

— Искаш ли още? — Розали не се отказваше.

Раменете на Бела унило се отпуснаха.

Едуард хвърли гневен поглед на Розали, после се обърна към Бела.

— Не е нужно да е веднага.

— Да, знам. Но... *искам* да пия — призна тя печално.

Розали прокара тънките си остри пръсти през провисналите ѝ коси.

— Не се смущавай, Бела. Тялото ти има своите нужди. Всички сме наясно с това — уж искаше да я утеши, но после добави грубо: — А който не е наясно, значи няма място тук.

Което, естествено, беше насочено към мен, но реших да не ѝ обръщам внимание. Радвах се, че Бела се чувства по-добре. Какво толкова, че средството ме отвращаваше? Нали не се бях издал.

Карлайл взе чашата от Бела.

— Връщам се веднага.

Бела ме загледа, докато той се отдалечаваше.

— Джейк, изглеждаш ужасно — изграчи.

— Намерило се кой да го каже.

— Не, сериозно, кога за последен път си спал?

Замислих се за миг.

— Хм, не помня точно.

— О, Джейк! Сега и теб ще разболея. Не се дръж като глупак.

Стиснах зъби. Значи тя можеше да се самоубива заради някакво чудовище, а аз не можех да пропусна няколко ноци сън, за да гледам как го прави, така ли?

— Опитай се да поспиш, моля те — продължи тя. — Горе има няколко легла, можеш да легнеш, в което искаш.

Изражението на Розали съвсем ясно ми подсказа, че на едно от тях не можех да лягам. Интересно за какво ѝ беше легло на Неспящата красавица? Толкова ли държеше на сценичния си реквизит?

— Благодаря, Белс, но предпочитам да спя в гората. По-далечко от вонята, нали разбираш.

Тя направи гримаса.

— Ясно.

Карлайл се върна и Бела разсеяно протегна ръка към чашата, сякаш замислена за нещо друго. И със същото разсеяно изражение започна да смуче от сламката.

Определено изглеждаше по-добре. Надигна тяло, като внимаваше за тръбичките, и се изправи до седнало положение. Розали се въртеше над нея, протегнала ръце да я подпре, ако клюмне. Но Бела не се нуждаеше от помощ. Редуваше глътките кръв с дълбоки глътки въздух и бързо-бързо се справи с втората чаша.

— Как се чувстваш сега? — попита я Карлайл.

— Не ми се гади. По-скоро май съм гладна... само че не съм сигурна дали съм гладна или *жадна*, разбираш ли?

— Карлайл, погледни я само — прошепна Розали с такова самодоволство, че ѝ липсваше само перушина от канарчето по устните. — Явно точно от това се нуждае тялото ѝ. Трябва да пийне още.

— Все пак е човек, Розали. И храна ще ѝ трябва. Да ѝ дадем малко време да видим как ще ѝ се отрази, а след това можем да опитаме с малко храна. Яде ли ти се нещо определено, Бела?

— Яйца — отвърна тя веднага, после размени поглед и усмивка с Едуард. Неговата усмивка бе твърде кратка, но в лицето му имаше много повече живот отпреди.

Примигнах отново и за малко да забравя да си отворя очите.

— Джейкъб — прошепна Едуард. — Наистина трябва да поспиш. Както каза Бела, всички удобства в къщата са на твое разположение, макар че вероятно вън ще се чувстваш по-удобно. Не се тревожи за нищо, обещавам, че ще те открия, ако има нужда.

— Разбира се, разбира се — смънках. Сега, когато Бела явно щеше да изкара още няколко часа, бих могъл да се измъкна. Да се свия под някое дърво... Достатъчно далече, та вонята да не стига до мен. Кръвопиецът щеше да ме събуди, ако нещо се объркаше. Дължеше ми го.

— Така е — съгласи се той.

Кимнах, после сложих ръка върху пръстите на Бела. Бяха леденостудени.

— Да се оправяш — казах.

— Благодаря, Джейкъб — тя обърна ръката си с дланта нагоре и стисна моята. Усетих как венчалната ѝ халка халтавее върху тъничкия ѝ пръст.

— Я донесете някакво одеяло — промърморих, докато се обръщах към вратата.

Но преди да стигна до нея, неподвижният сутрешен въздух се раздра от вълчи вой. От два вълка. И нямаше съмнение, че е нещо важно. Този път не беше грешка.

— По дяволите — изляях и се хвърлих през вратата. Метнах се от верандата и оставих огънят да ме разкъса още във въздуха. Късите ми панталони се раздраха с пронизителен пукот. *Мамка му*. Това ми

бяха единствените дрехи. Не че имаше значение. Приземих се на лапи и хукнах на запад.

Какво става?, изкрещях наум.

Идват, отвърна Сет. Поне трима.

Разделили ли са се?

Тичам към Сет със скоростта на светлината, увери ме Лия. Усещах как въздухът пуфти през дробовете ѝ, докато се напрягаше с невероятна скорост. Гората свистеше покрай нея. Засега втора точка на нападение няма.

Сет, в никакъв случай не ги предизвиквай. Чакай ме.

Нещо забавиха крачка. Уф, толкова е гадно, че не мога да ги чувам. Май...

Какво?

Май спряха.

Да изчакат останалите?

Шшт! Усещате ли?

Поех впечатленията му. Почти недоловимото, беззвучно трептене във въздуха.

Някой се трансформира?

Така изглежда, съгласи се Сет.

Лия влетя в малкото открито пространство, където чакаше Сет. Заби нокти в калта и извъртя задница като състезателна кола.

Пазя ти гърба, братче.

Идват, обади се нервно Сет. Бавно. Не тичат.

Почти съм стигнал, казах. Опитах се да полетя като Лия. Чувствах се ужасно, че не бях до двамата, при положение че опасността бе по-близо до тях, отколкото до мен. Не беше редно. Трябваше да съм там, между тях и онова, което се задаваше.

Виж ти, някой е започнал да развива бащински чувства, обади се кисело Лия.

Я се съсредоточи в по-важните неща, Лия. Четирима са, реши Сет. Хлапето имаше добър слух. Три вълка и един човек.

Точно в този момент стигнах полянката и незабавно застанах начело. Сет въздъхна облекчено, после изправи стойка, вече заел мястото си край дясното ми рамо. Лия застана отляво без излишен ентузиазъм.

Значи сега рангът ми е по-нисък от този на Сет, измърмори под нос.

Първите са с предимство, чух самодоволната мисъл на Сет. Освен това, досега не си била трета след Алфа. Значи все си е повишение.

Да съм под малкото си братче изобщо не е повишение.

Шит!, възмутих се. Не ме интересува кой къде ще застава. Млъквайте и се пригответе.

Появиха се само след секунди и наистина не тичаха, както бе предположил Сет. Джаред отпред, в човешка форма, вдигнал ръце. Зад него, на четири крака — Пол, Куил и Колин. В стойките им не се долавяше агресивност. Изостанаха малко след Джаред, с настръхнали уши, нащрек, но спокойни.

Странно, че Сам бе пратил Колин, а не Ембри. Аз не бих постъпил така, ако пращах дипломатическа делегация във враждебна територия. Не бих пратил хлапе. Щях да изпратя опитен боец.

Да не е клопка?, помисли си Лия.

Да не би Сам, Ембри и Брейди да правеха друга маневра? Малко вероятно.

Искаш ли да проверя? Мога да обходя границата и да се върна само след две минути.

Дали да не предупредя Кълън?, зачуди се Сет.

Ами ако целта му е именно да ни раздели?, попитах. Вампирите знаят, че нещо става. Готови са.

Сам не би постъпил толкова глупаво..., прошепна Лия, а мозъкът ѝ направо се размъти от страх. Вече си представяше как Сам напада вампирите само с още двамина.

Няма да го направи, уверих я, макар и на мен малко да ми прилоша от образа в главата ѝ.

През цялото това време Джаред и тримата вълци се взираха в нас и чакаха. Направо беше зловещо да не чуваме какво си говорят. Израженията им бяха празни, неразгадаеми.

Джаред прочисти гърло, после ми кимна.

— Бяло знаме, Джейк. Дошли сме да говорим.

Мислиш ли, че са искрени?, попита Сет.

Звучи ми разумно, обаче...

Аха, съгласи се Лия. Обаче.

Напрежението не намаля.

Джаред се смръщи.

— Би било по-лесно да говорим, ако можех и аз да те чувам.

Изгледах го, докато не сведе поглед. Нямах намерение да се трансформирам, докато не се ориентирам в ситуацията. Докато не разбере какво става. Защо Колин? Точно това най-много ме тревожеше.

— Е, добре. Тогава само аз ще говоря — каза Джаред. — Джейк, искаме да се върнеш.

Куил тихо изскимтя зад него. В подкрепа на думите му.

— Разкъса семейството ни. Не трябва да е така.

Не че не бях съгласен, но не това бе важното. Между мен и Сам все още имаше известни разногласия.

— Знаем, че имаш особено... мнение относно ситуацията със семейство Кълън. И сме наясно с проблема. Но реакцията ти е пресилена.

Сет изръмжа.

Пресилена ли? А нима не е пресилено да нападнеш съюзници без предупреждение?

Сет, да си чувал какво е „самообладание“? Я се успокой.

Извинявай.

Очите на Джаред пробягаха към Сет, после пак към мен.

— Сам е готов да действа по-бавно, Джейккъб. Успокоил се е, говори и със Старейшините. Решиха, че на този етап незабавните действия няма да са в интерес на никого.

Тоест, вече не могат да разчитат на елемента на изненадата, помисли си Лия.

Странно как общото съзнание се бе разкъсало на две.

Глутницата вече беше глутницата на Сам, „те“. Нещо извън нас, нещо чуждо. А най-странното бе да чувам Лия да разсъждава по този начин — като безспорен елемент от „нас“.

— Били и Сю са съгласни с теб, Джейккъб, че можем да изчакаме Бела... да се раздели с проблема. На никой няма да му е приятно да я убие.

Макар току-що да бях направил забележка на Сет, че не се владее, аз самият не се сдържах и тихо изръмжах. Значи убийството нямаше да им е приятно, така ли?

Джаред отново вдигна ръце.

— Спокойно, Джейк. Знаеш какво искам да кажа. Основното е, че ще изчакаме и ще преразгледаме ситуацията. Ще решим по-късно дали онова... нещо ще създава проблеми.

Ха, помисли си Лия. Що за глупости. Не му ли вярваш?

Знам какво си мислят, Джейк. Какво си мисли Сам. Разчитат, че Бела и без това ще умре. И предполагат, че тогава ще си толкова бесен...

Че сам ще поведе нападението. Ушите ми се свиха назад. Думите на Лия звучаха доста правдоподобно. И доста вероятно. Когато... Ако онова нещо убиеше Бела, щях лесно да забравя какво чувствам към вампирите в момента. Вероятно пак щяха да се превърнат във врагове в очите ми, кръвосмучещи пиявици.

Аз ще ти напомня, прошепна Сет.

Знам, че ще ми напомниш, хлапе. Въпросът е дали ще те послушам.

— Джейк? — обади се отново Джаред.

Въздъгнах.

Лия, я направи една обиколка, за всеки случай. Ще се наложи да говоря с него и искам да съм сигурен, че няма да се случи нещо, докато съм в човешка форма.

Остави ме на мира, Джейкъб. Спокойно можеш да си се трансформираш пред мен. Въпреки всичките ми старания и друг път съм те виждала гол. Не ми въздейства особено, така че не се тревожи толкова.

Не се опитвам да запазя невинността на очите ти, опитвам се да защита гърба ни. Хайде, измитай се.

Тя изсумтя, после се хвърли в гората. Чувах как ноктите ѝ се връзват в пръстта, как лапите ѝ тласкат тялото все по-бързо и по-бързо.

Голотата бе неудобна, но неизбежна част от живота в глутницата. Преди да се появи Лия, не се и замисляхме. Но след това вече стана неловко. В началото Лия премина през обичайните проблеми с контролирането на гнева — отне ѝ стандартното време да спре да експлодира през дрехите си всеки път, когато се ядоса. Всички я бяхме зървали. И не че не си струваше да я види човек, напротив, но *изобщо* не си струваше да те хване да мислиш за това по-късно.

Джаред и останалите се взираха с напрегнати изражения към мястото, където бе изчезнала сред храсталака.

— Къде отива? — попита Джаред.

Не му обърнах внимание, затворих очи и се съсредоточих. Усетих как въздухът сякаш трепери около мен, вибрира около тялото ми на къси вълни. Вдигнах се на задни крака и прецених момента толкова точно, че бях напълно изправен, когато тялото ми с трептене си възвърна човешката форма.

— О — възкликна Джаред. — Здравсти, Джейк.

— Здравсти, Джаред.

— Благодаря, че ще говориш с мен.

— Аха.

— Искаме да се върнеш, човече.

Куил отново изскимтя.

— Не съм сигурен, че е толкова лесно, Джаред.

— Върни се у дома — повтори той и се приведе напред умолително. — Ще успеем да се разберем. Не ти е тук мястото. Пусни и Сет и Лия да се приберат.

Разсмях се.

— Да бе! Все едно не ги гоня от самото начало.

Зад мен Сет изсумтя.

Джаред се замисли, а очите му отново станаха предпазливи.

— Е, какво тогава?

Цяла минута мислих, докато той мълчеше.

— Знам ли? Но не съм сигурен, че нещата могат да се върнат към нормалното, Джаред. Не знам как точно става, май не мога да включавам и да изключвам тази работа с Алфата както ми хрумне. Май ще се окаже нещо трайно.

— Въпреки това мястото ти е при нас.

Вдигнах вежди.

— Не може да има двама Алфа, Джаред. Не помниш ли, че снощи нещата бяха на косъм? Инстинктът за съревнование е твърде силен.

— И какво, цял живот ли ще висите тук при паразитите? — попита той остро. — Тук нямаш дом. Вече си останал без дрехи — изтъкна той очевидното. — През цялото време вълци ли ще бъдете? Знаеш, че Лия мрази да се храни като вълк.

— Лия може да прави каквото си поиска, като огладнее. Тук е по собствен избор. Аз не нареждам на никого.

Джаред въздъхна.

— Сам съжалява, че постъпи така.

Кимнах.

— Вече не се сърдя.

— Обаче?

— Обаче няма да се върна, поне не сега. И ние ще изчакаме да видим как ще се развият нещата. И ще пазим семейство Кълън, докато считаме, че е необходимо. Освен това, каквото и да си мислите, не става въпрос само за Бела. Защиатаваме онези, които трябва да бъдат защитавани. А това се отнася и за Кълън — или поне за голяма част от тях.

Сет изляя тихо в съгласие. Джаред се намръщи.

— В такъв случай май няма какво повече да кажа.

— Засега не. Ще видим какво ще стане.

Джаред се обърна към Сет и се съсредоточи върху него.

— Сю ме помоли да ти кажа, по-скоро да те *помоля* да се върнеш у дома. Разбихте й сърцето, Сет. Съвсем сама е. Не знам как ви хрумна на двамата с Лия да направите такова нещо. Да я изоставите така, след като баща ви едва е изстинал.

Сет изскимтя.

— Я по-кратко, Джаред — предупредих.

— Просто му казвам как стоят нещата.

Изсумтях.

— Да, да! — Сю бе по-корава от който и да било. По-корава от баща ми, по-корава от мен самия. Достатъчно корава, за да играе със съчувствието на децата си и ги накара да се приберат у дома. Но не беше честно да манипулира Сет. — От колко часа е наясно със ситуацията? Повечето от тях със сигурност е прекарала с Били и Стария Куил и Сам, нали? Да, убеден съм, че направо загива от самота. Естествено, напълно си свободен да си вървиш, ако искаш, Сет. Знаеш го.

Сет подсмръкна.

После, секунда по-късно, наостри ухо на запад. Лия явно приближаваше. Господи, колко беше бърза. Още два удара на сърцето ми и Лия рязко спря в хрусталака на няколко метра от нас. Приблужи се в тръст и застана пред Сет. Носът ѝ бе вирнат във въздуха и съвсем умишлено не поглеждаше към мен.

Коего оцених.

— Лия? — обади се Джаред.

Тя срещна погледа му, а муцуната ѝ леко оголи зъбите.

Джаред не се изненада особено от враждебността ѝ.

— Лия, чудесно знаеш, че не искаш да си тук.

Изръмжа му. Хвърлих ѝ предупредителен поглед, но тя изобщо не забеляза. Сет изскимтя и я побутна с рамо.

— Извинявай — каза Джаред. — Май не бива да изказвам такива смели предположения. Но пък нямаш нищо общо с кръвопийците.

Лия много бавно погледна първо брат си, после мен.

— Искаш да наглеждаш Сет, това ми е ясно — каза Джаред. Очите му пробягаха към лицето ми, после се върнаха към нея. Вероятно се чудеше какво означава вторият ѝ поглед, както и аз. — Но Джейк няма да позволи да му се случи нещо, а и той самият не дава вид да го е страх — Джаред направи физиономия. — Както и да е, моля те, Лия. Искаме да се върнеш. Сам иска да се върнеш.

Опашката на Лия потръпна.

— Сам ми каза да ти се помоля. Каза ми буквално да падна на колене, ако се наложи. Искане да се върнеш у дома, Лили, където ти е мястото.

Видях я как трепна, когато Джаред използва някогашното умалително име, с което Сам я наричаше. А после, когато добави последните четири думи, козината ѝ щръкна и тя издаде дълго свирепо ръмжене през зъби. Въобще не се налагаше да чета мислите ѝ, за да съм наясно, че го ругае. Нито пък той. Почти долавяхме кои точно думички използва.

Изчаках я да приключи.

— Ще се разгранича от мнението ти и ще кажа, че мястото на Лия е там, където иска да бъде.

Лия изръмжа, но тъй като гледаше злобно към Джаред, реших, че е в знак на съгласие.

— Виж, Джаред, все още сме семейство, нали? Ще преживеем тази вражда, но докато не го направим, може би ще е по-добре да се придържате към вашата територия. Просто за да няма недоразумения. Никой не иска кавги в семейството, нали така? Сам също, нали?

— Естествено, че не — тросна се Джаред. — Ще си стоим на нашата земя. Но коя точно е *твоята* земя, Джейкъб? Вампирската ли?

— Не, Джаред. За момента съм бездомен. Но не се тревожи, това няма да трае вечно — наложи се да си поема въздух. — Не остава... много време. След това Кълън вероятно ще си тръгнат, а Сет и Лия ще си се приберат у дома.

Лия и Сет изскимтяха в хор, а носовете им едновременно се обърнаха към мен.

— Ами ти, Джейк?

— Май ще се върна в гората. Не мога да се върна в Ла Пуш. При двама Алфа напрежението ще е огромно. А и без това се бях запътил натам. Преди да настъпи тази бъркотия.

— А ако искаме да говорим с вас? — попита той.

— Ще ни повикате с вой, но без да минавате границата, става ли? Ние ще дойдем при вас. И не е нужно Сам да праща толкова много хора. Не сме тръгнали да се бием.

Джаред се намръщи, но кимна. Май не му беше приятно да поставям условия на Сам.

— Ще се видим, Джейк. А може би не — той ми помахна обезкуражено.

— Чакай, Джаред. Ембри добре ли е?

По лицето му пробяга изненада.

— Ембри ли? Ами да, добре си е. Защо?

— Просто се чудех защо Сам изпраща Колин.

Наблюдавах реакцията му, все още изпълнен с подозрението, че има нещо скрито. В очите му блесна нещо, но май не това, което очаквах.

— Това вече не ти влиза в работата, Джейк.

— Май не. Просто ми стана любопитно.

С ъгълчето на окото си долових някакво потрепване, но не реагирах, защото не исках да издам Куил. А той определено имаше какво да каже по темата.

— Ще уведомя Сам за... инструкциите ти. Довиждане, Джейкъб. Въздъгнах.

— Да. Чао, Джаред. Хей, кажи на баща ми, че съм добре, става ли? И че съжалявам, и че го обичам.

— Ще му предам.

— Благодаря.

— Хайде, момчета — каза той. Извърна се с намерението да се трансформира някъде в гората заради Лия. Пол и Колин го последваха по петите, но Куил се спря. Изскимтя тихо и аз направих крачка към него.

— Аха, и ти ми липсваш, братче.

Куил притича към мен, свел мрачно глава. Потупах го по рамото.

— Всичко ще се оправя.

Той отново изскимтя.

— Кажи на Ембри, че ми липсва да тичате до мен.

Той кимна, после притисна нос до челото ми. Лия изсумтя. Куил вдигна поглед, но не към нея. Погледна зад рамо натам, където бяха изчезнали останалите.

— Хайде, прибирай се у дома — казах му.

Изскимтя отново, после хукна след тях. Обзалагам се, че Джаред не чакаше особено търпеливо. Още щом изчезна, всмуках топлината от сърцевината на тялото си и я оставих да премине през крайниците. За миг ме заля горещина, после отново се озовах на четири крака.

Реших, че ще се целувате, изкикоти се Лия.

Не ѝ обърнах внимание.

Добре ли го казах?, попитах ги. Малко се тревожех, че говоря от тяхно име, а не чувах какво точно си мислят. Не бих искал да се ръководя от догадки. Като Джаред. *Нали не съм казал нещо, което не искате да казвам? Или пък да съм премълчал нещо, което е трябвало да кажа?*

Идеално се справи, Джейк!, окуражи ме Сет.

Но можеше да цапнеш Джаред, помисли си Лия. *Нямаше да имам нищо против.*

Май е ясно защо не са пуснали Ембри да дойде, чух Сет.

Не го разбрах.

Не са го пуснали ли?

Джейк, не го ли видя Куил? Направо се разкъсва, нали? Готов съм да заложа десет на едно, че Ембри е още по-разстроен. А той си няма Клеър. Куил не може просто да си вземе шапката и да си тръгне от Ла Пуш. А Ембри току-виж го направил. Явно Сам не иска да рискува да го убедим да смени кораба. Хич не би искал глутницата ни да стане още по-голяма.

Сериозно? Така ли мислиш? Съмнявам се, че Ембри има нещо против да разпарчетоса някой вампир.

Но е най-добрият ти приятел, Джейк. Двамата с Куил биха предпочели да застанат зад теб, а не да им се наложи да се бият с теб.

Е, тогава се радвам, че Сам не го е пуснал. Тази глутница и без това е твърде голяма. Въздъгнах. Така. Значи засега всичко е наред. Сет, имаш ли нещо против да наглеждаш нещата известно време? И двамата с Лия трябва да дремнем малко. Обясненията им ми се сториха разумни, но кой знае? Може целта да е била да ни заблудят.

Подобна параноя не ми беше присъща, но си спомнях колко целеустремен бе Сам. С каква сила се съсредоточаваше върху унищожението на съзряната опасност. Дали щеше да се възползва от факта, че вече може да ни лъже?

А, разбира се!, Сет гореше от нетърпение да направи всичко по силите си. Искаш ли да отида да обясня на Кълън? Вероятно са на тръни.

Аз ще го свърша. И без това искам да проверя какво става.

И двамата доловиха бъркотията от образи в изтощеното ми съзнание.

Сет изскимтя от изненада.

Отвратително.

Лия заклати глава напред-назад, сякаш се опитваше да изтръска образа.

Това определено е най-гнусното нещо, което съм чувала в живота си. Ужасно. Ако имах нещо в стомаха си, определено щях да го изкарам още сега.

Все пак, нали са вампири, обади се Сет след минутка, като компенсация за бурната реакция на Лия. Така де, звучи логично. А щом помага на Бела, значи няма лошо, нали така?

И двамата с Лия го зяпнахме.

Какво?

Мама много го е изпускала като бебе, уведоми ме Лия.

Явно все върху главата.

А и си гризеше пръчките на креватчето.

Оловна боя, а?

Така изглежда, чух мислите й.

Сет изсумтя.

Много смешно. Защо не млъкнете и не отидете да спите?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЕЩАТА ОЧЕВИДНО ВЪРВЯТ НА ЗЛЕ, ЩОМ СЕ ЧУВСТВАШ ГУЗЕН, ЧЕ СИ СЕ ДЪРЖАЛ ГРУБО С ВАМПИРИ

Когато стигнах къщата, отпред не ме чакаше никой. Дали още бяха под тревога?

Всичко е наред, помислих уморено.

Очите ми бързо доловиха беглата промяна във вече познатата сцена. На най-долното стъпало лежеше купчинка светла тъкан. Приблжих се със скокове да я разгледам. Затаил дъх, понеже миризмата на вампирите трайно се просмукваше в материите, побутнах купчинката с нос.

Някой ми беше оставил дрехи. Хм. Явно Едуард бе усетил колко се подразних, когато се изстрелях през вратата. Е. Доста... мило. И странно.

Предпазливо дръпнах дрехите със зъби — уф — и ги замъкнах сред дърветата. За всеки случай, да не би русата психопатка да е решила да се пошегува и да се озова с момичешки дрехи. Обзалагам се, че щеше да се зарадва на физиономията ми, ако се окажех голголеничък с плажна рокля в ръка.

Под прикритието на дърветата, пуснах вонящата купчинка и се трансформирах обратно. Изтръсках дрехите и ги ударих няколко пъти в едно дърво, за да прогоня част от миризмата. Определено бяха мъжки, бежови панталони и бяла риза. Не изглеждаха достатъчно дълги, но май щяха да ме поберат на широчина. Вероятно бяха на Емет. Навих ръкавите на ризата, но с панталоните нямаше какво да направя. Е, това беше положението.

Трябва да призная, че се почувствах по-добре с малко дрехи на гърба, макар да воняха и да ми бяха малки на размер. Неприятно бе да не мога да отскоча до вкъщи и да грабна някой стар анцуг, когато ми потрябва. Нали бях без дом, нямаше къде да се *прибера*. Нямах си и притежания, което в момента не ме тормозеше особено, но вероятно доста скоро щеше да започне да ме дразни.

Изтощен, бавно изкачих стъпалата на верандата в скъпите си дрехи втора употреба, но когато стигнах вратата, спрях нерешително. Да почукам ли? Глупаво, защото и без това знаеха, че идвам. Интересно защо никой не даваше знак, че е наясно с пристигането ми — не ми казваха нито *влизай*, нито *измитай се*. Е, както и да е. Свих рамене и сам си отворих.

Отново промяна. През последните двацет минути стаята бе възстановила нормалния си вид. Почти. Големият телевизор с плосък екран бе включен с намален звук. Течеше някакъв глупав филм, но май никой не го гледаше. Карлайл и Есме стояха край задните прозорци, които отново бяха отворени към реката. Алис, Джаспър и Емет не се виждаха, но ги чувах да си шепнат нещо на горния етаж. Бела лежеше на дивана, както и вчера, но този път от тялото ѝ се подаваше един-единствен маркуч, а зад облегалката на дивана стърчеше система. Беше омотана като пашкул в няколко дебели одеяла, така че поне за това ме бяха послушали. Розали седеше по турски на земята до главата ѝ. Едуард бе седнал в другия край на дивана, а увитите крака на Бела лежах в скута му. Когато влязох, вдигна поглед и ми си усмихна, съвсем бегло, сякаш му беше станало приятно от нещо.

Бела не ме чу. Вдигна глава едва когато той ме погледна и на свой ред се усмихна. При това истински, цялото ѝ лице светна. Направо не помнех кога за последен път бе грейвала така при вида ми.

Какво ѝ *ставаше*? Та нали беше *омъжена*, за бога! При това щастливо, нямаше съмнение, че е влюбена във вампира отвъд всякакви граници на здравия разум. А отгоре на всичко беше невъзможно бременна.

Тогава защо, по дяволите, ми се радваше така? Все едно влизането ми в стаята бе най-важното събитие в деня ѝ.

Да можеше да не ѝ пука за мен... Да се дразни, че постоянно се навъртам. Щеше да ми е толкова по-лесно да стоя настрана.

Едуард май беше напълно съгласен с мислите ми. Напоследък толкова често се случваше да мислим еднакво, че чак страх ме хващаше. В момента се мръщеше, докато изучаваше светналото ѝ от радост лице.

— Искаха само да поговорим — изломотих, а езикът ми направо се плетеше от умора. — Не се канят да нападат.

— Да — отвърна Едуард. — Успях да чуя по-голямата част.

Почти се разсъних. Та срещата бе на близо пет километра оттук.

— Как така?

— Вече те чувам по-ясно. Въпрос на концентрация и на това доколко ми е познат гласът. А и когато си в човешка форма, долавям мислите ти малко по-ясно. Така че успях да чуя почти всичко.

— О! — стана ми неприятно, но понеже не виждах причина да се дразня, реших да не обръщам внимание. — Добре тогава. И без това мразя да повтарям.

— Бих ти казала да отидеш да поспиш — обади се Бела, — но съм сигурна, че и без това ще припаднеш след около шест секунди, така че май няма смисъл да се обаждам.

Невероятно колко по-добре звучеше, колко по-жизнена изглеждаше. Надуших прясна кръв и видях, че чашата отново е в ръцете ѝ. Колко ли кръв бе нужна, за да я поддържа? Дали в някакъв момент нямаше да започнат да се отбиват при съседите?

Тръгнах към вратата и започнах да отброявам секундите вместо нея.

— Едно... две...

— Да не си тръгнал на риба, псе? — измърмори Розали, загледана в крачолите ми.

— Знаеш ли как най-лесно можеш да удавиш блондинка, Розали? — попитах, без да спирам и без да извърщам глава. — Просто залепяш огледало на дъното на басейн.

Докато затварях вратата, чух Едуард да се подсмивва. Настроението му като че ли се оправяше пропорционално на състоянието на Бела.

— Този съм го чувала — подвикна Розали след мен.

Заслизах по стълбите с едничката цел да се завлека достатъчно навътре сред дърветата, та въздухът да не вони. Смятах да хвърля дрехите на удобно разстояние от къщата, вместо да ги връзвам за крака си, хем да са ми подръка за следващия път, хем да не ми прогарят носа непрекъснато. Докато неумело се борех с копчетата на новата си риза, ми хрумна, че при върколаците този начин на закопчаване никога няма да дойде на мода.

Чух гласовете, докато влачех крака през моравата.

— Къде отиваш? — питаше Бела.

— Забравих да му кажа нещо.

— Остави го да спи, после ще му кажеш.

Да, *моля* те, остави Джейкъб да спи.

— Връщам се след минутка.

Обърнах се бавно. Едуард вече беше на вратата. Приближи ме с извинително изражение.

— Боже, *сега* пък какво?

— Съжалявам — каза той, после се поколеба, сякаш не знаеше как да изрази мисълта си.

Какво си намислил, четецо на мисли?

— Преди малко, докато говореше с пратениците на Сам — започна той шепнешком, — предавах разговора ви дума по дума на Карлайл и Есме и останалите. И те се разтревожиха...

— Виж, нямаме намерение да напускаме поста. Не е нужно да вярвате на Сам като нас. Въпреки всичко ще си държим очите отворени.

— Не, не, Джейкъб. Не става дума за това. Напълно се доверяваме на преценката ви. Есме се притеснява, че ситуацията създава неудобства за новата глутница. Помоли ме да говоря насаме с теб.

Въобще не очаквах подобно нещо.

— Неудобства ли?

— Най-вече, че сте *бездомни*. Много се разстрои, че сте така... лишени от подслон.

Изсумтях. Вампирка с майчински инстинкти — що за ексцентричност?

— Не сме някои лигльовци. Кажй й да не се тревожи.

— Все пак би искала да направи каквото може. Останах с впечатлението, че Лия предпочита да не се храни във вълчата си форма?

— Е, и? — троснах се.

— Ами, тук все пак държим човешка храна, Джейкъб. От една страна, за да поддържаме прикритието, от друга, естествено, заради Бела. Лия може да си взима каквото й хареса. Както и всички вие.

— Ще предам.

— Лия ни ненавижда.

— И какво?

— Опитай се да го предадеш така, че все пак да помисли по въпроса, ако нямаш нищо против.

— Ще видя какво мога да направя.

— Искях да поговорим и за дрехите.

Погледнах тези, с които бях облечен.

— А, да. Благодаря — вероятно нямаше да е възпитано да споменавам как вонят.

Той се усмихна леко.

— Ами, в това отношение с лекота можем да задоволим всякакви нужди. Алис рядко ни позволява да облечем една и съща дреха два пъти. Имаме цели купчини чисто нови дрехи, които и без това ще заминат за благотворителност, а ми се струва, че Лия е горе-долу същият размер като Есме...

— Не съм сигурен, че ще се чувства добре в нещо захвърлено от кръвопиец. Няма моя практичен характер.

— Уверен съм, че можеш да представиш предложението ни във възможно най-добрата светлина. Както и предложението за всякакви предмети, които може да ви потрябват, или транспорт, или каквото и да било друго. А също и банята, щом предпочитате да спите навън. Моля ви, не се считайте лишени от удобствата на дом.

Последните думи каза съвсем меко — не от желанието да не ни чуят, а с някаква искрена емоция. Зяпнах го за миг, после замигах сънено.

— Доста, въ, мило от твоя страна. Кажи на Есме, че оценяваме, ъм, жеста. Но периметърът пресича реката на няколко места, така че можем да поддържаме относителна хигиена, благодаря.

— Все пак предай предложението ни и на останалите.

— Разбира се, разбира се.

— Благодаря ти.

Извърнах се и отново тръгнах, но замръзнах на място при звука на ниския, болезнен стон от вътрешността на къщата. Докато се обърна, Едуард вече беше изчезнал.

Сега пък какво?

Тръгнах след него, а краката ми се влачеха като на зомби. Вероятно ползвах и същия брой мозъчни клетки. Но няхах избор. Нещо не беше наред. Трябваше да проверя. И нямаше да има как да помогна. И щях да се почувствам още по-ужасно.

Изглеждаше неизбежно.

Пак си отворих сам. Бела стенеше, свита на две около издутината в средата на своето тяло. Розали я придържаше, а Едуард, Карлайл и Есме се въртяха стреснато около нея. Някакво движение привлече погледа ми. Алис стоеше на върха на стълбите и се взираше надолу, притиснала ръце в слепоочията си. Чудна работа, сякаш нещо я спираше да слезе.

— Само секунда, Карлайл — пъшкаше Бела.

— Бела — тревожно я увещаваше лекарят. — Чух нещо да изпуква. Трябва да те прегледам.

— Почти съм сигурна — пъшкане, — че беше ребро. Ох! Аха! Ето тук — тя посочи лявата си страна, без да я докосва.

Онова нещо трошеше *костите* ѝ.

— Трябва да ти направя снимка. Може да се е отчупило парченце кост. Не искаме да пробие някой орган.

Бела си пое дълбоко въздух.

— Добре.

Розали внимателно я повдигна. Едуард май се наклони да протестира, но Розали оголи зъби и му изръмжа.

— Вече съм я хванала.

Бела беше укрепнала, но онова нещо също. Нямах как да умориш от глад единия, без да умориш от глад и другия, явно и с лечението беше същото. Нямах начин да спечелим.

Златокоска пъргаво пренесе Бела по стълбите, а Карлайл и Едуард хукнаха след нея. Никой не забеляза, че стоя втрещен на прага.

Значи си имаха кръвна банка и рентгенов апарат? Явно докторът си носеше работа вкъщи.

Нямах сили да тръгна след тях, нямах сили въобще да помръдна. Облегнах се на стената, после се плъзнах на пода. Вратата бе останала отворена, така че протегнах нос навън, благодарен за чистия ветреца, който подухваше. Опрях глава в касата и се заслушах.

Чувах звука на рентгена на горния етаж. Или поне предположих, че е някакъв апарат. После лекички стъпки, които се спускаха по стъпалата. Не погледнах да видя кой точно вампир приближава.

— Искаш ли възглавница? — попита ме Алис.

— Не — измънках. Какво беше това натрапчиво гостоприемство? Направо тръпки ме побиваха.

— Едва ли ти е особено удобно — изтъкна тя.

— Не е.

— Тогава защо не се преместиш?

— Нямам сили. Защо не си горе при останалите? — попитах на свой ред.

— Главоболие — отвърна тя.

Извъртях глава да я погледна.

Толкова беше дребничка. Колкото едната ми ръка. А сега изглеждаше още по-мъничка, някак свита. Личицето ѝ изглеждаше измъчено.

— Вампирите боли ли ги глава?

— Нормалните не.

Изсумтях. Нормални вампири.

— Как така вече не те виждам около Бела? — попитах и въпросът ми прозвуча като обвинение. Не ми беше хрумвало досега, понеже главата ми беше пълна с всякакви други глупости, но наистина беше странно, че Алис все я нямаше, поне откакто бях пристигнал. Може би ако Алис стоеше край Бела, Розали щеше да се махне. — Мислех, че двете сте ей така — усухах два пръста един около друг.

— Както казах — тя се сви на една плочка на метър от мен, уви тънките си ръце около тънките си колене, — главоболие.

— Бела ти докарва главоболие?

— Да.

Намръщих се. Определено нямах сили за гатанки. Отпуснах глава обратно към чистия въздух и притворих очи.

— Не точно Бела — поправи се тя. — А... плодът.

А, ето още някой, който разсъждаваше като мен. Беше очевидно. Изрече думата с такава неохота, точно като Едуард.

— Не мога да го видя — уведоми ме тя, а може би говореше на себе си. Вероятно мислеше, че вече спя. — Не виждам нищо за него. Точно както при теб.

Трепнах, после изскърцах със зъби. Не исках да ме сравняват с онова нещо.

— Бела ми пречи. Цялата се е увила около него, чак е станала... мъглява. Като некачествен образ по телевизията, все едно се опитваш да се фокусираш върху размазаните фигури, които подскачат по екрана. Главата ми изтръпва, като я гледам. А и без това не виждам на

повече от няколко минути напред. Плодът... така се е сраснал с бъдещето й. Когато за първи път реши... когато разбра, че го иска, изчезна от зрението ми. Уплаши ме до смърт.

За миг замълча, после добави.

— Трябва да призная, че присъствието ти ми действа успокоително, въпреки миризмата на мокро куче. Пред очите ми няма нищо, сякаш съм ги затворила. Притъпява главоболието.

— Радвам се, че съм от полза, госпожо — смотолевих.

— Чудя се какво общо има с теб онова нещо... защо си приличате в това отношение.

В сърцевината на костите ми внезапно лумна пламък. Стиснах юмруци, за да пропъдя треперенето.

— Нямам нищо общо с онзи паразит — изсъсках през зъби.

— Е, *нещо* все пак има.

Не отговорих. Пламъкът вече изтляваше. Бях твърде изтощен, за да се ядосам докрай.

— Нямах нищо против да поседя тук при теб, нали? — попита ме тя.

— Май не. И без това смърди.

— Благодаря — отвърна. — Като че ли е най-добрата мярка срещу главоболието, нали не мога да пия аспирин.

— А дали не можеш да намалиш звука? Опитвам се да спя.

Тя млъкна веднага, даже не отговори. Заспах мигновено.

Сънувах, че съм ужасно жаден. А пред мен стои голяма чаша с вода, толкова студена, че стъклото се е изпотило. Грабнах чашата и започнах да гълтам, но веднага осъзнах, че не е вода, а чиста белина. Задавих се, започнах да плюя, една струя бликна през ноздрите ми. Изгаряше ме. Носът ми пламтеше...

Болката ме разсъни достатъчно, за да се сетя къде съм заспал. Вонята бе непоносима, хем носът ми дори не беше в къщата. Уф. А беше и шумно. Някой се смееше твърде високо. Познат смях, който не се връзваше с миризмата. Беше й напълно чужд.

Изпъшках и отворих очи. Небето бе мътно сиво. Беше ден, но нямах представа по кое време. Може би приближаваше залез-слънце, беше доста тъмно.

— Крайно време беше — измърмори Златокоска някъде наблизо.
— Дъскорезницата взе да ми писва.

Извъртях се и с мъка се изправих до седнало положение. И разбрах откъде идваше вонята. Някой бе натикал голяма пухена възглавница под лицето ми. Вероятно с идеята да прояви любезност. Освен ако не е била Розали.

Когато измъкнах нос от смърдящата перушина, долових и други миризми. На бекон и на канела, смесили се с вонята на вампири.

Премигнах и огледах стаята.

Нещата не се бяха променили особено, само че Бела седеше в средата на дивана, а системата беше изчезнала. Златокоска седеше на пода в краката ѝ, облегнала глава в коленете ѝ. Все още ме побиваха тръпки, като гледах как небрежно я докосват, макар, предвид положението, едва ли разсъждавах особено интелигентно. Едуард седеше от едната ѝ страна, хванал ръката ѝ. Алис също беше на пода като Розали. Лицето ѝ бе изгубило измъченото си изражение. Веднага разбрах защо — беше си намерила друго болкоуспокоително.

— Хей, Джейк се свести! — изграчи Сет.

Седеше от другата страна на Бела, небрежно праметнал ръка през раменете ѝ, а в скута му лежеше препълнена чиния с храна.

Какво, по дяволите?

— Дойде да те търси — започна Едуард, докато се изправях на крака. — И Есме го убеди да остане за закуска.

Сет видя изражението ми и побърза да обясни.

— Да, Джейк, само проверявах дали си добре, понеже така и не се трансформира обратно. И Лия се притесни. Казах ѝ, че най-вероятно си заспал в човешка форма, но нали я знаеш. Както и да е, оказа се, че тук има бая храна. Дявол да го вземе — той се обърна към Едуард, — как само *готвиш*, човече.

— Благодаря — измърмори Едуард.

Вдишах бавно, опитвайки се да разхлабя челюст. Не можех да сваля очи от ръката на Сет.

— На Бела ѝ стана студено — каза тихо Едуард.

Аха. Не че ми влизаше в работата. Нали не принадлежеше на мен.

Сет чу думите на Едуард, погледна ме в лицето и внезапно му дотрябваха и двете ръце, за да се храни. Смъкна ръка от раменете на

Бела и залапа. Приблжих се на няколко крачки от дивана, все още замаян.

— Лия ли е на пост? — попитах. Гласът ми беше дрезгав от съня.

— Аха — отвърна Сет, без да спира да дъвче. Беше облечен с нови дрехи. Стояха му по-добре, отколкото моите. — Неин ред е. Не се тревожи. Ще се обади, ако има нещо. Сменихме се около полунощ. Тичах цели дванайсет часа — гордееше се и му пролича в тона.

— Полунощ ли? Я чакай, колко е сега?

— Някъде към зазоряване — той хвърли поглед към прозореца, за да провери.

По дяволите. Бях проспал остатъка от деня и цялата нощ, направо се бях издънил.

— По дяволите! Съжалявам, Сет. Честно. Трябваше да дойдеш да ме сриташ.

— Стига, човече, имаше нужда от хубав сън. Откога не си почивал? От нощта преди последния наряд при Сам? Четирийсет часа? Петдесет? Не си машина, Джейк. А и нищо не си пропуснал.

Нищо ли? Хвърлих поглед към Бела. Лицето ѝ изглеждаше така, както го помнех от по-рано. Бледо, но с розов оттенък. Устните ѝ отново бяха розови. Дори косата ѝ изглеждаше по-здрава, по-лъскава. Тя видя, че я оглеждам, и ми се ухили.

— Как ти е реброто? — попитах.

— Чудесно е бинтовано. Изобщо не го усещам.

Изгледах я възмутено. Чух как Едуард стисва зъби и ми стана ясно, че небрежният ѝ тон го дразни точно толкова, колкото и мен.

— Какво има за закуска? — попитах леко саркастично. — Нулева отрицателна или АБ положителна?

Тя ми се изплези. Съвсем като някогашната Бела.

— Омлети — каза, но очите ѝ се стрелнаха надолу и видях чашката с кръв, пъхната между бедрото ѝ и това на Едуард.

— Иди си сипи закуска, Джейк — каза Сет. — В кухнята има достатъчно. Сигурно си умрял от глад.

Огледах храната в скута му. Заприлича ми на половин омлет със сирене и последната четвъртинка от канелена кифла с размера на баскетболна топка. Стомахът ми изкъркори, но не му обърнах внимание.

— А Лия какво ще закусва? — попитах го критично.

— Хей, занесох ѝ храна преди още залък да сложа — взмути се той. — Каза, че по-скоро би яла някое блъснато от кола животно, но се обзалагам, че ще поддаде. Тия канелени кифлички... — май не му стигнаха думите.

— Тогава ще отида на лов с нея.

Обърнах се да вървя и го чух да въздиша.

— Може ли минутка, Джейкъб?

Гласът бе на Карлайл, така че се обърнах, а изражението ми бе малко по-учтиво, отколкото ако ме викаше друг.

— Да?

Той тръгна към мен, а Есме плавно излезе от стаята. Карлайл спря на няколко крачки от мен, малко по-далече от нормалното разстояние между двама разговарящи. Бях му благодарен, че ми оставя малко въздух.

— Като заговори за лов — започна той със сериозен тон, — това май ще се окаже проблем за семейството ми. Разбирам, че предишното ни споразумение в момента не действа, така че исках да се посъветвам с теб. Мислиш ли, че Сам ще ни дебне извън периметъра, който сте създали? Не бихме искали да рискуваме да нараним някой от семейството ти, нито пък да загубим член на нашето. Ако беше на наше място, как би постъпил?

Наклоних се назад, малко изненадан, че ми задава такъв въпрос. Откъде да знам какво е да си на мястото на вампир? Но пък познавах Сам.

— Рисковано си е — казах, без да обръщам внимание на другите очи, които се впиха в мен, говорех само на него. — Сам доста се е успокоил, но съм сигурен, че в неговите очи споразумението е невалидно. Докато смята, че племето или друг човек е в опасност, няма да си губи времето да задава въпроси, ако ме разбираш. Но въпреки всичко, основният му приоритет ще е Ла Пуш. Наистина не са достатъчно на брой, че да охраняват добре хората и същевременно да гонят сборище ловуващи, особено когато е достатъчно голямо. Обзалагам се, че е свил периметъра около селото.

Карлайл кимна замислено.

— Така че, май бих ви посъветвал да излизате заедно. И най-добре да е през деня, защото през нощта ще дебнат. Нали такава е традицията. Вие сте бързи, идете до планината и ловувайте на по-

сериозно разстояние, за да няма вероятност да изпрати някой толкова далече от дома.

— И да оставим Бела незащитена?

Изсумтях.

— Че ние да не сме пилци?

Карлайл се разсмя, после лицето му отново стана сериозно.

— Джейкъб, не можеш да се биеш срещу братята си.

Присвих очи.

— Не казвам, че няма да е трудно, но ако действително идват да я убият, ще успея да ги спра.

Карлайл поклати тревожно глава.

— Не, не исках да кажа, че няма да... можеш. А че не е редно. Не искам да ми тежи на съвестта.

— Няма да тежи на твоята, докторе. Ще тежи на моята. А моята може да го понесе.

— Не, Джейкъб. Ще се погрижим действията ни да не предизвикат подобно развитие — той се намръщи замислено. — Ще излизаме по трима — реши след секунда. — Това вероятно е най-доброто решение.

— Не знам, докторе. Не ми се струва разумно да се цепите наполовина.

— Разполагаме с някои допълнителни умения, които ще изравнят резултата. Ако Едуард е един от тримата, ще може да ни осигури безопасност в радиус от няколко километра.

И двамата погледнахме към Едуард. Изражението му бързо накара Карлайл да размисли.

— Сигурен съм, че има и други начини — каза той. Очевидно в момента не съществуваше физическа нужда, която да е в състояние да откъсне Едуард от Бела. — Алис, предполагам, можеш да видиш кои маршрути няма да са удачни?

— Онези, които изчезват — кимна тя. — Фасулско.

Едуард, настръхнал при първоначалния план на Карлайл, се отпусна. Бела се взираше нещастно в Алис с онази гънка между очите, която се появяваше, когато бе под напрежение.

— Добре тогава — казах. — Значи е решено. Ще тръгвам, Сет. Ще те чакам на стъмване, така че гледай да дремнеш междувременно, нали?

— Дадено, Джейк. Ще се трансформирам веднага щом свърша тук. Освен ако... — той се поколеба и погледна към Бела. — Имаш ли нужда от мен?

— Има си одеяла — троснах му се.

— Добре съм, Сет, благодаря — побърза да отговори Бела.

Точно в този миг Есме влетя обратно с голяма покрита чиния в ръце. Спря нерешително току зад лакътя на Карлайл, а тъмnozлатистите ѝ очи се втренчиха в мен. Протегна чинията и пристъпи крачка напред срамежливо.

— Джейкъб — каза тихо. Гласът ѝ не беше толкова пронизителен, колкото на останалите. — Знам, че не те... привлича идеята да се храниш тук, където ти мирише така неприятно. Но ще се чувствам много по-добре, ако вземеш малко храна на тръгване. Знам, че не можеш да се прибереш у дома, и то заради нас. Моля те, успокой донякъде чувството ми на вина. Вземи нещо за хапване — тя протегна храната към мен, с нежно и умолително изражение. Не знам как се получи, понеже нямаше вид на повече от двацет и пет, а и беше бледа като кост, но нещо в изражението ѝ внезапно ми напомни на мама. Божичко!

— Ъм, разбира се, разбира се — измънках. — Защо не? Може Лия още да е гладна.

Пресегнах се и поех храната с една ръка, но я задържах на разстояние от носа си. Реших да я хвърля под някое дърво. Не исках да се чувства неловко.

После се сетих за Едуард.

Да не си посмял да ѝ кажеш нещо! Остави я да си мисли, че съм я изял.

Не го погледнах да видя дали е съгласен. Да имаше късмет да не е. Кръвопиецът ми беше задължен.

— Благодаря ти, Джейкъб — каза Есме усмихнато. Как беше възможно каменно лице да има *трапчинки*, за Бога?

— Ъъ... аз благодаря — казах. Усещах страните си пламнали, по-горещи от обикновено.

Ето това беше проблемът да висиш при вампирите — накрая започваш да свикваш с тях. Объркват ти светогледа. И започваш да ги възприемаш като приятели.

— После ще се върнеш ли, Джейкъб? — обади се Бела, когато тръгнах да се измъквам.

— Ъм, не знам.

Тя стисна устни, сякаш се опитваше да прикрие усмивка.

— Моля те? Може да ми стане студено.

Вдишах дълбоко през носа си, което, както твърде късно се сетих, не беше особено разумно. Премигнах недоволно.

— Може.

— Джейкъб? — повика ме Есме. Заотстъпвах към вратата, докато ми говореше. Тя направи няколко крачки след мен. — Оставила съм една кошница с дрехи на верандата. За Лия. Току-що изпрани са, постарях се почти да не ги докосвам — тя се намръщи. — Имаш ли нещо против да ѝ ги отнесеш?

— Готово — измърморих, след това хукнах през вратата, преди някой друг да ме накара да изпитам угризения заради грубостта си.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ТИК-ТАК, ТИК-ТАК, ТИК-ТАК

Хей, Джейк, нали каза, че ти трябва по мръкване? Защо не накара Лия да ме събуди, преди да заспи?

Защото не ми трябваш. Не съм уморен.

Вече беше стъпил на северната дъга от периметъра.

Има ли нещо? Тц. Съвсем нищо.

На разузнаване ли си ходил?

Беше стигнал мястото, където бях кривнал за кратко от установения маршрут. Тръгна по новата диря.

Аха, направих няколко крачки. Нали разбираш, исках да съм сигурен. Ако Кълън ще ходят на лов...

Хубаво си се сетил.

Сет се върна с подскоци към основната окръжност.

С него ми беше далеч по-лесно да тичам, отколкото с Лия. Макар да се стараше, при това искрено, в мислите ѝ вечно се долавяше някаква острота. Не искаше да е тук. Не искаше да усеща как омеквам спрямо вампирите. Не искаше да се замисля за уютната дружба между тях и Сет, дружба, която ставаше все по-крепка.

Странна работа, мислех, че основният ѝ проблем ще съм аз самият. Когато бяхме в глутницата на Сам, здраво си лазехме по нервите. Но сега нямаше никаква враждебност към мен, само към вампирите и към Бела. Интересно защо. Може би от чиста благодарност, че не я изгоних. Може би защото сега разбирах неприязънта ѝ. Но независимо от причината, дежурствата с нея не бяха толкова неприятни, колкото очаквах.

Естествено, не се беше успокоила *напълно*. Храната и дрехите, които Есме ѝ бе изпратила, в момента се носеха по реката. Дори след като бях изял своя дял — не само защото се оказа, че далече от вампирската воня ухае неустойимо, а и за да дам пример за саможертвена търпимост — тя не беше склонила. Малкият лос, който беше свалила по обяд, не бе задоволил *напълно* глада ѝ. Но пък бе влошил настроението ѝ. Мразеше да яде сурово месо.

Дали да не обходим и на изток?, предложи Сет. Да навлезем по-надълбоко, да проверим дали не дебнат.

Точно си мислех същото, съгласих се. Но по-добре да го направим, когато всички сме будни. Не искам да напускаме поста. Обаче трябва да го направим, преди вампирите да тръгнат на лов. Значи скоро.

Добре.

Което ме накара да се замисля.

Ако семейство Кълън успееха да се измъкнат от непосредствената зона, най-добре беше просто да продължат. Вероятно трябваше да хукнат още когато бяхме дошли да ги предупредим. Със сигурност можеха да си позволят друго жилище. А и нали имаха приятели на север? Да взимат Бела и да бягат. Това ми се струваше съвсем очевиден отговор за проблемите им.

Може би трябваше да им го предложа, но ме беше страх, че ще вземат да ме послушат. А не исках Бела да изчезне и въобще да не разбере дали е оживяла, или не.

Не, това е глупаво. Трябва да им кажа да си вървят. Нямах смисъл да остават, а за мен щеше да е по-добре — не по-лесно, но по-здравословно, — ако Бела си тръгне.

Лесно ми беше да си го мисля сега, когато Бела не беше пред очите ми, така доволна да ме види, така вкопчена в живота, който ѝ се изплъзваше...

О, аз вече питах Едуард, помисли си Сет.

Какво?

Питах го защо още не са заминали на север при Таня или някъде другаде. Някъде далече, за да не може Сам да ги погне.

Наложих се да си напомня, че тъкмо бях решил да им дам съвсем същия съвет. Че това е най-разумното. Така че не беше редно да се ядосвам на Сет, че го е свършил вместо мен. Изобщо не трябваше да се ядосвам.

И какво ти каза той? Чакат удобен случай?

Не. Няма да тръгват.

А това не биваше така да ме радва.

Защо? Та това е глупаво.

Не е, каза Сет с отбранителен тон. Нужно е време, за да се изгради такава медицинска база, с каквато разполага Карлайл тук.

Тук има всичко необходимо, за да се грижи за Бела, а и има откъде да си набави още. Това е една от причините да искат да отидат на лов. Карлайл смята, че скоро ще им трябва още кръв заради Бела. Почти е пресушила нулевата кръв, която пазеха заради нея. А Карлайл не иска да остава без запаси. Мисли да купи още. Знаеше ли, че можеш да си купиш кръв? Ако си лекар де.

Все още не бях готов да разсъждавам логично.

Пак ми се струва глупаво. Могат да вземат повечето неща със себе си, нали? И да откраднат каквото им трябва по пътя. На кой му пука за закона, когато е безсмъртен?

Едуард не иска да рискува да я местят.

Сега е по-добре отпреди.

Значително, съгласи се Сет. В главата си сравняваше спомените ми за омотаната в маркучи Бела със собствените си впечатления отпреди малко. Като тръгвал, му се усмихнала и помахала. Ама не може да се движи, нали се сецаш. Онова нещо дяволски я ритна.

Преглътнах жлъчта в гърлото си.

Аха, знам.

Счупи ѝ още едно ребро, уведоми ме той мрачно. Оплетох крачка и залитнах, преди да възстановя ритъм.

Карлайл пак я бинтова. Поредното пукване, така каза. А пък Розали каза нещо от сорта, че се случвало и нормалните човешки бебета да пукнат ребро на майката. Едуард май трудно се удържа да не ѝ откъсне главата.

Жалко, че не го е направил.

Сет се впусна в пълен отчет, нали си знаеше, че изпитвам болезнена необходимост да науча всичко, макар да не го бях молил да разказва. Бела целия ден вдигаше температура. Не много висока температура, потеше се, после я втрисаше. Карлайл не знае какво да мисли, все пак е възможно просто да е настинала. Имунната ѝ система едва ли е във върхова форма в момента.

Аха, сигурен съм, че е чисто съвпадение.

Но пък е в добро настроение. Бъбреше си с Чарли и се смееше, и изобщо...

Чарли! Какво?! Как така е говорила с Чарли?!

Този път Сет забави крачка, изненадан от гнева ми.

Ами той май звъни всеки ден, за да я чуе. Понякога и майка ѝ се обажда. А Бела вече звучи много по-добре и го уверяваше, че оздравява.

Оздравява? Какви, за бога, ги вършат?! Дават на Чарли празни надежди, та когато Бела умре, да го преживее още по-тежко, така ли? Мислех, че се опитват да го подготвят! Един вид да очаква! Защо ѝ е да му го причинява?

Може пък да не умре, помисли си тихичко Сет.

Поех си дълбоко въздух, току-виж се успокоя.

Сет Дори и да оцелее, няма да е човек. Тя си го знае, знаят го и останалите. Ако не умре, ще ѝ се наложи да е много убедителна в ролята на труп, малкият. Или пък да изчезне. Мислех, че се опитват да спестят малко болка на Чарли. Защо...?

Май идеята е на Бела. Не че някой е казал нещо, но лицето на Едуард изразяваше горе-долу това, което си мислиш в момента.

Пак се оказвах на една и съща вълна с кръвопиеца.

Известно време тичахме мълчаливо. Тръгнах в нова посока, да проуча какво се случва на юг.

Не се отдалечавай много.

Защо?

Бела заръча да те помоля да наминеш.

Стиснах зъби.

И Алис те вика. Каза, че ѝ писнало да висе на тавана като прилеп вампир в камбанария. Той се изкикоти. Допреди малко се редувахме с Едуард. Опитвахме се да ѝ регулираме температурата. Ту студено, ту горещо, както се налагаше. Но ако не ти се ходи, мога аз да се върна

Не, ще се оправя, троснах се.

Добре. Сет не каза нищо друго. Съсредоточи се с всички сили върху пустата гора.

Продължих по южния маршрут в търсене на някаква промяна. Но когато стигнах до първите признаци за човешко присъствие, се върнах обратно. Бях далече от града, но не исках пак да плъзнат слухове за вълци. От толкова време се стараехме да сме невидими.

На връщане пресякох периметъра и тръгнах към къщата. Знаех, че е глупаво, но просто не можех да се въздържа. Явно бях мазохист.

Нищо ти няма на теб, Джейк. Просто ситуацията не е от най-обикновените.

Млъквай, Сет, моля те.

Млъквам.

Този път не се поколебах пред вратата. Влязох направо, като в собствената си къща. Реших, че така ще подразня Розали, но старанието ми се оказа напразно. Не се виждаха нито Розали, нито Бела. Огледах стаята с подивели очи, да не би да не съм ги видял, а сърцето ми болезнено натисна ребрата.

— Добре е — прошепна Едуард. — Или по-точно, няма промяна.

Седеше на дивана, скрил лице в шепи, и изобщо не вдигна глава, докато ми говореше. Есме седеше до него, увила ръка около раменете му.

— Здравей, Джейкъб — каза тя. — Толкова се радвам, че се върна.

— И аз — чух дълбоката въздишка на Алис. Тя се спусна по стълбите с подскоци и ми направи физиономия. Все едно бях закъснял за уговорена среща.

— Ъм, здрасти — казах. Непривично ми беше да се старая да съм учтив. — Къде е Бела?

— В тоалетната — уведоми ме Алис. — Нали е предимно на течна диета. Пък и, както чувам, при бременните било така.

— О!

Останах да стърча неловко наред стаята и се залюлях на пети.

— А, прекрасно — измърмори Розали. Вдигнах рязко глава и я видях да се показва от някакъв коридор почти скрит зад стълбите. Държеше Бела нежно на ръце, а на лицето ѝ беше изписана подигравателна усмивка в моя чест. — Усетих аз, че замириса на нещо неприятно.

А лицето на Бела, точно както преди, светна като на детенце пред коледна елха. Сякаш ѝ бях донесъл най-разкошния подарък.

Толкова беше несправедливо.

— Джейкъб — прошепна тя. — Дошъл си.

— Здравсти, Белс.

Есме и Едуард се надигнаха. Гледах как Розали внимателно я полага на дивана. И как въпреки това, Бела побелява и затаява дъх, сякаш твърдо решена да не издаде и звук, независимо колко я боли.

Едуард прокара ръка по челото ѝ, после по шията ѝ. Уж за да ѝ отметне косата, но на мен ми заприлича на лекарски преглед.

— Студено ли ти е? — прошепна той.

— Добре съм.

— Бела, нали чу какво ти каза Карлайл — обади се Розали. — Недей да смекчаваш *нищо*. Така никак не ни помагаш да се грижим и за двама ви.

— Добре, малко ми е студено. Едуард, би ли ми подал онова одеяло?

Изгледах я ядосано.

— Не е ли точно в това смисъла да съм тук?

— Но ти току-що влизаш — отвърна тя. — И се обзалагам, че цял ден си тичал. Поседни за малко. Вероятно ще се стопля за нула време.

Не ѝ обърнах внимание и се настаних на пода до дивана още докато ми нареждаше какво да правя. Но някак изведнъж загубих увереност как точно... Изглеждаше ми толкова крехка, че ме беше страх да я помръдна, дори колкото да я прегърна. Така че само се наклоних леко към нея, прилепих ръка по дължината на нейната и хванах дланта ѝ. После долепих пръсти в бузата ѝ. Не можех да преценя дали е по-студена от обикновено.

— Благодаря ти, Джейк — каза тя и усетих как потреперва.

— Аха — отвърнах.

Едуард приседна на страничната облегалка откъм краката ѝ и очите му се впиха в лицето ѝ.

Едва ли можех да се надявам, че при толкова уши със свръхразвит слух, никой няма да чуе как ми къркори стомахът.

— Розали, защо не донесеш на Джейкб нещо от кухнята? — обади се Алис. Не се виждаше никаква, седнала кротичко зад облегалката на дивана.

Розали зяпна невярващо по посока на гласа ѝ.

— Благодаря ти, Алис, но май не бих ял нещо, в което Златокоска се е изплюла. Сигурен съм, че организъмът ми няма да понесе отровата.

— Розали никога не би изложила Есме с подобна проява на негостоприемство.

— *Естествено* че не бих — отвърна Русокоска със захаросано гласче, което моментално събуди подозренията ми. После стана и

плавно напусна стаята.

Едуард въздъхна.

— Ще ми кажеш, ако пусне отрова, нали? — попитах го.

— Ще ти кажа — обеща той.

И по някаква причина му повярвах.

От кухнята се чу трополене, и, колкото и да е странно, звукът на протестиращ метал, сякаш някой издевателстваше над него. Едуард отново въздъхна, но и се усмихна леко. Розали се върна, преди да имам време да се замисля. С доволна, подигравателна усмивка, тя постави една сребърна купа на пода до мен.

— Да ти е сладко, мелез такъв.

Съдът вероятно е бил голяма купа за смесване, но така го бе разкривила, че му бе придала форма досущ като на кучешка купичка. Не можех да не се впечатля от пъргавината и майсторството ѝ. А и от вниманието към детайлите. Бе издълбала думата *Шаро* отстриани. Прекрасен почерк.

И понеже храната изглеждаше доста добре — пържола, не друго, и огромен печен картоф с всички екстри, ѝ казах:

— Благодаря, Златокоске.

Тя изсумтя.

— Хей, знаеш ли как викат на блондинки с мозък? — попитах, после продължих без пауза. — Златен ретривър.

— И този съм го чувала — каза тя, а усмивката ѝ се стопи.

— Ще продължавам да опитвам — обещах ѝ, после започнах да лапам.

Тя направи отвратена физиономия и извърна поглед. Седна в един от фотьойлите и започна да прехвърля каналите с такава скорост, че нямаше начин действително да търси нещо за гледане.

Храната си беше добра, въпреки вонята във въздуха. Май започвах да свиквам. Уф! Това определено не беше от нещата, които съм си мечтал да постигна...

Когато приключих — макар да ми хрумна да оближа купата, само и само да подразня Розали, — усетих студените пръсти на Бела лекичко да подръпват косата ми. После я пригладиха по врата ми.

— Време ми е за фризьор, а?

— Малко рунтавееш — каза. — Може пък...

— Нека позная, някой от присъстващите е работел във фризьорски салон в Париж?

Тя се подсмихна.

— Нищо чудно.

— Не, благодаря — отвърнах, преди да успее да ми предложи. — Ще издържи още няколко седмици.

Коего ме накара да се замисля колко седмици би могла да издържи *тя* самата. Опитах се да измисля деликатен начин да я попитам.

— Е... ами... коя е, така де, датата? Нали се сецаш, кога чакаме малкото чудовище?

Тя ме перна по тила, горе-долу със силата на политнало във вятъра перце, но не отговори.

— Сериозно питам — казах. — Искам да знам колко още се очаква да стоя тук. — *Колко още може да се очаква ти да си тук*, добавих наум. Извърнах се да я погледна. Очите ѝ бяха замислени, онази бръчица отново се показа между веждите ѝ.

— Не знам точно — измърмори. — Очевидно не следваме деветмесечния модел и понеже не можем да направим ултразвук, Карлайл се опитва да налучка докъде съм стигнала. Обикновено, когато бебето достигне максималния си размер, тази линия трябва да е четирийсет сантиметра — тя прокара пръст по дължината на подутия си корем. — По един сантиметър на седмица. Тази сутрин бях на трийсет и раста с по два сантиметра дневно, понякога и повече...

По два сантиметра дневно, дните направо летяха. Животът ѝ препускаше с бясна скорост. Колко ли дни ѝ оставаха в такъв случай, ако смяташе да брои до четирийсет? Четири? Направо забравих как да преглътна.

— Добре ли си? — попита тя.

Не бях сигурен как ще прозвучи гласът ми, така че само кимнах.

Едуард бе извърнал глава настрани, заслушан в мислите ми, но виждах отражението му в стъклената стена. Отново беше онзи мъж на кладата.

Странно как сега, при наличието на краен срок, ми беше по-трудно да мисля за тръгване, моето или нейното. Добре че Сет бе повдигнал въпроса и вече знаех, че ще останат. Щеше да е направо

нетърпимо да се чудя дали не се канят да заминат и да ми отнемат един или два, или три от тези четири дни. Моите четири дни.

И странно как, макар да знаех, че всичко върви към неумолимия край, властта ѝ над мен ставаше все по-силна. Сякаш имаше нещо общо с растящия ѝ корем — колкото по-едра ставаше, толкова по-могъща бе гравитационната ѝ сила.

За миг се опитах да я погледна отстрани, да се дистанцирам от привличането. Знаех, че не си внушавам, че потребността, която изпитвам към нея, е по-силна отвсякога. Но защо? Защото умираше ли? Или защото знаех, че дори да не умре, ще се превърне в нещо, което нямаше нито да познавам, нито да разбирам?

Тя прокара пръст по бузата ми и кожата отдолу се оказа мокра.

— Всичко ще е наред — изгука нежно. Нищо, че думите бяха лишени от смисъл. Сякаш редеше безсмислена песничка за утеха. Люш-люш, бебе.

— Точно така — измърморих.

Бела се сви в ръката ми и облегна глава на рамото ми.

— Мислех, че няма да се отбиеш. Сет каза, че ще дойдеш, а също и Едуард, но аз не им повярвах.

— Защо? — попитах дрезгаво.

— Защото не ти е добре тук. Но все пак дойде.

— Нали искаше да дойда.

— Знам. Но не си длъжен да идваш, не е честно да го искам. Щях да разбера.

За минута настъпи мълчание. Едуард успя да овладее изражението си. Загледа се в телевизора, докато Розали продължаваше да прехвърля каналите. Вече беше стигнала до шестстотин и някой. Интересно колко време щеше да ѝ отнеме да ги прехвърли обратно до началото.

— Благодаря, че дойде — прошепна Бела.

— Може ли да те попитам нещо? — попитах.

— Естествено.

Едуард не даваше вид да ни слуша, но беше наясно какво се каня да попитам, така че изобщо не ме заблуди.

— *Защо* искаш да стоя тук? Сет също може да те топли, а и вероятно е по-приятен за компания, щастливият малък хлапак. Но щом

пристъпя прага, ти грейваш, все едно съм най-любимият ти човек на света.

— Но ти си един от любимите ми хора.

— Това е ужасно, да знаеш.

— Да — тя въздъхна. — Съжалявам.

— Но защо все пак? Не ми отговори.

Едуард отново извърна глава, уж загледан през прозорците. В отражението лицето му бе напълно безизразно.

— Чувствам някаква... *пълнота*, когато си тук, Джейкъб. Сякаш цялото ми семейство е около мен. Тоест, предполагам, че такава е усещането, досега не съм имала голямо семейство. Приятно е — тя се усмихна за миг. — Но ако теб те няма, не се получава.

— Никога няма да съм част от семейството ти, Бела.

А можех да бъда. И щях да се справя добре в такава роля. Но това бе някакво неясно бъдеще, което бе рухнало още преди да има шанс да се сбъдне.

— Винаги си бил част от семейството ми — възрази тя.

Зъбите ми изскърцаха.

— Що за идиотски отговор?

— А какъв предпочиташ?

— Ами например: „Джейкъб, изпитвам удоволствие от болката ти“.

Усетих как трепна.

— Така повече ли ще ти хареса? — прошепна.

— Поне ще е по-лесно. Ще мога да го проумея. Да го преживея.

Погледнах надолу към лицето ѝ, така близо до моето. Очите ѝ бяха затворени, беше се намръщила.

— Излязохме от релси, Джейк. Загубихме баланс. Писано е да си част от живота ми, усещам го, а и ти го усещаш — тя млъкна за миг, без да отваря очи, сякаш чакаше да го отрече. Но когато не казах нищо, продължи. — Но не по този начин. Нещо объркахме. Тоест аз обърках. Оплесках нещата и всичко излезе от релси...

Гласът ѝ заглъхна и намръщеното ѝ изражение се изглади, докато не остана единствено по една гънка в ъгълчетата на устните ѝ. Чаках да посипе още сол в раните ми, но точно в този момент чух тихо прохъркване в гърлото ѝ.

— Изтощена е — промълви Едуард. — Денят беше дълъг. Труден. Вероятно щеше да заспи и по-рано, но те чакаше.

Не го погледнах.

— Сет каза, че ѝ е счупило още едно ребро.

— Да. Пречи ѝ да диша.

— Чудесно.

— Кажете ми, когато пак стане топла.

— Аха.

Другата ѝ ръка, която не се опираше в моята, още беше настръхнала. Едва бях вдигнал глава да се огледам за одеяло, и Едуард дръпна една завивка от облегалката на дивана и я метна върху нея.

В някои случаи четенето на мисли спестяваше време. Например вероятно нямаше да се наложи да правя сцена, че постъпват непочтено спрямо Чарли. Каква ужасна бъркотия. Едуард просто щеше да чуе колко съм бесен...

— Да — съгласи се той. — Идеята не е никак добра.

— Тогава защо? — защо Бела разправяше на баща си, че оздравява, след като така само щеше да го направи още по-нещастен?

— Не може да понесе да го тревожи.

— Значи е по-добре да...

— Не. *Не* е по-добре. Но не искам да я насилвам да прави нещо, от което ще е нещастна. Каквото и да се случи, за момента така се чувства по-добре. С останалото ще се оправя по-нататък.

Изненадах се. Бела не би отлагала болката на Чарли за по-нататък, не би оставяла друг да се справя с нея. Дори да умираше. Просто не ѝ беше в стила. Ако изобщо я познавах, явно имаше друг план.

— Убедена е, че ще остане жива — каза Едуард.

— Но не и като човек — възразих.

— Не, не като човек. Но се надява въпреки това да може да се вижда с Чарли.

Охо, нещата ставаха все по-прекрасни.

— Да се вижда. С Чарли — най-после го погледнах, зяпнал от изумление. — След това. Да се вижда с Чарли, когато е искрящо бяла и с яркочервени очи. Аз не съм кръвопиец, така че може би не схващам съвсем, но Чарли ми се струва доста странен избор за първо ястие.

Едуард въздъхна.

— Наясно е, че няма да може да се доближи до него поне година. Смята, че ще успее да протака нещата. Да му каже, че трябва да постъпи в специализирана болница на другия край на света. И да поддържа връзка по телефона...

— Луда работа.

— Да.

— Чарли не е глупав. Дори да не го убие, все ще забележи известна разлика.

— Тя, един вид, разчита на това.

Продължих да го зяпам в очакване на обяснение.

— Естествено, няма да старее, така че това ще постави известно ограничение във времето, дори Чарли да приеме обясненията й за промените — той се усмихна вяло. — Помниш ли как си се опитал да й кажеш за трансформацията си? Как си я карал да налучква?

Свободната ми ръка се сви в юмрук.

— Разказвала ли ти е?

— Да. Опитваше се да ми обясни... идеята си. Разбираш ли, няма как да му каже истината, би било твърде опасно за него. Но Чарли е интелигентен човек, практичен. Бела смята, че ще си намери някакво обяснение. И че вероятно ще му хрумне нещо съвсем различно — той изсумтя. — В крайна сметка, не се държим като типични вампири. Ще стигне до някакво грешно предположение за всички ни, както и тя самата в началото, и ние ще се съобразим с него. И Бела вярва, че ще може да го вижда... от време на време.

— Луда работа — повторих.

— Да — съгласи се той отново.

Не беше прав да й позволява да постъпва така, само и само за момента да е щастлива. Нищо хубаво нямаше да излезе от това.

Което ме накара да се замисля, че вероятно не очаква да оживее и да има възможност да изпробва налудничавия си план. И просто я успокоява, за да е щастлива поне още малко.

Примерно още четири дни.

— Ще се справя с последствията — прошепна той и сведе лице, така че вече не виждах дори отражението. — Не искам да й причинявам болка сега.

— Четири дни, а? — попитах.

Той не вдигна поглед.

— Приблизително.

— А после какво?

— Какво точно ме питаш?

Сетих се какво ми беше казала Бела. Че онова нещо е плътно увито в здрава обвивка, подобна на вампирска кожа. Как щеше да стане? Как ще излезе навън?

— От малкото проучвания, които успяхме да направим, изглежда, че тези същества използват собствените си зъби, за да се измъкнат от утробата — прошепна той.

Наложи се да преглътна жлъчта.

— Проучвания ли? — попитах немошно.

— Затова Джаспър и Емет ги няма. Точно това прави и Карлайл в момента. Опитва се да разшифрова разни древни митове и легенди от източниците, с които разполагаме, търси нещо, което да ни помогне да предвидим поведението му.

Легенди ли? Щом имаше митове, значи...

— Значи това не е първото по рода си? — попита Едуард, изпреварил въпроса ми. — Може би. Ситуацията е твърде неясна. Напълно е възможно митовете да са продукт на страхове или на нечие въображение. Макар — той се поколеба — вашите митове се оказват верни, нали така? Може би и тези са истина. Определено изглеждат концентрирани в конкретна област, свързани помежду си...

— Как открихте...

— В Южна Америка срещнахме една жена. Отгледана в традициите на племето си. Беше чувала предупреждения за такива същества, стари легенди, разказвани от уста на уста.

— И какво гласят предупрежденията? — прошепнах.

— Че създаването трябва незабавно да се убие. Преди да добие сила.

Точно както бе казал Сам. Дали не беше прав?

— Естествено, техните легенди твърдят същото и за нас. Че трябва да бъдем унищожавани. Че сме лишени от душа убийци.

Май и в това беше уцелила. Едуард се изсмя кратко.

— А какво казват легендите за... майките?

Лицето му се разкриви от болка. Трепнах от изражението му и ми стана ясно, че няма да получа отговор. Едва ли бе в състояние да говори.

Отговори ми Розали, така притихнала, след като Бела бе заспала, че почти я бях забравил.

Издаде някакъв пренебрежителен гърлен звук.

— Естествено, нямало оцелели — каза. *Нямало оцелели*, грубо и безцеремонно. — Да раждаш насред някое бъкащо от зарази блато, а шаманът да маже лицето ти с плюнка от ленивец, за да прогони злите духове, едва ли е най-безопасният метод. Дори нормалните раждания в половината случаи свършвали зле. Никой никога не е разполагал с нашите условия — всеотдайни грижи, ясна представа за нуждите на бебето и желание да ги удовлетворят. Лекар, който има уникални познания за природата на вампирите. План за възможно най-безопасно израждане. Отрова, която може да излекува всичко. Бебето ще си е съвсем наред. При такива обстоятелства, вероятно и онези майки биха оцелели, ако изобщо са съществували. В което никак не съм убедена — тя подсмръкна пренебрежително.

Бебето, та бебето. Сякаш само това имаше значение. Животът на Бела бе само незначителна подробност, с лекота можеше да се пренебрегне.

Лицето на Едуард побеля като сняг. Ръцете му се сгърчиха като животински нокти. Напълно безразлична, потънала в егоцентризма си, Розали се извъртя във фотьойла и застана с гръб към него. Той се наведе и внезапно зае характерната приведена поза.

Остави на мен, предложих.

Той се спря и вдигна вежда.

Мълчаливо вдигнах кучешката купичка от пода. После с бързо, силно движение на китката я запокитих с все сила в тила на Златокоска — толкова силно, че купата се разплеска с гръмовен трясък, преди да рикошира към другия край на стаята и да отчупи кръглия орнамент върху дебелия колони в подножието на стълбите.

Бела трепна, но не се събуди.

— Тъпа блондинка — измърморих.

Розали вдигна бавно глава, а очите й пламтяха.

— Изцапа. Ми. Косата. С. Храна.

Е, това вече ме довърши.

Избухнах в смях. Дръпнах се от Бела, за да не я раздрусам, и така се смях, че сълзи ми потекоха. Иззад дивана чух как звънливият смях на Алис се присъединява към моя.

Интересно защо Розали не ми скочи. Направо го очаквах. Но после осъзнах, че смехът ми е събудил Бела, въпреки че бе проспала същинския шум.

— Какво е толкова смешно? — измърмори тя.

— Изцапах ѝ косата с храна — обясних и отново се разкикотих.

— Няма да го забравя, куче — изсъска Розали.

— Не е толкова трудно да изтриеш паметта на блондинка — възразих. — Трябва само да ѝ духнеш в ухото.

— Я научи някой нов виц — тросна се тя.

— Стига, Джейк. Остави Розали на... — Бела млъкна напред изречението и рязко си пое дъх. В същата секунда Едуард се надвеси през мен и внезапно издърпа одеялото. Тя сякаш се разтърси от конвулсия, гръбнакът ѝ се изви и се отлепи от дивана.

— Той просто — изпъшка тя — се протяга.

Устните ѝ бяха побелели и беше стиснала зъби, сякаш да не изкрещи.

Едуард обхвана лицето ѝ с ръце.

— Карлайл? — каза той с тих, напрегнат глас.

— Тук съм — отговори лекарят.

Не го бях чул да влиза.

— Ето — каза Бела, а дишането ѝ бе все така плитко и затруднено. — Май свърши. На бедното детенце просто му е тясно. Толкова е пораснал.

Беше ми ужасно трудно да преглътна любящия тон, с който говореше за онова, което я разкъсваше. Особено след безсърдечието на Розали. Направо ми се прииска да метна нещо и по Бела.

Тя не усети настроението ми.

— Знаеш ли, напомня ми на теб, Джейк — каза тя нежно, макар все още да се задъхваше.

— *Недей* да ме сравняваш с това нещо — изплюх през зъби.

— Имах предвид как рязко порасна — каза тя с обидено изражение. Супер. — Така се беше устремил нагоре. Пред очите ми ставаше все по-висок с всяка изминала минута. И той е същият. Толкова бързо расте.

Прехапах език, за да не изтърся това, което ми се искаше. При това толкова силно, че усетих кръвта в устата си. Естествено, щеше да

заздравее преди дори да преглътна. Ето това ѝ трябваше на Бела. Да е силна като мен, да се възстановява лесно...

Тя си пое въздух вече по-спокойно, после се облегна назад и тялото ѝ се отпусна.

— Хм — измърмори Карлайл. Вдигнах очи и видях, че гледа мен.

— Какво? — троснах се.

Главата на Едуард се наклони на една страна, докато преценяваше мислите, които се въртяха в главата на Карлайл.

— Знаеш, че се чудя каква е генетичната структура на плода, Джейкъб. Колко хромозоми има...

— Е, и?

— Ами, като се вземат предвид сходствата помежду ви...

— Сходства ли? — изръмжах, възмутен от множественото число.

— Ускореният растеж и фактът, че Алис не може да вижда нито теб, нито него.

Лицето ми придоби глуповато изражение. Бях забравил за това.

— Е, питам се дали това не означава, че разполагаме с отговор. Дали сходствата не са генетично обусловени.

— Двадесет и четири чифта — промърмори под носа си Едуард.

— Няма как да сте сигурни.

— Вярно. Но дава интересен материал за размисъл — каза Карлайл с утешителен тон.

— Да бе. Направо *смайващо*.

Тихото похъркване на Бела отново започна и чудесно подчерта сарказма ми.

Задъвкаха темата и така се увлякоха в разговора за генетика, че в един момент започнах да чувам единствено междуметията. И собственото си име, естествено. Алис също се включи и от време на време пускаше по някой коментар с чуруликащото си гласче.

Но макар да говорех за мен, не се стараех да следя до какви заключения стигат. Занимавах ме други неща, опитвах се да навържа някои факти.

Факт номер едно, Бела бе казала, че онова създание е покрито с нещо здраво като вампирска кожа, нещо, през което не може да проникне нито ултразвук, нито игла. Факт номер две, Розали бе казала, че имат план за безопасно израждане. Факт номер три, Едуард бе

споменал, че според легендите подобни чудовища използват зъбите си, за да се измъкнат от собствените си майки.

Потръпнах.

И това, колкото и отвратително да бе, звучеше логично, защото, факт номер четири, малко неща можеха да срежат нещо толкова твърдо, колкото кожата на вампир. Според легендите зъбите на мутантчето бяха достатъчно силни. Моите също.

Както и вампирските.

Трудно бе да затворя очи пред очевидното, макар много да ми се искаше. Защото май се досещах как Розали смята да организира „безопасно“ израждане.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВНИМАНИЕ! ТВЪРДЕ МНОГО ИНФОРМАЦИЯ!

Тръгнах рано, много преди изгрева. Бях дремнал малко, облегнат на страничната облегалка на дивана. Едуард ме събуди, когато лицето на Бела се зачерви, и зае мястото ми, за да я охлади. Протегнах се и реших, че съм достатъчно отпочинал, за да свърша малко работа.

— Благодаря ти — каза тихо Едуард, прочел плановете ми. — Ако пътят е чист, ще тръгнат още днес.

— Ще те уведомя.

Приятно беше да се върна в животинската си същност. Бях се схванал от седене. Затичах с по-широка крачка, та да премахна сковаността.

Добро утро, Джейкъб, поздрави ме Лия.

Чудесно, будна си. Сет откога спи?

Още не съм заспал, чух сънената мисъл на Сет. Но почти. Има ли нещо?

Мислиш ли, че можеш да изкараш още един час?

Разбира се. Няма проблем. Сет незабавно се изправи на крака и изтръска козина.

Дай да навлезем малко по-надълбоко, казах на Лия. Сет, ти поеми периметъра.

Разбрано. Сет хукна с равномерна крачка.

Нова поръчка от вампирите ли имаш?, измърмори Лия.

Това проблем ли е?

Естествено че не. Направо обожавам да угаждам на тези мили пиявици.

Браво. Я да видим колко бързо можем да тичаме.

А, виж, на това съм навита.

Лия се намираше в най-западния край на периметъра. Вместо да пресече на пряко, покрай къщата, тя продължи да следва окръжността и хукна да ме пресрещне. Затичах право на изток, наясно, че макар да имах предимство, скоро щеше да ме задмине, ако се отпуснех дори за секунда.

Дръж си носа до земята, Лия. Това не е състезание, а разузнавателна мисия.

Мога да правя и двете едновременно и пак да те надбягам

Нямаше как да не ѝ го призная.

Знам.

Тя се разсмя.

Поехме по една лъкатушеца пътека през източните планини. Маршрутът беше познат. Когато преди година вампирите си бяха тръгнали, тичахме през тези планини и бяхме включили пътеката в ежедневната обиколка, за да бдим над хората. Но когато Кълън се върнаха, дръпнахме границата назад. Според споразумението това си беше тяхна земя.

Но този факт вероятно не означаваше нищо за Сам.

Примирието бе приключило. Въпросът бе, доколко е склонен да разкъса силите си. Дали щеше да дебне за отделни вампири, готов да навлезе в земите им, или не? Дали Джаред бе казал истината, или се възползваха от тишината, която се бе установила между нас?

Навлязохме още по-дълбоко в планините, без да се натъкнем на следа от глутницата. Навсякъде се пресичаха избледняващи отпечатъци от вампири, но миризмата вече ми беше позната. Нали по цял ден я вдишвах.

На една от пътеките открих по-голяма концентрация, по-скорошна — явно всички без Едуард често идваха тук. Имало е някаква причина да се събират на това място, забравена, след като Едуард бе довел умиращата си бременна съпруга у дома. Стиснах зъби. Както и да е, мен не ме засягаше.

Лия не ме задмина, макар че определено можеше. Бях се съсредоточил върху миризмите, вече не ме интересуваше състезанието. Но тя се залепи за дясното ми рамо и затича редом до мен, вместо да се опитва да ме надбяга.

Май доста се отдалечихме, обади се по едно време.

Аха. Ако Сам е решил да дебне отдалечили се от къщата вампири, вече щяхме да сме пресекли дирята му.

По-разумно е да се окопае в Ла Пуш, помисли тя. Наясно е, че кръвопийците разполагат с три допълнителни чифта очи и крака. Няма как да ги изненада.

Всъщност проверяваме само за всеки случай.

Не бихме искали скъпоценните ни паразити да поемат излишни рискове.

Именно, съгласих се, без да обръщам внимание на сарказма.

Толкова си се променил, Джейкъб. Направо си се обърнал на сто и осемдесет градуса.

Ти също не си онази Лия, която винаги съм познавал и обичал.

Вярно. По-малко ли те дразня от Пол?

Колкото и да е невероятно... да.

О, какъв триумф.

Поздравления.

Затичахме мълчаливо. Вероятно беше време да се връщаме, но и на двамата не ни се искаше. Приятно бе да тичаме така. От толкова време се взирахме в една и съща тясна окръжност. Хубаво бе да разтърпчем крака по неравния терен. Не бързахме особено, така че реших да хванем нещо по пътя на връщане. Лия беше доста гладна.

Каква вкуснотия, помисли си кисело.

Всичко ти е в главата, казах. Вълците се хранят по този начин. Съвсем естествено е. И не е лошо на вкус. Ако не разсъждаваш от човешка гледна точка.

Няма нужда да ме агитираш, Джейкъб. Ще ловувам. Не е нужно да ми допада.

Разбира се, разбира се, побързах да се съглася. Какво ме интересуваше, ако е решила сама да си усложнява живота.

Тя не добави нищо още няколко минути. Замислих се дали да не се връщаме.

Благодаря ти, каза тя внезапно със съвсем различен тон.

За какво?

За това, че ме оставяш на мира. Че изобщо позволи да остана. Държа се по-мило, отколкото можех да очаквам, Джейкъб.

Ами, няма нищо. Честно. Не ми е толкова неприятно да си мотаеш наоколо, колкото очаквах.

Тя изсумтя, но някак игриво.

Каква блестяща препоръка!

Гледай да не ти замае главата.

Добре, ако ти не допуснеш следното да замае твоята. Тя млъкна за миг. Според мен от теб би станал добър Алфа. Не като Сам, но по твой си начин. Струва си да те следва човек, Джейкъб.

Главата ми се изпразни от изненада. Трябваше ми цяла секунда, за да се съвзема достатъчно, за да отговоря.

Ъъъ, благодаря. Само че не съм сигурен, че няма да се замая. Откъде се взе това изказване?

Тя не отговори веднага и аз проследих мълчаливата нишка на мислите ѝ. Мислеше си за бъдещето, за онова, което бях казал на Джаред предната сутрин. Как съвсем скоро времето ще да изтече и тогава ще се върна в гората. И как бях обещал, че щом вампирите си тръгнат, двамата със Сет ще се върнат в глутницата...

Искам да остана с теб, каза.

Изненадата се стрелна през краката ми и скова ставите ми. Тя се изстреля покрай мен, после удари спирачки. Бавно тръгна обратно, понеже бях замръзнал на място.

Няма да те тормозя, кълна се. И няма да ти вървя по петите. Ще си ходиш, където искаш, аз също. Само ще трябва да ме търпиш, когато и двамата сме във вълча форма. Тя закрачи пред мен, мятайки нервно дългата си сива опашка. И тъй като възнамерявам да се откажа веднага щом стане възможно... може и да не се засичаме особено често.

Направо не знаех какво да кажа.

От години не съм била толкова щастлива, колкото сега в твоята глутница.

И аз искам да остана, обади се тихо Сет. Не бях усетил, че ни слуша, докато тича по периметъра. Тази глутница много ми харесва.

Хей, я чакайте! Сет, тази глутница няма да съществува още дълго. Опитах се да си събера мислите и да прозвуча убедително. Сега имаме конкретна цел, но когато... след като всичко приключи, аз просто ще си остана вълк. А ти, Сет, се нуждаеш от цел. Добро хлапе си ти. От хората, които вечно тръгват на кръстоносен поход. А няма начин да напуснеш Ла Пуш точно сега. Тепърва ще завършваш училище, ще постигаш нещичко в живота си. Ще се грижиш за Сю. Не искам моите проблеми да объркват бъдещето ти.

Но...

Джейкъб е прав, подкрепи ме Лия.

Съгласна ли си с мен?

Естествено. Но това не важи за мен. Аз и без това се канех да се махна. Ще си намеря работа някъде извън Ла Пуш. Може да

изкарам и някой летен курс в общинския колеж. Ще се захвана с йога и медитация, заради проблемите с гнева. А ще остана в глутницата ти заради умственото си здраве. Джейкът, сам виждаш, че има известна логика, нали? Аз няма да те тормозя, ти няма да ме тормозиш, всички ще са доволни.

Обърнах се и се запътих с бавни скокове на запад.

Това ми идва малко в повече, Лия. Нека помисля, става ли?

Разбира се. Мисли си спокойно.

Обратният път се оказа по-дълъг. Не се стараех да тичам бързо. А само да се съсредоточа дотолкова, че да не се забия с главата напред в някое дърво. Сет мърмореше нещо някъде в главата ми, но успях да го игнорирам. Знаеше, че съм прав. Не можеше да изостави майка си. Трябваше да се върне в Ла Пуш и да защитава племето, както се очакваше от него.

Но някак не виждах Лия в подобна роля. И това направо ме плашеше.

Глутница от нас двамата? Независимо какво щеше да е физическото разстояние помежду ни, просто не можех да си представя... *интимността* на подобна ситуация. Чудех се дали изобщо е премислила какво ми предлага, или просто отчаяно иска да запази свободата си.

Не каза нищо, докато предъвках думите ѝ. Сякаш се опитваше да ми докаже колко ще е лесно, ако сме само двамата.

Натъкнахме се на стадо черноопашати елени точно когато слънцето изгряваше, осветявайки леко облаците зад нас. Лия въздъхна вътрешно, но не се поколеба. Скокът ѝ беше прецизен и ефективен, дори грациозен. Свали най-едрия самец, водача, преди стреснатото животно да осъзнае опасността.

А аз, да не остана по-назад, се хвърлих върху следващия по големина елен и бързо прекърших врата му със зъби, за да не страда излишно. Усещах как отвращението на Лия се бори с глада ѝ и се опитах да ѝ помогна, като оставих вълка в мен да завладее всичките ми мисли. Достатъчно дълго бях живял само във вълча форма и знаех как изцяло да се отдам на животинското, да гледам като животно и да разсъждавам като животно. Позволих на практичните инстинкти да ме завладеят, за да може и тя да ги усети. Лия се поколеба за миг, но после предпазливо протегна сетива и се опита да разсъждава като мен. Чудна

работа, умовете ни бяха свързани много по-тясно откогато и да било преди, понеже и двамата се *стараехме* да мислим заедно.

И колкото и да бе странно, наистина се оказа от полза. Зъбите ѝ пробиха козината на рамото на плячката и откъснаха едър къс кървяща плът. Но вместо да трепне, както ѝ нашепваха човешките мисли, тя позволи на вълчата ѝ същност да действа инстинктивно. Да притъпи и замъгли мислите. Позволи ѝ да се нахрани спокойно.

А за мен бе съвсем лесно да го направя. Зарадвах се, че не съм забравил. Съвсем скоро животът ми отново щеше да е такъв.

А дали Лия щеше да е част от този живот? Преди седмица бих сметнал подобна идея за ужасяваща. Не бих могъл да я понеса. Но сега я познавах по-добре. А освободена от постоянната болка, тя не беше същият вълк. Нито пък същото момиче.

Хранихме се заедно, докато не се наситихме.

Благодаря, каза ми после, докато чистеше муцуна и лапи във влажната трева. Аз не си направих труда — тъкмо беше започнало да ръми, а и обратният път минаваше през реката. Щях да се поизплакна. *Не беше толкова неприятно да разсъждавам по този начин.*

Моля.

Сет влачеше крака, когато стигнахме периметъра. Казах му да иде да се наспи, че двамата с Лия ще поемем патрула. Съзнанието му изключи само секунди по-късно.

При кръвопийците ли се връщаш?, попита Лия.

Може би.

Знам какво е — да ти е тежко да стоиш там, но и да не можеш да се откъснеш.

Знаеш ли какво, Лия, може би не е зле да помислиш още малко за бъдещето и какво точно искаш да правиш. Моята глава няма да е най-щастливото място на света. А ще трябва да страдаш наред с мен.

Тя се замисли как точно да ми отговори.

Ох, това ще прозвучи доста грубо. Но, честно казано, ще ми е по-лесно да търпя твоята болка, отколкото да се изправя пред моята.

Хубаво тогава.

Знам, че ще ти е трудно, Джейкъб. Разбирам го, може би по-добре, отколкото мислиш. Не харесвам Бела, но... тя е твоят Сам. И

е всичко, което искаш и което не можеш да имаш.

Не отговорих.

И разбирам, че на теб ти е по-тежко. Сам поне е щастлив. Поне е жив и здрав. А аз го обичам достатъчно, за да му го желая. Искам да му е добре. Тя въздъхна. Просто не искам да стоя и да гледам.

Нужно ли е да говорим на тази тема?

Мисля, че да. Защото искам да си наясно, че няма да усложнявам нещата. Дявол да го вземе, може дори да ти помогна. Все пак не съм гадна кучка по рождение. Навремето бях доста мила, да знаеш.

Паметта ми не се простира чак дотам.

И двамата се разсмяхме.

Съжалявам за ситуацията, Джейкъб. Знам, че страдаш. И съжалявам, че вместо да се оправи, положението се влошава.

Благодаря, Лия.

Тя се замисли за влошаващото се положение, за черните образи в главата ми, докато аз безуспешно се мъчех да заглуша мислите ѝ. Но наблюдаваше всичко някак от разстояние, от малко по-различен ъгъл, и трябваше да призная, че гледната ѝ точка ми подейства утешително. Може би и аз самият щях да гледам по този начин след няколко години.

А успя да види и смешното в ежедневните търкания, произтичащи от съжителството с вампирите. Допадна ѝ как се заяждам с Розали, засмя се наум, даже прехвърли няколко вица за блондинки, за да си избера някой. Но после мислите ѝ станаха сериозни и се спряха върху лицето на Розали, което ме обърка.

Знаеш ли кое е най-шантавото?, попита.

В момента почти всичко е шантаво. Какво точно имаш предвид?

Онази руса вампирка, която толкова мразиш — напълно схващам гледната ѝ точка.

В първия миг си помислих, че си прави безвкусна шега. А после, като осъзнах, че говори сериозно, ме заля такава ярост, че едва се овладях. Добре че не тичаше до мен. Ако можех да я стигна със зъби...

Чакай! Остави ме да обясня!

Не искам да чувам никакви обяснения! Изчезвам!

Чакай! Чакай!, замоли се тя, докато се мъчех да се успокоя достатъчно, за да се трансформирам. *Хайде де, Джейк!*

Лия, това определено не е най-добрият начин да ме убедиш да прекарвам повече време с теб в бъдеще.

Боже! Що за пресилена реакция! Дори не знаеш какво исках да кажа.

И какво искаше да кажеш?

Съвсем внезапно тя отново се превърна в някогашната озлобена от болката Лия.

Че разбирам какво е да си генетично обречен, Джейкъб.

Злостната нотка в думите ѝ напълно ме смая. Не очаквах, че някой може да задмине собствения ми гняв.

Не схващам.

А щеше да схванеш, ако не беше досуц като останалите. Ако моите „женски истории“ — тя изрече думите със суров, саркастичен тон *— не те караха да заравяш глава в пясъка като всеки глупав мъж, вместо да се замислиш какво точно означава всичко това.*

Ох!

Вярно, че никой не проявяваше склонност да размишлява по тези въпроси с нея. Кой би? Естествено, помнех паниката на Лия през онзи първи месец, след като се присъедини към глутницата, и помнех как запушвах уши за мислите ѝ като всички останали. Защото нямаше как да е бременна — освен ако не ставаше въпрос за непорочно зачатие, което вече бе съвсем налудничаво. След Сам не бе имала никого. А после, когато седмиците бавно се проточиха и нищо не се случи, тя бе осъзнала, че тялото ѝ вече не следва нормалния модел на поведение. И ужасът ѝ — в какво се бе превърнала? Дали тялото ѝ се бе променило, защото е станала върколак? Или пък бе станала върколак, защото нещо не беше наред с тялото ѝ? Единственият върколак от женски пол в историята — дали защото женското в нея не бе достатъчно?

На никой не му се занимаваше с подобни истерии. Очевидно нямаше как да сме *съпричастни*.

Нали знаеш защо Сам смята, че бележим, помисли си тя, вече по-спокойна.

Аха. За да продължим линията.

Именно. За да създадем цяло котило малки върколачета. Оцеляване на вида, генетично надмощие. Привлича те онзи човек, с

когото имаш най-добър шанс да предадеш вълчия ген.

Зачаках да обясни накъде точно клони с тези разсъждения.

И ако всичко ми беше наред, Сам щеше да бъде привлечен към мен.

Болката ѝ бе толкова силна, че обърках крачка.

Но нещо не е наред. Нещо ми има. Очевидно нямам способността да предавам гена въпреки блестящото ми родословие. Така че се превърнах в някаква игра на природата, момиче вълк, и не ставам за нищо друго. Аз съм генетично обречена и двамата го знаем.

Не е вярно, възразих. Това си е някаква теория на Сам. Просто се случва, никой не знае защо. Били смята, че причината е друга.

Знам, знам. Смята, че идеята е да създадете по-силни вълци. Защото двамата със Сам сте умопомрачителни чудовища — по-едри от бащите ни. Но дори и така, пак не ставам. Аз съм в менопауза. На двайсет години съм и съм в менопауза.

Уф. Така не ми се искаше да водя този разговор.

Няма как да си сигурна, Лия. Най-вероятно се дължи на факта, че сме замръзнали във времето. Сигурен съм, че когато спреш да се трансформираш и започнеш отново да старееш, нещата ще... ами... потръгнат отново.

Възможно е — само че мен никой не ме беляза въпреки потеклото ми. Знаеш ли, добави тя замислено, ако теб те нямаше, вероятно Сет би имал най-разумни претенции да бъде Алфа, поне според кръвната линия. Естествено, мен никога не биха ме взели предвид...

Чак пък толкова ли държиш да бележиш, или някой да те бележи?, троснах се. Какво лошо има да се влюбиш като нормален човек, Лия? Та нали ако бележиш, за пореден път ще си лишена от избор.

Сам, Джаред, Пол, Куил... май нямат нищо против.

Та нито един от тях си няма свободна воля.

Ти не искаш ли да бележиш?

Естествено, че не!

Само защото си влюбен в нея. А ако бележиш, това ще изчезне. Няма да се налага да страдаш заради нея.

Нима искаш да забравиш какво чувстваш към Сам?

Тя се замисли за миг.

Мисля, че да

Въздъгнах. Разсъждаваше по-здравомислещо от мен.

Но да се върнем към първоначалната ми мисъл, Джейкълб. Разбирам защо русата вампирка е толкова студена, фигуративно казано. Просто е целеустремена. Впила е очи в наградата, нали? Защото човек винаги мечтае за онова, което никога, никога не би могъл да има.

И ти би действала като Розали? Би убила някой — защото тя прави точно това, бди някой да не се намеси и да спаси живота на Бела — би го направила само и само за да имаш бебе? Откога толкова ти се е дораждало?

Просто искам да разполагам с възможността за избор, Джейкълб. Вероятно ако всичко ми беше наред, изобщо нямаше да се замислям.

И би убила за това?, настоях, не исках да я оставя да се измъкне.

Но тя не прави това. Мисля си, че по-скоро се опитва косвено да изживее случващото се. И... ако Бела бе помолила мен да ѝ помогна в тази ситуация... Тя млъкна замислено. Макар да нямам особено високо мнение за нея, вероятно щях да постъпя точно като кръвопийцата.

През зъбите ми се откъсна ниско ръмжене.

Защото, ако положението бе обратното, щях да искам Бела да направи същото за мен. Както и Розали. Затова и двете бихме ѝ помогнали.

Уф! Ти си толкова ужасна, колкото и те!

Точно това се получава, когато знаеш, че не можеш да имаш нещо. Ставаш отчаян.

И... това ми е пределът. Тегля чертата. Разговорът приключи.

Добре.

На мен обаче не ми стигаше, че се бе съгласила да спре. Исках нещо по-окончателно.

Бях само на около километър и половина от мястото, където бях оставил дрехите, така че се трансформирах в човек и тръгнах пеша. Не разсъждавах върху разговора ни. Не защото нямаше материал за разсъждение, а защото просто не можех да го понеса. Отказвах да погледна от такъв ъгъл, но не беше лесно, след като Лия бе натикала мислите и чувствата право в главата ми.

Да, определено нямаше да тичам с нея, след като всичко приключеше. Да продължава да си страда в Ла Пуш. Една-единствена Алфа заповед, преди да напусна завинаги, нямаше да навреди никому.

Когато стигнах къщата, беше още много рано. Бела вероятно още спеше. Реших да пъхна нос, да видя какво става, да им дам зелена светлина да вървят на лов и после да си намеря някоя туфа мека трева и да поспя, без да се трансформирам. Отказвах да се върна в животинска форма, докато Лия не си легнеше.

Но от къщата се чуваше тих шепот, така че може би Бела не спеше. После чух звука от машинарията на втория етаж. Пак ли рентгенова снимка? Супер. Изглежда, четвъртият ден от обратното броене започваше ударно.

Алис ми отвори вратата, преди да успея да се вмъкна.

Кимна ми.

— Здравсти, вълчо!

— Здравсти, дребосък! Какво става горе? — голямата стая беше празна, гласовете се чуваха от горния етаж.

Тя сви острите си раменца.

— Май ново счупване — опита се да прозвучи небрежно, но виждах как очите ѝ пламтят. Двамата с Едуард не бяхме единствените, които изгаряха. Алис също обичаше Бела.

— Пак ли ребро? — попитах дрезгаво.

— Не. Този път таза.

Странно как всяко ново нещо ме зашеметяваше, сварваше ме неподготвен. Кога ли щях да спра да се изненадвам? А впоследствие всяко поредно нещастие ми се струваше едва ли не логично.

Алис загледа треперещите ми ръце.

След това чухме гласа на Розали от горния етаж.

— Видя ли, нали ти казах, че не чух изпукване. Трябва да си провериш слуха, Едуард.

Отговор не се чу.

Алис направи физиономия.

— Струва ми се, че Едуард в крайна сметка ще накъса Розали на парченца. Направо съм изненадана, че на нея и през ум не ѝ минава. А може би разчита, че Емет ще успее да го спре.

— Аз ще поема Емет — предложих. — А ти помогни на Едуард с късането.

Тя се усмихна едва-едва.

В този момент шествието се спусна по стълбите. Този път Бела беше в ръцете на Едуард. Стискаше чашата си с кръв с две ръце, а лицето ѝ беше съвсем бяло. Виждах, че я боли, макар той да пестеше и най-минималното движение на тялото си, за да не я тръска.

— Джейк — прошепна тя и се усмихна въпреки болката.

Зяпнах я, без да отговарям.

Едуард я постави внимателно на дивана и седна на пода до главата ѝ. За миг се зачудих защо не я оставят горе, после реших, че вероятно самата Бела иска така. Сигурно предпочита обстановката поне привидно да е нормална, да се измъкне от болничната сцена. А той ѝ угаждаше. Естествено.

Последен бавно слезе Карлайл, лицето му набраздено от тревога. За първи път изглеждаше достатъчно възрастен за истински лекар.

— Карлайл — казах. — Стигнахме почти до Сиатъл. Няма и следа от глутницата. Можете да вървите.

— Благодаря ти, Джейкъб. Моментът е идеален. Толкова много неща ни трябва — черните му очи пробягаха към чашата, която Бела стискаше.

— Честно казано, смятам, че ще е безопасно да тръгнат и повече от трима. Почти съм сигурен, че Сам се е съсредоточил върху Ла Пуш.

Карлайл кимна в съгласие. Учудих се с каква готовност прие съвета ми.

— Щом така смяташ. Ще тръгнем с Алис, Есме и Джаспър. А после Алис ще вземе Емет и Роза...

— Абсурд — изсъска Розали. — Емет може да върви още сега.

— Добре е да отидеш на лов — каза меко Карлайл.

Но тонът му не успя да смекчи нейния.

— Ще отида, когато отиде и *той* — изръмжа Розали и тръсна глава към Едуард, после отметна коса.

Карлайл въздъхна.

Джаспър и Емет се спуснаха от горния етаж само след секунда, спряха край стъклената стена, а Алис моментално се стрелна към тях. Есме литна след нея.

Карлайл постави пръсти върху ръката ми. Леденото докосване не беше приятно, но не се дръпнах. Останах неподвижен, отчасти от изненада, отчасти защото не исках да го обидя.

— Благодаря ти — повтори той, после хукна през вратата с останалите четирима. Очите ми проследиха как прелитат през моравата и изчезват, преди да успее да си поема дъх. Явно жаждата им бе далеч по-неотложна, отколкото смятах.

За миг настъпи тишина. Усещах как някой злобно ме гледа, знаех кой е. Смятах да отида да поспя, но идеята да съсия сутринта за Розали бе твърде неустоима.

Така че небрежно приближих фотьойла до този, в който седеше Розали, и се настаних, разпрострях крайници така, че главата ми се наклони към Бела, а лявото ми стъпало висна край лицето на Розали.

— Уф. Някой да изведе кучето навън — измърмори тя и сбръчка нос.

— Чувала ли си този, Психо? Как умира мозъчна клетка на блондинка?

Тя не отвърна.

— Е? — попитах. — Чувала ли си го, или не?

Тя демонстративно се загледа в телевизора, без да ми обръща внимание.

— Чувала ли го е? — попитах Едуард.

В напрегнатото му лице нямаше и следа от хумор. Изобщо не откъсна очи от Бела. Но все пак ми отговори.

— Не.

— Супер. Значи ще ти хареса, пиявице: мозъчната клетка на блондинката умира *самотна*.

Розали така и не ме погледна.

— Убивала съм стотици пъти повече, отколкото ти, отвратително животно такова. Не го забравяй.

— Някой ден, Кралице на красотата, ще ти писне само да ме заплашваш. Чакам го с огромно нетърпение.

— Стига, Джейкъб — каза Бела.

Погледнах към нея и видях, че ми се мръщи. Май вчерашното добро настроение бе изчезнало. Е, аз пък не исках да я дразня.

— Искаш ли да се омитам? — предложих.

Преди да ме обземе надеждата или страхът, че най-последен съм й писнал, тя примигна и гримасата ѝ се стопи. Изглеждаше безкрайно изненадана, че съм стигнал до такова заключение.

— Не! Естествено, че не.

Въздъгнах и чух тихата въздишка на Едуард. Наясно бях, че и на него му се иска Бела най-после да ме остави на мира. Жалко, че никога не би я помолил нещо, което да я натъжи.

— Изглеждаш уморен — каза Бела.

— Като пребит съм — признах.

— Де да можех аз да те пребия — измърмори Розали, твърде тихо за ушите на Бела.

Не казах нищо, само се отпуснах във фотьойла и се настаних по-удобно. Босият ми крак се люшна още по-близо до Розали и тя настръхна. След няколко минути Бела я помоли за нова доза. Усетих въздушната струя, когато Розали хукна към горния етаж да донесе още кръв. Беше съвсем тихо. Реших, че няма да е зле да дремна.

Но точно тогава Едуард се обади.

— Каза ли нещо? — попита с озадачен тон.

Странно. Защото никой не беше продумал, а и защото слухът му бе точно толкова добър, колкото моя, така че би трябвало да вярва на ушите си.

Беше зяпнал Бела, а тя него. И двамата изглеждаха объркани.

— Аз ли? — каза тя след секунда. — Нищо не съм казвала.

Той застана на колене и се наведе над нея, а изражението му внезапно се напрегна по съвсем нов начин. Черните му очи се впиха в лицето ѝ.

— За какво си мислиш в момента?

Тя го зяпна озадачено.

— За нищо. Какво става?

— А за какво си мислеше преди минута? — попита.

— За... остров Есме. И за пера.

Прозвуча ми като пълна глупост, но тя се изчерви, така че май беше по-добре да не знам.

— Кажи още нещо — прошепна той.

— Какво например? Какво става, Едуард?

Изражението му отново се смени, а после направи нещо, от което ченето ми висна. Чух ахване зад гърба си и разбрах, че Розали се е върнала и е смаяна като мен.

Съвсем лекичко, Едуард положи двете си ръце върху огромния ѝ кръгъл корем.

— Пло... — той преглътна. — То... бебето май харесва звука на гласа ти.

Настъпи абсолютна тишина. Не можех да мръдна и мускул, не можех даже да мигна. А после...

— *Мили боже, ти го чуваш!* — изкрещя Бела, а в следващия миг премигна от болка.

Ръката на Едуард се премести към горната щръкнала част на корема и нежно потърка мястото, където явно я беше ритнал.

— Шшт — промълви. — Стресна... го.

Очите ѝ се разшириха и изпълниха с почуда. Тя погали леко корема си.

— Извинявай, бебчо!

Едуард се беше заслушал, наклонил глава към подутината.

— За какво си мисли сега? — попита тя нетърпеливо.

— То... той или тя е... — той млъкна и се вгледа в очите ѝ. Неговите бяха изпълнени със същото благоговение, но по-предпазливо и неохотно. — *Щастлив* е — каза невярващо.

Дъхът ѝ секна, беше невъзможно да не видиш фанатичния блясък в очите ѝ, обожанието и безкрайната всеотдайност. Едри, тлъсти сълзи преляха от очите ѝ и мълчаливо се плъзнаха по бузите и усмихнатите ѝ устни.

Той се взираше в нея и лицето му не беше нито уплашено, нито ядосано, нито измъчено, не изразяваше нито една от емоциите, които наблюдавах, откакто се бяха върнали. Беше възхитен като нея самата.

— Разбира се, че си щастливо, хубавото ми бебче, разбира се — изгука тя и поглади корема си, а сълзите ѝ продължаваха да се леят. — Как може да не си щастливо, като си на топло и сигурно и си толкова обичано? Толкова много те обичам, малкият ми Е-Джей, разбира се, че си щастлив.

— Как го нарече? — попита любопитно Едуард.

Тя отново се изчерви.

— Ами, аз един вид го кръстих вече. Не очаквах, че ще искаш... ами, нали знаеш.

— Е-Джей?

— Баща ти също се е казвал Едуард, нали?

— Да. Какво... — той млъкна за миг, после каза. — Хм...

— Какво?

— И моя глас харесва.

— Разбира се, че го харесва — звучеше почти ликуващо. — Та ти имаш най-прекрасния глас на света. Кой не би го харесал?

— Имаш ли резервен вариант? — попита Розали, привела се над облегалката на дивана със същото омагьосано, ликуващо изражение като на Бела. — Ами ако е момиче?

Бела прокара опакото на ръката си под мокрите си очи.

— Пробвах няколко варианта. Нещо средно между Рене и Есме. Мислех си за... *Ру-нез-ме*.

— Рунезме?

— Ре-не-сме. Много ли е странно?

— Не, харесва ми — увери я Розали. Главите им бяха една до друга, златна и махагонова. — Прекрасно е. И уникално, така че *съвсем* подхожда.

— Но все пак си мисля, че ще е Едуард.

Едуард се взираше в празното пространство с безизразно лице и слушаше.

— Какво? — лицето на Бела просто светеше. — Какво си мисли сега?

Той не отговори веднага, а после нежно положи ухо върху корема ѝ, с което така ни смая, че и тримата ахнахме на глас.

— Обича те — прошепна той, все така замаян. — Направо те *обожава*.

В този момент осъзнах, че съм сам. Съвсем сам.

Прииска ми се да се ритна, като разбрах колко много съм разчитал на този омразен вампир. Какъв съм бил глупак — нима може да се има доверие на пиявица! Естествено, че в крайна сметка щеше да ме предаде.

А аз разчитах да е на моя страна. Разчитах да страда повече от мен. И най-вече, че ще ненавижда онова отвратително нещо, което убиваше Бела, повече от мен.

Вярвах му.

Но сега бяха заедно, приведени над растящото, невидимо чудовище, очите им светнали като на щастливо семейство.

А аз бях сам с омразата и с болката, толкова силна, че сякаш ме изтезаваха. Сякаш някой ме влачеше по постеля от бръснарски

ножчета. Болка толкова силна, че бих приветствал смъртта с усмивка само за да се спася от нея.

Горещината отпусна замръзналите ми мускули и аз скочих на крака.

Главите и на тримата рязко се вдигнаха и видях собствената си болка, изписана върху лицето на Едуард, когато прочете мислите ми.

— О... — задави се той.

Не знаех какво да правя. Стоях и треперех, готов да хукна към първото спасение, което ми хрумнеше.

С гъвката бързина на змия, Едуард се стрелна към една малка масичка и измъкна нещо от чекмеджето ѝ. Хвърли го към мен и аз инстинктивно го улових.

— Върви, Джейкъб. Махай се оттук — не го каза грубо, подхвърли думите като спасително въже. Предлагаше ми бягството, за което отчаяно копнеех.

Предметът в ръката ми бе ключ за кола.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА
НА КАКВО ВИ ПРИЛИЧАМ? НА МАГЪОСНИКА ОТ ОЗ?
ТРЯБВА ВИ МОЗЪК? ТРЯБВА ВИ СЪРЦЕ? ДАВАЙТЕ!
ВЗЕМЕТЕ МОИТЕ! ВЗЕМЕТЕ ВСИЧКО, КОЕТО ИМАМ!

Докато тичах към гаража, в главата ми се оформи нещо като план. Втората му част беше на връщане да смачкам колата на кръвопиеца.

Така че малко се обърках, когато натиснах копчето на дистанционното и колата, която избибитка и светна с фарове в отговор, не беше неговото волво. Обади се друга кола, която изпъкваше сред дългата редица автомобили, повечето от които по свой начин предизвикваха слюноотделянето ми.

Дали действително *умишлено* ми бе дал ключовете от Астън мартин ванкуиш, или се беше объркал?

Не губих време да разсъждавам по този въпрос, нито дали това щеше да промени втората част от плана ми. Метнах се върху копринено гладката кожена седалка и запалих двигателя, докато коленете ми все още почти опираха волана. Вероятно при други обстоятелства мъркането на мотора би ме накарало да изстена, но сега вниманието ми стигаше само колкото да подкарам колата.

Намерих ръчката за преместване на седалката и я плъзнах максимално назад, като същевременно натиснах педала на газта до долу. Колата скочи напред и сякаш се отлепи от земята.

Само за няколко секунди прелетях над тясната, виеща се алея. Колата реагираше сякаш я управлявах не с ръце, а с мисли. Когато се изстрелях през зеления тунел и излязох на главното шосе, зърнах сивата муцуна на Лия да наднича тревожно измежду храстите.

За миг се зачудих какво ли ще си помисли, но после осъзнах, че не ми пука.

Поех на юг, защото днес нямах нерви да чакам фериботи или задръствания, или каквото и да било друго, което току-виж ме принудило да вдигна крак от педала.

В някакъв извратен смисъл имах късмет. Ако под късмет се разбираше да фуча през доста оживено шосе с триста и двайсет километра в час, без изобщо да зърна ченге, дори в градчетата капани с ограничение от петдесет километра. Какво разочарование. Малко гонитба щеше да ми се отрази добре, да не говорим, че запишат ли регистрационния номер, пиявицата щеше да си има проблеми. Естествено, щеше да се измъкне с подкуп, но може би щях да му създам поне *малко* неудобства.

Единственият знак, че някой ме наблюдава, бе тъмнокафявата козина, която зърнах да се стрелва през гората и в продължение на няколко километра да тича успоредно с мен от южната страна на Форкс. Вероятно Куил. Явно и той ме беше видял, защото след минута изчезна, без да вдига тревога. Почти се почудих какво ли ще си помисли той, но после се сетих, че не ми пука.

Фучах по дългото, дъгообразно шосе, запътил се към най-големия град по пътя. Това беше първата част от плана ми.

Стори ми се, че мина цяла вечност, вероятно защото още се чувствах като върху бръснарски ножчета, но всъщност след по-малко от два часа се оказах от северната страна на онази неопределена, разпиляна маса, която е наполовина Такома, наполовина Сиатъл. Тогавя вече намалих, защото все пак нямах намерение да убивам невинни минувачи.

Планът ми беше глупав. И нямаше как да доведе до резултат. Докато отчаяно се мъчех да измисля някакъв начин да се спася от болката, внезапно чух думите на Лия в главата си.

Ако бележиш, това ще изчезне. Няма да се налага да страдаш заради нея.

Май да ти отнемат правото на избор не беше най-ужасното нещо на света. Може би ето *това* усещане беше най-ужасното на света.

Но вече бях виждал всички момичета в Ла Пуш и в резервата на племето мака, и във Форкс. Трябваше ми по-просторен ловен терен.

И как точно се търси сродна душа сред тълпа? Е, на първо място е необходима тълпа. Затова подкарах съвсем бавно и се заоглеждах за подходящо място. Минах покрай няколко търговски центъра, където вероятно щях да срещна доста момичета на моята възраст, но не успях да се накарам да спра. Нима исках да бележа момиче, което по цял ден се шляе по магазините?

Продължих на север, където навалицата се сгъстяваше. Накрая открих един просторен парк, пълен с хлапета и семейства, и скейтбордове, и колела, и хвърчила, и пикници и въобще каквото си трябва. До този момент не бях забелязал, че денят е хубав. Имаше и слънце, и всичко останало. Хората бяха наизлезли да празнуват синьото небе.

Паркирах направо върху две инвалидни места, направо си просех глобата, и се гмурнах в множеството.

Обикалях като че ли часове наред. Достатъчно дълго, че слънцето да мине от другата страна на небето. Взирах се в лицето на всяко момиче, което минеше покрай мен, насилвах се да ги огледам, да забележа коя е хубава и коя има сини очи, коя изглежда добре даже и с шини и коя се е наплескала с твърде много грим. Опитах се да намеря по нещо интересно във всяко лице, за да съм сигурен, че искрено съм се постарал. Като например: тази има много прав нос; онази трябва да си махне косата от очите; тази би могла да участва в реклами за червило, ако останалата част от лицето ѝ бе така идеална, както устата...

Някои отвърщаха на втренчения ми поглед. Други ме поглеждаха уплашено, сякаш си мислеха *Кой е този грамаден идиот, който така ме е зяпнал?* На няколко пъти ми се стори, че ме заглеждат с интерес, но вероятно говореше егото ми.

И в трите случая резултатът бе нулев. Дори когато срещнах погледа на безспорно най-сексапилното момиче в целия парк, а вероятно и в целия град, и тя ме зяпна замислено, може би дори *заинтригувано*, пак не усетих нищо. Единствено същото отчаяно желание да намеря изход от болката.

Колкото повече време минаваше, толкова по-неуместни неща започнах да забелязвам. Свързани с Бела. На тази косата беше същият цвят. На тази формата на очите бе същата. Скулите на онази се очертаваха досущ като на Бела. Онази пък имаше същата бръчица между очите, което ме накара да се замисля за какво ли се е разтревожила...

Тогава реших да се предам. Защото беше безкрайно глупаво да вярвам, че съм уцелил точното място и време и ще се сблъскам със сродната си душа, само защото отчаяно се нуждая да я срещна.

А и нямаше логика да я срещна тук. Ако Сам беше прав, най-подходящото място за генетичния ми еквивалент бе Ла Пуш. А там очевидно никой не отговаряше на критериите. Ако пък Били беше прав, тогава кой знае? Какво бе необходимо, за да се роди по-силен вълк?

Тръгнах бавно към колата, когато стигнах, се облегнах уморено на предния капак и се заиграх с ключовете.

Може би и при мен бе същото, както при Лия. Генетична обреченост, която не бива да се предава на бъдещи поколения. А може би животът ми бе една голяма, жестока шега и просто нямаше как да избягам.

— Хей, добре ли си? Ехо? Ти там, с откраднатата кола.

Трябваше ми цяла секунда, преди да осъзная, че гласът говори на мен, и още една, за да реша да вдигна глава.

Едно познато на вид момиче се взираше в мен с леко тревожно изражение. Ясно защо разпознах лицето ѝ вече я бях картотекирал. Светла червено-златиста коса, бледа кожа, няколко златни лунички, пръснати по бузите и носа, и очи с цвят на канела.

— Ако са те налегнали угризения, че си откраднал колата — каза тя усмихнато, а на брадичката ѝ хлътна трапчинка, — винаги можеш да се предадеш на полицията.

— Взех я назаем, не съм я откраднал — троснах се. Гласът ми звучеше ужасно — сякаш бях плакал, или нещо такова. Чак неудобно.

— А, разбира се, *такова* обяснение непременно ще свърши работа в съда.

Изгледах я гневно.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Всъщност не. Шегувах се за колата, нали стана ясно. Просто... ами, изглеждаш разстроен. О, здрасти, аз съм Лизи — тя протегна ръка.

Загледах се в ръката, докато не я отпусна.

— Както и да... — продължи тя смутено. — Просто се чудех дали не мога да помогна. Стори ми се, че преди малко търсеше някого — посочи парка и сви рамене.

— Да.

Тя зачака.

Въздъгнах.

— Нямам нужда от помощ. Няма я тук.

— О! Съжалявам.

— Аз също — измърморих.

Погледнах я отново. Лизи. Хубава беше. Достатъчно мила, за да опита да помогне на смръщен непознат, който вероятно изглеждаше умопобъркан. Защо не можеше да е тя? Защо всичко трябваше да е така безумно сложно? Мило момиче, хубаво, даже забавно. Защо не?

— Много красива кола — обади се тя. — Жалко, че вече не ги произвеждат. Вярно, че винтиджът също е страхотен на външен вид, но във ванкуиша има нещо...

Мило момиче, *което разбира от коли* Еха! Втренчих се още посъсредоточено в лицето ѝ, ядосан, че не мога да го предизвикам с волята си. *Хайде, Джейк, вземи да бележиш най-после...*

— Как вози? — попита момичето.

— Направо невероятно — отвърнах.

Тя се усмихна с трапчинестата си усмивка, очевидно доволна, че е успяла да измъкне някаква полулюбезна реплика от мен, и аз неохотно ѝ се усмихнах в отговор.

Но усмивката ѝ не можеше да спре остриите, режещи бръсначи, които се плъзгаха по тялото ми. Независимо колко ми се искаше, животът ми нямаше да се оправи по този начин.

Бях толкова далеч от здравомислието на Лия. Нямаше да мога да се влюбя като нормален човек. Не и когато сърцето ми кървеше по друга. Може би след десет години, когато сърцето на Бела отдавна е спряло да бие, а аз съм преживял цялата скръб и все пак съм оцелял, може би тогава щях да предложа на Лизи да я повозя в бърза кола и да си говорим за марки и модели, за да я опозная и да разбера дали ми допада. Но това нямаше да се случи сега.

Магията нямаше да ме спаси. Щеше да се наложи да изтърпя мъченията като мъж. Да стисна зъби.

Лизи чакаше, може би с надеждата, че все пак ще ѝ предложа да я повозя. А може би не.

— Най-добре да връщам колата на онзи тип, от когото я взех — измърморих.

Тя отново се усмихна.

— Радвам се да чуя, че си решил да се поправиш.

— Да, ти ме убеди.

Тя загледа как се качвам в колата, все още разтревожена. Вероятно имах вид на човек, който ще засили колата от някоя скала. Което може би щях да направя, ако подобно нещо би имало ефект при върколак. Тя ми помахна, а очите ѝ проследиха колата.

В началото карах доста по-разумно по обратния път. Не бързах. Изобщо не исках да пристигна там, където отивах. Отново в онази къща, в онази гора. Отново при болката, от която бях избягал. Да се изправя съвсем сам срещу нея.

Добре де, изпадах в мелодраматично настроение. Нямах да съм съвсем сам, което беше още по-ужасно. Лия и Сет щяха да страдат заедно с мен. Добре поне, че Сет нямаше да страда дълго. Хлапето не заслужаваше да му отнемам спокойствието. Лия също, но поне щеше да ме разбере. За нея болката не бе нещо ново.

Въздъгнах дълбоко, като се сетих какво искаше Лия, защото знаех, че ще го получи. Продължавах да ѝ се дразня, но не можех да пренебрегна факта, че така щях да направя живота ѝ по-лесен. А и сега, когато я познавах по-добре, знаех, че ако беше на мое място, вероятно би направила същото.

Щеше да е интересно, меко казано, и доста странно, Лия да ми бъде спътник и приятел. Щяхме доста да си лазим по нервите, това поне беше сигурно. Нямах да ми позволи да се предам на мъката, но това вероятно бе за хубаво. Вероятно нямаше да е зле някой да ми сритва задника от време на време. Като се замислех, тя май беше единственият ми приятел, който би могъл да разбере какво преживявам.

Сетих се за тазсутрешния лов и колко близки бяха съзнанията ни в онзи кратък миг. Не беше неприятно. По-скоро различно. Малко страшничко, малко неловко. Но пък и хубаво по един особен начин.

Не беше нужно да съм сам.

А и знаех, че Лия е достатъчно силна да се изправи с мен срещу идните месеци. Месеци и години. Изтощаваше ме само като се замислех. Имах чувството, че се вирам в океан, който трябваше да преплувам от бряг до бряг, преди да мога да намеря покой.

Задаваше се безкрайно много време, а ми оставаше *толкова малко*, преди да се изправя пред него. Преди да пропадна в океана. Три дни и половина, а ето, аз пропилявах малкото време, с което разполагах.

Отново ускорих.

Докато летях по шосето към Форкс, видях Сам и Джаред от двете страни на шосето като часови. Бяха се скрили сред дебелиите клони, но аз ги очаквах, а и знаех какво да търся. Кимнах им, докато профучавах край тях, този път, без да си направя труда да се чудя какво ли ще си помислят за кратката ми екскурзия.

Докато се носех по алеята на семейство Кълън, кимнах и на Лия и Сет. Вече притъмняваше, а от тази страна на пролива облаците бяха плътни, но все пак видях очите им да проблясват в светлината на фаровете. Щях да им обясня по-късно. За това щеше да има достатъчно време.

С изненада установих, че Едуард ме чака в гаража. Дни наред не го бях виждал да се отделя от Бела. По лицето му прочетох, че не се е случило нищо лошо. Всъщност изглеждаше доста по-спокоен отпреди. Стомахът ми се сви, като се сетих откъде произтичаше това спокойствие.

Жалко, че сред всичките размишления бях забравил да разбия колата. Е, какво да се прави. Вероятно и без това нямаше да мога да нараня *тази* кола. Може би се беше досетил и за това ми беше дал именно нея.

— Няколко неща, Джейкъб — каза той в момента, в който изгасих двигателя.

Поех си дълбоко въздух и го задържах около минута. После, много бавно, излязох от колата и му метнах ключовете.

— Благодаря, че ми я даде — казах кисело. Явно щеше да се наложи да се отплащам. — *Сега* пък какво искаш?

— Първо... знам колко си против да налагаш авторитета си върху глутницата, но...

Премигнах, смаян, че изобщо му минава през ум да засяга тази тема.

— Какво?

— Ако не можеш, или не искаш да контролираш Лия, тогава аз...

— Лия ли? — прекъснах го през зъби. — Какво се е случило?

Лицето му беше сурово.

— Дойде да види защо си тръгнал толкова внезапно. Опитах се да ѝ обясня. Възможно е да не е прозвучало както трябва.

— И тя какво направи?

— Трансформира се в човешка форма и...

— Сериозно ли? — прекъснах го отново, този път от изненада. Направо не можех да повярвам. Лия да смъкне гарда точно в леговището на врага?

— Искаше да... *говори* с Бела.

— *С Бела?*

Едуард се разсъска.

— Няма да позволя отново да тревожи Бела така. Не ме интересува, че Лия се счита за права! Не ѝ направих нищо, естествено, не бих го сторил, но ако се повтори, ще я изхвърля от къщата. Ще я метна от другата страна на реката...

— *Чакай*. Какво е казала? — Нищо не схващах.

Едуард си пое дълбоко въздух и се овладя.

— Беше ненужно груба. Няма да се преструвам, че разбирам защо Бела не може да се откъсне от теб, но знам, че не го прави, защото иска да те нарани. Ужасно страда заради болката, която ти причинява, а и на мен, като те кара да стоиш тук. А думите на Лия бяха напълно неоправдани. Бела плаче от...

— Чакай, Лия се е разкрещяла на Бела заради *мен*?

Той кимна рязко.

— Доста бурно те защити.

Ужас!

— Не съм я карал да го прави.

— Знам.

Въздъгнах. Естествено, че знаеше. Нали знаеше всичко.

Но това за Лия беше направо невероятно. Кой би повярвал? Че ще влезе в къщата на кръвопийците, в *човешка* форма, за да възнегодува как се отнасят *към мен*.

— Не мога да обещаая, че ще я контролирам — казах. — Не искам да го правя. Но ще поговоря с нея, става ли? И не смятам, че ще има друг случай. Лия не е от хората, които се сдържат особено, така че вероятно днес си е казала всичко, което е имала да си казва.

— И на мен така ми се стори.

— Освен това ще поговоря и с Бела. Не е нужно да се чувства гузна. Проблемът си е мой.

— Вече ѝ го казах.

— Разбира се. Добре ли е?

— В момента спи. Роуз е с нея.

Значи психото вече беше „Роуз“. Напълно беше преминал към тъмната страна.

Той не обърна внимание на тази мисъл и продължи с отговора на въпроса ми.

— В известен смисъл е... по-добре. Като изключим тирадата на Лия и последвалото чувство на вина.

По-добре. Защото Едуард чуваше чудовището и вече всичко бе цветя и рози. Супер.

— Не е само това — прошепна той. — Сега, когато долавям мислите на детето, става очевидно, че той или тя има забележително развити умствени способности. До известна степен е в състояние да ни разбира.

Ченето ми висна.

— Ти *сериозно* ли говориш?

— Да. Дори има смътна представа с кои действия ѝ причинява болка. И се опитва да ги избягва, доколкото му е възможно. Той я... *обича*. Още отсега.

Зяпнах го, имах чувството, че очите ми направо ще изскочат. Но при цялото недоверие, веднага разбрах, че точно това бе решаващият фактор. Точно това бе променило Едуард — чудовището го бе убедило в своята *любов*. Не би могъл да мрази някой или нещо, което *обича* Бела. Вероятно за това не можеше да мрази и мен. Но имаше огромна разлика. Аз не я убивах.

Едуард продължи, сякаш не бе чул нищо.

— Вярвам, че развитието му е по-напреднало, отколкото смятахме. Когато Карлайл се върне...

— Още ли не са се върнали? — прекъснах го рязко. Сетих се за Сам и Джаред, които наблюдаваха шосето. Дали нямаше да им стане любопитно какво се случва?

— Само Алис и Джаспър. Карлайл изпрати по тях всичката кръв, която е успял да закупи, но количеството е по-малко, отколкото се надяваше. Бела ще я изразходи само за ден, както ѝ се е изострил апетитът. Карлайл иска да опита друг източник. Смятам, че вече не е необходимо, но той иска да се застрахова за всякакви случаи.

— Защо да не е необходимо? След като ѝ трябва по повече?

Забелязах, че внимателно ме наблюдава и се ослушва за реакцията ми, докато обясняваше.

— Ще се опитам да убедя Карлайл да изроди бебето веднага щом се върне.

— *Какво?*

— Детето като че ли се опитва да ограничи грубите движения, но му е трудно. Много е едро. Лудост е да чакаме, след като очевидно е развито далеч повече от очакванията на Карлайл. Бела е твърде отслабнала, за да си позволим да изчакаме.

Постоянно ми издърпваха опората изпод краката. Първо, хранех такова доверие в омразата на Едуард към онова нещо. А сега осъзнах, че бях гледал на тези четири дни като на нещо сигурно. Бях разчитал на тях.

Безкрайният океан от мъка, който ме чакаше, се изпъна пред мен в пълната си необятност. Опитах се да си поема дъх.

Едуард чакаше. Втренчих се в лицето му, докато се мъчех да се съвзема, и долових още една промяна.

— Мислиш, че ще оживее — прошепнах.

— Да. И това е другото, за което исках да говоря с теб.

Не можех да отговоря. Той изчака една минута, после продължи.

— Да — повтори. — Беше невероятно опасно да чакаме детето да се развие. Във всеки един момент можеше да се окаже твърде късно. Но ако сега действваме с план, ако действваме достатъчно бързо, не виждам причина нещата да не протекат добре. От невероятно полза ни е, че чуваме мислите на детето. За щастие Бела и Роуз са съгласни с мен. След като ги убедих, че за детето ще е безопасно да действаме, вече нищо не ни пречи да успеем.

— Кога ще се върне Карлайл? — попитах все така шепнешком. Още не си бях възвърнал дъха.

— Утре по обяд.

Коленете ми се огънаха. Наложих се да се хвана за колата, за да не се свлека. Едуард протегна ръце, сякаш да ме подхване, но после размисли и си ги прибра.

— Съжалявам — прошепна той. — Искрено съжалявам за болката, която ти причинява това, Джейкъб. Макар да ме мразиш, трябва да призная, че не изпитвам същото към теб. Считаю те по-скоро за... брат, в много отношения. За брат по оръжие най-малкото.

Съжалявам за страданията ти много повече, отколкото съзнаваш. Но Бела ще *оцелее* — гласът му прозвуча пламенно, почти свирепо — и знам, че всъщност само това има значение за теб.

Вероятно беше прав. Не можех да преценя. Виеше ми се свят.

— И ми е безкрайно неприятно да го правя точно сега, когато и без това ти е тежко, но очевидно не разполагаме с време. Ще трябва да те помоля нещо, ако се наложи, буквално ще падна на колене.

— Вече нищо не ми е останало — отвърнах сподавено. Той отново вдигна ръка, сякаш да я сложи на рамото ми, но я отпусна и въздъхна.

— Знам колко много си дал вече — каза тихо. — Но това е нещо, което имаш само *ти*. Моля истинския Алфа, Джейкъб. Моля наследника на Ефраим.

Изобщо не бях в състояние да реагирам.

— Моля те за разрешение да се отклоним от клаузите на споразумението с Ефраим. Моля те да ни разрешиш едно изключение. Моля те за разрешението да спася живота й. Знаеш, че и без това ще го направя, но не искам да накърня доверието ти, ако има как да го избегна. Никога не сме имали намерение да престъпваме думата си и не го правим с лека ръка. Моля те за разбирането ти, Джейкъб, защото си наясно точно защо е необходимо. Искам съюзът между семействата ни да оцелее, когато всичко това приключи.

Опитах се да преглътна. *Сам*, помислих си. *Трябва ти Сам*.

— Не. Властта на Сам е приписана. Принадлежи на теб. Никога не би я поискал, но по право само ти би могъл да дадеш съгласието си за това, което искам.

Това не е мое решение.

— Твое е, Джейкъб, и ти го знаеш. Твоята дума ще ни осъди или оневини. Само ти можеш да ми дадеш това разрешение.

Не мога да мисля. Не знам.

— Не ни остава много време — той хвърли поглед към къщата.

Не, нямаше никакво време. Моите няколко дни се бяха превърнали в няколко часа.

Не знам. Остави ме да помисля. Дай ми само минутка, става ли?

— Да.

Тръгнах към къщата, а той ме последва. Направо беше ненормално колко лесно крачех в тъмнината редом до вампир. Не ми се струваше опасно, нито дори неприятно. Сякаш крачех до най-обикновен човек. Е, обикновен човек, който намирисва лошо.

Долових някакво движение в храстите в периферията на голямата морава, после тихо скимтене. Сет се измъкна през папратта и се приближи с подскоци.

— Здравей, малкият — измърморих.

Той наведе глава и аз го потупах по рамото.

— Всичко е наред — излъгах. — После ще ти разправам. Извинявай, че така хукнах.

Той ми се ухили.

— Хей, и кажи на сестра си да се кротне, става ли? Стига толкова.

Той кимна.

Този път го побутнах по рамото.

— Връщай се на работа. Скоро ще те сменя.

Той се притисна леко в мен, отвърна на побутването ми, после хукна към дърветата.

— Сет притежава едно от най-чистите, искрени, *добри* съзнания, които някога съм чувал — промълви Едуард, когато той изчезна. — Имаш голям късмет, че можеш да споделяш мислите му.

— Знаем — измърморих.

Тръгнахме към къщата, а главите и на двама ни рязко се вдигнаха, когато чухме звука от шумно сърбане през сламка. Едуард се разбърза. Стрелна се по стълбите и изчезна.

— Бела, любов, мислех, че спиш — чух го да казва. — Съжалявам. Нямаше да изляза, ако знаех.

— Не се притеснявай. Събудих се от жажда. Добре, че Карлайл ще донесе още. Това хлапе ще има нужда, когато излезе от мен.

— Вярно. Не се бях замислял.

— Интересно дали ще има нужда и от нещо друго — зачуди се тя.

— Предполагам, ще разберем.

В този момент прекрачих прага.

Чух гласа на Алис.

— Най-последно.

Бела също я чу и очите ѝ се вдигнаха към мен. Онази вбесяваща, неустойма усмивка озари лицето ѝ за миг. После се поколеба, а изражението ѝ посърна. Устните ѝ се свиха, сякаш се мъчеше да не се разплаче.

Прииска ми се да цапардосам Лия в тъпата муцуна.

— Здравсти, Белс — побързах да кажа. — Как е?

— Добре съм — отвърна тя.

— Днес е голям ден, а? Случват се нови неща.

— Не е нужно да го правиш, Джейкъб.

— Не знам за какво говориш — казах и отидох да седна на облегалката до главата ѝ.

Едуард вече се беше настанил на пода.

Тя ме изгледа с упрек.

— Толкова съ... — започна тя.

Хванах устните ѝ между палеца и показалеца си.

— Джейк — смотолехи тя и се опита да дръпне ръката ми. Но движението беше толкова слабо, че трудно можех да повярвам, че действително полага усилие.

Поклатих глава.

— Ще ти дам да говориш, когато престанеш да се държиш като глупаче.

— Добре, няма да го кажа — май измънка тя.

Дръпнах ръката си.

— Съжалявам! — довърши тя, после се ухили.

Изгледах я уж ядосано, но после ѝ се усмихнах на свой ред.

А когато се вгледах в очите ѝ, видях всичко онова, което търсех в парка.

Утре щеше да е друга. Но поне се надявах, че ще е жива, а нали само това имаше значение? Щеше да ме гледа през същите очи, или поне подобни. Да се усмихва със същите устни, почти. И пак щеше да ме познава по-добре от всеки друг, който няма пълен достъп до съдържанието на мислите ми.

Лия можеше и да се окаже интересен спътник, може би дори и истински приятел — някой, който бе готов да се застъпи за мен. Но не беше *най-добрият* ми приятел като Бела. Защото освен онази невъзможна любов, която изпитвах към нея, имаше и друга връзка, която бе още по-дълбока.

А утре щеше да ми е враг. Или пък съюзник. Тази разлика явно зависеше единствено от мен. Въздъгнах.

Добре!, помислих и предадох и последното, което ми беше останало. Почувствах се някак кух. *Давай. Спаси я. Като наследник на Ефраим ти давам разрешението си, давам ти дума, че това няма да наруши споразумението. Пък другите могат да ме обвиняват колкото искат. Прав си, не могат да оспорят правото ми да дам своето съгласие.*

— Благодаря ти — шепотът на Едуард бе толкова тих, че Бела не чу нищо. Но тонът му бе така прочувствен, че с крайчеца на окото си видях как останалите се извръщат учудено.

— Е — обади се Бела, уж небрежно. — Как мина денят ти?

— Супер. Покарах кола. Повисях в парка.

— Добре звучи.

— Разбира се, разбира се.

Тя внезапно направи физиономия.

— Роуз? — каза.

Чух Златокоска да се подсмивва.

— Пак ли?

— Имам чувството, че съм изпила осем литра за последния час — поясни Бела.

Двамата с Едуард се дръпнахме, за да може Розали да я вдигне от дивана и да я отнесе до банята.

— Не може ли сама да вървя? — попита тя. — Така съм се схванала.

— Сигурна ли си? — попита Едуард.

— Роуз ще ме хване, ако се спъна в собствените си крака. Което никак не е изключено, тъй като изобщо не ги виждам.

Розали внимателно я пусна да стъпи, без да маха ръцете си от раменете ѝ. Бела протегна своите напред и примижа от болка.

— О, колко е добре — въздъхна после. — Уф, огромна съм!

И наистина беше огромна. Коремът ѝ беше като отделен континент.

— Още един ден — каза тя и го погали.

Не можах да спра болката, която ме проряза с внезапна, остра сила, но поне се опитах да не я покажа. Все можех да я крия още един ден, нали така?

— Добре значи. Опа, о, не!

Чашата, която беше оставила на дивана, се килна и тъмночервената кръв плисна върху бледата материя.

Автоматично, макар да я изпревариха три чифта ръце, Бела се наведе и протегна ръка.

От сърцевината на тялото ѝ се чу странен, приглушен, раздиращ звук.

— О! — изохка тя.

А после тялото ѝ рязко омекна и се свлече към земята. Розали я хвана, преди да успее да падне. Едуард мигом протегна ръце, а бъркотията на дивана бе напълно забравена.

— Бела? — извика той и очите му някак се разфокусираха, изражението му се разкриви от паника.

След половин секунда Бела изкрещя.

Не беше просто вик, а смразяващ кръвта писък. Ужасяващият звук пресекна с клокочене и очите ѝ се обърнаха. Тялото ѝ започна да се гърчи, изви се като дъга в ръцете на Розали, а от гърлото ѝ изригна кървав фонтан.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА ЗА ТОВА ПРОСТО НЯМАМ ДУМИ

Потънала в кръв, Бела започна да тръпне и да се криви в ръцете на Розали сякаш някой я изтезаваше с електрически ток. През цялото време лицето ѝ бе абсолютно безизразно — беше в безсъзнание, но бясното блъскане отвътре повдигаше цялото ѝ тяло. В такт с конвулсиите се чуваше остър пукот и хрущене.

Розали и Едуард замръзнаха за част от секундата, после едновременно се хвърлиха напред. Розали грабна тялото на Бела в ръце и двамата с Едуард се стрелнаха към горния етаж, крещейки с такава скорост, че ми беше невъзможно да разгранича отделните думи.

Хукнах след тях.

— Морфин! — изкрещя Едуард към Розали.

— Алис, намери Карлайл по телефона! — изпищя Розали.

Стаята, в която ги последвах, приличаше на спешно отделение, разположено наред библиотека. Лампите светеха с яркочерна светлина. Бела лежеше под тях и кожата ѝ изглеждаше прозрачна под зловния им блясък. Тялото ѝ се мятеше като риба в пясъка. Розали я притисна надолу, задърпа и разкъса дрехите ѝ, а Едуард заби спринцовка в ръката ѝ.

Колко ли пъти си я бях представял гола? А сега не можех дори да я прогледна. Беше ме страх да си припомня тези мисли.

— Какво става, Едуард?

— Бебето се задушаваше!

— Явно плацентата се е отлепила!

Точно в този миг Бела дойде в съзнание. Реагира на думите им с писък, който изстърга тъпанчетата ми като с остри нокти.

— Извади го! — закрещя. — Не може да диша! Извади го веднага!

В очите ѝ избиха червени петна, когато кръвоносните съдове се пукнаха от крясъка ѝ.

— Морфинът... — изръмжа Едуард.

— Не! Веднага...! — нов фонтан от кръв прекъсна писъка ѝ. Той повдигна главата и освободи устата ѝ, за да може да диша.

Алис влетя в стаята и защита малка синя слушалка под косата на Розали. След това се дръпна назад, с разширени, пламтящи златни очи, докато Розали съскаше обезумяло в телефона.

На ярката светлина кожата на Бела бе по-скоро лилаво-черна, отколкото бяла. Под кожата, върху грамадната, тресяща се подутина на корема ѝ, се просмукваше нещо тъмночервено. Розали се надвеси със скалпел в ръка.

— Изчакай морфинът да се разпространи! — изкрещя ѝ Едуард.

— Нямаме време — изсъска Розали. — Той умира!

Скалпелът опря корема на Бела, и там, където прободеше кожата, бликна яркочервено. Сякаш някой обърна пълна кофа, сякаш отвори докрай кран на чешма. Бела се сгърчи, но не изпищя. Все още се давеше в кръв.

В този миг Розали загуби контрол. Видях как изражението ѝ се сменя, видях как устните ѝ оголват зъбите, а черните ѝ очи блясват от жажда.

— Не, Роуз! — изръмжа Едуард, но ръцете му бяха приклепени под тялото на Бела — опитваше се да я изправи, за да ѝ даде възможност да диша.

Хвърлих се към Розали, прескочих масата, без да губя време да се трансформирам. Когато ударих каменното ѝ тяло и я блъснах към вратата, усетих как скалпела се врязва дълбоко в лявата ми ръка. Дясната ми длан халоса лицето ѝ, изкриви челюстта и спря дишането ѝ.

Хванал я за лицето, извъртях цялото ѝ тяло, така че да мога да я ритна с всичка сила в корема. Сякаш ритнах бетонна плоча. Тя полетя към рамката на вратата и цялата я изметна. Малката слушалка в ухото ѝ се пръсна на парчета. Алис се появи изневиделица, сграбчи я за гърлото и я извлече в коридора.

Трябва да ѝ го призная на Златокоска — изобщо не се съпротивляваше. *Искаше* да я надвия. Остави ме да я напердаша, за да спаси Бела. Така де, за да спаси онова нещо.

Измъкнах острието от ръката си.

— Алис, махни я оттук! — извика Едуард. — Заведи я при Джаспър и я *дръж* там! Джейкъб, трябваш ми!

Не изчаках да видя как Алис ще довърши задачата. Хвърлих се към операционната маса, където Бела бе съвсем посиняла, с изцъклени очи.

— Изкуствено дишане? — изръмжа ми напрегнато Едуард.

— Да!

Погледнах настойчиво лицето му, в търсене на знак, че ще реагира като Розали. Но в изражението му се четеше единствено трескава концентрация.

— Накарай я да диша! Трябва да го извадя, преди да...

Нов оглушителен пукот разтърси тялото ѝ, най-силният досега, толкова силен, че и двамата замръзнахме от ужас и зачакахме ответния писък. Но нищо. Краката ѝ, до този момент сгърчени от болка, внезапно се отпуснаха и изпънаха под неестествен ъгъл.

— Гръбнакът ѝ — задави се той ужасено.

— *Измъквай го от там!* — озъбих се и му метнах скалпела. — Сега вече няма да усети нищо!

После се приведох над главата ѝ. Не видях нищо в устата ѝ, така че притиснах устни към нейните и вдишах в тях цялото съдържание на дробовете си. Усетих как тръпнещото ѝ тяло се раздува, така че явно гърлото ѝ беше чисто.

Устните ѝ имаха вкус на кръв.

Чувах сърцето ѝ да тупка неравномерно. *Продължавай*, мислех освирепял, докато вдишвах нова глътка въздух в тялото ѝ. *Ти ми обеща. Каза, че сърцето ти ще издържи.*

Чух тихото, мокро движение на скалпела през корема ѝ. И капването на поредната струйка кръв върху пода.

Но следващият звук направо ме прониза, неочакван, ужасяващ. Като че някой раздробяваше метал. Звукът събуди спомените за онази битка на поляната преди толкова месеци, за страховития шум при разкъсването на новородени. Хвърлих бърз поглед към Едуард и видях как е притиснал лице в подутината. Вампирски зъби — сигурен способ за пробиване на вампирска кожа.

Потръпнах и вдъхнах още въздух в дробовете на Бела.

Тя се изкашля в лицето ми, клепачите ѝ изпърхаха, очите ѝ се завъртяха сяло.

— Стой с мен, Бела! — извиках ѝ. — Чуваш ли ме? Стой с мен! Няма да ме напуснеш. Сърцето ти трябва да издържи!

Очите ѝ се раздвижиха, затърсиха мен, или него, но не виждаха нищо.

Въпреки това се втренчих в тях, не ги изпусках от поглед.

После тялото ѝ внезапно застина в ръцете ми, макар дишането ѝ да се възстанови с хриптене, а сърцето ѝ да продължаваше да думти. Осъзнах, че покоят ѝ означаваше, че вече е приключило. Блъскането отвътре бе спряло. Вероятно онова вече не бе в нея.

Не беше.

Чух Едуард да прошепва:

— Ренесме.

Значи Бела е грешала. Не беше момчето, което си бе представяла. Не че се изненадвах. Нали грешеше за *всичко*.

Не отделях поглед от изпъстрените ѝ с червени петна очи, но все пак усетих как ръцете ѝ немощно се надигат.

— Дай да... — изграчи тя с накъсан шепот. — Дай ми я.

Би трябвало да съм наясно, че Едуард винаги ще ѝ дава каквото поиска, независимо колко нелепо е желанието ѝ. Но и през ум не би ми минало, че ще я послуша сега. Така че не ми хрумна да го спра.

Нещо топло докосна ръката ми. Кое то трябваше веднага да привлече вниманието ми. На мен нищо не ми се струваше топло.

Но не можех да откъсна очи от Бела. Тя премигна, после зяпна, внезапно прогледнала. Издаде някакъв странен, мъчителен стон.

— Ренес... ме. Толкова... красива.

После изведнъж изохка — изохка от болка.

Когато все пак погледнах, вече беше късно. Едуард бе дръпнал топлото, кърваво същество от отпуснатите ѝ ръце. Очите ми пробягаха по кожата на Бела. Беше алена от кръв — кръвта, която бе плиснала от устата ѝ, кръвта, с която бе покрито съществото, а сега и прясната кръв, която набъбваше от ухапването с форма на миниатюрен двоен полумесец точно над лявата ѝ гърда.

— Не, Ренесме — прошепна Едуард, сякаш искаше да внуши обноски на чудовището.

Не погледнах нито него, нито малкото. Гледах само Бела, чиито очи отново се завъртяха.

С едно последно глухо припляскване сърцето ѝ се препъна и замлъкна.

Пропусна може би половин удар, преди ръцете ми да се озоват върху гърдите ѝ и да започнат да помпат. Броях наум, стараейки се да поддържам равномерен ритъм. Едно. Две. Три. Четири.

Спрях за секунда и отново вдишах въздух в дробовете ѝ.

Не виждах нищо. Очите ми бяха влажни, всичко бе размазано. За сметка на това чувах безкрайно отчетливо звуците в стаята. Неохотното претупване на сърцето ѝ под настойчивите ми длани, думкането на моето собствено, и още нещо — някакво пърхащо туптене, твърде забързано, твърде тихо. Не можех да разбера откъде идва.

Вкарах нова порция въздух в гърлото ѝ.

— Какво чакаш? — едва успях да процедя и отново запомпах. Едно. Две. Три. Четири.

— Вземи бебето — каза настоятелно Едуард.

— Хвърли го през прозореца. — Едно. Две. Три. Четири.

— Дай я на мен — звънна тих глас от прага.

Двамата с Едуард изръмжахме едновременно.

Едно. Две. Три. Четири.

— Вече се владеея — увери ни Розали. — Дай ми малката, Едуард. Ще се грижа за нея, докато Бела...

Отново вдишах вместо Бела. Пърхащото *туп-туп-туп* заглъхна в далечината.

— Отмести си ръцете, Джейкъб.

Вдигнах поглед от белите очи на Бела, без да спирам да тласкам сърцето ѝ. Едуард стискаше спринцовка — цялата сребриста, като направена от стомана.

— Какво е това?

Каменната му ръка отмести моята от пътя си. Чу се тихо изхрущяване, когато кутрето ми се счупи. В същата секунда той заби иглата право в сърцето ѝ.

— Отровата ми — отвърна и натисна буталото до долу.

Чух как сърцето ѝ подскочи като ударено с ток.

— Продължавай — нареди ми. Гласът му беше леден, мъртъв. Свиреп и лишен от емоция. Като на автомат.

Пренебрегнах отшумяващата болка в пръста и започнах отново да помпам. Сега беше по-трудно, кръвта ѝ сякаш се съсирваше — по-

гъста, по-бавна. Докато тласках лепкавата кръв през вените ѝ, загледах какво прави.

Сякаш я целуваше, докосваше бегло с устни шията ѝ, китките, сгъвките на лактите. Но чувах как кожата се разкъсва, как зъбите му проникват, отново и отново, вкарват отровата в организма ѝ през възможно най-много точки. Видях как прокарва бледия си език през кръвящите прорези, но схванах какво прави, преди да успее да се отвратя или ядосам. Там, където езикът му разнесе отровата върху кожата ѝ, тя се запечатваше. И отровата, и кръвта оставаха в тялото.

Вкарах още въздух в устата ѝ, но там вече нямаше нищо. Само безжизненото надигане на гърдите ѝ в отговор на моите действия. Продължавах да помпам сърцето ѝ, продължавах да броя, докато той трескаво работеше върху тялото, опитваше се да го възстанови. Но, което е счупено...

Под ръцете ни вече нямаше нищо, бяхме само аз, само той.

Наведени над труп.

Защото само това бе останало от момичето, което и двамата обичахме. Този разкъсан, обезкървен, осакатен труп. Вече не можехме да поправим Бела.

Знаех, че е твърде късно. Знаех, че е мъртва. Знаех го със сигурност, защото привличането бе изчезнало. Вече не чувствах необходимост да бъда тук, до нея. Тя вече не беше тук. И това тяло вече не ме привличаше към себе си. Безумната нужда да съм край нея се бе изпарила.

Или може би по-скоро се бе *изместила*. Сега като че ли я чувствах от противоположната посока. От долния етаж, през вратата. Копнежът да се измъкна оттук и никога, никога да не се върна.

— Върви тогава — тросна се той и перна ръцете ми, за да заеме мястото ми. Счупените пръсти станаха три.

Изпънах ги сковано, без да обръщам внимание на пулсиращата болка.

Той тласкаше мъртвото ѝ сърце по-бързо от мен.

— Не е мъртва — изръмжа. — Ще се оправи.

Не бях сигурен дали изобщо говори на мен. Обърнах се, оставих го с неговата мъртва и тръгнах бавно към вратата. Съвсем бавно. Не можех да накарам краката си да се забързат.

Значи това беше. Океанът от болка. Отсрещният бряг бе толкова далече отвъд кипящите води, че не можех дори да си го представя, камо ли да го зърна.

Отново се почувствах кух, загубил цел. От толкова отдавна се борех за спасението на Бела. Но вече не можеше да бъде спасена. Съвсем съзнателно се бе пожертвала, бе се оставила малкото чудовище да я разкъса и бях загубил битката. Всичко бе свършило.

Потръпнах от звука, който се носеше след мен, докато влачех тежки крака по стълбите — звука на мъртво сърце, което насилват да бие.

Искаше ми се някак да излея шише белина в главата си и да я оставя да изпържи мозъка ми. Да изгори всички образи от последните минути на Бела. Готов бях да понеса мозъчните поражения, само и само да се отърва от тези картини — писъците, кръвта, непоносимото хрущене и трошене, докато новороденото чудовище си пробиваше път отвътре навън през тялото й...

Искаше ми се да хукна, да прескачам стъпалата по десет наведнъж, да излетя през вратата, но краката ми бяха като оловни, а тялото ми бе смазано от непозната до този момент умора. Влачех се по стълбите като грохнал старец.

На последното стъпало спрях да почина, да събера сили, за да стигна вратата.

Розали седеше в чистия край на белия диван, с гръб към мен и гукеше и мълвеше на увитото в одеяло същество в ръцете си. Вероятно чу, че спирам, но не ми обърна внимание, захласната в този миг на откраднатото майчинство. Може би сега щеше да е щастлива. Беше получила каквото желаше, а Бела никога нямаше да се върне, за да си го вземе. Интересно дали на това се бе надявала отровната блондинка през цялото време.

Държеше нещо тъмно в ръце, а миниатюрният убиец, когото притискаше, лакомо смучеше.

Миризмата на кръв във въздуха. На човешка кръв. Розали го хранеше. Естествено, че ще иска кръв. Какво друго да дадеш на чудовище, което така безмилостно бе осакатило собствената си майка? Със същия успех можеше да смуче от кръвта на Бела. Може би точно нейната смучеше.

Докато слушах как малкия палач се храни, силите ми внезапно се върнаха.

Сили и ненавист, и горещина — алена горещина, която се разстла в главата ми и се разгоря, но не успяваше да заличи нищо. Образите в главата ми бяха горивото, подхранваха пламъците, но отказваха да бъдат погълнати от тях. Усетих как спазмите ме разтърсват от главата до петите и не се опитах да ги спра.

Розали бе напълно погълната от създанието, не ми обръщаше никакво внимание. Така бе омагьосана, че нямаше да успее да ме спре.

Сам беше прав. Това нещо бе извращение, самото му съществуване противоречеше на природата. Черен, лишен от душа демон. Нещо, което нямаше право да живее.

Нещо, което трябваше да бъде унищожено.

Изглежда, в крайна сметка, притеглянето не ме водеше към вратата. Сега усетих как ме подтиква, как ме тегли напред. Как ме тласка да довърша това, да очистя света от тази гадост.

Розали щеше да се опита да ме убие, след като създанието бе мъртво, а аз щях да се боря. Не бях сигурен дали ще имам време да я довърша, преди останалите да се притекат на помощ. Може би да, може би не. Не ми пукаше особено.

Не ми пукаше и дали вълците, от която и да е глутница щяха да отмъстят за смъртта ми, или ще преценят, че възмездието на вампирите е било справедливо. Нищо нямаше значение. Интересуваше ме единствено моята справедливост. *Моето* отмъщение. Онова, което бе убило Бела, нямаше да съществува и минута повече.

Ако Бела бе оцеляла, щеше да ме намрази за това. Щеше да иска лично да ме убие.

Но не ми пукаше. Нима на нея ѝ пукаше какво ми бе причинила — така да се остави да умре като животно? Тогава защо аз да се съобразявам с чувствата ѝ?

Ами Едуард? Вероятно бе твърде зает, за да чуе кроежите ми, твърде потънал в безумното си отрицание на очевидното, погълнат да съживява труп.

Нямаше да имам възможност да спазя обещанието си към него, освен ако — а аз самият не бих заложил и цент — някак успеех да спечеля битката срещу Розали, Джаспър и Алис, трима срещу един. Но дори да успеех, едва ли щях да намеря сили да убия Едуард.

Защото ми липсваше нужното състрадание. Защо да го оставя да избяга от стореното? Нямах ли да бъде по-справедливо и далеч по-удовлетворяващо да го оставя да живее без нищо, без абсолютно нищо?

Така бях изпълнен с омраза, че представата почти ме накара да се усмихна. Без Бела. Без изчадието убиец. Без членовете на семейството му, които щях да поваля. Естествено, тях вероятно щеше да сглоби отново, нямаше да съм наоколо, за да ги изгоря. За разлика от Бела, която никога повече нямаше да е цяла.

Зачудих се дали и създанието би могло да бъде съживено. Едва ли. Беше част от Бела и вероятно бе наследило от нейната ранимост. Долавях го в тихия, пърхаш ритъм на сърцето му.

Неговото сърце биеше. Нейното — не.

Само секунда бе отминала, докато взимах очевидното решение.

Тръпките ставаха все по-дълбоки и все по-бързи. Свих се на кълбо, готов да скоча върху русата вампирка и да изтръгна със зъби съществуването от ръцете ѝ.

Розали отново изгука, отмести празното метално шише и вдигна създанието във въздуха, за да притисне лице в бузата му.

Чудесно! Позата бе идеална за скока ми. Приведох се напред и усетих как горещината започва да ме променя, а привличането към убиеца ставаше все по-силно — по-силно от всичко, което някога бях усещал, толкова силно, че ми напомни за заповедите на Алфа, сякаш щеше да ме смаже, ако не се подчиня.

Но този път *исках* да се подчиня.

Малката убийца се втренчи към мен през рамото на Розали, а погледът ѝ бе далеч по-бистър, отколкото бе нормално, за каквото и да е новородено същество.

Топли кафяви очи, с цвета на млечен шоколад — съвсем същия цвят, каквито бяха очите на Бела.

Треперенето рязко спря, заля ме гореща вълна, по-мощна отпреди, но различна, вече не ме прогаряше.

Осветяваше ме отвътре.

Всичко в мен се разпадна, докато се вирах в миниатюрното порцеланово лице на бебето полувамфир, получовек. Всички брънки, с които бях свързан към живота, бяха разсечени начаса, сякаш някой преряза вървите на връзка балони. Всичко, което ме правеше

това, което съм — любовта ми към мъртвото момиче на горния етаж, любовта към баща ми, лоялността ми към новата глутница, любовта към другите ми братя, омразата към враговете ми, домът ми, името ми, самата ми *същност*, се откъснаха от мен — *клъц, клъц, клъц* — и политнаха в пространството.

Но не останах да се нося без посока. Една нова връзка ме държеше на място.

Не една, а милиони. Не връзки, а стоманени въжета. Милион стоманени въжета, които ме привързваха към едно-единствено нещо, към самия център на вселената.

Вече виждах как вселената се върти около тази едничка точка. Никога по-рано не бях долавял свършената ѝ симетрия, но сега бе съвсем очевидна.

Не гравитацията ме държеше на мястото ми.

Беше момиченцето в прегръдките на русата вампирка.

Ренесме.

От горния етаж долових нов звук. Единственият звук, който би могъл да достигне до съзнанието ми в този безкраен миг.

Френетично тупкане, препускащ ритъм... Променящо се сърце.

КНИГА ТРЕТА

БЕЛА

„Личната привързаност е лукс, който можеш да си позволиш едва когато всичките ти врагове са отстранени. Дотогава всеки, когото обичаш, е заложник, който изпива смелостта и изкривява преценката ти.“

Орсън Скот Кард,
„Империя“

ПРЕДГОВОР

Вече не кошмар, а реалност — черната линия напредваше към нас през ледената мъгла, която се виеше в краката им.

Ще умрем, помислих си в паника. Изпаднах в ужас за безценното същество, което пазех, но самата мисъл за него опасно ме разсейваше, не можех да си я позволя.

Приближаваха безмълвно, само черните им роби леко се издуваха от движението. Видях как пръстите им се сгърчват като грабливи нокти с цвят на кост. Разпръснаха се, за да нападнат от всички посоки. Бяха многократно повече. Краят настъпи.

И тогава, сякаш осветена от внезапен ярък сноп светлина, цялата сцена се промени. А разлика нямаше — Волтури продължаваха да напредват срещу нас, готови да убиват. Разликата бе в собственото ми възприятие за ситуацията. Вече го очаквах с нетърпение. *Исках* да нападнат. Паниката ми се смени с кръвожадност и аз се приведох напред, с усмивка на лице, от оголените ми зъби се откъсна ръмжене.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПОЖАР

Болката бе озадачаваща.

Именно — бях озадачена. Не можех да разбера, не можех да проумея какво всъщност се случва.

Тялото ми се опитваше да я отхвърли и чернотата отново и отново ме всмукваше, отрязваше цели секунди, може би дори минути от агонията, и бе все по-трудно да се ориентирам в реалността.

Опитах се да ги разгранича.

Нереалността беше черна и не болеше толкова много.

Реалността беше алена, а усещането бе сякаш бях разрязвана на две, блъскана от автобус, пребивана от професионален боксьор, стъпквана от бикове и потапяна в киселина — всичко това едновременно.

Реалността бе чувството, че тялото ми се гърчи и извива, макар да ми бе невъзможно да помръдна от болка.

Реалността тихо ми нашепваше, че има нещо далеч по-важно от цялото това мъчение, но аз не мога да си спомня какво.

Реалността ме бе връхлетяла така внезапно.

Уж всичко беше както трябваше. Бях заобиколена от хората, които обичах. От усмивки. Някак, колкото и да бе невероятно, изглеждаше, че ще получа всичко, за което се борех.

А после едно съвсем дребно, несъществено нещо се беше объркало.

Видях как чашата ми се килва, как тъмната кръв плисва и залива съвършената белота и инстинктивно се хвърлих към нея. Видях и другите, по-бързите ръце, но тялото ми продължи да се протяга, да се разтяга...

Вътре в мен нещо се дръпна в обратна посока.

Разкъсване. Раздиране. Агония.

Чернотата ме бе заляла, а след това бе отстъпила пред надигналата се вълна от мъчения. Не можех да дишам — веднъж вече

се бях давила, това беше различно. Твърде силно прогаряше гърлото ми.

Нещо в мен се трошеше, късаше, разсичаше на части...

Още чернота.

Когато болката се върна, чух гласове, крещящи този път.

— Явно плацентата се е отлепила!

Нещо по-остро от нож ме прободеше — думите, чийто смисъл улових дори и през мъченията. *Отлепена плацента* — знаех какво означава. Означаваше, че бебето ми умира вътре в мен.

— Извади го! — изкрещях на Едуард. Защо се бавеше? — Не може да диша! Извади го веднага!

— Морфинът...

Нима искаше да изчака, да ми дава болкоуспокоителни, докато бебето ни умираше?!

— Не! Веднага... — задавих се, неспособна да довърша. Черни петна покриха светлината в стаята, когато студеното острие на нова болка се заби ледено в корема ми. Стори ми се нередно — инстинктивно се опитах да защитя утробата си, бебето си, моя малък Едуард Джейкъб, но бях толкова слаба. Дробовете ме боляха, кислородът не достигаше.

Болката отново избледня, макар да се бях вкопчила в нея. Бебето ми, бебето ми умираше.

Колко ли време бе изминало? Секунди или минути? Болката бе изчезнала. Вцепенение. Не чувствах нищо. Не можех да дишам. Не можех и да виждам, но чувах. В дробовете ми отново имаше въздух, стържеше на груби мехурчета нагоре-надолу в гърлото ми.

— Стой с мен, Бела! Чуваш ли ме? Стой с мен! Няма да ме напуснеш! Сърцето ти трябва да издържи!

Джейкъб? Джейкъб все още бе до мен, опитваше се да ме спаси.

Разбира се, исках да му кажа. *Разбира се*, че сърцето ми ще издържи. Та нали бях обещала и на двама им?

Опитах се да усетя сърцето си, да го открия, но се изгубих в собственото си тяло. Не усещах нито една част, сякаш нищо не си беше на мястото. Премигнах и намерих очите си. Видях светлината. Не това търсех, но бе по-добре от нищо.

Докато очите ми се бореха да се приспособяват, Едуард прошепна:

— Ренесме.

Ренесме?

Не бледият и съвършен син от моите представи? За миг ме прониза изненада. А после — вълна от топлина. Ренесме.

Насилих устните си да помръднат, насилих балончетата въздух да се превърнат в шепот на езика ми. Напрегнах безчувствените си ръце да се повдигнат.

— Дай да... Дай ми я!

Светлината затанцува, разпръсквана от кристалните ръце на Едуард. Искрите бяха обагрени в червено, заради кръвта, която покриваше кожата му. В ръцете му — още червено. Нещо малко се извиваше, цялото в кръв. Той допря топлото телце в немошните ми ръце, сякаш аз самата я прегръщах. Влажната ѝ кожа беше гореща — гореща като на Джейкъб.

Очите ми се фокусираха. Внезапно всичко стана абсолютно ясно.

Ренесме не плачеше, но дишаше с бързи, накъсани глътки. Очите ѝ бяха отворени, изражението — толкова стреснато, че бе почти смешно. Малката, съвършено кръгла главица бе покрита с гъст пласт окървавени къдрици. Ирисите ѝ бяха оцветени в познат, но смайващ шоколадовокафяв цвят. Под петната кръв кожата ѝ беше бледа, слонова кост. Изключение бяха бузките, които пламтяха.

Миниатюрното ѝ лице бе толкова съвършено, че се стъписах. Бе дори по-красива от баща си. Невероятно. Невъзможно.

— Ренес... ме — прошепнах. — Толкова... красива.

Невероятното лице внезапно се усмихна — широка, съвсем съзнателна усмивка. Зад розовите като раковина устни се разкри пълен комплект снежнобели млечни зъби.

Тя наведе главица напред към гърдите ми и се зарови в топлината. Кожата ѝ бе топла и копринена, но не поддаваше като моята.

После отново усетих болка — парещо прорязване. Изохках.

И тя изчезна. Моето ангелско бебе се скри от погледа ми. Не я виждах, не я усещах в ръцете си.

Не!, исках да изкрещя. Върнете ми я!

Но слабостта бе твърде силна. За миг усетих ръцете си като празни гумени маркучи, а после вече бяха нищо. Не ги чувствах. Не чувствах себе си.

Чернотата нахлу в очите ми, по-плътна отпреди. Като дебела превръзка, стегната и твърда. Покриваше не само очите, а самата ми *същност* със смазващата си тежест. Искях да се съпротивлявам, да я отблъсна, но нямах сили. Знаех, че ще е далеч по-лесно просто да се предам. Да ѝ позволя да ме притисне надолу, надолу, надолу, там, където нямаше болка и нямаше умора, нито тревога, нито страх.

Ако беше само заради мен, нямаше да успея да се боря дълго. Бях просто човек и разполагах единствено с човешка сила. Твърде дълго се мъчех да вървя в крачка със свръхестественото, както ми бе казал Джейкъб.

Но сега не беше само за мен.

Ако изберях лесния път, ако допуснех черната празнота да ме изличи, щях да ги нараня.

Едуард. Едуард. Моят живот и неговият бяха преплетени в една нишка. Прекъснеш ли единия, прекъсваш и другия. Ако той си отидеше, нямаше да мога да го преживея. Ако аз си отидех, той нямаше да може да живее също. А свят без Едуард ми се струваше напълно безсмислен. Едуард *трябваше* да съществува.

Джейкъб, който се бе сбогувал с мен толкова пъти, но продължаваше да се връща, когато имах нужда от него. Джейкъб, когото бях наранявала толкова пъти, че беше престъпно. Щях ли да го нараня отново, по най-жестокия начин? Въпреки всичко той бе останал с мен. Сега единственото, което искаше, бе аз да остана с него.

Но тук беше толкова тъмно, че не виждах лицето на нито единия от двамата. Нищо не изглеждаше реално. И ставаше още по-трудно да не се предам.

Продължавах да отблъсквам чернотата, почти инстинктивно. Не се опитвах да я повдигна, просто оказвах съпротива. Не ѝ позволявах да ме смаже напълно. Не бях Атлас, а я усещах по-тежка от планета, не можех да я изнеса на раменете си. Можех единствено да се боря да не бъда окончателно заличена.

Това се оказваше повтарящ се модел в живота ми — никога не съм била достатъчно силна, за да се справя с нещата, които не мога да контролирам, да нападна враговете си или да ги надбягам. Да избегна болката. Вечно по човешки слаба, единственото, което успявах да направя, бе да продължа. Да издържа. Да оцелея.

До този момент се бе оказвало достатъчно. Трябваше да е достатъчно и днес. Щях да издържа, докато не ми се притекат на помощ.

Знаех, че Едуард ще направи всичко по силите си. Той нямаше да се предаде. Нито пък аз.

Удържах черната пелена на небитието на сантиметри от себе си.

Но решимостта ми не беше достатъчна. Времето бавно се търкаляше и тъмнината печелеше милиметър по милиметър, вече ми трябваше друго, от което да почерпя сили.

Не можех да извикам дори лицето на Едуард в представите си. Нито на Джейкъб или на Алис, или на Розали, или на Чарли, или на Рене, или на Карлайл, или на Есме... Нищичко. Изпълни ме ужас, зачудих се дали не беше вече твърде късно.

Усещах как се изплъзвам, как няма в какво да се вкопча.

Не! Трябваше да оцелея. Едуард разчиташе на мен. Джейкъб. Чарли. Алис. Розали. Карлайл. Рене. Есме...

Ренесме.

В този миг, макар да продължавах да не виждам нищо, внезапно усетих нещо. Като пациент с ампутиран крайник, си въобразих, че отново усещам ръцете си. А в тях — нещо малко и твърдо и много, много топло.

Моето бебе. Моят малък *палавник*.

Бях успяла. Въпреки липсата, на какъвто и да е шанс, се бях оказала *достатъчно* силна да преживея Ренесме и да я задържа, докато тя не стане достатъчно силна да живее без мен.

Топлината в отсъстващите ми ръцете бе така реална. Притиснах я по-силно. Падаше се точно там, където трябваше да е сърцето ми. Притиснала топлия спомен за дъщеря си, знаех, че ще успя да устоя на тъмнината дотогава, докато е необходимо.

Топлината до сърцето ми ставаше все по-реална, все по-гореща и по-гореща. Пареща. Горещината беше толкова реална, че не можех да повярвам, че е въображаема.

Все по-гореща.

Вече неприятна. Твърде гореща. Прекалено, ужасно гореща.

Сякаш погрешка бях сграбчила нагорещения край на маша — автоматичната ми реакция бе да пусна парещото нещо в прегръдките ми. Но в ръцете ми нямаше нищо. Изобщо не бяха свити до гърдите

ми. Лежах отпуснати безжизнено край тялото. Горещината беше в мен.

Огънят се засилваше, надигаше се и кулминираше и отново се надигаше, докато надмина всичко, което някога бях изпитвала.

Долових пулса зад вече разбушувалия се в гърдите ми огън и осъзнах, че съм открила сърцето си, точно навреме, за да съжаля. Да съжаля, че не бях прегърнала чернотата, когато все още можех. Искях да вдигна ръце и да разкъсам с нокти гърдите си, да изтръгна сърцето си — бях готова на всичко, за да се спася от мъчението. Но не усещах ръцете си, не усещах нито един от изчезналите си пръсти.

Джеймс, който премазва крака ми със своето стъпало. Беше нищо. Бе меко пухено легло, в което да полегна. Бих приела тази болка сега. Стотици пъти. Стотици премазани крака. Бих я приела с благодарност.

Бебето, което трошеше ребрата ми, докато си проправя път през мен, къс по къс. Беше нищо. Бе като плуване в прохладен басейн. Бих приела тази болка хиляди пъти. Бих я приела с благодарност.

Пожарът лумна още по-горещ и в гърлото ми заклокочи писък. Искях да умолявам някой да ме убие, веднага, преди да преживея дори секунда с тази болка. Но не можех да помръдна устни. Тежестта бе тук, върху ми.

Осъзнах, че не чернотата ме притиска, а собственото ми тяло. Безкрайно натежало. Притискаше ме надолу в пламъците, които вече си проправяха път от сърцето ми с огнени зъби, разпростираха се с невъобразима болка през раменете и корема ми, обгаряха гърлото ми, ближеха лицето ми.

Защо не можех да помръдна? Защо не можех да изкрещя? Това не бе част от историите.

Умът ми бе непоносимо бистър, изострен от свирепата болка, разбрах отговора в момента, в който успях да формулирам въпроса.

Морфинът.

Сякаш преди хиляди смърти, Едуард, Карлайл и аз го бяхме обсъждали. Едуард и Карлайл се надяваха, че достатъчна доза болкоуспокоителни ще притъпи болката от отровата. Карлайл опитал при Емет, но отровата протрипа вените, преди лекарството да успее да проникне, запечатила ги. И то така и не успяло да се разпространи.

Бях запазила безизразно изражение, бях кимала и благодарила на редкия си късмет, че Едуард не може да чете мислите ми.

Защото вече се бе случвало в организма ми да текат морфин и отрова едновременно и знаех истината. Знаех, че безчувствието, предизвикано от лекарството, е напълно незначително на фона на пламтящата през вените отрова. Но не желяех да споменавам този факт. Не исках да казвам нищо, което би увеличило нежеланието му да ме промени.

Не бях предполагала, че морфинът ще има такъв ефект, че така ще ме прикове, че ще ме накара да онемея. Ще ме парализира, докато изгарям.

Чувала бях всички истории. Знаех, че Карлайл успял да мълчи въпреки изгарящата болка, за да не го открият. Знаех, че според Розали от писъците няма полза. И се бях надявала да бъда като Карлайл. Да повярвам на думите на Розали и да си държа устата затворена. Защото знаех, че всеки писък, откъснал се от устните ми, ще бъде мъчение за Едуард.

Сега, като в някаква отвратителна шега, желанието ми се бе изпълнило точно.

Ако не можех да крещя, как щях да им кажа да ме убият?

Исках единствено да умра. Да не съм се раждала никога. Цялото ми съществуване не би могло да изкупи тази болка. Цялото ми съществуване не заслужаваше и една секунда повече.

Оставете ме да умра, оставете ме да умра, оставете ме да умра.

И в продължение на цяла космическа необятност съществувах само това. Огненото мъчение и безмълвните ми писъци, молеци за смърт. Нищо друго, нито дори време. Това го правеше безкрайно, без начало и без край. Един безкраен миг болка.

Единствената промяна настъпи, когато внезапно, невъзможно, болката се удвои. Долната половина на тялото ми, умъртвена още преди морфина, внезапно също избухна в пламъци. Някаква нарушена връзка бе възстановена, изгарящите пръсти на пламъците я бяха изплели наново.

Безкрайният пожар продължи да бушува.

Може би секунди или дни, седмици или години по-късно в някакъв момент времето отново придоби смисъл.

Случиха се три неща едновременно, възникнаха едно от друго, така че не разбрах кое дойде първо: времето отново потече, смазващата тежест на морфина отслабна, а аз станах по-силна.

Усещах как възвръщам контрол върху тялото си, стъпка по стъпка, и тези стъпки бяха първите признаци, че времето тече. Разбрах го, когато усетих, че мога да помръдна пръстите на краката си, да свия юмруци. Разбрах го, но не направих нищо.

Макар огънят да не бе намалал дори малко, започнах да развивам нова способност да го усещам, нова сетивност, с която различавах всеки отделен прогарящ пламък, който ближеше вените ми — усетих, че въпреки тях съм в състояние да разсъждавам.

Спомних си *защо* не трябва да крещя. Спомних си *защо* бях решила да изтърпя тази нетърпима агония. Спомних си, че макар в момента да ми се струваше невъзможно, имаше нещо, заради което цялото това мъчение си заслужаваше.

Случи се точно навреме, за да успея да се задържа, когато тежестта се вдигна от тялото ми. Страничен наблюдател не би доловил промяната. Но за мен, решена да заключа писъците и гърченето в тялото си, където не можеха да наранят никого, усещането бе, че вместо да съм *вързана* за кола, на който изгарях, сега се бях *вкопчила* в него, за да остана сред пламъците.

Силите ми стигаха само колкото да лежа неподвижно, докато изгарях жива.

Слухът ми ставаше все по-ясен, вече можех да отброявам френетичните, оглушителни удари на сърцето си и да отчитам времето.

Можех да отброявам плитките глътки въздух, които свистяха през зъбите ми. Можех да отброявам и тихото, равномерно дишане, което се носеше някъде близо до мен. И понеже се чуваше най-рядко, съсредоточих се върху него. Всяко вдишване означаваше, че е минало още малко време. Равномерно като махало на часовник, това дишане ме измъкна през изгарящите секунди към края.

Продължавах да ставам по-силна, мислите ми — поясни. Когато се появиха нови звуци, успях да слушам.

Чух леки стъпки, шепота на въздуха, раздвижен от отваряща се врата. Стъпките се приближиха, усетих натиск върху вътрешната

страна на китката си. Не усетих хладината на пръстите. Огънят бе изгорил всеки спомен за прохлада.

— Няма ли промяна?

— Не.

Съвсем лек натиск, дъх върху опалената ми кожа.

— Вече не надушвам морфин.

— Знам.

— Бела? Чуваш ли ме?

Знаех, отвъд всякакво съмнение, че отключех ли челюст, ще изгубя контрол — ще започна да пицця и да вия, и да се гърча и мятам. Ако отворех очи, ако само мръднеш с пръст, ако направех каквато и да било промяна, всякакво самообладание щеше да ме напусне.

— Бела? Бела, любима? Можеш ли да отвориш очи? Можеш ли да стиснеш ръката ми?

Натиск върху пръстите ми. На този глас ми бе по-трудно да не отговоря, но останах напълно неподвижна. Знаех, че сегашната болка в гласа му е нищо в сравнение с това, което *би могла* да бъде. В момента само се *страхуваше*, че страдам.

— Може би... Карлайл, може би съм закъснял — гласът му бе сподавен, на думата *закъснял* пресекна съвсем.

За миг решимостта ми се разколеба.

— Чуй сърцето й, Едуард. Та дори сърцето на Емет не бе толкова силно. Никога не съм чувал нещо толкова *жизнено*. Всичко ще е наред.

Да, бях права да мълча. Карлайл ще го успокои. Нямаше нужда да страда с мен.

— А... а гръбнакът й?

— Травмите й не са по-страшни, отколкото при Есме. Отровата ще я излекува също като Есме.

— Но защо лежи толкова неподвижно? Със *сигурност* съм направил нещо не както трябва.

— Или пък точно както трябва, Едуард. Сине, направил си всичко, което бих направил и аз, дори повече. Не съм убеден, че бих имал упоритостта и вярата, необходими, за да я спася. Престани да се укоряваш. Всичко ще е наред с Бела.

После накъсан шепот.

— Сигурно е в агония.

— Няма как да сме сигурни. В тялото ѝ имаше толкова много морфин. Не знаем какъв ефект ще окаже върху процеса.

Лек натиск върху вътрешната свивка на лакътя ми. Нов шепот.

— Бела, обичам те. Съжалявам, Бела.

Така исках да му отговоря, но не исках да засилвам болката му. Не и докато имах силите да стоя неподвижно.

През това време мъчителният огън продължаваше да ме изгаря. Но в главата ми вече имаше място и за друго. Достатъчно място, за да се замисля върху разговора им, да си спомня какво се бе случило, да погледна напред, към бъдещето, и все пак безкрайно много място, в което да страдам.

А също и да се тревожа.

Къде беше бебето ми? Защо не беше тук? Защо не я споменавах?

— Не, ще остана тук — прошепна Едуард, в отговор на неизречена мисъл. — Те ще се справят някак.

— Интересна ситуация — отвърна Карлайл. — А аз си мислех, че съм видял всичко на този свят.

— По-късно ще се погрижа за това. Ще се погрижим *заедно* — нещо лекичко стисна пламтящата ми длан.

— Сигурен съм, че с общи усилия петимата ще попречим да се стигне до кръвопролитие.

Едуард въздъхна.

— Просто не знам чия страна да взема. Най-вече ми се иска да набия и двамата. Е, ще мислим по-късно.

— Интересно как ще разсъждава Бела, на чия страна ще застане? — отбеляза замислено Карлайл.

Тихо подсмиване, макар и напрегнато.

— Сигурен съм, че ще ме изненада. Винаги успява.

Стъпките на Карлайл отново се отдалечиха, а аз се ядосах, че не мога да разбера нищо. Дали не говорех така загадъчно само за да ме дразнят?

Продължих да броя вдишванията на Едуард, за да отмервам времето.

Десет хиляди деветстотин четиридесет и три вдишвания по-късно в стаята прошумоляха нови стъпки. По-леки. Някак по-... ритмични.

Странно как долавях незабележимите разлики между стъпки, които до вчера изобщо не можех да чуя.

— Колко още остава? — попита Едуард.

— Скоро ще е — отвърна Алис. — Виждаш ли колко ясна става? Вече я виждам далеч по-добре — тя въздъхна.

— Не ти ли премина раздразнението?

— Ни най-малко, но много благодаря, че повдигаш темата — измърмори тя. — И ти би изпаднал в ужас, ако разбереш, че собствената ти природа те е хванала в капан. Най-добре виждам вампирите, защото аз самата съм вампир. Хората също виждам добре, защото някога съм била човек. Но тези странни кръстоски помежду им изобщо не ги виждам, защото никога не съм имала досег с нещо подобно. Уф!

— Съсредоточи се, Алис.

— Добре де. Вече я виждам съвсем лесно.

Настъпи дълго мълчание, после Едуард въздъхна. Прозвуча различно, по-щастливо.

— Тя наистина ще се оправи — промълви.

— Естествено, че ще се оправи.

— Преди два дни не беше толкова оптимистично настроена.

— Преди два дни не *виждах* както трябва. Но сега, когато изплува от мъртвата зона, работата стана фасулска.

— Би ли се съсредоточила? По отношение на времето. Дай ми приблизителна прогноза.

Алис въздъхна.

— Колко си нетърпелив. Добре. Дай ми само сек...

Тихо дишане.

— Благодаря, Алис — гласът му звучеше далеч по-бодро.

Колко време? Не можаха ли поне да го кажат гласно, за да ги чуя? Толкова много ли исках? Колко още секунди щях да горя? Десет хиляди? Двайсет? Още един ден — осемдесет и шест хиляди и четиристотин? Или повече?

— Ще бъде ослепителна.

Едуард тихо изръмжа.

— Винаги си е била.

Алис изсумтя.

— Знаеш какво имам предвид. *Погледни я само.*

Едуард не отговори, но думите на Алис ми вдъхнаха надежда, че може би няма да изглеждам като парче въглен, както се чувствах в момента. Струваше ми се, че от мен са останали само обгорели кости. Всяка клетка в тялото ми бе превърната в пепел.

Чух как Алис плавно напуска стаята. Чух шумоленето на плата, който се полюшна при движението ѝ. Чувах тихото бръмчене на лампата, която висеше от тавана. Чувах лекия ветреца, който галеше фасадата на къщата. Чувах *всичко*.

На долния етаж някой гледаше бейзболен мач. „Маринърс“ водеха с две обиколки.

— *Мой ред е* — сопна се Розали някому, който тихо изръмжа в отговор.

— Хей, по-спокойно — обади се Емет.

Някой изсъска.

Заслушах се за още някакъв звук, но чувах единствено мача. Бейзболът не беше достатъчно интересен, за да ме разсее от болката, така че отново се съсредоточих в дишането на Едуард и продължих да отброявам секундите.

Двайсет и една хиляди деветстотин и седемнадесет секунди и половина по-късно болката се промени.

Добрата новина бе, че започна да отслабва във върховете на пръстите на ръцете и краката ми. *Съвсем бавно*, но поне бе нещо ново. Трябваше да е това. Болката напускаше тялото ми...

После дойде лошата новина. Огънят в гърлото ми също се промени. Сега не само пламтеше, но беше пресъхнало. Сухо като барут. Толкова жадно. Изгарящ огън и изгаряща жажда...

Другата лоша новина: огънят в сърцето ми стана още по-горещ.

Как изобщо беше *възможно*.

Туптенето му, и без това ускорено, се забърза, огънят подпали ритъма му до нова френетична скорост.

— Карлайл — обади се Едуард. Гласът му бе тих, но ясен. Знаех, че Карлайл ще го чуе, ако е в къщата или близо до нея.

Огънят отстъпи от дланите ми, остави ги блажено безболезнени и хладни. Но настъпи към сърцето ми, което пламна жарко като слънцето и бясно заблъска.

Карлайл влезе в стаята заедно с Алис. Стъпките им бяха ясни, можех да кажа, че Карлайл върви отдясно, на крачка пред Алис.

— Чуйте — каза Едуард.

Най-силният звук в стаята бе побеснялото ми сърце, което думкаше в такт с танцуващите пламъци.

— О! — каза Карлайл. — Съвсем към края е. Болката бе толкова мъчителна, че не можах да се зарадвам.

Но китките ми бяха свободни, както и глезените. Огънят в тях бе напълно потушен.

— Наистина скоро — съгласи се възторжено Алис. — Ще повикам останалите. Да накарам ли Розали...?

— Да, дръжте бебето настрана.

Какво? Не. *Не!* Как така да държат бебето настрана? Как изобщо му хрумна?

Пръстите ми трепнаха, раздразнението най-после наруши така грижливо поддържаната фасада.

Тримата направо спряха да дишат и стаята потъна в пълно мълчание, с изключение на сърцето ми, което блъскаше като пневматичен чук.

Една ръка стисна непокорните ми пръсти.

— Бела? Бела, любима?

Дали можех да му отговоря, без да изпищя? Замислих се за момент, а после огънят се оттегли от лактите и коленете ми и изригна още по-горещ в гърдите ми. Реших да не рискувам.

— Ще ги доведе — каза Алис, а в тона ѝ се долавяше настойчива нотка. Чух как въздухът изсвистя, когато се втурна навън.

И тогава — *Ооо!*

Сърцето ми полетя, задумка като перка на хеликоптер, а звукът почти се сля в една-единствена нота. Имах чувството, че всеки миг ще пробие ребрата ми. Огънят избухна с пълна сила в средата на гърдите ми, изсмука последните пламъци от тялото ми, за да подхрани тази най-могъща влада. Болката ме зашемети, разкъса желязната ми хватка върху кола. Гърбът ми се огъна, изви се на дъга, сякаш огънят ме теглеше нагоре, сграбчил ме за сърцето.

Не позволих на друга част от тялото ми да ми измени, когато гърбът ми се свлече обратно върху масата.

В мен се разрази истинска битка — препускащото ми сърце се бореше срещу настъпващия огън. И двете страни губеха. Огънят бе

обречен, тъй като бе погълнал всичко, което можеше да го подхрани, а сърцето ми галопираше към последния си удар.

Огънят затегна хватка, съсредоточи се в този единствен останал човешки орган с последен, непоносим подем. В отговор, сърцето ми издаде дълбок, кух тътен. После се запъна и тихо изтуптя един последен път.

Не се чуваше никакъв звук. Никакво дишане. Нито дори моето.

За миг отсъствието на болката бе единственото, което сетивата ми регистрираха.

После отворих очи и погледнах над себе си.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА НОВА

Всичко бе толкова *ясно*. Контрастно. Отчетливо.

Силната светлина над мен бе все така ослепително ярка и въпреки това съвсем ясно виждах блестящите нишки в крушката. Виждах всеки цвят от дъгата в бялата й светлина, а в самия ръб на спектъра — един осми цвят, за който няхах име.

Зад светлината различавах отделните нишки на тъмния дървен таван. Пред него виждах пращинките във въздуха — страните, които светлината докосваше, и тъмните им страни — така ясни и различни. Въртяха се една около друга в божествен танц.

Бяха толкова прекрасни, че от изненада рязко поех въздух, кислородът просвири в гърлото ми и увлече пращинките във водовъртеж. Стори ми се неестествено. Замислих се и осъзнах защо — не почувствах облекчение. Не се нуждаех от въздух. Дробовете ми не копнееха за него. Реагираха с пълно безразличие.

Въздухът не ми бе нужен, но ми *харесваше*. В него улавях вкуса на стаята около мен — вкуса на прекрасните пращинки, смесицата от застоял въздух и нахлуващия през отворената врата малко по-хладен полъх. Богатият аромат на коприна. Беглият мирис на нещо топло и желано, което би следвало да е влажно, но не беше... Тази миризма, макар и покварена от остротата на хлор и амоняк, накара гърлото ми сухо да пламне, бледо ехо от пожара на отровата. Но най-вече долавях някакво наподобяващото мед, люляк и слънце ухание, то бе най-силно от всички, най-близо до мен.

Чух как и останалите отново започват да дишат. Дъхът им се смеси с уханието на мед и люляк и слънчеви лъчи и във въздуха се вдигнаха нови аромати. Канела, зюмбюл, круша, морска вода, пресен хляб, бор, ванилия, кожа, ябълка, мъх, лавандула, шоколад... отметнах десетина сравнения наум, но нито едно не пасваше идеално. Не бе достатъчно сладостно и прекрасно.

Някой бе изключил звука на телевизора на долния етаж и чух нечие тяло — Розали? — да се намества на дивана.

Чух и някакъв далечен, тътнещ ритъм и глас, който сърдито крещеше на фона му. Рап? Озадачих се, но после звукът заглъхна като профучаваща кола със смъкнати прозорци.

Смаяна, осъзнах, че може би бе точно това. Нима чувах чак до пътя долу?

Не бях усетила, че някой държи ръката ми, докато същият този някой не я стисна лекичко. Както и по-рано, когато исках да скрия болката, тялото ми застина от изненада. Това не бе докосване, което очаквах. Кожата бе съвършено гладка, но температурата ѝ бе съвсем различна. Не беше студена.

След тази първа, смразена секунда на шок тялото ми реагира на непознато докосване така, че изненадата бе дори по-голяма.

В гърлото ми засъска въздух и аз го изплюх през стиснатите си зъби с нисък, заплашителен звук, като от рояк пчели. Още преди звукът да напусне устата ми, мускулите ми се напрегнаха и изопнаха и аз дръпнах ръката си от непознатото. Изправих се и се превъртах с такава скорост, че стаята трябваше да се превърне в размазано петно, но не стана така. Виждах с невероятни подробности всяка прашичка, всяка цепнатина в ламперията на стените, всяка власинка.

Когато, около една шестнайсета от секундата по-късно, се озовах приклепнала отбранително край стената, вече бях разбрала какво ме е стреснало и че съм реагирала твърде бурно.

О! Естествено. Едуард нямаше да е студен на допир. Вече имахме еднаква температура.

Останах в тази поза още една осма от секундата, докато се адаптирам към сцената пред очите ми.

Едуард се бе облегал върху операционната маса, която ми бе послужила като пода, протегнал ръка към мен с тревожно изражение.

Лицето му бе най-важното нещо, но периферното ми зрение регистрираше и всичко останало, за всеки случай. В мен се бе включил някакъв инстинкт за самосъхранение, автоматично дебнех за опасност.

Семейството ми предпазливо чакаше край отсрещната стена, до вратата. Емет и Джаспър стояха най-отпред. Сякаш *действително* имаше опасност. Ноздрите ми се разшириха в търсене на заплахата. Не надушвах нищо обезпокоително. Онази слаба миризма на нещо вкусно, замърсена от задушливите химикали, отново погъделичка гърлото ми и то пламна болезнено.

Алис надзърташе иззад лакътя на Джаспър, ухилена до уши. Светлината се отразяваше в зъбите ѝ в поредната осемцветна дъга.

Тази усмивка едновременно ме успокои и ми помогна да сглобя парченцата. Джаспър и Емет действително стояха пред останалите, за да ги защитават, както и бях предположила. Това, което не бях разбрала веднага, бе, че опасността съм аз.

Всичко това бе просто фон. Основната част от сетивата и мислите ми бе съсредоточена върху лицето на Едуард.

До този миг не го бях виждала никога.

Колко пъти се бях взирала в него и се бях възхищавала на красотата му? Колко часове, дни, седмици от живота си бях копняла по това, което тогава смятах за съвършенство? Смятах, че познавам лицето му по-добре от своето. Смятах, че това е единственото сигурно нещо в целия ми свят: безупречното му лице.

Била съм сляпа.

Сега, когато мътните сенки и ограничаващата слабост на човешкото бяха смъкнати от очите ми, за първи път видях лицето му истински. Ахнах и се опитах да намеря нужните думи, но не успях. Такива просто нямаше.

В този момент останалата част от вниманието ми установи, че няма друга опасност, освен мен самата, така че автоматично се изправих. Беше изминала почти цяла секунда, откакто бях върху масата.

За момент бях изумена от начина, по който се движеше тялото ми. В мига, в който реших да се изправя, вече бях изправена. Нямаше го онзи кратък отрязък от време, в който се случва самото действие. Промяната бе незабавна, сякаш изобщо не се осъществяваше движение.

Продължих да се вирам в лицето на Едуард, вече напълно неподвижна.

Той бавно заобиколи масата — всяка стъпка му отнемаше почти половин секунда, всяка крачка бе гъвкава като река, която лъкатуши по гладки камъни — ръката му бе все така протегнатата.

Загледах се в грациозността на движенията му, попивах я с новите си очи.

— Бела? — повика ме той с нисък, успокоителен тон, но тревогата в гласа му натовари името ми с напрежение.

Не можех да отговоря веднага, изгубена в кадифената мекота на гласа му. Най-съвършената симфония, симфония от един-едничък инструмент, далеч по-съвършен от всичко, създадено от човека...

— Бела, любов моя? Съжалявам, знам, че е объркващо. Но вече си добре. Всичко е наред.

Всичко? Мислите ми се стрелнаха, превъртяха отново последния ми час като човек. Споменът вече избледняваше, сякаш гледах през плътно, тъмно було. Човешките ми очи са били полуслепи. Всичко бе така размазано.

Дали уверението му, че всичко е наред, включваше и Ренесме? Къде беше тя? С Розали? Опитах се да си припомня лицето ѝ, знаех, че е прекрасна, но беше толкова неприятно да се опитвам да гледам през човешките си спомени. Лицето ѝ бе обвито в тъмнина, така слабо осветено...

Ами Джейкъб? Той добре ли беше? Ненавиждаше ли ме вече многострадалният ми приятел? Дали се бе върнал в глутницата на Сам? Ами Сет и Лия?

Дали семейство Кълън бяха в безопасност, или преобразяването ми бе подпалило война с глутницата? Дали уверенията на Едуард покриваха всичко това? Или просто се опитваше да ме успокои?

Ами Чарли? Какво щях да му кажа сега? Сигурно се бе обаждал, докато горях на кладата? Какво ли му бяха казали? Какво ли смяташе, че ми се случва?

Докато за части от секундата се чудех кой въпрос да задам първо, Едуард посегна колебливо и прокара върховете на пръстите си по бузата ми. Гладки като коприна, леки като перце, а сега и със същата температура като моята. Докосването му сякаш проникна през кожата ми, достигна до самите кости на лицето ми. Усещането бе наелектризиращо, тръпката пролази през костите ми, по гръбнака и завибрира в стомаха ми.

Я *чакайте*, помислих си, когато треперенето разцъфна в топлина, в копнеж. Нали се предполагаше, че това чувство ще изчезне? Нали сделката изискваше да се откажа от него?

Бях новороден вампир. Сухата, прогаряща болка в гърлото ми бе достатъчно доказателство. А чудесно знаех какво означава да си новороден. Човешките чувства и емоции щяха да се върнат по-късно под някаква форма, но бях приела, че в началото няма да ги изпитвам.

Щях да изпитвам единствено жажда. Такова бе условието, цената. И аз се бях съгласила да я платя.

Но когато дланта на Едуард обгърна лицето ми, като покрита със сатен стомана, желанието плъзна по пресъхналите ми вени и отечна от скалпа до пръстите на краката ми.

Той вдигна една съвършена вежда и зачака да проговоря.

Хвърлих ръце около него.

Отново самото движение сякаш отсъстваше. Уж стоях напълно изправена, неподвижна като статуя, и още в същия миг той беше в прегръдките ми.

Топъл, или поне така го възприемах. Излъчващ онова сладостно, прелестно ухание, което така и не бях успяла да възприема напълно с несъвършените си човешки сетива, но което бе сто процента Едуард. Притиснах лице в гладките му гърди.

Той неловко се размърда. Отдръпна се от прегръдката ми. Вдигнах очи към лицето му, объркана и уплашена от хладната реакция.

— Ъм... внимателно, Бела. Ох!

Моментално разбрах, дръпнах ръце и ги скръстих зад гърба си.

Бях твърде силна.

— Опа — промълвих само с устни.

Усмивката му бе толкова прелестна, че ако сърцето ми биеше, щеше мигом да онемее.

— Не се стряскай, любов моя — каза той и вдигна ръка да докосне устните ми, разтворили се от ужас. — Просто в момента си малко по-силна от мен.

Веждите ми се събраха. Това също го знаех, но ми се струваше по-нереално от всичко останало в този така нереален миг. Бях по-силна от Едуард. Накарах го да *изохка*.

Ръката му отново погали бузата ми и аз почти забравих за тревогите, когато нова вълна на желание набъбна в неподвижното ми тяло.

Емоциите бяха толкова по-силни от това, на което бях свикнала, че ми беше трудно да разсъждавам последователно, въпреки допълнителното пространство в главата ми. Всяко усещане ме завладяваше изцяло. Сетих се как Едуард веднъж ми бе казал — гласът му в спомена бе слаба сянка в сравнение с кристалната, музикална

яснота, с която го чувах сега, — че неговият вид, *нашият* вид, лесно се разсейва. Сега разбирах защо.

Положих върхово усилие да се съсредоточа. Трябваше да кажа нещо. Най-важното нещо.

Много внимателно, толкова внимателно, че този път долових движението, измъкнах дясната си ръка иззад гърба си и я вдигнах, за да докосна бузата му. Постарах се да не се разсейвам от перления цвят на кожата ми, нито от копринената гладкост на неговата, нито от електрическия заряд, който трептеше във върховете на пръстите ми.

Втренчих се в очите му и за първи път чух собствения си глас.

— Обичам те — казах, но думите ми прозвуча като песен. Гласът ми звънтеше и трептеше като камбанка.

Усмивката му ме заслепи повече от когато и да било през човешкия ми живот. Сега вече я виждах истински.

— Аз също те обичам — отвърна.

Обхвана лицето ми с ръце и се приведе към мен, съвсем бавно, за да ми напомни да съм предпазлива. Целуна ме, първоначално нежно като шепот, после внезапно по-страстно, по-пламенно. Постарах се да не забравя, че трябва да внимавам, но ми беше трудно да помня каквото и да било при този прилив на усещания, които заличаваха всякакви свързани мисли.

Имах чувството, че никога досега не ме бе целувал, че това е първата ни целувка.

Всъщност той наистина никога не ме бе целувал *така*.

Почти ми стана гузно. Със сигурност нарушавах условията на споразумението ни. Не би трябвало да получавам и това.

Макар да нямах нужда от кислород, дишането ми се учести както докато бях на кладата. Този пожар бе различен.

Някой се прокашля. Емет. Веднага разпознах дълбокия тон, шеговит и подразнен едновременно.

Бях забравила, че не сме сами. А после осъзнах, че тялото ми се е прилепило в Едуард по съвсем неподходящ за пред публика начин.

Смутена, направих крачка назад с поредното мигновено движение.

Едуард се засмя и пристъпи с мен, без да сваля ръце от талията ми. Лицето му светеше, сякаш под диамантената му кожа гореше бял пламък.

Поех излишна глътка въздух, за да се успокоя.

Колко различна бе тази целувка! Вгледах се в изражението му, докато сравнявах смътните си човешки спомени с тези недвусмислени, наситени усещания. Стори ми се... малко самодоволен.

— Крил си нещо от мен — обвиних го със звънкия си глас, а очите ми леко се присвиха.

Той се разсмя, светнал от облекчение, че всичко бе приключило — страхът, болката, съмненията, чакането, всичко вече беше зад нас.

— Навремето беше наложително — напомни ми той. — Сега е *твоя* ред да внимаваш да *не ме* счупиш — той отново се разсмя.

Намръщих се замислено и вече не се смееше само Едуард.

Карлайл пристъпи иззад Емет и тръгна към мен. Очите му бяха леко напрегнати, а Джаспър го последва по петите. Явно до този миг не бях виждала и лицето на Карлайл. Прииска ми се да примижа, сякаш се вирах срещу слънцето.

— Как се чувстваш, Бела? — попита ме той. Замислих се за една шейсет и четвърта част от секундата.

— Изумена. Има толкова *много*... — не продължих, заслушана в мелодичния звън на гласа си.

— Да, в началото е доста объркващо.

Кимнах бързо, отривисто.

— Но се чувствам като себе си. Горедолу. Не го очаквах.

Ръцете на Едуард обгърнаха още по-плътно кръста ми.

— Нали ти казвах — прошепна ми.

— Добре се владееш — отбеляза Карлайл. — Далеч по-добре, отколкото *аз* очаквах, нищо че разполагаше с доста време да се подготвиш психически.

Замислих се за резките промени в настроението, за невъзможността да се съсредоточа, и прошепнах:

— Не съм съвсем сигурна.

Той кимна напълно сериозен, а после очите му, подобни на скъпоценни камъни, блеснаха от интерес.

— Изглежда, този път сме уцелили правилната формула с морфина. Кажи ми какво помниш от промяната?

Поколебах се, с ясното съзнание, че Едуард е плътно до мен, а дъхът му гали бузата ми и изпраща електрически тръпки под кожата ми.

— Всичко отпреди ми е... много мътно. Помня, че бебето не можеше да диша...

Погледнах Едуард, внезапно стресната от спомена.

— Ренесме е съвсем здрава — увери ме той, а в очите му долових нов блясък. Изрече името ѝ със сдържано въодушевление. С благоговение. Както набожните говорят за боговете си. — А след това какво помниш?

Съсредоточих се да не издам нищо с изражението си. Никога не ме е бивало в лъжите.

— Трудно ми е да си спомня. Беше толкова тъмно. А после... отворих очи и открих, че виждам *всичко*...

— Невероятно — прошепна Карлайл със светнали очи.

Стана ми неудобно, зачаках горещината да пламне в бузите ми и да ме издаде. Но после се сетих, че никога повече няма да се изчервявам. Може би щях да предпазя Едуард от истината.

Но трябваше да намеря начин да предупредя Карлайл. Някой ден. Ако се наложеше да създаде друг вампир. Подобна вероятност ми се струваше съвсем слаба, така че се успокоих за лъжата.

— Постарай се да си спомниш, искам да ми разкажеш всичко — настоя развълнувано Карлайл и аз не успях да прикрия гримасата, която разкриви чертите ми за миг. Не исках да продължавам с лъжите, защото бе твърде вероятно да се изпусна. А и не исках да се сецам за кладата. За разлика от човешките спомени, тази част бе пределно отчетлива, помнех всичко болезнено ясно.

— О, толкова съжалявам, Бела — извини се той веднага. — Жаждата ти вероятно е крайно неприятна. Този разговор може да почака.

Докато не я беше споменал, жаждата ми всъщност бе съвсем поносима. В главата ми имаше толкова много пространство. Някаква отделна част от мозъка ми почти автоматично следеше огъня в гърлото. Както старият ми мозък се бе грижил за дишането и мигането.

Но думите му изведоха пожара на преден план. Внезапно сухата болка се оказа единственото нещо в съзнанието ми и колкото повече мислех за нея, толкова по-силна ставаше. Ръката ми се стрелна към гърлото и аз го сграбчих, сякаш можех да потуша пламъците. Кожата на шията ми бе така странна под пръстите. Толкова гладка, че ми се струваше мека, макар да бе твърда като камък.

Едуард пусна талията ми, хвана ме за ръка и лекичко ме дръпна.
— Да вървим на лов, Бела.

Очите ми се отвориха широко и болката от жаждата заглъхна, изместена от изненада.

Аз? На лов? С Едуард? Но... как? Нямах представа какво да правя.

Той прочете паниката в изражението ми и ми се усмихна окуражително.

— Съвсем лесно е, любима. Инстинктивно. Не се тревожи. Ще ти покажа — но когато не помръднах, той се усмихна с кривата си усмивка и вдигна вежди. — Бях останал с впечатлението, че винаги си *искала* да ме видиш как ловувам.

Засмях се с неочаквана веселост (а част от мен се заслуша в камбанения звук), понеже думите му ме подсетиха за един позабравен човешки разговор. След това посветих една цяла секунда да прехвърля набързо наум онези първи дни с Едуард — истинското начало на живота ми, за да не ги забравя никога. Не очаквах, че ще е толкова трудно да си спомням. Сякаш се вирах през размътена вода. Знаех от Розали, че ако *достатъчно* често мисля за човешките си спомени, те няма да избледнеят. Не исках да забравя и минута от времето, прекарано с Едуард, дори и сега, когато безкрайността се простираше пред нас. Исках да съм сигурна, че онези човешки спомени ще бъдат запечатани в безпогрешния ми вампирски ум.

— Ще тръгваме ли? — попита ме той. Вдигна ръка и дръпна пръстите, с които все още стисках гърлото си. После поглади шията ми. — Не искам да те боли — добави той с тих шепот. Нещо, което по-рано не бих могла да чуя.

— Добре съм — казах по силата на някакъв изостанал човешки навик. — Чакай. Първо.

Имаше толкова много неща. Така и не бях успяла да задам въпросите си. Имаше нещо далеч по-важно от болката.

Този път проговори Карлайл.

— Да?

— Искам да я видя. Ренесме.

Странно колко ми беше трудно да изговоря името ѝ. *Моята дъщеря* — бе още по-трудно дори да помисля за тези две думи. Всичко ми се струваше толкова далечно. Опитах се да си спомня как се бях

чувствала преди три дни и без да се замисля, издърпах ръката си от пръстите на Едуард и я сложих върху корема.

Плосък. Празен. Стиснах бледата коприна, която обвиваше кожата ми, и отново се паникьосах, а някаква незначителна част от мозъка ми отбеляза, че очевидно Алис ме е облякла.

Знаех, че в тялото ми вече няма нищо, смътно си спомнях кървавата сцена на раждането, но ми беше трудно да приема доказателствата. Помнех само как обичам малкия палавник вътре в мен. Останалото ми се струваше като игра на въображението. Избледняващ сън, който бе наполовина кошмар.

Докато се борех с объркването си, видях как Едуард и Карлайл си разменят скришен поглед.

— Какво? — попитах.

— Бела — започна успокоително Едуард. — Това не е много добра идея. Тя е наполовина човек, любов моя. Сърцето ѝ тупти и във вените ѝ тече кръв. Докато не стане сигурно, че контролираш жаждата си... Нали не би искала да я изложиш на опасност?

Намръщих се. Естествено, че не исках.

А дали можех да се контролирам? Че бях обърквана, беше вярно. Че лесно се разсейвах — също. Но опасна? За нея? Собствената ми дъщеря?

Не можех да съм сигурна, че отговорът е отрицателен. Така че се налагаше да проявя търпение. Което ми звучеше ужасно трудно. Защото докато не я видех отново, нямаше да е реална. Само избледняващо видение... за непозната.

— Къде е тя? — заслушах се внимателно и чух туптящото сърце на долния етаж. Чувах дишането на повече от един човек — затаено, сякаш и те се вслушвах. Имаше и някакво пърхане, притупване, което не можех да разпозная...

Звукът на сърцето бе толкова влажен и примамлив, че устата ми се напълни със слюнка.

Значи определено трябваше да се науча да ловувам, преди да я видя. Моето непознато бебе.

— Розали ли е с нея?

— Да — отвърна рязко Едуард и ми се стори, че някаква мисъл го разстройва. Смятах, че двамата с Розали са преодолели различията

си. Нима враждебността отново бе изплувала? Преди да успея да попитам, той свали ръцете от корема ми и нежно ме дръпна.

— Чакай — възразих отново, опитвайки се да се съсредоточа. — Ами Джейкъб? И Чарли? Разкажи ми всичко, което съм изпуснала. Колко време бях... в безсъзнание?

Едуард като че ли не забеляза колебанието ми при последната дума. Вместо това размени поредния предпазлив поглед с Карлайл.

— Нещо лошо ли се е случило? — прошепнах.

— Нищо *лошо* не се е случило — отвърна Карлайл, натъртвайки малко особено думата. — Всъщност нищо особено не се е променило. Беше в несвят малко повече от два дни. В общи линии стана доста бързо. Едуард се справи чудесно. И изобретателно, идеята да инжектира отровата право в сърцето ти беше негова — той млъкна и се усмихна гордо на сина си, след това въздъхна. — Джейкъб още е тук, а Чарли още смята, че си болна. Казахме му, че в момента си в Атланта, за да ти направят тестове в Центъра за контрол на заболяванията. Дадохме му грешен номер и той е доста разочарован. Няколко пъти се обажда на Есме.

— Трябва да му се обадя — промърморих на себе си, но когато чух гласа си, осъзнах, че има нова пречка. Нямах да ме познае. И следователно нямаше как да го успокоя. А после и другата смайваща новина нахлу в съзнанието ми. — Я чакайте, Джейкъб *още е тук*?

Нов поглед.

— Бела — побърза да отвърне Едуард. — Имаме да обсъждаме доста неща, но трябва първо да се погрижим за теб. Вероятно изпитваш болка...

В мига, в който го каза, се сетих за паренето в гърлото и конвулсивно преглътнах.

— Но Джейкъб...

— Разполагаме с безкрайно много време за обяснения, любима — напомни ми той нежно.

Естествено. Можех да изчакам още малко. Щеше да ми е по-лесно да слушам, когато свирепата болка от изгарящата жажда не пречеше на концентрацията ми.

— Добре.

— Чакайте, чакайте, чакайте — чух гласчето на Алис. Тя затанцува из стаята, грациозна като блян. И както при Едуард и

Карлайл, се смаях, когато за първи път зърнах лицето ѝ. Толкова прекрасно. — Обещахте първия път да присъствам! Ами ако минете покрай отразяваща повърхност?

— Алис... — възрази Едуард.

— Няма да отнеме повече от секунда — и с тези думи Алис се стрелна от стаята.

Едуард въздъхна.

— За какво говори тя?

Но Алис вече се връщаше, понесла огромното огледало с позлатена рамка от стаята на Розали, което бе почти два пъти по-високо от нея и няколко пъти по-широко.

Джаспър, който бе стоял така безмълвно и неподвижно, че не му бях обърнала внимание, освен когато тръгна след Карлайл, сега отново се раздвижи, застана до Алис и впи очи в лицето ми. Нали аз бях единствената опасност.

Знаех, че се ослушва за настроението ми, така че вероятно усети шока ми, когато за първи път истински се вгледах в лицето му.

През незрящите ми очи на човек белезите, оставени от някогашния му живот с армиите от новородени на юг, изглеждаха почти невидими. Бях разбрала за съществуването им единствено с помощта на ярка светлина, която бе открила слабия релеф на формите.

Сега, когато вече виждах, стана ясно, че белезите са най-фрапантното в него. Не можех да сваля поглед от обезобразената му шия и челюст, не можех да повярвам, че дори и вампир би могъл да оцелее, след като толкова чифта зъби се бяха впивали в гърлото му.

Инстинктивно застанах нащрек. Всеки вампир, зърнал Джаспър, би реагирал по същия начин. Белезите му бяха като светлинно табло с надпис *Опасен*. Колко ли вампири бяха опитали да го убият? Стотици? Хиляди? И до един бяха загинали.

Джаспър видя и усети как го оглеждам, как заставам нащрек и сухо се усмихна.

— Едуард ме изтормози, че не съм те накарала да се огледаш преди сватбата — обади се Алис и отклони вниманието ми от страховития си любим. — Няма да се оставя пак да ме дъвчат.

— Чак пък да те дъвчат? — попита скептично Едуард, вдигнал вежда.

— Може би леко преувеличавам — измърмори тя разсеяно, докато обръщаше огледалото към мен.

— А може би сегашните ти действия са свързани единствено с удовлетворяването на собствените ти воайорски наклонности.

Алис му смигна.

Някаква бегла част от вниманието ми следеше размяната на реплики. Основната част обаче бе прикована от образа в огледалото.

Първата ми реакция бе лекомислено удоволствие. Непознатата фигура в огледалото бе неоспоримо красива точно колкото Алис или Есме. Излъчваше плавност дори и неподвижна, а безупречното ѝ лице бе бледо като луната и обрामчено от тъмна, тежка коса. Крайниците ѝ бяха гладки и издължени, а кожата леко светеше, блестяща като перла.

Втората ми реакция бе ужас.

Коя беше тя? На пръв поглед не можех да открия лицето си сред гладките, съвършени черти.

Ами очите ѝ! Макар да знаех, да бях подготвена, тези очи ме накараха да потръпна от ужас.

През цялото време, докато я изучавах и реагирах, лицето ѝ бе напълно спокойно, като гравюра на богиня, която не разкриваше нищо от невероятния смут, който бе настъпил в мен. После плътните ѝ устни помръднаха.

— Очите? — прошепнах от нежелание да кажа *очите ми*. — Колко време?

— Ще потъмнеят след няколко месеца — отвърна Едуард с нежен, успокоителен тон. — Животинската кръв разрежда цвета по-бързо от човешката. Първо ще станат кехлибарени, после златни.

Очите ми щяха да пламтят като злобни алени пламъци *месеци* наред?

— Месеци? — гласът ми се извиси тревожен. В огледалото съвършените вежди се вдигнаха невярващо над пламтящите алени очи — по-ярки от всичко, което бях виждала някога.

Джаспър, стреснат от внезапната ми тревога, пристъпи крачка напред. Знаех, че отлично познава поведението на младите вампири. Дали тези емоции не вещаеха някаква погрешна стъпка от моя страна?

Никой не отговори на въпроса ми. Погледнах към Едуард, към Алис. Очите и на двамата бяха леко разконцентрирани — реагираха на

непокойствието на Джаспър. Вслушвах се в причината, надничаха в непосредственото бъдеще.

Поех си поредната дълбока, ненужна глътка въздух.

— Не, добре съм — уверих ги. Очите ми пробягаха към непознатата в огледалото, после отново към тях. — Просто ми дойде... в повече.

Челото на Джаспър се набръчка, от което двата белега над лявото му око изпъкнаха още повече.

— Не знам — прошепна Едуард.

Жената в огледалото се смръщи.

— Кой въпрос пропуснах?

Едуард се ухили.

— Джаспър се чуди как го правиш.

— Как правя кое?

— Как успяваш да контролираш емоциите си, Бела — отвърна Джаспър. — Никога не съм виждал новороден да прави такова нещо, да съумее да преодолее чувствата си. Току-що се изплаши, но когато долови тревогата ни, се овладя, възстанови контрол над себе си. Бях готов да се притека на помощ, но не ти беше нужно.

— Това лошо ли е? — попитах. Тялото ми автоматично замръзна, докато чаках присъдата.

— Не — отвърна той, но гласът му звучеше неуверено.

Едуард прокара длан по дължината на ръката ми, сякаш да ме насърчи да се отпусна.

— Много е впечатляващо, Бела, но не го разбираме. Не знаем колко време ще продължи.

Замислих се за част от секундата. Дали всеки момент можех да се пречупя? Да се превърна в чудовище?

Не усещах да се задава нищо подобно... Но може би нямаше как да го предусетя.

— И все пак, какво мислиш? — попита Алис, вече леко нетърпелива, и посочи огледалото.

— Не съм сигурна — взех да увъртам, от нежелание да призная колко съм уплашена.

Загледах прекрасната жена с ужасяващите очи, търсейки нещо от мен в нея. Всъщност *имаше* нещо във формата на устните ѝ. Ако се загледаш отвъд главозамайващата красота, си личеше, че горната устна

някак не е в хармония с долната, твърде пълна е. Почувствах се малко по-добре, когато открих този дребен, познат недостатък. Може би и останалата част от мен също се криеше в това лице.

Вдигнах пробно ръка и жената в огледалото отрази движението ми, също докосна лицето си. Алените ѝ очи ме гледаха предпазливо.

Едуард въздъхна.

Извърнах се да го погледна, вдигайки вежда.

— Разочарован ли си? — попитах, а звънтящият ми глас бе безизразен.

Той се разсмя.

— Да — призна си.

Усетих как изненадата пробива маската на самообладанието ми, моментално последвана от обидата.

Алис се озъби. Джаспър отново се приведе напред в очакване да избухна.

Но Едуард не им обърна внимание и обви ръце плътно около повторно замръзналото ми тяло, притискайки устни до бузата ми.

— Донякъде се надявах, че когато съзнанието ти стане като моето, ще мога да чувам мислите ти — промълви. — А ето че отново съм разочарован и както винаги се чудя какво всъщност се върти в главата ти.

Веднага се почувствах по-добре.

— Е, какво да се прави — казах небрежно, доволна, че мислите ми отново принадлежат единствено на мен. — Явно мозъкът ми никога няма да функционира както трябва. Поне съм хубава.

Вече бе по-лесно да се шегувам с него, започвах да се адаптирам, да разсъждавам последователно. Да бъда себе си.

Едуард изръмжа в ухото ми.

— Бела, *никога* не си била просто хубава.

После се отдръпна и въздъхна.

— Добре, добре — отговори на някого.

— Какво? — попитах.

— Все повече изправяш Джаспър на нокти, с всяка изминала секунда. Може би ще се успокои леко, ако отидем на лов.

Погледнах към напрегнатото лице на Джаспър и кимнах. Ако действително самообладанието ми щеше да се пропука, не исках да се

случва точно тук. По-добре да съм заобиколена от дървета, отколкото от членове на семейството.

— Добре. Да вървим на лов — казах, а стомахът ми нервно потръпна пред неизвестното. Измъкнах се от прегръдката на Едуард, хванах го за ръка и обърнах гръб на непознатата, красива жена в огледалото.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА НА ЛОВ

— През прозореца? — попитах, загледана в двата етажа празно пространство.

Никога не ме е било страх от височини, но сега виждах всички подробности толкова ясно, че идеята никак не ме привличаше. Ръбовете на камънаците отдолу бяха по-остри, отколкото си бях представяла.

Едуард се усмихна.

— Това е най-удобният изход. Ако те е страх, мога да те пренеса.

— Разполагаме с цяла вечност, а ти се тревожиш, че ще се забавим, ако отидем до задната врата?

Той се смръщи леко.

— Ренесме и Джейкъб са долу...

— О!

Вярно. Нали аз бях чудовището. Трябваше да си държа носа далеч от миризми, които биха могли да събудят дивото в мен. И най-вече далеч от хората, които обичах. Дори от онези, които все още не познавах добре.

— А Ренесме... добре ли ще е... с Джейкъб? — прошепнах. Със закъснение осъзнах, че явно неговото сърце съм чула от долния етаж. Заслушах се отново, но сега чувах един-единствен равномерен пулс. — Той не я харесва особено.

Устните на Едуард се свиха в особена гримаса.

— Вярвай ми, в пълна безопасност е. Наясно съм какво си мисли Джейкъб.

— Разбира се — прошепнах и отново погледнах земята под прозореца.

— Да не се уплаши? — предизвика ме той.

— Малко. Не знам как...

Усещах погледите на семейството ми, впити мълчаливо в гърба ми. Не че всички мълчаха. Емет вече се бе подсмихнал тихо. Ако направех и една грешка, щеше да се затъркаля по пода от смях. И

веднага щяха да тръгнат вицовете за единствения непохватен вампир на света...

А и роклята, която Алис ми бе облякла, без да усетя, докато съм се гърчела в пламъци, бе крайно неподходяща както за скачане, така и за лов. Тясна, прилепнала леденосиня коприна? Защо ли бе решила, че точно такъв тоалет ще ми е необходим? Да не би по-късно да имаше коктейл?

— Гледай ме — каза Едуард. И после съвсем небрежно направи крачка през високия отворен прозорец и падна.

Проследих го внимателно и анализирах ъгъла, под който бе свил колене, за да поемат удара. Приземи се почти безшумно, с приглушено тупване като от тихо затворена врата или внимателно поставена върху масата книга.

Не *изглеждаше* особено сложно.

Стиснала челюст, максимално концентрирана, опитах да повтора небрежната му крачка в празното.

Ха! Земята се надигна към мен така бавно, че изобщо не се затрудних да поставя краката си върху нея. Що за обувки ми бе надянала Алис? С високи токчета? Беше си загубила ума, но нелепите обувки стъпиха точно както трябваше, така че приземяването се оказа не по-сложно от нормална крачка върху равна повърхност.

Поех удара с пръстите на краката си, за да не прекърша тънките токчета. Справих се точно толкова безшумно, колкото и той. Ухилих му се.

— Вярно. Лесно е.

Той ми се усмихна в отговор.

— Бела?

— Да?

— Това беше доста грациозно дори за вампир.

Замислих се за миг, после се усмихнах широко. Ако го казваше просто така, Емет със сигурност щеше да се изсмее. Но никой не сметна коментара му за смешен, така че явно бе искрен. За първи път в живота ми — е, добре, поне в съществуването ми — някой изричаше думата *грациозно* по мой адрес.

— *Благодаря ти* — казах.

След това смъкнах сребристите сатенени обувки една по една и ги метнах едновременно през отворения прозорец. Може би вложих

излишна сила, но някой все пак ги улови, преди да повредят ламперията.

Чух Алис да мърмори.

— Усетът ѝ за модата не се е подобрил колкото равновесието.

Едуард ме хвана за ръката — не можех да спра да се удивлявам на гладкостта и приятната температура на кожата му — и хукна през задния двор към реката. Последвах го без никакво усилие.

Физическите действия ми се струваха толкова прости.

— Ще плуваме ли? — попитах, когато спряхме край водата.

— И да ти съсипем хубавата рокля? Не. Ще скачаме.

Свих замислено устни. Реката бе почти петдесет метра широка.

— Давай първо ти — казах.

Той ме погали по бузата, направи две крачки назад, после се затича напред и се хвърли от един плосък камък, здраво заровен в калта. Проследих как се изстрелва, описва дъга над водата, после се превърта във въздуха и изчезва в гъстите дървета от другата страна.

— Фукльо — измърморих и чух невидимия му смях. Отстъпих пет крачки назад за всеки случай и си поех дълбоко въздух.

Внезапно ме обзе тревога. Не че ще падна или че ще се нараня, а че ще нараня гората.

Набъбнала бе бавно, но вече я усещах — суровата, могъща сила, която вибрираше в крайниците ми. Внезапно ме изпълни увереност, че ако ми хрумне да изкопая тунел под реката, да си пробия път с нокти или юмруци през самото речно корито, няма да се забавя особено. Предметите около мен — дървета, храсти, скали... дори къщата — започнаха да ми се струват твърде крехки.

Стиснах палци Есме да си няма любимо дърво от другата страна на реката и протегнах крак за първата си крачка. Но рязко спрях, когато тесният сатен се цепна цели петнадесет сантиметра нагоре. О, Алис!

Е, Алис винаги се бе отнасяла към дрехите като предназначени за еднократна употреба, така че не би трябвало да се възмути. Наведох се, хванах внимателно подгъва при непокътнатия десен шев и с минимално усилие разпрах роклята до горната част на бедрото си. След това направих същото и от другата страна, за да са еднакви.

Далеч по-добре.

Чух сподавен смях откъм къщата, както и скърцането на нечий зъби. Смяхът се носеше и от долната, и от горната част на къщата и с

лекота разпознах така различния, дрезгав, гърлен глас от приземния етаж.

Значи и Джейкъб ме наблюдаваше. Не можех да си представя какво му се върти в главата, нито пък какво изобщо още прави тук. Мислех, че следващата ни среща, ако изобщо успееше да ми прости, ще е далеч в бъдещето, когато съм по-уравновесена, а времето е излекувало раните, които бях нанесла на сърцето му.

Но не се обърнах да го потърся с поглед, нащрек заради резките промени в настроението ми. Би било неразумно да позволя някаква емоция, каквато и да е тя, да завладее изцяло съзнанието ми. А и тревогата на Джаспър ме бе напрегнала. Трябваше да отида на лов, преди да се изправя пред каквото и да било друго. Опитах се да забравя всичко останало и да се *съсредоточа*.

— Бела? — повика ме Едуард от гората, а гласът му приближаваше. — Искаш ли пак да ти покажа?

Но аз, естествено, помнех всичко идеално, а и не исках да давам на Емет *допълнителен* повод да ми се подиграва. Предизвикателството бе чисто физическо, значи трябваше просто да се вслушам в инстинкта си. Поех си дълбоко въздух и хукнах към реката.

Неспъвана от роклята, стигнах ръба на реката само с един скок. Едва една осемдесет и четвърта част от секундата, но времето бе повече, отколкото бе нужно — очите и съзнанието ми се движеха с такава скорост, че една крачка се оказа достатъчна. Съвсем лесно бе да положи десния си крак върху плоския камък и да окажа нужния натиск, за да запратя тялото си във въздуха. Май обърнах повече внимание на прецизността, отколкото на вложената енергия, и не прецених добре силата си, но поне грешката не ме измокри. Петдесетте метра се оказаха *къса* дистанция...

Беше странно, главозамайващо, наелектризиращо, но твърде кратко. Секундата още не бе изтекла и вече бях на отсрещната страна.

Мислех, че гъсто растящите дървета ще ми пречат, но всъщност се възползвах от тях. Беше ми съвсем лесно да протегна уверена ръка, докато се спускам към земята, и да уловя удобен клон. Залюлях се леко и кацнах на пръсти върху широкия клон на един смърч, на пет метра от земята.

Беше невероятно.

Чух собствения си ликуващ смях, а после как Едуард тича към мен. Скокът ми се бе оказал два пъти по-дълъг от неговия. Когато стигна дървото, очите му бяха широко отворени. Скочих ловко от клона и се приземих на пръсти точно до него, съвсем безшумно.

— Добре ли се справих? — попитах, а дишането ми се бе ускорило от вълнение.

— Много добре — усмихна се одобрително, но небрежният му тон не съответстваше на изненадания му поглед.

— Може ли пак да го направим?

— Съсредоточи се, Бела, тръгнаха сме на лов.

— О, вярно — кимнах. — Лов.

— Следвай ме... ако можеш — той се усмихна неочаквано присмехулно и хукна напред.

Беше по-бърз от мен. Не можех да си представя как движи крака с такава заслепяваща скорост, но за мен бе непостижимо. Но пък бях *по-силна* и всяка моя крачка се равняваше на три негови. Така че литнах през живата, зелена плетеница не зад него, а редом до него. Не можах да се сдържа да не се разсмея от възбуда, но смехът нито ме бавеше, нито ме разсейваше.

Най-после разбрах защо Едуард никога не се блъскаше в дървета, докато тичаше, нещо, което винаги ме е озадачавало. Усещането за баланс между скорост и яснота бе безкрайно странно. Защото, докато се стрелках над, под и през гъстия нефритен лабиринт със скорост, която би трябвало да сведе всичко около мен до размазано зелено петно, виждах с кристална отчетливост всеки листец върху всяко клонче на всяко храстче по пътя.

Вятърът от движението развяваше косата и разпраната ми рокля и макар да знаех, че не е нормално, го усещах топъл върху кожата си. Точно както не бе логично да усещам грубата пръст под босите си стъпала като кадифе, а клоните, които удряха кожата ми — като галещи пера.

Гората бе далеч по-жива, отколкото някога съм предполагала. Сред листака около мен гъмжаха всякакви дребни твари, чието съществуване не бях и допускала. Но минехме ли покрай тях, веднага замлъкваха, а дишането им се учестяваше от страх. Реагираха далеч по-мъдро на миризмата ни, отколкото хората. При мен тази миризма определено бе оказала обратен ефект.

Все чаках да се задъхам, но дишах съвсем безуспешно. Чаках да усетя парене в мускулите, но колкото повече свиквах със скоростта, толкова повече нарастваше силата ми. Скоковете ми ставаха все по-дълги и скоро Едуард трябваше да полага усилия да поддържа моето темпо. Отново се разсмях, екзалтирана, когато го чух да изостава. Босите ми стъпала докосваха земята толкова рядко, че имах чувството, че не тичам, а летя.

— Бела — обади се той сухо, а гласът му бе равен, ленив. Не чувах друг шум — беше спрял.

За миг се замислих дали да не се разбунтувам.

Но се извърнах с въздишка и с няколко леки подскока се озовах до него, стотина метра по-назад. Загледах го очаквателно. Усмиваше се с вдигната вежда. Беше толкова красив, че ми бе достатъчно само да се вирам в него.

— Смяташ ли да останеш в пределите на страната? — попита той развеселен. — Или възнамеряваш да отскочиш до Канада днес следобед?

— Тук е добре — съгласих се, не толкова съсредоточена върху думите, колкото хипнотизирана от устните му. Трудно ми беше да не се разсейвам, след като всичко бе така ново за силните ми очи. — Какво ще ловуваме?

— Лос. Реших да е нещо лесно, като за първи път... — той замлъкна, когато очите ми се присвиха при думата *лесно*.

Но нямах намерение да споря, бях твърде жадна. Сетех ли се за сухия огън в гърлото си, жаждата моментално обсебваше мислите ми. А огънят осезаемо се разгаряше. Чувствах устата си като Долината на смъртта в четири следобед през юни.

— Къде? — попитах и нетърпеливо огледах дърветата. Сега вече жаждата имаше приоритет, изличаваше всяка друга мисъл в главата ми, проникваше в далеч по-приятните мисли за тичането и устните на Едуард, и целувките, и... ох, изпепеляваща жажда. Не можех да избягам от нея.

— Стой мирно за минутка — каза той, поставил леко ръце на раменете ми. При допира неотложната жажда мигновено утихна. — Сега затвори очи — промълви той. Когато го послушах, вдигна ръце към лицето ми и погали скулите ми. Усетих как дишането ми се

ускорява и по навик зачаках червенината, която никога повече нямаше да се завърне.

— Слушай — инструктира ме той. — Какво чуваш?

Всичко, можех да отговоря — съвършения му глас, дъха му, устните, които се докосваха една в друга, докато говореше, шепота на птиците, чистещи пера по върхарите, пърхащите им сърчица, листата на клена, които се триеха едно в друго, слабото щракане на мравките, които пъплеха в дълга редица по кората на най-близкото дърво. Но знаех, че пита за нещо конкретно, така че настроих слуха си за по-голямо разстояние, в търсене на нещо различно от тихото жужене на живота около мен. Някъде наблизо имаше открито пространство — вятърът преминаваше с различен звук по незащитената трева — и малко поточе с каменно легло. А там, край шума на водата, се чуваше плясъкът на лочеци езици, шумното туптене на тежки сърца, помпаци гъсти струи кръв...

Имах чувството, че гърлото ми е залепнало.

— Край потока, на северозапад? — попитах, без да отварям очи.

— Да — отвърна с одобрителен тон. — А сега... изчакай отново вятъра и... какво надушваш?

Най-вече неговия аромат — необичайния му парфюм от мед, люляк и слънце. Но и наситената, земна миризма на гниещи корени и мъх, смолата по вечнозелените дървета, топлата, напомняща на ядки миризма на дребните гризачи, които се криеха под корените. А когато отново протегнах сетива — чистия дъх на водата, учудващо непривлекателен въпреки жаждата ми. Съсредоточих се в тази посока и долових миризмата, която явно вървеше с шума от лоченето и тътнещите сърца. Отново топла миризма, плътна и тръпчива, по-силна от останалите. И въпреки това почти толкова непривлекателна, колкото и поточето. Набръчках нос.

Той се подсмихна.

— Знам. Ще трябва да посвикнеш.

— Три? — предположих.

— Пет. Има още два в дърветата зад тях.

— И какво да правя сега?

Стори ми се, че се усмихва.

— Какво ти се прави?

Замислих се за миг, все така със затворени очи, заслушана, вдишваща миризмата. Жаждата в гърлото ми рязко се засили и внезапно топлата, тръпчива миризма вече не беше толкова неприятна. Поне щеше да е нещо горещо и мокро в пресъхналата ми уста. Очите ми се отвориха.

— Не разсъждавай — предложи той, свали ръце от лицето ми и направи крачка назад. — Просто следвай инстинктите си.

Оставих миризмата да ме понесе, почти без да съзнавам, че се движа, и безшумно се спуснах надолу към тясната поляна, сред която течеше потокът. Когато спрях нерешително сред обраслия с папрат ръб на поляната, тялото ми автоматично се приведе. До самия бряг видях едър самец с две дузини връхчета по увенчалите главата му рога, а после и потъналите в сянка форми на четири други лоса, насочили се с небрежна крачка навътре в гората.

Съсредоточих се върху миризмата на мъжкаря, върху горещата точка в рунтавата му шия, където топлината пулсираше най-силно. Деляха ни само трийсет метра — два или три скока. Приготвих се за първия.

Но точно когато мускулите ми се стегнаха, вятърът се промени, задуха по-силно, от юг. Дори не спрях да помисля, излетях измежду дърветата в траектория, перпендикулярна на първоначално заплануваната, изплаших лоса, който побягна в гората, и хукнах след някакъв нов аромат, толкова привлекателен, че просто нямах избор. Не можех да му устоя.

Уханието ме завладя изцяло. Преследвах го напълно съсредоточено, сетивата ми бяха отворени единствено за жаждата и за миризмата, която обещаваше да я утоли. Жаждата се засили, стана толкова болезнена, че обърка всички останали мисли и започна да се доближава до пожара на отровата във вените ми.

Само едно нещо можеше да проникне в съзнанието ми в този миг, инстинкт, който бе по-могъщ, по-първичен от потребността да потуша пожара — инстинктът да се предпазя от опасност. Инстинктът за самосъхранение.

Внезапно осъзнах, че ме преследват. Притегателната сила на неустоимата миризма се сборичка с импулса да се обърна, за да защитавам плячката си. В гърдите ми заклокочи някакъв звук, устните ми се разтегнаха от само себе си и оголиха предупредително зъбите

ми. Краката ми забавиха крачка, потребността да защитя тила си се бореше с желанието да удовлетвори жаждата.

В този миг чух как преследвачът ме застига и инстинктът за самосъхранение надделя. Извъртях се и надигащият се в гърлото ми звук си проби път навън.

Дивото ръмжене от собствената ми уста бе толкова неочаквано, че застинах на място. Звукът ме стресна и проясни главата ми — предизвиканата от жаждата мъгла отстъпи, макар самата жаждата да продължаваше да ме изгаря.

Вятърът отново промени посоката си, надигна миризмата на влажна пръст и прииждащ дъжд в лицето ми и ме освободи от жестоката хватка на другата миризма — миризма, която бе така прелъстителна, че можеше да бъде само човешка.

Едуард спря на няколко крачки, вдигнал ръце сякаш да ме прегърне или да ме възпре. Лицето му бе съсредоточено, предпазливо, а аз замръзнах ужасена.

Осъзнах, че бях на косъм да го напада. С рязко движение изправих тяло. Спрях да дишам, за да се съсредоточа, уплашена от силата на миризмата от юг.

Той видя как разумът се завръща в изражението ми, направи крачка към мен и отпусна ръце.

— Трябва да се махна оттук — изсъсках през зъби, използвайки останалия в гърлото ми въздух.

По лицето му пробяга изненада.

— В *състояние* ли си да си тръгнеш?

Нямах време да го питам какво иска да каже. Знаех, че способността да разсъждавам ясно ще трае само дотогава, докато се въздържах да не мисля за...

Отново хукнах с всички сили право на север. Гледах да не мисля за друго, освен за неудобното ограничение на сетивата, което сякаш бе единствената реакция на организма ми към липсата на въздух. Едничката ми цел бе да измина достатъчно разстояние, та миризмата зад мен напълно да се изгуби. И да стане невъзможна за откриване, ако случайно размисля...

Отново осъзнах, че ме следват, но този път бях в състояние да разсъждавам трезво. Устоях на желанието да вдишам, да използвам носените от въздуха вкусове, за да се уверя, че е Едуард. Не се наложи

да се боря дълго. Макар да тичах далеч по-бързо отпреди, направо лях като комета по възможно най-правата линия между дърветата, Едуард ме настигна само след минута.

Нещо ми хрумна и спрях като закована. Бях сигурна, че вече е безопасно, но за всеки случай не си поех въздух.

Едуард прелетя покрай мен, изненадан от внезапното ми спиране.

Извъртя се и се озова до мен. Сложи ръце върху раменете ми и се взря в очите ми, а изражението му все още изразяваше предимно изненада.

— Как го направи? — попита настойчиво.

— Предния път ме остави да те победя, нали? — троснах се, пренебрегвайки въпроса. — А аз си мислех, че се справям толкова добре!

Отворила уста, усетих вкуса на въздуха. Вече беше чист, нямаше и следа от съкрушителния парфюм, който така прогаряше гърлото ми. Предпазливо си поех дъх.

Той сви рамене и поклати глава, отказваше да го отклони от въпроса.

— Бела, как го направи?

— Как избягах ли? Спрях да дишам.

— Но как успя да се откажеш от преследването?

— Когато се появи зад мен... Толкова съжалявам.

— Защо се извиняваш *на мен*? Аз съм този, който прояви такава ужасна небрежност. Не очаквах, че някой ще се отклони толкова далече от пътеките, но трябваше първо да проверя. Ужасно глупава грешка! *Ти* няма за какво да се извиняваш.

— Но аз ти изръмжах! — все още бях ужасена, че физически съм способна на подобно богохулство.

— Разбира се, че ще ми изръмжиш. Напълно естествено е. Но не мога да разбера как успя да избягаш.

— Какво друго да направя? — попитах. Не можех да го разбера — той какво предпочиташе да бях сторила? — Та нали можеше да е някой мой познат!

Едуард ме смая, внезапно избухна в силен смях, отметна глава назад, а гласът му отекна сред дърветата.

— *Защо ми се смееш?*

Мигом млъкна и видях, че отново се напрегна.

Контролирай се, помислих си. Трябваше да внимавам с настроенията. Сякаш бях млад върколак, а не вампир.

— Не се смей на теб, Бела. Смей се, защото съм в шок. А съм в шок, защото съм напълно смаян.

— Защо?

— Не би трябвало да си в състояние да правиш такива неща. Не би трябвало да разсъждаваш толкова... рационално. Не би трябвало да стоиш тук и да обсъждаш положението така спокойно и хладнокръвно. И което е по-съществено, *не би трябвало да можеш* да се спреш напред преследване, при положение че във въздуха се носи миризма на човешка кръв. Дори зрели вампири биха се затруднили в подобна ситуация. Винаги изключително внимаваме къде ходим на лов, така че да не заставаме на пътя на изкушението. Бела, държиш се сякаш си на няколко десетилетия, а не на няколко дни.

— О! Но аз винаги съм знаела, че ще ми е трудно. Затова и така внимавах. Очаквах да е тежко.

Той отново обрмачи лицето ми с ръце, а очите му се изпълниха с почуда.

— Какво ли не бих дал да мога да надникна в съзнанието ти само за миг.

Какви силни емоции. Бях се подготвила за жаждата, но не и за това. Бях толкова сигурна, че няма да изпитвам някогашните чувства, когато ме докосва. Е, ако трябваше да съм искрена, действително не бяха някогашните чувства.

Бяха по-силни.

Вдигнах ръка да проследя чертите му. Пръстите ми се спряха върху устните му.

— Мислех, че дълго време няма да изпитвам подобно нещо? — неувереността ми превърна думите във въпрос. — Но все така те *желая*.

Той примигна стъписано.

— Как изобщо успяваш да се концентрираш? Не си ли непоносимо жадна?

Естествено, *сега*, когато повдигна въпроса, жаждата действително стана непоносима.

Опитах се да преглътна, после въздъгнах, затворих очи както по-рано, за да се съсредоточа. Разпрострях сетивата си, този път на тръни, да не би отново да ме връхлети прелъстителният забранен аромат.

Едуард отпусна ръце и чак спря да диша, докато аз се ослушвах все по-надалеч и по-надалеч в паяжината от зелен живот, пресявах миризмите и звуците за нещо, което да не ми се стори противно. Усетих някаква бегла миризма, слаба следа от изток...

Очите ми рязко се отвориха, но това не наруши остротата на сетивата ми, така че се извъртях и мълчаливо хукнах на изток. Земята почти веднага рязко се надигна и аз затичах приведена ниско, като от време на време се покатервах по дърветата, когато ми се стореше по-удобно. По-скоро с някакво вътрешно чувство, отколкото със слуха си, знаех, че Едуард е зад мен, следва ме тихо през гората, оставил се да го вода.

Растителността се разреци, изкачвахме се по-нависоко. Миризмата на смола се засили, както и тази, която следвах — топъл мирис, по-остър от миризмата на лоса и по-привлекателен. След още няколко секунди чух приглушените стъпки на едри крака, много по-тихи от хрущене на копита. Звукът се чуваше отгоре — от клоните, не от земята. Автоматично се стрелнах към дърветата, изкатерих се по-високо, чак до средата на огромна сребърна ела.

Мекото тупкане на лапи продължи да се прокрадва, вече под мен. Плътното ухание бе съвсем близо. Очите ми уловиха движението и видях жълтеникавокафявата козина на голямата котка, която се прокрадваше по широкия клон на един смърч малко вляво от моя. Беше едра, поне четири пъти по-тежка от мен. Очите ѝ бяха впити в земята отдолу — и тя бе тръгнала на лов. Долових миризмата на нещо дребно, което се криеше в хрусталака под дървото, безвкусна на фона на мириса на моята плячка. Опашката на пумата потрепна и тя се приготви за скок.

С леко отхвърляне прелетях през въздуха и се приземих на нейния клон. Тя усети как дървото се разклаща и се извъртя, изпищя от изненада и гняв. Посегна с извадени нокти към мен, очите ѝ светнали от ярост. Полуобезумяла от жажда, не обърнах никакво внимание на оголените зъби и кривите нокти и се хвърлих върху нея, събаряйки и двете ни на земята.

Борбата бе кратка.

Закривените ѝ нокти бяха като галеци пръсти върху кожата ми, изобщо не можеха да я наранят. Зъбите ѝ не можеха да пробият рамото или шията ми. Теглото ѝ бе нищожно. Моите зъби безпогрешно откриха гърлото ѝ, а инстинктивната ѝ съпротива бе жалка на фона на силата ми. Челюстта ми с лекота се склочи точно над онази точка, където бе концентрирана топлината.

Сякаш захапах бучка масло. Зъбите ми бяха стоманени остриета, пробиха през козината и мазнината и сухожилията сякаш изобщо ги нямаше.

Вкусът бе неприятен, но кръвта бе гореща и мокра и уталожих суровата, люта жажда. Изпих я на един дъх. Движенията на пумата ставаха все по-немощни, а писъците ѝ заглъхнаха в гъргорене. Топлината на кръвта проникна в цялото ми тяло, стопли дори върховете на пръстите ми.

Пумата свърши преди мен. В мига, в който пресуших тялото ѝ, жаждата пламна наново и аз отвратено избутах трупа от тялото си. Как бе възможно още да съм жадна след всичко това?

Изправих се с едно-единствено движение. След което осъзнах, че не изглеждам особено спретнато. Избърсах лицето си в опакото на ръката и се опитах да оправя роклята. Ноктите на котката, така неефективни върху кожата ми, бяха причинили сериозни поражения върху тънкия сатен.

— Хмм — обади се Едуард. Вдигнах поглед и го видях, облегнат небрежно на един дънер, да ме гледа със замислено изражение.

— Можех да се справя и по-добре, нали? — бях оплескана с кал, косата ми бе разрошена, роклята омазана в кръв и цялата съдрана. Едуард не се връщаше в такъв вид от лов.

— Справи се чудесно — увери ме той. — Просто... беше ми много трудно да наблюдавам.

Вдигнах объркано вежди.

— Да те оставя да се бориш с диви котки противоречи на инстинктите ми — поясни той. — През цялото време бях на ръба на паниката.

— Глупчо!

— Знам. Старите навици умират трудно. Но ми харесват подобренията по роклята ти.

Ако можех да се изчервя, щях да го сторя. Смених темата.

— Защо още съм жадна?

— Защото си млада.

Въздъгнах.

— А наблизко вероятно няма други пуми.

— Но има предостатъчно елени.

Направих физиономия.

— Не миришат толкова вкусно.

— Тревопасни са. Миризмата на хищниците наподобява човешката — поясни той.

— Не особено — възразих, опитвайки се да не си спомням.

— Трябва да се връщаме — каза той сериозно, но в очите му проблясваше закачливо пламъче. — Ако туристите са били мъже, вероятно нямаше да имат против да умрат, стига ти да донесеш смъртта им — погледът му отново се плъзна по раздраната рокля. — Всъщност, ако те бяха зърнали, щяха да решат, че вече са мъртви и в рая.

Изгледах го смръщено и изсумтях.

— Да вървим на лов за миризливи тревопасни.

Докато тичахме към къщи, открихме голямо стадо черноопашати елени. Този път и той ловува с мен, нали вече нямаше нужда да ми показва как става. Свалих един едър мъжкар и направих почти същата цапаница, както и с пумата. Едуард довърши двама преди мен, без да разроши и косъм от главата си, без да изцапа бялата си риза. Подгонихме разпръсналото се, подплашено стадо, но този път, вместо да се храня, гледах внимателно как успява да го направи толкова чисто.

Навремето, когато мечтаех да не се налага да ме оставя вкъщи, когато отива на лов, тайничко чувствах и облекчение. Защото бях сигурна, че подобна гледка ще е страховита. Ужасяваща. Че видя ли го да ловува, най-после ще го възприема като вампир.

Естествено, сега бе съвсем различно, нали и аз бях вампир. Но се съмнявам, че дори и човешките ми очи биха пропуснали красотата на движенията му.

Гледката бе изненадващо чувствена. Гладкият му скок бе като гъвкав удар на змия, ръцете му бяха така уверени, така силни, така безпогрешни. Плътните му устни бяха съвършени, когато се разтвориха, за да разкрият блестящите зъби. Беше великолепен. Внезапно ме заля вълна на гордост и желание. Беше *мой*. Вече нищо не

можеше да ме раздели от него. Бях твърде силна, за да ме откъснат от прегръдката му.

Приключи много бързо. Обърна се към мен и любопитно загледа ликуващото ми изражение.

— Не си ли жадна вече? — попита.

Свих рамене.

— Ти ме разсея. Много по-добър от мен си.

— Трупам опит от векове — той се усмихна. Очите му бяха смущаващо красив оттенък на меднозлатистото.

— Само един — поправих го.

Той се разсмя.

— Приключи ли за днес? Или предпочиташ да продължим?

— Май приключих — чувствах се съвсем сита, даже преляла. Не бях сигурна колко още течност можеше да поеме тялото ми. А паренето в гърлото бе само притъпено. Но пък знаех, че жаждата ще е неизбежна част от този живот.

И щеше да си струва.

Чувствах, че се владеея. Може би увереността ми бе напълно измамна, но определено се гордеех, че не бях убила никого в първия си ден. А щом можех да устоя на истински хора, при това непознати, нямаше ли да мога да се справя с един върколак и едно дете, наполовина вампир, които обичах?

— Искам да видя Ренесме — казах. Сега, когато жаждата ми бе укротена (макар и не напълно утихнала), отново ме обзеха предишните тревоги. Исках да помиря представата за непознатата ми дъщеря с онова създание, което така обичах преди три дни. Беше ми непривично, неприятно да не я усещам в себе си. Внезапно се почувствах празна и неспокойна.

Той протегна ръка към мен. Поех я и кожата му ми се стори по-топла отпреди. Бузите му бяха съвсем леко зачервени, сенките под очите му почти избледнели.

Не можах да устоя и отново погалих лицето му. После още веднъж.

И докато се вирах в блестящите му златни очи, някак забравих, че чакам отговор на молбата си.

Беше ми почти толкова трудно, колкото да обърна гръб на човешката миризма, но някак успях да задържа мисълта, че трябва да

внимавам, докато се протягах на пръсти и увивах ръце около тялото му. Съвсем нежно.

Той бе далеч по-смел. Ръцете му се сключиха около талията ми и ме притиснаха плътно към тялото му. Коравите му устните се впиха в моите, но за мен бяха меки. А моите вече не поддаваха както по-рано, имаха собствена твърдост.

Както и преди, допирът на кожата му, устните му, ръцете му сякаш проникна през моята гладка, твърда кожа чак до новите ми кости. До самата сърцевина на тялото ми. Не си бях представяла, че е възможно да го обичам повече отпреди.

Някогашният ми ум не би могъл да побере толкова много обич. Някогашното ми сърце нямаше да има сили да я понесе.

Може би точно тази част от същността си бях прехвърлила и увеличила в новия си живот. Както Карлайл своето състрадание, а Есме — своята всеотдайност. Вероятно никога нямаше да бъде нещо интересно или специално като Едуард, Алис и Джаспър. Може би просто любовта ми към Едуард щеше да е по-силна, от която и да е любов в историята на света.

Устройваше ме.

Помнех някои от тези неща — как свивам пръсти в косите му, как проследявам формата на гладките му гърди, — но останалите бяха съвсем нови. Той бе напълно нов. А смелите му, настойчиви целувки бяха напълно ново изживяване. Откликнах със същата страст и внезапно се строполихме на земята.

— Опа! — казах, а той се разсмя под мен. — Не исках да те съборя. Добре ли си?

Той ме погали по лицето.

— Малко по-добре от *добре* — след това ме погледна въпросително. — Ренесме? — попита, несигурен какво искам най-много в този момент. Труден въпрос, защото исках толкова много неща едновременно.

Виждах, че не би имал нищо против да отложим връщането и ми беше безкрайно трудно да мисля за друго, освен за допира на кожата му в моята — от роклята не бе останало кой знае какво. Но това, което помнех от Ренесме, преди и след раждането, все повече бледнееше и заприличваше на сън. Все по-невероятен. Спомените за нея бяха

човешки, ефимерни. Всичко, което не бях зървала през новите си очи, нито докосвала с новите си ръце, ми се струваше нереално.

И с всяка минута представата за онази малка непозната ми се изплъзваше все повече.

— Ренесме — потвърдих печално, изправих се на крака и издърпах и него.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ОБЕЩАНО

В мига, в който се замислих за Ренесме, тя зае централното място в странното ми, ново, просторно, но така лесно разсейващо се съзнание. Имах толкова много въпроси.

— Разкажи ми за нея — настоях, когато хвана ръката ми. Свързаните ни ръце не пречеха на скоростта ни.

— Различна е от всичко друго на този свят — каза той и в гласа му отново долових онзи почти религиозен възторг.

Усетих острото прорязване на ревността. Той я познаваше, а аз не. Не беше честно.

— Колко прилича на теб? И колко на мен? Тоест на предишната мен?

— Струва ми се по равно и на двама ни.

— Беше топла — припомних си.

— Да. Има и пулс, макар да е малко по-ускорен от човешкия. Температурата ѝ също е малко по-висока. А и спи.

— Сериозно ли?

— При това доста добре за новородено. Двамата сме единствените родители на света, които нямат нужда от сън, а детето ни вече спи по цяла нощ — той се усмихна.

Хареса ми как каза *детето ни*. Думите я направиха по-реална.

— Очите ѝ имат абсолютно същия цвят като твоите, така че в крайна сметка не го изгубихме безследно — той ми се усмихна. — Толкова са красиви.

— А вампирското? — попитах.

— Кожата ѝ изглежда непробиваема като нашата. Не че на някой би му хрумнало да проверява.

Премигнах стреснато.

— Естествено, че никой не би проверил — увери ме той отново. — Диетата ѝ... ами, предпочита да пие кръв. Карлайл се опитва да я убеди да пие и адаптирано бебешко мляко, но тя не проявява особено

желание. Не че я виня, доста неприятно мирише дори за човешка храна.

Сега вече съвсем зяпнах. Прозвуча сякаш едва ли не разговарят с нея.

— Да я убеди?

— Тя е интелигентна, стряскащо интелигентна, и напредва с невероятна скорост. Макар все още да не говори, общува съвсем ефективно.

— Не говори? *Все още?*

Той забави крачка, за да ми даде възможност да възприема думите му.

— Как така общува съвсем ефективно? — попитах строго.

— Мисля, че ще е по-лесно да... разбереш сама. Малко е трудно за обяснение.

Замислих се. Знаех, че ще трябва да видя доста неща, преди да ги почувствам реални. Не бях сигурна за колко съм готова, затова реших да сменя темата.

— А Джейкъб защо още е тук? — попитах. — И как изобщо издържа? И защо го прави? — звънтящият ми глас леко потрепери. — Защо е нужно да продължава да страда?

— Изобщо не страда — отговори той с особен, неочакван тон. — Макар да съм готов да променя положението — добави през зъби.

— Едуард! — изсъсках и го дръпнах да спре (усетих известно самодоволство, че съм в състояние да го направя). — Как може да говориш така? Та Джейкъб се отказа от *всичко*, за да ни защити! На какво само го подложих! — трепнах при смътния спомен за срам и вина. Странно каква потребност от присъствието му изпитвах тогава. Чувството за празнота без него бе изчезнало. Явно е било човешка слабост.

— Ще разбереш защо — измърмори Едуард. — Обещах му да го оставя той да ти обясни, но се съмнявам, че ще реагираш по-различно от мен. Но пък често бъркам за мислите ти, нали? — той сви устни и ме изгледа.

— Какво да ми обясни?

Поклати глава.

— Обещал съм. Макар да не съм сигурен дали все още му дължа каквото и да било... — той изскърца със зъби.

— Едуард, нищо не разбирам — гняв и възмущение завладяха съзнанието ми.

Той ме погали по бузата, а когато лицето ми се изглади под ласката, се усмихна нежно. Раздразнението ми моментално бе изместено от желание.

— Знам, че ти е по-трудно, отколкото показваш. Помня.

— Не ми е приятно да се чувствам толкова объркана.

— Знам. Затова да вървим вкъщи, за да видиш всичко сама — когато заговори за прибиране, очите му пробягаха по останките от роклята ми и челото му се смръщи. — Хм — след секунда размисъл разкопча бялата си риза и я задържа, за да я облека.

— Толкова ли е зле?

Той се усмихна широко.

Пъхнах ръце в ръкавите и пъргаво закопчах копчетата върху дрипавия си корсаж. Естествено, така той остана без риза, а това неминуемо привлече вниманието ми.

— Ще те надбягам — казах и после го предупредих, — но този път никакви преструвки!

Той пусна ръката ми и се усмихна.

— Само дай сигнал...

Ориентирах се към новия си дом далеч по-лесно отколкото някога, когато се прибирах пеша по улицата на Чарли. Миризмата ни бе оставила ясна диря, която следвах с лекота дори при тази скорост.

Едуард тичаше пред мен, докато не стигнахме реката. Но там реших да рискувам и скочих по-рано, използвайки физическото си надмощие, за да спечеля.

— Ха! — извиках ликуващо, когато чух, че моите крака първи удрят тревата.

Но когато се заслушах за звука от приземяването му, чух нещо друго. Нещо силно и твърде близо. Туптящо сърце.

В същата секунда Едуард се озова до мен и здраво ме хвана за раменете.

— Не дишай — предупреди ме настойчиво.

Опитах се да преглътна паниката и застинах насред вдишването. Движеха се единствено очите ми, които инстинктивно се завъртяха, за да открият източника на звука.

Джейкъб чакаше там, където гората докосваше моравата, скръстил ръце на гърди, стегнал челюст. В гората зад него чух две големи сърца и слабия звук от шумоленето на папрат под едри, неспокойни лапи.

— Внимателно, Джейкъб — обади се Едуард. Ръмженето откъм гората поде тревогата в гласа му. — Може би това не е най-добрият начин...

— Мислиш, че е по-добре да я пуснем първо при бебето ли? — прекъсна го Джейкъб. — По-безопасно е да видим как ще се справи с мен. Аз поне бързо заздравявам.

Това проверка ли беше? Дали ще се въздържа да не убия Джейкъб, преди да ме пуснат при Ренесме? Прилоша ми по най-странния начин — не в стомаха, а в главата. На Едуард ли беше тази идея?

Погледнах тревожно към лицето му. Той се замисли за миг, после безпокойството в изражението му се смени с нещо друго. Сви рамене, а в тона му пролича откровена враждебност.

— Вратът си е твой все пак.

Този път ръмженето откъм гората прозвуча свирепо. Лия.

Какво му ставаше на Едуард? След всичко, което бяхме преживели, не би ли следвало да чувства някаква топлина към най-добрия ми приятел? Смятах, може би твърде наивно, че се е сприятелил с Джейкъб. Явно не бях разбрала.

Но какво всъщност правеше Джейкъб? Защо предлагаше себе си, за да предпази Ренесме?

Стори ми се напълно нелогично. Дори да предположех, че приятелството ни е оцеляло...

Когато срещнах очите му, реших, че може би действително е оцеляло. Изглеждаше досущ като най-добрия ми приятел. Но всъщност не той се бе променил. Как ли му изглеждах аз на него?

В този момент ми се усмихна с познатата усмивка, усмивката на сродна душа, и разбрах, че приятелството ни е непокътнато. Беше точно като някога, когато висяхме в самоделния гараж, двама приятели, които си прекарват времето заедно. Приятно и *нормално*. И отново забелязах, че необичайната потребност, която изпитвах от присъствието му, преди да се променя, напълно бе изчезнала. Беше ми само приятел, както и трябваше да бъде.

Но въпреки това не разбирах защо го прави. Нима бе толкова самоотвержен, че бе готов да ме предпази — със собствения си живот — от моментна загуба на контрол, заради която ще агонизирам вечно? Това далеч надминаваше елементарната търпимост към това, в което се бях превърнала, нищо че приятелството ни чудодейно се бе запазило. Джейкъб бе един от най-добросърдечните хора, които познавах, но това ми се струваше просто прекалено.

Усмивката му се разтегли още повече и той леко потрепери.

— Трябва да ти кажа, Белс, изглеждаш като истинско чудовище.

Ухилих му се на свой ред и с лекота влязох в някогашния ни модел на общуване. Тази страна от характера му познавах добре.

Едуард изръмжа.

— Внимавай, мелез!

Вятърът духна откъм гърба ми и аз побързах да напълня дробове с безопасен въздух, за да мога да говоря.

— Прав е. Очите ми си ги бива, нали?

— Суперзловещи са. Но не е толкова зле колкото очаквах.

— Охо, благодаря за невероятния комплимент!

Той ме изгледа уж сърдито.

— Знаеш какво искам да кажа. Приличаш на себе си, така да се каже. Тоест не че приличаш на Бела... но някак *си* Бела. Мислех, че няма да те усещам — той отново ми се усмихна, без следа от горчивина или възмущение в изражението. После се подсмихна и каза: — Както и да е, предполагам, ще свикна с очите.

— Така ли? — попитах объркана. Прекрасно бе, че още сме приятели, но едва ли щяхме да прекарваме много време заедно.

Някакво странно изражение премина през лицето му и изтри усмивката. Беше почти... виновно? После очите му се отклониха към Едуард.

— Благодаря — каза. — Не знаех дали ще успееш да си мълчиш, независимо от обещанието. Обикновено ѝ даваш всичко, което поиска.

— Може би се надявам, че така ще се вбеси повече и ще ти откъсне главата — предположи Едуард.

Джейкъб изсумтя.

— Какво, за бога, става? Вие двамата да нямате тайни от мен? — попитах невярващо.

— Ще ти обясня по-късно — каза смутено Джейкъб, сякаш изобщо не възнамеряваше да го прави. След това смени темата. — Да започваме с представлението — усмивката му ме предизвикваше. Бавно тръгна към мен.

Откъм гърба му се чу нещастно скимтене, после сивото тяло на Лия се появи иззад дърветата. Дългокракият, жълтеникавокафяв Сет я последва по петите.

— Спокойно, момчета — каза Джейкъб. — Не се намесвайте.

Зарадвах се, че не го послушаха, само забавиха крачка. Вятърът бе утихнал, нямаше как да прогони миризмата му от мен.

Той се приближи още повече и усетих топлината на тялото му във въздуха помежду ни. Гърлото ми пламна в отговор.

— Хайде, Белс. Давай с най-лошото.

Лия изсъска.

Не исках да дишам. Не беше редно така опасно да се възползвам от Джейкъб, без значение, че сам го предлагаше. Но все пак виждах известна логика. Как иначе щях да съм сигурна, че няма да нараня Ренесме?

— Направо остарях, Бела — подкачи ме Джейкъб. — Добре де, не буквално, но нали схващаш. Хайде, подуши ме.

— Дръж ме — казах на Едуард и отстъпих към гърдите му.

Ръцете му се стегнаха около мен.

Напрегнах мускули, с надеждата да ги накарам да замръзнат неподвижно. Реших, че трябва да се справя поне толкова добре, колкото по време на лова. В най-лошия случай щях да спра да дишам и да хукна. Напрегнато си поех миниатюрна глътка въздух през носа, готова за всичко.

Малко заболя, но гърлото ми и без това вече гореше слабо. Джейкъб миришеше на човек не повече от пумата. В кръвта му се долавяше някаква животинска нотка, която веднага ме отврати. Макар силният, влажен звук на сърцето му да ме привличаше, миризмата, която го съпровождаше, ме накара да сбръчкам нос. И всъщност ми *помогна* да укротя реакцията си към звука и топлината на пулсиращата му кръв.

Поех си още малко въздух и се отпуснах.

— Ха. Сега виждам какво са имали предвид другите. Та ти смърдиш, Джейкъб.

Едуард избухна в смях. Ръцете му се смъкнаха от раменете ми и обгърнаха талията ми. Сет излая нещо като смях едновременно с Едуард и се приближи още малко, докато Лия отстъпи няколко крачки. В този момент осъзнах, че имам и друга публика — чух тихия, характерен кикот на Емет, заглушен донякъде от стъклената стена между нас.

— Кой го казва — отвърна Джейкъб и театрално запуши нос. Изражението му изобщо не се промени, когато Едуард ме прегърна, нито когато прошепна „Обичам те“ в ухото ми. Продължи да се усмихва. Коего ме накара да се надявам, че нещата между нас най-после ще потръгнат както трябва, както отдавна не се бе получавало. Може би сега, когато така го отвращавах физически, че не би могъл да ме обича както по-рано, щяхме да сме истински приятели. Може би точно това е било необходимо.

— Добре, издържах проверката, нали така? — казах. — А сега няма ли да ми разкриете голямата тайна?

Лицето на Джейкъб се изопна.

— Нищо, за което си струва да се тревожиш точно сега...

Чух Емет отново да се подсмивва някак нетърпеливо.

Тъкмо се канех да настоя, когато, заслушана в Емет, чух и други звуци. Дишането на седем души. Един чифт дробове се движеше по-бързо от останалите. И само едно сърце, което пърхаше като крилца на птиче, леко и пъргаво.

Вниманието ми рязко смени посока. Дъщеря ми бе от другата страна на тънката стъклена стена. Не я виждах, светлината се отразяваше в огледалните прозорци. Виждах единствено себе си, безкрайно чужда, бяла и неподвижна в сравнение с Джейкъб. Или в сравнение с Едуард, който изглеждаше точно както трябва.

— Ренесме — прошепнах. Напрежението отново ме превърна в статуя. Ренесме нямаше да мирише на животно. Щях ли да я изложя на опасност?

— Да вървим да проверим — промълви Едуард. — Знаем, че ще се справиш.

— Ще ми помогнеш ли? — прошепнах през неподвижните си устни.

— Разбира се.

— А Емет и Джаспър — за всеки случай?

— Ще се погрижим за всичко, Бела. Не се тревожи, готови сме. Никой не би рискувал нещо да се случи с Ренесме. Ще се смаеш като видиш как върти всички ни на малкия си пръст. Ще бъде в пълна безопасност, независимо какво ще се получи.

Копнежът ми да я видя, да разбера на какво се дължи благоговението в гласа му, наруши замръзналата ми поза. Направих крачка напред.

Джейкъб внезапно се озова на пътя ми, лицето му сгърчено от тревога.

— *Сигурен* ли си, пиявицо? — попита той остро Едуард, но гласът му звучеше почти умолително. Никога не го бях чувала да говори така на Едуард. — Не ми харесва тази работа. Може би трябва да изчака...

— Нали си получи изпитанието, което искаше, Джейкъб.

Нима Джейкъб го бе поискал?

— Но... — започна Джейкъб.

— Няма, но — отвърна Едуард, внезапно изгубил търпение. — Бела иска да види *дъщеря ни*. Махай се от пътя ѝ.

Джейкъб ме стрелна със странен, паникьосан поглед, после се обърна и почти хукна към къщата преди нас. Едуард изръмжа.

Изобщо не проумявах враждебността им, а и не можех да се съсредоточа. Мислех единствено за неясния образ на детето от спомена ми, опитвах се да прогоня мъглата, за да си припомня по-ясно лицето ѝ.

— Ще вървим ли? — попита Едуард, а гласът му отново бе нежен.

Кимнах нервно.

Той ме хвана здраво за ръка и ме поведе към къщата.

Чакаха ме в усмихната редица — и за да ни приветстват, и за да отбраняват. Розали бе на няколко крачки зад останалите, край входната врата. Беше сама, а после Джейкъб се приближи и застана пред нея, по-близо от нормалното. Но в близостта им не се долавяше уют, напротив — и на двамата сякаш им бе неприятно.

Едно миниатюрно телце се протягаше от прегръдките на Розали, надничаше иззад Джейкъб. И моментално обсеби цялото ми внимание, всичките ми мисли, както нищо друго не бе успяло от мига, в който бях отворила очи.

— Била съм в безсъзнание само два дни? — ахнах невярващо.

Непознатото дете в прегръдките на Розали бе поне на седмици, ако не и месеци.

Беше два пъти по-голяма от бебето в неясните ми спомени и с лекота контролираше тялото си, което протягаше към мен. Лъскавата ѝ бронзова коса падаше на къдрици под раменете. Шоколадовокафявите ѝ очи ме оглеждаха с интерес, който не подходеше на дете. Беше зрял, съзнателен, интелигентен. Вдигна ръчичка, протегна я към мен, после я насочи към Розали и я опря в шията ѝ.

Ако лицето ѝ не бе така смайващо с красотата и съвършенството си, нямаше да повярвам, че това е същото дете. Моето дете.

Но Едуард *действително* прозираше в чертите ѝ, а аз — в цвета на очите и бузите ѝ. Дори Чарли се долавяше в гъстите ѝ къдри, макар цветът да бе на Едуард. Очевидно бе наша. Невероятно, но истина.

Виждах това необикновено малко същество с очите си, но това пак не я направи по-реална. Направи я само още по-приказна.

Розали погали ръчицата, опряна в шията ѝ, и прошепна:

— Да, тя е.

Очите на Ренесме останаха впити в мен. После, както и в онези секунди след насилственото си раждане, ми се усмихна. Съвършените ѝ бели зъби блеснаха ослепително.

Замаяна, направих нерешителна крачка към нея.

Всички се раздвижиха с невероятна скорост.

Емет и Джаспър се озоваха пред мен, рамо до рамо, с разперени ръце. Едуард ме хвана отзад, пръстите му се впиха в раменете ми. Даже Карлайл и Есме се приближиха до Емет и Джаспър, а Розали отстъпи към вратата, стиснала Ренесме в обятията си. Джейкъб също се отмести, без да променя закрилническата си поза пред тях.

Само Алис не помръдна.

— О, имайте ѝ малко доверие — укори ги тя. — Нямаше да направи нищо. И вие бихте искали да погледнете по-отблизо.

Права беше. Напълно се контролирах. Бях се приготвила за всичко, за невероятно прелъстително ухание, неустойимо като на човека в гората. Но сегашното изкушение не можеше да се сравнява с предишното. Ароматът на Ренесме бе съвършен баланс между мириса на най-прекрасния парфюм и най-вкусното ястие. Долавяше се

достатъчно от сладостната миризма на вампирите, за да не дава възможност на човешкото да надделее.

Можех да се справя. Сигурна бях.

— Добре съм — уверих ги и потупах ръката на Едуард върху рамото ми. Но после се поколебах. — Все пак стой до мен, за всеки случай.

Джаспър съсредоточено присви очите. Знаех, че проверява емоционалното ми състояние, и се постарах да се успокоя. Усетих как Едуард, прочел оценката на Джаспър, пуска ръцете ми. Но макар Джаспър да получаваше информацията от първа ръка, продължаваше да се колебае.

Когато чу гласа ми, удивителното дете започна да се върти в прегръдките на Розали, да протяга ръце към мен. Изражението ѝ изразяваше нетърпение.

— Джас, Ем, пуснете ни. Бела ще се справи.

— Едуард, рискът... — започна Джаспър.

— Е минимален. Слушай, Джаспър, по време на лова улови миризмата на някакви туристи, които се оказаха на неподходящото място в неподходящия момент...

Чух как Карлайл стреснато си поема въздух. Лицето на Есме се изпълни със загриженост, примесена със състрадание. Очите на Джаспър се разшириха, той кимна слабо, сякаш думите на Едуард отговаряха на някакъв неизказан негов въпрос. Устата на Джейкб се разкриви в отвратена гримаса. Емет сви рамене. Розали изглеждаше по-несмутена и от него, докато се опитваше да усмири извиващото се дете.

Изражението на Алис обаче ми подсказа, че не се е заблудила. Присвила очи, впити във взетата назаем риза върху раменете ми, май се тревожеше повече за състоянието на роклята ми, отколкото за нещо друго.

— Едуард! — скара му се Карлайл. — Как си могъл да бъдеш толкова безотговорен?

— Знам, Карлайл, знам. Постъпих глупаво. Трябваше да се уверя, че сме в безопасна зона, преди да я пусна.

— Едуард — смънках, смутена от втренчените в мен погледи. Сякаш до един се опитваха да доловят по-ярка червенина в очите ми.

— Напълно е прав да ме порицава, Бела — каза ухилен Едуард.
— Допуснах огромна грешка. Фактът, че си по-силна от всеки друг, не променя нещата.

Алис го изгледа недоволено.

— Доста безвкусна шега, Едуард.

— Не се шегувам. Опитвам се да обясня на Джаспър защо съм сигурен, че Бела ще се справи. Не съм виновен аз, че всички прибързахте със заключенията.

— Я чакай — ахна Джаспър. — Не хукна ли сред хората?

— Първоначално да — отвърна Едуард, който очевидно се забавляваше. Зъбите ми изскърцаха. — Съвсем се беше вгълбила в преследването.

— И какво се случи? — прекъсна го Карлайл. Очите му внезапно светнаха, а върху лицето му започна да се изписва смаяна усмивка. Напомни ми за изражението му, докато ме разпитваше как съм изтърпяла промяната. Въодушевлението от нова информация.

Едуард възбудено се приведе към него.

— Чу ме да тичам след нея и инстинктивно се обърна да се отбранява. И щом наруших концентрацията ѝ, успя да се откопчи. Никога не съм виждал подобно нещо. Моментално осъзна какво се случва... *спря да диша и избяга.*

— Еха! — промърмори Емет. — Сериозно ли говориш?

— Не го разказва вярно — смънках, още по-смутена. — Изпусна онази част, в която му се озъбих.

— Успя ли да го пернеш хубавичко? — попита нетърпеливо Емет.

— Не! Разбира се, че не съм.

— Ама сериозно питам! Не го ли нападна?

— Емет! — възмутих се.

— О, колко жалко — изпъшка той. — А вероятно си единствената, която може да го пребори, след като не може да прочете мислите ти и да те изиграе, а си имала и чудесно извинение — той въздъхна. — *Умирах* да видя как ще се справи без обичайното си преимущество.

Изгледах го ледено.

— Никога не бих го направила.

Тогава забелязах намръщеното лице на Джаспър. Изглеждаше още по-разтревожен отпреди.

Едуард го побутна игриво с юмрук по рамото.

— Сега разбираш ли?

— Не е естествено — промърмори Джаспър.

— Можеше да нападне теб, само на няколко часа е! — скара му се Есме, сложила ръка върху сърцето си. — О, трябваше да дойдем с вас.

Вече не им обръщах внимание, нали Едуард си беше казал шегата. Взирах се в прелестното дете край вратата, което продължаваше да ме гледа. Малките ѝ, осеяни с трапчинки ръчици се протягаха към мен, сякаш знаеше точно коя съм. Моите ръце автоматично се вдигнаха.

— Едуард — казах, докато се извивах около Джаспър, за да я виждам по-добре. — Моля те?

Зъбите на Джаспър се склупчиха и той не помръдна.

— Джас, такова нещо не си виждал никога — каза тихо Алис. — Вярвай ми.

Очите им се срещнаха за част от секундата, после Джаспър кимна. Отмести се от пътя ми, но сложи ръка на рамото ми и тръгна редом до мен, когато бавно закрачих напред.

Обмислях всяка крачка, преди да пристъпя, анализирах настроението си, паренето в гърлото, разположението на останалите около мен. Колко силна се чувствах и доколко биха могли да ме удържат. Напредвах доста бавно.

В този миг детето в ръцете на Розали, което не спираше да се бори и да протяга ръце, а изражението му ставаше все по-раздразнено, нададе висок, пронизителен писък. Всички реагираха така, сякаш и те като мен до този момент не бяха чували гласа ѝ.

Мигом се скупчиха около нея и ме оставиха сама, замръзнала на място. Писъкът на Ренесме ме бе пронизал, приковал към пода. Очите ме боцкаха по най-чудат начин, сякаш всеки момент щяха да се наляят със сълзи.

Като че ли всички протягаха ръка към нея, галеха я, утешаваха. Всички, освен мен.

Гласът на Джейкъб бе най-силен, извисяваше се тревожно над останалите. Наблюдавах шокирано как посяга към Ренесме, а после

ужасено, когато Розали му я отстъпи без никаква съпротива.

— Не, нищо ѝ няма — успокой го тя.

Розали успокояваше Джейкъб?

Ренесме охотно се премести в прегръдките му, опря малката си длан в бузата му, а после отново се извъртя и протегна ръце към мен.

— Видя ли? — каза му Розали. — Просто иска Бела.

— Мен ли иска? — прошепнах.

Очите на Ренесме, моите очи, се впиха нетърпеливо в мен.

Едуард се стрелна обратно при мен. Обгърна нежно раменете ми и ме побутна напред.

— Чака те от почти три дни — каза ми.

Бяхме само на няколко крачки. Имах чувството, че от нея трептят топлинни вълни, които посягат да ме докоснат.

А може би Джейкъб бе този, който трепереше. Когато пристъпих по-близо, видях, че ръцете му се тресат. Но въпреки очевидната му тревога лицето му бе изненадващо ведро.

— Джейк, добре съм — казах му. Обзе ме паника, като гледах Ренесме в тресящите му се ръце, но се стараех да се контролирам.

Той ми се намръщи с присвити очи, сякаш и той изпаднаше в паника при мисълта за Ренесме в моите ръце.

Ренесме нетърпеливо изскимтя и протегна малките си ръчички, които отново и отново се свиваха в юмручета.

В този миг нещо в мен си дойде на мястото. И докато гледах как се опитва да сграбчи въздуха помежду ни, викът ѝ, познатите ѝ очи, нетърпението ѝ за тази среща, надвишаващо дори моето — всичко се преплете в най-естествената реалност. Внезапно стана напълно истинска *и, разбира се*, аз я познавах. Бе съвсем в реда на нещата да направя тази последна крачка и да протегна ръце, да положи длани там, където най-добре пасваха, и нежно да я притегля към себе си.

Дългите ръце на Джейкъб се протегнаха, за да мога да я гушна, но така и не я пуснаха. Разтрепери се, когато кожата ни се докосна. Неговата, винаги така топла, сега ми се стори като открит пламък. Беше с почти същата температура като на Ренесме. Може би с един или два градуса по-гореща.

Ренесме сякаш не забеляза колко хладна е моята кожа или пък вече бе свикнала.

Вдигна очи и отново ми се усмихна, показа ситните си квадратни зъбчета и двете трапчинки. После, съвсем бавно, посегна към лицето ми.

В този миг всички ръце върху мен се напрегнаха в очакване на реакцията ми. Почти не забелязах.

Задъхах се, зашеметена и уплашена от странния, плашещ образ, който изпълни съзнанието ми. Като много ясен спомен — докато го наблюдавах в ума си, продължавах да виждам и през очите си, — но сцената бе напълно непозната. Зяпнах към очаквателното изражение на Ренесме, опитвайки се да разбере какво точно се случва, борейки се да запазя спокойствие.

Освен че бе стряскащ и непознат, образът бе някак изкривен. Като че ли разпознах собственото си лице, някогашното ми лице, но беше странно, обърнато наопаки. Бързо схванах, че виждам лицето си така, както го виждаха останалите, а не както го виждах аз в огледалото.

Лицето от спомена бе разкривено, обезобразено, покрито с пот и кръв. Но въпреки това се разтегна в любяща усмивка, а кафявите ми очи светнаха над дълбоките сенки. Образът се увеличи, доближи се до очите на неизвестния наблюдател, после внезапно изчезна.

Ренесме свали ръчичка от бузата ми. Усмихна се още по-широко, трапчинките ѝ отново се показаха.

В стаята настъпи пълна тишина, с изключение на туптенето на двете сърца. Никой, освен Джейкб и Ренесме даже не дишаше. Тишината се проточи, сякаш чакаха да кажа нещо.

— Какво... беше... *това*? — успях да прошепна задавено.

— Какво видя? — попита любопитно Розали, като надникна иззад Джейкб, чието присъствие в момента ми се струваше крайно неуместно. — Какво ти показва?

— Тя ли ми го показва? — прошепнах.

— Нали ти казах, че е трудно за обяснение — прошепна Едуард в ухото ми. — Но доста ефективно като средство за комуникация.

— Какво беше? — попита Джейкб.

Примигнах бързо-бързо няколко пъти.

— Ами. Аз. Май. Но изглеждах ужасно.

— Това е единственият ѝ спомен за теб — обясни Едуард. Очевидно бе видял какво ми бе *показала* в мислите ѝ. Все още

потръпваше, гласът му бе дрезгав от събудените спомени... — Искан да ти каже, че е направила връзката, че знае коя си.

— Но как го прави?

Ренесме очевидно не се впечатляваше от ококорените ми очи. Усмиваше се леко и дърпаше кичур от косата ми.

— Аз как чувам мисли? Алис как вижда бъдещето? — попита риторично Едуард, после сви рамене. — Има дарба.

— Интересен обрат — каза Карлайл на Едуард. — Тя сякаш прави точно обратното на това, което умееш ти.

— Интересно — съгласи се Едуард. — Чудя се...

Съзнавах, че въображението им се вихри, но не ме интересуваше. Взирах се в най-красивото лице на света. Телцето й пареше в ръцете ми, напомняше ми за онзи миг, когато чернотата почти ме бе завладяла, когато не ми бе останало нищичко на света, за което да се заловя. Нищо достатъчно силно, за да ме измъкне от смазващата тъмнина. Мига, в който се бях сетила за Ренесме и бях открила нещо, което никога нямаше да пусна.

— И аз те помня — казах й тихо.

Съвсем естествено бе да се наведе и да притисна устни към челото й. Миришеше невероятно. Уханието на кожата й възпламени гърлото ми, но не беше трудно да пренебрегна пожара. Не накърни радостта от момента. Ренесме бе истинска, познавах я. Беше онази, същата, за която се бях борила от самото начало. Моят малък палавник, онази, която ме обичаше отвътре. Наполовина Едуард, съвършена и прекрасна. И наполовина мен, което, учудващо, не й отнемаше нищо, напротив.

През цялото време съм била права. Струваше си борбата.

— Нищо й няма — прошепна Алис, вероятно на Джаспър. Усецах как недоверчиво се въртят около мен.

— Не си ли направихме достатъчно експерименти за днес? — попита Джейкъб, а гласът му изтъня от напрежение. — Хубаво, Бела се справя чудесно, но дайте да не прекаляваме.

Изгледах го, вече истински раздразнена. Джаспър неспокойно се размърда до мен. Така се бяхме скупчили, че и най-малкото движение изглеждаше застрашително.

— Какъв ти е *проблемът*, Джейкъб? — троснах се. Дръпнах лекичко Ренесме, както продължаваше да я държи, и той пристъпи по-

близо. Направо се притисна в мен, Ренесме се опираше в бузите и на двама ни.

Едуард се обърна да му изсъска:

— Само защото проявявам разбиране не означава, че не мога да те изхвърля отук, Джейкъб. Бела се справя невероятно добре. Не ѝ разваляй момента.

— Аз ще му помогна да те изхвърли, псе такава — зарече се Розали, която очевидно кипеше. — Дълга ти един хубав ритник в корема — явно в *техните* взаимоотношения разлика нямаше, най-много да се бяха влошили.

Загледах разтревоженото, уплашено изражение на Джейкъб. Очите му бяха приковани върху лицето на Ренесме. Както се бяхме притиснали едни до други, вероятно се опираше до поне шест различни вампира едновременно, но това май изобщо не го притесняваше.

Дали действително се подлагаше на всичко това, само и само да ме предпази от самата мен? Какво се бе случило по време на преобразяването ми, на промяната ми в нещо, което ненавиждаше, че така да се размекне по отношение на първопричината?

Зачудих се, загледана как се е вторачил в дъщеря ми. Как се визира в нея сякаш... сякаш бе слепец, който вижда слънцето за първи път.

— *Не!* — ахнах.

Джаспър рязко хлопна със зъби, а ръцете на Едуард се обвиха около гърдите ми като боа. В същия миг Джейкъб измъкна Ренесме от прегръдката ми и аз не се опитах да я задържа. Защото усещах как се задава — избухването, което всички очакваха.

— Роуз — казах през зъби, много бавно и много отчетливо. — Вземи Ренесме.

Розали протегна ръце и Джейкъб незабавно ѝ подаде дъщеря ми. И двамата отстъпиха назад.

— Едуард, не искам да те нараня, така че, моля те, пусни ме.

Той се поколеба.

— Иди да застанеш пред Ренесме — предложих.

Той се замисли за миг, после ме пусна.

Приведох се в позата си за лов и направих две бавни крачки към Джейкъб.

— Не е възможно — озъбих му се.

Той отстъпи с вдигнати ръце, опитвайки се да ме увещае.

— Знаеш, че не може да се контролира.

— *Глунав мелез. Как можа? Бебето ми!*

Той се измъкна заднишком през задната врата, докато напредвах срещу него, почти се затича надолу по стълбите.

— Не съм го направил нарочно, Бела!

— Аз съм я прегръщала *един-единствен* път, а ти вече имаш някакви малоумни вълчи претенции върху нея? *Моя е!*

— Мога да дяля — каза той умолително, докато отстъпваше през моравата.

— Плащай си — чух Емет да казва зад мен. Някаква малка част от мозъка ми се зачуди кой ли се е обзаложил срещу този изход. Но не вложих особено усърдие в догадките. Твърде бясна бях.

— Как смееш да бележиш *мое* бебе? Да не си полудял?

— Беше неволно! — настоя той и отстъпи сред дърветата.

И вече не беше сам. Двата огромни вълка отново се появиха и застанаха от двете му страни. Лия ми се озъби.

От зъбите ми се откъсна страховито ръмжене. Звукът ме стресна, но не достатъчно, за да спра.

— Бела, би ли се опитала да ме изслушаш само за миг? Моля те! — замоли ме Джейкъб. — Лия, отдръпни се — добави.

Лия сви бърни и не помръдна.

— Защо да те слушам? — просъсках. Яростта бе превзела главата ми. Замъгляваше всичко останало.

— Защото ти самата ми го каза. Не помниш ли? Каза, че е писано да съм част от живота ти, нали така? Че сме едно семейство. Каза, че така е трябвало да бъде. И ето... сега е така. Както ти искаше.

Изгледах го вбесено. Действително смътно си спомнях тези думи. Но пъргавият ми нов ум бе на две крачки пред неговите глупости.

— И си решил, че ще бъдеш част от семейството ми като мой *зет!* — изкрещях. Камбаненият ми глас се издигна с две октави, но пак прозвуча като песен.

Емет се разсмя.

— Спри я, Едуард — прошепна Есме. — Ако сега го нарани, после много ще страда.

Но не усетих някой да ме спира.

— Не! — настояваше в същия момент Джейкъб. — Как изобщо ти хрумна? Та тя е бебе, за бога!

— Точно това казвам *и аз!* — изкрещях.

— Знаеш, че не гледам така на нея! Мислиш ли, че Едуард щеше да ме остави жив толкова време, ако ми минаваше през ум нещо подобно? Искам единствено да е щастлива, да е в безопасност — толкова ли е лошо това? Толкова ли се разминава със собствените ти желаниа? — вече крещеше на свой ред.

Неспособна да говоря, само изръмжах.

— Невероятна е, нали? — чух Едуард да шепне.

— Нито веднъж не посегна към гърлото му — съгласи се смаяно Карлайл.

— Добре де, този път ти печелиш — обади се неохотно Емет.

— Искам да стоиш настрана от нея — изсъсках на Джейкъб.

— Не мога да го направя!

— *Опитай.* Започни *сега* — просъсках отново.

— Невъзможно е. Не помниш ли как копнееше за присъствието ми преди три дни? Колко трудно беше да не сме заедно? Сега не изпиташ същото, нали?

Загледах го ядосано, несигурна какво точно намеква.

— Заради нея е било — обясни той. — От самото начало. Искала е да сме заедно дори и тогава.

Спомних си и после проумях. Една малка част от мен почувства облекчение, че лудостта най-после намира обяснение. Но нима очакваше, че това ще е достатъчно? Че това разяснение ще ме примири със ситуацията?

— Изчезвай, докато още можеш — заплаших го.

— Хайде, Белс! Неси също ме харесва — заупорства той.

Замръзнах. Дишането ми спря. Зад гърба си чух пълната тишина, реакцията на вампирите при опасност. — Как... я нарече?

Джейкъб направи още една крачка назад с доста глуповат вид.

— Ами — замънка, — това име, дето го измисли, е малко дълго и...

— И ти й даде прякор като на *чудовището от Лох Нес?* — изпищях.

И после се хвърлих към гърлото му.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

СПОМЕНИ

— Толкова съжалявам, Сет. Трябваше да стоя по-близо.

Едуард *продължаваше* да се извинява, което според мен не беше нито справедливо, нито уместно. В крайна сметка не *Едуард* напълно и неоправдано бе изгубил контрол над себе си. Не *Едуард* се бе опитал да откъсне главата на Джейкъб — Джейкъб, който дори не се бе трансформирал, за да се защити, — а след това погрешка бе счупил рамото и ключицата на Сет, втурнал се да ни разтървава. Не Едуард бе на крачка от убийството на най-добрия си приятел.

Не че най-добрият приятел нямаше да отговаря за едно-две неща, но очевидно нищо, което Джейкъб бе направил, не би могло да оправдае поведението ми.

Така че не беше ли редно *аз* да се извинявам? Опитах отново.

— Сет, аз...

— Не се тревожи, Бела. Нищо ми няма — прекъсна ме Сет в същия момент, в който и Едуард каза:

— Бела, любов моя, никой не упреква теб. Справяш се толкова добре.

Все още не ме бяха оставили да довърша и едно изречение.

Фактът, че Едуард очевидно се затрудняваше да прикрие усмивката си, правеше нещата още по-лоши. Съзнавах, че Джейкъб не заслужава бурната ми реакция, но Едуард, изглежда, намираще нещо удовлетворяващо в нея. Може би мечтаеше той самият да разполага с оправданието, че е новороден, за да даде физически израз на раздражението си към Джейкъб.

Опитах се напълно да залича гнева от съзнанието си, но ми беше трудно, особено като знаех, че в момента Джейкъб е отвън с Ренесме. И я пази от мен, полудялата новородена.

Карлайл постави поредната шина върху ръката на Сет и Сет примижа от болка.

— Съжалявам, съжалявам! — смънках, наясно, че никога няма да успея да се извиня като хората.

— Не се шашкай, Бела — каза Сет и потупа коляното ми със здравата си ръка, докато от другата ми страна Едуард успокоително разтриваше горната част на ръката ми.

Сет, изглежда, нямаше нищо против да седя до него на дивана, докато Карлайл го превързва.

— След половин час ще съм здрав-здравеничък — продължи той, без да спира да потупва коляното ми и очевидно, без да усеща колко е студено и твърдо. — Всеки би реагирал така, при тази ситуация между Джейк и Нес... — той млъкна наскоро думата и побърза да смени темата. — Така де, поне не ме ухапа, или нещо такова. Щеше да е гадно.

Зарових лице в ръцете си и потреперих при мисълта за тази съвсем реална възможност. Толкова лесно можеше да се случи. А върколаците не реагираха на отровата ни както хората, факт, който едва сега ми съобщи. За тях си беше смъртоносна.

— Отвратителна съм!

— Разбира се, че не си. Аз трябваше... — започна Едуард.

— Престани — въздъгнах. Не исках и за това да поема вината и без това вечно обвиняваше себе си за всичко.

— Голям късмет, че Нес... Ренесме не е отровна — обади се Сет след секунда неловко мълчание. — Защото постоянно хапе Джейк.

Ръцете ми паднаха в скута.

— Така ли?

— Ами да. Когато двамата с Роуз не й подадат храната навреме. Роуз го намира за страшно забавно.

Зяпнах го шокирана, а също така и леко гузна, защото съвсем мъничко и доста дребнаво се зарадвах.

Естествено, вече знаех, че Ренесме не е отровна. Та нали бях първият човек, когото бе ухапала. Но си замълчах, тъй като продължавах да се преструвам, че не помня тези неотдавнашни събития.

— Е, Сет — каза Карлайл, като се изправи и направи крачка назад. — Май съм дотук. Опитай да не се движиш... да речем няколко часа — той се засмя. — Жалко, че лечението на хора не носи такива незабавни резултати — той положи за миг ръката си върху черната коса на Сет. — Стой неподвижно — нареди, после изчезна към горния

етаж. Чух вратата на кабинета му да се затваря и се зачудих дали вече са отстранили доказателствата за престоя ми там.

— Може пък да успея да поседя, без да мърдам, известно време — съгласи се Сет чак след като Карлайл бе изчезнал, после широко се прозя. Внимателно, за да не размести рамото, той отпусна глава върху облегалката на дивана и затвори очи. Само след секунди устата му се отпусна.

Около минута се мръщих при вида на спокойното му лице. Явно и той като Джейкъб притежаваше дарбата да заспива, когато си поиска. И понеже знаех, че известно време няма да имам възможност да се извинявам, се изправих. Движението дори не разклати дивана. Всяко физическо действие бе толкова лесно. Но останалото...

Едуард ме последва до прозорците отзад и хвана ръката ми.

Лия крачеше край реката, като от време на време спираше да хвърли по някой поглед към къщата. Ясно бе кога се озърта за брат си и кога за мен. Редуваше тревожни погледи с изпепеляващи.

Чувах как на стъпалата отпред Джейкъб и Розали се карат чий ред е да нахрани Ренесме. Отношенията им бяха все така обтегнати. Единственото нещо, за което разсъждаваха еднакво, бе, че трябва да ме държат далече от бебето, докато не се възстановя напълно от гневното избухване. Едуард бе оспорил присъдата им, но аз реших да ги послушам. Исках да съм сигурна. Но се тревожех, че *моята* представа за *пълно* възстановяване вероятно съществено се различава от *тяхната*.

Като се изключеше препирнята им, бавното дишане на Сет и сърдитото пуфтене на Лия, беше много тихо. Емет, Алис и Есме бяха на лов. Джаспър бе останал да ми хвърля по едно око. В момента стоеше ненатрапчиво зад една от колоните на стълбището, стараейки се да не ме дразни с присъствието си.

Възползвах се от спокойствието да помисля за всички неща, които Едуард и Сет ми бяха разказали, докато Карлайл превързваше ръката на Сет. Бях пропуснала много, докато се гърчех на кладата, и това беше първият ми шанс да наваксам.

Основното бе, че враждата с глутницата на Сам бе приключила — затова останалите се чувстваха в достатъчна безопасност да идват и да си отиват, когато им хрумне. Мирното споразумение бе по-силно

отвсякога. Или може би по-обвързващо, в зависимост от гледната точка.

Обвързващо, защото най-категоричният от всички закони на глутницата бе, че никой вълк не може да убие обекта, белязан от друг вълк. Болката от подобно действие би била непоносима за цялата глутница. Подобна постъпка, независимо дали умишлена или случайна, не би могла да се прости, а битката между двете страни би била на живот и смърт — друг вариант просто нямаше. Случило се веднъж, много отдавна, ми бе казал Сет, но било случайно. Никой вълк умишлено не би унищожил свой брат по този начин.

Така че Ренесме бе недосегаема заради чувствата на Джейкъб към нея. Опитвах се да се съсредоточа върху облекчението, което носеше този факт, а не върху раздражението, но не ми беше никак лесно. В главата ми имаше достатъчно място да изпитвам интензивно и двете емоции.

А Сам не можеше да побеснее заради промяната ми, защото Джейкъб, от името на законния Алфа, бе дал съгласието си. Яд ме беше, че за пореден път се оказвам задължена на Джейкъб точно когато исках единствено да му се сърдя.

Умишлено промених посоката на мислите си, за да овладее емоциите. Замислих се за още един интересен феномен. Макар мълчанието между двете глутници да продължаваше, Джейкъб и Сам установили, че Алфите могат да разговарят един с друг, докато са във вълча форма. Не както по-рано, не чували всяка своя мисъл както преди раздялата. Според Сет било по-скоро като говорене на глас. Сам чувал само онези мисли на Джейкъб, които Джейкъб бил склонен да сподели, и обратно. А след като отново започнали да си говорят, открили, че общуването е възможно и през значително разстояние.

Всичко станало ясно едва когато Джейкъб отишъл, съвсем сам, въпреки възраженията на Сет и Лия, да обясни на Сам за Ренесме. Това бил единственият случай, в който се откъснал от нея, след като я зърнал за първи път.

Щом Сам разбрал колко окончателно се е променило всичко, се върнал заедно с Джейкъб в къщата, за да говори с Карлайл. Наложило се да разговаря в човешка форма (Едуард отказал да напусне мястото си до мен, за да им превежда) и двамата подновили споразумението.

Но приятелското чувство на връзката им вероятно никога нямаше да бъде същото.

Една огромна тревога по-малко.

Но имаше още нещо, което, макар да не представляваше такава опасност като глутница разгневени вълци, бе още по-неотложно в моите очи.

Чарли.

Беше говорил с Есме рано тази сутрин, но това не го бе спряло да се обади повторно, само преди няколко минути, докато Карлайл се грижеше за Сет. Карлайл и Едуард не вдигнаха телефона.

Кой бе най-правилният начин да постъпим? Дали семейство Кълън не бяха прави? Дали не бе най-разумно да му кажат, че съм умряла? Щях ли да успея да лежа неподвижно в ковчега, докато двамата с майка ми ридаят над мен?

Не ми се струваше редно. Но пък очевидно и дума не можеше да става да излагам Чарли или Рене на опасност заради манията на фамилия Волтури тайната да се пази на всяка цена.

Все още не се бях отказала от моята идея — да позволя на Чарли да ме види, когато съм готова, и да го оставя да стигне до собствените си грешни заключения. Технически, правилата на вампирите нямаше да бъдат нарушени. Нима за Чарли нямаше да е по-добре да знае, че съм жива по някакъв начин и щастлива? Макар и странна, и различна, и вероятно страшничка за него?

Особено очите ми в момента бяха твърде страшнички. След колко ли време самообладанието и цветът на очите ми щяха да станат подходящи за Чарли?

— Какво има, Бела? — попита тихо Джаспър, усетил нарастващото ми напрежение. — Никой не се сърди на теб — ниско изръмжаване откъм реката незабавно го опроверга, но той не му обърна внимание. — Нито пък е особено изненадан. Всъщност, напротив, *изненадани* сме. Изненадани, че успя да се овладееш толкова бързо. Много добре се справи. Далеч по-добре от очакванията.

Докато говореше, стаята се изпълни с покой. Дишането на Сет премина в тихо похъркване. Почувствах се по-спокойна, но не можех да забравя тревожните мисли.

— Всъщност си мислех за Чарли.

Спорът пред къщата рязко секна.

— Да — прошепна Джаспър.

— Май наистина се налага да заминем, нали? — попитах. — Поне за известно време. Да се преструваме, че сме в Атланта или нещо такова.

Усещах погледа на Едуард впит в мен, но гледах само Джаспър. Именно той ми отговори със сериозен тон.

— Да. Това е единственият начин да предпазим баща ти.

Замислих се печално.

— Толкова ще ми липсва. Всички тук ужасно ще ми липсват.

Джейкъб, помислих си, въпреки всичко. Макар онзи копнеж да бе изчезнал и да бе намерил логично обяснение, което ме изпълваше с огромно облекчение, той все пак ми беше приятел. Някой, който познаваше истинската ми същност и я приемаше. Нищо че бях чудовище.

Замислих се какво ми беше казал, преди да го нападна, как ме бе умолявал. *Каза, че е писано да съм част от живота ти, нали така? Че сме едно семейство. Каза, че така е трябвало да бъде. Ето... сега е така. Както ти искаше.*

Но нямах усещането, че нещата са се развили както исках. Или поне не съвсем. Опитах се да се върна към онези мъгляви, неясни спомени от човешкия ми живот. Към онзи период, за който предпочитах да не си спомням — месеците без Едуард, толкова мрачни, че се бях опитала да ги заровя в съзнанието си. Дори не се сецах за точните думи. Помнех единствено как копнеех Джейкъб да ми е брат, как исках да се обичаме без смущение и без болка. Да сме семейство. Но никога не бях допускала наличието на дъщеря в уравнението.

Припомних си и нещо, което се бе случило малко по-късно, при един от многото пъти, в които се бях сбoguвала с Джейкъб — как се бях чудила на глас кое ли ще е момичето, което ще открие в крайна сметка, което ще възстанови живота му след всичко, което му бях причинила. Бях му казала, че която и да е тя, няма да е достатъчно добра за него.

Изсумтах и Едуард вдигна въпросително вежда. Поклатих глава.

Имаше и по-сериозен проблем от това, че най-добрият ми приятел щеше да ми липса. Дали Сам или Джаред, или Куил някога бяха прекарвали цял ден, без да видят белязаното от тях момиче? —

Емили, Ким или Клеър? *Можеха* ли да го направят? Как щеше да се отрази на Джейкъб раздялата с Ренесме? Щеше ли да му причини болка?

В тялото ми тлееше достатъчно от неотдавнашното дребнаво раздразнение, за да почувствам задоволство — не заради болката му, а заради идеята да откъсна Ренесме от него. Нима можех да приема спокойно факта, че принадлежи на Джейкъб, след като все още едва принадлежеше на мен?

Звукът от движение откъм верандата прекъсна мислите ми. Чух как се изправят, после се показаха през вратата. В същото време Карлайл се спусна по стълбите, понесъл в ръце няколко чудати предмета — шивашки метър, кантар. Джаспър се стрелна към мен. Сякаш бе подаден някакъв сигнал, който бях пропуснала. Даже Лия откън седна под прозореца и се втренчи навътре с изражение, което говореше, че очаква нещо хем познато, хем напълно безинтересно.

— Явно е станало шест часа — каза Едуард.

— Е, и? — попитах, а очите ми се вторачиха в Розали, Джейкъб и Ренесме. Стояха на прага, Ренесме в ръцете на Розали. Роуз изглеждаше неспокойна. Джейкъб — смутен. А Ренесме изглеждаше прекрасна и изпълнена с нетърпение.

— Време е да измерим Нес... — ъм, Ренесме — поясни Карлайл.

— О! Всеки ден ли го правите?

— Четири пъти дневно — поправи ме разсеяно Карлайл, докато правеше знак на останалите да се придвижат към дивана. Стори ми се, че видях Ренесме да въздъхва.

— Четири пъти? Всеки ден? *Защо?*

— Продължава да расте с невероятни темпове — прошепна Едуард, а гласът му бе тих и напрегнат. Стисна дланта ми, а другата му ръка се плъзна плътно около талията ми, сякаш той самият се нуждаеше от опора.

Но аз не можех да откъсна очи от Ренесме, за да проверя какво е изписано на лицето му.

Изглеждаше съвършена, в блестящо здраве. Кожата ѝ сияеше като осветен от слънцето алабастър, а цветът на бузите ѝ бе като розови листенца на фона на тази белота. Невъзможно бе да има нещо нередно в тази лъчезарна красота. Невъзможно бе да я застрашава нещо различно от собствената ѝ майка. Нали?

Разликата между детето, което бях родила, и това, което бях видяла отново преди час, би била очевидна за всекиго. Разликата между онази Ренесме отпреди час и настоящата бе по-недоловима. Човешки очи не биха могли да я забележат.

Тялото ѝ бе малко по-издължено. Съвсем малко по-слабо. Лицето ѝ не бе така кръгло, а с една идея по-овално. Къдриците ѝ падаха с милиметър и половина по-ниско по гърба ѝ. Тя се протегна услужливо в прегръдките на Розали, докато Карлайл опъваше метъра по цялата ѝ дължина, а след това опасаше с него главата ѝ. Не си записа нищо, нали имаше свършена памет.

Погледнах към Джейкъб, скръстил здраво ръце на гърдите си, така здраво, както Едуард бе обвинил тялото ми със своите. Гъстите му черни вежди бяха склучени над хлътналите очи.

Само за няколко седмици бе съзряла от една-единствена клетка до бебе с нормални размери. А едва дни след раждането си изглеждаше почти на годинка. Ако този темп на растеж се запазеше...

Изчисленията не затрудниха вампирския ми ум.

— Какво ще правим? — прошепнах ужасена.

Ръцете на Едуард ме обгърнаха още по-плътено. Наясно бе какво го питам.

— Не зная.

— Вече расте по-бавно — процеди през зъби Джейкъб.

— Ще ни трябват още няколко дни, за да сме сигурни в тази тенденция, Джейкъб. Нищо не мога да гарантирам.

— Вчера порасна с пет сантиметра. Днес са по-малко.

— Разликата е по-малка от милиметър, ако изчисленията ми са перфектни — каза тихо Карлайл.

— Постарай да си *перфектен*, докторе — каза Джейкъб, а думите му прозвучаха някак заплашително.

Розали настръхна.

— Знаеш, че правя всичко по силите си — увери го Карлайл.

Джейкъб въздъхна.

— Предполагам, само това мога да искам.

Отново се подразних, сякаш Джейкъб крадеше собствените ми реплики, при това съвсем ги изопачаваше.

Ренесме също се дразнеше. Започна да се върти, после посегна повелително към Розали. Розали се приведе към нея, за да може

Ренесме да докосне бузата ѝ. След секунда Розали въздъхна.

— Какво иска? — попита остро Джейкъб, отново измъкнал думите от устата ми.

— Бела, естествено — отвърна Розали и думите ѝ някак сгряха всичките ми вътрешности. После ме погледна. — Как си?

— Разтревожена — признах и Едуард ме притисна лекичко.

— Всички сме разтревожени. Но не това те питах.

— Владея се — уверих я. В момента жаждата ме занимаваше съвсем слабо. Освен това Ренесме ухаеше чудесно, по един много некато-храна начин.

Джейкъб прехапа устна, но не предприе нищо, за да спре Розали, която ми подаде Ренесме. Джаспър и Едуард също се поколебаха, но не ѝ попречиха. Виждах колко е напрегната Розали и се зачудих как му се струва на Джаспър атмосферата в стаята. Или така се бе съсредоточил върху мен, че не можеше да усети настроението на останалите?

Ренесме посегна към мен в мига, в който протегнах ръце към нея, а лицето ѝ светна от ослепителна усмивка. Сгуши се толкова лесно, сякаш прегръдките ми бяха създадени специално за нейното телце. Незабавно долепи горещата си ръчица в бузата ми.

Макар този път да бях подготвена, пак ахнах, когато видях спомена ѝ в главата си. Видението бе така ярко и пъстро и същевременно напълно прозрачно.

Припомняше си как се хвърлям към Джейкъб през моравата, как Сет скача между нас. Беше видяла и чула всичко със съвършена яснота. Не изглеждаше като мен — този грациозен хищник, който връхлиташе върху плячката си като изстреляна от лък стрела. Трябваше да е някой друг. Това накара чувството за вина да отслабне съвсем малко, докато гледах как Джейкъб стои беззащитен с протегнати напред ръце. Ръцете му не трептяха.

Едуард се засмя, заслушан в мислите на Ренесме заедно с мен. А после и двамата трепнахме, когато чухме как костите на Сет изпрацяват.

Ренесме продължаваше да се усмихва с блестящата си усмивка, а през цялата последвала бъркотия погледът ѝ не се откъсваше от Джейкъб. Долових нов привкус в спомена ѝ — чувствата ѝ към Джейкъб, не точно закрилнически, но определено собственически.

Останах с впечатлението, че *се радва*, че Сет се бе хвърлил между нас. Не искаше да нараня Джейкъб. Беше си *неин*.

— О, чудесно — изстенах. — Просто чудесно.

— Само защото вкусът му е по-приятен, отколкото на нас, останалите — увери ме Едуард, а гласът му издаваше собственото му раздражение.

— Нали ти казах, че и тя ме харесва — подкачи ме Джейкъб от отсрещния край на стаята, впил очи в Ренесме. Шеговитостта му бе малко насилена, напрегнатата извивка на веждите му така и не се бе изгладила.

Ренесме потупа нетърпеливо лицето ми, изисквайки вниманието ми. Нов спомен — как Розали нежно прокарва четка за коса през всяка от къдриците ѝ. Беше ѝ приятно.

После Карлайл и шивашкият метър и съзнанието, че трябва да се протегне и да стои мирно. За нея не беше интересно.

— Изглежда е решила да ти представи в резюме всичко, което си пропуснала — прошепна Едуард в ухото ми.

При следващия спомен, който ненадейно запрати в съзнанието ми, носът ми се набръчка. Миризмата, която се носеше от странната метална чаша — достатъчно твърда, че да не може да бъде пробита със зъби, — стрелна огнен спазъм през гърлото ми. Ох!

Внезапно Ренесме изчезна от ръцете ми и някой ги изви зад гърба ми. И през ум не ми мина да се съпротивлявам на Джаспър, само зяпнах уплашеното лице на Едуард.

— Какво направих?

Едуард погледна към Джаспър зад мен, после отново към мен.

— Но тя си спомняше жаждата си — измърмори Едуард, а челото му се набразди. — Припомняше си вкуса на човешка кръв.

Джаспър изви още по-силно ръцете ми. Част от съзнанието ми отбеляза, че не е кой знае колко неудобно, още по-малко болезнено, както би било за човек. Но пък беше дразнещо. Сигурна бях, че мога да измъкна ръце, но не се съпротивлявах.

— Да — съгласих се. — И?

Едуард продължи да ми се мръщи още цяла секунда, после изражението му се разведри. Засмя се.

— И очевидно нищо. Този път аз реагирах пресилено. Джас, пусни я.

Пристягащите ме ръце изчезнаха. Посегнах към Ренесме още щом ме освободиха. Едуард ми я подаде без колебание.

— Нищо не разбирам — каза Джаспър. — Направо не мога да го понеса.

Загледах смаяно как излиза с гневни крачки през задната врата. Лия се отмести, за да може да мине покрай нея, после Джаспър тръгна към реката и я прескочи с един скок.

Ренесме докосна шията ми и повтори сцената на напускането му, сякаш отново я прожектиреше пред очите ми. Усещах въпросителната в мислите ѝ, отражение на тази в собствената ми глава.

Вече бях преодоляла изненадата от странната ѝ дарба. Възприемах я като напълно естествена част от същността ѝ, едва ли не очаквана. Може би защото аз самата вече бях част от свръхестественото и никога повече нямаше да проявявам скептицизъм.

Но какво му ставаше на Джаспър?

— Ще се върне — каза Едуард, но дали на мен или на Ренесме, така и не разбрах. — Иска да е сам, да преосмисли вижданията си за живота — в ъгълчетата на устните му трептеше усмивка.

Сетих се за още нещо от човешкия си живот — как Едуард ми обяснява, че Джаспър ще се чувства по-спокоен, ако „ми е трудно да се адаптирам“ към живота на вампир. Тогава разговорът се въртеше около това колко хора ще убия през първата си година като новородена.

— Сърди ли ми се? — попитах тихо.

Очите на Едуард се разшириха.

— Не. Защо да ти се сърди?

— Тогава какво му става?

— Сърдит е на себе си, не на теб, Бела. Тревожи се дали... дали разсъжденията му не са самоизпълняващо се пророчество, така да се каже.

— Как така? — изпревари ме Карлайл.

— Чуди се дали лудостта на новородените действително е толкова неконтролируема, както винаги сме смятали, или пък при правилен подход и нагласа всеки би се справил така добре, както Бела. Може би му е толкова трудно и до ден-дневен просто защото вярва, че това е естественото и неизбежно положение. Може би ако проявява по-голяма взискателност към себе си, би могъл да отговори на

собствените си очаквания. Караш го да поставя под съмнение голям брой дълбоко вкоренени виждания, Бела.

— Не е справедливо — каза Карлайл. — Всеки е различен, всеки се сблъсква със собствените си предизвикателства. Може би Бела се справя далеч по-добре от нормалното. Може би това е нейната дарба, така да се каже.

Замръзнах от изненада. Ренесме долови промяната и ме докосна. Припомни ми последната секунда и отново изрази любопитство.

— Интересна теория, а и напълно правдоподобна — обади се Едуард.

За един безкрайно кратък миг ме обзе разочарование. Какво? Нямах ли да има вълшебни видения или пък страховити нападателни способности, като например, ами, да хвърлям мълнии с поглед или нещо подобно? Нямах ли да мога да правя нещо интересно или полезно?

А после осъзнах какво би означавало „свръхсилата“ ми да се окаже изключителен самоконтрол.

Първо, поне си имах дарба. Можеше да не получа нищо.

Но което бе по-важно, ако Едуард беше прав, щях да съм в състояние да прескоча именно онази част, от която най-много се страхувах.

Ами ако не бе задължително да се държа като новородена? Или поне не като обезумяла машина за убиване. Ами ако можех да заема мястото си в семейство Кълън още от първия ден? Ами ако не се налагаше да се крием някъде далече цяла година, докато „порасна“? Ами ако, като Карлайл, никога не убиех човек? Ами ако още отсега се окажех добър вампир?

Щях да мога да видя Чарли.

Въздъгнах в мига, в който реалността си проби път през надеждата. Нямах как да го видя веднага. Очите, гласът, съвършеното лице. Какво бих могла да му кажа, как изобщо бих могла да започна? Тайничко се радвах, че имах някакво извинение да отлагам нещата — колкото и да ми се искаше да откроя начин да задържа Чарли в живота си, направо се ужасявах от първата ни среща. Да видя как очите му ще изскочат при вида на новото ми лице, новата ми кожа. Да осъзная, че се страхува. Да се чудя какво ли мрачно обяснение се оформя в главата му.

Достатъчно бях страхлива, за да изчакам една година, докато очите ми угаснеха. А бях вярвала, че веднъж стана ли неунищожима, ще съм напълно безстрашна.

— Срещал ли си някога случай, в който самоконтролът да е талант? — обърна се Едуард към Карлайл. — Смяташ ли наистина, че е дарба, а не просто резултат от цялата подготовка?

Карлайл сви рамене.

— Донякъде напомня на уменията на Шивон, макар че тя не би го нарекла талант.

— Шивон, приятелката ти от ирландското сборище? — попита Розали. — Не знаех, че умее нещо специално. Мислех, че Маги е талантливата сред тях.

— Да, и Шивон смята така. Но тя умее така да си поставя целите и после един вид да ги... насочва с *волята* си, че винаги да се сбъдват. Смята, че е въпрос на добри организационни умения, но винаги съм се чудил дали не е нещо повече. Както когато включи Маги, например. Лиам не искаше друг в територията си, но Шивон държеше нещата да се получат и те се получиха.

Едуард, Карлайл и Розали се настаниха в столовете и продължиха разговора. Джейкъб седна до Сет с доста отегчен вид. Като гледах как клепачите му натежават, бях сигурна, че всеки миг ще заспи.

Заслушах се, но не можех да се съсредоточа. Ренесме продължаваше да ми разказва за деня си. Държах я край стъклената стена, а ръцете ми автоматично я полюшваха, докато всяка се взираше в очите на другата.

Хрумна ми, че другите нямаха никаква причина да седят. Аз поне се чувствах напълно удобно и права. Толкова отпусната, колкото и ако се бях излегла върху легло. Знаех, че мога да стоя така цяла седмица, без въобще да помръдна, и в края на седемте дни щях да се чувствам толкова отпочинала, колкото и в началото.

Явно седяха по навик. На хората би им направило впечатление, ако някой стои прав часове наред, без дори да прехвърли тежестта си от единия крак на другия. Дори и сега Розали прокарваше пръсти през косата си, Карлайл кръстосваше крака. Дребни движения, които разчупваха неподвижността, премахваха приликата с вампир. Трябваше да следя какво правят и да започна да се упражнявам.

Прехвърлих тежестта на тялото си върху левия крак. И се почувствах малко глупаво.

Може би просто се опитвах да ми осигурят малко време насаме с бебето ми — поне доколкото бе безопасно.

Ренесме ми разказа за всяка минута от деня и от емоцията, насищаща кратките ѝ истории, останах с впечатлението, че и тя иска да я опозная, колкото и аз. Тревожеше се, че съм пропуснала разни неща — например как врабчетата подскачали все по-близо и по-близо до нея, докато Джейкъб я държал на ръце и двамата стояли съвсем неподвижни край една от елите, нещо, което отказвали да правят, когато била с Розали. Или пък за безобразно неприятното бяло нещо — бебешко мляко, — което Карлайл сложил в чашката ѝ, миришело на прокиснало. Или пък песента, която Едуард тихичко ѝ пеел, толкова прекрасна, че Ренесме ми я пусна два пъти. Учудих се, че присъствам като фон на този спомен, съвършено неподвижна, но все още с доста изтормозен вид. Потръпнах, когато си спомних този момент от собствената си гледна точка. Кошмарният огън...

След почти час — останалите продължаваха да говорят, Сет и Джейкъб хъркаха дружно на дивана — спомените на Ренесме започнаха да се забавят. Картините лекичко се замъглиха по ръбовете, разсейваха се, още преди да достигнат развързката си. Тъкмо се канех да прекъсна разтревожено Едуард — дали не ѝ ставаше нещо? — когато клепачите ѝ изпърхаха и се затвориха. Тя се прозя, пухкавите ѝ розови устнички оформиха закръглено „О“ и очите ѝ така и не се отвориха.

Ръчицата ѝ се отпусна от лицето ми и тя се унесе в сън. Клепачите ѝ бяха бледолилави на цвят, като нежен пласт облаци преди изгрев-слънце. Като внимавах да не я разбудя, вдигнах ръката ѝ, опрях я отново до кожата си и с любопитство я задържах там. В началото не видях нищо, а после, след няколко минути, пробягаха цветове, сякаш през мислите ѝ прехвърчаше шепа пеперуди.

Омагьосана, загледах сънищата ѝ. Нямаха никакъв смисъл. Само цветове и форми, и лица. Зарадвах се, че лицето ми — и двете ми лица — разкривеното човешко и великолепното безсмъртно, изникват доста често в несъзнателните ѝ мисли. По-често, отколкото лицата на Едуард или Розали. Делях си първото място с Джейкъб. Опитах да не се подразня от този факт.

За първи път разбрах как Едуард е бил в състояние да ме наблюдава как спя нощ след отегчителна нощ само за да ме чуе да говоря насън. Можех вечно да гледам сънищата на Ренесме.

Вниманието ми бе привлечено от промяната в тона на Едуард, който каза:

— Най-последно — и се обърна да погледне през прозореца.

Отвън бе настанала плътна, виолетова нощ, но погледът ми се простираше точно толкова надалече, колкото и преди. Тъмнината не скриваше нищо, само променяше цветовете.

Лия, все така смръщена, се изправи и се вмъкна в храстите точно когато Алис се появи от другата страна на реката. Алис се залюля от един клон като цирков артист, пръстите на краката ѝ докоснаха ръцете, преди да изхвърлят тялото ѝ и грациозно да го завъртят във въздуха и отвъд реката. Есме я прескочи по далеч по-традиционен начин, а Емет прецапа право през водата и я разпръска толкова надалеч, че отделни капки стигнаха чак до прозорците. За моя изненада най-отзад се показа и Джаспър, а чистият му скок изглеждаше съдържан дори скромнен след техните демонстрации.

Огромната усмивка, разтеглила чертите на Алис, ми бе смътно позната. Изведнъж всички започнаха да ми се усмихват — сладката усмивка на Есме, въодушевената усмивка на Емет, малко високомерната — на Розали, отстъпчивата усмивка на Карлайл и очаквателната на Едуард.

Алис нахлу с подскоци в стаята преди останалите, изпънала ръка пред себе си, а нетърпението ѝ направо струеше около нея, почти видимо. Върху дланта ѝ лежеше обикновен пиринчен ключ с грамадна розова сатенена панделка.

Протегна го към мен и аз автоматично стиснах Ренесме здраво с дясната си ръка, за да мога да разтворя лявата. Алис пусна ключа в нея.

— Честит рожден ден! — изписка.

Изгледах я възмутено.

— Никой не започва да брои от реалната дата на раждане — напомних ѝ. — Първият рожден ден е точно след една година, Алис.

Усмивката ѝ доби самодоволен оттенък.

— Не празнуваме вампирския ти рожден ден. Още е рано. Днес е тринайсети септември, Бела. Честит деветнадесети рожден ден!

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ИЗНЕНАДА

— Не! Абсурд! — поклатих категорично глава, после хвърлих поглед към лукавата усмивка, изписана върху лицето на седемнайсетгодишния ми съпруг. — Не, не се брои. Спрях да старея преди три дни. И съм завинаги на осемнайсет.

— Както и да е — каза Алис и безцеремонно отхвърли протеста ми със свиване на рамене. — Така или иначе ще празнуваме, така че се пригответи да търпиш.

Въздъгнах. С Алис рядко имаше смисъл да се спори. Усмивката ѝ стана невъзможно широка, когато прочете примирението в очите ми.

— Готова ли си да си отвориш подаръка? — пропя.

— *Подаръците* — поправи я Едуард и измъкна от джоба си още един ключ, този път по-дълъг, сребрист, с не толкова помпозна синя панделка.

Постарах се да не гледам лошо. Моментално разбрах какъв е този ключ — от колата за „след“. Зачудих се дали не е редно да почувствам въодушевление. Изглежда, превръщането във вампир не ме бе дарило с внезапен интерес към спортните автомобили.

— Първо моя — каза Алис и после се изплези, предвидила отговора му.

— Моят е по-близо.

— Но погледни как е *облечена* — почти простена Алис. — Направо се съсипвам като я гледам. Приоритетът е очевиден.

Веждите ми се сключиха, докато се опитвах да схвана как един ключ би могъл да ме облече в нови дрехи. Да не би да ми беше купила цял сандък?

— Сетих се, ще играем на камък, ножица, хартия — предложи Алис.

Джаспър се подсмихна, а Едуард въздъгна.

— Защо просто не ми кажеш кой ще спечели? — попита той кисело.

Алис се усмихна щастливо.

— Аз печеля. Чудесно.

— Може би и без това няма да е зле да изчакам до сутринта — Едуард ми се усмихна с кривата си усмивка, после кимна към Джейкъб и Сет, които май нямаше да се събудят тази вечер. Интересно колко ли време бяха изкарали без сън този път. — Ще е по-забавно, ако Джейкъб е буден за голямото представяне, не мислите ли? Така поне някой от присъстващите ще изрази нужния ентусиазъм?

Усмихнах му се в отговор. Познаваше ме добре.

— Ура! — пропя Алис. — Бела, дай Нес... Ренесме на Розали.

— Къде спи обикновено?

Алис вдигна рамене.

— В ръцете на Роуз. Или на Джейкъб. Или на Есме. Схващаш картинката. Досега не е прекарвала и миг извън нечии прегръдки. Ще се окаже най-разглезеното полувампириче на света.

Едуард се разсмя, а Розали умело пое Ренесме.

— Но пък и е най-разглезеното полувампириче на света — обади се тя. — Това му е хубавото да си уникален.

Тя ми се усмихна и в усмивката ѝ с радост видях, че приятелството, зародило се помежду ни, все още съществува. Не бях съвсем сигурна дали ще се запази и след като животът на Ренесме вече не бе свързан с моя. Но може би толкова дълго се бяхме борили рамо до рамо, че винаги щяхме да сме приятелки. Най-последно бях постъпила така, както и тя самата би постъпила на мое място. Това като че ли бе изтрило цялата ѝ неприязън по отношение на останалите ми решения.

Алис пхна опасания с панделка ключ в ръката ми, после ме грабна за лакътя и ме поведе към задната врата.

— Хайде, хайде — изчурулика тя.

— Отвън ли е?

— Един вид, да — отвърна тя и продължи да ме бута напред.

— Радвай се на подаръка — каза Розали. — От всички нас е. Особено от Есме.

— Вие няма ли да дойдете? — направи ми впечатление, че никой друг не помръдва.

— Ще ти дадем шанс сама да го оцениш — отвърна Розали. — Можеш да ни разкажеш... по-късно.

Емет се изкикоти шумно. Нещо в смеха му ми припомни как се изчервявах навремето, но не разбрах защо.

Явно някои неща у мен, например че ненавиждам изненадите и че подаръците изобщо не ме изпълват с възторг, не се бяха променили. Почувствах облекчение и изненада, че толкова много от типичните ми качества ме бяха придружили и в новото тяло.

Не бях очаквала да бъда себе си. Усмивнах се широко.

Алис ме задърпа за лакътя, а аз не можех да събера усмивката си, докато я следвах във виолетовата нощ. Само Едуард тръгна с нас.

— Ето такъв ентусиазъм търсех — измърмори одобрително Алис. После пусна ръката ми, направи два гъвкави скока и се прехвърли през реката. — Хайде, Бела — подвикна от другата страна.

Едуард скочи едновременно с мен. Изпитах същото въодушевление, както и при първия си скок. Може би дори още по-голямо, понеже нощта придаваше нови, наситени цветове на всичко наоколо.

Алис хукна с нас както си беше с токчетата и се насочи на север. Беше ми по-лесно да следвам звука от краката ѝ, които шепнеха на земята, и прясната диря на миризмата ѝ, вместо да я следя с поглед сред гъстата растителност.

Съвсем неочаквано тя се извъртя и после се стрелна обратно към мястото, на което бях спряла.

— Да не ми се нахвърлиш — предупреди ме тя и скочи към мен.

— Какво правиш? — попитах остро и неспокойно завъртах тяло, понеже тя се покатери на гърба ми и уви ръце около лицето ми. Изпитах почти непреодолимото желание да я хвърля на земята, но го преглътнах.

— Не искам да гледаш.

— Можех да се погрижа и без тази театралност — предложи Едуард.

— Току-виж си ѝ позволил да хитрува. Хвани я за ръката и я води напред.

— Алис, аз...

— Не си прави труда, Бела. Ще го направим по моя начин.

Усетих как пръстите му се преплитат с моите.

— Още само няколко секунди, Бела. После ще отиде да дразни някой друг — той ме дръпна напред. С лекота поддържах темпото му. Не ме беше страх, че ще се блъсна в дърво — само дървото би могло да пострада.

— А ти би могъл да проявиш малко повече чувство — укори го Алис. — Подаръкът е колкото за нея, толкова и за теб.

— Вярно. Благодаря ти отново, Алис.

— Да, да. Така — гласът ѝ внезапно изтъня от вълнение. — Сега спираме. Завърти я малко надясно. Точно така. Добре. Готова ли си? — изписука тя.

— Готова съм — надушвах нови миризми, които възбудиха интереса ми, раздразниха любопитството ми. Миризми, които бяха чужди на гората. Орлови нокти. Дим. Рози. Дървени стърготини? А и нещо метално. Плътният аромат на изкопана пръст. Приведох се напред, озадачена.

Алис скочи от гърба ми и освободи очите ми.

Втрещих се във виолетовата тъмнина. Сгушена в малка поляна наскре гората, се издигаше мъничка каменна къщурка, лавандулово сива на светлината на звездите.

Така съвършено се вписваше в обстановката, сякаш бе израснала от самата скала като естествено образувание. По едната ѝ стена пълзяха орлови нокти, все нагоре, чак до дебелите дървени плочи на покрива. Под тъмните, дълбоко разположени прозорци в градинката с размер на носна кърпичка цъфтяха късни рози. Тясна алея, настлана с плоски камъни, които блестяха аметистови в нощта, водеше до старинната сводеста дървена врата.

Свих пръсти около ключа, смаяна.

— Какво мислиш? — гласът на Алис прозвуча меко, в тон със съвършената тишина на приказната сцена.

Отворих уста, но не успях да продумам.

— Есме реши, че ще ни е приятно да си имаме свое местенце в началото, но не искаше да се отдалечаваме — прошепна Едуард. — А и вечно си търси извинение да ремонтира. Тази къща се руши тук вече поне стотина години.

Продължих да зяпам с отворена като на риба уста.

— Не ти ли харесва? — изражението на Алис посърна. — Тоест, сигурна съм, че можем да я нагласим по съвсем различен начин, ако искаш. Емет много искаше да добавим още неколкостотин квадратни метра, втори етаж, колони и кула, но Есме реши, че ще ти хареса повече в оригиналния вид — гласът ѝ отново изтъня, забърза. — Но

ако греши, можем пак да се захванем за работа. Няма да ни отнеме много да...

— Шшт! — успех най-после да пророня.

Тя стисна устни и зачака. Нужни ми бяха няколко секунди, за да се съвзема.

— Подарявате ми къща за рождения ден? — прошепнах.

— На нас — поправи ме Едуард. — А и е само колиба. Думата *къща* като че ли предполага повече пространство.

— Не обиждай къщата ми! — прошепнах.

Алис цялата светна.

— Значи ти харесва.

Поклатих глава.

— Обожаваш я?

Кимнах.

— О, нямам търпение да кажа на Есме!

— А тя защо не дойде?

Усмивката на Алис леко помръкна, почти недоловимо се промени, сякаш въпросът ми бе особено сложен.

— Ами, нали знаеш... помнят, че не си падаш много по подаръците. Не искаха да се чувстваш притисната да я харесаш.

— Но разбира се, че ще се влюбя в нея. Нима е възможна друга реакция?

— Ще им стане много приятно — тя ме потупа по ръката. — Както и да е, дрешникът ти е пълен. Използвай го разумно. И... предполагам, това е всичко.

— Няма ли да влезеш?

Тя небрежно направи няколко крачки назад.

— Едуард е наясно с разположението. Ще се отбия... по-късно. Обади ми се, ако не можеш да си съчетаеш дрехите — тя ми хвърли изпълнен със съмнения поглед, после се усмихна. — Джас иска да ходим на лов. Довиждане.

Стрелна се между дърветата като невъобразимо грациозен куршум.

— Странна работа — казах, когато звукът от стъпките ѝ напълно заглъхна. — *Толкова* ли зле съм се държала? Нямаше нужда така да странят. Сега се чувствам виновна. Дори не ѝ благодарих както трябва. Трябва да се върнем, да кажем на Есме...

— Бела, не бъди глупава. Никой не смята, че се държиш зле.

— Тогава защо...

— Другият им подарък е време само за нас двамата. Алис се опитваше да прояви деликатност.

— О!

Това бе достатъчно къщата да изчезне. Вече нямаше значение къде се намираме. Не виждах нито дърветата, нито камъните, нито звездите. Само Едуард.

— Нека ти покажа какво са направили — каза той, подръпвайки ръката ми. Нима не усещаше електричеството, което пулсираше през тялото ми като наситена с адреналин кръв?

Отново се почувствах странно, чаках тялото ми да реагира по начин, на който вече бе неспособно. Сърцето ми трябваше да думти като парен локомотив, на път да ни смачка. Оглушително. Бузите ми трябваше да са яркочервени.

И, за протокола — трябваше да съм изтощена. Денят се бе оказал най-дългият в живота ми.

Изсмях се на глас — тихичък смях от изненада, — когато осъзнах, че денят никога няма да свърши.

— Няма ли да споделиш шегата?

— Не е особено смешна — казах, докато ме превеждаше през ниската, сводеста врата. — Замислих се, че днес е първият и последният ден от вечността. Малко ми е трудно да го възприема. Макар вече да разполагам с повече възприятия — отново се разсмях.

Той се засмя с мен. Протегна ръка към дръжката на вратата и изчака официално да отключи. Тикнах ключа в ключалката и го завъртях.

— Ти сякаш си родена за този живот, Бела. Постоянно забравям колко странно би трябвало да ти се струва всичко. Толкова ми се иска да чуя — той се наведе и ме вдигна на ръце толкова бързо, че изобщо не разбрах намерението му, а това си беше постижение.

— Хей!

— Праговете са част от длъжностната ми характеристика — напомни ми той. — Умирам от любопитство. Кажи ми за какво си мислиш в момента.

Той бутна вратата, която се откряна с едва доловимо изскърцване, и пристъпи в малката каменна всекидневна.

— За всичко — отвърнах. — При това едновременно. За хубави неща и за тревожни неща, и за нови неща. Как постоянно мисля със суперлативи. Например в момента си мисля, че Есме е художник. Толкова е съвършено!

Стаята бе като извадена от приказките. Подът бе пъстър килим от гладки, плоски камъни. По ниския таван се протягаха дълги, оголени греди, в които някой с ръста на Джейкъб със сигурност би чукнал глава. Някои от стените бяха облицовани с топло дърво, други — с каменна мозайка. В камината в ъгъла тлееше огън. Горяха наносни дървета — ниските пламъци бяха сини и зелени от солта.

Отделните елементи от мебелировката бяха напълно различни, но прекрасно хармонираха. Един от столовете изглеждаше средновековен, ниският диван пред камината бе по-съвременен, а пълната с книги библиотека край прозореца в дъното ми напомни за филми, снимани в Италия. Някак всяка мебел пасваше на останалите като част от огромен триизмерен пъзел. Разпознах някои от картините по стените — все мои любими от голямата къща. Несъмнено безценни оригинали, но тук изглеждаха съвсем на място, както и всичко останало.

В това местенце всеки би повярвал във вълшебства. Направо очаквах Снежанка да пристъпи със своята ябълка или някой еднорог да поспре и да гризне от розите.

Едуард винаги бе смятал, че принадлежи към света на ужасите. Естествено, знаех, че дълбоко греши. Очевидно бе, че принадлежи тук. В тази приказка.

А сега и аз бях с него в историята.

Тъкмо се канех да се възползвам от факта, че още не ме беше пуснал, и че умопомрачителното му лице бе само на сантиметри от мен, когато той каза:

— Имаме късмет, че Есме се е сетила да добави още една стая. Никой не правеше планове за Нес... Ренесме.

Смръщих му се, мислите ми потекоха в не толкова приятна посока.

— Недей и ти! — възмутих се.

— Съжалявам, любима. Но нали постоянно го слушам в мислите им. Започва да ми се отразява.

Въздъгнах. Моето бебе, езерното чудовище. Може би беше късно да променя положението. Е, нямаше да се откажа.

— Сигурен съм, че умираш от нетърпение да видиш дрешника. Или поне така ще *кажа* на Алис, за да се зарадва.

— Трябва ли да съм уплашена?

— Ужасена!

Той ме понесе по тесен, каменен коридор с миниатюрни арки по тавана, сякаш бяхме в наш личен, умален замък.

— Това ще е стаята на Ренесме — каза той и кимна към една празна стая с блед дървен под. — Нямаха време да работят по нея, с тези разярени върколаци...

Разсмях се тихо, изумена колко бързо се бе наредило всичко, само преди седмица изглеждаше кошмарно.

Дявол да го вземе Джейкъб, че трябваше да направи нещата перфектни точно по *този* начин.

— А ето и нашата стая. Есме се опита да пренесе атмосферата от острова. Предположи, че сме се привързали към нея.

Леглото бе огромно, бяло, а от стойката на тавана към пода се спускаше облак фин балдахин. Бледият цвят на дървения под бе като в съседната стая и чак сега схванах, че има точния оттенък на девствен плаж. Стените бяха боядисани в почти бялото синьо на ярък слънчев ден, а от задната стена големи френски прозорци се отваряха към малка закътана градина — пълзящи рози и кръгло езерце, гладко като огледало и поръбено с лъскави камъчета. Миниатюрен спокоен океан само за двама ни.

— О! — успях да кажа единствено.

— Знам — прошепна той.

Помълчахме за миг, унесени в спомени. И макар спомените да бяха човешки, неясни, съзнанието ми бе напълно погълнато.

Усмихна ми се с широка, блестяща усмивка, после се разсмя.

— Дрешникът е зад тези двойни врати. И трябва да те предупредя, че е по-голям от тази стая.

Дори не погледнах към вратите. На света отново не съществуваше нищо друго, освен него — обвитите му около мен ръце, сладкият му дъх в лицето ми, устните му, само на сантиметри от моите — и вече нищо не можеше да ме разсее, нищо че бях новороден вампир.

— Ще кажем на Алис, че съм хукнала право към дрехите — прошепнах, после зарових пръсти в косата му и придърпах лицето му. — Ще ѝ кажем, че съм стояла вътре и съм сменяла тоалети часове наред. Ще *излъжем*.

Настроението му мигновено настигна моето, а може би ме бе изпреварило и само ми бе осигурявал възможност напълно да оценя подаръка си, като истински джентълмен. Но сега приближи лицето ми към себе си с внезапна настойчивост, а от гърлото му се отдели тихо стенание. Звукът наелектризира цялото ми тяло, докара го до лудост. Имах чувството, че не мога достатъчно бързо да се озова достатъчно близо.

Чух как плата поддава под ръцете ни и се зарадвах, че поне *моите* дрехи и без това бяха съсипани. За неговите бе малко късно. Струваше ми се почти невъзпитано да пренебрегнем прекрасното бяло легло, но просто нямаше как да успеем да се доберем дотам.

Вторият ни меден месец бе съвсем различен от първия.

Онези мигове на острова бяха най-върховните в човешкия ми живот. Най-хубавите от него. Бях готова да удължа съществуването си като човек, само и само да задържа поне още малко онова, което съществуваше помежду ни. Защото знаех, че физическата част никога повече нямаше да е същата.

Трябваше да предположа, след ден като днешния, че ще се окаже далеч по-хубаво.

Сега можех истински да оценя Едуард — да видя ясно всяка прекрасна черта на съвършеното му лице, на издълженото му, безупречно тяло. Да вкуся чистия му, жив аромат с езика си и да усетя невероятната, копринена гладкост на мраморната му кожа с чувствителните си пръсти.

А и моята кожа бе толкова чувствителна под пръстите му.

Беше така нов, съвсем различен, когато телата ни грациозно се сплитаха върху бледия под с цвят на пясък. Вече нямаше предпазливост, нямаше сдържаност. И най-вече нямаше страх. Можехме да се обичаме *заедно* — и двамата да сме дейни участници. Най-последно равни.

Както и целувките ни по-рано, всяко докосване бе далеч повече от това, на което бях свикнала. Бе сдържал толкова много от себе си.

Навремето бе наложително, но ми беше трудно да повярвам колко много съм пропуснала.

Опитах да не забравям, че съм по-силна от него, но ми беше трудно да се съсредоточа върху каквото и да било при тези дълбоки усещания, които във всяка секунда теглеха вниманието ми към милион различни кътчета от тялото ми. Ако го бях наранила, не се оплака.

Една много, много малка част от съзнанието ми се замисли върху любопитната ситуация. Никога нямаше да се уморя, нито пък той. Не беше нужно да си поемаме дъх, нито да почиваме, да се храним или дори да ползваме банята — вече не ни притесняваха обичайните човешки потребности. Едуард притежаваше най-прекрасното, съвършено тяло на света и беше само мой и просто не ми хрумваше как ще се стигне до момент, когато ще си кажа *Е, сега вече ми стига за днес*. Непрекъснато щях да искам още. А денят никога нямаше да свърши. Така че, при такова положение, как *изобщо* щяхме да спрем? Никак не се разтревожих, че не намирам отговор.

С някаква периферна част от вниманието си усетих, че небето е започнало да просветлява. Миниатюрният океан отвън промени цвета си от черен в сив и някъде съвсем наблизо запя чучулига. Може би бе свила гнездо сред розовите храсти.

— Липсва ли ти? — попитах, когато песента ѝ заглъхна.

Не проговаряхме за първи път, но и не водехме особено задълбочен разговор.

— Кое да ми липсва? — прошепна той.

— Всичко — топлината, меката кожа, вкусната миризма... за мен не се губи нито едно усещане и се чудех дали не ти е малко тъжно, че пропускаш нещо.

Той се разсмя, тихо и нежно.

— В момента ще е трудно да се открие някой, на когото му е *по-малко* тъжно, отколкото на мен. Бих казал, че е невъзможно. Не са много хората, които получават абсолютно всичко, което са си пожелали, плюс всичко, което не са и мислели да си пожелаят, и то в рамките на един ден.

— Да не се опитваш да избегнеш въпроса?

Той притисна ръка до лицето ми.

— Но ти си топла — каза.

Беше вярно в известен смисъл. За мен ръката му бе топла. Не като огнено горещата кожа на Джейкъб, но далеч по приятна. Поестествена.

После пръстите му се плъзнаха много бавно по лицето ми, нежно тръгнаха от челюстта ми, по шията, чак до талията. Очите ми се замъглиха.

— И си мека.

Пръстите му бяха като сатен върху кожата ми, така че разбрах какво има предвид.

— А що се отнася до миризмата, хм, не бих казал, че ми *липсва*. Помниш ли миризмата на туристите, които засякохме по време на лова?

— Ужасно се старая да не си я припомням.

— Представи си да целуваш подобно нещо.

Гърлото ми моментално пламна, като че ли някой бе дръпнал въженцето на балон с горещ въздух.

— Именно. Така че отговорът е отрицателен. Безкрайно съм щастлив, защото не пропускам *нищо*. Никой не притежава повече от мен в момента.

Наканих се да го уведомя за единственото изключение на твърдението му, но устните ми изведнъж се оказаха заети.

Когато езерцето стана перлено бяло под изгрева, му зададох нов въпрос.

— Колко време продължава това? Имам предвид, Карлайл и Есме, Ем и Роуз, Алис и Джаспър не прекарват дните си заключени по стаите. През цялото време са навън сред хората, напълно облечени. Този... *копнеж* избледнява ли сред време? — притиснах се още поплътно до него — истинско постижение, — за да демонстрирам какво имам предвид.

— Трудно е да ти отговоря. При всички е различно, а досега ти си най-различната от всички. Средностатистическият млад вампир е твърде обсебен от жаждата си, за да забележи каквото и да било друго, поне известно време. А това очевидно не важи за теб. Но ако става въпрос за средностатистически вампир, другите потребности се появяват след първата година. Нито жаждата, нито което и да е друго

желание *избледнява*. Въпросът е да се научиш да ги балансираш, да подредиш приоритети си и да успяваш...

— Колко време?

Той се усмихна и носът му леко се набръчка.

— Розали и Емет бяха най-зле. Мина цяло десетилетие, преди да мога да стоя на седем-осем километра от тях. Даже на Карлайл и Есме им беше трудно да търпят. В крайна сметка изритаха щастливата двойка от къщи. Есме построи къща и на тях. Доста по-внушителна от тази, но пък Есме е наясно какво предпочита Розали и какво предпочиташ ти.

— Значи след десетина години, така ли? — бях почти сигурна, че Розали и Емет не могат да се сравняват с нас, но може би щеше да прозвучи самонадеяно, ако цитирах по-висока цифра. — И всички стават нормални? Каквито са в момента?

Едуард отново се усмихна.

— Не съм сигурен какво имаш предвид под нормални. Виждала си, че семейството ми води живот доста подобен на човешкия, но пък през нощта спеше — той ми смигна. — А когато не се налага да спиш, ти остава страшно много време. Така че балансирането на... интересите всъщност никак не е трудно. Има си причина да съм най-добрият музикант в семейството и затова, че — като се изключи Карлайл — съм изчел най-много книги, изучавал съм най-много науки, усвоил съм най-много езици. Емет би казал, че съм такъв многознайко, защото чета мислите на околните, но истината е, че просто имах *много* свободно време.

И двамата се разсмяхме, а неволното движение оказа доста интересен ефект върху преплетените ни тела и сложи край на разговора.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

УСЛУГА

Едуард ми напомни кои са приоритетите ми малко по-късно.
При това с една-единствена дума.

— Ренесме...

Въздъгнах. Скоро щеше да се събуди. Вероятно бе почти седем сутринта. Дали щеше да ме потърси? Внезапно нещо подобно на паника смрази тялото ми. Как ли щеше да изглежда днес?

Едуард долови тревогата ми.

— Всичко е наред, любов моя. Облечи се и ще се върнем в къщата за две секунди.

Сигурно изглеждах като герой от анимационен филм — скочих на крака, след това го погледнах. Диамантеното му тяло бледо проблясваше на разсеяната светлина. После погледнах на запад, където чакаше Ренесме, после отново към него, после пак към нея, а главата ми се отмяташе в двете посоки по пет-шест пъти в секунда. Едуард се усмихна, но не се разсмя — силен мъж.

— Всичко е въпрос на баланс, любима. Толкова добре се справяш. Не мога да си представя, че ще се затрудниш да погледнеш нещата в перспектива.

— И ще имаме цяла нощ, нали?

Той се усмихна още по-широко.

— Мислиш ли, че щях да те оставя да се облечеш, ако не беше така?

Това трябваше да ми стигне, за да преживея деня. Щях да обуздая всепоглъщащото, опустошително желание, да откроя баланса, така че да бъде добра... Трудно ми беше да измисля подходящата дума. Макар Ренесме да бе така реална, такава неотменна част от живота ми, все пак ми беше трудно да мисля за себе си като *майка*. Но, предполагам, всеки би се чувствал така, когато не е разполагал с деветте месеца, за да свикне с идеята. И има дете, което се променя с всеки час.

Мисълта за препускащия живот на Ренесме моментално ме напегна. Дори не спрях да си поема дъх при изкусно резбованите врати, преди да пристъпя към творението на Алис. Просто се втурнах вътре, решена да облека първото, което ми попадне. Трябваше да се досетя, че няма да е толкова лесно.

— Кои са моите? — изсъсках. Както ме беше предупредил, стаята беше по-голяма от спалнята ни. Може би беше по-голяма от цялата останала част на къщата, но трябваше да я премеря с крачки, за да съм сигурна. За миг пред очите ми пробяга образът на Алис — как се опитва да убеди Есме да пренебрегне класическите пропорции и да разреши тази чудовищност. Зачудих се как ли бе успяла да се наложи.

Всичко бе опаковано в платнени калъфи, девствено бели, редица след редица.

— Доколкото ми е известно, всичко, освен ето този рафт — той докосна късата метална релса, разположена по дължината на половината стена вляво от вратата.

— Всичко това?

Той сви рамене.

— Алис — казахме едновременно. Той — като обяснение, аз — по-скоро като ругатня.

— Добре — измърморих и смъкнах ципа на най-близкия калъф. Изръмжах под нос, когато видях дългата до земята копринена рокля в бебешко розово.

Щеше да ми отнеме цял ден да открия нещо нормално!

— Дай да ти помогна — предложи Едуард. Подуши внимателно въздуха, после проследи миризмата към дъното на дългото помещение до вградения гардероб. Подуши отново и отвори едно чекмедже. С тържествуваща усмивка извади чифт артистично избелени сини джинси.

Стрелнах се към него.

— Как го направи?

— Джинсовият плат си има специфична миризма като всичко останало. А сега... еластичен памук?

Последва носа си към една по-къса релса и изрови бяла тениска с дълги ръкави. Подхвърли ми я.

— Благодаря — казах признателно. Вдишах аромата на платовете, за да го запамята за по-нататъшно търсене из тази лудница.

Запомних и коприната, и сатена — тях щях да избягвам.

Отне му само секунда да открие собствените си дрехи — ако не го бях виждала гол, щях да се закълна, че няма по-красиво нещо от Едуард в зелено-кафяви панталони и бежов пуловер. После ме хвана за ръка и заедно се стрелнахме през закътаната градина, прескочихме с лекота каменната стена и тичешком навлязохме в гората. Пуснах ръката му, за да се състезаваме. Този път победи той.

Ренесме бе будна. Седеше на пода и си играеше с купчинка усукани сребърни прибори, а Роуз и Емет се бяха надвесили над нея. В дясната си ръка държеше извита лъжица. Щом ме видя през прозореца, хвърли лъжицата на пода, с което направи вдлъбнатина в дървото, и заповеднически посочи към мен. Всички около нея се разсмяха — Алис, Джаспър, Есме и Карлайл седяха на дивана и я наблюдаваха сякаш бе най-увлекателният филм.

Прескочих прага още преди да избухнат в смях, връхлетях в стаята и я грабнах от пода в една и съща секунда. Усмихнахме се широко една на друга.

Беше различна, но не много. Отново леко издължена, пропорциите ѝ малко по-близки до детските, отколкото до бебешките. Косата ѝ бе пораснала с по-малко от сантиметър, а къдриците подскачаха при всяко движение като пружинки. Въображението ми се бе развихрило, докато тичахме към къщата, и си бях представила далеч по-сериозни промени. Благодарение на прекомерните опасения, тези дребни изменения почти ме зарадваха. Дори без измерванията на Карлайл бях сигурна, че се е променила по-малко в сравнение с предния ден.

Ренесме ме погали по бузата. Трепнах. Отново бе гладна.

— Откога е будна? — попитах, когато Едуард изчезна към кухнята. Сигурна бях, че отива да ѝ приготви закуската, нали бе видял мислите ѝ така ясно, колкото и аз. Интересно, дали ако той единствен я познаваше, щеше изобщо да забележи тази малка чудатост. Общуването с нея вероятно не се различаваше от четенето на всички останали чужди мисли.

— От няколко минути — отвърна Роуз. — Канехме се да ви извикаме. Питаше за теб, или по-точно *настояваше* за теб. Есме пожертва втория си най-любим сребърен сервиз, за да забавлява малкото чудовище — тя се усмихна на Ренесме с такова обожание, че

критиката напълно изгуби смисъл. — Не искахме да ви... хъм, притесняваме.

Тя прехапа устна и извърна поглед, опитвайки се да не се разсмее. Усещах как Емет мълчаливо се тресе зад мен. Къщата буквално вибрираше до самите си основи.

Вирнах брадичка.

— Веднага ще ти приготвим стаята — казах на Ренесме. — Къщурката много ще ти хареса. Вълшебна е — вдигнах поглед към Есме. — Благодаря ти, Есме. Безкрайно ти благодаря. Направо е съвършена.

Преди Есме да реагира, Емет избухна в смях, вече не можеше да се сдържа.

— Значи къщата още стои? — успя да издума между кикотенията си. — Мислех, че двамата сте я направили на трески. Че какво правихте снощи? Да не сте обсъждали националния дълг? — той се запревива от смях.

Стиснах зъби и си напомних за отрицателните последствия от вчерашното ми избухване. Естествено, Емет не бе така крехък като Сет...

Като се сетих за Сет, се замислих.

— Къде са вълците днес? — надникнах през стъклената стена. Не бях видяла Лия на идване.

— Джейкъб тръгна доста рано — каза Розали, а челото ѝ леко се набръчка. — Сет го последва.

— За какво се беше разстроил? — попита Едуард, когато се върна в стаята с чашата на Ренесме. Явно мислите на Розали издаваха повече от изражението ѝ.

Без да дишам, ѝ подадох Ренесме. Може и да притежавах свръхконтрол, но просто нямаше начин да успея да я нахраня. Не още.

— Не знам, а и не ме интересува — измърмори Розали, но все пак отговори на въпроса. — Гледаше как Неси спи, с отворена уста като на малоумник, какъвто си е всъщност, после изведнъж скочи без никаква причина и хукна навън. Аз поне съм доволна, че се отървахме от него. Колкото повече виси тук, толкова по-трудно ще се измирише къщата.

— Роуз — укори я деликатно Есме.

Розали отметна коса.

— Предполагам, няма значение. И без това няма да останем тук много дълго.

— Продължавам да твърдя, че трябва да отидем право в Ню Хампшир и да организираме нещата — каза Емет, очевидно в продължение на предишен разговор. — Бела вече е записана в Дартмут. Май няма да ѝ е нужно много време, преди да е в състояние да се справи с училището — той се обърна да ме изгледа със закачлива усмивка. — Сигурен съм, че ще си пълна отличничка... очевидно нямаш какво друго да правиш нощно време, освен да учиш.

Розали се изкикоти.

Недей да избухваш, недей да избухваш, занареждах си наум. А после се възгордах, че успях да се сдържа.

Затова се изненадах, че Едуард не успя.

Той изръмжа — рязко, стряскащо стържене, и черна като буреносен облак ярост помрачи изражението му.

Преди някой да успее да реагира, Алис скочи на крака.

— Но какво *прави* той? Какво прави това куче, та ми е изтрил програмата за целия ден? Не виждам *нищо*. Не! — тя ми хвърли измъчен поглед. — Я се виж само! *Трябваше* да ти покажа как да си използваш дрешника.

За секунда се изпълних с благодарност към Джейкъб, каквото и да бе намислил.

Но в този миг ръцете на Едуард се свиха в юмруци и той се озъби:

— Говорил е с Чарли. Смята, че Чарли ще го последва. И ще дойде тук. Днес.

От устата на Алис се изплъзна една думичка, която прозвуча много особено, изречена с чуруликация й, изтънчен глас, после се хвърли през задната врата с такава скорост, че чак се размаза.

— Казал е на Чарли? — ахнах. — Но — нима *нищо* не разбира? Как е могъл? — Чарли не *биваше* да разбира за мен! За вампирите! Така щеше да се окаже в черен списък, от който дори и семейство Кълън не биха могли да го спасят. — Не!

— Джейкъб идва насам — процеди през зъби Едуард.

Явно на изток бе започнало да вали. Джейкъб влезе и изтръска мократа си коса като куче, пръскайки по килима и дивана капки, които образуваха малки кръгли сиви петънца върху бялата тъкан. Зъбите му

светеха на фона на тъмните устни, очите му блестяха развълнувано. Вървеше с особени резки движения, сякаш превъзбуден от факта, че е унищожил живота на баща ми.

— Здравейте на всички — поздрави ни той ухилен.

Отвърнахме му с пълно мълчание.

Лия и Сет се вмъкнаха след него, в човешка форма — засега. Ръцете и на двамата им трепереха от напрежението в стаята.

— Роуз — казах и протегнах ръце. Тя безмълвно ми подаде Ренесме. Притиснах я силно до застиналото си сърце като талисман срещу всякакви необмислени действия. Щях да я държа така, докато се уверя, че решението ми да убия Джейкъб се основава изцяло на рационална преценка, а не на гневен изблик.

Тя стоеше неподвижна, наблюдаваше и слушаше. Колко ли успяваше да разбере?

— Чарли ще дойде скоро — уведоми ме небрежно Джейкъб. — Само ви предупреждавам. Предполагам, Алис е отишла да ти донесе слънчеви очила или нещо такова?

— Доста се изхвърляш с предположенията — изсъсках. — Какво. Си. *Направил*?

Усмивката му трепна, но все още бе твърде възбуден, за да отговори сериозно.

— Златокоска и Емет ме събудиха сутринта с приказки как сте щели да се местите в другия край на страната. Сякаш бих ти позволил. Чарли е основният проблем, нали така? Е, проблемът е разрешен.

— *Осъзнаваш* ли изобщо какво си сторил? На каква опасност го излагаш?

Той изсумтя.

— На никаква опасност не съм го излагал. Освен от твоя страна. Но нали имаш свръхестествена способност да се контролираш? Мен ако питаш, по-добре да можеш да четеш мисли. Твоето е много по-скучно.

В този миг Едуард се надигна, стрелна се през стаята право срещу Джейкъб. Макар да бе с половин глава по-висок от него, Джейкъб неволно се дръпна от разгневеното му лице, сякаш Едуард се извисяваше над него.

— Това е само *теория*, куче — изръмжа той. — Точно върху Чарли ли реши да я пробваме? Замисли ли се каква физическа болка

ще причиниш на Бела, дори да успее да устои? Или пък емоционална, ако не успее? Предполагам, вече не те е грижа какво се случва с Бела! — той изплю последните думи.

Ренесме притисна тревожно пръсти в бузата ми, а повторението на сцената в мислите ѝ бе обагрено с тревога.

Думите на Едуард най-после проникнаха в наелектризираното съзнание на Джейкъб. Устата му висна в ъгълчетата.

— Бела ще я боли ли?

— Все едно си ѝ тикнал нажежено желязо в гърлото!

Трепнах при спомена за уханието на чиста човешка кръв.

— Не знаех — прошепна Джейкъб.

— Тогава може би трябваше първо да попиташ — изръмжа Едуард през стиснати зъби.

— Щеше да ме спреш.

— Някой *трябваше* да те спре...

— Не става въпрос за мен — прекъснах ги. Стоях напълно неподвижно, сграбчила Ренесме и последните останки от здравия си разум. — Става въпрос за Чарли, Джейкъб. Как можа да го изложиш на такава опасност? Съзнаваш ли, че оттук нататък за него има само смърт или живот като вампир? — гласът ми потрепери от сълзите, които очите ми вече не можеха да проронят.

Джейкъб все още бе разтревожен от обвиненията на Едуард, но моите май никак не го смутиха.

— Спокойно, Бела. Не съм му казала нищо, което ти самата не би му казала.

— Но нали идва тук?

— Аха, такава е идеята. Нали ти разправяше как ще го оставиш „да стигне до собствените си грешни заключения“? Мисля, че осигурих идеалния разсейващ елемент, нищо че го казвам сам.

Пръстите ми се сгърчиха и за малко да изпусна Ренесме. Свих ги отново около нея.

— Давай направо, Джейкъб. Нямам нужното търпение за историята ти.

— Не съм му казвал нищо за теб, Бела. Поне не директно. Разказах му *за мен*. Или по-точно му *показах*.

— Трансформирал се е пред Чарли — изсъска Едуард.

— *Какво* си направил? — прошепнах.

— Той е смел. Смел като теб. Нито припадна, нито повърна, нито нищо. Трябва да призная, че се впечатлих.

Но трябваше да му видиш изражението, когато започнах да се събличам. Безценно — той се изкикоти.

— Ти си пълен *малоумник*. Можеше да му докараш инфаркт!

— Нищо му няма на Чарли. Той е корав. Ако ме оставиш да обясня за една минута, ще видиш, че съм ти направил услуга.

— Разполагаш с половин минута, Джейкъб — гласът ми бе равен и леден. — Имаш трийсет секунди да ми предадеш всяка една дума, преди да дам Ренесме на Розали и да ти откъсна нещастната глава. И този път Сет няма да може да ме спре.

— Божичко, Белс. Навремето не беше склонна към подобни мелодрами. Това да не е вампирска черта?

— Двайсет и шест секунди.

Джейкъб ме изгледа възмутено и се отпусна в най-близкия фотьойл. Членовете на малката му глутница се приближиха и застанаха от двете му страни, далеч не така спокойни. Очите на Лия се впиха в мен, зъбите ѝ леко оголени.

— Значи тази сутрин почуках на вратата на Чарли и го помолих да се поразходи с мен. Той се изненада, но като му казах, че става въпрос за теб и че си се върнала в града, ме последва в гората. Казах му, че вече не си болна и че нещата са малко особени, но че всичко е наред. Канеше се веднага да тръгне да те види, но му казах, че първо искам да му покажа нещо. И после се трансформирах — той сви рамене.

Имах чувството, че някакво менгеме натиска челюстта ми.

— Искам да ми повториш всяка дума, чудовище такова.

— Е, нали каза, че имам само трийсет секунди — добре де, добре — явно изражението ми го бе убедило, че не съм в шеговито настроение. — Чакай да се сетя... Ами, трансформирах се обратно в човек и се облякох и когато отново започна да диша, му казах нещо от сорта на: „Чарли, не живееш в света, който си мислиш, че познаваш. Хубавото е, че нищо не се е променило, освен че сега вече го знаеш. Животът ще продължи да си тече по същия начин. Можеш да се преструваш, че просто не вярваш в тези неща!“

— След около минута успя да си събере мислите и после попита какво всъщност става с теб и каква е тази история с рядкото

заболяване. Казах му, че *наистина* си била зле, но сега си добре, но се наложило малко да се промениш в хода на оздравяването. Пита ме какво разбирам под „промяна“ и аз му казах, че сега приличаш повече на Есме, отколкото на Рене.

Едуард изсъска, а аз зяпнах ужасено. Нещата вземаха опасен обрат.

— След няколко минути ме попита, съвсем тихо, дали и ти можеш да се превръщаш в животно. А аз му отвърнах: „Може само да си мечтае за подобна дарба!“ — Джейкъб се подсмихна.

Розали издаде отвратен звук.

— Тръгнах да му обяснявам за върколаците, но дори не успях да изрека цялата дума — Чарли ме прекъсна и каза, че „предпочита да не се запознава с подробностите“. После попита дали си знаела в какво се забъркваш, когато си се омъжила за Едуард, и аз му казах: „Естествено, знае от години, още откакто за първи път дойде във Форкс“. Това не му хареса особено. Оставих го да помрънка, та да му мине. След като се успокои, поиска само две неща. поиска да те види и аз му казах, че ще е най-добре да дойда пръв и да ви предупредя.

Поех си дълбоко въздух.

— А второто нещо?

Джейкъб се усмихна.

— Това ще ти хареса. Основната му молба е да му се обяснява колкото се може *по-малко*. Ако не е абсолютно наложително да знае нещо, тогава изобщо да не го споделяте с него. Само най-необходимата информация.

За първи път, откакто бе влязъл в стаята, изпитах облекчение.

— С това ще мога да се справя.

— Като изключим това, би искал да се преструва, че нещата са нормални — усмивката му започна да придобива самодоволен вид. Явно подозираше, че вече започвам да изпитвам първите нотки на благодарност.

— А какво си му казал за Ренесме? — постарях се да запазя ледения си тон, да отпъдя неохотната признателност. Беше твърде рано да изпитвам облекчение. Ситуацията бе твърде неясна. Дори намесата на Джейкъб да бе предизвикала по-благоприятна реакция от страна на Чарли, отколкото изобщо се бях надявала...

— А, да. Казах му, че двамата с Едуард сте наследили едно малко гърло за хранене — той хвърли поглед към Едуард. — Сираче под твоя опека — като Брус Уейн и Дик Грейсън — той изсумтя. — Реших, че няма да имате нищо против да излъжа. Нали всичко е част от играта? — Едуард не реагира, така че Джейкб продължи. — Към този момент вече не можеш с нищо да го изненадам, но все пак попита дали ще я осиновите. „Нещо като дъщеря? Значи съм нещо като дядо?“ — това му бяха думите. Така че му казах „Да. Поздравления, дядка!“ и така нататък. Даже се поусмихна.

Смъденето в очите ми се завърна, но този път не от страх или безпокойство. Чарли се бе усмихнал на идеята, че е дядо? И щеше да се срещне с Ренесме?

— Но тя се променя с такава скорост — прошепнах.

— Предупредих го, че е по-специална от всички нас взети заедно — каза нежно Джейкб. После се изправи и тръгна към мен, като махна с ръка на надигналите се Лия и Сет. Ренесме протегна ръчички към него, но аз я притиснах към себе си. — Казах му: „Вярвай ми, не ти трябва да знаеш. Но ако си в състояние да пренебрегнеш чудатостите, ще бъдеш очарован. Тя е най-невероятното същество в целия свят.“ И после му казах, че ако успее да преглътне всичко това, ще останете тук още известно време и ще има възможност да я опознае. Но ако му дойде много, ще трябва да заминете. Каза, че стига никой да не му натрапва излишна информация, ще се справи с всичко.

Той ме зяпна полуусмихнат и зачака.

— Нямам намерение да ти благодаря — уведомих го. — Въпреки всичко го излагаш на огромен риск.

— *Наистина* съжалявам, че ще те боли. Нямах представа, че е така. Бела, нещата между нас се промениха, но винаги ще ми бъдеш най-добрият приятел и винаги ще те обичам. Но вече ще те обичам както трябва. Най-после има баланс. Сега и за *двама* ни съществуват хора, без които не можем да живеем.

Усмихна се с онази своя усмивка.

— Нали сме приятели?

Колкото и да се мъчех, не успях да устоя и му се усмихнах на свой ред. Съвсем лекичко.

Той протегна ръка към мен.

Поех си дълбоко въздух и наместих Ренесме в едната си ръка. Сложих лявата си длан в неговата и той дори не трепна при допира на студената ми кожа.

— Ако довечера не убия Чарли, ще си помисля дали да ти простя за тази история.

— *Когато* довечера не убиеш Чарли, ще си ми много задължена. Завъртях очи.

Той протегна другата си ръка към Ренесме, този път в молба.

— Може ли?

— Всъщност я държа, за да са ми заети ръцете и да не те убия, Джейкъб. Може би по-късно.

Той въздъхна, но не настоя. Което беше мъдро. Точно в този миг през вратата се втурна Алис, с пълни ръце и убийствено изражение.

— Ти, ти и ти — озъби се тя и изгледа злобно върколаците. — Ако държите да оставате, отивайте в някой ъгъл и не мърдайте оттам. Трябва да мога да *виждам*. Бела, най-добре му дай бебето. И без това ръцете ти трябва да са свободни.

Джейкъб се ухили победоносно.

Стомахът ми се сгърчи от неподправен ужас при мисълта за чудовищната сериозност на това, което ми предстоеше. Канех се да заложа на хилавия си самоконтрол, а беззащитният ми баща щеше да се окаже опитното зайче. Думите на Едуард отекнаха в ушите ми.

Замисли ли се каква физическа болка ще причиниш на Бела, дори да успее да устои. Или пък емоционална, ако не успее?

Просто не можех да си представя каква ще е болката при неуспех. Дишането ми се накъса.

— Вземи я — прошепнах и плъзнах Ренесме в прегръдките на Джейкъб.

Той кимна, а челото му се набръчка тревожно. Направи знак на останалите и всички заедно се скупчиха в далечния ъгъл на стаята. Сет и Джейк веднага се смъкнаха на пода, но Лия тръсна глава и сви устни.

— Може ли да си тръгна? — измрънка тя. Като че ли се чувстваше неудобно в човешкото си тяло, облечено в същата мръсна тениска и памучни панталонки, които носеше онзи ден, когато бе дошла да ми крещи, а късата ѝ коса стърчеше на неравни кичури. Ръцете ѝ продължаваха да треперят.

— Естествено — отвърна Джейкъб.

— Дръж източна посока, за да не се засечеш с Чарли — добави Алис.

Лия дори не я погледна. Измъкна се през задната врата и гневно закрачи към хрусталака, за да се трансформира.

Едуард застана до мен и погали лицето ми.

— Ще се справиш. Сигурен съм. Ще ти помогна. Всички ще помагаме.

Взрях се в очите му, а от лицето ми струеше паника. Беше ли достатъчно силен да ме спре, ако направех грешен ход?

— Ако не вярвах, че ще успееш, щяхме да изчезнем още днес. Още тази минута. Но ти ще се справиш. И ще бъдеш далеч по-щастлива, ако Чарли е част от живота ти.

Постарах се да успокоя дишането си. Алис ми протегна ръка. В дланта ѝ лежеше малка бяла кутийка.

— Ще ти дразнят очите. Не боли, но замъглява зрението. Неприятно е. Освен това не са досущ като предишния цвят, но все пак е по-добре от яркочервено, нали?

Подхвърли кутийката с лещите във въздуха и аз я улових.

— Кога успя...

— Преди да заминете на меден месец. Подготвих се за различни варианти.

Кимнах и отворих кутийката. Никога не бях слагала лещи, но надали беше трудно. Хванах малката кафява четвърт сфера и я притиснах с вдлъбнатата страна навътре върху окото си.

Примигнах и зрението ми се помътени от бяла пелена. Виждах през нея, естествено, но виждах и структурата ѝ. Окото ми непрекъснато се разсейваше по микроскопичните драскотини и изкривени участъци.

— Сега разбрах какво искаш да кажеш — измърморих, докато слагах и другата. Този път се опитах да не мигам. Окото ми автоматично опита да отстрани чуждия предмет.

— Как изглеждам?

Едуард се усмихна.

— Великолепно. Разбира се...

— Да, да, винаги изглежда великолепно — Алис нетърпеливо довърши мисълта му. — По-добре е от червеното, но това е най-хубавото, което мога да кажа. Кално кафяво. Твоето кафяво беше много

по-хубаво. Имай предвид, че няма да изтраят вечно — отровата в очите ти ще ги разтвори за няколко часа. Така че ако Чарли поостане повече, ще трябва да измислиш някакво извинение и да отидеш да ги смениш. Кое то и без това не е лоша идея, защото хората от време на време ходят до тоалетната — тя поклати глава. — Есме, дай ѝ няколко съвета как да се държи като човек, докато заредя банята с контактни лещи.

— С колко време разполагам?

— Чарли ще е тук след пет минути. Така че карай по същество.

Есме кимна, после се приближи и ме хвана за ръката.

— Основното е да не стоиш прекалено неподвижно и да не се движиш твърде бързо — каза ми.

— Ако той седне, седни и ти — прекъсна я Емет. — Хората не обичат да стоят прави.

— На всеки трийсетина секунди отмествай поглед — добави Джаспър. — Хората не се втрещават за дълго в едно и също нещо.

— Преметни крак върху крак, а след пет-десет минути кръстосай глезени — обади се и Розали.

Кимах на всеки съвет. Още вчера бях забелязала, че правят същото. Смятах, че съм в състояние да ги имитирам.

— И мигай поне по три пъти на минута — каза Емет. Намръщи се, после се стрелна към дистанционното на телевизора, което лежеше на страничната масичка. Смени канала с футболен мач и кимна сам на себе си.

— Не забравяй да движиш и ръцете си. Отмятай си косата назад или се прави, че се почесваш някъде — каза Джаспър.

— Помолих Есме да ѝ даде съвети — възропта Алис, когато се върна. — Само ще я объркате.

— Не, мисля, че схванах всичко — казах. — Седя, оглеждам се, мигам и мърдам.

— Точно така — одобри Есме и ме прегърна през раменете.

Джаспър се намръщи.

— Ще трябва да си сдържаш дъха, доколкото е възможно, но си движи раменете, за да *изглежда* сякаш дишаш.

Вдишах дълбоко, после отново кимнах. Едуард ме прегърна от другата страна.

— Ще се справиш — прошепна окуражително в ухото ми.

— Две минути — обяви Алис. — Може би няма да е зле да седнеш на дивана. Нали си била болна все пак. Така няма да види как се движиш още от самото начало.

Дръпна ме към дивана. Опитах се да се движа бавно, да извършвам тромави движения. Тя ме изгледа възмутено, така че явно не се справях добре.

— Джейкъб, трябва ми Ренесме — казах.

Джейкъб се намръщи и не помръдна.

Алис поклати глава.

— Бела, това никак не ми помага да виждам.

— Но аз имам *нужда* от нея. Успокоява ме — паниката в гласа ми бе ясно доловима.

— Добре — изстена Алис. — Дръж я колкото се може неподвижно и ще се *опитам* да гледам около нея — въздъхна уморено, сякаш я бяха накарали да работи извънредно през почивните дни. Джейкъб също въздъхна, но ми донесе Ренесме и после побърза да отстъпи под гневния поглед на Алис.

Едуард се настани до мен и обгърна двете ни с Ренесме с ръце. Наведе се напред и погледна Ренесме много сериозно в очите.

— Ренесме, един много специален човек идва да види теб и майка ти — започна той настойчиво, сякаш очакваше да схване всяка дума. Дали наистина го разбираше? Отвърщаше на погледа му с ясни, зрели очи. — Но той не е като нас, нито като Джейкъб. Трябва много да внимаваме с него. Не бива да му разказваш разни неща, както разказваш на нас.

Ренесме докосна лицето му.

— Именно — каза той. — А и ще те накара да ожаднееш. Но не бива да го хапеш. Неговите рани няма да заздравеят като на Джейкъб.

— Дали те разбира? — прошепнах.

— Разбира ме. Ще внимаваш, нали, Ренесме? Нали ще ни помогнеш?

Ренесме отново го докосна.

— Не, не ме интересува дали ще ухапеш Джейкъб. Не е забранено.

Джейкъб се подсмихна.

— Може би не е зле да си вървиш, Джейкъб — каза студено Едуард и го изгледа свирепо. Не му беше простил, защото бе наясно,

че каквото и да се случеше, щеше да е много болезнено за мен. Но аз с радост бих приела изгарящата болка, ако това бе най-ужасното нещо, което би могло да се случи тази вечер.

— Казах на Чарли, че ще съм тук — отвърна Джейкъб. — Ще има нужда от морална подкрепа.

— Морална подкрепа — изсумтя Едуард. — Ако питаш Чарли, вероятно смята, че си най-отвратителното чудовище от всички ни.

— Отвратително? — възмути се Джейк, после тихо се засмя, сякаш на себе си.

Чух как гумите се отклоняват от главното шосе и стъпват на тихата, влажна пръст по алеята към къщата и дишането ми отново се учести. Някогашното ми сърце би се разтуптяло лудешки. Смущаваше ме, че тялото ми не реагира както трябва.

Съсредоточих се върху ритмичното туптене на сърчицето на Ренесме, за да се успокоя. Подейства доста бързо.

— Браво, Бела — прошепна одобрително Джаспър.

Едуард ме прегърна по-силно.

— Сигурен ли си? — попитах.

— Абсолютно. Можеш да се справиш с *всичко* — усмихна се и ме целуна.

А целувката не беше от най-целомъдрените и необузданите ми вампирски реакции отново ме свариха неподготвена. Устните на Едуард бяха като инжекция силно наркотично средство, вкарано право в нервната ми система. Незабавно закопнях за още. Наложих се да впрегна цялата сила на волята си, за да си спомня, че държа бебето в ръцете си.

Джаспър усети как настроението ми се променя.

— Тъ, Едуард, може би не е разумно да я разсейваш точно сега. Трябва да е в състояние да мисли.

Едуард се дръпна.

— Опа! — каза.

Разсмях се. Това обикновено бе *моята* реплика още от самото начало, от най-първата ни целувка.

— По-късно — казах и трепетът сви стомаха ми на топка.

— Съсредоточи се, Бела — настоя Джаспър.

— Така — изтиках бурните емоции. Чарли, това бе най-същественото в момента. Да го опазя жив и здрав. А пък нощта беше

пред нас...

— Бела.

— Съжалявам, Джаспър.

Емет се разсмя.

Звукът от колата на Чарли се приближаваше. Краткият миг на веселост отмина и всички застинаха. Кръстосах крака и заупражнявах мигането.

Колата спря пред къщата, но двигателят не изгасна веднага. Дали и Чарли бе така напрегнат, както аз? После ръмженето млъкна и се чу затръшване на врата. Три крачки през тревата, после осем отекващи тътена по дървените стълби. И още четири по верандата. После тишина. Чарли си пое две дълбоки глътки въздух.

Чук, чук, чук.

Вдишах, вероятно за последен път. Ренесме се сгуши в ръцете ми и скри лице в косата ми.

Карлайл тръгна към вратата. Напрегнатото му изражение се смени с приветливо, сякаш някой бе превключил канала на телевизор.

— Здравей, Чарли — каза с нужното объркване. В крайна сметка, предполагаше се, че сме в Атланта, в Центъра за контрол на заболяванията. Чарли бе наясно, че сме го лъгали.

— Карлайл — поздрави го сковано Чарли. — Къде е Бела?

— Тук съм, татко.

Уф! Гласът ми прозвуча съвсем не както трябва. Освен това изразходвах част от запаса въздух. Побързах да глътна нова порция, доволна, че миризмата на Чарли все още не се бе просмукала в стаята.

Празното му изражение ми подсказа колко различен е бил гласът ми. Потърси ме с поглед и очите му се разшириха.

Лесно разчетох емоциите, които се изписаха една след друга върху лицето му.

Шок. Смайване. Болка. Остро чувство за загуба. Страх. Гняв. Подозрение. И отново болка.

Прехапах устна. Усещането беше странно. Новите ми зъби бяха по-остри върху твърдата ми като гранит кожа, отколкото човешките върху нежната ми човешка устна.

— Това ти ли си, Бела? — прошепна той.

— Аха — трепнах при камбанния звук. — Здравей, татко!

Той си пое дълбоко въздух.

— Здравсти, Чарли — поздрави го Джейкъб от ъгъла. — Как вървят нещата?

Чарли го изгледа свирепо, потръпна при спомена, после отново ме зяпна.

Бавно прекоси стаята и застана на няколко крачки от мен. Стрелна обвинително Едуард, после очите му отново се върнаха върху мен. Топлината на тялото му ме връхлиташе с всеки удар на сърцето му.

— Бела? — повтори.

Този път отговорих по-тихо, за да заглуша звъntenето в гласа си.

— Аз съм. Наистина.

Челюстта му се стегна.

— Съжалявам, татко — казах.

— Добре ли си? — попита той троснато.

— Абсолютно, стопроцентово прекрасно — уверих го. — Здрава като кон.

И дотам ми стигна въздухът.

— Джейк ми каза, че било... наложително. Че си умирала — каза го сякаш не вярваше и думаше.

Стегнах се, съсредоточих се върху топлата тежест на Ренесме, облегнах се на Едуард за подкрепа и си поех дълбоко въздух.

Миризмата на Чарли бе като шепа жупел, натикана право в гърлото ми. Но най-лошото не беше болката. А пронизващото желание. Чарли миришеше по-апетитно от всичко друго, което някога си бях представяла. Примамливо като анонимните туристи по време на лова, но два пъти по-съблазнително. При това само на няколко крачки от мен, излъчваше неустоима топлина и влага в сухия въздух.

Но аз не бях на лов. А това беше баща ми.

Едуард притисна съчувствено раменете ми, а Джейкъб ми стрелна извинителен поглед от отсрещната страна на стаята.

Опитах се да се съвзема и да пренебрегна болката и жаждата. Чарли чакаше отговора ми.

— Джейкъб ти е казал истината.

— Май е единственият — изръмжа Чарли.

Надявах се да успее да види разкаянието в промененото ми лице.

Ренесме подуши изпод косата ми, когато миризмата на Чарли достигна и до нея. Стиснах я по-силно.

Чарли видя как тревожно поглеждам надолу и проследи погледа ми.

— О! — каза и целият гняв се изцеди от лицето му, оставяйки единствено изненада. — Ето я, значи. Сирачето, което Джейкб каза, че ще осиновявате.

— Племенницата ми — излъга гладко Едуард. Явно бе решил, че приликата между двама им с Ренесме е твърде изявена, за да остане незабелязана. По-добре от самото начало да твърдим, че имат роднинска връзка.

— Мислех, че си загубил цялото си семейство — каза Чарли, а подозрението отново се завърна в гласа му.

— Загубих родителите си. По-големият ми брат бе осиновен като мен самия. Така и не съм го виждал след това. Но когато двамата със съпругата му загинали в автомобилна катастрофа, а единственото им дете останало без други роднини, съдът се свърза с мен.

Страшно го биваше. Гласът му бе равен, с точно премерена невинност. Трябваше много да се упражнявам, за да достигна майсторството му.

Ренесме надзърна изпод косата ми и отново подуши въздуха. Погледна свенливо Чарли изпод дългите си ресници и отново се скри.

— Тя... тя, ами, красавица е.

— Да — съгласи се Едуард.

— Но отговорността си е голяма. Вие двамата тъкмо започвате съвместен живот.

— Какво друго бихме могли да направим? — Едуард леко прокара пръсти по бузата ѝ. Видях как бегло докосва устничките ѝ — в напомняне. — Ти би ли отказал да я приемеш?

— Ами... — Чарли поклати разсеяно глава. — Джейк спомена, че ѝ казвате Неси?

— Не е вярно — казах с твърде остър и пронизителен глас. — Казва се Ренесме.

Чарли отново насочи вниманието си към мен.

— А ти как се чувстваш в тази ситуация? Може би Карлайл и Есме биха могли...

— Тя си е моя — прекъснах го. — *Искам я.*

Чарли се намръщи.

— И ще ме направиш дядо толкова млад?

Едуард се усмихна.

— Карлайл също е дядо.

Чарли стрелна невярващ поглед към Карлайл, който продължаваше да стои край вратата. Изглеждаше като по-младия и по-красив брат на Зевс.

Чарли изсумтя, после се засмя.

— Май ми поолекна — очите му се върнаха на Ренесме. — Определено е радост за окото — топлият му дъх насити пространството помежду ни.

Ренесме се приведе към миризмата, измъкна се от косата ми и за първи път го погледна право в лицето. Чарли ахна.

Знаех точно какво вижда. Моите очи — неговите очи, — изкопирани с абсолютна прецизност върху съвършеното ѝ лице.

Чарли започна да се задъхва. Устните му се разтрепериха и отчетливо виждах как оформят цифрите, докато броеше наум. Броеше отзад напред, опитваше се да намести девет месеца в един-единствен. Опитваше се да сглоби нещата, но доказателството пред очите му не се подчиняваше на никаква логика.

Джейкъб се приближи към него и го потупа по гърба. Приведе се да му прошепне нещо в ухото. Само Чарли не знаеше, че всички ще чуем.

— Само най-наложителната информация, Чарли. Всичко е наред. Кълна се.

Чарли преглътна и кимна. А после очите му пламнаха и той направи крачка към Едуард със стиснати юмруци.

— Не искам да знам подробности, но ми писнаха лъжите!

— Съжалявам — отвърна равно Едуард, — но е по-добре да знаеш официалната версия, отколкото истината. Ако искаш да си част от тайната, важна е официалната версия. За да предпазим Бела и Ренесме, както и нас, останалите. Ще можеш ли да изтърпиш лъжите заради тях?

Стаята се изпълни със статуи. Кръстосах глезени. Чарли изпухтя, после се обърна да ме изгледа гневно.

— Можеше да ме предупредиш, хлапе.

— Щеше ли да ти бъде по-лесно?

Той се намръщи, после коленичи на пода пред мен. Виждах как кръвта се движи под кожата на врата му. Усещах топлата вибрация.

А също и Ренесме. Тя се усмихна и протегна малка розова длан към нея. Спрях я. Тя опря другата си ръчичка в шията ми — жажда, любопитство и лицето на Чарли в мислите й. В посланието се долавяше и леко напрежение, от което реших, че действително чудесно е разбрала думите на Едуард — осъзнаваше жаждата си, но я превъзможваше.

— Боже — ахна Чарли, втренчил очи в свършените й зъби. — На колко е?

— Ами...

— На три месеца — каза Едуард, после бавно добави, — по-скоро е с размера на около тримесечно бебе. В някои отношения е по-млада, в други — по-зряла.

Много бавно Ренесме му помахаша.

Чарли замига на парцали.

Джейкъб го сръга с лакът.

— Нали ти казах, че е много специална?

Чарли трепна при допира.

— О, хайде, Чарли — изстена Джейкъб. — Аз съм си същият човек, какъвто съм бил винаги. Просто се преструвай, че днешната случка изобщо не се е случвала.

Устните на Чарли побеляха при напомнянето, но той кимна.

— Какво точно е *твое* участие във всичко това, Джейк? — попита той. — И какво знае Били? И защо изобщо си тук? — той се обърна към Джейкъб, чието лице цялото светеше, защото гледаше Ренесме.

— Ами, мога да ти разкажа всичко — Били е напълно запознат, но това е свързано с много неща около въркола...

— Ох! — запротестира Чарли и закри уши. — Няма значение.

Джейкъб се ухили.

— Всичко ще е наред, Чарли. Просто се опитай да не вярваш на всичко, което виждаш.

Баща ми изломоти нещо неразбираемо.

— Уу! — внезапно се провикна Емет с дълбокия си глас. — Давай, Алигатори!

Джейкъб и Чарли подскочиха. Останалите замръзнахме.

Чарли се съвзе, после погледна през рамо към Емет.

— Флорида ли води?

— Току-що отбелязаха първия тъчдаун — потвърди Емет. Стрелна поглед към мен и раздвижи вежди нагоре-надолу като негодника в някоя оперета. — Крайно време беше някой тук да стигне до първа база.

Едва се сдържах да не изсъскам. Точно пред Чарли ли? Това минаваше всякакви граници.

Но Чарли не беше в състояние да забелязва намеци.

Пое си дълбоко дъх, засмука въздуха с такава сила, сякаш се опитваше да го дръпне до пръстите на краката си. Завидях му. После скочи на крака, заобиколи Джейкъб и почти падна в един свободен стол.

— Е — въздъхна той. — Я да видим дали ще успеят да запазят резултата.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА БЛЕСТЯЩА

— Не знам каква част от това е редно да разкажем на Рене — каза Чарли с един крак на прага на вратата. Протегна се и стомахът му изкъркори.

Кимнах.

— Знам. Не искам да полудее. По-добре да я предпазим. Тези неща не са за хора със слаби сърца.

Устата му се изкриви печално.

— Щях да опитам да предпазя и теб, стига да знаех как. Но предполагам, че никога не си спадала към категорията със слабите сърца, нали?

Усмихнах се в отговор и вдишах огнения въздух през зъби.

Чарли разсеяно поглади корема си.

— Ще измисля нещо. Ще имаме време да го обсъдим, нали?

— Да — обещах му.

Денят беше толкова дълъг и в същото време толкова кратък. Чарли закъсняваше за вечеря — Сю Клиъруотър щеше да готви за двама им с Били. Предстоеше му мъчителна вечер, но поне щеше да яде истинска храна. Зарадвах се, че някой се опитва да го спаси от гладната смърт, която го грозеше заради неумението му да готви.

Напрежението караше секундите да се влачат. Чарли така и не успя да отпусне напрегнатите си рамене. Но пък и не бързаше да си тръгне. Беше изгледал цели два мача, слава богу, така погълнат от собствените си мисли, че изобщо не забелязваше намеците на Емет, които ставаха все по-явни и все по-несвързани с футбола с всяка по-сериозна маневра на екрана. А после и коментарите след мачовете и накрая и новините, докато Сет не го подсети колко е часът.

— Да не вържеш тенекия на Били и мама, Чарли? Хайде, Бела и Неси ще са тук и утре. Да идем да хапнем, а?

По очите на Чарли се четеше, че не се доверява на думите му, но се остави да го изведе от къщата. А сега, спрял на прага, все още бе

изпълнен със съмнения. Облаците бяха изтънели, дъждът бе спрял. Слънцето като че ли се канеше да се покаже точно преди залез.

— Джейк казва, че сте възнамерявали да си тръгнете, без да се обадите — измърмори той.

— Никак не ми се искаше да го правим, стига да можем да го избегнем. Затова и сме още тук.

— Каза, че може да поостанете известно време, но само ако съм достатъчно силен и си държа устата затворена.

— Да... но не мога да ти обещаая, че никога няма да си тръгнем, татко. Много е сложно...

— Само най-необходимата информация — напомни ми той.

— Точно така.

— Но ще ми идвате на гости, нали, ако се наложи да заминете?

— Обещавам ти, татко. Сега, когато знаеш *достатъчно*, мисля, че ще се справим. Отношенията ни ще са толкова близки, колкото ти поискаш.

Той задъвка устна, след това бавно се наведе към мен и предпазливо протегна ръце. Наместих Ренесме, която спеше върху лявата ми ръка, стиснах зъби, задържах дъх и с дясната си ръка леко прегърнах топлия му, мек кръст.

— Нека да са много близки, Белс — измърмори той. — Много близки.

— Обичам те, татко — прошепнах през зъби.

Той потръпна и се отдръпна. Отпуснах ръка.

— Аз също те обичам, хлапе. Много неща са се променили, но не и това — той докосна с пръст розовата бузка на Ренесме. — Много прилича на теб.

Опитах се да запазя спокойно изражение, макар далеч да не се чувствах спокойна.

— Мисля, че прилича повече на Едуард — поколебах се и после добавих. — Но има твоите къдрици.

Чарли се сепна, после изсумтя.

— Ха! Предполагам, че е така! Ха! Дядо — той поклати нерешително глава. — Не може ли да я подържа?

Премигнах шокирано, но успях да се съвзема. Замислих се за половин секунда, но като прецених състоянието на Ренесме — изглеждаше дълбоко заспала, — реших, че след като до този момент

нещата се развиваха така добре, мога да изпробвам докъде се простира късметът ми...

— Ето — казах и му я подадох. Той автоматично сви ръце в люлка и я пое. Кожата му не беше топла като нейната, но нещо в гърлото ме засърбя, когато усетих топлината под тънката обвивка. А там, където се докосна в моята бяла кожа, неговата настръхна. Не бях сигурна дали реакцията се дължи на новата ми телесна температура, или беше чисто физиологична.

Чарли изпъшка тихо, когато усети тежестта ѝ.

— Доста е... здравичка.

Смръщих се. На мен ми се струваше лека като перце.

Вероятно критериите ми бяха различни.

— Хубаво е да е здравичка — каза Чарли, забелязал изражението ми. След това промърмори на себе си. — Ще трябва да е силна, след като е заобиколена от толкова лудост — той нежно я залюля, поклащайки се напред-назад.

— Най-красивото бебе, което съм виждал, даже в сравнение с теб, момичето ми. Съжалявам, но е така.

— Знам.

— Красиво бебе — повтори той, по-скоро изгука.

Виждах го в изражението му, виждах как го надвива.

Чарли бе точно толкова безпомощен срещу магията ѝ, колко и всички ние. Само за две секунди в ръцете му и вече го бе спечелила.

— Може ли утре пак да дойда?

— Разбира се, татко. Ще бъдем тук.

— Имай късмет да ви няма — каза той строго, но изражението му беше меко, все още загледан в Ренесме. — Ще се видим утре, Неси.

— Недей и ти!

— Какво?

— Казва се *Ренесме*. От Рене и Есме. Никакво галено име — опитах се да се успокоя, този път без задължителната глътка въздух. — Искаш ли да знаеш как е второто ѝ име?

— Разбира се.

— Карли. От Карлайл и Чарли.

Лицето на Чарли се озари от широка усмивка, свари ме съвсем неподготвена.

— Благодаря ти, Белс.

— Аз ти благодаря, татко. Толкова много неща се промениха за толкова кратко. Направо ми се вие свят. Ако не беше до мен, не знам как щях да възприема... действителността. — Щях да кажа *това*, което съм. Но вероятно щеше да му дойде много.

Стомахът на Чарли изкъркори.

— Отивай да вечеряш, татко. Няма да мърдаме оттук — спомних как се бях почувствала при онзи първи странен контакт със свръхестественото — чувството, че на светлината на изгряващото слънце всичко ще изчезне.

Чарли кимна и неохотно ми подаде Ренесме. Погледна зад мен към останалите. В очите му за секунда блесна тревога, докато оглеждаше голямата, светла стая. Всички бяха налице, с изключение на Джейкб, който, както чувах, тършуваше из хладилника в кухнята. Алис седеше на долното стъпало, а Джаспър бе положил глава в скута ѝ, Карлайл беше свел глава над някаква дебела книга върху коленете си, а Есме си тананикаше и рисуваше нещо в един скицник. Розали и Емет полагаха основите на внушителна къща от карти под стълбището; Едуард беше отишъл до пианото и тихичко свиреше. Нищо не подсказваше, че денят е към края си, че може би е време да се яде или да се премине към други дейности в подготовка за вечерта. Нещо неуловимо се бе променило. Семейство Кълън не се стараяше както обикновено, завесата на обичайния театър за пред хората бе повдигната мъничко, достатъчно за Чарли да усети разликата.

Той потръпна, поклати глава и въздъхна.

— Ще се видим утре, Бела — той се намръщи и добави. — Не че не изглеждаш... добре. Просто трябва да свикна.

— Благодаря, татко.

Чарли кимна и замислено закрачи към колата. Наблюдавах го как тръгва и едва когато чух гумите му да стъпват на асфалта, осъзнах, че се бях справила. Бях преживяла целия ден, без да нараня Чарли. Сам-сама! Явно притежавах суперсила!

Струваше ми се прекалено хубаво, за да е истина. Нима бе възможно да бъда и с новото си семейство, и с част от старото? А аз си мислех, че вчерашният ден бе идеален.

— Еха — прошепнах. Премигнах и усетих как третият чифт контактни лещи се разтваря в очите ми.

Музиката от пианото секна и ръцете на Едуард се увиха около кръста ми, а брадичката му се облегна върху рамото ми.

— Взе ми думата от устата.

— Едуард, успях!

— Наистина успя. Беше невероятна. Толкова се тревожеше за първата година, а ето че сега направо я прескочи — той се засмя тихичко.

— Изобщо не съм сигурен, че е истински вампир, камо ли новороден — подвикна Емет изпод стълбището. — Прекалено *питомна* е.

Всички неуместни коментари, които бе направил *пред баща ми*, отново отекнаха в ушите ми и се зарадвах, че все още държа Ренесме. Но не можах съвсем да се сдържа и изръмжах през зъби.

— Ууу, колко страшно — засмя се Емет.

Изсъсках и Ренесме се размърда в ръцете ми. Премигна няколко пъти и се огледа объркано. Подуши наоколо, после докосна лицето ми.

— Чарли ще се върне утре — успокоих я.

— Чудесно — каза Емет.

Този път Розали се засмя с него.

— Не постъпваш много умно, Емет — укорително каза Едуард и протегна ръце, за да вземе Ренесме. Когато се поколебах, ми смигна и аз, макар и леко объркана, му я подадох.

— Какво искаш да кажеш? — настоя Емет.

— Малко е глупаво да се заяждаш с най-силния вампир в къщата, не мислиш ли?

Емет отметна глава и изсумтя.

— *О, моля те!*

— Бела — прошепна ми Едуард, докато Емет слушаше, — спомняш ли си, че преди няколко месеца те помолих, когато станеш безсмъртна, да ми направиш една услуга?

Смътно си спомнях нещо. Запрехвърлях наум неясните човешки разговори. След секунда си спомних и ахнах.

— О!

Алис избухна в пронизителен смях. Джейкъб надникна в стаята, устата му беше пълна с храна.

— Какво? — изръмжа Емет.

— Сигурен ли си? — попитах аз Едуард.

— Довери ми се — отвърна той.

Поех си дълбоко въздух.

— Емет, какво ще кажеш за един облог?

Той веднага скочи на крака.

— Чудесно. Казвай!

Прехапах устни за миг. Беше толкова *огромен*.

— Освен ако не те е страх...? — предположи Емет.

Изправих рамене.

— Ти. И аз. Канадска борба. На масата в трапезарията. Сега.

Лицето на Емет се разтегли в усмивка.

— Тъъ, Бела — побърза да се намеси Алис, — мисля, че Есме много харесва тази маса. Тя е антика.

— Благодаря ти — беззвучно каза Есме.

— Няма проблеми — каза Емет с блеснала усмивка. — Оттук, Бела.

Последвах го извън къщата към гаража. Чух, че всички идват след нас. До една камара камъни край реката имаше голям гранитен къс. Очевидно Емет се беше насочил към него. Щеше да свърши работа, макар да беше леко крив и неравен.

Емет постави лакът върху скалата и ми махна да се приближа.

Като видях как здравите мускули на ръката му се стягат, ме обхвана паника, но се постарах да не го покажа. Едуард ме бе уверил, че известно време ще бъда по-силна от всички. Беше убеден в това, а и аз самата се чувствах силна. Но дали чак *толкова* силна? Зачудих се, загледана в бицепсите на Емет. Но пък още не бях навършила и два дни, което сигурно имаше значение. Освен ако в мен всичко бе наопаки. Може би не бях силна като останалите новородени. Може би затова толкова лесно се контролирах.

Опитах се да си придам безгрижен вид и поставих лакът върху камъка.

— Добре, Емет. Ако спечеля, обещавах да не казваш и думичка повече за сексуалния ми живот, даже на Розали. Никакви намеци, шегички и закачки — нищичко.

Той присви очи.

— Става. Но ако аз спечеля, нещата *сериозно* ще се влошат.

Чу как дъхът ми секна и злорадо се ухили. В очите му нямаше и следа от блъф.

— Толкова лесно ли ще дадеш заден ход, сестричке? — подкачи ме той. — В теб май няма *нищо* диво, или? Обзалагам се, че къщичката ви не е понесла и драскотина — той се засмя. — Едуард казвал ли ти е колко къщи потрошихме двамата с Розали?

Стиснах зъби и сграбчих едрата му ръка.

— Едно, две...

— Три — изръмжа той и натисна ръката ми.

Не се случи нищо.

О, естествено, усещах силата му. Новото ми съзнание се справяше чудесно с изчисленията и ми беше ясно, че ако не срещаше съпротива, ръката му без проблем щеше да пробие скалата. Натискът се увеличи и аз разсеяно се запитах дали камион с цимент, летящ със седемдесет километра в час по нанадолнище, би имал същата сила? Осемдесет километра в час? Деветдесет? Вероятно повече.

Не беше достатъчно, за да ме отмести. Ръката му натисна моята с ужасяваща сила, но усещането не бе неприятно. Чувствах се добре, макар и по странен начин. Откакто се събудих, така внимавах, така се стараех да не счупя нещо. Беше ми приятно най-последно да използвам мускулите си. Да оставя силата да се излее, вместо да се опитвам да я потискам.

Емет изсумтя; челото му се сбръчка и цялото му тяло се приведе към ръката ми, в усилието да я помести. Известно време го оставих да се поти — образно казано, — за момент просто се наслаждавах на усещането от безумната сила, която протичаше през ръката ми.

Само след няколко секунди се отегчих. Стегнах мускули. Емет изгуби няколко сантиметра.

Засмях се. Емет изръмжа през зъби.

— Просто си дръж устата затворена — напомних му и притиснах ръката му в скалата. Оглушителен пукот отекна сред дърветата. Скалата се разтrese и един къс — около една осма от цялата скала — се отчупи и падна на земята. Уцели крака на Емет и аз се засмях самодоволно. Чувах приглушения смях на Едуард и Джейкъб.

Емет изрита парчето към реката. То разсече един млад клен на две, после удари с трясък основата на огромен смърч, който се залюля и падна върху друго дърво.

— Реванш. Утре.

— Силата ми няма да отслабне толкова бързо — казах. — Може би трябва да изчакаш месец.

Емет изръмжа свирепо и оголи зъби.

— Утре.

— Е, както искаш, големи братко.

Емет сърдито се обърна да си върви, но преди това удари с юмрук гранита, предизвиквайки лавина от отломки и прах. Беше ловко изпълнение, по един детински начин.

Въодушевена от неоспоримото доказателство, че съм по-силна от най-силния вампир, когото бях срещала, положих разперена длан върху скалата. После бавно потопих пръсти в камъка, по-скоро разбивах, отколкото дълбаех. Консистенцията на скалата ми напомни за твърдо сирене. Накрая се озовах с шепа, пълна с камъчета.

— Супер — измърморих.

С усмивка на лице рязко се завъртях в кръг и съсякох скалата с едно-единствено каратистко движение с ръка. Тя изтрещя пронизително и се разцепи на две сред огромен облак прах.

Разсмях се.

Без да обръщам внимание на подхилкванията зад гърба си, се захванах да ритам и удрям скалата, докато не се разтроши на парчета. Беше ми безкрайно весело и не спирах да се смея. И чак когато чух непознат тъничък смях, досущ като камбанка, спрях глупавата си игра и се извърнах.

— Тя ли се засмя?

Всички гледаха Ренесме със същото смаяно изражение като мен.

— Да — отвърна Едуард.

— То *кой* ли не се смееше? — измърмори Джейк.

— Да не искаш да кажеш, че не си пощурял при първия ти спринт като върколак, куче — подкачи го Едуард, но в гласа му не се долавяше враждебност.

— Това е различно — каза Джейкъб и аз с изненада видях как шеговито блъсва Едуард по рамото. — Бела би трябвало да е зряла жена. Омъжена и майка при това. Не трябва ли да проявява повече достойнство?

Ренесме се намръщи и докосна лицето на Едуард.

— Какво иска? — попитах аз.

— По-малко достойнство — отвърна с усмивка Едуард. — Беше ѝ почти толкова забавно, колкото на мен.

— Забавна ли съм? — обърнах се към Ренесме и се затичах към нея да я гушна, в същия момент, в който и тя протегна ръчици към мен. Взех я от Едуард и ѝ подадох камъка в ръката си. — Искаш ли да опиташ?

Тя се усмихна с ослепителната си усмивка и взе камъка с двете си ръчички. Стисна го, а между съсредоточените ѝ вежди се оформи малка трапчинка.

Чу се съвсем тихо стържене и от ръцете ѝ се посипа мъничко прах. Тя се смръщи и ми подаде камъка.

— Дай на мен — казах и превърнах камъка в пясък.

Тя плесна с ръчички и се засмя, а прелестният ѝ смях разсмя и останалите.

Слънцето внезапно пробди облаците и ни обля с дълги рубинени и златисти лъчи и вниманието ми мигновено бе погълнато от красотата на кожата ми под светлината на залеза. Бях омагьосана.

Ренесме погали гладките, ярки като диаманти отблясъци и сложи ръчичка до моята. Нейната кожа леко проблясваше, фино и загадъчно. Нямах да я принуждава да стои вкъщи в слънчеви дни, както моя искрящ блясък. Докосна лицето ми, замислена за разликата, леко недоволна.

— Ти си най-красивата — уверих я.

— Не съм сигурен — каза Едуард и когато се обърнах да му отговоря, слънчевите лъчи върху лицето му ме накараха да замлъкна.

Джейкъб държеше ръка пред лицето си, уж за да се предпази от блясъка.

— Чудатата Бела — отбеляза той.

— Какво невероятно същество е тя — измърмори Едуард почти в съгласие, сякаш коментарът на Джейкъб беше комплимент. Беше ослепителен и заслепен едновременно.

Чувството беше странно — което, предполагам, не биваше да ме изненадва, тъй като сега всичко бе странно, — но наистина беше странно, че ме бива в нещо. Като човек, никога в нищо не се бях извявала. Справях се добре с Рене, но вероятно мнозина биха се справили и по-добре, Фил например. Бях добра ученичка, но никога най-добрата. Естествено, не ставах за никакви спортове. Не бях

артистична, нито музикална, нямах никакъв талант, с който да се похваля. А не бях чувала да раздават награди за четене на книги. След осемнайсет години посредственост бях свикнала да съм обикновена. Сега осъзнах, че отдавна се бях отказала от мечтите си да блесна в нещо. Правех каквото можех с това, с което разполагах, но никога не се чувствах съвсем на място.

Но сега бе съвсем различно. Сега бях невероятна и за тях, и за себе си. Сякаш бях родена да бъда вампир. От тази мисъл ми се прииска да се разсмея, но едновременно с това и да запея. Бях открила истинското си място, мястото, където пасвах, мястото, където блестях.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА ПЛАНОВЕ ЗА ПЪТУВАНЕ

Възприемах митологията много по-сериозно, откакто станах вампир.

Често, когато се връщах назад към първите си три месеца като безсмъртна, си представях как изглежда нишката на живота ми в стана на съдбата — кой знае, може би действително съществуваше? Сигурна бях, че нишката ми е променила цвета си; вероятно първоначално е била приятно бежова на цвят, нещо отзивчиво и миролюбиво, нещо, което изглежда добре като фон. А сега имах чувството, че е яркочервена или пък блестящо златиста.

Шарката на семейството и приятелите, изтъкана около мен, беше прекрасна, възторжена, вибрираше от ярките им, допълващи се цветове.

Изненадвах се от нишките, които успях да включа в живота си. Не очаквах присъствието на върколаците с техните тъмни, гористи цветове — Джейкъб, естествено, а и Сет. Но старите ми приятели Куил и Ембри също станаха част от тъканта, когато се присъединиха към глутницата на Джейкъб, и дори Сам и Емили се държаха сърдечно. Напрежението между семействата ни намаля, най-вече заради Ренесме. Нали будеше обич у всички.

Сю и Лия Клиъруотър също бяха втъкани в живота ни — още двама, които не бях очаквала.

Сю явно беше решила да поеме в свои ръце гладкото преминаване на Чарли към света на загадките. Почти всеки път го придружаваше у семейство Кълън, макар така и да не се отпусна колкото сина си и другите членове на глутницата на Джейкъб. Не говореше често, но закрилнически се въртеше около Чарли. А той винаги поглеждаше първо към нея, когато Ренесме направеше нещо смуцаващо зряло за възрастта си — а това се случваше често. В отговор Сю многозначително поглеждаше Сет, сякаш искаше да каже: „На мен ли го казваш?“.

Лия се чувстваше по-неловко и от Сю и бе единствената от нарасналото ни семейство, която проявяваше открита враждебност към съюза. Новата ѝ дружба с Джейкъб обаче я държеше близо до всички ни. Веднъж повдигнах въпроса, макар и колебливо, защото не исках да нахалствам, но отношенията им бяха толкова по-различни отпреди, че ми стана любопитно. Той сви рамене и каза, че било свързано с глутницата. Беше втора по старшинство след него, негова „бета“, както аз самата се бях изразила преди време.

— Реших, че щом действително ще бъда водач — обясни Джейкъб, — по-добре да уредя формалностите.

Новите ѝ отговорности я караха непрекъснато да се допитва до него, а след като той постоянно беше с Ренесме...

Не се чувстваше добре сред нас, но беше изключение. Сега щастието беше основната съставка в живота ми, главният мотив в тъканта му. Дотолкова, че дори отношенията ми с Джаспър бяха много по-близки, отколкото се бях надявала.

Отначало обаче наистина се дразнех.

— Ох! — оплаках се аз на Едуард една нощ, след като бяхме сложили Ренесме в креватчето ѝ от ковано желязо. — След като още не съм убила Чарли или Сю, вероятно никога няма да ги убия. Ще ми се Джаспър да престане да ми се пречка през цялото време!

— Никой не се съмнява в теб, Бела, ни най-малко — увери ме той. — Но нали познаваш Джаспър — не може да устои на приятния емоционален климат. Ти си толкова щастлива през цялото време, че той просто несъзнателно гравитира около теб.

Прегърна ме силно, защото нищо не го радваше повече от невероятния екстаз, който будеше в мен новият ми живот.

А аз бях в еуфория през по-голямата част от времето. Дните не бяха достатъчно дълги, за да се наситя на присъствието на дъщеря си, нощите нямаха достатъчно часове, за да утоля копнежа си по Едуард.

Но радостта ми си имаше и обратна страна. Вероятно ако обърнехме наопаки тъканта на живота ни, другата страна щеше да се окаже изтъкана от най-мрачното сиво на съмненията и страха.

Ренесме каза първата си думичка, когато беше точно на една седмица. Думичката беше *мамо*, което би ме изпълнило с неудържим възторг, ако не се бях уплашила толкова много от ускореното ѝ развитие, че едва бях успяла да накарам замръзналото си лице да ѝ се

усмихне в отговор. Изобщо не ми помогна фактът, че тя продължи първата си дума със своето първо изречение, без дори да си поеме дъх. „Мамо, къде е дядо?“, произнесе тя с ясен, висок глас, и то само защото бях в другия край на стаята. Вече беше попитала Розали с обичайните си (или, от друга страна, напълно необичайни) методи за комуникация. И понеже Розали не знаеше отговора, Ренесме се бе обърнала към мен.

Чувството бе същото и когато проходи за първи път, по-малко от три седмици по-късно. Дълго се взира в леля си Алис, която редеше букети по пръснатите из стаята вази, затанцувала напред-назад с препълнени с цветя ръце. Ренесме се изправи на крака, без дори да залитне, и прекоси стаята с почти същата грация.

Джейкъб избухна в аплодисменти, защото очевидно точно това беше реакцията, която Ренесме очакваше. Начинът, по който бе обвързан с нея, правеше собствените му реакции второстепенни, инстинктът му налагаше да даде на Ренесме онова, което иска. Но когато погледите ни се срещнаха, видях паниката в собствените ми очи, отразена в неговите. Насилих се да изръкопляскам, за да скрия страха си. Едуард тихо запляска до мен. Не беше нужно да говорим, за да сме наясно, че мислим едно и също.

Едуард и Карлайл се заровиха в изследвания, в търсене на отговори, опитваха се да отгатнат какво бихме могли да очакваме. Но откриха твърде малко информация и нищо достоверно.

Алис и Розали обикновено започваха деня с модно шоу. Ренесме никога не носеше едни и същи дрехи два пъти, отчасти защото дрехите ѝ омаляваха почти незабавно и отчасти защото Алис и Розали се опитваха да създадат бебешки албум, който сякаш обхващаше години, а не седмици. Правеха хиляди снимки, документираха всяка фаза от препускащото ѝ детство.

На три месеца Ренесме приличаше на едро едногодишно бебе или на по-дребничко двугодишно детенце. Телцето ѝ не беше като на бебе, беше по-слабичка и грациозна, пропорциите ѝ бяха по-еднакви, като на възрастен. Бронзовите ѝ къдрици стигаха до кръста; не можех да понеса да ги отрежа, дори Алис да го беше позволила. Ренесме можеше да говори с безпогрешна граматика и произношение, но тя рядко го правеше, предпочитайки просто да покаже на хората какво

иска. Тя не само ходеше, но и бягаше, и танцуваше. Тя дори можеше да чете.

Една вечер ѝ четях Тенисън, защото потокът и ритъмът на поезията му ми се струваше отпускащ. Постоянно трябваше да търся нови материали; Ренесме не обичаше приказките ѝ за лека нощ да се повтарят, както се предполагаше, че останалите деца искат, и нямаше търпение за книжките с картинки. Тя се пресегна да докосне бузата ми, изображението в ума ѝ беше на нас двете, само че тя държеше книжката. Аз ѝ я подадох, усмихвайки се.

— „Тук има сладка музика,“ — зачете тя без колебание — „която пада по-нежно от цвета на рози по тревата, или нощната роса по спокойните води между стените от сенчест гранит, в блещукащ проход...“

Ръката ми беше като на робот, докато взех книгата от ръцете ѝ.

— Ако ти четеш, как ще заспиш? — попитах я с глас, който почти беше избегнал треперенето.

По изчисленията на Карлайл, растежът на тялото ѝ като цяло се забавяше, а умът ѝ продължаваше да препуска напред. Дори ако степента на намаляването се задържеше същата, тя все пак щеше да бъде възрастна след не повече от четири години.

Четири години. И стара жена на петнадесет. Само петнадесет години живот.

Но тя бе толкова здрава. Жизнерадостна, умна, пламенна и щастлива. Нейното добро здравословно състояние ме улесни да бъде щастлива с нея за момента и да оставя бъдещето за утре.

Карлайл и Едуард обсъждаха изборите ни за в бъдеще от всеки ъгъл с ниски гласове, които се опитвах да не чувам. Те никога не водеха тези дискусии, когато Джейкъб беше наоколо, защото имаше едно сигурно нещо, което щеше да спре стареенето, а това не беше нещо, което щеше да въодушеви Джейкъб. Аз не бях. „Прекалено е опасно!“ крещяха инстинктите ми. Джейкъб и Ренесме си приличаха по повече от едно нещо, и двамата бяха наполовина две неща, две неща в едно. И цялото върколашко знание настояваше, че вампирската отрова бе смъртна присъда, а не път към безсмъртието... Карлайл и Едуард бяха изчерпали изследванията, които можеха да направят отдалече и сега се приготвихме да последваме старите легенди до източника им. Щяхме да се върнем в Бразилия, като започнем оттам.

Племето Тикуни имаха легенди за деца като Ренесме... Ако и други деца като нея са съществували, вероятно някаква история за живота на тези полусмъртни деца все още се предава.

Единственият истински въпрос, който ни беше останал, бе кога да тръгнем. Аз бях тази, която забавяше нещата. Малка част от това беше, че исках да остана във Форкс до след празниците заради Чарли. Но по-голямата причина беше, че имаше различно пътешествие, което знаех, че трябва първо да направя — това беше ясен приоритет.

Също така, трябваше да пътувам сама.

Това беше единственият спор между мен и Едуард, откакто станах вампир. Главната причина за кавгата беше частта, свързана с фактора „сама“. Но фактите бяха такива и моят план беше единственият, който имаше смисъл. Трябваше да отида при Волтури и трябваше да го направя абсолютно сама. Дори освободена от старите кошмари, от всякакви сънища, беше невъзможно да забравя Волтури. Те също не ни оставяха без напомняния.

До деня, в който пристигна подаръкът от Аро, не знаех, че Алис е изпратила съобщение за сватбата ни до предводителите на Волтури. Били сме на острова на Есме, когато получила видение за воители на Волтури, сред които били Джейн и Алек, унищожително могъщите близнаци. Кай планирал да изпрати ловна дружина, за да разбере дали още съм човек в разрез със заповедта. (Тъй като бях наясно за тайния свят на вампирите, трябваше или да стана една от тях, или да замлъкна... завинаги.) Алис им изпратила съобщението, тъй като видяла, че ще се забавят, след като разчетат значението зад думите. Но все някога щяха да дойдат. Това беше сигурно.

Самият подарък не представляваше явна заплаха. Вярно екстравагантен, почти плашещ със своята екстравагантност. Заплахата беше в последното изречение от поздравителното писмо на Аро, написано от собствената му ръка с черно мастило върху плътна бяла хартия.

„Очаквам с нетърпение да видя новата госпожа Кълън лично.“

Подаръкът беше сложен в гравирана, антична дървена кутия, инкрустирана със злато и седеф и украсена с пъстроцветни скъпоценни камъни. Алис каза, че самата кутия е безценно съкровище и че би била по-скъпа от всяко друго бижу, освен това, което се намираще в нея.

— Винаги съм се чудел къде изчезнаха кралските бижута, след като крал Джон ги заложи през тринайсети век — каза Карлайл. — Предполагам, не трябва да се изненадвам, че Волтури са взели своя дял.

Огърлицата беше проста — злато, изплетено в дебела като въже верижка, имитираща люспи — като гладка змия, която се увива плътно около врата. От въжето висеше един-единствен скъпоценен камък — бял диамант с размера на топка за голф.

Неприкритият намек в бележката на Аро ме заинтригува повече от скъпоценното бижу. Волтури искаха да се уверят, че съм безсмъртна, че семейство Кълън се е подчинило на заповедите им, и трябваше да го направят *скоро*. Не можехме да им позволим да дойдат във Форкс. Имаше само един начин да предпазим живота си тук.

— Няма да ходиш сама — бе настоял Едуард през зъби, стиснал ръце в юмруци.

— Няма да ме наранят — бях отвърнала с възможно най-успокоителния си тон, опитвайки се да звуча уверено. — Няма причина. Вече съм вампир. Случаят е приключен.

— Не, категорично не.

— Едуард, това е единственият начин да я защитим.

И той не бе намерил аргументи срещу това. Логиката ми беше желязна.

За краткото време, през което бях срещнала Аро, бях успяла да разбера, че той е колекционер — а най-ценните му съкровища бяха *живите* произведения. Ламтеше за красота, талант и необикновени качества в безсмъртните си последователи повече, отколкото за скъпоценностите, заключени в подземията му. Достатъчно лошо беше, че бе пожелал способностите на Алис и Едуард. Отказвах да му предоставя още една причина да завижда на семейство Кълън. Ренесме беше красива, надарена и уникална, единствена по рода си. Не можехме да му позволим да я види, дори чрез нечии мисли.

А аз бях единствената, чиито мисли не можеше да прочете. За това щях да отида сама.

Алис не виждаше проблеми с пътуването ми, но се притесняваше за неяснотата на виденията си. Казваше, че понякога виденията ѝ са така мъгляви, когато съществуват външни решения, които могат да окажат влияние, но още не са взети. Тази несигурност караше Едуард, който и без това изпитваше колебания, да се противопоставя на решението ми. Искаше да дойде с мен поне до Лондон, но аз не исках и двамата да оставим Ренесме. Затова вместо него щеше да дойде Карлайл. И двамата с Едуард се поуспокоихме, че Карлайл ще бъде само на няколко часа от мен.

Алис продължаваше да наднича в бъдещето, но нещата, които попадаха във виденията ѝ, не бяха свързани с онова, което търсеше. Нови тенденции на фондовия пазар; евентуално посещение с цел помирение от страна на Ирина, макар решението ѝ да не беше твърдо; снежна буря след шест седмици; обаждане от Рене. (Упражнявах „грубия“ си глас и с всеки изминал ден ставах все по-добра. За пред Рене все още бях болна, но се възстановявах.)

Купихме билетите за Италия в деня, след като Ренесме навърши три месеца. Планирах пътуването да бъде съвсем кратко, затова не споменах нищо на Чарли. Джейкъб беше в течение и застана на страната на Едуард. Днешният спор обаче беше за Бразилия. Джейкъб беше категоричен, че ще дойде с нас.

Тримата — Джейкъб, Ренесме и аз, ловувахме заедно. Диетата от животинска кръв не беше любима на Ренесме — и затова на Джейкъб му беше разрешено да идва с нас.

Джейкъб бе обявил, че двамата ще се състезават, и това бе достатъчно да я мотивира.

Ренесме бе съвсем наясно с идеята за добро и лошо по отношение лова на хора, просто смяташе, че дарената кръв е добър компромис. Човешката храна я насищаше и изглеждаше съвместима с храносмилателната ѝ система, но тя реагираше на всички разновидности твърда храна със същото мъченическо търпение, с което навремето ядох карфиол и боб. От *тази храна* животинската кръв бе далеч по-приемлива. Обичаше да се състезава и предизвикателството да победи Джейкъб я въодушеви.

— Джейкъб — казах, в опит да го вразумя, докато Ренесме танцуваше на поляната пред нас, в търсене на миризма, която ѝ допада. — Тук имаш задължения. Сет, Лия...

Той изсумтя.

— Не съм бавачка на глутницата. И без това си имат отговорности в Ла Пуш.

— Като теб ли? Наистина ли ще се откажеш от гимназията? Ако искаш да си на нивото на Ренесме, ще трябва да започнеш да учиш доста по-упорито.

— Това е творчески отпуск. Ще се върна в училище, когато нещата... се позабавят.

При тези думи забравих всички аргументи в своя полза и двамата автоматично извърнахме поглед към Ренесме. Тя съзерцаваше снежинките, които кръжаха над главата ѝ и се топяха, преди да докоснат пожълтялата трева на издължената поляна, сред която стояхме. Роклята ѝ на волани с цвят на слонова кост беше с един нюанс по-тъмна от снега, а кафеникавочервените ѝ къдрици проблясваха, макар слънцето да беше скрито зад плътен слой облаци.

Докато я гледахме, тя прилекна леко и подскочи пет метра над земята. Ръчичките ѝ уловиха една снежинка и тя ловко се приземи на поляната.

Обърна се към нас със спиращата си дъха усмивка — никой не можеше да свикне с нея — и разтвори шепи, за да ни покаже идеално оформената осмо върха ледена звездичка в дланта си, преди да се е разтопила.

— Красива е — извика ѝ Джейкъб, — но май нещо се бавиш, Неси.

Тя подскочи към него, а той разтвори обятия в същия миг, в който тя скокна в прегръдката му. Съвършено бяха отработили движението. Ренесме го правеше, когато искаше да каже нещо. Все още предпочиташе да не говори на глас.

Докосна лицето му и очарователно се смръщи и тримата заедно се заслушахме в звуците от малко стадо лосове, което се движеше в гората.

— Разбира се, че не си жадна, Неси — отговори ѝ Джейкъб с лек сарказъм, но същевременно безкрайно гальовно. — Просто се страхуваш, че пак ще хвана най-едротото животно.

Тя скочи със задно салто от ръцете му, приземи се леко, хвърли му многозначителен поглед, с което ужасно заприлича на Едуард, и се стрелна към дърветата.

— Остави на мен — каза Джейкъб, когато приклекнах, за да я последвам. Смъкна тениската си и се втурна в гората, а тялото му започна да трепери.

— Ако мамиш, не се брои — извика след Ренесме.

Усмихнах се, когато листакът се разлюля след тях, и поклатих глава. Понякога бебето бе не Ренесме, а Джейкъб.

Изчаках, за да дам на ловците няколко минути преднина.

Лесно щях да ги проследя, а на Ренесме щеше да ѝ е приятно да ме изненада с размера на плячката си. Отново се усмихнах.

Тясната поляна беше притихнала, пуста. Пърхащите над главата ми снежинки оредяваха. Алис бе видяла, че снегът няма да се задържи.

Обикновено и Едуард участваше в този лов, но в момента обсъждаше пътуването до Рио с Карлайл, зад гърба на Джейкъб... Намръщих се. Когато се върнех, щях да заема страната на Джейкъб. *Трябваше* да дойде. Залогът бе точно толкова голям за него, колкото за всеки от нас — целият му живот бе на карта, точно както моят.

Докато мислите ми се рееха в близкото бъдеще, очите ми, както обичайно, обходиха планината в търсене на плячка, в търсене на опасност. Не го правех съзнателно, беше чисто инстинктивно.

А може би *нещо* все пак ме караше да претърсвам гората с поглед, нещо, което бе провокирало острите ми като бръснач сетива, преди да го осъзная?

Докато погледът ми пробягваше по зъбера на една далечна скала, изпъкваща със сиво-синия си цвят на фона на кафяво-зелената гора, нещо сребърно — или пък златно — проблесна и привлече вниманието ми.

Погледът ми се впи в цветното петно, така не на място в тази обстановка, толкова далеч в мъглата, че дори орел не би могъл да го различи. Впих очи.

Тя отвърна на погледа ми.

Очевидно бе, че е вампир. Кожата ѝ беше бяла като мрамор, хиляди пъти по-гладка от човешката, и въпреки облачното време хвърляше леки отблясъци. Ако не я беше издала кожата ѝ, щеше да го

направи неподвижната ѝ стойка. Само вампирите и статуите могат да са толкова неподвижни.

Косата ѝ беше светла, бледоруса, почти сребриста. Именно нейният отблясък бе привлякъл погледа ми. Спускаше се права като свила до ръба на брадичката ѝ, разделена на равен път.

Беше ми напълно непозната. Бях абсолютно сигурна, че не съм я виждала дори като човек. Никое от лицата в мъглявите ми спомени не приличаше на това. Но веднага я познах по тъмнозлатистите очи.

Значи в крайна сметка Ирина бе решила да дойде.

За момент останахме загледани една в друга. Зачудих се дали и тя се е досетила коя съм. Понечих да вдигна ръка и да помахам, но устната ѝ потръпна леко и лицето ѝ изведнъж придоби враждебно изражение.

Чух победоносния вик на Ренесме от гората, чух отекващия рев на Джейкъб и видях как Ирина инстинктивно извърща лице към звука, който стигна до нея секунди по-късно. Погледът ѝ се отклони надясно и разбрах какво вижда. Огромен червеникавокафяв вълк, вероятно същият, който бе убил нейния Лоран. Откога ли ни наблюдаваше? Вероятно достатъчно дълго, за да види размяната на мили жестове преди малко.

Лицето ѝ се сгърчи от болка.

Инстинктивно разтворих ръце в извинителен жест. Тя се обърна към мен и горната ѝ устна оголи зъбите ѝ. После отвори уста и изръмжа.

Когато тихият звук достигна до мен, вече се беше обърнала и изчезнала.

— По дяволите! — изстенах.

Втурнах се в гората след Ренесме и Джейкъб. Не исках да ги изпускам от погледа си. Не знаех в каква посока е поела Ирина, нито колко е разярена в момента. Жаждата за мът често обсебваше вампирите, а тя не се потискаше лесно.

Затичах с всички сили и ми отне едва две секунди, за да стигна до тях.

— Моят е по-голям — чух Ренесме да настоява, когато се втурнах през гъстите хрусталаци в малкото открито пространство, където стояха.

Джейкъб присви уши, когато видя изражението ми, присви се напред и оголи зъби — муцуната му беше изцапана с кръв от жертвата. Обходи гората с поглед. Чух как в гърлото му заклокоча ръмжене.

Ренесме също застана нащрек. Изостави мъртвия елен в краката си, скочи в отворените ми обятия и притисна любопитни длани в бузите ми.

— Може би реакцията ми е пресилена — опитах се да ги успокоя. — Мисля, че всичко е наред. Почакайте.

Извадих мобилния си телефон и натиснах бутона за бързо набиране. Едуард отговори на първото позвъняване. Джейкъб и Ренесме заслушаха внимателно, докато разказвах на Едуард какво се беше случило.

— Ела и доведи Карлайл — казах толкова бързо, че не бях сигурна дали Джейкъб е в състояние да разбира. — Видях Ирина, тя също ме видя, но после забеляза Джейкъб, побесня и избяга. Или поне така мисля. Още не се е появила тук, но ми се стори доста разстроена, така че вероятно ще дойде. Ако не го направи, двамата с Карлайл ще трябва да я проследите и да поговорите с нея. Чувствам се ужасно.

Джейкъб изръмжа.

— След половин минута сме при вас — увери ме Едуард, а аз вече чувах свистенето на вятъра, докато тичаше.

Върнахме се на дългата поляна и зачакахме мълчаливо, ослушвайки се за приближаването на непознато същество.

Но шумът, който чухме, ни беше познат. Миг по-късно Едуард вече бе до мен, а Карлайл се появи секунди по-късно. С изненада дочух тежките стъпки на едри лапи зад Карлайл. А не би трябвало да се изненадвам. Естествено, че и при най-беглия намек за заплаха към Ренесме, Джейкъб ще повика подкрепление.

— Стоеше там, на онзи зъбер — посочих им мястото. Ако Ирина бягаше, вече имаше значителна преднина.

Дали би спряла да изслуша Карлайл? Изражението ѝ ме караше да мисля, че е малко вероятно. — Може би няма да е зле да вземете Емет и Джаспър. Изглеждаше... доста разстроена. Изръмжа срещу мен.

— Какво? — ядоса се Едуард.

Карлайл сложи ръка върху рамото му.

— Тя тъгува. Ще тръгна след нея.

— Идвам с теб — настоя Едуард.

Двамата си размениха дълъг поглед. Карлайл вероятно претегляше раздражението на Едуард срещу ползата от умението му да чете мисли. Накрая все пак кимна и двамата тръгнаха да търсят следите ѝ, без да повикат Емет и Джаспър.

Джейкъб нетърпеливо изпухтя и ме побутна с нос. Искаше да върнем Ренесме в къщата, където ще е в безопасност. С което бях съгласна, така че забързахме към къщи, а Сет и Лия хукнаха по петите ни.

Ренесме кротуваше в прегръдката ми, а едната ѝ ръчичка още докосваше лицето ми. След като нямаше да довършим лова, щеше да се наложи да пие дарена кръв. Беше доволна.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

БЪДЕЩЕТО

Карлайл и Едуард така и не успяха да проследят дирите на Ирина, преди да се загубят отвъд пролива. Преплуваха до отсрещния бряг, за да проверят дали следите не излизат по права линия, но не откриха нищо, макар да обиколиха на три-четири километра и в двете посоки.

Аз бях виновна. Както бе предвидила Алис, Ирина бе дошла, за да се сдобри със семейство Кълън, а аз я бях разгневила с приятелското си отношение към Джейкъб. Да бях я забелязала по-рано, преди Джейкъб да се трансформира, да бяхме отишли другаде на лов!

Но нямаше какво да сторим. Карлайл се обади на Таня да ѝ съобщи неприятната вест. Оказа се, че Таня и Кейт не са я виждали, откакто бяха решили да дойдат на сватбата, и дълбоко се смутиха, че Ирина е била толкова близо до дома си и въпреки това не се е върнала. Беше им тежко, че губят сестра си, колкото и временна да беше раздялата. Интересно дали това им напомняше за загубата на майка им преди толкова много векове.

Алис успя да улови няколко мига от непосредственото бъдеще на Ирина, но за съжаление нищо конкретно. Доколкото можеше да прецени, Ирина не възнамеряваше да се върне в Денали. Виденията бяха мъгляви. Виждаше единствено, че Ирина е разстроена и се скита със скръбно изражение по заснежена пустош. Някъде на север? Или на изток? Не бе решила накъде да поеме, просто скърбеше.

Дните минаваха и макар да не забравях случката, Ирина и болката ѝ отстъпиха място на други мисли. Налагаше се да се концентрирам върху по-важни въпроси. Само след няколко дни заминавах за Италия, а когато се върнех, всички тръгнахме за Южна Америка.

Бяхме преговорили всяка подробност стотици пъти. Щяхме да започнем с племето тикунa и да се опитаме да проследим легендите им до първоизточника. А след като се реши, че Джейкъб ще дойде с нас, присъствието му зае важно място в плановете ни — надали хората,

които вярваха във вампири, щяха да проявят желание да говорят точно с нас. Ако търсенето при тикунa се окажеше задънена улица, щяхме да проучим останалите сходни племена в района. Карлайл имаше няколко стари приятели в Амазония, ако успеехме да ги открием, те също можеха да ни дадат някаква информация. Или поне да ни предложат къде другаде да търсим. Тамошната тройка вампири не биха могли да имат нещо общо с легендите за вампири-хибриди, тъй като всичките бяха жени. Нямахме как да предвидим колко време ще отнемат проучванията ни.

Още не бях казала на Чарли за дългото пътуване и докато Едуард и Карлайл обсъждаха подробностите, се торможех какво точно ще му кажа. Как да му съобщя новината?

Докато умувах, се загледах в Ренесме. Спеше свита на дивана, дишаше бавно, заплетените ѝ къдрици се бяха разпилели около лицето ѝ. Двамата с Едуард обикновено я слагахме да спи в нашата къща, но тази вечер се бяхме застояли при останалите, за да могат двамата с Карлайл да дообмислят нещата.

Емет и Джаспър не участваха в разговора, вълнуваха се по-скоро от възможностите за лов. Амазонка предлагаше разнообразие от обичайната ни плячка. Ягуари и пантери, например. Емет си бе навил на пръста да се бори с анаконда. Есме и Розали обсъждаха какъв багаж да вземат. Джейкб бе отишъл при глутницата на Сам, за да организира нещата за отсъствието си.

Алис се движеше нетипично бавно из огромната стая, подреждаше и без това изрядното помещение, наместваше идеално аранжираната цветна украса на Есме. В момента пренареждаше вазите ѝ в средата на масата. Виждах по изражението ѝ — ту напълно безизразно, ту отново будно, — че претърсва бъдещето. Реших, че се опитва да види какво ни очаква в Южна Америка, въпреки белите петна, които Джейкб и Ренесме причиняваха във виденията ѝ, но в този момент Джаспър се обади:

— Не мисли повече по този въпрос, Алис, тя не ни засяга — и някакво спокойствие тихомълком се разстла като невидим облак из стаята. Очевидно Алис се тревожеше за Ирина.

Тя му се изплези, взе една кристална ваза с бели и червени рози и я понесе към кухнята. Един от белите цветове едва бе започнал да

вехне, но Алис явно целеше абсолютно съвършенство, вероятно за да се разсее от неспособността да получи ясни видения.

Очите ми отново се върнаха към Ренесме и така и не видях как вазата се изплъзва от ръцете ѝ. Чух само свистенето на въздуха при падането на кристала и вдигнах очи точно когато вазата се разби на хиляди лъскави като диаманти парченца върху мраморния кухненски под.

Всички застинахме неподвижно, вперили очи в гърба на Алис, а късчетата кристал се пръснаха във всички посоки с неприятно дрънчене.

Първата ми нелогична мисъл беше, че Алис си прави някаква шега. Защото нямаше начин да е изпуснала вазата, *без да иска*. Та аз самата бих могла да скоча и да я хвана, ако не бях сигурна, че ще я хване сама. А и как би могла да се изплъзне от пръстите ѝ? От абсолютно уверените ѝ пръсти...

Никога не бях виждала вампир да изпусне нещо, без да иска. Никога.

Но в този миг Алис се обърна към нас, завъртайки се толкова бързо, че сякаш изобщо липсваше движение.

Очите ѝ бяха впити едновременно в настоящето и в бъдещето, разширени, подивели, втренчени очи. Така изпълваха слабото ѝ лице, че накрая сякаш станаха по-големи от него. Гледах очите ѝ и сякаш гледах от вътрешността на гроб, бях погребана в ужаса и отчаянието и агонията на нейния поглед.

Чух Едуард да ахва — накъсан, полузадавен звук.

— *Какво?* — изръмжа Джаспър и бързо се стрелна до нея, а кристалните късчета изхрущяха под краката му. Хвана я за раменете и рязко я разтърси. Тя сякаш издрънча в ръцете му. — *Какво има, Алис?*

С периферното си зрение видях, че Емет се раздвижва и оголва зъби, а очите му се стрелват към прозореца в очакване на нападение.

Есме, Карлайл и Роуз стояха мълчаливо и неподвижно като замръзнали. Аз също.

Джаспър отново разтърси Алис.

— *Какво има?*

— Идват за нас — прошепнаха едновременно Алис и Едуард. — Всички. Тишина.

Както никога, разбрах първа — защото нещо в думите им отприщи собствените ми видения. Далечният спомен за сън — слаб, прозрачен, неясен, сякаш го виждах през гъста мъгла...

В съзнанието си видях настъпващата срещу нас черна линия, призрака на полузабравените ми човешки кошмари. Не виждах проблясването на рубиненочервените очи под качулките, нито на острите им мокри зъби, но го помнех...

Споменът за *усещането* ме връхлетя по-силно от спомена за видението — болезнената нужда да защитя безценното същество зад гърба си.

Исках да грабна Ренесме в ръцете си, да я скрия под кожата и косата си, да я направя невидима. Но не можех дори да се обърна да я погледна. Бях не камък, а леден къс. За първи път, откакто се бях преродила като вампир, почувствах студ.

Почти не чух думата, която потвърди страховете ми. Не ми беше нужно. Вече бях сигурна.

— Волтури — изохка Алис.

— Всички — изстена Едуард в същото време.

— Защо? — прошепна Алис на себе си. — Как?

— Кога? — прошепна Едуард.

— Защо? — отекна гласът на Есме като ехо.

— *Кога?* — повтори Джаспър, гласът му бе като буца лед.

Алис бе спряла да мига, очите ѝ сякаш бяха покрити с воал, абсолютно безизразни. Само устата ѝ изразяваше ужаса ѝ.

— Не след дълго — казаха двамата с Едуард. След това тя продължи сама. — В гората има сняг, в града също. След малко повече от месец.

— Но защо? — този път Карлайл зададе въпроса.

Есме му отговори.

— Трябва да има някаква причина. Вероятно, за да проверят...

— Не е заради Бела — кухо каза Алис. — Идват всички — Аро, Кай, Марк, всички членове на охраната, дори съпругите им.

— Но съпругите никога не напускат кулата — възпротиви се Джаспър с равен тон. — Никога. Нито дори по време на бунта. Нито когато румънците се опитаха да ги свалят от власт. Нито когато преследваха безсмъртните деца. Никога.

— Но сега идват — прошепна Едуард.

— Но защо? — повтори Карлайл. — Не сме сторили нищо! А дори и да сме, какво бихме могли да направим, което да предизвика това?

— Толкова сме много — мрачно отговори Едуард. — Сигурно искат да се уверят, че... — той не довърши.

— Но това не отговоря на най-важния въпрос — защо?

Усещах, че знам отговора на въпроса, и същевременно не знаех. Сигурна бях, че причината е Ренесме. Някак, от самото начало си знаех, че ще дойдат за нея. Подсъзнанието ми ме предупреждаваше още преди да разбере, че расте в мен. И сега ми се струваше, че съм го очаквала. Сякаш винаги съм знаела, че Волтури ще дойдат да отнемат моето щастие.

Но това не отговаряше на въпроса.

— Върни се, Алис — помоли я Джаспър, — потърси причината. Търси.

Алис бавно поклати глава и сведе рамене.

— Дойде изневиделица, Джас. Не проверявах тях, нито дори нас. Търсех нещо за Ирина. Но се оказа, че не е там, където очаквах... — гласът и заглъхна, а очите и отново започнаха да блуждаят. За миг се втренчи в нищото.

После рязко вдигна глава, а очите ѝ бяха твърди като гранит. Чух как дъхът на Едуард секва.

— Решила е да отиде при тях — каза Алис. — Ирина е решила да отиде при Волтури. И тогава те ще решат... Сякаш я чакат. Сякаш вече са взели решение и просто я чакат...

Отново настъпи мълчание, докато осмисляхме думите ѝ. Какво би могла да им каже Ирина, та да предизвика ужасяващото видение на Алис?

— Можем ли да я спрем? — попита Джаспър.

— Няма как, почти е стигнала.

— Какво прави? — попита Карлайл, но аз вече не ги слушах. Мислите ми бяха насочени към картината, която болезнено се оформяше в съзнанието ми.

Представих си Ирина, кацнала на ръба на скалата. Какво беше видяла? Вампир и върколак, които се държат като най-добри приятели. Бях се съсредоточила върху този образ, образа, който би обяснил реакцията ѝ. Но това не бе единственото, което бе видяла.

Беше видяла и едно дете. Изключително красиво дете, което прави впечатляващи подскоци в снега, очевидно не човешко дете...

Ирина... сестрите сирачета... Карлайл беше споменал, че загубата на майка им заради тежката ръка на Волтури бе превърнала Таня, Кейт и Ирина в истински роби на закона.

А само преди минута Джаспър бе казал:

Дори когато преследваха безсмъртните деца... Безсмъртните деца — неописуемото проклятие, ужасяващото табу...

Като се имаше предвид миналото на Ирина, нима би могла да възприеме видяното на тясната поляна по друг начин? Не бе достатъчно близо, за да чуе сърчицето на Ренесме, да усети топлината на тялото ѝ. Би могла да възприеме розовите ѝ бузки за някаква хитрост от наша страна.

В крайна сметка семейство Кълън се бяха съюзили с върколаци. За Ирина това вероятно означаваше, че сме способни на всичко...

Значи Ирина е кършела ръце в заснежената пустош не защото е тъгувала по Лоран, а защото е осъзнавала, че е неин дълг да предаде семейство Кълън, въпреки че знае какво ще им се случи. Очевидно съвестта ѝ бе надделяла над дълговечното приятелство.

А реакцията на Волтури при такива нарушения бе напълно автоматична, така че решението вече бе взето.

Обърнах се и се надвесих над заспалото телце на Ренесме, покрих я с косата си, зарових лице в къдриците ѝ.

— Помислете си какво е видяла днес следобед — казах тихо, прекъсвайки Емет, който бе започнал да говори. — Как би изглеждала Ренесме за някого, който е изгубил майка си заради безсмъртните деца?

Всички замълчаха, докато възприемаха думите ми.

— Безсмъртно дете — прошепна Карлайл.

Усетих как Едуард коленичи до мен и обгръща и двете ни с ръце.

— Но тя греши — продължих аз. — Ренесме не е като онези деца. Те са замръзвали в развитието си, а тя расте с всеки изминал ден. Били са неконтролируеми, а тя никога не е наранявала Чарли или Сю, дори не им показва неща, които бяха ги разстроили. Умее да се контролира. Вече е по-умна от повечето възрастни. Просто няма причина да...

Продължих да бръщолевя с надеждата някой в стаята да въздъхне облекчено и леденото напрежение да намалее, когато осъзнаят, че съм права. Но стаята сякаш стана още по-студена. И накрая тихият ми глас замря.

Дълго време никой не проговори.

После Едуард прошепна в косата ми.

— При подобно престъпление няма да си направят труда да ни изслушат, любов моя — тихо каза той. — Аро е видял *доказателството* в мислите на Ирина. Идват, за да унищожат, а не, за да бъдат убеждавани.

— Но те грешат — упорито повторих аз.

— Няма да изчакат да им го докажем.

Гласът му беше тих, нежен, кадифен... но болката и отчаянието ясно се долавяха. Гласът му беше като очите на Алис — като вътрешността на гробница.

— И все пак все нещо можем да направим — настоях аз.

Ренесме беше толкова топла в прегръдката ми, толкова съвършена в кроткия си сън. Така се бях притеснявала от ускореното ѝ развитие, страхувала се бях, че ще живее само десетина години... Сега виждах иронията на тези стракове.

Малко повече от месец...

Това ли беше срокът? Вярно, че бях изпитала повече щастие от болшинството хора. Нима имаше някакъв естествен закон, който изисква щастиято и нещастиято в света да са поравно? Нима радостта ми нарушаваше баланса? Нима ми се полагаха само четири месеца?

Емет отговори на реторичния ми въпрос.

— Ще се бием — спокойно каза той.

— Не можем да победим — изръмжа Джаспър. Представях си как би изглеждало лицето му, как би защитил с тялото си Алис.

— Е, не можем да бягаме. Не и с Деметри наблизо — Емет издаде отвратен звук и аз инстинктивно осъзнах, че го притеснява не преследвачът на Волтури, а идеята за бягство. — И не съм убеден, че не *можем* да победим — каза той. — Имаме няколко възможности. Не е нужно да се бием сами.

Вдигнах рязко глава.

— Не можем да пратим и куилеутите на смърт, Емет!

— Успокой се, Бела — изражението му беше същото, както когато обмисляше боя с анаконди. Дори заплахата от унищожение не беше достатъчна, за да промени нагласата и способността му да се радва на предизвикателствата. — Нямах предвид глутницата. Но бъди реалист — мислиш ли, че Джейкъб или Сам ще игнорират нападението? Дори да не ставаше въпрос за Неси? Да не споменаваме, че благодарение на Ирина, Аро знае за съюза ни с глутницата. Но аз си мислех за другите ни приятели.

Карлайл повтори думите ми с тих шепот.

— Но и другите си приятели не можем да изпратим на смърт.

— Е, ще ги оставим да решат сами — каза Емет с успокоителен тон. — Не казвам, че трябва да се бият с нас — усещах как планът се оформя в главата му, докато говори. — Но могат да останат край нас достатъчно дълго, за да накарат Волтури да се подвоумят. В крайна сметка, Бела е права. Най-добре ще е да ги принудим да спрат и да ни изслушат. Макар че това вероятно ще ги откаже от битката...

По лицето на Емет като че ли пробяга усмивка. Изненадах се, че още никой не го беше ударил. На мене поне много ми се искаше.

— Да — съгласи се ентусиазирано Есме, — в това има логика, Емет. Трябва само да ги накараме да спрат за миг, колкото да ни изслушат.

— Ще ни трябват доста свидетели — каза Розали, а гласът ѝ бе остър като стъкло.

Есме кимна в съгласие и се престори, че не е доловила сарказма в гласа на Розали.

— Бихме могли да помолим приятелите си за това. Само да свидетелстват.

— Ние бихме го направили за тях — добави Емет.

— Но трябва да ги помолим по правилния начин — прошепна Алис. Вдигнах поглед и видях, че очите ѝ отново са тъмна бездна. — Трябва много внимателно да им покажем.

— Да им покажем? — попита Джаспър.

Алис и Едуард едновременно погледнаха към Ренесме. После очите на Алис станаха стъклени.

— Семейството на Таня — каза тя. — Сборището на Шивон. Това на Амун. Някои от номадите — Гарет и Мери със сигурност. Може би Алистър.

— Ами Питър и Шарлот? — попита Джаспър предпазливо, сякаш се надяваше отговорът да е отрицателен и някогашният му брат да бъде пощаден от предстоящото клане.

— Вероятно.

— Ами амазонките? — попита Карлайл. — Качири, Зафрина и Сена?

Алис бе потънала твърде дълбоко във видението си, за да отговори, но след малко потръпна и очите ѝ се върнаха към настоящето. Срещна погледа на Карлайл за части от секундата, после сведе очи.

— Не мога да видя.

— Какво беше онова? — попита Едуард с настоятелен шепот. — Онова в джунглата. Ще трябва да ги търсим ли?

— Не мога да видя — повтори Алис, без да го поглежда. По лицето на Едуард премина сянка на объркване. — Ще трябва да се разделим и да побързаме, преди снегът да е покрил земята. Трябва да повикаме, когато можем и да ги съберем тук, за да им покажем — погледът ѝ отново се замъгли. — Повикайте Елеазар. Въпросът не опира само до безсмъртното дете.

Докато Алис бе в транс, се възцари злокобна тишина. После тя бавно премигна, но очите ѝ останаха странно мътни, макар очевидно да беше в настоящето.

— Трябва да свършим ужасно много неща. Трябва да побързаме — прошепна тя.

— Алис? — повика я Едуард. — Много бързаш... не разбрах. Какво беше...?

— Не мога да видя — развика се тя. — Джейкъб е наблизил!

Розали пристъпи към предната врата.

— Аз ще се оправя с...

— Не, остави го да влезе — бързо каза Алис, а гласът ѝ се извисяваше с всяка дума. Сграбчи ръката на Джаспър и го задържа към задната врата. — Ще виждам по-добре, ако съм по-далеч от Неси. Трябва да тръгвам. Трябва да се съсредоточа. Трябва да видя каквото мога. Хайде, Джаспър, няма време за губене!

Чухме Джейкъб по стълбите. Алис нетърпеливо дръпна Джаспър. Той побърза да я последва, но по очите му разбрах, че е

объркан като Едуард. Изчезнаха през вратата и потънаха в сребрилата нощ.

— Побързайте! — извика ни тя. — Трябва да намерите всички!

— Какво трябва да намерим? — попита Джейкъб и затвори вратата след себе си. — Къде хукна Алис?

Никой не му отговори. Всички гледаха с празен поглед.

Джейкъб изтръска капките от косата си и измъкна ръце от ръкавите на тениската, без да откъсва очи от Ренесме.

— Здравсти, Белс! Мислех, че вече сте си тръгнали...

Най-после ме погледна, премигна и се втренчи в лицето ми. Наблюдавах как изражението му се променя, докато възприемаше атмосферата в стаята. Сведе поглед с широко отворени очи към мокрото петно на пода, към разпилените рози и парченцата кристал. Пръстите на ръцете му потрепнаха.

— Какво? — попита с безизразен глас. — Какво е станало?

Не знаех откъде да започна. А и никой друг не намираше нужните думи.

Джейкъб прекоси стаята с три дълги крачки и падна на колене до мен и Ренесме. Усещах топлината, която излъчваше тялото му, докато тръпките пробягваха по ръцете и треперещите му длани.

— Тя добре ли е? — настоя той, докосна челото ѝ и наклони глава, за да се вслуша в сърцето ѝ. — Не си играй с мен, Бела, моля те!

— С Ренесме всичко е наред — отвърнах задавено, а думите се накъсаха.

— Тогава с кого не е наред?

— С нас Джейкъб, с всички нас — прошепнах. Долових го и в собствения си глас — кънтеше като от вътрешността на гроб. — Всичко свърши. Осъдени сме на смърт.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА ИЗМЯНА

Прекарахме нощта в стаята като статуи, изобразяващи ужас и скръб, а Алис така и не се върна.

Бяхме на предела на силите си — застинали неподвижни от страх. Карлайл едва бе успял да раздвижи устни и да обясни всичко на Джейкъб. Но преразказана, ситуацията изглеждаше още по-кошмарна, дори Емет замълча и повече не помръдна.

Едва когато слънцето изгря и аз зачаках Ренесме да се размърда в ръцете ми, се зачудих защо Алис се бави толкова. Надявах се да науча повече, преди да се изправя пред любопитството на дъщеря си. Да разполагам с някои отговори. Поне с троха надежда, за да мога да ѝ се усмихна и да не я ужася с истината.

Лицето ми беше застинало в коравата маска, която бях носила цяла нощ. Не бях сигурна, че някога ще мога да се усмихна.

Джейкъб хъркаше в ъгъла, истинска планина от козина на пода, и тревожно потръпваше насън. Сам вече знаеше всичко, върколаците се приготвяха за предстоящото. Не, че тази подготовка щеше да ги спаси, напротив, щеше да ги унищожи наред с останалата част от семейството ми.

Слънчевите лъчи нахлуха в стаята от задните прозорци и се отразиха в кожата на Едуард. Не бях откъснала очи от неговите от тръгването на Алис. Гледахме се цяла нощ. И двамата съзерцавахме онова, което никой от нас нямаше да преживее да изгуби: другия. Виждах как отражението ми блесна в изпълнените му с болка очи, когато слънцето докосна собствената ми кожа.

Веждите му помръднаха едва доловимо, а после и устните.

— Алис — каза.

Гласът му беше като пропукващ се лед. Всички леко се размърдахме, като че ли поомекнахме. Раздвижихме се.

— От доста време я няма — изненадано прошепна Розали.

— Къде ли може да е? — зачуди се Емет и пристъпи към вратата.

Есме постави ръка върху неговата.

— Не бива да я притесняваме...

— Никога не ѝ е отнемало толкова време — каза Едуард. Маската, в която се беше превърнало лицето му, се раздвижи от нова тревога. Чертите му отново се оживиха, очите му се разшириха от подновен страх, от паника. — Карлайл, нали не мислиш, че... някаква самоинициатива? Дали е имала време да види, ако са изпратили някой за нея?

В съзнанието ми изплува лицето на Аро с неговата прозрачно тънка кожа. Аро, който беше надзърнал във всички кътчета на съзнанието на Алис, който знаеше всичко, на което е способна...

Емет изруга така високо, че Джейкъб скочи на крака с ръмжене. От двора му отговори глутницата. Всички се раздвижиха с шеметна бързина.

— Стой с Ренесме! — извиках на Джейкъб и излетях през вратата.

Все още бях по-силна от останалите и използвах силата си, за да се придвижа напред. Задминах Есме с няколко скока, след това изпреварих и Розали. Тичах през гъстата гора, докато настигнах Едуард и Карлайл.

— Дали са успели да я изненадат? — попита Карлайл с равен глас, сякаш стоеше неподвижно, а не тичаше с всички сили.

— Не виждам как — отвърна Едуард, — но Аро я познава по-добре от всички. По-добре дори от мен.

— Възможно ли е да е капан? — извика Емет зад нас.

— Възможно е — отвърна Едуард. — Няма друга миризма, освен на Алис и Джаспър. Накъде ли са тръгнали?

Следите на Алис и Джаспър извиваха в широка дъга, която тръгваше първо на изток от къщата, след това на север от другата страна на реката, а след няколко километра — обратно на запад. Отново прекосихме реката, шест скока един след друг... Едуард тичаше отпред, напълно съсредоточен.

— Усетихте ли тази миризма? — подвикна Есме няколко секунди след като отново прекосихме реката. Тичаше най-отзад, от лявата страна на групата. Направи жест на югоизток.

— Придържай се към основната следа, почти стигнахме земите на куилеутите — кратко ѝ нареди Едуард. — Стойте заедно. Да видим дали са тръгнали на север, или на юг.

За разлика от останалите, не бях наясно къде преминава границата на примирието, но долових миризмата на върколаци в подухващия от изток ветрец. Едуард и Карлайл намалиха скорост по навик и видях как въртят глави наляво-надясно, за да уловят следата.

Внезапно миризмата на върколаци се засили и Едуард рязко извърна глава. После спря. Останалите също замръзнаха на местата си.

— Сам? — обади се Едуард с равен глас. — Какво става?

Сам изникна от близките дърветата и бързо закрочи към нас в човешки вид, следван от два едри вълка — Пол и Джаред. Отне му известно време да се приближи, човешката му крачка ме изкара от търпение. Не исках да разполагам с време да разсъждавам какво би могло да се е случило. Исках да съм в движение, да правя нещо. Исках да прегърна Алис, да съм сигурна, че е в безопасност.

Видях как лицето на Едуард стана бяло като тебешир, когато прочете мислите на Сам. Сам не го погледна, а впи очи в Карлайл и заговори.

— Малко след полунощ Алис и Джаспър дойдоха тук и поискаха разрешение да прекосят земите ни до океана. Разреших им и лично ги придружих до брега. Незабавно скочиха във водата и повече не се показаха. Докато вървахме към брега, Алис ми каза, че е изключително важно да не казвам на Джейкъб, че съм я видял, докато не говоря с теб. Помоли ме да изчакам да дойдете да я потърсите и да ви предам тази бележка. И да изпълня казаното, сякаш животът на всички ни зависи от това.

Със сериозно изражение му подаде сгънат лист хартия, изписан със ситни черни букви. Беше страница от книга, острият ми поглед разчете думите, докато Карлайл го разгъваше да види написаното от другата страна. Листът бе първата страница от „Венецианският търговец“. Полъх от собствената ми миризма се надигна от листа, когато Карлайл го приглади. Страницата бе откъсната от моята книга. Бях донесла някои вещи от къщата на Чарли — няколко нормални дрехи, всички писма на майка ми, любимите ми книги. До вчера сутринта износената ми колекция от пиесите на Шекспир стоеше в библиотеката във всекидневната на нашата къщурка...

— Алис е решила да ни напусне — прошепна Карлайл.

— Какво? — извика Розали.

Карлайл обърна страницата така, че всички да прочетем написаното.

„Не ни търсете. Няма време за губене. Помнете: Таня, Шивон, Амун, Алистър, и всички номади, които успеете да откриете. Ние ще намерим Питър и Шарлот по пътя. Съжаляваме, че се налага да ви напуснем така, без да се сбогуваме, и без да обясним, но това е единствената ни възможност. Обичаме ви.“

Отново замръзнахме, обгърнати от пълна тишина, освен туптенето на вълчите сърца и дишането им. Явно и мислите им бяха доловими, защото Едуард се размърда и отговори на нещо, чуто в главата на Сам.

— Да, положението наистина е много опасно.

— Дотолкова, че да изоставиш семейството си? — попита Сам на глас с явен укор. Беше ясно, че не е чел бележката, преди да я даде на Карлайл. Сега изглеждаше разстроен и като че ли съжаляваше, че е послушал Алис.

Изражението на Едуард бе сковано, вероятно в очите на Сам изглеждаше сърдито или арогантно, но аз виждах болката в суровите му черти.

— Не знаем какво е видяла — каза Едуард. — Алис не е нито безчувствена, нито страхлива. Просто знае повече от нас.

— *Ние* не бихме... — започна Сам.

— Вие сте обвързани по различен начин — отвърна рязко Едуард. — *Ние* все още притежаваме свободна воля.

Сам вирна брадичка и очите му внезапно станаха черни и безизразни.

— Вслушайте се в предупреждението — продължи Едуард. — Не се забърквайте в тази ситуация. Все още можете да избегнете онова, което е видяла Алис.

Сам сурово се засмя.

— *Ние* не бягаме — зад него Пол изсумтя.

— Не повеждай хората си на смърт от гордост — тихо каза Карлайл.

Сам го погледна с по-меко изражение.

— Както Едуард изтъкна, ние не разполагаме с вашата свобода. Ренесме е точно толкова част от нашето семейство, колкото и от вашето. Джейкъб не може да я изостави, а ние не можем да изоставим него — погледът му пробяга към бележката на Алис и устните му се свиха в тънка линия.

— Не я познаваш — каза Едуард.

— Нима ти я познаваш? — грубо попита Сам.

Карлайл постави ръка върху рамото на Едуард.

— Предстои ни да свършим много, сине. Каквото и да е решението на Алис, ще е неразумно да не последваме съвета ѝ. Да вървим вкъщи и да се захващаме на работа.

Едуард кимна, но лицето му беше изкривено от болка. Чувах тихите ридания на Есме зад гърба си.

Не знаех как да плача в това тяло, не можех да направя друго, освен да гледам втренчено. Все още не усещах нищо. Всичко ми се струваше неестествено, сякаш след всичките тези месеци отново сънувах. Отново сънувах кошмар.

— Благодаря ти, Сам — каза Карлайл.

— Съжалявам — отвърна Сам. — Не биваше да я пускаме.

— Постъпил си правилно — увери го Карлайл. — Алис е свободна да прави каквото пожелае. Не бих ѝ отказал тази свобода.

Винаги бях възприемала семейство Кълън като едно цяло, неделимо цяло. Изведнъж си спомних, че това невинаги е било така. Карлайл бе създал Едуард, Есме, Розали и Емет; Едуард бе създал мен. Бяхме свързани физически от кръвта и отровата. Никога не бях считала Алис и Джаспър за отделни, за осиновени. Но в действителност Алис беше осиновила семейство Кълън. Беше се появила със странното си минало, повела Джаспър с неговото и двамата се бяха присъединили към вече съществуващия клан. И двамата познаваха живота извън семейството. Нима действително бе избрала да води друг живот, след като е видяла, че животът с Кълън е приключил?

Значи бяхме обречени, така ли? Нямаше никаква надежда. Нито един лъч, нито дори проблясък, който да убеди Алис, че ще има шанс, ако остане с нас.

Внезапно свежият утринен въздух ми се стори по-плътен, по-мрачен, сякаш натежал от собственото ми отчаяние.

— Аз лично няма да се предам без бой — изръмжа Емет под носа си. — Алис ни е казала какво да правим. Хайде да го направим!

Останалите кимнаха решително и аз осъзнах, че се вкопчват в едничката възможност, която Алис ни беше предоставила. Нямахме да се предадат на безнадеждността и да чакат да умрем.

Да, щяхме да се бием. Какво друго ни оставаше? И очевидно щяхме да въвлечем и други, защото така бе казала Алис, преди да ни напусне. Не бихме могли да пренебрегнем последното ѝ предупреждение. Върколаците също щяха да се бият с нас заради Ренесме.

Ние щяхме да се бием, те щяха да се бият и всички щяхме да умрем.

Не изпитвах същата решителност като останалите. Алис бе наясно с шансовете ни. И ни предлагаше единствения, който виждаше, но той бе твърде нищожен, за да заложи на него сама.

Почувствах се победена, когато обърнах гръб на критичния поглед на Сам и последвах Карлайл към къщи.

Сега всички тичахме по инерция, а не обзети от паника както допреди малко. Когато наближихме реката, Есме вдигна глава.

— Тук имаше и друга следа. Беше прясна.

Кимна напред към мястото, където на идване бе повикала Едуард. Докато тичахме, за да *спасим* Алис...

— Сигурно е от по-рано през деня. Била е само Алис, без Джаспър — каза безжизнено Едуард.

Есме се намръщи, после кимна.

Насочих се надясно и леко изостанах. Бях сигурна, че Едуард е прав, и все пак... Защо Алис беше написала бележката на страница от моя книга?

— Бела? — повика ме Едуард с безизразен глас, когато видя, че се колебая.

— Искам да проследя следата — казах, надушила леката миризма на Алис, която се отклоняваше от пътя на бягство им, който следвахме досега. Нямах никакъв опит, но тази следа миришеше досущ като първата, но без миризмата на Джаспър.

Златистите очи на Едуард бяха пусти.

— Вероятно води обратно до къщата.

— Тогава ще се видим там.

Първоначално помислих, че ще ме остави да тръгна сама, но когато направих няколко крачки, безжизнените му очи се оживиха.

— Ще дойда с теб — каза тихо. — Ще се видим вкъщи, Карлайл.

Карлайл кимна и останалите тръгнаха. Изкачах да изчезнат от полезрението ни и въпросително погледнах Едуард.

— Не можех да те оставя сама — обясни ми той тихо. — Боли ме само като си го представя.

Разбрах го без повече обяснения. Помислих си как бих се чувствала без него и осъзнах, че щях да изпитвам същата болка, независимо колко кратка беше раздялата ни.

Имахме толкова малко време заедно.

Подадох му ръка и той я хвана.

— Да побързаме — каза той. — Ренесме ще се събуди.

Кимнах и двамата се затичахме.

Вероятно беше глупаво от моя страна да губя време далеч от Ренесме, за да задоволя любопитството си. Но бележката ме смущаваше. Алис можеше да я изсече в някой камък или дърво, ако толкова е нямала на какво да пише. Можеше да открадне лист хартия от която и да било къща по магистралата. Защо беше откъснала страница от моя книга? И кога я бе взела?

Както и предполагах, дирята водеше до нашата къщурка по обиколна пътека, достатъчно отдалечена от къщата на Кълън и вълците в близката гора. Едуард сви объркано вежди, когато стана ясно накъде водят следите.

Опитваше се да намери логиката й.

— Оставила е Джаспър да я чака и е дошла тук?

Почти бяхме стигнали къщата. Обзе ме тревога. Радвах се, че Едуард ме държи за ръка, но в същото време имах чувството, че трябва да съм сама. Да откъсне страницата и да се върне с нея при Джаспър бе доста странно. Имах чувството, че в действието на Алис се крие някакво послание, но не можех да разбера какво. Но книгата беше моя, така че съобщението явно бе за мен. Ако искаше и Едуард да го знае, нямаше ли да откъсне страница от негова книга?...

— Дай ми само минутка — казах, когато стигнахме до вратата и издърпах ръката си.

Той сбърчи чело.

— Бела?

— Моля те. Трийсет секунди.

Не го изчаках да ми отговори, стрелнах се през вратата и я затворих зад гърба си. Отидох право при библиотеката. Миризмата на Алис беше прясна, на не повече от ден. В камината гореше огън, който не бяхме палили. Грабнах „Венецианският търговец“ от рафта и я отворих на заглавната страница.

И там до разръфания ръб, останал от откъснатата страница, под думите „*Венецианският търговец*“ от Уилям Шекспир, бе надраскано следното: „Унищожи това.“

А отдолу имаше име и адрес в Сиатъл. Когато Едуард влезе през вратата — само тринайсет, а не трийсет секунди по-късно, аз гледах как книгата гори.

— Какво става, Бела?

— Била е тук. Откъснала е страница от моята книга, за да напише бележката.

— Защо?

— Не знам защо.

— Защо я изгаряш?

— Аз... аз... — намръщих се и цялата тревога и болка се изписаха на лицето ми. Не знаех какво се опитва да ми каже Алис, знаех само, че беше направила невъзможното, за да го каже само на мен и на никой друг. На единствената, чиито мисли Едуард не можеше да прочете. Явно не искаше да разбере и причината вероятно си заслужаваше. — Стори ми се уместно.

— Нямаме представа какво прави тя — тихо каза той.

Загледах се в пламъците. Бях единственото същество на света, което можеше да излъже Едуард. Това ли искаше Алис? Това ли беше последната ѝ молба?

— Когато бяхме в самолета на път за Италия — прошепнах и това не беше лъжа, освен може би в този контекст, — когато идвахме да те спасим... тя излъга Джаспър, за да не тръгне след нас. Знаеше, че ако се изправи пред Волтури, ще умре. Беше готова да умре, но да не го изложи на опасност. Беше готова да остави мен да умра, теб също.

Едуард не отговори.

— Има си приоритети — казах. Почувствах болка в замръзналото си сърце, когато осъзнах, че не усещам обяснението като лъжа.

— Не го вярвам — каза Едуард. Не спореше с мен, по-скоро със себе си. — Може би само Джаспър е бил в опасност. Планът ѝ вероятно би сполучил за нас, останалите, но той би загинал. Може би...

— Можеше да ни го каже. Да го отпрати надалеч.

— Но дали Джаспър щеше да си тръгне? Може би отново го заблуждава.

— Може би — престорих се, че се съгласявам с него. — Трябва да се връщаме. Нямаме време.

Той хвана ръката ми и двамата затичахме.

Бележката на Алис не ме обнадежди. Ако имаше начин да избегнем предстоящото клане, Алис щеше да остане. Не виждах друга възможност. Значи ми даваше нещо друго, не път за бягство. Но какво друго бих искала според нея? Може би начин да спася *някаква част*? Имаше ли нещо, което все още можех да спася?

Карлайл и останалите не бяха стояли със скръстени ръце в наше отсъствие. Нямаше ни само пет минути, а вече бяха готови за път. Джейкъб стоеше в ъгъла в човешки вид, гушнал Ренесме в скута си, и двамата наблюдаваха с широко отворени очи.

Розали бе сменила копринената си рокля с чифт здрави дънки, маратонки и плътна риза от онези, които туристите предпочитат за дълги преходи. Есме също бе облечена в подобни дрехи. На ниската масичка стърчеше глобус, но вече бяха приключили с разглеждането му и ни чакаха.

Атмосферата беше по-ведра отпреди, явно се чувстваха по-добре, когато вършеха нещо. Залагаха известни надежди на заръките на Алис.

Погледнах глобуса и се зачудих къде ли ще отидем най-напред.

— Трябва да останем тук? — обърна се Едуард към Карлайл. Не звучеше особено доволен.

— Алис каза, че трябва да покажем Ренесме на новодошлите и че трябва да подходим изключително внимателно — каза Карлайл. — Ще изпратим, когато можем. Едуард, ти най-добре можеш да се справиш с подобна взривоопасна ситуация.

Едуард кимна рязко, но все още не изглеждаше доволен.

— Трябва да се обходят много места.

— Ще се разделим — отвърна Емет. — Двамата с Роуз ще търсим номадите.

— Вие тук също ще имате много работа — каза Карлайл. — Семейството на Таня ще пристигне сутринта, без да имат представа защо. Първо ще трябва да ги убедите да не реагират прибързано като Ирина. Освен това трябва да разберете какво имаше предвид Алис за Елеазар. И след всичко това да разберете дали ще останат да свидетелстват в наша полза. Ще трябва да повторите всичко отначало, когато дойдат останалите, ако изобщо успеем да убедим някого — Карлайл въздъхна. — Вашата работа може да се окаже най-трудна. Ще се върнем възможно най-бързо, за да помагаме.

Карлайл сложи ръка на рамото на Едуард, след това го целуна по челото. Есме прегърна и двамата ни, а Емет ни перна с юмрук. Розали ни се усмихна с усилие и изпрати въздушна целувка на Ренесме, а след това направи гримаса за сбогом на Джейкъб.

— Късмет — каза им Едуард.

— И на вас — отвърна Карлайл. — Всички ще имаме нужда от късмет.

Гледах ги как тръгват, обзета от желание да почувствам надеждата, която ги движеше, и от желание да остана за няколко секунди сама пред компютъра. Трябваше да разбере кой е Джейк Дженкс и защо Алис бе направила всичко възможно да предаде името му единствено на мен.

Ренесме се изви в ръцете на Джейкъб, за да докосне бузата му.

— Не знам дали приятелите на Карлайл ще дойдат. Надявам се. Изглежда, в момента лошите са малко повече от нас — прошепна ѝ Джейкъб.

Значи Ренесме вече знаеше. Разбираше съвсем ясно какво се случва. Явно беше вярно, че белязалият върколак дава на белязаната всичко, което пожелае. Не беше ли по-важно да я предпазва, отколкото да отговаря на въпросите ѝ?

Вгледах се внимателно в лицето ѝ. Не изглеждаше уплашена, само разтревожена и много сериозна, докато мълчаливо разговаряше с Джейкъб.

— Не, не можем да помогнем, трябва да останем тук — продължи той. — Хората ще дойдат да видят *теб*, не местните забележителности.

Ренесме се намръщи.

— Не, аз няма да ходя никъде — каза ѝ той. После погледна Едуард, а лицето му замръзна от мисълта, че може би греша. — Нали?

Едуард се поколеба.

— Хайде, изплюй камъчето — каза Джейкъб с дрезгав от напрежение глас. И той като всички останали бе на предела на силите си.

— Вампирите, които идват да ни помогнат, не са като нас — каза Едуард. — Семейството на Таня е единственото изключение, което уважава човешкия живот, но дори те не таят особено дружелюбни чувства към върколаците. Може би ще е по-безопасно...

— Мога да се грижа за себе си — прекъсна го Джейкъб.

— По-безопасно за Ренесме — продължи Едуард, — ако решението им да повярват на обясненията ни за нея не е повлияно от асоциации с върколаци.

— Ама че приятели! Ще се обърнат срещу вас заради тези, с които дружите, така ли?

— Мисля, че при нормални обстоятелства биха проявили толерантност. Но трябва да разбереш, че за никого няма да бъде лесно да приеме Неси. Защо да усложняваме нещата?

Предната нощ Карлайл бе обяснил на Джейкъб закона за безсмъртните деца.

— Действително ли са били толкова лоши? — бе попитал той.

— Не можеш да си представиш какви дълбоки белези са оставили в колективната психология на вампирите.

— Едуард... — още ми беше странно да чувам Джейкъб да произнася името на Едуард без горчивина.

— Знам, Джейк. Знам колко ти е трудно да стоиш далече от нея. Ще действаме по интуиция, първо ще видим как ще реагират. Но във всеки случай през следващите няколко седмици ще трябва да я крием от време на време. Ще трябва да стои в нашата къща, докато настъпи подходящият момент да я представим. Ако стоиш на безопасно разстояние от тази къща...

— Ще се справя. Значи утре сутрин ще си имаме компания?

— Да, най-близките ни приятели. В този случай може би ще е най-добре да им кажем всичко веднага. Можеш да останеш тук. Таня знае за теб. Дори се е срещала със Сет.

— Аха.

— Може би не е зле да уведомиш Сам какво става. В гората скоро ще се появят непознати.

— Прав си. Макар че след снощи не би трябвало да говоря с него.

— Обикновено е най-добре да слушаме Алис.

Джейкъб стисна зъби и усетих, че споделя мнението на Сам за поведението на Алис и Джаспър.

Докато разговаряха, се приближих до задните прозорци, като се постарях да изглеждам разсеяна и притеснена. Не ми беше никак трудно. Облегнах глава на стената, която водеше от всекидневната към трапезарията, точно до един от компютрите. Прокарах пръсти по клавиатурата, втренчила поглед в гората, сякаш действието ми бе съвсем безцелно. Дали вампирите изобщо правеха нещо без цел? Едва ли някой ми обръщаше внимание, но не се обърнах да проверя. Отново прокарах пръсти по клавиатурата. След това забарабаних по дървеното бюро, така че предишното движение да изглежда случайно. После пак докоснах клавиатурата.

Погледнах към екрана с ъгълчето на окото си.

Нямаше Джей Дженкс, но имаше Джейсън Дженкс. Адвокат. Погалих клавиатурата, като се опитах да спазвам небрежен ритъм, сякаш разсеяно галех котка в скута си. Фирмата на Джейсън Дженкс имаше претенциозен уебсайт, но адресът на главната страница беше грешен. Пак в Сиатъл, но с друг пощенски код. Отбелязах наум телефонния номер, след това отново погалих клавиатурата. Този път потърсих адреса, но не излезе нищо, сякаш изобщо не съществуваше. Искях да разгледам картата на града, но реших, че предизвиквам късмета си. Още едно погалване, за да изтрия всичко...

Продължих да гледам през прозореца и почуках по бюрото няколко пъти. Чух леки стъпки да прекосяват стаята към мен и се обърнах. Надявах се изражението ми да не се е променило.

Ренесме протегна ръчички към мен и аз разтворих ръце. Тя скочи в прегръдката ми, вмирисана на върколак, и сгуши глава във врата ми.

Не бях сигурна, че ще издържа. Колкото и да се страхувах за собствения си живот, за живота на Едуард и за останалите от семейството, болезненият спазъм от ужас за дъщеря ми не можеше да

се сравни с нищо. Трябваше да има начин да я спася, дори това да е единственото, което ще успея да направя.

Внезапно осъзнах, че това е единственото, което искам. Щях да понеса всичко останало, ако се наложи, но не и заплаха за живота ѝ. Не и това.

Тя беше единственото, което просто *трябваше* да спася.

Дали Алис е знаела как ще се чувствам? Ренесме леко докосна бузата ми.

Показа ми собственото ми лице, лицата на Едуард, Джейкъб, Розали, Есме, Карлайл, Алис, Джаспър, които сякаш преминаваха през съзнанието ѝ все по-бързо. Сет и Лия, Чарли, Сю и Били. Отново и отново. Притесняваше се като всички останали. Но само се притесняваше. Доколкото разбихах, Джейк ѝ беше спестил най-лошото. Беше ѝ спестил, че нямаме никаква надежда, че всички ще умрем след месец.

Накрая се спря на образа на Алис, изпълнена с копнеж, объркана. Къде беше Алис?

— Не знам — прошепнах аз. — Но Алис си е Алис. И както винаги постъпва правилно.

Поне правилно за самата Алис. Мразех да мисля така за нея, но как иначе да интерпретирам ситуацията? Ренесме въздъхна тъжно.

— И на мен ми липсва.

Усетих как лицето ми се мъчи да изрази болката, която изпитвах... Очите ми бяха странно сухи, премигнах, за да прогоня неестественото усещане. Прехапах устна. Когато си поех дъх, кислородът секна в гърлото ми, задави ме.

Ренесме се отдръпна да ме погледне и аз видях лицето си, отразено в мислите ѝ и в очите ѝ. Изглеждах като Есме тази сутрин.

Значи това беше чувството да плачеш без сълзи.

Очите на Ренесме проблеснаха влажно, докато ме гледаше. Погали лицето ми, без да казва нищо, просто се опитваше да ме утеши.

Никога не ми беше хрумвало, че връзката майка-дъщеря между нас би могла да се обърне, както бе между мен и Рене. Явно нямах ясна представа за бъдещето.

Една сълза набъбна в ъгълчето на окото ѝ. Изтрих я с целувка. Тя с почуда докосна окото си и след това погледна влажното си пръстче.

— Не плачи — казах й. — Всичко ще е наред. Няма да ти се случи нищо. Ще намеря начин да те измъкна от всичко това.

Дори да не можех да направя нищо друго, щях да спася Ренесме. Бях по-сигурна отвсякога, че Алис ще ми помогне. Тя знаеше как. И ми беше оставила указания.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА НЕУСТОИМА

Трябваше да обмислим толкова много неща.

Как щях да намеря време да съм сама, за да открия Джей Дженкс? И защо Алис искаше да го направя?

А ако указанията на Алис нямаха нищо общо с Ренесме, какво можех да предприема, за да спася дъщеря си?

Как щяхме да обясним ситуацията пред семейството на Таня сутринта? А ако реагираха като Ирина? Ако се стигнеше до битка?

Аз не знаех как да се бия. Можех ли да се науча само за месец? Имаше ли изобщо вероятност да се науча достатъчно бързо, че да представлявам опасност, за който и да е член на Волтури? Или бях обречена да съм напълно безполезна? Поредният новороден вампир, от който лесно могат да се отърват?

Имах нужда от толкова много отговори, но не успях да задам въпросите си.

Исках да осигуря на Ренесме поне някакво подобие на нормалност и настоях да я заведем къщи за през нощта. В момента Джейкъб се чувстваше по-удобно във вълчата си форма — справяше се по-добре с напрежението, когато се чувстваше готов за бой. Жалко, че и аз не се чувствах готова като него. Беше се върнал да тича в гората, отново на пост.

Когато Ренесме заспа дълбоко, я сложих в креватчето ѝ и отидох в съседната стая, за да задам въпросите си на Едуард. Или поне онези, които можех да му задам. Един от най-сериозните ми проблеми бе да се опитвам да крия нещо от него, макар да разполагах с предимството на мълчаливото си съзнание.

Стоеше с гръб към мен, загледан в огъня.

— Едуард, аз...

Той се обърна и прекоси стаята за части от секундата. Зърнах обезумялото изражение на лицето му само миг, преди устните му да се притиснат в моите и ръцете му да ме обгърнат като метални скоби.

Тази нощ повече не се сетих за въпросите си. Не ми отне много време да разбере причината за настроението му, а още по-малко — за да се почувствам по същия начин.

Мислех, че ще разполагам с години, за да канализирам всепоглъщащата страст, която изпитвах към него. А след това с векове, за да ѝ се наслаждавам. Но ако ни оставаше само месец заедно... Не виждах как ще понеса това да свърши. В момента просто не можех да не бъда егоистка. Исках само да го обичам възможно най-много през краткото време, което ми бе отредено.

Не ми бе лесно да се откъсна от него, когато слънцето се показва, но ни предстоеше задача, която можеше да се окаже по-трудна от опитите на останалите от семейството да открият приятелите ни. Щом се замислих за това, което се задаваше, напрежението ме завладя и имах чувството, че някой мъчително опъва нервите ми все повече и повече.

— Как ми се иска да имаше начин да получим информацията от Елеазар, преди да им кажем за Неси — промърмори Едуард, докато бързо се обличаше в огромния дрешник, който ми напомняше за Алис повече, отколкото ми се искаше в момента. — За всеки случай.

— Но не би разбрал въпроса, за да му отговори — съгласих се. — Мислиш ли, че ще ни оставят да им обясним?

— Не знам.

Вдигнах все още спящата Ренесме от леглото ѝ и я притиснах към себе си. Къдриците ѝ докоснаха лицето ми. Така близо, сладостният ѝ аромат поглъщаше всяка друга миризма.

Но днес не можех да губя и секунда. Трябваше да получа отговори, а не знаех дали занапред ще имам достатъчно време насаме с Едуард. Ако, да се надяваме, със семейството на Таня всичко минеше добре, дълго щяхме да имаме гости.

— Едуард, ще ме научиш ли да се бия? — попитах, докато ми държеше вратата, за да мина. Зачаках напрегнато реакцията му.

Реагира, както и очаквах. Замръзна, след това ме огледа внимателно от глава до пети, сякаш ме виждаше за първи или за последен път. Погледът му се задържа върху дъщеря ни, която още спеше в прегръдките ми.

— Ако се стигне до битка, никой от нас няма да може да направи кой знае какво — опита да избегне отговора той.

Гласът ми беше равен:

— Нима предпочиташ да не мога да се отбранявам?

Той преглътна с усилие и вратата потрепери, пантите ѝ запротестираха, когато ръката му затегна хватката около дръжката. След това кимна.

— Щом го поставяш по този начин... предполагам, най-добре да се захванем възможно най-скоро.

Аз също кимнах. Тръгнахме към къщата, без да бързаем.

Зачудих се какво изобщо бих могла да направя, нещо, което да окаже влияние. Бях малко по-специална, по свой начин — ако наличието на свръхестествено непроницаем череп можеше да се смята за нещо специално. Можех ли някак да го използвам?

— Какво според теб е основното им предимство? Имат ли слабо място изобщо?

Нямаше нужда да му обяснявам кого имам предвид.

— Алек и Джейн са най-добрите им нападатели — безстрастно каза той, сякаш обсъждахме баскетболен отбор. — Защитниците им рядко се включват.

— Защото Джейн може да те изгори на място, поне умствено. А какво прави Алек? Веднъж не ми ли каза, че е по-опасен дори от Джейн?

— Да. В известен смисъл той е пълната противоположност на Джейн. Тя може да те накара да почувстваш най-силната болка, която можеш да си представиш. Алек те прави безчувствен. Не чувстваш абсолютно нищо. Понякога, когато Волтури решат да проявят милосърдие, карат Алек да направи жертвата безчувствена, преди да я екзекутират. Ако се е предала или ги е умилостивила по някакъв начин.

— Безчувствена ли? Но защо това да е по-опасно от умението на Джейн?

— Защото напълно те лишава от сетива. Няма болка, но няма и зрение, нито слух, нито миризма. Пълна липса на сетивност. Оставаш напълно сам в тъмнината. И дори не усещаш, когато те изгарят.

Потръпнах. Това ли беше най-доброто, на което можехме да се надяваме? Да не усетим смъртта, да не я видим?

— Това го прави толкова опасен, колкото и Джейн — продължи Едуард със същия безстрастен глас, — защото може напълно да те обезоръжи, да те превърне в безпомощна мишена. Разликата между

тях е като разликата между мен и Аро. Аро чува мислите само на един вампир или човек в даден момент, Джейн може да нарани само обекта, върху когото се е съсредоточила. Аз мога да чувам мислите на всички едновременно.

Почувствах хлад, когато осъзнах какво ще каже.

— А Алек може да направи всички ни безчувствени едновременно? — прошепнах.

— Да — отвърна той. — Ако използва дарбата си срещу нас, всички ще бъдем слепи и глухи, докато ни убиват. Нищо чудно просто да ни изгорят, без да си правят труда първо да ни разкъсат. О, бихме могли да опитаме да се бием, но ще е по-вероятно да се нараним един друг, отколкото тях.

Следващите няколко секунди крачихме в мълчание.

В главата ми се оформяше идея. Не особено обещаваща, но все пак беше нещо.

— Мислиш ли, че Алек е добър боец? — попитах аз. — Като изключим дарбата му, искам да кажа. Ако се наложи да се бие без дарбата си. Чудя се дали изобщо е опитвал...

Едуард рязко се обърна да ме погледне.

— Какво ти е хрумнало?

Гледах право напред.

— Е, мисля, че мен вероятно не би могъл да направи безчувствена, нали? Ако талантът му е като този на Аро и Джейн, или пък твоя. Може би... ако никога не му се е налагало да се защитава... а аз се науча на някои бойни умения...

— Той е с Волтури от векове — прекъсна ме Едуард, а в гласа му внезапно се надигна паника. Вероятно си представяше същото, което и аз — всички от семейство Кълън стоят безпомощни, безчувствени статуи на бойното поле — всички, освен мен. Щях да съм единствената, която да е в *състояние* да се бие. — Да, сигурно притежаваш имунитет срещу дарбата му, но все пак си новородена, Бела. Не мога да те направя толкова добър боец само за няколко седмици. Сигурен съм, че Алек е преминал през обучение.

— Може би, но може и да не е. Това е единственото, което мога да направя само аз и никой друг. Поне да му *отвлека вниманието* за известно време... — можех ли да издържа достатъчно дълго, за да осигуря някакъв шанс на останалите?

— Моля те, Бела — каза Едуард през зъби. — Да не говорим за това.

— Бъди разумен.

— Ще се опитам да те науча, на каквото мога, но, моля те, не ме карай да си представям как ще се пожертваш, за да отвлечеш вниманието на... — той се задави и не довърши.

Кимнах. Тогава няма да му споменавам плановете си. Първо Алек, а после, ако се окажеше, че по някакво чудо успееш да го победи, Джейн. Да можех да направя така, че да сме равнопоставени, да премахна могъщото предимство на Волтури. Може би тогава щяхме да имаме шанс... Мислите ми запрепусаха. Ами ако наистина успееш да отвлечеш вниманието им и дори да ги унищожи? Честно казано, при тези дарби Джейн и Алек едва ли са изпитвали нужда да усвояват бойни умения. Не можех да си представя, че капризната малка Джейн би пренебрегнала дарбата си, пък било то и за да учи бойни техники.

Ако успееш да ги унищожи, ползата щеше да е огромна.

— Трябва да науча всичко. Колкото успееш да налееш в главата ми през следващия един месец — прошепнах аз.

Той не реагира, сякаш не ме беше чул.

Кой да бъде следващ тогава? Трябваше внимателно да планирам всичко, така че, ако оживеех, след като поваля Алек, незабавно да ударя отново. Опитах се да предвидя друга ситуация, в която дебелият ми череп може да се окаже предимство. Не знаех достатъчно за уменията на другите. Очевидно бойци като огромния Феликс не бяха в категорията ми. Можех единствено да опитам да предоставя възможност на Емет да се бие с него. Не знаех кой знае какво за останалите членове от охраната на Волтури, освен за Дементи...

Постарах се да не издам никакви емоции, докато размишлявах за Дементи. Той беше боец, в това съмнение нямаше. Иначе не би оцелял толкова дълго, тъй като винаги бе в челните редици на всички нападения. А и беше техният преследвач, несъмнено най-добрият преследвач в света. Ако имаше по-добър, Волтури щяха да го заменят. Аро не би се задоволил с друго, освен с най-доброто.

Ако Дементи не съществуваше, щяхме да можем да избягаме. Или поне онези от нас, които оцелеят. Дъщеря ми, толкова топла в ръцете ми... Някой би могъл да избяга с нея. Джейкъб или Розали, който оцелееше.

И... ако Деетри не съществуваше, Алис и Джаспър щяха да са в безопасност завинаги. Това ли бе видяла Алис? Че част от семейството ни ще оцелее? Или поне те двамата?

Нима можех да й се сърдя за това?

— Деетри... — започнах аз.

— Деетри е мой — отвърна сухо Едуард. Бързо го погледнах и видях ожесточеното му изражение.

— Защо? — прошепнах.

Отначало не отговори. Бяхме стигнали почти до реката, когато най-накрая измърмори.

— Заради Алис. В момента само така мога да й се отплатя за последните петдесет години.

Значи разсъждаваше като мен.

Чух тежките лапи на Джейкъб по замръзналата земя. След секунди вече подтичваше до мен, а тъмните му очи не се откъсваха от Ренесме.

Кимнах му и продължих с въпросите. Имахме съвсем малко време.

— Едуард, защо мислиш, че Алис ни каза да разпитаме Елеазар за Волтури? Да не е ходил в Италия наскоро? Какво би могъл да знае?

— Елеазар знае всичко, свързано с Волтури. Бях забравил, че не съм ти казвал. Беше един от тях.

Изсъсках несъзнателно. До мен Джейкъб изръмжа.

— Какво? — възкликнах, а в главата ми изникна образът на красивия тъмнокос мъж от сватбата ни, наметнат с дълго пепелявосиво наметало.

Лицето на Едуард поомекна, дори се усмихна леко.

— Елеазар е много деликатна личност. Не се чувстваше особено щастлив при Волтури, но почиташе закона и необходимостта да бъде спазван. Чувстваше, че работи за по-висша цел. Не съжалява за времето, прекарано с тях. Но когато откри Кармен, намери истинското си място в света. Двамата много си приличат, и двамата са прекалено състрадателни за вампири — той отново се усмихна. — Запознах се с Таня и сестрите й и повече не погледнаха назад. Този начин на живот им допада. Предполагам, че ако не бяха намерили Таня, в крайна сметка сами щяха да открият начин да живеят без човешка кръв.

Съзнанието ми се изпълни с противоречиви образи. Нещо не пасваше. Състрадателен воин на Волтури?

Едуард погледна Джейкъб и отговори на мълчаливия му въпрос.

— Не, не беше от воините им, така да се каже. Просто имаше дарба, която им служеше.

Джейкъб явно беше задал логичния следващ въпрос.

— Инстинктивно усеща дарбите на другите, допълнителните умения, които притежават някои вампири — отвърна Едуард. — При близък контакт долавя какви умения има даден вампир и уведомяваше Аро. Което помагаше на Волтури при битка. Можеше да ги предупреди, ако някой от вражеското сборище притежава умение, което би могло да им създаде неудобства. Но това се случваше изключително рядко — трябва да притежаваш невероятна дарба, за да смутиш Волтури дори за миг. В повечето случаи предупрежденията му подсказваха на Аро дали да спаси някого, когото би могъл да използва. Дарбата на Елеазар действа до известна степен дори и при хората. Но се налага да се съсредоточи, тъй като латентната дарба е твърде неясна. Аро го караше да проверява хората, които искаха да се присъединят към тях, за да види дали притежават потенциал. И много съжаляваше, когато Елеазар ги напусна.

— Оставили са го да си тръгне? — попитах. — Просто така?

Усмивката му помръкна, изкриви се.

— Волтури не са чак такива злодеи, както ти се струва. Те са основата на нашия мир и цивилизация. Членовете на охраната им сами са избрали да им служат, а службата е много престижна. Гордеят се да са част от Волтури, никой не ги държи по принуда.

Сведох поглед и се намръщих.

— Само престъпниците ги смятат за жестоки и зли, Бела.

— Но ние не сме престъпници.

Джейкъб изсумтя в съгласие.

— Но те не го знаят.

— Наистина ли мислиш, че можем да ги накараме да спрат и да ни изслушат?

Едуард се поколеба само за миг, след това сви рамене.

— Ако успеем да намерим достатъчно приятели, които да застанат на наша страна, може би.

Може би. Внезапно проумях колко важно е това, което ни предстоеше днес. Едновременно ускорихме крачка, после се затичахме. Джейкъб бързо ни настигна.

— Тая ще дойде съвсем скоро — каза Едуард. — Трябва да сме готови.

Но как можехме да сме готови? Мислехме и обмисляхме, планирахме и променяхме плановете. Да им покажем Ренесме? Или първоначално да я скрием? Джейкъб да остане ли в стаята? Или да чака отвън? Беше помолил останалите от глутницата си да бъдат наблизко, но да не се показват. Трябваше ли и той да направи същото?

В крайна сметка решихме Ренесме, Джейкъб — в човешкия си вид — и аз да чакаме зад ъгъла, в трапезарията, седнали около голямата полирана маса. Джейкъб се съгласи Ренесме да е в моите ръце — нужно му беше пространство, в случай че се наложи да се трансформира.

Макар да се радвах, че тя е в прегръдките ми, се чувствах някак безполезна. Напомняше ми, че при битка със зрели вампири щях да съм единствената лесна мишена, не беше нужно ръцете ми да са свободни.

Опитах се да си припомня Тая, Кейт, Кармен и Елеазар от сватбата. Лицата им бяха неясни в мъглявите ми спомени. Знаех само, че са красиви, две блондинки и двама брюнети. Не си спомнях дали в очите им се четеше добрина.

Едуард се облегна на стъклената задна стена и се втренчи към вратата на входа. Изглеждаше така, сякаш изобщо не вижда стаята пред себе си.

Заслушахме се в колите, които фучаха по магистралата, но никоя не забавяше скорост.

Ренесме се сгуши във врата ми и докосна бузата ми с ръка, но в съзнанието ми не изплуваха образи. Не можеше да изрази чувствата си в картини.

— Ами ако не ме харесат? — прошепна и всички обърнахме очи към нея.

— Разбира се, че ще те харе... — започна Джейкъб, но аз го накарах да замълчи с поглед.

— Те не те разбират, Ренесме, защото не са срещали дете като теб — казах, тъй като не исках да ѝ давам обещания, които можеха да

не се сбъднат. — Въпросът е да ги накараме да те разберат.

Тя въздъхна и в съзнанието ми се появиха образите на всички нас. Вампири, хора, върколаци. Тя самата не пасваше никъде.

— Ти си специална, а това е хубаво нещо.

Тя поклати глава в несъгласие. Замисли се за измъчените ни лица и каза:

— Аз съм виновна.

— Не — възкликнахме и тримата едновременно, но преди да успеем да възразим, чухме звука, който чакахме. Двигател, който намалява на магистралата, и гуми, които преминават от асфалт на мека пръст.

Едуард се стрелна край ъгъла и застана на пост до вратата. Ренесме се скри в косата ми. Двамата с Джейкъб отчаяно се спогледахме през масата.

Колата бързо измина алеята, по-бързо, отколкото бе обичайно за Чарли или Сю. Чухме как спира на поляната и паркира пред верандата. Четири врати се отвориха и затвориха. Никой не проговори, докато приближаваха вратата. Едуард отвори, преди да успеят да почукат.

— Едуард! — възкликна радостно женски глас.

— Здравей, Таня. Кейт, Елеазар, Кармен.

Три гласа го поздравиха тихо.

— Карлайл каза, че трябва незабавно да говори с нас — обади се първият глас. Таня. Чувах, че още стоят отвън. Представих си Едуард на вратата, препречил пътя им. — Какъв е проблемът? Неприятности с върколаците?

Джейкъб видимо се възмути.

— Не — отвърна Едуард. — Примирието ни с върколаците е по-стабилно отвсякога.

Една от жените се подсмихна.

— Няма ли да ни поканиш да влезем? — попита Таня. И продължи, без да изчака отговора му. — Къде е Карлайл?

— Наложил се да замине.

Последва кратка тишина.

— Какво става, Едуард? — настоя Таня.

— Ще ви помоля да се позовете на презумпцията за невинност, само за няколко минути — отговори той. — Налага се да ви обясня

нещо доста сложно и бих искал да сте максимално непредубедени, докато не научите всичко.

— Карлайл добре ли е? — попита разтревожен мъжки глас. Елеазар.

— Някой от нас не е добре, Елеазар — отвърна Едуард и потупа нещо, вероятно рамото на Елеазар. — Но физически Карлайл се чувства чудесно.

— Физически ли? — рязко повтори Таня. — Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че цялото ми семейство е в смъртна опасност. Но преди да ви обясня, ще ви помоля да обещаете, че ще ме изслушате, преди да реагирате. Умолявам ви да ме изслушате!

Молбата му беше посрещната от продължителна тишина. Двамата с Джейкъб мълчаливо се спогледахме наред напрегнатото мълчание. Червеникавокафявите му устни пребледняха.

— Ще те изслушаме — каза Таня накрая. — Ще изслушаме всичко, преди да съдим.

— Благодаря ти, Таня — горещо каза Едуард. — Бихме предпочели да не ви въвличаме, но нямаме друг избор.

Едуард се отмести от вратата. Чухме четири чифта стъпки да влизат в стаята. Някой подуши въздуха.

— Сигурна бях, че върколаците са замесени — измърмори Таня.

— Да, и са на наша страна. Отново.

Напомнянето накара Таня да замълчи.

— Къде е твоята Бела? — попита друг женски глас. — Как е тя?

— След малко ще се присъедини към нас. Добре е, благодаря. Възприема безсмъртието с невероятна грация.

— Разкажи ни за опасността, Едуард — тихо каза Таня. — Ще те изслушаме и ще застанем на ваша страна, където ни е мястото.

Едуард си пое дълбоко въздух.

— Искам първо лично да се уверите за какво става въпрос. Ослушайте се. Какво чувате в съседната стая?

Настъпи тишина, след това някой се размърда.

— За момент само слушайте, моля ви — каза Едуард.

— Върколак, предполагам. Чувам сърцето му — каза Таня.

— Какво друго? — попита Едуард.

Последва пауза.

— Какво е това туптене? — попита Кейт или Кармен. — Да не е... някаква птица?

— Не, но запомнете какво чухте. А сега какво надувате? Освен върколака.

— Да не би да има човек? — прошепна Елеазар.

— Не — възпротиви се Таня. — Не е човек... но... миризмата доста напомня на човешка, много повече от останалите миризми тук. Какво е, Едуард? Мисля, че никога досега не съм долавяла подобен мирис.

— Сигурен съм, че не си, Таня. Моля ви, *моля ви*, помнете, че това е нещо съвсем ново за вас. Изхвърлете предубежденията си.

— Обещах ти, че ще те изслушам, Едуард.

— Добре тогава. Бела! Доведи Ренесме, моля те.

Краката ми бяха странно изтръпнали, но знаех, че чувството е само в главата ми. Изправих се, насилих се да се движа с нормална скорост, без да се бавя, и извървах няколкото метра до ъгъла. Горещината от тялото на Джейкъб пламна плътно зад гърба ми, когато той последва стъпките ми.

Направих крачка в голямата стая, после замръзнах. Не можех да се накарам да помръдна. Ренесме си пое дълбоко въздух и надникна изпод косата ми със сковани раменца, сякаш очакваше да я отхвърлят.

Мислех, че съм се подготвила за реакцията им. За обвинения, за крясъци, за заредена с напрежение неподвижност.

Таня отскочи четири крачки назад, а ягодно розовите ѝ къдрици потрепериха като на човек, изправен пред отровна змия. Кейт отлетя чак до входната врата и се облегна за опора на стената. Иззад стиснатите ѝ зъби се процеди късо съскане. Елеазар се хвърли пред Кармен и приклепна, готов да я защити.

— О, *за бога* — чух Джейкъб да роптае под нос.

Едуард прегърна двете ни с Ренесме.

— Обещахте да ме изслушате — напомни им.

— Някои неща не бива да се изслушват! — възкликна Таня. — Как можа, Едуард? Не знаеш ли какво означава това?

— Трябва да се махаме отук — притеснено каза Кейт с ръка върху дръжката на вратата.

— Едуард... — Елеазар не можеше да намери думи.

— Почакайте — каза Едуард, а гласът прозвуча по-твърдо. — Спомнете си какво чухте, какво подушихте. Ренесме не е това, което си мислите.

— Правилото няма изключения, Едуард — грубо му отвърна Таня.

— Таня — рязко каза Едуард, — та ти чуваш сърцето й! Поспри и помисли какво означава това.

— Сърцето й? — прошепна Кармен и надникна зад рамото на Елеазар.

— Тя не е истинско вампирско дете — отвърна Едуард към не толкова враждебно настроената Кармен. — Наполовина е човек.

Четиримата вампири го изгледаха сякаш говореше на непознат за тях език.

— Изслушайте ме — гласът на Едуард стана нежен като кадифе, безкрайно убедителен. — Ренесме е уникална. Аз съм неин баща. Не неин създател, а биологичен баща.

Таня едва доловимо заклати глава, явно напълно несъзнателно.

— Едуард, нали не очакваш да... — започна Елеазар.

— Имаш ли друго обяснение, Елеазар? Долавяш топлината на тялото й във въздуха. Във вените й тече кръв, Елеазар. Та ти я надушваш.

— Но как? — ахна Кейт.

— Бела е нейната биологична майка — каза Едуард. — Тя зачена, износи и роди Ренесме, докато все още беше човек. Което едва не я уби. Едва успях да вкарам достатъчно отрова в сърцето й, за да я спася.

— Никога не съм чувал подобно нещо — каза Елеазар. Раменете му бяха все така напрегнати, изражението студено.

— Физическите контакти между вампири и хора не са нещо обичайно — отвърна Едуард, а в гласа му се долавяше нотка черен хумор. — А оцелелите след подобни контакти хора са още по-голяма рядкост. Не сте ли съгласни, братовчедки?

Кейт и Таня го изгледаха намръщено.

— Е, хайде, Елеазар, не виждаш ли приликата?

Кармен бе тази, която реагира на думите на Едуард. Тя мина покрай Елеазар, без да обръща внимание на полуизреченото му

предупреждение, и внимателно пристъпи към мен. Наведе се леко и внимателно се вгледа в лицето на Ренесме.

— Струва ми се, че си взела очите на майка си — каза тя с тих, спокоен глас — и чертите на баща си — и след това, сякаш не можеше да се въздържи, се усмихна на Ренесме.

Ответната усмивка на Ренесме бе ослепителна. Тя докосна лицето ми, без да откъсва поглед от Кармен. Представяше си как докосва лицето на Кармен и питаше дали е позволено.

— Имаш ли нещо против Ренесме да ти разкаже сама? — попитах Кармен. От напрежение гласът ми излезе като едва доловим шепот. — Тя има дарбата да обяснява добре.

Кармен продължаваше да се усмихва.

— Можеш ли да говориш, малката?

— Да — отвърна Ренесме със звънливия си сопран. Всички новодошли, освен Кармен, потръпнаха при звука на гласа ѝ. — Но мога да ти покажа повече, отколкото мога да разкажа.

После постави осеяната си с трапчинки ръчичка върху бузата на Кармен. Тя се скова сякаш през тялото ѝ бе преминал ток. Елеазар мигом застана до нея и я хвана за раменете, готов да я дръпне.

— Чакай — задъхано каза Кармен, а неподвижните ѝ очи не се откъсваха от Ренесме.

Ренесме дълго „обяснява“ на Кармен. Едуард съсредоточено наблюдаваше образите заедно с нея, а аз тръпнех от желание да чуя всичко, което чуваше той. Джейкъб нетърпеливо се размърда до мен, очевидно обзет от същите мисли.

— Какво ѝ показва Неси? — изръмжа той под нос.

— Всичко — прошепна Едуард.

Измина още една минута и Ренесме отдели ръчичка от лицето на Кармен. Усмихна се подкупващо на вцепенената вампирка.

— Тя наистина е твоя дъщеря, нали? — едва изрече Кармен, извърнала големите си топазени очи към Едуард. — Такава ярка дарба! Може да се наследи само от изключително даровит баща!

— Вярваш ли в това, което ти показва? — попита Едуард с напрегнато изражение.

— Напълно — отвърна простичко Кармен.

Лицето на Елеазар се скова потресено.

— Кармен!

Кармен хвана ръцете му и ги стисна.

— Колкото и невероятно да изглежда, Едуард казва истината. Нека детето ти покаже.

Кармен побутна Елеазар към мен и кимна на Ренесме.

— Покажи му, *mi querida*.

Ренесме се усмихна широко, явно доволна от признанието на Кармен, и леко докосна Елеазар по челото.

— *Au caray!* — просъска той и подскочи назад.

— Какво ти направи? — попита остро Таня и предпазливо се приближи.

Кейт също пристъпи напред.

— Просто се опитва да ти покаже нейната страна от историята — каза му Кармен успокоително.

Ренесме нетърпеливо се намръщи.

— Погледни, моля — нареди тя на Елеазар. Протегна ръка към него, но остави няколко сантиметра между пръстчетата си и лицето му. После зачака.

Елеазар подозрително я погледна и се обърна към Кармен за помощ. Тя му кимна окуражително. Елеазар си пое дълбоко въздух и се приведе, докато челото му докосна ръчичката на Ренесме.

Потръпна, когато образите започнаха, но този път не помръдна, съсредоточено затворил очи.

— Ааа — въздъхна той няколко минути по-късно и отвори очи. — Разбирам.

Ренесме му се усмихна. Той се поколеба, след това неохотно ѝ се усмихна в отговор.

— Елеазар? — обади се Таня.

— Истина е, Таня. Това не е безсмъртно дете. Тя е получовек. Ела. Увери се сама.

Без да продумат, първо Таня, после Кейт, предпазливо застанаха пред мен. И двете не скриха смайването си, когато докосването на Ренесме предизвика първия образ. Но после, когато приключи, и те като Кармен и Елеазар вече бяха на друго мнение.

Стрелнах поглед към спокойното лице на Едуард, неспособна да повярвам, че се оказва толкова лесно. Златистите му очи бяха ясни, без следа от сянка. Не беше илюзия.

— Благодаря ви, че ме изслушахте — тихо каза той.

— Но каква е тази *смъртна опасност*, за която ни предупреди?
— попита Таня. — Както виждам, не произтича пряко от това дете, така че явно става въпрос за Волтури. Как са разбрали за нея? И кога идват?

Не се изненадах, че толкова бързо се бе ориентирала в ситуацията. В крайна сметка какво би могло да представлява заплата за семейство, силно като моето? Единствено Волтури.

— Когато Бела видяла Ирина онзи ден в планината — започна Едуард, — Ренесме била с нея.

Кейт изсъска, а очите ѝ станаха тесни като процепи.

— *Ирина* е сторила това? На вас? На Карлайл? *Ирина*?

— Не — прошепна Таня. — Друг е бил...

— Алис я видя да отива при тях — каза Едуард.

Дали другите забелязаха лекото трепване при споменаването на Алис?

— Но как е могла да го стори? — попита Елеазар.

— Представете си, че виждате Ренесме от разстояние. Че не бяхте дочакали обяснението ни.

Погледът на Таня стана твърд.

— Няма значение какво си е помислила... Вие сте част от семейството ни.

— Вече не можем да променим решението ѝ. Прекалено е късно. Алис ни даде един месец.

Таня и Елеазар наклониха глави. Кейт смръщи вежди.

— Толкова дълго? — попита Елеазар.

— Ще дойдат всички. Това вероятно изисква сериозна подготовка.

Елеазар ахна.

— Цялата охрана?

— Не само охраната — отвърна Едуард и стисна челюст. — Аро, Кай, Марк. Дори съпругите.

Очите им се замъглиха от ужас.

— Невъзможно — заяви Елеазар.

— И аз казах същото преди два дни — каза Едуард.

Елеазар изсумтя и когато заговори, гласът му беше като ръмжене.

— Но в това няма никаква логика. Защо да излагат себе си и съпругите си на опасност?

— От тази гледна точка няма логика. Алис смята, че не става въпрос само за наказателна мисия. Мисли, че ти можеш да ни помогнеш.

— Не е само наказателна мисия? Но какво друго може да бъде?
— Елеазар закри из стаята, стигна вратата, после се върна обратно, сякаш беше сам, свъсил вежди, вперил поглед в пода.

— Къде са останалите, Едуард? Карлайл и Алис и другите? — попита Таня.

Колебанието на Едуард бе почти незабележимо. Отговори само на част от въпроса ѝ.

— Търсят приятели, които да ни помогнат.

Таня се наведе към него и протегна ръце напред.

— Едуард, колкото и приятели да съберете, няма как да ви помогнем да *победите*. Можем само да умрем с вас. Знаеш това. Естествено, ние четиримата вероятно го заслужаваме след стореното от Ирина и след като ви разочаровахме предния път, пак заради нея.

Едуард побърза да поклати глава.

— Не искаме от вас да се биете и да умрете с нас, Таня. Знаеш, че Карлайл никога не би поискал такова нещо.

— Тогава какво, Едуард?

— Търсим единствено свидетели. Ако успеем да ги накараме да спрат, макар и за миг. Да ни позволят да обясним... — той погали Ренесме по бузката. Тя хвана ръката му и я притисна към кожата си. — Трудно ще се усъмнят в историята ни, когато я видят със собствените си очи.

Таня бавно кимна.

— Мислиш ли, че миналото ѝ има някакво значение за тях?

— Само доколкото предрича бъдещето ѝ. Целта на забраната е да ни предпази от разобличаване, от изстъпленията на деца, които не могат да бъдат опитомени.

— Аз изобщо не съм опасна — прекъсна ги Ренесме. Заслушах се във високото ѝ ясно гласче с нов интерес, опитах се да си представя как звучи на другите. — Никога не причинявам болка на дядо, нито на Сю, нито на Били. Обичам хората. И хората вълци като моя Джейкъб — тя пусна ръката на Едуард и се протегна назад, за да потупа Джейкъб.

Таня и Кейт размениха погледи.

— Ако Ирина не беше пристигнала толкова рано — предположи Едуард, — щяхме да избегнем всичко това. Ренесме расте с невероятна скорост. Докато изтече този месец, ще е пораснала с още половин година.

— Е, това е нещо, което определено ще можем да наблюдаваме — решително заяви Кармен. — Ще можем да свидетелстваме, че лично сме видели да расте. Как биха могли да пренебрегнат подобни доказателства?

— Как наистина? — измърмори Елеазар, но не вдигна поглед и продължи да крачи, сякаш изобщо не ни чуваше.

— Да, ще свидетелстваме за вас — каза Таня. — Това поне ще направим. И ще обсъдим с какво друго бихме могли да помогнем.

— Таня — възпротиви се Едуард, прочел нещо в мислите ѝ, — не очакваме да се биете за нас.

— Ако Волтури не пожелаят да изслушат показанията ни, не можем просто да стоим настрана — настоя Таня. — Разбира се, говоря само за себе си.

Кейт изсумтя.

— Наистина ли се съмняваш в мен, сестричке?

Таня ѝ се усмихна широко.

— В крайна сметка мисията е самоубийствена.

Кейт ѝ се усмихна в отговор и нехайно вдигна рамене.

— Аз ще участвам.

— Аз също, ще сторя каквото мога, за да предпазя детето — съгласи се Кармен. А после, сякаш не можеше повече да се сдържа, тя протегна ръце към Ренесме. — Може ли да те гушна, *bebelindai*?

Ренесме нетърпеливо посегна към нея, щастлива, че си има нова приятелка. Кармен я притисна силно и ѝ зашепна нещо на испански.

Получи се точно както с Чарли, а преди това с всички Кълън. Очарованието на Ренесме бе неустойимо. С какво привличаше всички по този начин, с какво ги караше да рискуват дори живота си, за да я защитят?

За миг си помислих, че може би опитът ни ще успее. Може би Ренесме щеше да стори невъзможното и да спечели враговете ни, както бе спечелила приятелите.

После си спомних, че Алис ни беше напуснала и надеждите ми се изпариха така бързо, както се бяха появили.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ТАЛАНТ

— Каква е ролята на върколаците във всичко това? — попита Таня и хвърли поглед към Джейкъб.

Джейкъб изпревари Едуард.

— Ако Волтури не пожелаят да ви изслушат за Неси, искам да кажа Ренесме — поправи се той, досетил се, че Таня не би разбрала глупавото галено име, — *ние* ще ги спрем.

— Много смело от ваша страна, дете мое, но това би било невъзможно дори за много по-опитни бойци.

— Не знаете какво можем.

Таня сви рамене.

— Животът си е ваш и можете да разполагате с него както решите.

Джейкъб стрелна поглед към Ренесме. Кармен още я притискаше в прегръдките си, а Кейт се беше надвесила над тях. Ясно прочетох копнежа в очите му.

— Много е специално това малко момиче — удиви се Таня. — Трудно е да ѝ се устои.

— Такова талантливо семейство — измърмори Елеазар, докато крачеше. Бе ускорил темпото, стрелкаше от вратата до Кармен и обратно само за секунда. — Баща, който чете мисли; майка — щит, и като капак магията на това невероятно дете, с която запленива всички ни. Чудя се дали талантът ѝ си има име, или е нещо нормално за вампир-хибрид. Сякаш такова нещо може да се смята за нормално! Вампир-хибрид, за бога!

— Извинявай — възкликна изненадано Едуард. Протегна се и хвана Елеазар за рамото точно когато се канеше отново да тръгне към вратата. — Как нарече съпругата ми току-що?

Елеазар го изгледа с любопитство, за момент забравил за лудешкото си крачене.

— Щит, *мисля*. В момента ме блокира, така че не съм сигурен.

Втренчих се в Елеазар и объркано повдигнах вежди. Щит? И как така го блокирам? Стоях точно до него, в позата ми нямаше нищо отбранително.

— Щит? — повтори Едуард озадачено.

— Е, хайде, Едуард, щом аз не мога да я разгадая, съмнявам се, че ти самият можеш. Чуваш ли мислите ѝ в момента? — попита Елеазар.

— Не — прошепна Едуард. — Но и никога не съм ги чувал. Дори когато беше човек.

— Никога ли? — премигна Елеазар. — Интересно. Това означава мощна латентна дарба, след като се е проявила още преди промяната. Изобщо не мога да намеря пролука в щита ѝ, за да разбера. А трябва още да е в суров вид — та тя е само на няколко месеца — погледна Едуард почти раздражено. — И очевидно изобщо не съзнава какво прави. Действа съвсем несъзнателно. Каква ирония. Аро ме пращаше из целия свят да търся такива аномалии, а ти случайно се натъкваш на такава и дори не съзнаваш какво притежаваш — Елеазар невярващо поклати глава.

Намръщих се.

— За какво говориш? Как така съм *щит*? И какво всъщност означава това? — в главата ми изплува нелепият образ на средновековни доспехи.

Елеазар наклони глава на една страна и ме огледа.

— Признавам, че ние от охраната обръцахме твърде голямо внимание на формалностите. В действителност категоризирането на дарбите се извършва съвсем субективно, бих казал наслуки, защото всяка дарба е уникална и не се среща два пъти. Но ти, Бела, си доста лесна за класифициране. Дарбите, които са чисто отбранителни, които защитават даден аспект от носителя, винаги се наричат *щитове*. Изпробвала ли си способностите си? Блокирала ли си някой друг, освен мен и съпруга си?

Въпреки новия ми бърз ум ми трябваха няколко секунди, за да формулирам отговора си.

— Получава се само за някои неща — казах аз. — Сякаш съзнанието ми е... лично пространство. Но Джаспър успява да влияе на настроението ми, а Алис вижда бъдещето ми.

— Чисто умствена защита — кимна Елеазар. — Ограничена, но силна.

— Аро не успя да чуе мислите й — намеси се Едуард. — Въпреки че Бела беше човек, когато се срещнаха.

Очите на Елеазар се разшириха.

— Джейн се опита да ме нарани, но не успя — казах. — Едуард смята, че Деметри не може да ме открие, и че Алек също не би могъл да ми въздейства. Това добре ли е?

Елеазар кимна, все още шокиран.

— Доста добре.

— Щит! — каза Едуард, а гласът му се изпълни със задоволство. — Никога не съм го възприемал по този начин. Единственият друг подобен талант, който съм срещал, е Рената, но тя действа на съвсем различен принцип.

Елеазар почти се беше съвзел.

— Да, талантите никога не се проявяват по абсолютно еднакъв начин, защото не *мислим* по един и същи начин.

— Коя е Рената? И какво умее? — попитах. Ренесме също се заинтригува, отдръпна се от Кармен, за да надникне иззад Кейт.

— Рената е личната охрана на Аро — каза Елеазар. — Много практичен и много силен щит.

Смътно си спомнях малка групичка вампири, която обграждаше Аро в страховитата му кула, и мъже, и жени. Не можех да си спомня лицата на жените. Явно една от тях е била Рената.

— Чудя се... — замисли се Елеазар. — Виждате ли, Рената е мощен щит срещу физическо нападение. Ако някой я приближи — или приближи Аро, тъй като тя е винаги до него в опасни ситуации, — тя един вид го... отклонява. Притежава силата да отблъсква, макар да става почти незабележимо. Просто в един момент тръгваш в съвсем друга посока и не помниш защо всъщност си искал да отидеш на предишното място. Може да проектира щита си на няколко метра от тялото си. При нужда защитава и Кай и Марк, но основният й приоритет е Аро.

— Но умението й не е чисто физическо. Както при повечето наши дарби, всичко се случва в съзнанието. Чудя се кой ли ще надделее, ако се опита да отклони *теб* — той поклати глава. — Не съм чувал някой да е неподвластен на дарбите на Аро или Джейн.

— Мамо, ти си специална — каза Ренесме без следа от изненада в гласа, сякаш коментираше цвета на дрехите ми.

Обърках се. Та нали вече знаех коя е дарбата ми? Притежавах невероятен самоконтрол, който ми бе позволил да преживея безболезнено ужасяващата първа година. А вампирите имаха най-много по една дарба, нали така?

Или пък Едуард е бил прав в началото? Преди Карлайл да му подметне, че самоконтролът ми може да се окаже нещо необикновено, Едуард смяташе, че е резултат от добрата подготовка — *правилен подход и нагласа*, — така беше казал.

Кой от двамата беше прав? Имах ли и *друга* дарба? Нима имаше име и категория за уменията ми?

— Можеш ли да проектираш? — любопитства Кейт.

— Да проектирам? — попитах.

— Да го изтласкаш извън себе си — обясни Кейт. — Да обхванеш и друг с щита си.

— Нямам представа. Никога не съм опитвала. Не знаех, че е възможно.

— О, може и да не можеш — побърза да ме успокои Кейт. — Бог ми е свидетел, че се мъча от векове, но успявам единствено да прокарам ток по кожата си.

Погледнах я озадачено.

— Кейт притежава нападателна дарба — каза Едуард. — Нещо като Джейн.

Инстинктивно се дръпнах и тя се засмя.

— Но не съм садистка — успокои ме. — Все пак е полезно при битка.

Думите ѝ бавно започнаха да проникват в съзнанието ми, да пораждат логически връзки. *Да обхванеш и друг с щита си*, беше казала тя. Сякаш имаше начин да включа още някой в странното си, ексцентрично, мълчаливо съзнание.

Спомних си как Едуард се гърчеше върху древните камъни в кулата на Волтури. Макар споменът да бе човешки, беше много посилен и болезнен от останалите, сякаш се бе запечатил в гънките на мозъка ми. Ами ако можем да го предотвратя?

Ако можем да го предпазя? Да предпазя Ренесме? Ако имаше и най-малката вероятност да мога да ги защитя?

— Трябва да ме научиш какво да правя! — възкликнах и сграбчих ръката на Кейт. — Трябва да ми покажеш как!

Кейт трепна под ръката ми.

— Може и да ти помогна, ако престанеш да чупиш костите ми.

— Ох! Извинявай!

— Определено правиш щит, в това няма съмнение — каза Кейт. — Ръката ти би трябвало цялата да се разтърси. Нищо ли не усети?

— Не беше нужно, Кейт. Та тя не искаше да те нарани — измърмори Едуард под носа си.

Не му обърнахме внимание.

— Не, не усетих нищо. Да не би да ми изпрати електрически ток?

— Именно. Хмм. Не съм срещала някой, който да не го усеща, било то безсмъртен, или не.

— И каза, че го проектираш? Върху кожата си?

Кейт кимна.

— Първоначално беше само по дланите. Както при Аро.

— Или Ренесме — намеси се Едуард.

— Но след множество тренировки вече мога да излъчвам електрически ток с цялото си тяло. Не е лошо при защита. Всеки, който се опита да ме докосне, пада като ударен от гръм. Действа само за секунди, но е достатъчно.

Едва чувах думите ѝ, мислите ми лудешки препускаха около надеждата, че ако се научех достатъчно бързо, може би щях да успея да защитя семейството си. С всичка сила пожелах да се окаже, че ме бива и в проектирането така, както мистериозно ми се удаваха останалите аспекти от вампирския живот. Човешкият ми живот не ме бе подготвил за неща, които ми се удават естествено, и някак не можех да се доверя, че това ще се окаже трайно дори сега.

Имах чувството, че никога не съм искала нещо така силно: да мога да защитя тези, които обичам.

Така се бях замислила, че не забелязах мълчаливата размяна на мисли между Едуард и Елеазар, докато не заговориха на глас.

— Не се ли сещаш за поне едно изключение? — попита Едуард.

Погледнах го, за да се ориентирам за какво говори, и забелязах, че всички са се вторачили в тях. Двамата се бяха привели напрегнато

един към друг, изражението на Едуард ясно показваше съмнението му, а Елеазар изглеждаше нещастен, разколебан.

— Не искам да мисля за тях по този начин — процеди Елеазар през зъби. Изненадах се от внезапната промяна в настроението.

— Ако си прав... — започна отново Елеазар.

Едуард го прекъсна.

— Мисълта е твоя, не моя.

— Ако аз съм прав... Дори не мога да асимилирам какво ще означава подобно нещо. Та това променя целия свят, който сме създали. Променя смисъла на живота ми. Онова, от което съм бил част.

— Намеренията ти винаги са били чисти, Елеазар.

— Нима има значение? Какво съм сторил? Колко животи...

Таня утешително сложи ръка върху рамото му.

— Какво пропускаме, приятелю? Искам да знам, за да възразя на мислите ти. Не си сторил нищо, за което да се упрекваш.

— О, нима? — промърмори Елеазар. Отметна ръката ѝ и отново започна да крачи, още по-бързо отпреди.

Таня го изгледа за секунда, след това се обърна към Едуард.

— Обясни ни.

Едуард кимна, загледан неспокойно в Елеазар.

— Опитва се да разбере защо всички Волтури са решили да дойдат да ни накажат. Това не е в стила им. Вярно, че сме най-голямата група зрели вампири, която са срещали, но в миналото се е случвало и други групи да се обединят, за да се защитят, и никога не са представлявали предизвикателство за Волтури въпреки числеността си. Ние сме много сплотени и това също е фактор, но не особено сериозен. Припомняше си и други случаи, за други наказания, налагани по една или друга причина над вампирски семейства, и му хрумна, че съществува определен модел. Останалите от охраната не биха могли да го забележат, тъй като сам Елеазар е предавал съответната информация лично на Аро. Модел, който се е повтарял през около век.

— И какъв е моделът? — попита Кармен, също втренчена в Елеазар.

— Аро рядко участва в наказателни походи лично — каза Едуард. — Но в миналото, всеки път, когато пожелавал нещо конкретно, доста скоро се появявали доказателства, че въпросните

вампири са извършили непростимо престъпление. Древните решавали да тръгнат заедно с охраната, за да проследят налагането на закона. И тогава, точно преди напълно да унищожат семейството, Аро решавал да даде опрощение на някой от членовете, като заявявал, че мислите му изразяват дълбоко покаяние. Винаги се оказвало, че точно този вампир притежава таланта, за който Аро копнеел. Винаги получавал място в охраната. Надареният вампир бързо прегръщал каузата, винаги благодарен за честта. Няколко изключения.

— Вероятно чувството да си избран е опияняващо — предположи Кейт.

— Ха! — озъби се Елеазар, без да спира да крачи.

— Сред охраната има един вампир — продължи Едуард в обяснение на реакцията му. — Казва се Челси и умее да оказва влияние върху емоционалните връзки между индивидите. Може както да ги отслаби, така и да ги засили. Може да накара някой да се чувства привързан към Волтури, да иска да им принадлежи, да иска да *им угоди*...

Елеазар рязко спря.

— Всички разбрахме колко важна е Челси. Ако в хода на битката успееш да развалим съюза между сборищата, победата бе далеч по-лесна. Ако можехме да отдалечим емоционално невинните членове от виновните, справедливостта се налагаше без ненужна жестокост — наказвахме виновните без намеса от страна на невинните, а тях самите пощадявахме. Иначе не бихме могли да попречим на семейството да се бие като едно цяло. Така че Челси разрушаваше връзките, които ги свързваха. Възприемах го като невероятен жест на милосърдие от страна на Аро, доказателство за добрината му. Подозирах, че Челси кара и самите нас да се чувстваме по-сплотени, но това също беше полезно. Бяхме по-ефективни. Съжителствахме по-лесно.

Сега вече си обясних някои спомени. Досега не ми беше ясно защо стражите се подчиняваха на господарите си с такава радост, почти с обожание.

— Колко силна е дарбата ѝ? — попита тревожно Таня.

Погледът ѝ набързо обходи членовете на семейството ѝ.

Елеазар сви рамене.

— Аз успях да си тръгна с Кармен — след това разтърси глава. — Но всички взаимоотношения, които са по-слаби от близостта между партньори, са в опасност. Поне що се отнася до обикновените сбирцища. При тях обаче връзките са по-слаби, отколкото в нашето семейство. Въздържанието от човешка кръв ни прави по-цивилизовани и ни кара да създаваме истински взаимоотношения, градящи се на обич. Съмнявам се, че би могла да отслаби нашия съюз, Таня.

Таня кимна, като че ли успокоена, а Елеазар продължи с анализа си.

— Мисля си, че причината Аро да реши да дойде лично и да поведе толкова много вампири със себе си, е защото целта му не е наказание, а притежание — каза Елеазар. — Искане да присъства, за да контролира ситуацията. Но има нужда от цялата охрана, за да се защити от такова многобройно и талантливо семейство. От друга страна, това оставя останалите древни незащитени във Волтера. Прекалено рисковано е — някой може да се опита да се възползва. Затова идват всички. Иначе как би могъл да е сигурен, че ще опази талантите, които иска? Явно изключително силно ги желае.

Гласът на Едуард бе само шепот.

— Ако съдя по това, което прочетох в мислите му миналата пролет, никога не е копнял толкова силно за нещо, колкото за Алис.

Устата ми увисна, когато си припомних кошмарните образи, които ме бяха навестили толкова отдавна: Едуард и Алис с черни наметала и кървясали очи, със студени и безжизнени лица, стоят като сенки, а Аро е хванал ръцете им в своите... Дали Алис не беше видяла същото съвсем наскоро? Дали не бе видяла как Челси се опитва да намали обичта ѝ към нас и да я привърже към Аро, Кай и Марк?

— Затова ли си тръгна Алис? — попитах, а гласът ми пресекна, когато изрекох името ѝ.

Едуард докосна бузата ми.

— Предполагам. За да попречи на Аро да се сдобие с онова, което желае. За да не предава дарбата си в ръцете му.

Чух Таня и Кейт да си шушукат разтревожено и се сетих, че не знаят за Алис.

— Но той иска и теб — прошепнах аз.

Едуард сви рамене, а лицето му изведнъж стана прекалено спокойно.

— Не чак толкова. Реално не мога да му дам нищо, което вече да не притежава. А и, разбира се, не е сигурно, че ще намери начин да ме принуди да изпълнявам желанията му. Познава ме и знае колко малка е вероятността да се случи — той повдигна язвително вежда.

Елеазар се намръщи на безгрижието на Едуард.

— Но познава и слабите ти места — подчерта той и ме погледна.

— Не е нужно да ги обсъждаме сега — бързо каза Едуард.

Елеазар не обърна внимание на забележката му и продължи.

— Вероятно желае и партньорката ти. Със сигурност се е заинтригувал от талант, който е успял да му устои дори в човешкото си превъплъщение.

Посоката на разговора видимо притесняваше Едуард. На мен също ми беше неприятна. Ако Аро искаше да направя нещо — каквото и да било, — беше нужно само да заплаши Едуард и аз щях да му се подчиня. И обратното.

Нима смъртта бе по-малкият проблем? От пленничество ли трябваше да се страхуваме?

Едуард смени темата.

— Струва ми се, че Волтури просто са чакали. Чакали са някакъв претекст. Не са могли да знаят в каква форма ще им се представи извинението, но планът им вече е бил готов. Затова Алис видя решението им, преди Ирина да го провокира. Решението вече е било взето и само са чакали някакво извинение, за да действат.

— Ако Волтури злоупотребяват с доверието, което са им гласували всички безсмъртни... — измърмори Кармен.

— Има ли някакво значение? — попита Елеазар. — Кой би повярвал? Дори да успеем да убедим и други вампири, че Волтури злоупотребяват с властта си, това би ли променило нещо? Никой не може да се изправи срещу тях.

— Макар очевидно някои от нас са достатъчно безразсъдни, за да опитат — измърмори Кейт.

Едуард поклати глава:

— Вие сте тук само за да свидетелствате, Кейт. Каквато и да е целта на Аро, не мисля, че е готов да опетни репутацията на Волтури заради нея. Ако успеем да свалим обвиненията му срещу нас, ще бъде принуден да ни остави на мира.

— Разбира се — прошепна Таня.

Никой не изглеждаше особено убеден. В продължение на няколко минути никой не проговори.

После чух шума от гуми, които се отклоняват от магистралата и тръгват по алеята към къщата.

— О, по дяволите! Чарли — прошепнах. — Дали не може семейство Денали да се качат горе, докато...

— Не — каза глухо Едуард. Очите му се взираха празно във вратата. — Не е баща ти — погледът му се съсредоточи, спря се върху мен. — Алис все пак е изпратила Питър и Шарлот. Време е за следващия рунд.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА КОМПАНИЯ

Огромната къща на семейство Кълън беше така претъпкана, че едва ли би могло да се очаква гостите да се чувстват удобно. Нещата се наредиха само защото никой не спеше. Храненето обаче бе по-сериозен проблем. Новодошлите ни сътрудничеха, доколкото можеха. Стояха далеч от Форкс и Ла Пуш и ловуваха извън щата; Едуард беше невероятен домакин и им даваше да ползват колите му, без дори да трепне. Този компромис никак не ми се нравеше, макар да се опитвах да си внуша, че така или иначе все щяха да ловуват някъде по света.

Джейкъб беше още по-разстроен. Върколаците съществуваха, за да предотвратяват загубата на човешки живот, а току до земите на глутницата му се вършеха убийства.

Но предвид обстоятелства и опасността, надвиснала над Ренесме, той си държеше устата затворена и се взираше в пода, за да не гледа вампирите.

Изненада ме лекотата, с която гостите ни възприеха Джейкъб. Очакваните от Едуард проблеми така и не възникнаха. Джейкъб беше почти невидим за тях, не точно човек, но не и храна. Отнасяха се с него както се държат хората, които не обичат животни, с домашните любимци на приятелите си.

По негово нареждане Лия, Сет, Куил и Ембри за момента тичаха със Сам и Джейкъб с удоволствие би се присъединил към тях, ако можеше да се отдели от Ренесме, а самата Ренесме бе заета да очарова странната колекция приятели на Карлайл.

Разиграхме сценката с представянето на Ренесме още пет-шест пъти. Първо за Питър и Шарлот, които Алис и Джаспър ни бяха изпратили без всякакво обяснение. Както повечето познати на Алис, и те ѝ се бяха доверили въпреки липсата на информация. Алис не им казала накъде са се запътили двамата с Джаспър. А и не споменала дали ще се видят отново.

Питър и Шарлот никога не бяха виждали безсмъртно дете. Макар да бяха наясно със закона, реакцията им не беше толкова силна,

колкото на вампирите от Денали. Любопитството ги подтикна да позволят на Ренесме да „им обясни“. И после всичко се промени. Сега бяха също толкова решени да свидетелстват в наша полза, колкото и семейството на Таня.

Карлайл бе изпратил приятели от Ирландия и Египет.

Ирландците пристигнаха първи и изненадващо лесно ни повярваха. Предводителят им бе Шивон — жена с изключително присъствие, чието едро тяло бе едновременно красиво и хипнотично с грациозните си движения, — но тя и суровият ѝ партньор Лиам отдавна бяха свикнали да се доверяват на най-новия член на семейството си. Малката Маги с живите си червени къдрици не беше така впечатляваща физически като другите двама, но притежаваше дарбата да разпознава кога я лъжат и преценките ѝ никога не се оспорваха. Маги обяви, че Едуард казва истината и Шивон и Лиам безрезервно повярваха на думите ни, още преди да докоснат Ренесме.

Съвсем друго се оказа положението с Амун и другите египетски вампири. Дори след като двамата по-млади вампири от семейството му, Бенджамин и Тиа, повярваха на обяснението на Ренесме, Амун отказа да я докосне и нареди на семейството си да напусне. Бенджамин — непонятно жизнерадостен вампир, който изглеждаше не по-възрастен от момче и беше едновременно съвършено самоуверен и съвършено безгрижен — убеди Амун да остане само с няколко намека, че в противен случай ще напусне семейството. Амун остана, но категорично отказа да докосне Ренесме и не позволи на половинката си Кеби да се доближи до нея. Имаше нещо необичайно в съюза им, макар така да си приличаха с тъмните като нощта коси и маслинена бледност, че лесно можеха да бъдат взети за биологично семейство. Амун бе старшият член на семейството и явният лидер. Кеби не се отдалечаваше по-далеч от сянката му и така и не я чух да пророни и думичка. Тиа, партньорката на Бенджамин, също беше кротка жена, но когато заговореше, думите ѝ звучаха с огромна тежест и сериозност. И въпреки това всички като че ли се въртяха около Бенджамин, сякаш притежаваше някакъв странен магнетизъм, от който останалите се нуждаеха, за да поддържат душевното си равновесие. Забелязах, че Елеазар го гледа с широко отворени очи, и предположих, че Бенджамин притежава дарбата да привлича околните.

— Не е това — каза ми Едуард късно същата нощ, когато останахме сами. — Дарбата му е толкова изключителна, че Амун се ужасява да не го изгуби. Както ние не искахме Аро да разбира за Ренесме — той въздъхна, — така и Амун се опитва да скрие Бенджамин от вниманието му. Сам го е създал със съзнанието, че ще е специален.

— Какво може да прави?

— Нещо, което Елеазар не е виждал досега. Нещо, за което дори не съм чувал. Нещо, което даже твоят щит не може да блокира — той ми се усмихна с кривата си усмивка. — Може да влияе на природните елементи — на земята, вятъра, огъня и водата. Истинско физическо влияние, а не илюзия на съзнанието. Все още експериментира с дарбата си и Амун се опитва да го превърне в оръжие. Но виждаш колко независим е Бенджамин. Не желае да бъде използван.

— Харесваш го — предположих от тона на гласа му.

— Притежава много точен усет за добро и лошо. Допада ми нагласата му.

Нагласата на Амун обаче бе друго нещо. Двамата с Кеби не разговаряха с никого, макар че Бенджамин и Тиа бързо се сприятелиха със семейството от Денали и с ирландците. Разчитахме завръщането на Карлайл да намали напрежението у Амун.

Емет и Роуз пращаха отделни вампири — всички приятели номади на Карлайл, които успеяха да проследят.

Пръв пристигна Гарет — висок, дългокрак вампир с нетърпеливи рубиненочервени очи и дълга пясъчноруса коса, която връзваше на опашка. От пръв поглед ставаше ясно, че обича приключенията. Предполагах, че каквото и предизвикателство да му бяхме предоставили, с радост би го приел просто за да изпита себе си. Сестрите от Денали му допаднаха и той се впусна в безкрайни въпроси за необикновения им стил на живот. Зачудих се дали би пробвал вегетарианството, не за друго, а за да се убеди, че ще може.

Дойдоха също Мери и Рандал, които се бяха сприятелили по пътя. Изслушаха историята на Ренесме и останаха да свидетелстват като другите. И подобно на семейството от Денали се чудеха какво да правят, ако Волтури не изчакат обясненията ни. И тримата номади обмисляха идеята да застанат зад нас.

Джейкъб, естествено, ставаше все по-кисел с всеки новопристигнал вампир. Стига да можеше, се държеше на разстояние, а когато не успяваше, мърмореше на Ренесме, че ако някой очаква от него да не бърка имената на новите кръвопийци, ще трябва да направи списък^[1].

Карлайл и Есме се върнаха седмица след заминаването си, а Емет и Роуз — няколко дни по-късно. Всички се почувствахме по-добре. Карлайл доведе още един приятел със себе си, макар *приятел* да не бе най-уместната дума. Алистър беше английски вампир мизантроп, който считаше Карлайл за най-близкия си познат, макар да не понасяше посещенията му по-често от веднъж на един век. Алистър предпочиташе да се скита сам и се бе наложило Карлайл му припомни множество услуги, за да го убеди да дойде. Отбягваше всякаква компания и очевидно нямаше почитатели сред насъбралите се вампири.

Мрачният тъмнокос вампир прие думите на Карлайл за произхода на Ренесме и подобно на Амун отказа да я докосне. Едуард сподели пред мен, Карлайл и Есме, че Алистър се страхувал да бъде тук, но още повече се страхувал да остане в неведение. Бил дълбоко скептичен към всяка форма на власт и затова изпитвал съмнения към Волтури. Случващото се в момента потвърждавало всичките му опасения.

— Те, естествено, ще разберат, че съм бил тук — чухме го да си говори сам на тавана, любимото му място да се цупи. — Вече няма начин да го скрия от Аро. Ще трябва да бягам векове наред. Всички, с които Карлайл е говорил през последното десетилетие, ще попаднат в списъка му. Не мога да повярвам, че се забърках в тази каша. Какъв мил начин да се държиш с приятелите си.

Ако беше прав, поне имаше по-големи шансове от останалите. Алистър бе преследвач, макар и далеч не толкова точен и ефективен като Деетри. Алистър просто усещаше смътно влечение към това, което търси. Но това влечение бе достатъчно, за да му подсказва в каква посока да се движи — далеч от Деетри.

След това пристигна двойка неочаквани приятели — неочаквани, защото нито Карлайл, нито Розали бяха успели да се свържат с амазонките.

— Карлайл — поздрави го по-високата от двете високи, диви на вид жени. И двете изглеждаха сякаш някой ги е разтегнал — издължени ръце и крака, дълги пръсти, дълги черни плитки и издължени лица с дълги носове. Дрехите им бяха изцяло кожени — тесни жилетки и плътно прилепнали кожени панталони, които се завързваха отстрани с кожени връзки. Но не само ексцентричните им дрехи създаваха впечатлението, че са диви, а всичко в тях, от неспокойните им аленочервени очи, до резките им, бързи като стрела движения. Не бях срещала по-малко цивилизовани вампири.

Но Алис ги беше изпратила и само по себе си това беше твърде интересна новина. Защо бе отишла в Южна Америка? Само защото бе видяла, че никой друг няма да успее да се свърже с амазонките ли?

— Зафрина и Сена! Но къде е Качири? — попита Карлайл. — Никога не съм ви виждал разделени.

— Алис каза, че трябва да се разделим — отговори Зафрина с дрезгавия си, дълбок глас, който напълно подхождаше на подивелия ѝ вид. — Никак не ни е приятно, но Алис каза, че имате нужда от нас тук, а пък тя самата имала нужда от Качири другаде. Само това ни каза и че положението било много спешно...? — изречението завърши като въпрос и, разтреперана от притеснение, което не изчезваше, независимо колко често го правех, донесох Ренесме, за да ги запознаем.

Въпреки свирепия си вид те изслушаха историята ни много спокойно, а после позволиха на Ренесме да ги убеди. Останаха очаровани, както и останалите, но аз не можех да спра да се тревожа, докато наблюдавах резките им, насечени движения в непосредствена близост до нея. Сена следваше Зафрина неотлъчно, никога не говореше, но отношенията им не бяха като на Амун и Кеби. Кеби изглеждаше покорна; Сена и Зафрина бяха по-скоро като части на един и същ организъм, в който, по една случайност, устата бе Зафрина.

Новините за Алис ми подействаха странно успокоително. Очевидно изпълняваше някаква загадъчна своя мисия, докато се опитваше да избяга от Аро.

Едуард бе въодушевен от присъствието на амазонките, защото Зафрина беше необичайно талантива, а дарбата ѝ бе особено опасно нападателно оръжие. Не че смяташе да я помоли да застане редом до

нас на бойното поле, но ако Волтури не изчакаха да изслушат свидетелите ни, може би щяха да спрат поради друга причина.

— Илюзията е много проста — обясни ми Едуард, когато стана ясно, че, както обикновено, талантът ѝ не ми въздейства. Зафрина силно се заинтригува от имунитета ми — никога не ѝ се беше случвало — и не спираше да се върти около нас, докато Едуард ми описваше какво пропускам. Очите му бяха замъглени. — Може да накара повечето хора да видят онова, което им внушава, и нищо друго. Например точно сега съм сам наред джунглата. Образът е толкова ясен, че бих му повярвал, ако не те усещах в прегръдките си.

Устните на Зафрина се изкривиха в подобие на усмивка. Секунди по-късно погледът на Едуард се избистри и той отвърна на усмивката ѝ.

— Впечатляващо — каза.

Ренесме беше очарована от разговора и безстрашно посегна към Зафрина.

— Може ли и аз да видя? — попита тя.

— Какво искаш да видиш? — попита Зафрина.

— Онова, което показва на татко.

Зафрина кимна и аз притеснено загледах как очите на Ренесме се втренчват невидящо в пространството. Секунди по-късно ослепителна усмивка озари личицето ѝ.

— Още — заповяда тя.

След това беше трудно да откъснем Ренесме от Зафрина и *красивите ѝ картини*. Тревожех се, защото бях сигурна, че Зафрина може да създава образи, които далеч не са красиви. Но чрез мислите на Ренесме виждах картините, които ѝ внушаваше — бяха ясни като собствените ѝ спомени и точно толкова реалистични, така че можех лично да преценя дали са уместни.

Колкото и да ми беше трудно да я изпускам от прегръдките си, трябваше да призная, че не беше лошо Зафрина да я забавлява. Имах нужда от ръцете си. Трябваше да науча толкова много неща и във физическо, и в умствено отношение, а времето бе съвсем ограничено.

Първата ми бойна тренировка не протече особено успешно.

Само след две секунди Едуард ме бе притиснал на земята. Но вместо да ме остави да се боря, за да се освободя — което със сигурност щях да постигна, — той отскочи от мен. Незабавно осъзнах,

че нещо не е наред. Застина като камък и се загледа някъде отвъд ливадата, в която се упражнявахме.

— Съжалявам, Бела — каза той.

— Нищо ми няма — казах. — Давай пак.

— Не мога.

— Как така не можеш? Та ние току-що започнахме.

Той не отговори.

— Виж, знам, че не се справям, но няма да се науча, ако не ми помогнеш.

Продължи да мълчи. Скочих игриво срещу него. Не направи никакъв опит да се защити и двамата паднахме на земята. Дори не помръдна, когато притиснах устни във врата му.

— Печеля — обявих.

Той присви очи, но не каза нищо.

— Едуард? Какво има? Защо не искаш да ме научиш?

Измина цяла минута, преди да ми отговори.

— Просто не мога... да го понеса. Емет и Розали имат не помалък опит от мен. Таня и Елеазар вероятно са подобри. Помоли някой друг.

— Но това не е честно! Толкова те *бива*. Навремето помогна на Джаспър, би се и с него и с всички останали. Защо не искаш да научиш мен? Къде сгреших?

Той въздъхна, разгневен. Очите му бяха така потъмнели, че почти нямаше златно, което да озарява черното.

— Непосилно ми е да те гледам така, да те анализирам като мишена. Да преценявам по какъв начин бих могъл да те убия... — той потръпна. — Твърде реално става. Не разполагаме с толкова време, че да има чак толкова значение кой ще те обучава. Всеки може да те научи на основните неща.

Намръщих се.

Той докосна нацупената ми долна устна и се усмихна.

— Освен това не е нужно. Волтури ще спрат. Ще ги накараме да разберат.

— А ако не спрат! *Трябва* да се науча!

— Намери си друг учител.

Това не беше последният ни разговор на тази тема, но той така и не отстъпи.

Емет с готовност се съгласи да ми помогне, макар методите му на обучение да ми се струваха по-скоро като отмъщение за всички загубени канадски борби. Ако можеха да ми излизат синини, щях да съм лилава от главата до петите. Роуз, Таня и Елеазар проявяваха нужното търпение към мен, подкрепяха ме. Уроците им събудиха спомените за бойния инструктаж на Джаспър от миналия юни, макар да бяха мъгляви и далечни. Някои от гостите намираха обучението ми за забавно, а други дори предложиха помощта си. Номадът Гарет ми предаде няколко урока — беше изненадващо добър учител; общуваше така лесно с всички, че се учудих защо не си беше намерил семейство. Веднъж даже се бих със Зафрина, докато Ренесме гледаше от прегръдката на Джейкъб. Научих няколко хитрости от нея, но никога повече не я помолих да ми партнира. Истината беше, че макар да я харесвах и да знаех, че няма да ме нарани, тази дива жена ме плашеше до смърт.

Усвоих множество неща от учителите си, но имах чувството, че знанията ми са съвсем повърхностни. Нямах представа колко секунди бих могла да издържа срещу Джейн или Алек. Молах се само да е достатъчно дълго.

Прекарвах всяка минутка от деня, когато не бях с Ренесме и не се учех да се бия, в задния двор с Кейт, където се опитвах да изтласкам вътрешния си щит извън собственото си съзнание и да защитя някой друг. Едуард насърчаваше опитите ми. Знаех, че се надява да открия начин да помогна, който да ме задоволява, но и да ме държи настрана от същинската битка.

Беше толкова трудно. Нямах на какво да се опра, нямах основа, от която да започна. Разполагах единствено с отчаяното желание да бъда полезна, да защитя Едуард, Ренесме и възможно най-много членове от семейството. Отново и отново се опитвах да избутам безформения щит извън тялото си, но постигах само слаби и случайни успехи. Имах чувството, че се опитвам да разтегна невидим ластик — ластик, който по собствена приумица непрекъснато се променяше от нещо осезаемо в илюзорно кълбо дим.

Само Едуард беше готов да служи като опитна мишка — непрекъснато да бъде разтърсван от електричеството на Кейт, докато аз трوماво се мъчех да насоча дарбата си. Упражнявахме се часове наред и имах чувството, че плувам в пот от усилие, но, естествено,

съвършеното ми тяло не би ме предало по подобен начин. Умората ми бе чисто психическа.

Ужасно се измъчвах, че точно Едуард страда, докато безполезно увивах ръце около него, а той отново и отново трепваше под „слабите“ шокове на Кейт. Правех всичко възможно, за да разгърна щита си около двама ни; от време на време успявах, но след това умението отново ми се изплъзваше.

Мразех тези тренировки и копнеех вместо Кейт да ни помага Зафрина. Тогава Едуард просто щеше да съзерцава образите на Зафрина, докато не успееш да ги спра. Но Кейт настояваше, че ми е нужна по-сериозна мотивация. Имаше предвид колко ми е трудно да гледам страданията на Едуард. Започвах да се съмнявам дали действително не си пада малко садистка, противно на това, което бе казала в деня на запознанството ни. Струваше ми се, че доста се забавлява.

— Хей — възкликна бодро Едуард, опитвайки се да прикрие всякаква следа от болка в гласа си. Беше готов на всичко, само и само да не отида да се упражнявам в бой. — Този почти не го усетих. Браво, Бела!

Поех си дълбоко въздух и се опитах да разбера какво точно бях направила. Изпънах пробно ластика и се опитах да запазя плътността му и същевременно да го отделя от тялото си.

— Хайде пак, Кейт — изръмжах през стиснати зъби.

Кейт притисна длан към рамото на Едуард.

Той въздъхна облекчено.

— Този път не усетих нищо.

Тя повдигна вежди.

— Никак не беше слабо.

— Чудесно — изпухтах.

— Пригответи се — каза тя и отново докосна Едуард.

Този път той потръпна и измежду зъбите му се откъсна тихо съскане.

— Извинявай! Извинявай! — завайках се, прехапала устни. Защо не можеш да го направя както трябва?

— Справяш се невероятно добре, Бела — каза Едуард и ме прегърна силно. — Упражняваш се едва от няколко дни и вече от време на време успяваш да проектираш. Кейт, кажи й колко добре се справя.

Кейт сви устни.

— Не знам. Очевидно има невероятна дарба, но едва сега я опознаваме. Сигурна съм, че може да се справи и по-добре. Просто ѝ липсва стимул.

Изгледах я невярващо, а устните ми импулсивно оголиха зъбите ми. Как можеше да говори, че ми липсва стимул, след като пред очите ми пускаше ток в тялото на Едуард?

Дочух шепот от публиката, която постепенно бе нараснала — отначало само Елеазар, Кармен и Таня наблюдаваха тренировките, след това се присъедини Гарет, а впоследствие Бенджамин и Тиа, Шивон и Маги и вече дори Алистър надничаше от един прозорец на третия етаж. Зрителите бяха съгласни с Едуард, смятаха, че се справям добре.

— Кейт... — започна Едуард предупредително, когато някаква мисъл пробяга в съзнанието ѝ, но тя вече бе тръгнала. Стрелна се зад завоя на реката, където Зафрина, Сена и Ренесме бавно се разхождаха. Ренесме и Зафрина крачеха ръка за ръка и си разменяха образи. Джейкъб ги следваше на няколко крачки.

— Неси — повика я Кейт. Гостите ни бързо бяха възприели отвратителното галено име. — Искаш ли да дойдеш да помогнеш на мама?

— Не — изръмжах.

Едуард ме прегърна успокоително. Отблъснах ръцете му точно когато Ренесме литна към мен през двора, Кейт, Зафрина и Сена по петите ѝ.

— Категорично не, Кейт — изсъсках.

Ренесме вдигна ръчички към мен и аз автоматично разтворих обятия. Тя се сгуши в мен и притисна глава в хълътнатината под рамото ми.

— Но, мамо, аз *искам* да ти помогна — заяви решително. Ръката ѝ докосна врата ми, за да подчертае думите с образ на нас двете, заедно, като един екип.

— Не — казах и бързо заотстъпвах. Кейт направи решителна крачка към нас с протегнатата ръка.

— Стой далеч от нас, Кейт — предупредих я.

— Нямам такова намерение — каза тя и започна да се прокрадва напред. Усмиваше се като ловец, притиснал плячката си.

Преместих Ренесме така, че да се хване за гърба ми и заотстъпвах с темпото на Кейт. Сега ръцете ми бяха свободни и ако Кейт искаше *нейните* ръце да си останат на китките ѝ, беше по-разумно да стои далеч от мен.

Кейт вероятно просто не разбираше, нали никога не бе изпитвала обичта на майка към детето ѝ. Явно не съзнаваше, че е отишла *твърде далеч*. Толкова бях разярена, че зрението ми възприе странен червеникав оттенък, а езикът ми доби вкуса на разтопен метал. Силата, която обикновено се опитвах да потискам, нахлу в мускулите ми и знаех, че мога да я направя на парчета, ако ме провокираше.

Яростта накара цялото ми същество да се съсредоточи. Усещах еластичността на щита си много по-ясно — усещах, че всъщност не е ластик, а по-скоро слой, тънък слой, който ме покрива от главата до петите. Гневът, който разтърсваше тялото ми, ме караше да го усещам по-ясно, помагаше ми да го управлявам. Разпрострях го около себе си, тласнах го извън себе си, изцяло покрих Ренесме, в случай че Кейт успееше да ме надхитри.

Кейт направи още една добре обмислена стъпка към мен. В гърлото ми се надигна свиреп рев и изригна през стиснатите ми зъби.

— Внимавай, Кейт — предупреди я Едуард.

Кейт направи още една крачка, но после допусна грешка, която дори аз, неопитният боец, прозрях. Само на крачка от мен, тя отклони очи и погледна към Едуард.

Ренесме се държеше сигурно за гърба ми. аз приклеках, готова да скоча.

— Чуваш ли нещо от Неси? — попита го спокойно.

Едуард се стрелна между нас, блокирайки пътя ми към Кейт.

— Не, абсолютно нищо — отвърна той. — А сега дай на Бела малко пространство да се успокои, Кейт. Не я притискай така. Знам, че се държи безкрайно зряло за възрастта си, но е само на няколко месеца.

— Нямаме време да сме внимателни, Едуард. Ще трябва да я притиснем. Разполагаме само с няколко седмици, а тя има потенциала да...

— Отдръпни се за малко, Кейт.

Кейт се намръщи, но прие предупреждението на Едуард по-сериозно от моето.

Ръчичката на Ренесме докосна бузата ми. Припомняше си нападението на Кейт и ми показваше, че не е искала да ни нарани и че тати е контролирал положението...

Това не ме успокои. Все още виждах в аленочервени краски. Но вече се владеех достатъчно, за да осъзная логиката в думите на Кейт. Гневът ми бе помогнал. Под напрежение щях да усвоявам по-бързо.

Което не означаваше, че ми харесва.

— Кейт — изръмжах. Сложих ръка на рамото на Едуард. Усецах щита като здрав, гъвкав пласт около Ренесме и мен. Изтласках го подалеч, обвих и Едуард. В разтегливата материя нямаше следи от недостатъци, нямаше опасност от разкъсване. Запъхтях се от усилие и думите ми прозвучаха по-скоро задъхано, отколкото гневно. — Отново. Само Едуард.

Тя ме изгледа недоволно, но се стрелна напред и притисна длан към рамото на Едуард.

— Нищо — каза Едуард. Долових усмивката в гласа му.

— А сега? — попита Кейт.

— Пак нищо.

— Сега? — този път усилието се долавяше в гласа ѝ.

— Абсолютно нищо.

Кейт изръмжа и отстъпи.

— А виждаш ли това? — попита Зафрина с дълбокия си див глас и напрегнато се втренчи в трима ни. Английският ѝ имаше странен акцент, думите се разтягаха на неочаквани места.

— Не виждам нищо, което не би трябвало да виждам — каза Едуард.

— А ти, Ренесме? — попита Зафрина.

Ренесме се усмихна и поклати глава.

Яростта ми почти напълно се беше изчерпала. Стиснах зъби и задишах още по-задъхано, докато бутах еластичния щит. Струваше ми се, че става все по-тежък, колкото по-дълго го държах. Противеше се, връщаше се назад.

— Никой да не се стряска — предупреди Зафрина групичката, която ни наблюдаваше. — Искам да видя докъде може да го разгърне.

Всички присъстващи ахнаха от изненада — Елеазар, Кармен, Таня, Гарет, Бенджамин, Тиа, Шивон, Маги, — всички, освен Сена,

която явно беше подготвена. Погледите на останалите помътнях, изразенията им се сгърчиха тревожно.

— Вдигнете ръка, когато си възвърнете зрението — нареди Зафрина. — А сега, Бела, виж колко можеш да защитиш.

Дъхът ми излизаше на пресекулки. Като се изключат Ренесме и Едуард, Кейт беше най-близо до мен, но все пак имаше два-три метра разстояние. Стиснах челюст и замагнах, опитах се да повдигна съпротивляващия се еластичен щит и да го избутам от себе си. Обгърнах Кейт сантиметър по сантиметър, борейки се с противодействието, което срещях на всяка спечелена частица от тялото ѝ. Същевременно наблюдавах тревожното ѝ изражение и тихо изстенах от облекчение, когато премигна и погледът ѝ се фокусира. Тя вдигна ръка.

— Невероятно! — прошепна Едуард. — Това е като еднопосочно стъкло. Чета мислите на всички, но те не могат да ме достигнат зад стъклото. Освен това чувам Ренесме, макар, когато бях извън щита, да не можех. Обзалагам се, че Кейт може да ми изпрати електрически шок, защото е под чадъра. Все още не мога да чуя теб... хъмм. Как ли действа? Чудя се дали...

Той продължи да си мърмори, но аз не го слушах. Стиснах зъби, съсредоточена да разпростра щита върху Гарет, който беше най-близо до Кейт. Ръката му се стрелна нагоре.

— Много добре — поздрави ме Зафрина. — Сега...

Но като че ли прибърза. Усетих как щитът ми отскача като прекалено опънат ластик и се връща на първоначалното си място. Изохках. Ренесме, която едва сега усети слепотата, която Зафрина беше създала за другите, потрепери зад гърба ми. Уморено поднових борбата срещу ластичното противодействие и принудих щита да я покрие.

— Може ли минутка почивка? — примолех се задъхано. За първи път, откакто станах вампир, изпитвах нужда да си почина. Усещането да съм толкова изтощена и същевременно толкова силна бе много особено.

— Разбира се — отвърна Зафрина и наблюдателите се отпуснаха, когато им възвърна зрението.

— Кейт — обади се Гарет, а останалите зашепнаха, пръснаха се, объркани от моментната слепота. Вампирите не бяха свикнали да се

чувстват уязвими. Високият, пясъчнорус Гарет беше единственият безсмъртен без дарба, дошъл да наблюдава уроците ми. Чудех се какво ли бе привлякло приключенския му дух.

— Аз не бих го направил, Гарет — предупреди го Едуард.

Но въпреки предупреждението Гарет се приближи към Кейт, свил замислено устни.

— Казват, че можеш да проснеш вампир по гръб.

— Така е — съгласи се тя. И с лукава усмивка игриво го повика с пръст. — Любопитно ли ти е?

Гарет сви рамене.

— Не съм виждал подобно нещо. Струва ми се малко пресилено...

— Може и така да е — Кейт внезапно стана сериозна. — Възможно е да действа само върху слабите и по-младите. Не съм сигурна. Но ти ми изглеждаш силен. Може би ще устоиш на дарбата ми — тя протегна ръка с дланта нагоре в подканващ жест. Устните ѝ потръпнаха и бях сигурна, че сериозното ѝ изражение е просто хитрина, за да го провокира.

Гарет се усмихна на предизвикателството и самоуверено докосна дланта ѝ с показалец.

В същия миг изохка високо, коленете му се подкосиха и той се килна назад. С остър трясък главата му се удари в един камък. Гледката бе ужасяваща. Автоматично се свих при вида на безсмъртен вампир, изваден от строя по такъв начин. Стори ми се ужасно нередно.

— Нали ти казах — промърмори Едуард.

Клепачите на Гарет потръпваха в продължение на няколко секунди, после очите му широко се отвориха. Вторачи ги в самодоволно усмихнатата Кейт и лицето му се озари от учудена усмивка.

— Брей!

— Хареса ли ти? — скептично попита тя.

— Да не съм луд — засмя се той и разтърси глава, докато бавно се изправяше на колене. — Но си е голяма работа!

— И аз така съм чувала.

Едуард ги изгледа възмутено.

От предния двор долетя шумотевица. Чух гласа на Карлайл да се извисява над множество неясни, изненадани гласове.

— Алис ли ви изпрати? — питаше той с несигурен, леко притеснен глас.

Поредният неочакван гост?

Едуард се стрелна в къщата и повечето от вампирите го последваха. Тръгнах по-бавно, Ренесме все така кацнала на гърба ми. Предпочитах да дам на Карлайл малко време. Да му позволя да подготви новия гост, да намекне — на него, на нея или на тях какво ги очаква.

Притеглих Ренесме в прегръдката си и внимателно заобиколих къщата, за да вляза през кухненската врата, заслушана в това, което не можех да видя.

— Никой не ни е пращал — отговори дълбок, шептящ глас, който ми напомни за древните гласове на Аро и Кай. Замръзнах в кухнята.

Знаех, че всекидневната е претъпкана — почти всички бяха отишли да посрещнат новодошлите, — но оттам не идваше почти никакъв звук. Само плитко дишане.

Карлайл предпазливо попита:

— Тогава какво ви води насам?

— Носи се слух — отговори му друг глас, крехък като предишния. — Дочухме, че Волтури са решили да ви нападнат. Чухме също, че не сте сами. И очевидно слуховете са истина. Събрали сте се впечатляваща групичка.

— Не възнамеряваме да предизвикваме Волтури — отвърна Карлайл напрегнато. — Има някакво недоразумение. При това сериозно недоразумение, но се надявам да го изясним. Всички, които виждате тук, са свидетели. Целта ни е единствено да накараме Волтури да ни изслушат. Не сме...

— Не ни интересува какво твърдят, че сте сторили — прекъсна го първият глас. — И не ни интересува дали сте нарушили закона.

— Независимо колко нечувано е нарушението — вметна вторият глас.

— Чакахме хилядолетие и половина някой да предизвика италианския боклук — продължи първият. — Ако има някаква вероятност да паднат, искаме да сме тук и да видим.

— Или пък да помогнем да ги победите — добави вторият. Говореха в унисон, а гласовете им бяха толкова сходни, че някой с по-

нечувствителен слух би предположил, че говорещият е един. — Стига да решим, че има шанс за успех.

— Бела? — извика ме Едуард. — Доведи Ренесме, моля те. Може би трябва да проверим твърденията на румънските си гости.

За щастие бях наясно, че половината вампири в стаята са готови да защитят Ренесме, ако румънците се стреснат от нея. Гласовете им не ми се нравеха, както и стаената злоба зад думите им. Когато пристъпих в стаята, осъзнах, че не съм единствената на това мнение. Повечето от застиналите вампири ги гледаха враждебно, а неколцина — Кармен, Таня, Зафрина и Сена — уж случайно застанаха между тях и Ренесме.

Новодошлите край вратата бяха ниски и слаби, единият тъмнокос, а другият с толкова пепеляворуса коса, че изглеждаше сива. Кожата им имаше същия ронлив и изтънял вид като на Волтури, но, помислих си, не в същата степен. Не можех да съм сигурна, защото бях виждала древните вампири само с човешките си очи и сравнението ми не бе обективно. Пронизващите им, тесни очи бяха тъмnochервени, без прозрачно млечния слой на Волтури. Бяха облечени в изключително семпли черни дрехи, които можеха да минат и за модерни, но загатваха за по-отдавнашни времена.

Когато се показах, тъмнокосият вампир се усмихна широко.

— Е, Карлайл. *Определено* сте били непослушни.

— Тя не е каквото си мислиш, Стефан.

— Изобщо не ни интересува — отвърна русият. — Както казахме.

— Тогава сте добре дошли да наблюдавате, Владимир, но действително нямаме намерение да предизвикваме Волтури, както казахме *ние*.

— Тогава само ще стискаме палци — започна Стефан.

— И ще се надяваме да извадим късмет — довърши Владимир.

В крайна сметка събрахме седемнайсет свидетели — ирландците Шивон, Лиам и Маги; египтяните — Амун, Кеби, Бенджамин и Тиа; амазонките — Зафрина и Сена; румънците Владимир Стефан; и номадите Шарлот, Питър, Гарет, Алистър, Мери и Рандал, като допълнение към единайсетчленното ни семейство — Таня, Кейт, Елеазар и Кармен настояха да се броят като част от нашето семейство.

Като изключим Волтури, това вероятно беше най-голямото приятелско събиране на зрели вампири в историята на безсмъртните.

Започна да ни изпълва слаба надежда. Дори аз не можех да й устоя. Ренесме бе спечелила толкова много хора за толкова кратко време. Волтури трябваше само да ни изслушат за миг...

Последните двама оцелели румънци, потънали в горчивото си негодувание срещу онези, които преди хиляда и петстотин години бяха унищожили империята им, приемаха всичко безкрайно спокойно. Отказаха да докоснат Ренесме, но не показваха ненавист към нея. Съюзът ни с върколаците неясно защо ги радваше. Наблюдавах как се упражнявам да управлявам щита си със Зафрина и Кейт, наблюдавах как Едуард отговаря на незададени въпроси, наблюдавах как Бенджамин вдига гейзери вода от реката и завихря вятър от неподвижния въздух само със силата на мисълта си и очите им свирепо блестяха с надеждата, че най-накрая Волтури ще се изправят пред достоен противник.

Ние не се надявахме точно на това, но все пак всички се надявахме.

[1] Виж края на книгата — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА ФАЛШИФИКАЦИЯ

— Чарли, все още имаме гости, за които е най-добре да не знаеш. Наясно съм, че не си виждал Ренесме повече от седмица, но точно в момента не е подходящо да идваш. Какво ще кажеш аз да ти доведа Ренесме?

Чарли не каза нищо толкова дълго, че се зачудих дали е доловил напрежението ми. Но след това промърмори:

— Най-добре да не знам!

Осъзнах, че единствено предпазливостта му по отношение на свръхестественото бе причина да забави отговора си.

— Добре, хлапе — каза Чарли. — Можете ли да дойдете тази сутрин? Сю ще ми носи обяд. Изпаднала е в ужас от готвенето ми, точно както и ти, когато пристигна.

Чарли се разсмя, а след това въздъхна по старите дни.

— Чудесно, ще дойдем — колкото по-скоро, толкова по-добре. И без това бях отлагала прекалено дълго.

— Джейк ще дойде ли с вас?

Макар Чарли да бе в неведение какво е белязал върколак, нямаше как да не забележи привързаността между Джейкъб и Ренесме.

— Вероятно — нямаше начин Джейкъб доброволно да откаже да прекара цял следобед с Ренесме без кръвопийци наоколо.

— Може би трябва да поканя и Били — зачуди се Чарли. — Или пък... друг път.

Не слушах особено внимателно и макар да долових странно нежелание в гласа му, не бе достатъчно, за да се притесня на *какво* се дължи. Чарли и Били бяха големи хора; ако между тях бе станало нещо, щяха да се оправят сами. Аз самата си имах прекалено много грижи.

— Ще се видим скоро — казах и затворих.

Целта на гостуването не беше само да предпазя баща си от двайсет и седем разнородни вампири, всеки от които се беше заклел да не убива никого в радиус от триста мили, но все пак... Ясно бе, че

човешко същество не бива да се приближава до тази групичка. Това бе извинението, което бях използвала пред Едуард: Щях да заведа Ренесме при Чарли, за да не реши той да дойде при нас. Беше добър повод да изляза от къщата, но далеч не беше истинската причина.

— Защо да не вземем ферарито? — възропта Джейкъл, когато се срещнахме в гаража. Двете с Ренесме вече се бяхме качили във волвото на Едуард.

Едуард най-последно бе разкрил колата за „след“ и, както и подозираше, не бях успяла да демонстрирам нужния ентузиазъм. Наистина колата бе хубава и бърза, но аз обичах да *тичам*.

— Прекалено се набива на очи — отвърнах аз. — Бихме могли да отидем пеша, но Чарли ще полудее.

Джейкъл изръмжа, но седна на предната седалка. Ренесме се прехвърли от скута ми в неговия.

— Как се чувстваш? — попитах, докато излизах от гаража.

— А ти как мислиш? — хапливо отвърна Джейкъл. — Писнаха ми тия смрадливи кръвопийци — той забеляза изражението ми и продължи, преди да успея да заговоря: — Да, да, знам. Те са добри, дошли са да ни помогнат, ще ни спасят и така нататък, и така нататък. Но каквото и да ми говориш, Дракула Едно и Дракула Две са си направо зловещи.

Засмях се въпреки волята си. И на мен румънците не ми бяха любимите гости.

— Тук няма да споря.

Ренесме поклати глава, но не каза нищо. За разлика от нас, тя бе странно очарована от румънците. Дори си беше направила труда да им заговори на глас, след като не ѝ позволяваха да ги докосне. Поинтересува се за необикновената им кожа и макар да се притесних, че може да се обидят, бях доволна, че ги попита. На мен самата ми беше любопитно.

Не дадох вид да са се смутили от интереса ѝ. Може би леко се натъжиха.

— Твърде дълго стояхме неподвижно, дете — отговори Владимир, а Стефан само кимна, без да продължи изречението му както обикновено. — Размишлявахме над собствената си божественост. Получавахме всичко наготово в знак на могъществото ни. Плячка, дипломати, хора, които търсеха услуги. Седяхме на

троновете си и се мислехме за богове. Дълго време не забелязвахме, че се променяме, че почти сме се вкаменили. Предполагам, Волтури ни направиха известна услуга, когато изгориха замъка ни. Поне ние двамата със Стефан вече не се вкаменяваме. Очите на Волтури са замъглени от прах, но нашите са ясни. Това вероятно ще се окаже предимство, когато изтръгнем техните от орбитите им.

След този случай се опитвах да държа Ренесме на разстояние от тях.

— Колко време ще останем при Чарли? — попита Джейкъб и прекъсна мислите ми. Видимо се отпусна, когато се отдалечихме от къщата и обитателите ѝ. Радвах се, че не ме възприемаше като вампир. Бях си просто Бела.

— Всъщност ще останем доста време.

Тонът ми привлече вниманието му.

— Да няма и нещо друго, освен баща ти?

— Джейк, ти нали успяваш да контролираш мислите си, когато си около Едуард?

Той повдигна едната си гъста, черна вежда.

— Е, и?

Кимнах и погледнах крадешком към Ренесме. Тя гледаше през прозореца и не можех да разбера дали ни слуша, но реших да не рискувам и замълчах.

Джейкъб изчака да кажа още нещо, после долната му устна щръкна напред, явно обмисляше малкото, което бях казала.

Продължих да карам мълчаливо, взирайки се през студения дъжд с присвити очи заради дразнещите лещи. Още не беше станало достатъчно студено, за да завали сняг. Очите ми не бяха толкова зловещи, както в началото — бяха по-скоро тъмно червеникавооранжеви. Скоро щяха да станат достатъчно кехлибарени на цвят и щях да нарежа лещите. Надявах се промяната да не разстрои много Чарли.

Джейкъб все още предъвкваше недовършения ни разговор, когато стигнахме къщата на Чарли. Не си казахме нищо, докато крачехме с бърза човешка крачка под дъжда. Баща ми ни чакаше, отвори вратата още преди да почукам.

— Здравейте, деца! Имам чувството, че не сме се виждали от години! Я да те видя, Неси! Ела при дядо! Кълна се, че си пораснала с

петнайсет сантиметра. И ми изглеждаш поотслабнала — той ме изгледа сърдито. — Не те ли хранят там?

— Просто се е издължила — измърморих аз. — Здравсти, Сю — подвигнах над рамото му. От кухнята долиташе миризмата на пиле, домати, чесън и сирене, вероятно апетитна за останалите. Долавях и миризма на прясно отрязан бор и прашна опаковъчна хартия.

Ренесме си показва трапчинките. Никога не говореше пред Чарли.

— Е, не стойте на студа, деца. Къде е зет ми?

— Забавлява приятелите си — каза Джейкъб и изсумтя. — Имаш огромен късмет, че не си там, Чарли. Само това ще ти кажа.

Сръгах го леко в бъбреците, а Чарли трепна.

— Ох — възропта Джейкъб под носа си.

Хм, сигурна бях, че съвсем леко го ръгнах.

— Чарли, аз всъщност имам да свърша някои неща.

Джейкъб ме стрелна с поглед, но не каза нищо.

— Да не си изостанала с коледните подаръци, Белс? Имаш още само няколко дни.

— Точно така, коледни покупки — отвърнах неуверено. Това обясняваше миризмата на прах. Чарли явно беше извадил старата коледна украса.

— Не се притеснявай, Неси — прошепна той в ухото й. — Аз съм се погрижил за теб, в случай че майка ти се изложи.

Изгледах го възмутено, но честно казано изобщо не се бях сетила за празниците.

— Обядът е сервиран — извика Сю от кухнята. — Хайде, идвайте.

— Ще се видим по-късно, татко — казах и размених бърз поглед с Джейкъб. Дори да не успееше да скрие мислите си от Едуард, поне нямаше да има какво да разкрие. Нямаше никаква представа какво съм намислила.

Всъщност напомних си, докато се качвах в колата, аз самата няхах представа какво точно смятам да правя.

Пътищата бяха тъмни и хлъзгави, но шофирането вече не ме плашеше. Рефлексите ми вършеха чудесно работата, почти не гледах пътя. Проблемът беше да не привличам внимание със скоростта. Исках да приключа с днешната мисия, да разреши мистерията и да се върна

към жизненоважните тренировки. Да се науча да убивам едни и да защитавам други.

Ставах все по-добра с щита. Вече нямаше нужда Кейт да ме мотивира — никак не ми беше трудно да си намирам причини да се ядосам, след като вече знаех, че ключът към успеха е гневът, така че тренирах предимно със Зафрина. Тя беше доволна от проекцията ми — вече можех да покрия площ с радиус четири-пет метра за повече от минута, но усилието ме изтощаваше. Тази сутрин по нейна препоръка се опитах да изтласкам щита изцяло извън съзнанието си. Не разбирах каква полза би имало от това, но Зафрина смяташе, че така ще стана по-силна, все едно тренирам мускулите на корема и гърба, вместо само на ръцете. Когато мускулите заякнат, можеш да вдигаш по-голяма тежест.

Не се справих особено добре. Зърнах реката в джунглата, която се опитваше да ми покаже, само за частица от секундата.

Но имаше различни начини да се подготвя за предстоящото, а при положение че оставаха само две седмици, се тревожех да не се окаже, че пренебрегвам най-съществения. Затова днес възнамерявах да поправа пропуската си.

Бях запаметила необходимите карти и лесно намерих адреса, който не съществуваше в интернет, адреса на Джей Дженкс. Следващата ми спирка щеше да бъде Джейсън Дженкс на другия адрес, онзи, който Алис не ми беше дала.

Озовах се в квартал, за който определението „неприятен“ би било твърде меко казано. Най-незабележимата от колите на семейство Кълън тук силно биеше на очи. Старият ми пикап шевролет щеше да се впише идеално. Ако още бях човек, щях да заключа вратите и да изчезна възможно най-бързо. Но сега мястото будеше любопитството ми. Опитах се да си представя причина Алис да дойде тук, но не успях.

Сградите — все триетажни, тесни и леко наклонени, сякаш приведени под проливния дъжд — бяха предимно стари къщи, разделени на апартаменти. Трудно ми беше да определя цвета на лющещата се боя. Всичко беше избеляло до различни нюанси на сивото. На първия етаж на някои от сградите имаше офиси и заведения: мръсен бар с боядисани в черно прозорци, магазин със стоки за медиуми, на чиято врата мигаха на пресекулки две неонове ръце и няколко карти таро, студио за татуировки, детска градина с

тиксо върху счупения прозорец. По стаите не светеше, макар във да бе твърде мрачно за човешки очи. Дочувах ниско жужене на гласове в далечината, като че ли телевизор.

По улицата почти нямаше хора, двама тъкмо се разминаваха, влачейки крака под дъжда, а един мъж седеше на тясната веранда на евтина правна кантора, четеше мокър вестник и си подсвиркваше. Звукът беше прекалено бодър за заобикалящата го обстановка.

Безгрижно подсвиркващият си човек ми се стори толкова странен, че първоначално не осъзнах, че изоставената сграда би трябвало да е на адреса, който търсех. На полуразрушената фасада нямаше табела, но студиото за татуировки до нея беше през два номера.

Спрях край тротоара, но оставих колата да работи. По един или друг начин все щях да вляза, но как да го направя, без този да ме види? Можех да паркирам на следващата пресечка и да мина от задната страна... но там можеше да има повече свидетели. А покривът? Беше ли достатъчно тъмно, за да не ме забележат?

— Здравейте, госпожице — подвикна подсвиркващият си.

Смъкнах прозореца до шофьорското място уж защото не можех да го чуя.

Мъжът остави вестника. Изненадах се от облеклото му — под дългото окъсано палто дрехите му бяха прекалено хубави. Нямаше вятър, който да доведе миризмата му, но тъмночервената му риза ми се стори копринена. Къдравата му черна коса беше рошава и сплъстена, но тъмната му кожа бе чиста и гладка, а зъбите бели и равни. Пълно противоречие.

— Може би не е уместно да паркирате тук, госпожице — каза той. — Възможно е колата да не ви чака, когато се върнете.

— Благодаря за предупреждението — казах.

Изключих двигателя и излязох. Може би подсвиркващият приятел щеше да ми даде желаните отговори по-бързо, отколкото ако влезех с взлом. Отворих големия си сив чадър — не че наистина се тревожех за дългата кашмирена рокля, с която бях облечена. Просто така правеха хората.

Мъжът присви очи през дъжда и когато видя лицето ми, очите му се разшириха. Преглътна, а сърцето му заби учестено, докато приближавах.

— Търся един човек — започнах аз.

— Аз съм човек — предложи той с усмивка. — Какво мога да направя за теб, красавице?

— Ти ли си Джей Дженкс? — попитах.

— Не — отвърна той, а изражението му се смени от очаквателно на разбиращо. Изправи се и ме огледа с присвити очи. — Защо търсиш Джей?

— Това е моя работа — освен това нямах никаква представа. — Ти ли си Джей?

— Не.

В продължение на една дълга минута стояхме лице в лице, а проницателните му очи се плъзгаха по тясната ми перленосива рокля. Погледът му най-после стигна до лицето ми.

— Не изглеждаш като обикновените му клиенти.

— Вероятно не съм — признах. — Но трябва да го видя незабавно.

— Не знам какво да направя — призна той.

— Защо не ми кажеш как се казваш?

Той се ухили:

— Макс.

— Приятно ми е да се запознаем, Макс. А сега ще ми кажеш ли какво правиш за *обикновените* клиенти?

Усмивката му се превърна в намръщена гримаса.

— Ами, обикновените клиенти на Джей изобщо не изглеждат като теб. Хора като теб не идват в този офис. Ходят право в офиса му в небостъргача.

Цитирах другия адрес, който бях намерила.

— Да, точно там — каза той, отново подозрителен. — Как така не отиде там?

— Защото един много надежден източник ми даде този адрес.

— Едва ли си намислила нещо хубаво, щом си дошла тук.

Свих устни. Не ме биваше в блъфирането, но Алис не ми беше оставила избор.

— Възможно е да съм намислила нещо недотам хубаво.

Макс ме изгледа извинително.

— Виж, госпожице...

— Бела.

— Добре, Бела. Виж, имам нужда от тази работа. Джей ми плаща доста добре само за да се мотая тук по цял ден. Искам да ти помогна, наистина, но — и, разбира се, говоря хипотетично, нали? Или неофициално, или както там искаш — но ако пусна някой, който може да му причини неприятности, ще си загубя работата. Разбираш ли проблема ми?

Замислих се за момент, задъвкала устна.

— Значи не си виждал други като мен тук? Или *подобни* на мен. Сестра ми е доста по-ниска от мен и има щръкнала черна коса.

— Джей познава сестра ти?

— Така мисля.

Макс обмисли думите ми. Усмихнах му се и дишането му се накъса.

— Ще ти кажа какво ще направя. Ще се обадя на Джей и ще те опиша. Нека той вземе решение.

Какво ли знаеше Джей Дженкс? Описанието ми щеше ли да му говори нещо? Тази мисъл ме тревожеше.

— Фамилията ми е Кълън — казах на Макс и се зачудих дали не бях казала прекалено много. Започвах да се ядосвам на Алис. Наистина ли трябваше да ме пусне така на сляпо? Можеше да драсне още една-две думи...

— Кълън, запомних.

Наблюдавах как набира номера и го запаметих.

Е, ако тук ударех на камък, поне можех сама да се обадя на Джей Дженкс.

— Здравсти, Джей, аз съм, Макс. Знам, че не трябва да ти се обаждам на този номер, освен ако не е спешно...

А има ли нещо спешно? — чух гласа от другия край.

— Ами, не точно. Тук има едно момиче, което иска да те види...

Не виждам нищо спешно в това. Защо не следваш обичайната процедура?

— Не следвам обичайната процедура, защото тя изобщо не ми изглежда обичайна...

А, а не е полицайка?

— Не...

Не можеш да си сигурен. Прилича ли на ония на Кубарев...

— Не, чакай да ти обясня. Казва, че познаваш сестра ѝ или нещо такова.

Малко вероятно. Как изглежда?

— Ами изглежда... — очите му одобрително пробягаха от лицето до обувките ми. — Ами изглежда като невероятен супермодел, ето как изглежда — усмигнах му се и той ми намигна, а след това продължи. — Невероятно тяло, бяла като чаршаф, тъмна коса почти до кръста, има нужда от един здрав сън — звучи ли ти познато?

Не изобщо. И не ми харесва, че слабостта ти към красивите жени пречи...

— Е, добре, харесвам красиви жени, какво лошо има в това? Съжалявам, че те притеснях, човече. Забрави.

— Името ми — прошепнах аз.

— А, да, чакай — каза Макс. — Казва, че името ѝ е Бела Кълън. Това говори ли ти нещо?

Настъпи мъртвешка тишина и след това човекът от другия край започна да крещи и да използва думи, каквито обикновено не се чуват извън паркинг за тирове. Изражението на Макс се промени; шеговитостта му изчезна и устните му преbledняха.

— Защото не ме попита! — изкрещя той на свой ред, съвсем паникьосан.

Отново настъпи тишина, докато Джей се съвземе.

Красива и бледа? — попита той малко по-спокойно.

— Това го казах, нали така?

Красива и бледа? Какво знаеше този човек за вампирите? Той самият вампир ли беше? Не бях готова за подобна среща. Стиснах зъби. В какво ме беше забъркала Алис?

Макс замълча за момент, изслуша още една тирада обиди и инструкции и след това ме погледна почти изплашено.

— Но нали приемаш клиенти от центъра само в четвъртък — добре, добре! Веднага — той затвори телефона.

— Искан да ме види? — попитах духовито.

Макс изръмжа.

— Можеше да ми кажеш, че си специален клиент.

— Не знаех, че съм специален.

— Реших, че може да си полицайка — призна той. — Така де, не че изглеждаш като полицайка. Но се държиш някак странно,

красавице.

Свих рамене.

— Наркокартел? — опита се да налучка той.

— Кой, аз ли? — попитах.

— Да. Или гаджето ти, или какъвто ти е там.

— Не, съжالياвам. Не съм почитател на наркотиците, нито пък съпругът ми. Мотото ми е: „Кажете не на наркотиците“

Макс изруга под нос.

— Омъжена. Не мога да се класирам.

Усмихнах се.

— Мафията?

— Не.

— Диаманти?

— О, моля те! С такива ли хора контактуваш, Макс? Май ти трябва нова работа.

Трябваше да призная, че почти се забавлявах. Не бях общувала с други хора, освен Чарли и Сю. Забавно ми беше да го гледам как се заплита. Освен това се радвах колко ми е лесно да не го убия.

— Със сигурност си замесена в нещо голямо. И лошо — налучкваше той.

— Всъщност не точно.

— Е, всички така казват. Но на кой друг ще му трябват документи? И ще може да си позволи цените на Джей? Но това не ми влиза в работата — каза той и отново повтори думата „омъжена“.

Даде ми съвсем различен адрес и ме упъти как да стигна дотам, а след това ме изпрати с подозрителен и изпълнен със съжаление поглед.

Вече бях готова за почти всичко — дори да попадна в някакво високотехнологично свърталище, ала Джеймс Бонд. Затова реших, че Макс ми е дал грешен адрес, за да ме провери. Или пък свърталището е подземно, намира се под този съвсем обикновен търговски център, сгушен в гористия хълм на приятен семеен квартал.

Паркирах на едно свободно място и вдигнах поглед към стилна дискретна табела, на която пишеше: ДЖЕЙСЪН СКОТ, АДВОКАТ.

Вътре офисът беше в бежово със светлозелени акценти, приятен, без да бие на очи. Не долавях миризма на вампири и това ме успокои. Миришеше само на непознати хора. В една от стените беше вграден

аквариум с рибки, а зад рецепцията седеше безлично красива руса секретарка.

— Здравейте — поздрави ме тя. — Мога ли да ви помогна?

— Идвам да се видя с господин Скот.

— Имате ли среща?

— Не точно.

Тя се поусмихна.

— Тогава може би ще се наложи да изчакате. Защо не седнете, докато аз...

— *Ейприл* — изграчи троснат мъжки глас от телефона на бюрото ѝ. — *Очаквам съвсем скоро да дойде госпожица Кълън.*

Усмигнах се и посочих себе си.

— *Прати я при мен незабавно. Разбра ли? Не ме интересува дали ще съм в друга среща.*

Долавях още нещо в гласа му, освен нетърпение. Напрежение. Нервност.

— Току-що пристигна — каза Ейприл, веднага щом ѝ се удаде възможност да вмъкне нещо.

— *Какво? Пускай я! Какво чакаш?*

— Разбира се, господин Скот! — тя скочи, размаха уплашено ръце и ме поведе по къс коридор, като същевременно ми предложи кафе, чай или каквото друго бих пожелала.

— Заповядайте — каза и ме побутна през вратата в голям офис с тежко дървено бюро и множество дипломи на едната стена.

— Затвори вратата — нареди стържещ тенор.

Огледах мъжа зад бюрото, а Ейприл побърза да излезе. Нисък, плешивеец, към петдесет и петгодишен, с коремче. Носеше червена копринена вратовръзка и риза на бели и сини райета, а синьото му сако висеше на облегалката на стола. Освен това трепереше, лицето му бе добило болнаво бледен оттенък, а по челото му избиваха капки пот. Представих си язвата, която го яде под натрупаните тлъстини.

Джей се съвзе и несигурно се надигна от стола. Протегна ръка през бюрото.

— Госпожице Кълън! Каква радост.

Приближих се до него и стиснах ръката му. Той леко потръпна от студената ми кожа, но не ми се стори особено изненадан.

— Господин Дженкс. Или предпочитате Скот?

Той отново трепна.

— Както желаете, разбира се.

— Какво ще кажете вие да ме наричате Бела, а аз вас — Джей?

— Като стари приятели — съгласи се той и попи челото си с копирена кърпичка. Посочи ми един стол и се настани отново в своя. — Позволете да попитам дали най-после имам честа да се запозная с красивата съпруга на господин Джаспър?

Претеглих думите му. Значи този човек познаваше Джаспър, не Алис. Познаваше го и очевидно се страхуваше от него.

— Всъщност неговата снаха.

Той сви устни, сякаш отчаяно се мъчеше да разбере ситуацията, точно като мен.

— Надявам се господин Джаспър да е в добро здраве? — попита предпазливо.

— Сигурна съм, че е в отлично здраве. В момента е на дълга почивка.

Това като че ли отчасти разсея объркването му. Той кимна и подпря слепоочие с пръсти.

— Много добре. Трябваше да дойдете в главния ми офис. Асистентките ми там щяха да ви пратят право при мен — нямаше нужда да минавате през по-негостоприемни канали.

Кимнах. Не бях сигурна защо Алис ми беше дала адреса в гетото.

— Както и да е, вече сте тук. Какво мога да направя за вас?

— Документи — казах аз, опитвайки се да звуча така, сякаш знаех за какво говоря.

— Разбира се — веднага се съгласи Джей. — За какво става въпрос — свидетелство за раждане, смъртен акт, шофьорска книжка, паспорт, социална осигуровка...?

Поех си дълбоко въздух и се усмигнах. Бог да благослови Макс.

Но после усмивката ми посърна. Алис ме бе пратила тук по някаква причина и аз бях сигурна, че е, за да предпазя Ренесме. Последният ѝ дар към мен. Точно това, от което знаеше, че ще се нуждая.

Единствената причина Ренесме да има нужда от фалшиви документи бе, ако бяга. А единствената причина Ренесме да бяга бе, ако сме загубили.

Ако двамата с Едуард бягахме с нея, тези документи нямаше да ѝ трябват сега. Сигурна бях, че Едуард може да намери лични карти, освен това бях сигурна, че знае начини за бягство и без тях. Можехме да тичаме с нея на хиляди километри. Можехме да преплуваме океана.

Стига да бяхме до нея, за да я спасим.

А и цялата тази тайнственост, за да не разбере Едуард. Защото имаше голяма вероятност Аро да разбере всичко, което знае Едуард. Ако изгубехме, Аро със сигурност щеше да се добере до жадуваната информация, преди да го унищожи.

Беше точно това, от което се опасявах. Не можехме да спечелим. Но преди да паднем, трябваше да опитаме да убием Деметри, за да дадем на Ренесме шанс да избяга.

Неподвижното ми сърце бе като камък в гърдите ми — непосилна тежест. Надеждата се стопи като мъгла на слънце. Усетих иглички в очите си.

На кого можех да възложа това? На Чарли? Но той беше човек, съвсем беззащитен. И как щях да му заведа Ренесме? Та нали нямаше да е наблизко по време на битката. Значи оставаше само един вариант. Всъщност никога не бе имало друг вариант.

Тези мисли преминаха през главата ми толкова бързо, че Джей не забеляза мълчанието.

— Две свидетелства за раждане, два паспорта, една шофьорска книжка — казах аз с тих, напрегнат глас.

Дори да бе забелязал промяната в тона ми, не го показа.

— На кои имена?

— Джейкъб... Улф. И... Ванеса Улф — Неси ми се стори подходящо за Ванеса. Джейкъб щеше да е във възторг от фамилията.

Моливът му бързо зашари по тефтера.

— Второ име?

— Сложете нещо обикновено.

— Както предпочитате. Възраст?

— Двайсет и седем за мъжа. Пет за момичето — Джейкъб можеше да мине за толкова. Беше огромен. А с темпото, с което Ренесме растеше, по-добре да си оставя малко аванс. Можеше да мине за неин втори баща...

— Ще ми трябват снимки, ако предпочитате готови документи — каза Джей, прекъсвайки мислите ми. — Мистър Джаспър обикновено

предпочиташе сам да ги довършва.

Което обясняваше защо Джей не знае как изглежда Алис.

— Един момент — казах аз.

Имах късмет. Пазех няколко семейни снимки в портмонето, имах идеалната за случая — Джейкъб гушнал Ренесме на стъпалата на верандата, — правена бе само преди месец. Алис ми я бе дала само няколко дни преди... О! Може изобщо да не ставаше въпрос за късмет. Алис знаеше, че пазя тази снимка. Може дори да е сметнала, че ще ми трябва още преди да ми я даде.

— Ето, заповядайте.

Джей разгледа снимката за момент.

— Дъщеря ви много прилича на вас.

Напрегнах се.

— По-скоро прилича на баща си.

— Който не е този мъж — той докосна лицето на Джейкъб.

Присвих очи и по лъскавото теме на Джей избиха нови капки пот.

— Не. Това е много близък приятел на семейството.

— Простете — смънка той и моливът му отново заигра върху листа. — Кога ви трябва документите?

— Ще бъдат ли готови след седмица?

— Това означава експресна поръчка. Ще ви струва двойно — но всъщност, простете. Забравих с кого разговарям.

Явно познаваше Джаспър.

— Просто ми кажете сумата.

Той се поколеба да я каже, макар да бях сигурна, че след като е работил за Джаспър, би трябвало да знае, че цената не е проблем. Без да броя препълнените сметки, които съществуваха по цял свят на името на Кълън, в къщата имаше достатъчно пари в брой, за да поддържат една малка държава за цяло десетилетие. Напомняше ми за стотината кукички за риболов, които човек можеше да открие на дъното на всяко чекмедже в къщата на Чарли. Съмнявах се, че някой би забелязал липсата на малката купчинка, която бях взела днес.

Джей написа сумата в долната част на тефтера.

Кимнах спокойно. Носех доста повече. Отново отворих чантата си и отброих точната сума — бях ги разпределила на пачки от по пет хиляди долара, така че не ми отне много време.

— Заповядайте.

— А, Бела, не е нужно да ми давате цялата сума сега. Обикновено половината се плаща при получаването, за ваша сигурност.

Усмихнах се плахо на нервния мъж.

— Но аз ви имам доверие, Джей. Освен това ще ви дам бонус — същата сума, когато получа документите.

— Не е необходимо. Уверявам ви.

— Не се притеснявайте — не можех да отнеса парите в гроба си. — Значи ще се видим тук по същото време следващата седмица?

Той ме погледна измъчено.

— Всъщност предпочитам да правя подобни сделки на места, които не са свързани с другите ми занимания.

— Разбира се. Сигурна съм, че не действам както очаквате.

— Свикнал съм да нямам очаквания, когато става въпрос за семейство Кълън — той направи гримаса, но бързо се съвзе. — Искате ли да се видим в осем часа точно след една седмица в „Пасифико“? На Юниън Лейк, храната е отлична.

— Чудесно — не че щях да вечерям с него. Всъщност едва ли щеше да му хареса особено, ако го направех.

Станах и отново се ръкувахме. Този път не трепна. Но явно нещо го притесняваше. Устните му бяха свити, гърбът напрегнат.

— Сроктът притеснява ли ви? — попитах.

— Какво? — той вдигна поглед, изненадан от въпроса ми. — Сроктът? Не, не. Не ме притеснява изобщо. Документите ви ще са готови навреме.

Щеше да бъде хубаво и Едуард да е тук, за да знаем какво го тормози. Въздъгнах. Достатъчно лошо бе, че имам тайни от Едуард, но това, че трябваше да съм далеч от него, бе почти непосилно.

— Тогава ще се видим след седмица.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ПОЗИЦИИ

Чух музиката, преди да сляза от колата. Едуард не беше докосвал пианото от нощта, в която Алис си тръгна. Но сега, докато затварях вратата, чух как мелодията преминава през кратка увертюра и се преобразява в моята приспивна песен. Едуард ме приветстваше у дома.

Бавно извадих дълбоко заспалата Ренесме от колата — нямаше ни цял ден. Джейкъб бе останал при Чарли, щеше да се върне със Сю. Интересно дали за да запълни мислите си с достатъчно тривиални неща, че да забрави изражението ми, когато се бях върнала у Чарли.

Докато крачех бавно към дома на Кълън, осъзнах, че надеждата и приповдигнатото настроение, почти осезаеми около голямата бяла къща, днес сутринта бяха част и от мен. Сега ми бяха напълно чужди.

Доплака ми се, когато чух Едуард да свири в моя чест. Но се стегнах. Не исках да събудя подозренията му. Трябваше да се постарая да не оставя и най-бегли следи в мислите му, за да не достигнат до Аро.

Когато влязох, Едуард обърна глава и ми се усмихна, но продължи да свири.

— Добре дошла — каза, сякаш денят бе съвсем обикновен. Сякаш в стаята нямаше още дванайсет непознати вампири, унесени в различни занимания, и още дузина, пръснати из къщата. — Добре ли прекарахте у Чарли?

— Да. Извинявай, че се забавихме толкова. Излязох да купя някои коледни подаръци за Ренесме. Знам, че няма да празнуваме, но... — свих рамене.

Ъгълчетата на устните му увиснаха. Спря да свири и се извъртя на пейката, така че да е обърнат към мен. Сложи ръка на талията ми и ме придърпа към себе си.

— Не се бях замислял. Ако искаш да празнуваме...

— Не, не — прекъснах го аз. Ужасявах се от самата мисъл да демонстрирам повече ентузиазъм, отколкото беше крайно необходимо. — Просто не исках празникът да мине, без да й подаря нещо.

— Може ли да го видя?

— Ако искаш. Съвсем дребно е.

Ренесме спеше дълбоко и тихичко похъркваше до бузата ми. Завиждах ѝ. Хубаво би било да избягам от действителността, макар и само за няколко часа.

Внимателно отворих дамската си чанта само колкото да извадя кадифената торбичка за бижута. Не исках Едуард да види парите, които още носех.

— Видях го на витрината на един антикварен магазин.

Пуснах тънкия златен медальон в дланта му. Беше кръгъл с нежен бордюр от преплетени листа по външния ръб. Едуард отвори миниатюрната закопчалка и надникна вътре. Имаше място за малка снимка, а от другата страна — посвещение на френски.

— Знаеш ли какво пише? — попита той с различен тон, поприглушен.

— Продавачът ми каза, че пише нещо от рода на: „Повече от собствения ми живот“. Така ли е?

— Да, така е.

Той ме погледна, топазените очи ме изучаваха. Срецнах погледа му за момент, след това се престорих, че поглеждам телевизора.

— Надявам се да ѝ хареса — измърморих.

— Разбира се, че ще ѝ хареса — каза той небрежно, спокойно, и в този момент разбрах, че е наясно, че крия нещо от него. Но бях сигурна, че няма представа за подробностите.

— Хайде да я заведем у дома — предложи той и ме прегърна през раменете.

Поколебах се.

— Какво има? — попита.

— Искаше ми се да се поупражнявам малко с Емет... — бях изгубила целия ден с важната си задача и сега имах чувството, че съм изостанала.

Емет, който седеше на дивана с Роуз и държеше дистанционното, вдигна поглед и се ухили очаквателно.

— Чудесно. Гората има нужда от разреждане.

Едуард се намръщи на Емет, а след това на мен.

— Утре ще имате достатъчно време — каза той.

— Не ставай смешен — възразих. — Вече няма такова нещо като „достатъчно време“. Такова понятие не съществува. Имам толкова много да уча и...

Той ме прекъсна.

— Утре.

Изражението му беше такова, че дори Емет не посмя да противоречи.

Изненадах се колко ми е трудно да се върна към рутината, която в крайна сметка бе съвсем нова. Но след изчезването на онази мъничка надежда, която таях, всичко ми се струваше невъзможно.

Опитвах се да мисля за положителните неща. Имаше голяма вероятност дъщеря ми да преживее предстоящото, както и Джейкъб. А щом те имаха бъдеще, това беше някаква победа, нали? А след като Джейкъб и Ренесме имаха шанс да избягат, значи малката ни групичка щеше да успее да издържи поне известно време. Да, в стратегията на Алис имаше логика само ако окажем наистина добър отпор. Тоест, това също бе мъничка победа, като се има предвид, че Волтури не бяха предизвиквани хилядолетия наред.

Нямаше да бъде краят на света. Само краят на семейство Кълън. Краят на Едуард, моят край.

Така и предпочитах, поне последната част. Нямаше да мога да живея без Едуард — ако той напуснеше този свят, аз щях да го последвам.

От време на време се замислях дали ни очаква нещо от другата страна. Знаех, че Едуард не вярва, но пък Карлайл бе убеден. Аз самата не си го представях. От друга страна, не можех да си представя Едуард да не съществува никъде, никак. Ако можехме да бъдем заедно, където и да било, краят щеше да е щастлив.

И така дните минаваха по същия начин, само малко по-трудно отпреди.

Четиримата с Едуард, Ренесме и Джейкъб отидохме у Чарли за Коледа. Цялата глутница на Джейкъб беше там, както и Сам, Емили и Сю. Присъствието им из малките стаи на Чарли ми подежда утешително — топли тела, сгущени из ъглите, около оскъдно украсената елха — ясно си личеше кога точно Чарли се бе отегчил и

зарязал украсата — и по диваните. На върколаците можеше да се разчита, че ще са въодушевени от предстояща битка, без значение колко самоубийствена. Напрежението от възбудата им създаваше приятна атмосфера, която прикриваше моята липса на ентусиазъм. Едуард, както винаги, бе по-добър актьор от мен.

Ренесме носеше медальона, който ѝ бях подарила на разсъмване, а в джобчето на якето ѝ лежеше MP3 плейърът от Едуард — миниатюрно съоръжение, което събираше над пет хиляди песни, вече запълнено с любимите на Едуард. На китката си носеше сложно изплетена гривна, куилеутския вариант на годежен пръстен. Едуард бе изскърцал със зъби при вида ѝ, но мен не ме притесняваше.

Скоро, съвсем скоро щях да поверя Ренесме на Джейкъб. Нима можеше да ме смути какъвто и да било символ на всеотдайността, на която толкова разчитах?

Едуард ни бе спасил от неловкото положение, като беше поръчал подарък и за Чарли. Беше пристигнал предния ден като спешна пратка и Чарли прекара цялата сутрин в четене на инструкциите за ползване на новия сонар за ловене на риба.

Ако можех да съдя по апетита на върколаците, ястията на Сю явно бяха вкусни. Зачудих се как би изглеждала сбирката ни в очите на непознат. Добре ли си играехме ролите? Дали някой, който не ни познаваше, би решил, че сме щастлива групичка приятели, забавляващи се на празника?

Стори ми се, че и Едуард, и Джейкъб изпитаха същото облекчение като мен, когато стана време да тръгваме. Струваше ми се странно да хабя енергия, за да разигравам театър пред хората, при положение че имах да върша далеч по-важни неща. Трудно ми беше да се съсредоточа. В същото време вероятно виждах Чарли за последен път. Може би не беше зле, че бях прекалено изтръпнала, за да го осъзная.

Не бях виждала майка ми от сватбата, но можех само да се радвам за постепенната дистанция, която се бе наложила помежду ни през последните две години. Беше прекалено крехка за моя свят. Не исках да я въвличам в него. Чарли беше по-силен.

Може би дори достатъчно силен, за да си кажем сбогом, но аз не бях.

В колата бе много тихо. Отвън дъждът се сипеше като мъгла, нещо средно между дъжд и сняг. Ренесме седеше в скута ми и си играеше с медальона, като непрекъснато го отваряше и затваряше. Гледах я и си представях нещата, които щях да кажа на Джейкъб, ако не се налагаше да внимавам думите ми да не стигнат до Едуард.

„Ако след време стане безопасно, заведи я при Чарли. Някой ден му разкажи всичко. Кажи му колко го обичах, как не можех да понеса да се откъсна от него дори когато човешкият ми живот приключи. Кажи му, че беше най-добрият баща. Кажи му да предаде на Рене колко я обичах и как се надявам да е щастлива и...“

Трябваше да му дам документите, преди да стане прекалено късно. Щях да му дам и една бележка за Чарли. И писмо за Ренесме. Нещо, което да прочете, когато вече нямаше да мога да ѝ казвам колко я обичам.

Не забелязах нищо необичайно около къщата на Кълън, когато спряхме на моравата, но дочух някакво неясно вълнение отвътре. Множество гласове мърмореха и ръмжаха. Звучаха напрегнати, сякаш спореха. Гласовете на Карлайл и Амун се извисяваха по-често от останалите.

Едуард паркира пред къщата, вместо да влезе в гаража. Разменихме си предпазлив поглед, преди да излезем от колата.

Стойката на Джейкъб се промени, изражението му стана сериозно, бдително. Вероятно вече разсъждаваше като Алфа. Очевидно нещо се беше случило и той трябваше да събере информацията, необходима на двама им със Сам.

— Алистър си е тръгнал — промърмори Едуард, докато тичахме по стълбите.

Когато влязохме във всекидневната, конфликтът между вампирите беше физически осезаем. Покрай стените се бяха наредили наблюдателите — всичките ни гости, освен Алистър и тримата, които се караха. Есме, Кеби и Тиа стояха най-близо до спорещите. В средата на стаята Амун съскаше на Карлайл и Бенджамин.

Челюстта на Едуард се стегна и той побърза да се приближи до Есме, без да пуска ръката ми. Притиснах Ренесме силно до гърдите си.

— Амун, щом искаш да си тръгнеш, никой не те насилва да останеш — спокойно каза Карлайл.

— Отвлечаш половината ми семейство, Карлайл! — изкрещя Амун и забодя пръст в гърдите на Бенджамин. — Затова ли ме повика тук? За да *крадеш* от мен?

Карлайл въздъхна, а Бенджамин направи гримаса.

— Да, Карлайл нарочно се е скарал с Волтури, изложил е на опасност цялото си семейство, само и само да ме подмами да намеря смъртта си тук — каза той саркастично. — Бъди разумен, Амун. Просто съм решил да постъпя правилно, нямам намерение да се присъединявам към друго семейство. Ти, разбира се, можеш да постъпиш според преценката си, както изтъкна Карлайл.

— Това няма да свърши добре — изръмжа Амун. — Алистър беше единственият разумен тук. Всички би трябвало да бягаме.

— Помисли си кого наричаш разумен — прошепна Тиа от страни.

— Всички ни ще унищожат!

— Няма да се стигне до битка — твърдо каза Карлайл.

— Ти така си мислиш!

— Ако се стигне, винаги можеш да минеш от другата страна, Амун. Сигурен съм, че Волтури ще оценят помощта ти.

Амун му се озъби.

— Може би *наистина* това е решението.

Отговорът на Карлайл бе спокоен и искрен.

— Не бих ти се разсърдил, Амун. Приятели сме от дълго време, но никога не бих поискал да умреш заради мен.

Амун също прозвуча по-спокойно.

— Но ще повлечеш моя Бенджамин със себе си.

Карлайл сложи ръка на рамото на Амун, но Амун го отблъсна.

— Ще остана, Карлайл, но може да се окаже във ваш ущърб. Наистина ще се присъединя към тях, ако това е единственият начин да оцелея. Всички тук сте глупци, ако си мислите, че можете да победите Волтури — той изръмжа, после въздъхна, погледна към мен и Ренесме и подразнено добави: — Ще свидетелствам, че детето расте. Това е самата истина. Всеки може да го види.

— Само за това ви помолихме.

Амун се намръщи.

— Но не само това получавате, както ми се струва — той се обърна към Бенджамин. — Аз те дарих с живот, а ти го пропиляваш.

Лицето на Бенджамин стана невероятно студено. Изражението му странно контрастираше с момчешките му черти.

— Жалко, че не си успял и да замениш волята ми със своята, вероятно тогава щеше да бъдеш доволен от мен.

Амун присви очи. Направи рязък жест към Кеби и двамата тръгнаха с гневна крачка към вратата.

— Няма да си тръгне — тихо ми каза Едуард, — но отсега нататък ще се държи на разстояние. И не блъфираше, когато каза, че може да застане на страната на Волтури.

— А защо си е тръгнал Алистър? — прошепнах аз.

— Никой не знае със сигурност, не е оставил бележка. От мърморенето му беше ясно, че смята битката за неизбежна. Въпреки поведението си обича Карлайл твърде много, за да мине на страната на Волтури. Предполагам, че е сметнал опасността за прекалено голяма — Едуард сви рамене.

Макар да разговаряхме помежду си, беше ясно, че всички ни чуват. Елеазар отговори на Едуард, все едно разговорът беше общ.

— От мърморенето му стана ясно нещо повече от това. Не сме обсъждали намеренията на Волтури, но Алистър се тревожеше, че колкото и решително да докажем невинността ви, Волтури няма да ни послушат. Смяташе, че ще намерят оправдание да постигнат целта си.

Вампирите притеснено се спогледаха. Идеята, че Волтури ще пренебрегнат собствените си неприкосновени закони, за да се сдобият с нещо, не беше много разпространена. Само румънците запазиха спокойствие с иронични усмивки на лицата. Изглежда се забавляваха с желанието на останалите да продължават да уважават вековните им врагове.

Всички заговориха едновременно, но аз се заслушах в разговора на румънците. Може би защото русокосият Владимир непрекъснато стрелкаше поглед към мен.

— Дълбоко се надявам Алистър да е бил прав — прошепна Стефан на Владимир. — Каквото и да се случи, слуховете ще се разпространят. Време е светът да разбере в какво са се превърнали Волтури. Никога няма да паднат, ако всички вярват в глупостите, че уж защитават начина ни на живот.

— Докато управлявахме ние, поне не криехме собствената си същност — отвърна Владимир.

Стефан кимна.

— Никога не сме си слагали бели шапки и не сме се наричали светци.

— Мисля, че назрява време за битка — каза Владимир. — Нима смяташ, че бихме могли да съберем по-големи сили? Че бихме имали друг подобен шанс?

— Всичко е възможно. Може би някой ден...

— Та ние чакаме вече хиляда и петстотин години, Стефан. А те стават все по-силни — Владимир замълча и отново ме погледна. Не показва да е изненадан, когато видя, че и аз го гледам. — Ако Волтури спечелят този конфликт, ще си тръгнат по-могъщи, отколкото ще дойдат. С всяка битка добавят към силата си. Помисли си какво може да им даде само тази новородена — той кимна към мен, — а тя още не е опознала дарбата си. А онзи, който движи земята — Владимир кимна към Бенджамин, който замръзна. Вече почти всички подслушваха разговора им като мен. — Но от илюзионистката и от огнения допир няма да имат нужда, нали вече разполагат с демоничните близнаци — той погледна Зафрина, после и Кейт.

Стефан погледна Едуард.

— Четецът на мисли също не им е толкова нужен. Но разбирам логиката ти. Наистина ще спечелят много, ако победят.

— Повече отколкото можем да си позволим, не си ли съгласен?

Стефан въздъхна.

— Трябва да се съглася. А това означава...

— Че трябва да се изправим срещу тях, докато все още имаме надежда.

— Дори да успеем единствено да им навредим, или поне да ги разобличим...

— И някой ден други ще могат да довършат започнатото.

— И дългата ни вендета ще бъде изплатена. Най-после.

Те ключиха погледи и едновременно довършиха.

— Това е единственият начин.

— Значи ще се бием — каза Стефан.

Макар да виждах, че се разкъсват, че инстинктът им за самосъхранение се бори с жаждата за мъст, усмивките, които си размениха, бяха изпълнени с трепетно очакване.

— Ще се бием — съгласи се Владимир.

Това вероятно беше добре, защото и аз като Алистър не смятах, че ще избегнем битката. В такъв случай още двама вампири на наша страна можеха само да са ни от полза. Но въпреки това решението на румънците ме разтрепери.

— Ние също ще се бием — каза Тиа, а обикновено сериозният ѝ глас прозвуча още по-тържествено. — Смятаме, че Волтури ще превишат властта си. Нямаме желание да им принадлежим — тя задържа поглед върху партньора си.

Бенджамин се ухили и хвърли дяволит поглед към румънците.

— Очевидно съм желана стока. Явно ще трябва да отвоювам правото да бъда свободен.

— Не за първи път ми се налага да се бия, за да се спася от законите — каза Гарет с насмешка. Той отиде до Бенджамин и го потупа по гърба. — За свободата от потисничеството.

— Ние подкрепяме Карлайл — каза Таня. — Ще се бием с него.

Гласно изказаното мнение на румънците явно подтикна и останалите да заявят позициите си.

— Ние още не сме решили — каза Питър и сведе поглед към слабичката си спътница. Устните на Шарлот бяха стиснати неодобрително. На мен ми се струваше, че тя вече е взела решение и се зачудих какво ли беше то.

— Аз също — каза Рандал.

— И аз — добави Мери.

— Глутницата ще се бие редом до семейство Кълън — внезапно заяви Джейкъб. — Ние не се страхуваме от вампири — добави той самодоволно.

— Деца — измърмори Питър.

— Пеленачета — поправи го Рандал.

Джейкъб се ухили насмешливо.

— Е, аз също ще се бия — каза Маги и отблъсна покровителствената ръка на Шивон. — Знам, че истината е на страната на Карлайл, и не мога да я пренебрегна.

Шивон тревожно погледна най-младия член на семейството си.

— Карлайл — каза тя сякаш бяха сами, пренебрегвайки внезапната тържественост на събранието ни, изненадващите изявления. — Не искам да се стига до битка.

— Нито пък аз, Шивон. Знаеш, че това е последното нещо, което искам — той почти се усмихна. — Може би трябва да се съсредоточиш върху това всичко да мине мирно.

— Знаеш, че няма да помогне — отвърна тя.

Спомних си какво си бяха говорили Роуз и Карлайл за ирландската водачка. Карлайл смяташе, че Шивон притежава неоткрита, но мощна дарба да предизвиква събитията да се случват според желанията ѝ, но самата Шивон не го вярваше.

— Няма да навреди да опиташ — каза Карлайл.

Шивон направи гримаса.

— Да си представям развръзката, която искам да се случи? — попита тя саркастично.

Сега вече Карлайл се усмихна.

— Ако нямаш нищо против.

— Значи няма нужда моето семейство да прави изявления, нали така? — попита тя. — След като няма вероятност за битка — тя отново сложи ръка върху рамото на Маги и я привлече към себе си. Партньорът на Шивон, Лиам, стоеше мълчаливо и безизразно.

Шеговитата размяна на реплики между Шивон и Карлайл видимо озадачи останалите в стаята, но те така и не обясниха на другите.

Това сложи край на драматичните декларации, поне за тази вечер. Групичката постепенно се разпръсна, някои отидоха на лов, други да гледат телевизия, да четат или да използват компютрите на Карлайл.

Едуард, Ренесме и аз тръгнахме на лов. Джейкъб се затътри след нас.

— Глупави кръвопийци — промърмори под нос, когато излязохме. — Мислят се за нещо по-висше — той изсумтя.

— Има да се чудят, когато *пеленачетата* спасят висшите им животчета, нали? — каза Едуард.

Джейк се усмихна и го перна по рамото.

— Точно така, по дяволите.

Това нямаше да е последният лов. Всички щяхме да ловуваме малко преди очакваното пристигане на Волтури. Тъй като крайният срок не беше точен, смятахме да останем няколко ноци на голямата поляна за бейзбол, видяна от Алис, за всеки случай. Знаехме само, че

ще дойдат в деня, в който снегът покрие земята. Не искахме да се приближават до града, а така или иначе Деметри щеше да ги доведе. Чудех се чия точно миризма ще следва и предположих, че ще е на Едуард, тъй като мен не можеше да проследи.

Замислих се за него, докато ловувах, сляпа както за плячката си, така и за носещите се из въздуха снежинки, които най-после се бяха появили, но се топяха още преди да докоснат каменистата почва. Щеше ли да усети, че не може да ме проследи? И какво щеше да си помисли? Ами Аро? Или Едуард грешеше? Имаше изключения от това, на което можех да устоя, някои неща проникваха през щита ми. Всичко извън съзнанието ми бе уязвимо, достижимо за уменията на Джаспър, Алис и Бенджамин. Може би талантът на Деметри също действаше на различен принцип.

Тогави ми хрумна нещо, което ме накара рязко да спра.

Лосът, от който пиех кръв, падна от ръцете ми върху скалите. Снежинките се изпариха на няколко сантиметра от топлото тяло с тих съскащ звук. Погледнах окървавените си ръце с празен поглед.

Едуард ме видя и побърза да се приближи, оставил собствената си плячка недовършена.

— Какво има? — попита той тихо и обходи с поглед гората около нас, търсейки причината за поведението ми.

— Ренесме — задавено казах.

— Зад онези дървета е — увери ме той. — Чувам мислите и на двама им с Джейкъб. Добре е.

— Нямам предвид това — казах аз. — Мислех си за щита ми. Ти наистина смяташ, че има стойност, че ще може да ни помогне. Знам, че останалите се надяват да предпазя Зафрина и Бенджамин, макар и за няколко секунди. Ами ако грешим? Ами ако доверието ви в мен стане причина да се провалим?

В гласа ми се долавяха истерични нотки, но все пак се владеех достатъчно, за да говоря тихо. Не исках да тревожа Ренесме.

— Бела, какви са тези мисли? Разбира се, че е чудесно, че можеш да се защитиш, но не носиш отговорност за никой друг. Не се напругай излишно.

— Ами ако не успея да защитя нищо? — прошепнах задъхано. — Това, което правя, е несвършено, случайно! Няма логика, нито причина. Може би в крайна сметка изобщо няма да попречи на Алек.

— Шшшт — успокой ме той. — Не изпадай в паника. И не се притеснявай за Алек. Умението му не е по-различно от дарбата на Джейн или на Зафрина. Чиста илюзия и няма да успее да влезе в главата ти, както не мога и самият аз.

— Но Ренесме може! — изсъсках като обезумяла. — Струваше ми се толкова естествено, че изобщо не се бях замисляла. Възприемах го като част от същността ѝ. Но тя вкарва мислите си в главата ми, както на всички останали. В щита ми има дупки, Едуард!

Погледнах го отчаяно и зачаках да осъзнае ужасното ми разкритие. Той стисна устни, сякаш се опитваше да реши как да формулира думите си. Изражението му беше напълно спокойно.

— Ти отдавна си се досетил, нали? — попитах остро и се почувствах като идиот, задето месеци наред не бях забелязала очевидното.

Той кимна и ъгълчето на устната му леко се изви в усмивка.

— Още първия път, когато те докосна.

Въздъгнах над собствената си глупост, но спокойствието му успя малко да ме разсее.

— И това не те притеснява? Не го смяташ за проблем?

— Имам две теории, едната по-вероятна от другата.

— Каж ми първо по-невероятната.

— Е, тя е твоя дъщеря — подчерта той. — Генетично е наполовина теб. Навремето се шегувах, че умът ти работи на различна честота от нашите. Може би тя е на същата честота.

Не ми помогна.

— Но ти спокойно четеш мислите ѝ. *Всички* четат мислите ѝ. Ами ако и Алек е на друга честота? Ако...

Той постави пръст върху устните ми.

— Мислих и върху това. Затова смятам, че другата ми теория е по-вероятна.

Стиснах зъби и зачаках.

— Помниш ли какво каза Карлайл за нея точно след като ти показа първия спомен?

Разбира се, че помнех.

— Той каза: „Интересен обрат. Тя сякаш прави точно обратното на това, което умееш ти.“

— Да. И тогава се зачудих. Може да е взела и твоя талант и да го е преобърнала на обратно.

Обмислих думите му.

— Ти не допускаш никого — започна той.

— А всички допускат нея? — довърших аз колебливо.

— Това е теорията ми — каза той. — И щом може да праща картини в твоето съзнание, съмнявам се, че на планетата съществува щит, който да ѝ попречи. А това може да се окаже от полза. Вече стана ясно, че никой не се съмнява в истинността на мислите ѝ, стига да ѝ позволят да ги покаже. Освен това вярвам, че никой не може да я възпре да ги показва, ако е достатъчно наблизко. Ако Аро ѝ позволи да обясни...

Потръпнах, като си представих Ренесме толкова близо до алчните мътни очи на Аро.

— Е — каза той, разтривайки скованите ми рамене. — Поне никой не може да го спре да види истината.

— Но дали истината е достатъчна, за да го спре? — прошепнах. На този въпрос Едуард нямаше отговор.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

КРАЕН СРОК

— Излизаш ли? — небрежно попита Едуард. В изражението му имаше някакво фалшиво спокойствие. Прегърна Ренесме малко по-силно от обикновено.

— Да, да довърша някои неща... — отвърнах също толкова небрежно.

Усмихна се с любимата ми усмивка.

— Бързо се връщай при мен.

— Винаги.

Отново взех волвото, чудейки се дали пък не е проверил километража след последното ми излизане. Доколко бе навързал нещата? Определено знаеше, че имам тайна. Но дали се беше досетил за причината, поради която не споделях с него? Досещаше ли се, че скоро Аро ще знае всичко, което знае самият той? Вероятно бе стигнал до това заключение, което обясняваше защо не настоява за подробности. Предполагах, че се опитва да не размишлява върху поведението ми. Дали го беше свързал със странното ми държане сутринта, когато Алис си тръгна, когато изгорих книгата? Нямах как да съм сигурна, че е направил връзката.

Следобедът беше мрачен и навън бе тъмно като на мръкване. Карах бързо през мрака, впила очи в натежалите облаци. Дали щеше да завали сняг? Достатъчно, за да покрие земята, както във виденията на Алис? Едуард смяташе, че имаме още два дни. Тогава щяхме да се установим на откритата поляна и да привлечем Волтури към избраното от нас място.

Докато фучах през притъмняващата гора, се замислих за предишното пътуване до Сиатъл. Като че ли се досещах защо Алис ме беше изпратила в порутеното място, където Джей Дженкс се срещаше с по-сенчестите си клиенти. Ако бях отишла в някоя от другите му, по-представителни кантори, щях ли да знам какво да поискам от него? Ако се бях запознала с него като Джейсън Дженкс или Джейсън Скот, адвокат, щях ли да открия Джей Дженкс, доставчика на нелегални

документи? Трябвало е да мина по онзи път, от който ставаше ясно, че работата ми не е съвсем чиста. Това беше нишката, която трябваше да следвам.

Когато спрях на паркинга пред ресторанта, подранила с няколко минути, навън вече беше тъмно. Не обърнах внимание на услужливия пиколо на входа. Сложих контактните си лещи и влязох да чакам Джей в ресторанта. Макар да бързах да приключа с потискащата задача и да се върна при семейството си, знаех, че Джей внимава по-съмнителните му контакти да не навредят на името му. Съзнавах, че една размяна на пари и документи на тъмния паркинг ще го обиди.

Казах името Дженкс на рецепцията и раболепният салонен управител ме поведе към горния етаж в малка частна зала с пращящ в камината огън. Взе дългото до прасците палто с цвят на слонова кост, което бях избрала, за да скрия факта, че съм облечена според представите на Алис за „подходящо облекло“, и тихо ахна при вида на бледорозовата ми сатенена коктейлна рокля. Почувствах се поласкана. Още не можех да свикна с мисълта, че не само Едуард ме намира за красива. Сервитьорът заекна няколко комплимента и неуверено излезе заднишком от стаята.

Застанах пред камината и протегнах пръсти към пламъка, за да ги стопля преди неизбежното ръкостискане. Не че Джей не беше наясно, че у семейство Кълън има нещо необичайно, но не беше лошо да си изградя такъв навик.

За части от секундата се запитах какво ли би станало, ако пъхна ръка в огъня. Какво ли беше чувството да горя...

Пристигането на Джей разсея мрачните ми мисли. Салонният управител взе и неговото палто и стана ясно, че не съм единствената, облечена официално за вечерта.

— Ужасно съжалявам, че закъснях — каза Джей, щом останахме насаме.

— Точно навреме сте.

Той протегна ръка и когато се ръкувахме, усетих, че пръстите му въпреки всичко са значително по-топли от моите. Но това, изглежда, не го притесняваше.

— Изглеждате зашеметяващо, ако мога да бъда толкова дързък, госпожо Кълън.

— Благодаря ви, Джей. Моля, наричайте ме Бела.

— Трябва да кажа, че е доста по-различно да работя с вас, отколкото с господин Джаспър. Не е толкова... напругащо — той колебливо се усмихна.

— Наистина ли? Винаги съм мислела, че присъствието на Джаспър действа много успокоително.

Той повдигна вежди.

— Така ли? — измърмори учтиво, макар очевидно да не беше съгласен.

Колко странно. Какво беше направил Джаспър на този човек?

— Отдавна ли познавате Джаспър?

Той въздъхна, очевидно се чувстваше неловко.

— Работя с господин Джаспър вече повече от двацет години, а старият ми партньор го познаваше петнайсет години преди това... Той никога не се променя — Джей потръпна леко.

— Да, Джаспър е малко странен в това отношение.

Джей разтърси глава, сякаш да отпъди притеснителните мисли.

— Няма ли да седнете, Бела?

— Всъщност доста бързам. Пътят до вкъщи е дълъг — докато говорех, извадих от чантата си дебелия бял плик с бонуса му и му го подадох.

— О! — каза той и в гласа му се долови разочарование. Пъхна плика във вътрешния джоб на самото си, без да брои парите. — Надявах се да поговорим.

— За какво? — попитах любопитно.

— Нека първо ви дам документите. Искам да съм сигурен, че сте доволна.

Той се обърна, постави куфарчето си на масата и отвори ключалките. Извади кафяв плик с документи.

Макар да не знаех какво да очаквам, отворих плика и бегло погледнах съдържанието. Джей беше обърнал снимката на Джейкъб и беше променил цветовете, така че от пръв поглед не ставаше ясно, че снимката в паспорта и в шофьорската книжка е една и съща. И двата документа ми изглеждаха напълно автентични, но това не означаваше нищо. Хвърлих поглед на снимката в паспорта на Ванеса Улф и бързо отместих очи, а в гърлото ми се появи буца.

— Благодаря ви — казах.

Очите му се присвиха леко и ми стана ясно, че се разочарова, че не разгледах документите по-подробно.

— Мога да ви уверя, че всичко е изработено съвършено. Ще издържи и най-задълбочената проверка от страна на специалисти.

— Сигурна съм. Наистина оценявам това, което направихте за мен, Джей.

— Удоволствието беше мое, Бела. В бъдеще се чувствайте свободна да дойдете при мен за всичко, от което има нужда семейство Кълън — не намекна нищо, но думите му прозвучаха сякаш предлагаше да замести Джаспър в контактите с него.

— Искате да обсъдим нещо?

— Ами, да. Малко е деликатно... — той посочи каменната камина с въпросително изражение. Приседнах на ръба на камъка и той седна до мен. По челото му отново изби пот и той извади синя копринена кърпичка от джоба си и започна да я попива.

— Вие сте сестра на съпругата на господин Джаспър? Или сте женена за брат му? — попита той.

— Женена съм за брат му — уточних, чудейки се накъде бие.

— Значи сте съпруга на господин Едуард, нали?

— Да.

Той се усмихна извинително.

— Виждал съм имената множество пъти. Приемете закъснелите ми поздравления. Радвам се, че господин Едуард е намерил такава прекрасна партньорка след толкова време.

— Много ви благодаря.

Той замълча, но продължи да попива потта.

— Както вероятно се досещате, през годините започнах да изпитвам дълбоко уважение към господин Джаспър и цялото семейство.

Кимнах предпазливо.

Той си пое дълбоко въздух и го изпусна, без да каже нищо.

— Джей, моля ви, кажете ми каквото сте намислили.

Той отново си пое въздух и бързо заговори, сливайки думите.

— Ако можете да ме уверите, че няма да отвлечете малкото момиченце от баща ѝ, ще спя по-спокойно.

— О! — ахнах, стъписана. Отне ми цяла минута да схвана погрешното му заключение. — О, не, изобщо не става въпрос за това

— усмигнах се слабо, в опит да го уверя. — Просто подготвям безопасно място за нея, в случай че нещо се случи с мен и съпруга ми.

Той присви очи.

— Очаквате нещо да ви се случи? — той се изчерви и веднага се извини. — Не че е моя работа.

Наблюдавах как червенината се разпростира под тънкия пласт кожа и изпитах задоволство — както често ми се случваше, — че не съм обикновен новороден вампир. Джей ми се струваше мил човек, като изключим криминалната му дейност, и щеше да бъде жалко да го убия.

— Човек никога не знае — въздъгнах.

Той се намръщи.

— Тогава позволете ми да ви пожелаая успех. И, моля ви, не се сърдете, скъпа, но... ако господин Джаспър ме попита чии имена стоят на тези документи...

— Разбира се, уведомете го веднага. Ще се радвам господин Джаспър да е наясно с цялата операция.

Явната ми искреност като че ли уталожи напрежението му.

— Много се радвам — отвърна той. — И не бих могъл да ви убедя да останете за вечеря?

— Съжалявам, Джей. Този път бързам.

— Тогава нека отново ви пожелаая здраве и щастие. От каквото и да има нужда семейство Кълън, моля ви, не се колебайте да се обърнете към мен, Бела.

— Благодаря, Джей.

Тръгнах си с незаконните документи и когато погледнах назад, видях, че Джей ме гледа със смесица от тревога и съжаление.

Обратният път ми отне по-малко време. Беше тъмно като в рог, така че изключих фаровете и натиснах педала на газта. Когато стигнах къщата, повечето коли, включително поршето на Алис и моето ферари, липсваха. Вампирите традиционалисти пътуваха възможно най-далече, за да утолят жаждата си. Опитвах се да не мисля за нощния им лов, а по гръбнака ми плъзна тръпка при мисълта за жертвите.

Във всекидневната бяха само Кейт и Гарет, които шеговито спореха за хранителната стойност на животинската кръв. Може би Гарет бе опитал да ловува по вегетариански и не му се беше сторило особено лесно.

Едуард вероятно бе завел Ренесме у дома да спи. Джейкъб несъмнено беше някъде из гората край малката ни къща. Останалите от семейството явно също бяха на лов, може би с другите от Денали.

Което означаваше, че съм почти сама в къщата, така че незабавно се възползвах.

По миризмата установих, че съм първата, която влиза в стаята на Джаспър и Алис от известно време насам, вероятно от нощта, в която ни напуснаха. Тихо затършувах из огромния дрешник и най-последно открих подходяща чанта. Сигурно беше на Алис — малка кожена раница, която можеше да се ползва и за дамска чанта и беше достатъчно миниатюрна, че Ренесме да я носи, без да изглежда странно. След това преброих наличните дребни пари и взех близо два пъти повече от годишния доход на среднестатистическо американско домакинство. Надявах се кражбата ми оттук да се забележи по-трудно, отколкото от останалата част на къщата, понеже стаята навяваше тъга на всички. Сложих плика с фалшивите документи в чантата върху парите. След това седнах на ръба на леглото и загледах жалкия пакет — единственото, което можех да дам на дъщеря си и най-добрия си приятел, за да спася живота им. Обзета от чувство за безпомощност, се облегнах на колоната на леглото.

Но какво друго бих могла да направя?

Останах така с наведена глава още няколко минути, докато в съзнанието ми не започна да се оформя идея.

Ако...

Ако приемех, че Джейкъб и Ренесме ще успеят да избягат, това означаваше, че Деметри следва да е мъртъв. Това би предоставило на всички оцелели известно време, включително на Алис и Джаспър.

Тогава защо Алис и Джаспър не можеха да помогнат на Джейкъб и Ренесме? Ако можеха да са заедно, не бих могла и да мечтая за по-добра защита за Ренесме. А нямаше причина това да не стане, като се изключи фактът, че Джейк и Ренесме бяха бели петна за Алис. Как би могла да ги потърси?

Размишлявах известно време, след което излязох от стаята и прекосих коридора до апартамента на Карлайл и Есме. Както обикновено, писалището на Есме беше затрупано от планове и разпечатки, подредени в спретнати купчинки. Над работната площ на

писалището имаше няколко рафта с прегради, а в една от тях лежеше кутия с канцеларски принадлежности. Извадих лист и химикалка.

Цели пет минути се взирах в празния кремав лист, съсредоточена върху решението си. Алис не можеше да види Джейкъб и Ренесме, но можеше да види мен. Представих си я как ме вижда в този момент и отчаяно се замолих да не е прекалено заета, за да ми обърне внимание. Бавно и внимателно изписах думите „Рио де Жанейро“ с главни букви върху листа.

Рио ми се струваше най-подходящото място, където да ги изпратя: беше далеч отгук, по последни данни Алис и Джаспър така или иначе се намираха в Южна Америка, а старите ни проблеми не бяха изчезнали само защото в момента имахме нови. Загадката около бъдещето на Ренесме не беше разбудена, ужасът от ускореното ѝ развитие не се бе стопил. И без това планирахме да се отправим на юг. Сега вече на Джейкъб и, надявах се, Алис се падаше да проследят легендите.

Отново сведох глава, за да пропъдя внезапното желание да заплача, и силно стиснах зъби. За Ренесме беше по-добре да продължи без мен. Но още в този миг ми липсваше така, че бе почти непоносимо.

Поех си дълбоко въздух и сложих бележката на дъното на чантата, където Джейкъб скоро щеше да я открие.

Дано поне да е учил испански като избираем предмет — не можех да се надявам, че гимназията му е предлагала курсове по португалски.

Не ни оставаше нищо друго, освен да чакаме.

Едуард и Карлайл прекараха два дни на поляна, където Алис беше видяла пристигането на Волтури. Същото бойно поле, където миналото лято ни бяха нападнали новородените на Виктория. Дали Карлайл не бе завладян от усещането за дежа вю? За мен всичко щеше да е ново.

Този път двамата с Едуард щяхме да бъдем до семейството си.

Предполагахме, че Волтури ще следят Едуард или Карлайл. Дали щяха да се изненадат, че жертвите им не бягат? Щеше ли това да събуди предпазливостта им? Но пък едва ли някога бяха изпитвали нужда от предпазливост.

Макар — да се надяваме — да бях невидима за Деетри, отидох с Едуард. Естествено. Оставах ни само няколко часа заедно.

Двамата не се бяхме сбогували тържествено и аз не възнамерявах да го правим. Самото произнасяне на думите придаваше абсолютна окончателност на всичко. Все едно да напишеш думата „край“ на последната страница на ръкопис. Затова не се сбогувахме, а стояхме плътно един до друг, като непрекъснато се докосвахме. Какъвто и край да ни очакваше, нямаше да ни намери разделени.

Приготвихме палатка за Ренесме няколко метра навътре в гората и отново ме обзе чувство за дежа вю, когато за пореден път се озовах в ледена палатка с Джейкъб. Трудно ми беше да повярвам колко много неща се бяха променили от миналия юни. Преди седем месеца триъгълникът на взаимоотношенията ни изглеждаше невъзможен, три различни вида болка, които не можеха да бъдат избегнати. Сега всичко си бе дошло на мястото. Изглеждаше ужасно иронично, че частите от пъзела се бяха подредили точно навреме, за да бъдат разрушени всички.

В нощта преди Нова година отново започна да вали сняг. Този път снежинките не се топяха върху скалистата почва на поляната. Докато Ренесме и Джейкъб спяха — Джейкъб хъркаше толкова силно, че се чудех как Ренесме не се буди, — снегът образува тънка коричка по земята, после натрупа на плътни преспи. Когато слънцето се показа, сцената от виденията на Алис вече беше завършена. Двамата с Едуард се държахме за ръце и гледахме искрящата бяла поляна. И двамата мълчахме.

Останалите се събраха рано сутринта, в очите им горяха доказателства за подготовката — някои бяха светлорозови, други — тъмночервени. Скоро след като пристигнаха всички, чухме върколаците да се движат в гората. Джейкъб излезе от палатката, за да се присъедини към тях, оставил Ренесме да си доспи.

Едуард и Карлайл подреждаха останалите в нестройни редици — свидетелите ни застанаха от двете страни като зрители на театрално представление.

Наблюдавах ги от разстояние край палатката, където изчаках Ренесме да се събуди. Когато стана, ѝ помогнах да облече дрешките, които внимателно бях подбрала преди два дни. Изглеждаха момичешки, целите във волани, но бяха достатъчно здрави, за да не си

личи колко са носени — дори ако човек ги е носил, докато е яздил огромен върколак през няколко щата. Над якето ѝ сложих черната раничка с документите, парите, указанието и писмата ми за нея и Джейкъб, Чарли и Рене. Беше достатъчно силна и чантата не ѝ тежеше.

Очите ѝ станаха огромни, когато разчете болката върху лицето ми. Но явно се досещаше достатъчно, за да не ме попита какво правя.

— Обичам те — казах ѝ. — Повече от всичко на света.

— И аз те обичам, мамо — отвърна тя. Докосна медальона на вратлето си, в който вече имаше малка снимка на нас тримата с Едуард. — Винаги ще бъдем заедно.

— В сърцата си винаги ще бъдем заедно — поправих я аз с шепот, тих като въздишка. — Но когато настъпи уреченият момент, ще трябва да си тръгнеш.

Очите ѝ се разшириха още повече и тя докосна бузата ми. Мълчаливият ѝ вик „Не!“ беше по-силен, отколкото ако беше извикала.

Опитах се да преглътна, гърлото ми беше свито.

— Ще го направиш ли заради мен? Моля те?

Тя притисна пръстчетата си в бузата ми още по-силно. „Защо?“

— Не мога да ти кажа — прошепнах аз. — Но скоро ще разбереш. Обещавам ти.

В главата ми се появи образът на Джейкъб. Кимнах и отдръпнах пръстите ѝ.

— Не мисли за това — прошепнах в ухото ѝ. — Не казвай на Джейкъб, докато не ти кажа да бягаш, става ли?

Тя ме разбра и кимна.

Извадих от джоба си още нещо.

Докато приготвих нещата на Ренесме, нещо лъскаво бе привлякло вниманието ми. Случаен слънчев лъч бе паднал върху скъпоценните камъни по безценната антична кутия, прибрана върху един висок шкаф. Замислих се за момент, после свих рамене. Подредила уликите, които Алис ми бе оставила, не можех да се надявам, че конфронтацията ще се разреши мирно. Но защо да не започнем колкото се може по-приятелски? Нима можеше да навреди? Явно ми е била останала известна надежда — сляпа, безумна надежда, — защото се покатерих и смъкнах сватбения подарък на Аро.

Така че сега закачих дебелия златен верижка на врата си и усетих тежестта на огромния диамант, сгъшен в основата на шията ми.

— Красиво е — прошепна Ренесме. След това склучи ръце като менгеме около врата ми. Притиснах я към гърдите си и така прегърнати излязохме от палатката и тръгнахме към поляната.

Едуард повдигна вежда, когато ме видя, но не каза нищо нито за бижутото, нито за чантата на Ренесме. Просто прегърна и двете ни и дълго остана така, след това ни пусна с дълбока въздишка. В очите му не прочетох да се сбогува. Може би таеше по-големи надежди за отвъдното, отколкото признаваше.

Заехме местата си. Ренесме пъргаво се покатери на гърба ми, за да бъдат свободни ръцете ми. Застанах на няколко крачки зад предната редица, състояща се от Карлайл, Едуард, Емет, Розали, Таня, Кейт и Елеазар. До мен бяха Бенджамин и Зафрина и аз трябваше да опитам да ги предпазя колкото се можеше по-дълго. Бяха най-силните ни оръжия. Ако Волтури ослепееха дори за секунда, това би променило всичко.

Зафрина стоеше скована, свирепа, до нея Сена бе като огледално отражение. Бенджамин седеше на земята с притиснати в калта длани и тихо мърмореше нещо за фаул линиите. Предната нощ беше струпал в задната част на поляната камари от скали в нещо като естествени образувания, които сега бяха покрити със сняг. Не бяха достатъчни, за да ранят вампир, но поне можеха да го разсеят за момент.

Свидетелите се скупчиха от лявата и дясната ни страна, някои по-близо, други — по-далече. Тези, които бяха заявили желанието си да се бият с нас, стояха по-плътно. Забелязах, че Шивон разтрива слепоочията си, очите ѝ бяха затворени. Дали не бе решила да угоди на Карлайл? Дали се опитваше да си представи дипломатично разрешение на ситуацията?

В гората зад нас невидимите върколаци чакаха неподвижно, в готовност. Чувахме единствено тежкото им дишане и думкането на сърцата им.

Надвиснаха облаци и разпръснаха светлината така, че утринта стана като късен следобед. Очите на Едуард се присвиха, докато оглеждаше сцената, и разбрах, че я вижда за втори път, първият — във видението на Алис. И когато Волтури пристигнеха, всичко щеше да е точно както в представите ѝ. Вече ни оставаха едва няколко минути, дори секунди.

Семейството и приятелите ни се подготвиха.

От гората се появи огромният ръждивокафяв Алфа и застана до мен. Явно му бе невъзможно да стои далеч от Ренесме, след като бе в такава непосредствена опасност.

Ренесме се протегна, зарови пръсти в козината над масивното му рамо и телцето ѝ леко се отпусна. Беше ѝ по-спокойно, когато Джейкъб бе наблизо. Аз също се почувствах малко по-добре. Докато Джейкъб бе с Ренесме, тя щеше да е в безопасност.

Без да рискува да поглежда назад, Едуард се пресегна да ме докосне. Протегнах ръка напред и улових неговата. Стисна пръстите ми.

Измина още една минута и започнах да се ослушвам за звука от приближаващи вампири.

В същия миг тялото на Едуард замръзна и той изсъска през стиснати зъби. Очите му се впиха в гората на север от нас.

Загледахме в същата посока и зачакахме, докато и последните секунди изтичаха.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

КРЪВОЖАДНОСТ

Дойдоха величествено, дори красиво, по един своеобразен начин.

Дойдоха в стегнат, тържествен строй. Движеха се заедно, но не маршируваха, изплуваха в идеален синхрон измежду дърветата — тъмна, плътна маса, която сякаш се носеше на няколко сантиметра над белия сняг, толкова плавно напредваха.

Външният периметър беше сив, цветът ставаше по-тъмен с всеки ред тела и сърцето на формацията бе катраненочерно. Всички лица бяха с качулки, закрити. Лекият шумолящ звук от краката им бе толкова ритмичен, че звучеше като музика, като сложен ритъм, който дори не трепваше.

По знак, който не долових — а може би знак нямаше, само хилядолетия опит, — формацията се разгърна навън. Движението бе прекалено сковано, прекалено ъгловато, за да заприлича на разтваряне на цвете, макар промяната в оттенъците да навяваше подобна асоциация. Като разтварянето на ветрило, грациозно, но някак насечено.

Облечените в сиво редици се разтеглиха встрани, а потъмните фигури се отпавиха към центъра, с внимателно контролирани движения.

Темпото им беше бавно, но решително, нямаше бързване, нямаше напрежение, нямаше тревога. Темпото на непобедимите.

Всичко беше като в някогашния ми кошмар. Единственото, което липсваше, бе алчната страст, която бях видяла в съня си — усмивките на отмъстителна радост. До този момент Волтури проявяваха строга дисциплина, не разкриваха каквато и да било емоция. Не показаха нито изненада, нито смущение от насъбралите се вампири, които ги чакаха — групичка, която изглеждаше зле организирана и неподготвена в сравнение с тяхната. Не показаха изненада и от огромния върколак сред редиците ни.

Не можах да се сдържа и ги преброих. Тридесет и двама. Дори да не брояхме двете слаби черни фигури отзад, които сметнах за съпругите — защитената им позиция предполагаше, че няма да участват в нападението, — пак ни превъзхождаха по численост. Само деветнайсет от нас щяха да се бият, останалите седем щяха да наблюдават унищожението ни. Дори и с десетте върколаци, те ни държаха в ръцете си.

— Червените мундири идват, червените мундири идват — избърбори загадъчно Гарет, след това се изсмя. Плъзна се една стъпка по-близо до Кейт.

— Наистина дойдоха — прошепна Владимир на Стефан.

— Съпругите — изсъска Стефан. — Цялата охрана. Всички. Добре, че не нападнахме Волтера.

Тогава, сякаш не бяха достатъчно многочислени, зад бавно и царствено пристъпващите Волтури се появиха още вампири.

Лицата на този безкраен поток от вампири бяха пълна противоположност на безизразните, дисциплинирани изражения на Волтури. Изразяваха калейдоскоп от емоции. Зърнах изненада и дори лека тревога, когато съзряха неочакваните редици пред себе си. Но после тревогата бързо премина, бяха уверени в многобройността си, уверени в сигурността зад непобедимата сила на Волтури. Чертите им отново се изгладиха както преди да ги изненадаме.

Лесно беше да разгадая нагласата им, лицата им ясно я показваха. Разярена тълпа, докарана до лудост, жадуваща за справедливост. Не осъзнавах напълно какво изпитват вампирите към безсмъртните деца, преди да видя тези лица.

Беше ясно, че тази разнородна, неорганизирана орда — бяха повече от четирийсет вампири — представлява свидетелите на Волтури. И когато те ни убиеха, свидетелите щяха да разпространят слуха, че престъпниците са били унищожени и че Волтури са действали безпристрастно. А повечето, изглежда, се надяваха на нещо повече от възможността да наблюдават — копнееха да помогнат в разкъсването и изгарянето.

Нямахме никакъв шанс. Дори да успеехме по някакъв начин да неутрализираме предимствата на Волтури, можеха буквално да ни прегазят. Дори да убиехме Деметри, Джейкъб нямаше да може да избяга от останалите.

Останалите около мен също осъзнаха ситуацията. Отчаянието натежа във въздуха, затисна ме с още по-голяма сила.

Един-единствен вампир от противниковата страна сякаш не принадлежеше към нито една от двете групи. Познах Ирина, която се колебаеше по средата, а изражението ѝ се различаваше от това на всички останали. Ужасеният ѝ поглед беше впит в Таня, която стоеше в предната редица. Едуард изръмжа тихо, но яростно.

— Алистър беше прав — промърмори той на Карлайл.

Видях как Карлайл въпросително поглежда Едуард.

— Алистър е бил прав? — прошепна Таня.

— Кай и Аро идват, за да унищожат и превземат — каза Едуард едва доловимо и само ние успяхме да го чуем. — Подготвили са множество стратегии. Ако обвиненията на Ирина някак се окажат погрешни, са готови да намерят друг повод за нападението. Но вече виждат Ренесме, така че са оптимистично настроени. Все още можем да опитаме да се защитим срещу другите изфабрикувани обвинения, но първо трябва да спрат и да чуят истината за Ренесме — после добави още по-тихо. — Което нямат намерение да правят.

Джейкъб издаде странен звук.

Само две секунди по-късно, най-неочаквано, процесията *все пак* спря. Тихата музика на съвършено синхронизираните им движения замлъкна. Безупречната дисциплина остана ненарушена, Волтури замръзнаха като един. Стояха на стотина метра от нас.

Зад мен и встрани дочувах туптенето на едри сърца, по-близо отпреди. Рискувах бърз поглед вляво и вдясно с ъгълчетата на очите си, за да видя какво бе спряло приближаването на Волтури.

Вълците се бяха присъединили към нас.

Бяха се разпрострели от двете страни на нестройните ни редици като дълги, закрилнически ръце. Нужна ми беше само частица от секундата, за да забележа, че са повече от десет, както и да различа онези, които познавах, от другите, които не бях виждала. Заобикаляха ни шестнайсет върколаци — Джейкъб беше седемнайсетият. От височината и несъразмерно едрите лапи си личеше, че новодошлите са съвсем, съвсем млади. Трябваше да се досетя. След като в околността имаше толкова много вампири, увеличаването на популацията им бе неизбежно.

Още деца, които щяха да загинат. Зачудих се защо Сам го бе допуснал, после се досетих, че не е имал избор. Ако Волтури видеха вълк сред нас, със сигурност щяха да издирят останалите. С това решение застрашаваха целия си вид.

А ние щяхме да загубим.

Внезапно изпитах дива ярост. Убийствена ярост. Безнадеждното ми отчаяние напълно се стопи. Бледи червеникави отблясъци очертаха силуетите пред мен и единственото, което исках в този момент, бе да забия зъби в тях, да откъсна крайниците от телата и да ги струпам на кладата. Бях толкова разярена, че щях да танцувам около кладата, докато се пекат живи, и да се смея, докато се превръщат във въглини. Устните ми инстинктивно се отдръпнаха назад и от гърлото ми се откъсна ниско, жестоко ръмжене, което сякаш извираше от стомаха ми. Осъзнах, че ъгълчетата на устата ми са извити в усмивка.

До мен Зафрина и Сена подеха тихото ми ръмжене. Едуард стисна ръката ми предупредително.

Скритите в сенките на качулките лица бяха все така безстрастни. Само два чифта очи издаваха някакви емоции. В самия център, Аро и Кай се бяха спрели, докосвайки ръце, за да преценят ситуацията, а охраната беше спряла с тях, изчаквайки заповедта да убива. Двамата не се поглеждаха, но беше ясно, че разговарят. Марк, макар и хванал другата ръка на Аро, не участваше в разговора. Изражението му не беше така лишено от мисъл като на охраната, но бе почти толкова безизразно. Както и при предната ни среща, изглеждаше безкрайно незаинтересован.

Телата на свидетелите на Волтури се наклониха към нас, очите им се впиха гневно в мен и Ренесме, но останаха край дърветата, на разстояние от воините на Волтури. Само Ирина се луташе току зад охраната, на няколко крачки от древните съпруги — и двете русокоси, със съсухрени кожи и замъглени очи — и масивните им пазачи.

Точно до Аро стоеше жена в тъмносиво наметало. Не бях сигурна, но ми се стори, че докосва гърба му. Дали беше щитът му, Рената? Зачудих се, както Елеазар, дали можеше да отблъсне мен.

Но не възнамерявах да прахосам живота си в опит да стигна до Кай или Аро. Имах далеч по-важни цели.

Проследих редиците им и лесно различих двата дребни, тъмносиви силуета в средата. Алек и Джейн, най-дребните членове на

охраната, стояха до Марк, а от другата им страна стоеше Деметри. Прекрасните им лица бяха гладки, безизразни. Бяха облечени с най-тъмните наметала, като изключим чисто черните на древните. Демоничните близнаци, както ги бе нарекъл Владимир. Цялото нападение на Волтури се градеше около техните способности. Бяха скъпоценните камъни в колекцията на Аро.

Мускулите ми се стегнаха и устата ми се изпълни с отрова.

Замъглените червени очи на Аро и Кай пробягаха по редиците ни. Долових разочарованието в изражението на Аро, докато отново и отново обхождаше с поглед лицата ни, в търсене на отсъстващата. Устните му се свиха от раздражение.

В този момент изпитах дълбока благодарност, че Алис бе избягала.

Тишината се проточи и аз долових учестеното дишане на Едуард.

— Едуард? — обади се Карлайл с тих, тревожен глас.

— Не са сигурни как да постъпят. Претеглят възможностите, набелязват основните цели — мен, разбира се, теб, Елеазар, Таня. Марк изследва силата на връзката помежду ни и търси слабите й места. Присъствието на румънците ги дразни. Смуцават ги непознатите лица, особено на Зафрина и Сена, и, естествено, върколаците. Никога не са се изправяли срещу по-многочислен противник. Това ги е спряло.

— По-многочислен? — невярващо прошепна Таня.

— Не броят свидетелите си — промълви Едуард. — Без значение са, все едно не съществуват. Аро просто обича да има публика.

— Да заговоря ли? — попита Карлайл.

Едуард се поколеба, след това кимна.

— Това ще е единствената ти възможност.

Карлайл изправи рамене и направи няколко крачки. Беше ми мъчно да го гледам така, сам и незащитен.

Той разтвори ръце с дланите нагоре като за поздрав.

— Аро, стари мой приятелю. Не сме се виждали от векове.

Над побелялата от сняг поляна се възцари мъртвешка тишина. Усещах безпокойството, което се излъчваше от Едуард, докато слушаше как Аро преценява думите на Карлайл. Напрежението се увеличаваше с всяка изминала секунда.

После Аро пристъпи напред. Щитът, Рената, тръгна с него, сякаш върховете на пръстите ѝ бяха защити към наметалото му. За първи път чухме реакция от страна на Волтури. От редиците им се надигна тихо ръмжене, вежди се свиха неодобрително, устни оголиха зъби. Неколцина от охраната се приведоха заплашително.

Аро вдигна ръка към тях.

— Мир.

Направи още няколко крачки, след това наклони глава на една страна. Замъглените му очи проблеснаха от любопитство.

— Право казваш, Карлайл — произнесе той с крехкия си, тънък глас. — Но думите ти изглеждат неуместни на фона на армията, която си събрал, за да убиеш мен и обичаните от мен.

Карлайл поклати глава и протегна дясната си ръка, сякаш между тях нямаше стотина метра разстояние.

— Трябва само да докоснеш ръката ми, за да разбереш, че не това е намерението ми.

Проницателните очи на Аро се присвиха.

— Но какво значение има намерението ти, скъпи Карлайл, в лицето на това, което си сторил? — той се намръщи и по чертите му премина сянка на тъга, но дали бе искрена, или не, не можех да кажа.

— Не съм извършил престъплението, за което си дошъл да ме накажеш.

— Тогава отстъпи и ми позволи да накажа отговорните за това престъпление. Наистина, Карлайл, ще бъда много доволен, ако има възможност да запазя живота ти.

— Никой не е нарушил закона, Аро. Нека ти обясня — и Карлайл отново предложи ръката си.

Преди Аро да успее да отговори, Кай се понесе бързо напред и застана до него.

— Създал си толкова безсмислени правила и ненужни закони, Карлайл — засъска белокосият древен вампир. — Как е възможно да защитаваш нарушението на онзи, който е от най-голямо значение?

— Законът не е нарушен. Ако само ни изслушате...

— Виждаме детето, Карлайл — изръмжа Кай. — Не се отнасяй с нас като с глупаци.

— Тя *не е* безсмъртна. Не е вампир. Лесно мога да ви го докажа само с няколко минути...

Кай го прекъсна.

— Щом не е една от забранените, тогава защо си събрал цял батальон да я защитава?

— Това са свидетели, Кай, точно като вашите — Карлайл посочи разярената орда край ръба на гората. Неколцина от тях изръмжаха в отговор. — Всеки от приятелите ни може да ви каже истината за това дете. Погледнете я само, Кай. Вижте червенината на човешка кръв по бузите ѝ.

— Измама! — отсече Кай. — Къде е информаторката? Да дойде тук — той изви врат и откри с поглед Ирина, която се бе спряла зад съпругите. — Ти! Ела тук!

Ирина го зяпна неразбиращо, лицето ѝ бе като на човек, който не се е отърсил от ужасен кошмар. Кай нетърпеливо щракна с пръсти. Един от огромните телохранители на съпругите се приближи до Ирина и грубо я мушна в гърба. Тя примигна два пъти, после бавно закрачи към Кай съвсем замаяна. Спря на няколко метра от него, а очите ѝ не се откъсваха от сестрите ѝ.

Кай прекоси разстоянието между тях и я зашлеви през лицето.

Едва ли я заболя, но в жеста му имаше нещо неимоверно унижително. Като да гледаш как някой сритва куче. Таня и Кейт изсъскаха едновременно.

Тялото на Ирина се скова и очите ѝ най-после се фокусираха върху Кай. Той посочи с извития си пръст Ренесме, която се беше вкопчила в гърба ми, пръстите ѝ все така сплетени в козината на Джейкъб. Силуетът на Кай стана аленочервен пред яростния ми поглед. В гърдите на Джейкъб заклокочи ръмжене.

— Това ли е детето, което си видяла? — попита остро Кай. — Онова, което очевидно не било човешко?

Ирина се втренчи към нас и погледна към Ренесме за първи път, откакто бе стъпила на поляната. Наклони глава на една страна с объркано изражение.

— Е? — озъби се Кай.

— Аз... не съм сигурна — отвърна тя озадачено.

Ръката на Кай се сгърчи сякаш искаше отново да я зашлеви.

— Как така не си сигурна? — каза той с леден шепот.

— Не изглежда по същия начин, но мисля, че е същото дете. Искам да кажа, че се е променила. Това дете е по-голямо от онова,

което видях, но...

Изад оголените зъби на Кай се чу вбесено ахване и Ирина не довърши изречението си. Аро се спусна към Кай и сложи ръка на рамото му, за да го възпре.

— Сдържай се, братко. Имаме достатъчно време да разрешим въпроса. Няма нужда да прибързваме.

Кай начумерено обърна гръб на Ирина.

— А сега, миличка — каза Аро с топъл, сладникав шепот, — кажи ми какво имаше предвид — той протегна ръка към озадачената вампирка.

Ирина несигурно пое ръката му. Аро я задържа само пет секунди.

— Виждаш ли, Кай? — каза той. — Толкова е просто да получим това, което искаме.

Кай не му отговори. С ъгълчето на окото си Аро погледна към публиката си, тълпата, след това се обърна към Карлайл.

— Явно сме изправени пред загадка. Изглежда, детето е пораснало. Въпреки това първият спомен на Ирина е за безсмъртно дете. Колко странно.

— Точно това се опитвам да ви обясня — каза Карлайл и усетих облекчението в променения му глас. Това бе колебанието, на което градяхме всичките си смътни надежди.

Аз обаче не изпитах облекчение. Чаках, изтръпнала от ярост, Волтури да разгърнат същинската си стратегия, както ни бе предупредил Едуард.

Карлайл отново протегна ръка.

Аро се поколеба за момент.

— Предпочитам да получа обяснение от някой по-близък до същността на нещата, приятелю. Нали не греша, като предполагам, че това нарушение не е твое дело?

— Няма нарушение.

— Както и да е, настоявам да получа цялата истина — крехкият глас на Аро стана корав. — А най-добрият начин да я получа е от талантливия ти син — той наклони глава към Едуард. — След като детето се е вкопчило в новородената му съпруга, предполагам, че е замесен.

Разбира се, че ще иска Едуард. Влезеше ли веднъж в мислите на Едуард, щеше да знае мислите на *всички* ни. Освен моите.

Едуард бързо се обърна и целуна двете ни с Ренесме по челата, без да среща погледа ми. След това тръгна през заснежената поляна, като потупа рамото на Карлайл, когато мина покрай него. Чух тихо изскимтяване зад гърба си — Есме не бе издържала на ужасното напрежение.

Червеникавата мъгла, забулила втренчения ми в армията на Волтури поглед, пламна още по-ярко. Не можех да понеса гледката как Едуард прекосява празната бяла ивица сам, но не можех да позволя Ренесме да се приближи и с крачка до враговете ни. Разкъсвах се и в същото време се бях сковала така, че имах чувството, че костите ми ще се прекършат от напрежение.

Видях как Джейн се усмихна, когато Едуард прекоси границата между двата лагера, когато се озова по-близо до тях, отколкото до нас.

При тази самодоволна усмивка чашата преля. Гневът ми се разгоря, по-могъщ дори от яростната жажда за кръв, която изпитах, когато върколаците се присъединиха към обречената ни битка. Усещах вкуса на лудостта в устата си — усещах как се втурва през тялото ми като огромна вълна чиста сила. Мускулите ми се напрегнаха и реагирах автоматично. Хвърлих щита с цялата сила на съзнанието си, запокитих го като копие през огромното пространство — десет пъти по-голямо от най-доброто ми постижение досега. Задъхах се от усилието.

Щитът се изстреля от мен като балон, пълен с чиста енергия, като облак гъба от течна стомана. Запулсира като живо същество и аз го усещах от сърцевината до краищата.

Този път еластичната материя не се върна към мен. В този наситен със сурова сила миг, осъзнах, че съпротивата, което усещах досега, се е дължала на мен самата — бях се вкопчила в тази невидима част от себе си, в самозащитата, подсъзнателно я бях ограничавала. Но сега я освободих и щитът ми без усилие се разпростря на двайсетина метра пред мен, използвайки едва частица от концентрацията ми. Усещах как се напруга, сякаш бе мускул в тялото ми, как се подчинява на волята ми. Побутнах го, придадох му формата на издължен, островръх овал. Всичко под гъвкавия здрав щит внезапно се превърна в част от мен — усещах живата сила на всичко отдолу като горещи

точки, проблясващи точки светлина около мен. Избутах го по дължината на поляната и облекчено въздъхнах, когато усетих ярката светлина на Едуард под защитата си. Съсредоточих се, свих новия си мускул така, че да обвие Едуард с тънък, но неразрушим пласт, щит между тялото му и враговете ни.

Изминала бе само секунда. Едуард продължаваше да крачи към Аро. Всичко коренно се беше променило, но никой, освен мен не бе забелязал експлозията. От устните ми се откъсна смаян смях. Усетих как другите ме поглеждат и видях голямото черно око на Джейкъб да се извърта към мен, сякаш съм обезумяла.

Едуард спря на няколко крачки от Аро и аз осъзнах, с известно разочарование, че макар определено да можех, не биваше да предотвратявам тази среща. Та тя бе целта на цялата ни подготовка — да накараме Аро да изслуша нашата версия. Изпитах почти физическа болка, но все пак неохотно отдръпнах щита си и оставих Едуард незащитен. Веселостта ми изчезна. Съсредоточих цялото си съзнание върху Едуард, готова незабавно да го обгърна с щита си, ако нещо се обърка.

Едуард арогантно вирна брадичка и подаде ръка на Аро, сякаш му оказваше огромна чест. Аро, изглежда, се забавляваше от поведението му, но чувствата му не се споделяха от всички. Рената нервно пристъпваше в сянката му. Кай така се беше намръщил, че имаше опасност крехката му, прозрачна кожа да остане завинаги нагъната. Малката Джейн оголи зъби, а до нея Алек съсредоточено присви очи. Предполагах, че и той като мен бе готов да действа мигновено.

Аро съкрати разстоянието, без да се замисли — а и от какво би могъл да се страхува? Едрите сенки на по-светлосивите наметала — мускулестите воители като Феликс — бяха на няколко метра от тях. Джейн можеше да хвърли Едуард на земята с изгарящата си дарба и да го накара да се гърчи в агония. Алек можеше да го ослепи и оглуши, преди да направи и крачка към Аро. Никой не знаеше, че мога да ги спра, нито дори Едуард.

С безгрижна усмивка Аро пое ръката на Едуард. Очите му мигновено се затвориха и раменете му се присвиха под тежестта на информацията.

Всяка тайна мисъл, всички стратегии, всяко прозрение — всичко, което Едуард бе чул в умовете на околните през последния месец, сега принадлежеше на Аро. Дори отдавна отминалото — всяко видение на Алис, тихите мигове със семейството, всеки образ в съзнанието на Ренесме, всяка целувка, всяко докосване между Едуард и мен... Сега също принадлежаха на Аро.

Изсъсках от ярост и щитът се раздразни заедно с мен, промени формата си и се сви плътно около нас.

— Спокойно, Бела — прошепна ми Зафрина.

Стиснах зъби.

Аро продължи да изучава спомените на Едуард. Едуард също сведе глава, мускулите на врата му се стегнаха, когато препрочете всичко, което Аро пое от него, а също и реакцията му.

Този двупосочен, но неравностоен разговор продължи толкова дълго, че дори охраната стана неспокойна. Редиците зашумяха и Кай се принуди да издаде рязка заповед за тишина. Джейн се бе наклонила нетърпеливо напред, сякаш не можеше да се сдържа, а лицето на Рената бе сковано от напрежение. Загледах я за секунда, този мощен щит, който ми изглеждаше толкова стреснат и слаб. Макар да бе от полза за Аро, личеше си, че не е воин. Задачата ѝ беше не да се бие, а да защитава. Не изпитваше кръвожадност. Колкото и неопитна да бях, знаех, че изправена само срещу нея, можех да я победя.

Съсредоточих се отново, когато Аро се изправи и отвори очи със смаяно, предпазливо изражение. Не пусна ръката на Едуард.

Мускулите на Едуард едва доловимо се отпуснаха.

— Виждаш ли? — попита Едуард, а кадифеният му глас бе спокоен.

— Да, виждам, действително — съгласи се Аро и с изненада установих, че звучи почти развеселен. — Съмнявам се други двама измежду боговете или смъртните някога да са виждали по-ясно.

Покорните лица на охраната изразяваха същото недоверие, което изпитвах и аз.

— Предостави ми материал за размисли, млади приятелю — продължи Аро. — Много повече, отколкото очаквах — той продължаваше да държи ръката на Едуард, а напрегнатата стойка на Едуард издаваше, че слуша.

Не отговори.

— Може ли да се запозная с нея? — попита Аро, почти се примили, с внезапен интерес. — През всичките векове не съм и сънувал, че може да съществува такава нещo. Какво допълнение към историята ни!

— Какво става, Аро? — остро се обади Кай, преди Едуард да успее да отговори. Тонът му ме накара да дръпна Ренесме в ръцете си, да я притисна към гърдите си.

— Нещо, за което не си и сънувал, практични мой приятелю. Замисли се за момент, защото справедливостта, която възнамерявахме да наложим, вече не е актуална.

Кай изсъска изненадано при думите му.

— Сдържай се, братко — успокоително каза Аро.

Би трябвало да се зарадваме — това бяха думите, които се надявахме да чуем, помилването, което считахме за невъзможно. Аро се бе вслушал в истината. Аро бе признал, че законът не е нарушен.

Но очите ми останаха впити в Едуард и видях мускулите на гърба му да се напрягат. Повторих наум подканата на Аро към Кай да се „замисли“ и долових двойственото ѝ значение.

— Ще ме запознаеш ли с дъщеря си? — отново попита Аро.

Кай не беше единственият, който изсъска при това ново развитие.

Едуард неохотно кимна. Все пак Ренесме бе спечелила толкова много вампири, а винаги бяхме възприемали Аро като водач на древните. Ако застанеше на нейна страна, щяха ли другите да действат срещу нас?

Аро продължаваше да стиска ръката на Едуард и отговори на въпрос, който ние, останалите, не чухме.

— Мисля, че по този въпрос е допустимо да се направи компромис, като се имат предвид обстоятелствата. Ще се срещнем по средата.

Аро пусна ръката му. Едуард се обърна към нас и Аро тръгна с него, небрежно обгърнал раменете му, сякаш бяха най-добри приятели, като през цялото време не отлепяше ръка от кожата му. Прекосиха поляната към нас.

Цялата охрана тръгна след тях. Аро небрежно вдигна ръка, без да ги поглежда.

— Стойте, скъпи мои. Наистина не ни мислят злото, стига да имаме мирни намерения.

Стражите реагираха на думите му по-открито отпреди, изразиха неодобрението си с ръмжене и съскане, но останаха по местата си. Рената, притисната плътно до Аро, изскимтя от безпокойство.

— Господарю — прошепна тя.

— Не се притеснявай, любов моя — отговори той. — Всичко е наред.

— Може би трябва да вземеш неколцина от охраната си — предложи Едуард. — Така ще са по-спокойни.

Аро кимна сякаш това бе мъдро решение, за което сам би трябвало да се досети. Щракна два пъти с пръсти.

— Феликс, Деметри.

Двамата вампири мигновено застанаха до него. Изглеждаха точно както при единствената ни среща. И двамата бяха високи и тъмнокоси, Деметри беше стегнат и строен като острие на меч, а Феликс тежък и заплашителен като тояга с желязно острие.

Петимата спряха по средата на заснежената поляна.

— Бела — извика Едуард. — Доведи Ренесме... и няколко приятели.

Поех си дълбоко въздух. Тялото ми се стегна от нежелание. Самата мисъл да заведе Ренесме в центъра на конфликта... Но вярвах на Едуард. Щеше да е наясно, ако Аро планира някаква хитрост в този момент.

Аро имаше трима защитници на своя страна, значи трябваше да взема двама. Отне ми само секунда да реша кои.

— Джейкъб? Емет? — тихо ги повиках. Емет, защото умираше да дойде, а Джейкъб, защото нямаше да преживее да остане отзад.

И двамата кимнаха. Емет се ухили.

Тръгнах през поляната с двамата от двете ми страни. Чух ръмженето на охраната, когато видяха кого вода. Очевидно не се доверяваха на върколака. Аро отново вдигна ръка, за да ги усмири.

— Интересни приятели имате — измърмори Деметри на Едуард.

Едуард не отговори, но от зъбите на Джейкъб се изплъзна глухо ръмжене.

Спряхме на няколко крачки от Аро. Едуард се измъкна от прегръдката на Аро, побърза да се присъедини към нас и ме хвана за ръка. За секунда се спогледахме мълчаливо. След това Феликс ме поздрави тихо.

— Здравей отново, Бела — високомерно се изсмя той, но с периферното си зрение не изпускаше нито едно от потръпванията на Джейкъб.

Усмигнах се кисело на огромния вампир.

— Здравей, Феликс.

Феликс се подсмихна.

— Изглеждаш добре. Безсмъртието ти отива.

— Много ти благодаря.

— Няма защо. Жалко само, че...

Той не довърши изречението си, но нямах нужда от дарбата на Едуард, за да се досетя за края. *Жалко само, че след секунда ще те убием.*

— Да, жалко, нали? — прошепнах.

Феликс ми смигна.

Аро не обърна внимание на разговора ни. Наклони глава на една страна, омагьосан.

— Чувам странното й сърце — прошепна той с напевен глас. — Долавям странната й миризма — после замъглените му очи се впиха в мен. — Наистина, млада Бела, безсмъртието изключително много ти отива — каза той. — Сякаш си създадена за този живот.

Кимнах при ласкателството му.

— Харесала си подаръка ми? — попита той, загледан в медальона на шията ми.

— Много е красив. Изключително щедро от ваша страна. Благодаря. Трябваше да изпратя благодарствено писмо.

Аро развеселено се засмя.

— Нещо съвсем дребно, търкаляше се из къщи. Реших, че ще подхожда на новото ти лице, и наистина е така.

Чух тихо съскане от средата на редицата Волтури. Надникнах над рамото на Аро.

Хмм. Явно Джейн не беше доволна, че Аро ми е направил подарък.

Аро се прокашля, за да привлече вниманието ми.

— Мога ли да поздравя дъщеря ти, красива Бела? — любезно попита той.

На това се надявахме, напомних си. Превъзмогвайки желанието да стисна Ренесме и да хукна да бягам, направих две крачки напред.

Щитът се диплеше зад мен като пелерина, обгърнал останалите от семейството ми, но Ренесме бе беззащитна. Това беше ужасно, недопустимо.

Аро ни посрещна със сияещо лице.

— Тя е прекрасна — измърмори той. — Толкова прилича на теб и Едуард — след това каза по-високо. — Здравей, Ренесме.

Ренесме бързо ме погледна. Кимнах ѝ.

— Здравей, Аро — тържествено отвърна тя с ясното си, звънливо гласче.

Аро беше очарован.

— Какво става? — изсъска Кай отзад. Явно беше бесен, че му се налага да пита.

— Наполовина смъртна, наполовина безсмъртна — обяви Аро на него и на останалите от охраната, без да отмества омагьосания си поглед от Ренесме. — Зачената и родена от тази новородена, докато е била още човек.

— Невъзможно — изсумтя Кай.

— Мислиш, че могат да ме заблудят, така ли, братко? — изражението на Аро бе развеселено, но Кай потръпна. — Пулсът, който чуваш, също ли е измама?

Кай се намръщи, сякаш въпросите на Аро бяха плесница.

— Спокойно и внимателно, братко — предупреди го Аро, все така усмихнат на Ренесме. — Чудесно знам как милееш за справедливост, но няма справедливост в това да действаме срещу това уникално дете заради родителите ѝ. А има толкова много да научим, толкова много! Знам, че не споделяш колекционерската ми страст към историите, но бъди толерантен, братко, докато добавям тази глава, която ме поражда със своята невероятност. Дойдохме да търсим справедливост, натъжени заради предателството на приятелите, но виж какво спечелихме вместо това! Ново, изумително знание за самите себе си, за нашите възможности!

Той протегна ръка към Ренесме. Но не това искаше тя. Наведе се напред, протегна пръсти и докосна лицето на Аро.

Аро не се стъписа от докосването като всички преди него. Беше свикнал с потока от мисли и спомени на другите, както Едуард.

Усмивката му стана по-широка и той въздъхна доволно.

— Прекрасно — прошепна.

Ренесме се отпусна в ръцете ми със сериозно личице.

— Моля ви! — каза тя.

Усмивката му стана нежна.

— Разбира се, че нямам желание да нараня любимите ти хора, безценна Ренесме.

Гласът му бе толкова успокоителен и ласкав, че за миг му повярвах. Но после чух как Едуард стиска зъби, а зад нас долетя гневното съскане на Маги при лъжата.

— Чудя се — замислено каза Аро, сякаш без да забелязва реакцията, предизвикана от думите му. Очите му неочаквано се спряха върху Джейкъб и вместо отвращението, с което останалите Волтури гледаха огромния вълк, неговите бяха изпълнени с копнеж, който не разбирах.

— Не би могло да се получи — каза Едуард, а в неутралния му тон се доловиха по-сурови нотки.

— Просто случайна мисъл — каза Аро, огледа открито Джейкъб, след това бавно обходи с поглед двете редици вълци зад нас. Каквото и да му беше показала Ренесме, върколаците внезапно го бяха заинтригували.

— Те не ни *принадлежат*, Аро. Не изпълняват заповедите ни. Тук са, защото такава е желанието им.

Джейкъб изръмжа заплашително.

— Но ми се струват доста привързани към теб — каза Аро. — И към младата ти съпруга, и към... семейството ти. *Верни* — гласът му сякаш погали думата.

— Посветили са се да защитават човешкия живот, Аро. Това им дава възможност да съществуват редом с нас, но не и с вас. Освен ако не промените начина си на живот.

Аро весело се разсмя.

— Просто случайна мисъл — повтори. — Знаеш, че на всекиго се случва. Никой не може да контролира подсъзнателните си желания.

Едуард се намръщи.

— Действително знам. Но знам и че има разлика между случайната мисъл и мисълта, зад която има конкретна цел. Не е възможно, Аро.

Джейкъб завъртя огромната си глава към Едуард и тихо изскимтя.

— Заинтригуван е от идеята за... върколаци пазачи — каза Едуард.

Последва секунда тишина, след това над огромната поляна отекна яростното ръмжене на цялата глутница.

После се чу рязко, заповедно излайване. Предположих, че е от Сам, макар да не се обърнах да видя, и ръмженето внезапно секна, настъпи зловеща тишина.

— Предполагам, това отговаря на въпроса ми — каза Аро и отново се засмя. — *Тази* глутница е избрала на чия страна да застане.

Едуард изсъска и се приведе напред. Стиснах ръката му и се зачудих какво ли в мислите на Аро го кара да реагира така бурно, защото в същото време Феликс и Деметри също заеха нападателни пози. Аро отново им махна да се успокоят. Всички пак се изправиха.

— Имаме да обсъждаме толкова много неща — каза Аро с деловия тон на заринат от работа чиновник. — Толкова много неща трябва да решим. Ако вие и рунтавият ви пазител ме извините, скъпо мое семейство, ще се посъветвам с братята си.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ХИТРИНИ

Аро не се върна при разтревожената охрана, която го чакаше в северната част на поляната, а им махна да се приближат.

Едуард веднага започна да отстъпва, хванал двама ни с Емет за ръцете. Закрачихме бързо заднишком, без да откъсваме очи от приближаващата се заплаха. Джейкъб се оттегли най-бавно, а козината по раменете му щръкна право нагоре, зъбите му се оголиха срещу Аро. Ренесме хвана края на опашката му като повод и го принуди да върви редом с нас. Стигнахме до семейството си в момента, в който тъмните наметала отново заобиколиха Аро.

Сега между тях и нас имаше само петдесетина метра разстояние, което всеки би могъл да преодолее за части от секундата.

Кай незабавно започна да спори с Аро.

— Как можеш да толерираш подобен позор? Защо позволяваш да стоим безучастно в лицето на това скандално престъпление, прикрито с такава нелепа измама? — ръцете му се бяха сковали от двете му страни, а пръстите — свити като нокти на звяр. Зачудих се защо не докосва Аро, за да сподели мнението си. Да не би да ставахме свидетели на разделение сред редиците им? Можехме ли да се надяваме на подобен късмет?

— Защото е вярно — спокойно отвърна Аро. — Всяка дума. Виж колко свидетели са готови да заявят, че са видели как това чудно дете расте и узрява през малкото време, в което я познават. Че са усетили топлината на кръвта, която пулсира във вените ѝ — Аро направи жест, който обгърна Амун от едната страна до Шивон от другата.

Кай реагира твърде особено на успокоителните думи на Аро, леко се стресна при думата „свидетели“. Яростта сякаш се отцеди от чертите му, заменена от студена пресметливост. Погледна свидетелите на Волтури с изражение, което ми се стори малко... неспокойно.

Аз също погледнах разгневената тълпа и веднага забелязах, че това описание вече не ѝ подхожда. Лудостта ѝ се бе сменила с

объркване. Долавяха се приглушени разговори, всички се опитваха да разберат какво всъщност се случва.

Кай се намръщи и потъна в мисли. Замисленото му изражение подклаждаше пламъците на тлеещата ми ярост и същевременно ме тревожеше. Ами ако охраната реагираше на някакъв невидим сигнал, както бяха направили при престрояването си? Огледах старателно щита си, стори ми се непроницаем както преди. Разпънах го като нисък, широк купол над всички ни.

Долавях ярките снопчета светлина на мястото на всеки от семейството и приятелите ми — всеки със специфичен аромат, който с течение на времето щях да се науча да разпознавам. Познавах единствено този на Едуард — най-наситения. Но пространството около ярките петна ме смущаваше. Щитът не представляваше физическа бариера и ако някой от надарените Волтури минеше *под* него, щеше да защитава само мен. Челото ми се набръчка от усилие, но внимателно придърпах еластичната защита по-близо. Карлайл беше най-отпред; засмуках щита обратно, сантиметър по сантиметър, опитвайки се да обгърна тялото му възможно най-плътно.

Щитът явно ми се подчиняваше. Прилепна към силуета му и когато Карлайл се премести, за да застане по-близо до Таня, еластичната материя се разтегна с него, привлечена от светлината му.

Като хипнотизирана, издърпах още нишки от материята и обгърнах всеки проблясващ силует на приятели и съмишленици. Щитът охотно прилепваше и се движеше заедно с тях.

Беше минала само секунда, Кай още размишляваше.

— Върколаците — накрая промълви той.

Обзета от паника, осъзнах, че повечето върколаци не бяха защитени. Тъкмо се канех да протегна щита към тях, когато разбрах, че продължавах да усещам искрите им. С любопитство притеглих щита обратно към мен, докато Амун и Кеби, които стояха най-далече, не останаха отвън с вълците. Щом минаха от другата страна, светлината им изчезна. Вече не съществуваха за новото ми сетиво. Но продължавах да виждам вълците като ярки пламъци — или по-скоро половината от тях. Хъмм... отново протегнах щита напред и в момента, в който Сам попадна под него, всички върколаци отново ярко засияха.

Явно умовете им бяха по-сложно свързани, отколкото смятах. Щом Алфата се озовеше под щита ми, съзнанието на останалите също се оказваше защитено.

— А, братко... — отвърна Аро на Кай с измъчено изражение.

— И този съюз ли ще защитиш, Аро? — настоя Кай. — Децата на Луната са наши отявлени врагове откакто свят светува. В Европа и Азия почти сме ги изстребили. А Карлайл одобрява близкото приятелство с тази огромна напаст — несъмнено, за да се опита да ни сваля от власт. За да опази извращения си начин на живот.

Едуард високо се прокашля и Кай го изгледа свирепо. Аро закри лицето с тънката си, крехка ръка, сякаш се срамуваше от другия древен вампир.

— Кай, сега е пладне — изтъкна Едуард, после посочи Джейкъб. — Това очевидно не са Деца на Луната и нямат връзка с враговете ви от другия край на света.

— Тук отглеждате мутанти — изплю Кай.

Едуард стисна челюст, после я отпусна и отговори с равен глас.

— Та те дори не са върколаци. Аро може да ти разкаже всичко, ако не ми вярваш.

— Не са върколаци ли?

Стрелнах озадачен поглед към Джейкъб. Той повдигна огромните си рамене и ги отпусна. Явно не знаеше за какво говори Едуард.

— Скъпи Кай, ако беше споделил мислите си, щях да те предупредя да не повдигаш този въпрос — измърмори Аро. — Макар тези същества да се смятат за върколаци, всъщност не са. По-точното им название би било зооморфни. Изборът на вълчата форма е чиста случайност. Можело да е мечка или сова, или пантера. Наистина нямат нищо общо с Децата на Луната. Наследили са дарбата от бащите си, генетична е. Не продължават вида си като заразяват други, както правят истинските върколаци.

В гневния поглед на Кай се долавяше раздражение и още нещо — вероятно обвинение в предателство.

— Знаят тайната ни — равно каза той.

Едуард се канеше да отвърне на обвинението, но Аро го изпревари.

— Те са същества от нашия свръхестествен свят, братко. И вероятно изпитват далеч по-голяма нужда да се крият, отколкото самите ние, така че едва ли биха ни разобличили. Внимавай, Кай. Недообмислените изявления няма да ни отведат никъде.

Кай си пое дълбоко дъх и кимна. Двамата си размениха дълъг, многозначителен поглед.

Като че ли разбрах инструкциите зад внимателно подобрите думи на Аро. Фалшивите обвинения не помагаха за убеждаването на свидетелите на която и да било от страните. Аро предупреждаваше Кай да премине към следващата им стратегия. Зачудих се дали причината зад очевидното напрежение между двамата древни вампира — нежеланието на Кай да сподели мислите си чрез докосване — се дължеше на факта, че Кай не се интересува от театъра колкото Аро. И на факта, че предстоящото клане бе далеч по-важно за него от ненакърнената репутация?

— Искам да говоря с информатора — изненадващо обяви Кай и обърна сърдития си взор към Ирина.

Тя не следеше разговора между Кай и Аро. Лицето ѝ беше изкривено от болка и очите ѝ не се откъсваха от сестрите ѝ, изправили се срещу смъртта. По изражението ѝ ясно си личеше, че вече е осъзнала неистинността на собствените си обвинения.

— Ирина — излая Кай, раздразнен, че се налага да я вика.

Тя вдигна поглед стреснато и страхът мигом я завладя.

Кай щракна с пръсти.

Тя колебливо се отдели от края на формацията и отново застана пред него.

— Оказва се, че твърденията ти са били грешни — започна Кай.

Таня и Кейт тревожно се приведоха напред.

— Съжалявам — прошепна Ирина. — Трябваше първо да се уверя какво точно съм видяла. Но нямах представа... — тя направи безпомощен жест към нас.

— Скъпи Кай, нима очакваш, че би могло да ѝ хрумне нещо толкова странно и невъзможно? — попита Аро. — Всеки от нас би стигнал до същото заключение.

Кай щракна пръсти към Аро, за да го накара да замълчи.

— Всички знаем, че си допуснала грешка — грубо каза той. — Имах предвид мотивите ти.

Ирина нервно зачака да продължи, след това попита:

— Мотивите ми?

— Да, мотивите да дойдеш да ги шпионираш.

Ирина потръпна при думата „шпионираш“.

— Семейство Кълън са те наранили, нали така?

Тя обърна отчаяния си поглед към Карлайл.

— Така е — призна.

— Защото... — подкани я Кай.

— Защото върколаците убиха приятеля ми — прошепна тя. — А Кълън не ми позволиха да отмъстя за него.

— Зооморфните — поправи я тихо Аро.

— Значи семейство Кълън се съюзиха със зооморфните срещу собствения ни вид — дори срещу приятел на приятеля — обобща Кай.

Дочух как Едуард издаде отвратен звук под носа си. Кай отмяташе точките от списъка с обвинения една по една, търсеше онова, което щеше да свърши работа.

Раменете на Ирина се стегнаха.

— Така ми се стори.

Кай отново изчака и след това я подсети.

— Ако искаш да направиш официално оплакване срещу *зооморфните* и семейство Кълън, които са ги подкрепили, сега е подходящият момент — на лицето му се появи жестока усмивка и той зачака Ирина да му предостави следващото извинение.

Може би Кай не разбираше отношенията в истинските семейства — отношения, основаващи се на любов, а не на жажда за власт. Може би надценяваше силата на отмъщението.

Ирина вирна брадичка и изправи рамене.

— Не. Нямам оплакване срещу върколаците или семейство Кълън. Вие дойдохте тук днес, за да унищожите безсмъртното дете. Но то не съществува. Грешката е моя и аз поемам пълна отговорност за нея. Но Кълън са невинни и вече няма причина да сте тук. Съжалявам — обърна се тя към нас и след това се обърна към свидетелите на Волтури. — Няма престъпление. Няма причина да продължавате да стоите тук.

Докато тя говореше, Кай вдигна ръка. В дланта му проблесна странен метален предмет със сложни инкрустации.

Това беше сигнал. И реакцията бе толкова мигновена, че до един зяпнахме невярващо. Всичко свърши, преди да успеем да реагираме.

Трима воители на Волтури скочиха напред и закриха Ирина със сивите си наметала. В същия момент над поляната се разнесе ужасяващо метално стържене. Кай се плъзна към центъра на сивата бъркотия и ужасяващият писък избухна във фойерверк от искри и огнени езици. Воините отскочиха от внезапния пожар и незабавно заеха местата си сред свършено правите редици на охраната.

Кай остана сам до горящите останки на Ирина, а металният предмет в ръката му продължаваше да разпръсква пламъци.

С тихо изщракване огънят в ръката му секна. От тълпата свидетели зад Волтури се откъсна стон.

А ние бяхме прекалено шокирани, за да издадем и звук. Едно беше да знаем, че смъртта приближава с жестока, неумолима сила, съвсем друго — да я видим с очите си.

Кай студено се усмихна:

— *Сега* вече поема пълна отговорност за действията си.

Погледът му се стрелна към предните ни редици и се спря за кратко върху замръзналите силуети на Таня и Кейт.

В този миг осъзнах, че Кай изобщо не подценява връзките в истинското семейство. Именно *това* бе истинската му маневра. Не бе очаквал Ирина да подаде оплакване, очаквал бе откритото ѝ неподчинение. Извинението, за да я унищожи, да възпламени насилието, което изпълваше въздуха като плътна, леснозапалима мъгла. Той бе драснал клечката.

Несигурното примирие вече се клатеше по-силно от слон върху опънато въже. Започнеше ли битката, нямаше да може да се спре. Щеше да ескалира, докато една от страните не бъде напълно изстребена. Нашата страна. Кай много добре го знаеше.

Както и Едуард.

— Спрете ги! — извика той и скочи да хване ръката на Таня, която се хвърли към усмихващия се Кай с обезумял рев. Тя не успя да се отскубне от хватката му и Карлайл побърза да я прихване здраво през кръста.

— Вече е късно да ѝ помогнем — заувещава я припряно той, докато тя се извиваше в ръцете му. — Не му давай точно онова, което иска!

Кейт бе по-трудна за удържане. Втурна се с писък в нападение, което щеше да приключи със смъртта на всички ни. Розали беше най-близо до нея, но преди да успее да я притисне в хватката си, Кейт я разтърси с толкова силен ток, че Роуз се сви на земята. Емет я сграбчи за ръката и я повали, след това се олюля назад с подкосени колене. Кейт се изправи на крака и по всичко личеше, че никой няма да успее да я спре.

Гарет се метна върху нея и отново я събори на земята. Обви ръце около нейните и склучи пръсти пред тялото ѝ. Видях как се разтресе, когато го удари с ток. Очите му се завъртяха в орбитите, но той не я пусна.

— Зафрина — извика Едуард.

Очите на Кейт помътнях и писъците ѝ се превърнаха в стонове. Таня спря да се бори.

— Върни ми зрението — изсъска тя.

Отчаяно, но с цялата нежност, на която бях способна, аз отново дръпнах щита плътно около приятелите ми, обелих го внимателно от Кейт, като същевременно се постарях да запазя целостта му върху Гарет, така че да образува тънка ципа между двамата.

В този миг Гарет се съвзе и притисна Кейт в снега.

— Ако те пусна, ще ме удариш ли пак с ток, Кейти? — прошепна той.

Тя изръмжа в отговор, мятайки се слепешката.

— Таня, Кейт, чуйте ме — започна Карлайл с тих, но настойчив шепот. — Отмъщението няма да ѝ помогне. Ирина не би искала да жертвате живота си по такъв начин. Само помислете какво правите. Ако ги нападнете, всички ще умрем.

Раменете на Таня се прегърбиха от мъка и тя се облегна на Карлайл за опора. Кейт най-после се усмири. Карлайл и Гарет продължиха да ги успокояват с думи, които бяха прекалено настоятелни, за да носят утеха.

А аз насочих вниманието си към тежките погледи, които наблюдавах момента на хаос помежду ни. С ъгълчето на окото си забелязах, че Едуард и всички останали, освен Карлайл и Гарет, отново са нащрек.

Най-тежък беше погледът на Кай, която невярващо гледаше Кейт и Гарет в снега. Аро също ги гледаше, а на лицето му беше изписано

недоверие. Знаеше какви са уменията на Кейт. Беше усетил силата ѝ чрез спомените на Едуард.

Дали разбираше какво се случва, съзнаваше ли, че щитът ми бе достигнал сила и устойчивост, които далеч надминаваха онова, на което Едуард смяташе, че съм способна? Или мислеше, че Гарет си е изработил собствен имунитет?

Охраната на Волтури вече не стоеше в дисциплинирана готовност — всички се бяха привели напред, за да скочат в момента, в който нападнем.

Зад тях четирийсет и тримата свидетели наблюдаваха с много различни изражения от онези, с които бяха пристигнали. Объркването бе заменено от подозрение. Мигновеното унищожение на Ирина ги бе разтърсило. Какво бе престъплението ѝ?

При липсата на незабавно нападение от наша страна, с което Кай се надяваше да ги разсее от прибързания си ход, свидетелите се питаха какво всъщност става. Аро хвърли бърз поглед назад, а изражението му издаде раздразнение. Нуждата му от публика се бе обърнала срещу него.

Чух как Стефан и Владимир злорадо коментират неловкото му положение.

Аро явно държеше да запази бялата си шапка, както се бяха изразили румънците. Но не вярвах да ни оставят на мира само за да спасят репутацията си. След като приключе с нас, нямаше да се поколебаят да изтребят и свидетелите си. Изпитах странна, неочаквана жал към непознатите, които Волтури бяха довели да гледат как умираме. Деметри щеше да ги проследи един по един, докато не унищожат и тях.

И заради Джейкъб и Ренесме, заради Алис и Джаспър, заради Алистър и заради тези непознати, които не знаеха какво ще им струва днешният ден, Деметри трябваше да умре.

Аро леко докосна рамото на Кай.

— Наказахме Ирина заради фалшивите ѝ показания срещу това дете — значи това щеше да бъде оправданието им. Той продължи. — Дали да не се върнем към належащия въпрос?

Кай се вдърви и изражението му стана непроницаемо. Втренчи се пред себе си с невиждащ поглед. Лицето му странно ми напомни на човек, който току-що е разбрал, че са го понижали.

Аро се понесе напред, Рената, Феликс и Дементи автоматично тръгнаха с него.

— Само за да сме сигурни — каза той, — бих искал да говоря с някои от свидетелите ви. Съвсем процедурно, нали знаете — той махна небрежно с ръка.

Две неща се случиха едновременно. Кай погледна Аро и върху устните му се изписа предишната жестока усмивка. А Едуард стисна юмруци с такава сила, че кокалчетата на пръстите му щяха да пробият твърдата му като диамант кожа.

Отчаяно исках да го попитам какво става, но Аро бе толкова близо, че можеше да чуе и най-лекия дъх. Видях как Карлайл тревожно поглежда Едуард и как чертите му се сковават.

Докато Кай се суетеше с безсмислени обвинения и безразсъдни опити да възпламени битка, Аро явно бе измислил по-ефективна стратегия.

Аро се понесе като призрак по снега към западния край на редиците ни и спря на пет метра от Амун и Кеби. Вълците до тях се наежиха, но не помръднаха.

— О, Амун, мой южни съсед! — топло го поздрави Аро. — Толкова отдавна не си ме посещавал.

Амун беше застинал от страх, а Кеби бе като статуя до него.

— Времето означава малко, не забелязвам как минава — каза Амун, без да мърда устни.

— Колко вярно — съгласи се Аро. — Но може би си имал друга причина да стоиш настрана?

Амун не отговори.

— Организирането на новодошли в семейство е изключително времеемка задача. Чудесно го зная! Благодарен съм, че други се грижат за тези досадни задължения. Радвам се, че новите ти попълнения са намерили своето място. Щеше да ми е много приятно да ме запознаеш с тях. Убеден съм, че си възнамерявал съвсем скоро да ме посетиш.

— Разбира се — каза Амун с толкова безизразен глас, че беше невъзможно да се разбере дали в съгласието му се крие страх или сарказъм.

— Е, сега всички сме заедно! Не е ли прекрасно?

Амун кимна с празен поглед.

— Но причината за присъствието ти тук не е толкова приятна за съжаление. Карлайл те е повикал за свидетел, нали?

— Да.

— И на какво стана свидетел?

Амун заговори със същия студен, безизразен глас.

— Наблюдавах въпросното дете. Почти незабавно стана ясно, че не е безсмъртно...

— Може би трябва да определим терминологията — прекъсна го Аро, — тъй като сега явно има нови класификации. Като казваш безсмъртно дете, имаш предвид човешко дете, което е било ухапано и превърнато във вампир.

— Да, това имам предвид.

— Какво друго забеляза в това дете?

— Същите неща, които несъмнено си видял в съзнанието на Едуард. Че детето е биологично негово. Че расте. Че се учи.

— Да, да — каза Аро, а в дружелюбния му глас се долови нетърпение. — Но какво по-точно видя през седмиците, докато беше тук?

Амун сбърчи чело.

— Че тя расте... доста бързо.

Аро се усмихна.

— И смяташ ли, че трябва да ѝ се позволи да живее?

От устните ми се изплъзна съскане. Не само от моите. Половината вампири в редиците ни подеха протеста ми. Звукът беше като тихо, яростно свистене, което висна във въздуха. Неколцина от свидетелите на Волтури в другия край на поляната също изсъскаха. Едуард направи крачка назад и ме хвана за китката.

Аро не се обърна при звука, но Амун притеснено се огледа.

— Не съм дошъл, за да раздавам присъди — измъкна се той.

Аро леко се засмя.

— Питам те за мнението ти.

Амун вдигна брадичка.

— Не виждам никаква опасност в това дете. Тя се учи дори по-бързо, отколкото расте.

Аро кимна замислено. След малко се обърна.

— Аро? — извика Амун.

Аро се извъртя.

— Да, приятелю?

— Дадох показанията си. Нямам повече работа тук. Партньорката ми и аз бихме искали да си тръгнем.

Аро топло се усмихна.

— Разбира се. Радвам се, че успяхме да си поговорим. Сигурен съм, че скоро пак ще се видим.

Амун стисна зъби и наклони глава, разбрал едва прикритата заплаха. Докосна ръката на Кеби и двамата бързо затичаха към южния край на поляната и изчезнаха сред дърветата. Знаех, че ще продължат да тичат дълго.

Аро се плъзна обратно по дължината на редицата ни, а стражите му го следваха неспокойно. Спря пред пищната фигура на Шивон.

— Здравей, скъпа Шивон. Прекрасна както винаги.

Шивон наклони глава и зачака.

— Ами ти? — попита той. — Би ли отговорила на същите въпроси, които зададох на Амун?

— Бих — каза Шивон. — Но бих добавила още нещо. Ренесме разбира ограниченията. Не е опасна за хората, слива се с тях по-добре от нас. Не представлява заплаха за сигурността ни.

— Не можеш ли да се сетиш за нито една заплаха? — сериозно попита Аро.

Едуард изръмжа, в гърлото му заклокочи дълбок, раздиращ звук.

Замъглените червени очи на Кай светнаха.

Рената се протегна да защити господаря си.

А Гарет пусна Кейт и направи крачка напред, без да й обръща внимание, когато на свой ред се опита да го спре.

Шивон бавно отговори.

— Не съм сигурна, че те разбирам.

Аро пристъпи назад, уж небрежно, но по посока на охраната. Рената, Феликс и Деметри бяха по-близо до него от собствената му сянка.

— Няма нарушен закон — каза той с помирителен глас, но всички съзнавахме, че ще има уговорки. Борех се с яростта, която напираше да пробие през гърлото ми и да изрази негодуванието ми с ръмжене. Запратих гнева в щита, направих го по-плътен, покрих хубаво всички.

— Няма нарушен закон — повтори Аро. — Но това означава ли, че няма и опасност? Не — той леко поклати глава. — Това е отделен въпрос.

Единствената реакция беше опъването на вече обтегнатите нерви, а Маги, която стоеше в края на групичката борци, гневно поклати глава.

Аро замислено закри, сякаш се носеше над земята, без да я докосва с крака. Забелязах, че всяка крачка го приближава до закрилата на охраната.

— Тя е уникална... неподправено, невероятно уникална. Би било безкрайно жалко да унищожим нещо толкова прекрасно. Особено когато можем да научим толкова много... — той въздъхна, сякаш не искаше да продължи. — Но опасност *все пак* съществува, опасност, която не може да се пренебрегне.

Никой не отговори на твърдението му. Настъпи мъртвешка тишина, в която той продължи монолога, сякаш говореше сам на себе си.

— Не е ли ирония, че с прогреса на хората, с нарастването на вярата им в науката, която контролира света им, ставаме все по-неоткриваеми. И въпреки това, макар да ставаме все по-свободни поради липсата на вяра в свръхестественото, те стават толкова силни в технологично отношение, че биха могли, ако пожелаят, да ни застрашат и дори да унищожат някои от нас.

— Стотици хиляди години нашата тайнственост е била по-скоро въпрос на удобство, на спокойствие, отколкото на сигурност. Но последният неумолим, яростен век произведе оръжия с такава мощ, че застрашават дори безсмъртните. Сега статутът ни на митични същества действително ни пази от слабите човеци, които ловуваме.

— Това невероятно дете — той вдигна ръка с дланта надолу, сякаш за да докосне Ренесме, макар да бе на четирийсет метра от нея, почти в редиците на Волтури, — ако можехме да знаем потенциала ѝ, да знаем с *абсолютна сигурност*, че завинаги ще остане забулена в мрака, който ни закриля. Но ние не знаем в какво ще се превърне! Собствените ѝ родители са обзети от страхове за бъдещето ѝ. Ние *не можем* да знаем каква ще стане — той замълча, погледна първо към нашите свидетели, след това, многозначително, към своите. Звучеше сякаш се разкъсва от собствените си думи.

Все още обърнат към свидетелите си, той отново заговори.

— Само познатото е безопасно. Само познатото е приемливо. Непознатото е... уязвимост.

Жестоката усмивка на Кай стана още по-широка.

— Това са само предположения, Аро — каза мрачно Карлайл.

— Спокойно, приятелю — усмихна се Аро, изражението и гласът му благи както винаги. — Да не избързваме. Нека разгледаме ситуацията от всички страни.

— Мога ли да предложа една страна за разглеждане? — помоли Гарет с равен глас и направи крачка напред.

— Номаде — каза Аро и кимна в съгласие.

Гарет вдигна брадичка. Очите му се спряха върху скупчилата се в края на поляната тълпа и той заговори директно на свидетелите на Волтури.

— Дойдох тук по молба на Карлайл, за да свидетелствам, както и останалите — каза той. — Това вече не е необходимо, що се отнася до детето. Всички виждаме каква е тя. Останах, за да видя нещо друго. Вас — той посочи с пръст застаналите нащрек вампири. — Познавам двама от вас, Макена и Чарлз, и виждам, че мнозина от останалите също са скитници като мен. Не отговарят пред никого. Внимателно премислете думите ми. Тези древни вампири не са дошли тук, за да въдворят справедливост, както са ви казали. Подозирахме го, а сега ни го доказват. Дошли са, вярно — подведени, но уж с оправдание за действията си. А сега сте свидетели как търсят скалпени извинения, за да осъществят истинската си мисия. Свидетели сте как търсят оправдание за действителната си цел — да унищожат това семейство — той посочи към Карлайл и Таня.

— Волтури дойдоха, за да изличат нещо, което считат за конкуренция. Вероятно и вие като мен гледате златистите очи на този клан и се чудите. Трудно е да ги разберем наистина. Но древните вампири ги гледат и виждат нещо друго, освен странния им избор. Виждат *власт*.

— Аз съм свидетел на силните връзки в това семейство — казвам *семейство*, а не *сборище* от вампири. Тези странни златооки вампири отричат самата си същност. Но дали в замяна не са открили нещо, което е много по-стойностно от голото утоляване на страстта? По време на престоя си тук направих кратко проучване и ми се струва,

че същността на тези семейни връзки, това, което ги прави възможни, е миролюбивият характер на живота им, основан на самоограничения. Тук не съществува агресията на големите южни кланове, които толкова бързо се разраснаха, а после изчезнаха сред дивите си вражди. Няма и мисъл за надмощие. И Аро го знае по-добре от мен.

Наблюдавах лицето на Аро, докато Гарет го осъждаше, и напрегнато чаках реакцията му. Но изражението на Аро остана любезно, сякаш изчакваше разсърдено дете да осъзнае, че никой не обръща внимание на истерията му.

— Когато ни обясни какво предстои, Карлайл увери всички ни, че не ни е повикал да се бием. Тези свидетели — Гарет посочи Шивон и Лиам — се съгласиха да дадат показания, да забавят нападението на Волтури с присъствието си, за да може Карлайл да представи ситуацията от своята гледна точка.

— Но някои от нас се чудеха — той стрелна поглед към Елеазар — дали фактът, че истината е на страната на Карлайл, ще се окаже достатъчен, за да спре тази така наречена справедливост. Дали Волтури са тук, за да защитават нашата сигурност и тайна, или за да защитят собствената си власт? Дали са дошли да унищожат едно незаконно творение, или един начин на живот? Ще останат ли доволни, ако заплахата се окаже недоразумение? Или упорито ще преследват целта си, макар да не разполагат с извинението за справедливост?

— Разполагаме с отговор на тези въпроси. Чухме го в лъжливите думи на Аро — сред нас има вампир с дарбата да разпознава лъжата, а сега го виждаме и в нетърпеливата усмивка на Кай. Охраната им е просто едно безмозъчно оръдие, играчка в похода за надмощие на господарите.

— Затова сега възникват още въпроси, въпроси, на които *вие* трябва да отговорите. Кой ви управлява, номади? Съобразявате ли се с волята на друг, освен вашата собствена? Свободни ли сте да избирате сами пътя си, или Волтури решават как да живеете?

— Дойдох, за да свидетелствам. Останах, за да се бия. Волтури не се интересуват от смъртта на детето. Те искат смъртта на свободната ни воля.

Той се обърна към древните вампири.

— Затова ви казвам, стига! Да не слушаме повече лъжи. Заявете честно намеренията си, както ние — нашите. Ще защитаваме свободата си. А вие или ще я атакувате, или не. Решете сега и позволете на тези свидетели да видят кой е истинският проблем.

Той отново погледна свидетелите на Волтури и обходи с очи всяко лице. Израженията им ясно показваха въздействието от думите му.

— Помислете дали да не се присъедините към нас. Ако мислите, че Волтури ще ви оставят живи, да разкажете за *тази* случка, грешите. Възможно е всички да бъдем унищожени — той сви рамене, — но е възможно и да оцелеем. Възможно е да сме по-равнопоставени, отколкото смягат. Може би Волтури най-после са се изправили пред равностоен противник. Но едно ви обещавам — ако ние паднем, ще паднете и вие.

Той приключи разпалената си реч и се върна при Кейт, а след това се приведе в готовност за нападението. Аро се усмихна.

— Много хубава реч, мой приятелю — революционер.

Гарет не промени позата си.

— Революционер ли? — изръмжа той. — И срещу кого въставам, ако мога да попитам? Нима си мой крал? Искаш да те наричам *господарю* като подмазвачите от свитата ти?

— Спокойно, Гарет — каза Аро търпеливо. — Имах предвид времената, в които си се родил. Все още си патриот, както виждам.

Гарет свирепо го изгледа.

— Нека попитаме свидетелите си — предложи Аро. — Да чуем мнението им, преди да вземем решение. Кажете ни, приятели — и той небрежно се обърна с гръб към нас и се приближи с няколко метра към тълпата нервни наблюдатели, скупчили се още по-близо до гората, — какво мислите за всичко това? Уверявам ви, че детето не е това, от което се страхувахме. Да поемем ли риска и да го оставим да живее? Да изложим ли целия си свят на опасност, за да запазим това семейство? Или ревностният Гарет има право? Ще се присъедините ли към тях в битка срещу внезапния ни поход за господство?

Свидетелите отвърнаха на погледа му с предпазливи изражения. Една дребна чернокоса вампирка стрелна с очи тъмнорусия мъж до себе си.

— Това ли са единствените ни възможности — внезапно попита тя, извърнала поглед към Аро. — Да се съгласим с вас, или да се бием срещу вас?

— Разбира се, че не, очарователна Макена — отвърна Аро, преструвайки се на ужасен, че някой е могъл да стигне до такова заключение. — Разбира се, че можете да си вървите в мир, както направи Амун, дори да не сте съгласни с решението на съвета.

Макена отново погледна партньора си, който кратко кимна.

— Не сме дошли да се бием — тя замълча, въздъхна и продължи. — Дойдохме като свидетели. И смятаме, че обвиненото семейство е невинно. Всичко, което Гарет твърди, е истина.

— О! — тъжно каза Аро. — Съжалявам, че ни виждате в такава светлина. Не такова е естеството на работата ни.

— Не става въпрос за това, което виждаме, а за това, което чувстваме — заговори русокосият партньор на Макена с изтънял, нервен глас. Той погледна към Гарет. — Гарет каза, че имат начини да разпознават лъжите. Аз също знам кога ми се говори истината и кога ме лъжат — с изплашен поглед, той се притисна към партньорката си и зачака реакцията на Аро.

— Не се страхувай от нас, приятелю Чарлз. Няма съмнение, че патриотът вярва в това, което казва — Аро леко се засмя и Чарлз присви очи.

— Това е нашето мнение — каза Макена. — А сега ще си вървим.

Двамата с Чарлз бавно заотстъпваха заднишком и се обърнаха едва когато се скриха от очите ни сред дърветата. Още един непознат вампир се оттегли по същия начин, а други трима се стрелнаха след него.

Загледах трийсет и седемте вампири, които останаха. Някои изглеждаха прекалено объркани, за да вземат решение. Но болшинството, изглежда, осъзнаваха накъде върви конфронтацията. Реших, че се отказват от преднината, за да разберат точно кой ще ги преследва.

Сигурна бях, че Аро вижда същото, което и аз. Той се обърна и закрачи към стражите с премерена стъпка. Спря пред тях и им каза с ясен глас.

— Врагът има числено превъзходство, мили мои — каза той. — Не можем да очакваме помощ. Да оставим ли въпроса нерешен, за да се спасим?

— Не, господарю — прошепнаха всички едновременно.

— Защитата на начина ни на живот заслужава ли да загубим някои от нас?

— Да — промълвиха те. — Не се страхуваме.

Аро се усмихна и се обърна към черните наметала.

— Братя — тържествено каза той, — имаме да обсъдим доста неща.

— Да свикаме съвет — нетърпеливо каза Кай.

— Да свикаме съвет — повтори Марк с безразличие.

Аро отново се обърна с гръб към нас, с лице към древните. Хванаха се за ръце в черен триъгълник.

В момента, в който мълчаливият съвет ангажира вниманието на Аро, още двама от свидетелите им тихомълком изчезнаха в гората. Надявах се да са достатъчно бързи.

Моментът бе настъпил. Внимателно разплетох ръчичките на Ренесме от врата си.

— Помниш ли какво ти казах?

Очите ѝ се наляха със сълзи, но тя кимна.

— Обичам те — прошепна.

Едуард ни гледаше, топазените му очи бяха широко отворени. Джейкъб ни изгледа с ъгълчето на огромното си тъмно око.

— Аз също те обичам — казах и докоснах медальона ѝ. — Повече от собствения си живот — целунах я по челото.

Джейкъб тревожно изскимтя.

Повдигнах се на пръсти и прошепнах в ухото му.

— Изчакай да се разсеят съвсем и хуквай с нея. Бягай колкото се може по-далече оттук. Когато стигнеш докъдето можеш пеша, Ренесме ще ти даде каквото е нужно, за да полетите.

Лицата на Джейкъб и Едуард се превърнаха в почти еднакви маски на ужас, макар едната да бе в животински вид.

Ренесме се протегна към Едуард и той я прегърна силно.

— Това ли криеше от мен? — прошепна той над главичката ѝ.

— От Аро — промълвих.

— Алис?

Кимнах.

По лицето му се стрелна болка, но и разбиране. Дали такава беше и моето изражение, когато най-последно бях сглобила пъзела, който Алис ми бе завещала?

Джейкъб ръмжеше тихо — нисък, стържещ звук, монотонен и безспирен като мъркане. Козината му беше настръхнала, зъбите оголени.

Едуард целуна Ренесме по челото и бузките и я вдигна към раменете на Джейкъб. Тя ловко се покатери на гърба му, хвана се за козината и се намести във вдлъбнатината между огромните му рамене.

Джейкъб се обърна към мен, изразителните му очи бяха пълни с болка, а в гърдите му продължаваше да клокочи тихото ръмжене.

— Само на теб можем да я поверим — прошепнах му. — Ако не я обичаше толкова, нямаше да мога да го понеса. Сигурна съм, че ще я опазиш, Джейкъб.

Той отново изскимтя и наведе глава, за да побутне рамото ми.

— Знам — прошепнах. — Аз също те обичам, Джейк. Винаги ще си най-добрият ми приятел, кумът.

Сълза с размерите на бейзболна топка се търкулна по червеникавокафявата му козина.

Едуард облегна глава на рамото на Джейкъб.

— Довиждане, Джейкъб, братко мой... сине мой.

Сбогуването ни не остана незабелязано от останалите. Очите им не се откъсваха от черния триъгълник, но знаех, че слушат.

— Значи няма надежда? — прошепна Карлайл. В гласа му нямаше страх. Само решителност и разбиране.

— Определено има надежда — прошепнах в отговор. *Може би беше истина*, казах си. — Няясно съм единствено с моята съдба.

Едуард пое ръката ми. Знаеше, че имам предвид и него. Когато казвах *моята съдба*, нямаше съмнение, че имам предвид и двамата. Нали бяхме просто две половини на едно и също цяло.

Зад гърба ми дишането на Есме се накъса. Приблужи се до нас, погали лицата ни, застана до Карлайл и го хвана за ръка.

Всички около нас шепнеха сбогувания и думи на обич.

— Ако преживеем всичко това — прошепна Гарет на Кейт, — ще те последвам навсякъде, жено.

— Сега ли намери да ми го кажеш? — измърмори тя.

Розали и Емет се целунаха бързо, но страстно.

Тиа погали лицето на Бенджамин. Той ѝ се усмихна бодро, хвана ръката ѝ и я притисна към бузата си.

Не видях всички последни жестове на любов и болка. Вниманието ми беше привлечено от внезапен пърхащ натиск върху щита ми. Не разбирах откъде идва, но имах чувството, че е насочено към крайните вампири, най-вече Шивон и Лиам. Но натискът така и не им навреди, после изчезна.

Не долавях промяна сред притихналите, неподвижни силуети на тримата древни, но може би бях пропуснала някакъв сигнал.

— Пригответе се — прошепнах на останалите. — Започва.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

СИЛА

— Челси се опитва да разруши връзките помежду ни — прошепна Едуард. — Но не успява да ги открие. Не може да ни усети... — той ме прониза с поглед. — Ти ли правиш това?

Усмихнах се сурово.

— Аз съм навсякъде.

Внезапно Едуард се стрелна настрани и протегна ръка към Карлайл. В същия момент усетих много по-остър удар върху щита — там, където обвиваше светеция силует на Карлайл. Не беше болезнено, но не беше и приятно.

— Карлайл? Добре ли си? — задъха се Едуард.

— Да. Защо?

— Джейн — отвърна Едуард.

В момента, в който изрече името ѝ, една дузина удари полетяха като стрели към щита, насочени към дванадесет различни ярки точки. Стегнах се, за да не успеят да го повредят. Джейн като че ли не бе успяла да го пробие. Бързо се огледах, нямаше пострадали.

— Невероятно — възкликна Едуард.

— Защо не изчакат решението? — изсъска Таня.

— Такава им е стандартната процедура — бързо каза Едуард. — Обезвреждат осъдените, за да не могат да избягат.

Погледнах Джейн, вторачена невярващо към нас. Сигурна бях, че освен мен, не бе виждала някой да остане прав след жестокото ѝ нападение.

Поведението ми може би не беше много зряло. Но предполагам, че на Аро ще му трябва около половин секунда, за да се досети — ако вече не го беше направил, — че щитът ми е по-силен, отколкото Едуард е предполагал. Вече бях мишена и нямаше никакъв смисъл да се опитвам да запазя в тайна дарбата си. Затова се усмихнах самодоволно на Джейн.

Очите ѝ се присвиха и аз усетих поредния остър натиск, този път насочен право към мен.

Отдръпнах устни и оголих зъби.

Джейн издаде висок, писклив рев. Всички подскочиха, дори дисциплинираната охрана. Всички, освен древните, които дори не вдигнаха поглед. Тя се приведе, за да скочи, но близнакът ѝ я хвана за ръката.

Румънците се засмяха мрачно в очакване.

— Казах ти, че нашето време настъпи — каза Владимир на Стефан.

— Само погледни лицето на вещицата — изкикоти се Стефан.

Алек успокоително потупа сестра си по рамото и я прегърна. Обърна към нас съвършено гладкото си, ангелско лице.

Зачаках някакъв натиск, някакъв признак за нападение, но не усетих нищо. Той продължи да гледа към нас, с напълно спокойни черти. Нападеше ли ни? Пробиваше ли щита ми? Само аз ли продължавах да не го виждам?

Стиснах ръката на Едуард.

— Добре ли си? — задавено попитах.

— Да — прошепна той.

— Алек опитва ли се?

Едуард кимна.

— Дарбата му е по-бавна от тази на Джейн. Пълзи. Ще ни докосне след няколко секунди.

Сега, когато вече знаех какво да очаквам, видях как настъпва към нас.

Някаква странна, прозрачна мъгла се стелеше над снега, почти невидима на фона на белотата му. Напомни ми за мираж — леко замъгляване на погледа, едва доловимо трептене. Изтласках щита още по-напред от Карлайл и останалите от първата редица, не исках да допусна пълзящата мъгла прекалено близо. Ами ако се промъкнеше през недоловимата ми защита? Трябваше ли да бягаме?

Приглушен тътен разтърси земята под краката ни и внезапен порив на вятъра надигна снега между нас и Волтури във вихрушка. Бенджамин също беше видял прокрадващата се заплаха и се опитваше да издуха мъглата далеч от нас. Снегът ясно показваше накъде духа вятърът, но мъглата не се повлия. Сякаш вятърът преминаваше през сянка, не можеше да ѝ въздейства.

Изневиделица, със страховито стенание, през средата на поляната зейна дълъг, зигзагообразен, дълбок и тесен процеп. Триъгълникът на древните най-послед се разкъса. Земята под краката ми се разтресе. Снежната вихрушка изчезна в дупката, но мъглата премина над нея, незасегната от гравитацията, както и от вятъра.

Аро и Кай се втренчиха в разцепената земя с широко отворени очи. Марк също, но без никаква емоция.

Не заговориха, зачакаха мъглата да ни приближи. Вятърът засвистя по-силно, но така и не отклони посоката ѝ. Сега Джейн бе тази, която се усмихваше. И тогава мъглата се удари в стена.

Усетих вкуса ѝ веднага щом докосна щита ми — плътен, сладникав, лепкав вкус. Смътно си припомних как езикът ми изтръпваше от новокаина.

Мъглата се изви нагоре, търсейки пролука, слабост. Не откри. Опипващите ѝ пръсти се гърчеха нагоре и настрани, опитваха се да намерят откъде да се промъкнат, и същевременно разкриха пред всички внушителния размер на защитната преграда.

— Браво, Бела! — поздрави ме тихо Бенджамин.

Усмивката ми се върна.

Видях Алек да присвива очи и на лицето му за първи път се изписа съмнение, когато видя как мъглата се завъртя безобидно около ръба на щита ми.

И тогава разбрах, че ще мога да го направя. Със сигурност щях да бъда най-важната мишена, първата, която щеше да умре, но докато се държах, бяхме напълно равностойни на Волтури. Освен това имахме Бенджамин и Зафрина, а врагът вече не разполагаше със свръхестествена помощ. Трябваше само да издържа.

— Трябва да се съсредоточа — прошепнах на Едуард. — Стигне ли се до пряк двубой, ще ми е трудно да пазя точно тези, които трябва.

— Ще ги държи на разстояние.

— Не. *Трябва* да се добереш до Деетри. Зафрина ще ги държи далече от мен.

Зафрина кимна сериозно.

— Никой няма да докосне това момиче — обеща тя на Едуард. — Бих се заела с Алек и Джейн, но тук съм по-полезна.

— Джейн е моя — изсъска Кейт. — Ще ѝ се наложи да опита собственото си лекарство.

— Алек ми дължи много животи, но ще се задоволя само с неговия — изръмжа Владимир от другата страна. — Мой е.

— Аз искам само Кай — равно каза Таня.

Останалите също започнаха да си разпределят враговете, но в този момент ги прекъснаха.

Аро, загледан спокойно в безполезната мъгла на Алек, най-накрая заговори.

— Преди да гласуваме — започна той.

Тръснах сърдито глава. Това представление започваше да ми писва. Жаждата за кръв ме възпламеняваше и съжالياвах, че помощта ми бе по-ефективна, когато стоях на едно място. *Исках да се бия.*

— Нека ви напомня — продължи Аро, — че каквото и да е решението на съвета, няма нужда от насилие.

Едуард мрачно се изсмя.

Аро го погледна тъжно.

— Всички ще съжالياваме да изгубим, когото и да било от вас. Но особено теб, млади Едуард, и новородената ти съпруга. Волтури с удоволствие ще приемат мнозина от вас в редиците си. Бела, Бенджамин, Зафрина, Кейт. Имате избор. Преценете внимателно.

Опитът на Челси да ни разедини запърха безпомощно срещу щита ми. Аро обходи решителните ни лица с поглед, търсейки някакъв знак за колебание. Изражението му показваше, че не открива нищо.

Знаех, че отчаяно иска да примами Едуард и мен, да ни затвори както се бе надявал да затвори Алис. Но тази битка бе твърде важна. Докато бях жива, нямаше да я спечели. Обзе ме дива радост, че притежавам достатъчно сила, за да бъде *принуден* да ме убие.

— Тогава нека гласуваме — каза той с явна неохота.

Кай заговори нетърпеливо.

— Детето е непозната величина. Няма смисъл да позволяваме подобен риск да съществува. Трябва да бъде унищожено заедно с всички, които го предпазват — той се усмихна в очакване.

Едва потиснах вика си на неподчинение в отговор на жестоката му усмивка.

Марк вдигна равнодушните си очи, които сякаш не ни виждаха.

— Не виждам надвиснала опасност. За момента детето не представлява риск. Винаги можем да преразгледаме нещата. Да си

тръгнем с мир — гласът му беше дори потих от крехките въздишки на братята му.

Никой от стражите не отпусна напрегнатата си поза при възражението му. Очаквателната усмивка на Кай не трепна. Сякаш Марк изобщо не беше проговорил.

— Явно моят глас ще е решаващият — каза Аро.

Внезапно тялото на Едуард до мен се изопна.

— Да! — изсъска той.

Рискувах да го стрелна с поглед, но така и не разбрах причината за тържествуващото му изражение — беше като ангел на разрушението, който сияе, докато светът гори. Красиво и ужасяващо.

Откъм охраната се чу нисък, обезпокоен шепот.

— Аро? — извика Едуард, а в гласа му се долавяше неприкрит триумф.

Аро се поколеба за момент, за да прецени настроението му, преди да отговори.

— Да, Едуард? Искаш да кажеш още нещо...?

— Може би — любезно каза Едуард, овладял необяснимото си въодушевление. — Но първо искам да изясня нещо.

— Разбира се — каза Аро и повдигна вежди, а в гласа му се долавяше единствено вежлив интерес. Стиснах зъби. Беше най-опасен, когато беше най-учтив.

— Опасността, която предвиждаш от страна на дъщеря ми, произтича единствено от невъзможността ни да предположим как ще се развие, нали така? Това ли е същността на нещата?

— Да, приятелю Едуард — съгласи се Аро. — Ако можехме да бъдем сигурни... *убедени*, че докато расте, ще остане скрита за човешкия свят, че няма да изложи на опасност нашето прикритие... — той замълча и сви рамене.

— Значи, ако знаехме със сигурност — предположи Едуард, — ако знаехме с точност как ще се развие... тогава няма да има нужда от гласуване?

— Ако имаше начин да бъдем *абсолютно* сигурни — съгласи се Аро, а крехкият му гласец изтъня още повече — не разбираше накъде бие Едуард. Аз също. — Тогава, да, няма да има какво да обсъждаме.

— И ще се разделим в мир, като добри приятели? — попита Едуард с нотка на ирония.

Гласът на Аро стана съвсем писклив.

— Разбира се, млади ми приятелю. Нищо не би ме направило пощастлив.

Едуард ликуващо се разсмя.

— Тогава имам какво да кажа.

Аро присви очи.

— Тя е абсолютно уникална. Бъдещето ѝ може само да се предполага.

— Не е абсолютно уникална — възрази Едуард. — Рядко срещана, със сигурност, но не и единствена.

Опитах се да се преборя с изненадата, с внезапната надежда, която заплашваше да наруши концентрацията ми. Противната мъгла продължаваше да се извива покрай щита ми. И докато се опитвах да се съсредоточа, отново усетих резкия, остър удар срещу защитата.

— Аро, би ли помолил Джейн да престане да напада съпругата ми? — любезно попита Едуард. — Все още обсъждаме доказателства.

Аро вдигна ръка.

— Моля ви, мили мои. Нека го изслушаме.

Натискът изчезна. Джейн оголи зъби срещу мен. Не се стърпях и направих същото.

— Защо не се присъединиш към нас, Алис? — високо извика Едуард.

— Алис? — прошепна смаяно Есме.

— Алис!

— Алис, Алис, Алис!

— Алис, Алис — прошепнаха и други гласове около мен.

— Алис — промълви Аро.

През тялото ми мина тръпка на облекчение и силна радост. Нужна ми беше цялата воля, за да задържа щита на мястото му. Мъглата на Алек продължаваше да се опитва да проникне, да търси слабо място и Джейн щеше да забележи, ако някъде се отвореше пролука.

Тогава ги чух да тичат през гората, да летят, да скъсяват разстоянието възможно най-бързо, без да се стараят да са безшумни.

И двете страни зачакаха неподвижно. Свидетелите на Волтури се смръщиха объркано.

Алис дотанцува до поляната от югозапад и при вида ѝ краката ми почти се подкосиха от щастие. Джаспър беше само на няколко сантиметра зад нея, а будният му поглед беше суров. Плътно зад тях тичаха трима непознати. Първият бе висока, мускулиста жена с чорлава тъмна коса — очевидно Качири. Имаше същите издължени крайници и черти като останалите амазонки, дори още по-изразени.

След нея тичаше дребна жена с маслинена кожа и дълга, сплетена на плитка коса, която подскачаше на гърба ѝ. Очите ѝ с цвят на бургундско вино нервно оглеждаха стълпените вампири.

Последен бе един млад мъж... не тичаше толкова бързо, нито толкова плавно, колкото останалите. Кожата му имаше невероятно плътен, тъмнокафяв оттенък. Той предпазливо огледа насъбралото се множество. Очите му бяха с топлия цвят на тиково дърво. Косата му беше черна и също сплетена, но не толкова дълга. Беше красив.

Когато ни наближи, един звук разтърси насъбралата се тълпа като ток — звукът на сърце, разтуптяло се от усилието.

Алис пъргаво прескочи ръба на разсейващата се мъгла, която се блъскаше в щита ми, и гъвкавото ѝ тяло спря до Едуард. Протегнах се да докосна ръката ѝ, както и Едуард, Есме, Карлайл. Нямаше време за приветствия. Джаспър и останалите я последваха през щита.

Стражите наблюдаваха замислено, докато новодошлите безпрепятствено преминаваха невидимата граница. Здравеняците като Феликс внезапно ме погледнаха с надежда. До този момент не бяха сигурни какво е способен да отблъсне щита ми, но вече бе ясно, че не може да спре физическа атака. Щом Аро дадеше команда, щеше да последва светкавично нападение, а аз щях да съм първата цел. Зачудих се колко от тях би могла да ослепи Зафрина и доколко липсата на зрение би ги забавила. Дали ще е достатъчно, за да могат Кейт и Владимир да извадят Джейн и Алек от уравнението? Това бе единственото, за което бих могла да моля.

Едуард, макар и вгълбен в решителния ход, който режисираше, се напрегна в отговор на мислите им. Опита се да запази спокойствие и отново се обърна към Аро.

— През последните седмици Алис търсеше свои свидетели — каза той на древния вампир. — И не се връща с празни ръце. Алис, защо не ни представиш свидетелите, които водиш?

Кай изръмжа.

— Времето за свидетели отдавна отмина! Гласувай, Аро!

Аро вдигна пръст, за да накара брат си да замълчи. Не отлепяше очи от Алис.

Алис леко пристъпи напред и представи непознатите.

— Това е Уилен и племенникът ѝ, Науел^[1].

Чух отново гласа ѝ... и имах чувството, че никога не си е тръгвала.

Погледът на Кай стана съвсем суров, когато Алис назова връзката между новодошлите. Свидетелите на Волтури засъскаха помежду си. Светът на вампирите се променяше и всички го усещаха.

— Говори, Уилен — заповяда Аро. — Дай ни показанията, заради които си дошла.

Дребната жена нервно погледна Алис. Алис кимна окуражително и Качири сложи дългата си ръка върху рамото на дребната вампирка.

— Аз съм Уилен — обяви жената с ясен глас, но със странен акцент. Стана ми ясно, че се е подготвила да разказва историята си, че се е упражнявала. Думите ѝ се лееха като любимо стихотворение. — Преди век и половина живеех с моя народ, племето мапучи. Сестра ми се казваше Пире. Родителите ни я кръстиха на снеговете в планините заради светлата ѝ кожа. Беше много красива, прекалено красива. Един ден дойде тайно при мен и ми разказа за ангела, който я срещнал в горите и който я посещавал нощем. Предупредих я — Уилен тъжно поклати глава. — Сякаш синините по тялото ѝ не бяха достатъчни. Знаех, че става въпрос за либишомен от легендите ни, но тя не ме послуша. Беше омагьосана.

— Когато стана ясно, че детето на черния ангел расте в нея, дойде да ми каже. Не се и опитах да я убедя да не бяга — знаех, че дори майка ни и баща ни ще предпочетат да унищожат бебето, а заедно с него и Пире. Затова тръгнах с нея дълбоко в горите. Търсеше своя ангел-демон, но така и не го откри. Грижех се за нея, ловувах вместо нея, когато силите я напуснаха. Ядеше животните сурови, пиеше кръвта им. Не ми трябваша повече доказателства за съществуването, което носеше в утробата си. Надявах се, преди да убия чудовището, да успея да спася живота ѝ.

— Но тя обичаше детето в себе си. Когато стана силен и изпочупи костите ѝ, го нарече Науел, на името на котката от джунглата, и продължаваше да го обича.

— Не можах да я спася. Детето я разкъса отвътре, за да се измъкне, и тя умря бързо, като през цялото време ме молеше да се грижа за Науел. Това беше предсмъртното ѝ желание и аз се съгласих.

— Когато се опитах да го отделя от тялото ѝ, той ме ухапа. Пропълзях навътре в джунглата, за да умра. Не стигнах далече, болката бе твърде силна. Но той ме откри — новороденото пропълзя с мъка през хрусталаците, намери ме и зачака. Когато болката отмина, се беше сгушил до мен и спеше.

— Грижех се за него, докато не започна да ловува сам. Ловувахме из селата около гората, не общувахме с никого. Никога не сме се отдалечавали толкова далеч от къщи, но Науел пожела да види тукашното дете.

Уилен сведе глава, когато свърши, и отстъпи назад, така че почти се скри зад Качири.

Аро стисна устни. Впи очи в тъмнокожия младеж.

— Науел, ти си на сто и петдесет години, така ли? — попита той.

— Плюс-минус едно десетилетие — отвърна той с ясен, топъл глас. Акцентът му беше едва доловим. — Не следя стриктно.

— И на каква възраст достигна зрялост?

— Горедолу седем години след раждането си бях напълно пораснал.

— И оттогава не си се променял?

Науел сви рамене.

— Поне не съм забелязал.

Усетих как през тялото на Джейкъб премина тръпка. Не желяех да се замислям върху това точно сега. Първо щях да изчакам опасността да отmine.

— И с какво се храниш? — настоя Аро, явно заинтригуван въпреки желанието си.

— Най-вече кръв, но понякога и човешка храна. Мога да оцелея и с двете.

— И си създал безсмъртен? — гласът на Аро внезапно се напрегна, когато посочи Уилен. Насочих вниманието си към щита. Може би си търсеше поредното извинение.

— Да, но останалите не могат.

Сред тълпата се разнесе стреснат шепот. Веждите на Аро се стрелнаха нагоре.

— Останалите?

— Сестрите ми — отново сви рамене Науел.

Аро го изгледа с подивял поглед, но успя да се овладее.

— Може би няма да е зле да ни разкажеш и останалата част от историята си. Явно има още.

Науел се намръщи.

— Няколко години след смъртта на майка ми, баща ми дойде да ме търси — красивите му черти леко се изкривиха. — Зарадва се, че ме е открил — тонът му подсказваше, че чувството не е било взаимно. — Имаше две дъщери, но не и синове. Очакваше да се присъединя към него като сестрите ми.

— Изненада се, че не съм сам. Сестрите ми не са отровни, но дали се дължи на пола им, или е случайност... кой знае? Вече бях създавал семейство с Уилен и не се *интересувах* — той наблегна на думата — от промяна. От време на време се виждам с него. Имам и нова сестра, достигна зрялост преди десетина години.

— И как се казва баща ти? — попита Кай през стиснати зъби.

— Йохам — отвърна Науел. — Мисли се за учен. Смята, че създава нова суперраса.

Науел не се опита да скрие отвращението в гласа си.

Кай ме погледна.

— А твоята дъщеря отровна ли е? — попита грубо.

— Не — отвърнах.

Главата на Науел рязко се вдигна при този въпрос и тъмните му очи се впиха в лицето ми.

Кай погледна Аро за потвърждение, но Аро се беше вгълбил в собствените си мисли. Така че сви устни и погледна първо Карлайл, после Едуард и най-накрая очите му се спряха на мен.

— Да се погрижим за тукашното извращение, а после да видим какво се случва на юг — каза той на Аро.

Аро се вгледа в очите ми в продължение на една дълга, напрегната секунда. Нямах представа какво търси, нито пък какво откри, но след този преценяващ поглед нещо в изражението му се промени, нещо в устните и очите му леко се поколеба и ми стана ясно, че е взел решение.

— Братко — каза меко на Кай. — Изглежда, няма опасност. Наистина ситуацията е необичайна, но не виждам заплаха. Струва ми

се, че децата полувампири са като нас.

— Това ли е решението ти? — попита остро Кай.

— Да.

Кай се намръщи.

— Ами този Йохам? Този безсмъртен, който обича експериментите?

— Може би ще трябва да поговорим с него — съгласи се Аро.

— Спрете Йохам, ако искате — равно каза Науел. — Но оставете сестрите ми на мира. Те са невинни.

Аро кимна със сериозно лице. После се обърна към свитата си с топла усмивка.

— Скъпи мои — извика той. — Днес няма да се бием.

Всички кимнаха като един и отпуснаха напрегнатите си пози. Мъглата бързо се разсея, но аз задържах щита. Може би това бе *поредната* атака.

Опитах се да преценя израженията им, когато Аро се обърна към нас. Лицето му бе все така благо, но долових нещо различно зад маската му, някаква странна пустота. Сякаш беше приключил с кроежите. Кай очевидно бе разярен, но гневът му беше насочен навътре, беше се примирил. Марк изглеждаше... отегчен; само така можех да го опиша. Охраната отново се превърна в безстрашна, дисциплинирана маса, вече никой не се открояваше, бяха едно цяло. Подредиха се, готови да се оттеглят. Свидетелите, все така нащрек, се оттеглиха един след друг, пръснаха се из гората. Колкото повече оредяваха редиците им, толкова по-бързо се изнизваха останалите. Скоро всички изчезнаха.

Аро протегна ръце към нас почти извинително. Зад него по-голямата част от охраната, заедно с Кай, Марк и мълчаливите тайнствени съпруги, вече се оттегляха бързешком, в съвършени редици. Само тримата му лични телохранители останаха с него.

— Толкова се радвам, че успяхме да разрешим въпроса без насилие — ласкаво каза той. — Приятелю Карлайл, как се радвам, че отново мога да те нарека приятел! Надявам се да няма лоши чувства. Сигурен съм, че разбираш какво бреме представляват задълженията ни.

— Отидете си в мир, Аро — сковано отвърна Карлайл. — Моля ви, помнете, че трябва да запазим анонимността си тук, и помолете

охраната си да не ловува в този район.

— Разбира се, Карлайл — увери го Аро. — Съжалявам, че си навлякох неодобрението ти, скъпи приятелю. Може би след време ще ми простиш.

— Може би... ако отново докажеш, че си ни приятел.

Аро сведе глава, олицетворение на разкаянието, и направи няколко крачки заднишком, преди да се обърне с гръб към нас. Гледахме мълчаливо как и последните четирима Волтури изчезнаха сред дърветата. Настана тишина. Не изпусках щита.

— Наистина ли всичко свърши? — прошепнах на Едуард.

Усмивката му беше огромна.

— Да. Отказаха се. Като всички насилници и те са страхливци — той се подсмихна.

Алис се засмя с него.

— Сериозно! Няма да се върнат. Успокойте се.

Отново настъпи тишина.

— Да му се не види и късметът — промърмори Стефан.

И тогава най-послед осъзнахме какво се е случило.

Проехтяха радостни възгласи. Оглушителен рев изпълни поляната. Маги тупна Шивон по гърба. Розали и Емет отново се целунаха — по-страстно и по-продължително отпреди. Бенджамин и Тиа се прегърнаха, Кармен и Елеазар също. Есме пристисна здраво Алис и Джаспър. Карлайл благодареше на новодошлите от Южна Америка, които бяха спасили всички ни. Качири се приближи плътно до Зафрина и Сена и сплете пръсти с техните. Гарет вдигна Кейт и я завъртя в кръг.

Стефан се изплю в снега. Владимир кисело изскърца със зъби.

А аз почти се покатерих върху огромния кафяв вълк, за да смъкна дъщеря си от гърба му, и я притиснах към гърдите си. Едуард ни прегърна веднага.

— Неси, Неси, Неси — загуках й аз.

Джейкб се изсмя с гръмкия си, подобен на лай, смях и побутна гърба ми с муцуна.

— Млъквай — измърморих.

— Значи оставам с теб? — попита настойчиво Неси.

— Завинаги — обещах й.

Вечността беше наша. И всичко щеше да е наред с Неси, щеше да бъде здрава и силна. Като получовека Науел след сто и петдесет години щеше още да е млада. И щяхме да бъдем заедно.

Щастието избухна в съзнанието ми като експлозия — толкова силно, толкова необуздано, че не бях сигурна дали ще оцелея.

— Завинаги — повтори Едуард в ухото ми.

Не можех да отроня и дума. Вдигнах глава и го целунах с такава страст, че можех да подпаля гората. Нямаше да забележа.

[1] Науел, Пире и Уилен са думи от езика на индианците мапучи, населяващи Чи. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА И ЗАЖИВЕЛИ ЩАСТЛИВО

— Така че краят се оказа комбинация от много фактори, но всъщност най-важният беше... Бела — обясняваше Едуард. Цялото семейство и двамата останали гости седяхме във всекидневната на Кълън, а гората причерняваше зад високите прозорци.

Владимир и Стефан изчезнаха още преди да приключим с празненството. Бяха дълбоко разочаровани от развоя на събитията, но според Едуард удоволствието им от страха на Волтури почти компенсирало раздразнението им.

Бенджамин и Тиа побързаха да последват Амун и Кеби, за да им разкажат за изхода на конфликта. Бях сигурна, че пак ще се видим, поне с първите двама. Номадите също не се задържаха дълго. Питър и Шарлот поговориха накратко с Джаспър и отпътуваха.

Отново заедно, трите амазонки нямаха търпение да се приберат у дома — трудно им беше да стоят далече от любимата джунгла, — макар да си тръгнаха по-неохотно от някои други.

— Трябва да доведеш детето на гости — настоя Зафрина. — Обещай ми, момиче.

Неси притисна ръчичка във врата ми и се присъедини към молбата ѝ.

— Разбира се, Зафрина — съгласих се.

— Ще станем големи приятелки, мила Неси — заяви дивачката, преди да потегли със сестрите си.

Ирландският клан също се приготви за тръгване.

— Много добре се справи, Шивон — поздрави я Карлайл, докато се сбогуваха.

— Силата на позитивното мислене — отвърна тя иронично. След това отново стана сериозна. — Естествено, въпросът не е приключил. Няма да простят случилото се тук.

Едуард бе този, който ѝ отговори.

— Претърпяха сериозен удар, самоувереността им е разклатена. Но, да, сигурен съм, че един ден ще се съвземат. И тогава... — очите

му се присвиха. — Предполагам, ще се опитат да ни отстранят един по един.

— Алис ще ни предупреди, ако възнамеряват да ни нападнат — уверено каза Шивон. — И тогава отново ще се съберем. Възможно е да настъпи време, когато светът ни ще е готов да се освободи от Волтури.

— Възможно е — отвърна Карлайл. — И ако се случи, ще бъдем един до друг.

— Да, приятелю — съгласи се Шивон. — И нима бихме могли да се провалим, при положение че аз желая успех? — тя се разсмя звънливо.

— Точно така — каза Карлайл. Прегърнал, после стисна ръката на Лиам. — Опитайте да намерите Алистър и му кажете какво се случи. Много ще ми е мъчно, ако прекара следващите десетина години скрит под някоя скала.

Шивон отново се разсмя. Маги прегърна двете ни с Неси и ирландското семейство си тръгна.

Денали си тръгнаха последни, а Гарет ги последва. Сигурна бях, че отсега нататък щеше винаги да е с тях. Празничната атмосфера не понесе на Таня и Кейт. Имаха нужда от време, за да поскърбят за сестра си.

Макар да очаквах, че ще си тръгнат с амазонките, Уилен и Науел останаха последни. Карлайл бе потънал в разговор с Уилен. Науел седеше до нея и слушаше Едуард, който ни разказваше онази част от конфликта, с която само той бе наясно.

— Алис предостави на Аро желаното извинение да не влиза в битка. Ако не беше толкова ужасен от Бела, вероятно щеше да спази първоначалния си план.

— Ужасен? — скептично попитах. — *От мен?*

Той ми се усмихна малко особено — усмивката му изразяваше нежност, но и възхищение, а също и известно раздражение.

— Кога най-после ще осъзнаеш истинската си стойност? — попита ме тихо. След това повиши глас, за да чуят и останалите. — Волтури не са водили почтена битка от близо две хиляди и петстотин години. И никога не са влизали в битка, освен ако всички преимущества не са на тяхна страна. А откакто привлякоха Джейн и Алек, касапницата не среща и капка съпротива.

— Трябваше да видите как само изглеждахме в очите им! Обикновено Алек прекъсва чувствата и усещанията на жертвите им, докато те се правят, че се съвещават. Така никой не може да избяга, когато произнесат присъдата. А ние стояхме готови, в очакване, с числено превъзходство и дарби, докато техните умения бяха обезоръжени от Бела. Аро знаеше, че след като Зафрина е на наша страна, започне ли битката, слепците ще са те самите. Сигурен съм, че редиците ни щяха да претърпят сериозни загуби, но *те* бяха сигурни, че мнозина от тях също ще умрат. Имаше голяма вероятност и да загубят, а досега не се бяха изправяли пред подобна възможност. И не се справиха никак добре.

— Не е лесно да си самоуверен, когато си заобиколен от едри като коне вълци — изхили се Емет и сръга Джейкъб.

Джейкъб му се усмихна в отговор.

— Вълците първи ги стреснаха — казах.

— Така си беше — съгласи се Джейкъб.

— Действително — каза Едуард. — С това също не се бяха сблъскали. Истинските Деца на Луната рядко се движат в глутница и не умеят да се контролират. Шестнайсет огромни дисциплинирани върколаци се оказаха неприятна изненада. Всъщност Кай ужасно се страхува от върколаци. Един за малко не го победил преди няколко хиляди години и той така и не е забравил случката.

— Значи има *истински* върколаци? — попитах. — С пълнолунието, сребърните куршуми и всичко останало?

Джейкъб изсумтя.

— *Истински!* Че аз да не съм наужким?

— Знаеш какво имам предвид.

— Пълнолуние, да — отвърна Едуард. — Но не и сребърни куршуми — това е просто мит, създаден от хората, за да си вярват, че имат някакъв шанс срещу свръхестественото. Не са останали много. Кай ги е унищожил почти напълно.

— А ти никога не си ги споменавал, защото...?

— Не е ставало дума.

Изгледах го възмутено и Алис се засмя и се наведе напред — Едуард я беше прегърнал с другата си ръка, — за да ми намигне.

Отвърнах ѝ със сърдит поглед.

Разбира се, обичах я до полуда. Но сега, когато най-после бях осъзнала, че наистина си е вкъщи, че бягството ѝ е било привидно, за да накара Едуард да си мисли, че ни е изоставила, започвах да ѝ се ядосвам. Имаше да обяснява някои неща.

Тя въздъхна.

— Хайде, кажи си мъката, Бела.

— Как можа да ми причиниш това, Алис?

— Налагаше се.

— Налагало се! — избухнах. — Та ти напълно ме убеди, че до един ще умрем! Седмици наред бях като развалина.

— Можеше и така да стане — спокойно отвърна тя. — И в такъв случай трябваше да си подготвена за Неси.

Инстинктивно притиснах Неси, която спеше в скута ми.

— Но си знаела, че има изход — обвиних я. — Знаела си, че има надежда. Хрумна ли ти изобщо, че можеше да споделиш всичко с мен? Разбирам, че заради Аро Едуард трябваше да смята, че сме в безизходица, но на *мен* поне можеше да кажеш.

Тя ме погледна замислено.

— Не съм сигурна — каза. — Не си чак толкова добра актриса.

— Значи всичко е било заради *актьорските ми умения*?

— О, не се горещи толкова, Бела. Имаш ли представа колко трудно беше да организирам всичко това? Дори не бях сигурна, че съществуват такива като Науел. Знаех само, че търся нещо, което не мога да видя! Опитай се да си представиш какво е да търсиш нещо слепешком — никак не ми беше лесно. И макар ужасно да бързахме, трябваше да изпратим при вас ключовите свидетели. Трябваше и да си държа очите отворени, в случай че решиш да ми дадеш още някакви инструкции. Някой път ще ми обясниш какво точно има в Рио. А преди всичко, трябваше да се опитам да видя номерата, които можеха да измислят Волтури, и да ви дам каквито успея указания, за да сте подготвени, а имах само няколко часа, за да проследя всички възможности. Но най-вече трябваше да убедя всички ви, че съм ви изоставила, защото бе изключително важно Аро да е сигурен, че не криете нищо, иначе нещата нямаше да се развият по този начин. И ако си мислиш, че не се чувствах като предател...

— Добре, добре — прекъснах я. — Извинявай! Знаем, че ти е било трудно. Просто... просто така ми липсваше. Никога повече не ми

причинявай подобно нещо.

Звънливият смях на Алис отекна в стаята и всички се усмигнахме, доволни, че отново чуваме тази музика.

— И ти ми липсваше, Бела. Така че ми прости и се опитай да се радваш, че се оказваш главният супергерой.

Този път се разсмяха всички, освен мен, а аз засрамено зарових глава в косата на Неси.

Едуард продължи да анализира всяка промяна в намеренията и контрола върху ситуацията на поляната и заяви, че моят щит е принудил Волтури да си тръгнат с подвити опашки. Останалите така ме гледаха, че чак ми стана неудобно. Даже и Едуард. Все едно от сутринта бяха пораснала с трийсетина метра. Опитвах се да не обръщам внимание на впечатлените погледи и сведох очи към лицето на заспалата Неси и непромененото изражение на Джейкъб. За него винаги щях да си остана просто Бела, което дълбоко ме утешаваше.

Най-трудно ми бе да игнорирам онзи поглед, който ме объркваше най-много.

Не че получовекът полувамфир Науел бе свикнал да ме възприема по определен начин. Та той не знаеше нищо за мен — нищо чудно ежедневно да спирам вампирски атаки, а сцената на поляната да е била нещо съвсем обичайно. Но момчето не откъсваше очи от мен. Или пък гледаше Неси. Което също ме тревожеше.

Нямаше как да не съзнава факта, че Неси е единствената жена от неговия вид, която не му е полусестра.

Джейкъб като че ли още не се беше досетил за това. Надявах се да не се сети скоро. Бях се наситила на битки за доста време напред.

Накрая въпросите към Едуард все пак се изчерпаха и дискусията премина в множество отделни разговори.

Чувствах се странно уморена. Не сънена, разбира се, но сякаш денят се бе оказал твърде дълъг. Исках малко спокойствие и нормалност. Исках да сложа Неси в креватчето ѝ, исках да усетя стените на дома си около мен.

Погледнах Едуард и за момент ми се стори, че съм в състояние да чета неговите мисли. Виждах, че се чувства по същия начин. Готов за малко спокойствие.

— Дали да не заведем Неси...

— Точно така — съгласи се той веднага. — Сигурен съм, че снощи не е спала добре на фона на онова хъркане.

Той се ухили на Джейкъб.

Джейкъб завъртя очи и се прозя.

— Отдавна не съм спал в легло. Бас лоя, че баща ми ще заподскача от радост, когато отново се прибера под покрива му.

Погалих го по бузата.

— Благодаря ти, Джейкъб.

— Винаги, Бела. Но ти си го знаеш.

Той се изправи, протегна се, целуна Неси по главницата, след това мен. Накрая тупна Едуард по рамото.

— Ще се видим утре. Предполагам, че сега ще настане скука, а?

— Искрено се надявам — отвърна Едуард.

Той си тръгна и ние се надигнахме. Изправих се внимателно, за да не събудя Неси. Така се радвах, че спи дълбоко. Върху крехките ѝ раменца бе паднало такова бреме. Време беше отново да бъде дете — защитено и в безопасност. Още няколко години детство.

Мисълта за мир и спокойствие ми напомниха за някого, който невинаги изпитваше подобни чувства.

— Джаспър? — обърнах се към него, докато вървахме към вратата.

Джаспър беше притиснат плътно между Алис и Есме и някак изглеждаше далеч по-централна фигура в семейството от обичайно.

— Да, Бела?

— Чудя се, защо Джей Дженкс пребледнява от страх само при произнасянето на името ти?

Джаспър се подсмихна.

— Ами, от опит знам, че някои бизнес взаимоотношения се мотивират по-добре от страха, отколкото от печалбата.

Смръщих се и си обещах, че отсега нататък тези бизнес отношения ще ги поема аз и ще спестя на Джей инфаркта, който със сигурност го очакваше.

Всички ни целунаха и прегърнаха и ни пожелаха лека нощ. И отново реакцията на Науел ме смути. Загледа след нас с неспокоен поглед, сякаш копнееше да ни последва.

Щом прекосихме реката, закрачихме с човешка скорост, без да бързаме, хванати за ръце. Писнало ми бе над главата ми да е надвиснал

краен срок, исках да се наслаждавам на момента. Едуард явно беше на същото мнение.

— Трябва да кажа, че съм много впечатлен от Джейкъб — каза Едуард.

— Вълците правят невероятно впечатление, нали?

— Нямам предвид това. Нито веднъж не се замисли за факта, че според Науел Неси ще достигне зрялост само след шест години и половина.

Обмислих думите му за момент.

— Но той не гледа на нея по този начин. Не бърза да порасне. Исква само да бъде щастлива.

— Знам. Но точно затова съм впечатлен. Колкото и да ми е неприятно да го кажа, изборът ѝ можеше и да е по-лош.

Намръщих се.

— Отказвам да мисля за това през следващите шест години и половина.

Едуард се засмя, после въздъхна.

— Естествено, по всичко личи, че когато дойде време, ще има голяма конкуренция.

Намръщих се още повече.

— Забелязах. Благодарна съм на Науел за днес, но втренчените му погледи ми дойдоха в повече. Не ме интересува, че Неси е единственият полувамфир, с когото няма кръвна връзка.

— О, той не гледаше нея, гледаше теб.

И на мен така ми се беше сторило... но в това нямаше логика.

— Но защо?

— Защото си жива — тихо отвърна той.

— Нищо не разбирам.

— През целия си живот — обясни ми той, — а той е петдесет години по-стар от мен...

— Грохнал старец — прекъснах го.

Той не ми обърна внимание.

— Винаги се е смятал за дяволско създание, за убиец по рождение. Всичките му сестри също са убили майките си при раждането, но това не им е направило особено впечатление. Йохам ги е отгледал с нагласата, че хората са животни, а те — богове. Но Науел е възпитан от Уилен, а Уилен обичала сестра си повече от всичко. И това

е оформило целия му светоглед. И в известни отношения истински се презира.

— Колко тъжно — прошепнах.

— И после видя нас тримата и за първи път осъзна, че само защото е наполовина безсмъртен не го прави зъл по природа. Гледа ме и вижда... това, което баща му би трябвало да бъде.

— *Наистина* си перфектен във всяко отношение — съгласих се.

Той изсумтя и отново стана сериозен.

— А после поглежда теб и вижда живота, който майка му е можела да има.

— Бедният Науел — прошепнах и въздъхнах, защото знаех, че никога няма да мога да си помисля нещо лошо за него, след като знам всичко това, независимо колко неловко ме караше да се чувствам с вторачения си поглед.

— Не тъгувай заради него. Сега е щастлив. Днес най-после започна да си прощава.

Усмихнах се и се замислих, че днешният ден принадлежеше на щастието. Макар загубата на Ирина да бе като тъмна сянка на фона на ярката светлина и моментът далеч да не беше съвършен, не беше възможно да отречем радостта си. Животът, за който се бях борила, бе непокътнат. Семейството ми отново беше заедно. Дъщеря ми имаше прекрасно бъдеще пред себе си. Утре щях да се видя с баща си; той щеше да забележи, че страхът в очите ми е заменен от радост и също щеше да се радва. Внезапно изпитах абсолютна сигурност, че няма да го заваря сам. През последните няколко седмици наблюдателността ми бе доста под обичайното ниво, но в този момент осъзнах, че през цялото време съм знаела. Сю щеше да бъде с Чарли — майката на върколаците и бащата на вампирката. Вече нямаше да бъде сам. Усмихнах се широко при тази мисъл.

Но най-важното в цялата вълна от щастие бе най-сигурният факт: бях с Едуард. Завинаги.

Не че някога бих искала последните няколко седмици да се повторят, но трябва да призная, че ме накараха повече отвсякога да ценя всичко, което имах.

Къщата ни бе оазис на спокойствието в сребристосинята нощ. Занесохме Неси до легълцето ѝ и нежно я завихме. Усмиваше се насън.

Свалих подаръка на Аро от врата си и го захвърлих в ъгъла на стаята ѝ. Можеше да си играе с него, ако иска. Лъскавите неща ѝ допадаха.

Двамата с Едуард бавно се отправихме към стаята ни, полюшвайки сключените си ръце.

— Тази нощ трябва да се празнува — прошепна той и повдигна брадичката ми с пръсти, за да ме целуне.

— Почакай — поколебах се аз и се отдръпнах.

Той ме погледна объркано. Обикновено не се отдръпвах. Всъщност никога не се отдръпвах. За първи път ми се случваше.

— Искам да опитам нещо — казах аз и се усмихнах на озадачената му физиономия.

Обрамчих лицето му с ръце и съсредоточено стиснах очи.

Когато Зафрина бе опитала да ме научи, не бях показала особени успехи, но сега познавах щита си по-добре. Разбирах онази част от него, която не желаше да се отдели от мен, инстинкта за самосъхранение, който надделяваше над всичко останало.

Но въпреки това беше по-трудно, отколкото да пазя и други, освен себе си. Усетих как ластичната материя отказва да се разтегне, как щитът се мъчи да ме предпази. Наложих се да се напрегна, за да го изтласкам изцяло от себе си, вложих цялата си концентрация.

— Бела! — смаяно прошепна Едуард.

Явно се получаваше, така че се съсредоточих още повече, извиквайки в паметта си всички специални спомени, които бях запазила за този момент, и ги оставих да нахлуят в съзнанието ми. Надявах се да нахлуят и в неговото.

Част от спомените не бяха ясни — смътни спомени от човешкия ми живот, видени със слаби очи, чути с немощни уши: мигът, в който видях лицето му за първи път... усещането, докато ме прегръщаше на поляната... гласът му в мрака, обгърнал съзнанието ми, когато ме спаси от Джеймс... изражението му, докато ме чакаше под балдахина от цветя, за да се оженим... всеки безценен миг на острова... студените му ръце, които докосваха бебето ни през кожата ми...

И другите спомени, ярките: лицето му, когато отворих очи за новия си живот, за безкрайното утро на безсмъртието... онази първа целувка... онази първа нощ...

Устните му внезапно се впиха ожесточено в моите и концентрацията ми рухна.

Задъхано изпуснах непокорната тежест, която се опитвах да задържа извън себе си, и тя се стрелна обратно към мен като изопнат ластик и отново обгърна мислите ми.

— Ох, изплъзна ми се! — въздъхнах.

— Чух те — задъхано каза той. — Но как? Как го направи?

— Идеята беше на Зафрина. Пробвахме няколко пъти.

Беше зашеметен. Примигна и поклати глава.

— Сега вече знаеш — небрежно казах и свих рамене. — Никой никога не е обичал така, както те обичам аз.

— Почти си права — усмихна се, очите му все така разширени. — Сещам се само за едно изключение.

— Лъжец.

Понечи да ме целуне, но рязко спря.

— Можеш ли пак да го направиш? — попита той.

Намръщих се.

— Много е трудно.

Той зачака с нетърпеливо изражение.

— Изпускам го при най-малкото отвлечане на вниманието.

— Ще кротувам — обеща.

Нацупих устни и присвих очи. След това се усмихнах.

Отново притиснах ръце върху лицето му, изтиках щита от съзнанието си и продължих оттам, където бях спряла — от кристално ясният спомен за първата нощ от новия ми живот... и бавно се спрях върху всяка подробност.

Засмях се задъхано, когато настойчивата му целувка отново прекъсна усилията ми.

— По дяволите — изръмжа той и плъзна жадни устни по ръба на челюстта ми.

— Имаме достатъчно време да го усъвършенстваме — напомних му.

— Завинаги и завинаги, и завинаги — прошепна той.

— Точно така.

И щастливи продължихме към това малко, но съвършено парченце от нашата вечност.

СПИСЪК НА ВАМПИРИТЕ

АЗБУЧНА ПОДРЕДБА ПО СБОРИЩА

* вампирът притежава съществен свръхестествен талант
— двойка (по-възрастният е поставен на първо място)

Амазонско сблище

Зафрина*

Качири

Сена

Деналско сблище

Елеазар* — Кармен

Ирина — Лоран

Кейт*

Саша

Таня

Василий

Египетско сблище

Амун — Кеби

Бенджамин* — Тиа

Ирландско сблище

Маги*

Шивон* — Лиам

Олимпийско сблище

Джаспър* — Алис*
Едуард* — Бела*
Карлайл — Есме
Ренесме*
Розали — Емет

Румънско сборище
Владимир
Стефан

Сборище на Волтури
Аро* — Сулписия
Кай — Атенодора
Марк* — Дидима*

Охрана на Волтури
(Частичен списък)
Алек*
Деметри*
Джейн*
Корин*
Рената*
Сантяго
Феликс
Хайди*
Челси* — Афтон*

Американски номади
(Частичен списък)
Гарет
Джеймс* — Виктория*
Мери
Питър — Шарлот

Рандал

Европейски номади

(Частичен списък)

Алистър*

Чарлз* — Макена

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.